THE WITCHER

ANDRZEJ SAPKOWSKI

GÖLÜN HANIMI

PEGASUS

GÖLÜN HANIMI

Pegasus Yayınları: 2184

Gölün Hanımı

Andrzej Sapkowski

Özgün Adı: Pani Jeziora

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Kemal Küçükgedik

Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/lstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2020

ISBN: 978-605-299-830-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020 Copyright © 1999, Andrzej Sapkowski

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Patricia Pasqualini Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.‘den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari Q pegasusyayinevi Q pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

ANDRZEJ SAPKOWSKI

GÖLÜN HANİMİ

THE WITCHER SERİSİ 7

Almancadan çeviren: Regaip Minareci

PEGASUS YAYINLARI

SÖZLÜK

basilisk: Genellikle mağaralarda yaşayan, zehirli, ejderimsi bir canavar türü.

dryad: Orman perileri. Hepsi dişidirler ve okçuluk becerileriyle tanınırlar.

fisstech: Burundan çekilerek tüketilen bir uyuşturucu.

gallilisk: Bkz. skoffin.

kilmulis: Kambur, boyunsuz, maymunumsu bir canavar türü.

korred: Ağız yapısı insana benzediği için konuşabilen, daha çok yer altında yaşayan bir canavar türü.

pryskimik: Devasa bir örümcek benzeri bir canavar türü.

skoffin: Tavuk yumurtasından çıkan, canlılardan nefret eden, efsanelere göre onları bakışlarıyla taşa dönüştüren canavar.

skrekk: Dev bir sıçan.

solpuga: Bir hayli zehirli bir salgı tüküren, örümceğimsi bir canavar türü.

sukkubus: Erkeklerin rüyalarına girip onları ayartan ve baştan çıkaran bir canavar türü.

Rüya dediğin şey de bizlerden olur işte

Ve minicik ömrümüzü yine bir uyku noktalar.

William Shakespeare Böylece güzel ve geniş bir göle ulaşıncaya kadar atlarını sürdüler ve Arthur gölün ortasında bir kol gördü, beyaz atlastan bir giysi içindeydi ve elinde güzel bir kılıç tutuyordu. Bak! dedi Merlin, sözünü ettiğim kılıç bu işte! Böylece gölün üzerinde ilerleyen genç bir kadın gördüler. Kimdir bu genç kadın, diye sordu Arthur. Gölün Hanımı o, dedi Merlin.

Thomas Malory, Le Morte d'Arthur

Bölüm 1

Gölün lanetli olduğundan kimsenin zerre kadar kuşkusu yoktu.

Birincisi, göl o uğursuz Cwm Pwcca Vadisi'nin hemen çıkışında yer alıyordu, bu gizemli vadi daima sisler altındaydı, büyülü ve garip olaylarla ünlüydü.

İkincisi, oraya bakmak yeterliydi zaten.

Suyun yüzeyi koyu, yoğun ve kusursuz bir maviydi, parlatılmış safiri andırıyordu. Ayna gibi dümdüzdü, öyle ki Y Wyddfa Dağlan'nın zirvesinin suya yansıması gerçeğinden daha güzeldi. Gölden soğuk, insanı kendine getiren hafif bir meltem esiyordu ve vakur sessizliği hiçbir şey, balıklann suda çırpınması ya da su kuşlannın çığlıklan bile bozamıyordu.

Şövalye, manzaranın etkisinden kurtulmak için silkindi. Fakat atını dağın eteklerinde sürmeye devam etmek yerine yönünü aşağıya, göle doğru çevirdi. Sanki aşağıda, suyun derinlerinde onu bütün gücüyle kendisine çeken bir büyü vardı. At, duraksayarak kayalıkların arasından aşağıya doğru ilerliyor, burnundan belli belirsiz soluyarak büyülü atmosferi hissettiğini haber veriyordu.

Şövalye, aşağıya ulaşınca atından indi. Atını yularından çekerek suyun kenarına geldi, belli belirsiz dalgalar renk renk taşlan yalıyordu.

Çömeldi, zincirden zırhı şakırdadı. Avuçlarını birleştirip gölden su almaya çalışırken balıklan ürkütüp kaçırdı, iğne kadar küçük ve çok kıvraktılar. Suyu dikkatle ve ağır ağır içti, buz gibi su dudaklannı ve dilini uyuşturdu, dişini ağnttı.

Ellerini yeniden suya daldırdığında suyun yüzeyinde yankılanan ahenkli bir ses duydu. Başını kaldırdı. Atı burnundan soluk alıp veriyor, sanki o da bir şey duyduğunu doğruluyordu.

Şövalye kulak kesildi. Hayır, yanılmamıştı. Duyduğu şey bir şarkıydı. Bir kadın şarkı söylüyordu. Daha doğrusu genç bir kızdı bu muhtemelen.

Şövalye, tüm diğer şövalyeler gibi ozanlann şarkılannı ve şövalyelik hikâyeleri dinleyerek büyümüştü. Bu hikâyelerde, bir kızın sesinden gelen şarkı ya da ağıt onda dokuz oranında bir tuzaktı; bu sesin peşinden giden şövalyeler bu tuzağa düşüyor, bazen de ölüyordu.

Ama şövalye merakına yenildi. Ne de olsa on dokuz yaşındaydı. Çok cesur, bir o kadar da ihtiyatsızdı. İki özelliğiyle de ünlüydü.

Kılıcım kontrol etti, kınında sıkışmadığından emin oldu, sonra atım yularından çekerek gölün kıyısından şarkının geldiği yöne doğru ilerledi. Fazlaca gitmesine gerek yoktu.

Kıyı, büyük kaya parçalarıyla doluydu, renkleri koyuydu, su hepsini tertemiz yıkamıştı. Sanki devler oyuncaklarını rastgele etrafa savurmuş ya da oyun bittikten sonra orada unutmuştu. Bazı kayalar gölün içindeydi, şeffaf suyun içinde simsiyah parıldıyordu. Bazıları da su yüzeyine çıkmıştı, dalgalar yaladıkça Leviathan'ın sırtını andırıyordu. Ancak kayaların çoğu kıyıya dağılmıştı, sahilden başlayıp ormana kadar gidiyordu. Bazıları kuma gömülüydü, yalnızca bir bölümleri görünür olduğu için gerçek boyutları ancak hayal edilebilirdi.

Şövalyenin duyduğu şarkı, doğrudan kıyıdaki kayaların arkasından geliyordu. Gelgelelim şarkıyı söyleyen kız ortada yoktu. Delikanlı atını

kendine yaklaştırdı, kişnememesi ve burnundan solumaması için kantarmadan ve burun deliklerinden tuttu.

Kızın giysileri, suyun içindeki masa gibi alçak bir kayanın üzerinde duruyordu. Kız çıplaktı, beline kadar suyun içindeydi, sulan sıçratarak ve şarkı söyleyerek yıkanıyordu. Şövalye, şarkının sözlerini anlamadı.

Şaşırmamıştı.

Kızın kanlı canlı bir insan olmadığına her şeyin üzerine yemin edebilirdi. Narin bedeninden, tuhaf saç renginden ve sesinden belliydi. Hiç kuşkusu yoktu, kız dönerse kocaman badem gözlerle karşılaşacaktı. Aynca kız, kül sansı saçlanm arkaya atarsa ince ve sivri kulak kepçeleri ortaya çıkacaktı.

Faerie âlemi sakiniydi bu kız. Periydi. Tylwyth Teg'lerdendi. İskoçyahlann ve Mandalıların Daoine Sidhe dediği höyük halkındandı. Saksonlar onlara elf derdi.

Kız bir an şarkıyı kesti, boynuna kadar suya daldı, ağzından sulan püskürttü, yüksek sesle soludu ve ağır küfürler etmeye başladı. Şövalyeyi bu da yanıltmadı. Perilerin insanlar gibi hatta seyislerden bile iğrenç sövdüğü herkesçe bilinirdi. Küfür, çoğu zaman yapacaklan çirkin bir şakanın öncülü olurdu; perilerin en sevdiği muziplikler, örneğin birinin burnunu salatalık kadar uzatmak ya da erkeklik organını fasulye tohumu gibi büzüştürmekti.

Şövalye iki olasılığı da çekici bulmuyordu. Oradan usulca uzaklaşmayı aklına koyduğu sırada at onu ele verdi. Hayır, burun deliklerini kapattığı, fare kadar sessizce orada duran kendi atı yapmadı bunu. Perinin, kayalıklar arasında durduğu için şövalyenin önce fark etmediği kara yağız kısrağı, nallarını taş yığınlarına vurup selam verircesine kişniyordu şimdi. Şövalyenin aygın başını arkaya atıp karşılık verdi. Sesler gölde yankılanıyordu şimdi.

Peri suyun içinden fırladı ve bir an için şövalyeye güzel bir manzara sundu. Hemen giysilerinin bulunduğu kayaya doğru koştu. Ancak oradan bir gömlek kapıp utanarak örtüneceği yerde bir kılıca uzanıp kınından çekti. Kılıcı şaşılacak kadar hünerli tuttuğu şövalyenin gözünden kaçmamıştı. Bir

saniye geçmeden peri suyun içine çömelmiş, burnuna kadar suya batmış ve uzattığı elleriyle kılıcını suyun yüzeyinde tutuyordu.

Şövalye kendine gelip sersemliğinden kurtulur kurtulmaz dizgini elinden bıraktı, ıslak kumların üzerine diz çöktü. Neyle karşı karşıya olduğunu hemen anlamıştı.

“Selam olsun,” dedi ve ellerini uzattı. “Bu benim için büyük şeref… Büyük bir ödül, ey Gölün Hanımı. Bu kılıcı kabul ediyorum…”

“Şöyle ayağa kalkıp arkanı dönebilir misin acaba?” Peri, ağzı dışarıda kalacak şekilde sudan çıktı. “Bön bön bakmayı bırakabilir misin? Giyinebilmem için diyorum!”

Şövalye itaat etti.

Perinin gölden çıkarken sulan sıçrattığını, giysilerinin hışırdadığını ve bunlan ıslak bedenine geçirirken sövdüğünü duydu. Kara yağız kısrağa baktı, tüyleri dümdüzdü, köstebek tüyü gibi parlıyordu. Kuşkusuz soylu bir attı bu ve mutlaka rüzgâr kadar hızlıydı. Elbette büyülüydü de. Sahibesi gibi periler diyanndandı, bu da kesindi.

“Dönebilirsin şimdi.”

“Gölün Hanımı…”

“Ve kendini tanıtabilirsin.”

“Ben Caer Benicli Galahad. Kral Arthur’un, Camelot Sarayı hükümdarının, Dumnonia, Dyfneint, Powys, Dyfed hükümdarının bir şövalyesiyim.”

“Temerya peki?” diye söze atıldı peri. “Redanya, Rivya,) Aedirn? Nilfgaard? Bu isimler sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Hayır. Hiç duymadım.”

Peri omzunu silkti. Elinde kılıç dışında bir bot ve yıkayıp sıktığı bir gömlek vardı.

“Tahmin etmiştim. Yılın hangi günündeyiz peki?”

“Şey,” dedi şövalye tarifsiz bir şaşkınlık içinde, “Beltane sonrası ikinci dolunay… Hanımefendi…”

“Ciri,” dedi kız düşünmeden, giysisini kurumaya başlayan teninde çekiştirmek için omuzlarını oynatarak. Konuşması tuhaf, gözleri yeşil ve iriydi.

Islak saçlarım el alışkanlığıyla arkaya atü, bunun üzerine elinde olmadan şövalyenin şaşkınlıkla nefesi kesildi. Bunun tek nedeni kızın normal insan kulaklarına sahip olması değildi, bu kulaklar kesinlikle peri kulağı olamazdı. Ayrıca yanağı berbat kocaman bir yara iziyle kaplıydı. Belli ki yaralanmıştt. Fakat bir peri yara alabilir miydi?

Kız şövalyenin bakışlarını fark edince gözlerini kısıp yüzünü ekşitti. “Doğrudur, iz var!” dedi tuhaf aksanıyla. “Ne öyle korkarak bakıyorsun? Yara izi bir şövalye için tuhaf bir şey midir? Yoksa çirkin mi?”

Şövalye, zincir zırhın başlığını iki eliyle indirip saçlarını geriye doğru attı. “Haklısın, bir şövalye için tuhaf bir yanı yok,” dedi çocuksu bir kibirle ve kendi yüzündeki şakağından çenesinin altına kadar uzanan ve kısa bir süre önce iyileşen yaranın izini gösterdi. “Yalnızca şerefin üzerine gelen lekeler çirkindir. Ben Galahad, Göl diyarından Lancelot ile Caer Benic hükümdarı Kral Pelles’in kızı Elaine’in oğluyum. Bu yara, kadınlara işkence eden Gaddar Breunis’in eseri, onu adil bir düelloda hakladım. Gerçekten, ellerinden o kılıcı almayı hak eden biriyim, ey Gölün Hanımı…”

“Anlamadım?”

“Kılıcı diyorum. Teslim almaya hazırım.”

“Benim kılıcım o. Kimseye dokundurtmam.”

“Ama…”

“Ne aması?”

“Ama Gölün Hanımı daima… O daima suyun içinden belirip kılıç armağan eder.”

Kız bir süre konuşmadı.

“Anlıyorum,” dedi sonra. “Tabii her ülkenin kendine göre âdetleri vardır. Üzgünüm, Galahad ya da adın her neyse ancak anlaşılan yanlış hanımefendiye denk gelmişsin. Kimseye bir şey vereceğim yok. Kimsenin de benden bir şey almasına müsaade etmeyeceğim. Bunu kafana sok.”

“Ama,” diye karşı çıktı şövalye çekinerek, “siz Faerie’den geliyorsunuz, asil hanımefendi, öyle değil mi?”

“Ben,” dedi kız kısa bir suskunluktan sonra, yeşil gözlerini zamanın ve mekânın ötesinde bir uçuruma dikmiş gibiydi, “Rivyalıyım, Rivya adında bir kentten geliyorum. Loch Eskalott Gölü kıyısında. Kayıkla geldim. Sis vardı. Sahil göremedim. Yalnızca Kelpi’nin kişnediğini duydum. Kısrağım peşim sıra gelmiş.”

Islak gömleğini taşın üzerine serdi. Şövalye yine iç geçirdi. Gömlek yıkansa da temizlenmemişti, üzerinde hâlâ kan lekeleri vardı.

“Akıntı beni buraya taşıdı,” diye sözlerini sürdürdü kız. Şövalyenin kan lekelerini gördüğünü ya fark etmemişti ya da etmemiş gibi yapıyordu. “Akıntı ve tekboynuzun sihri… Bu gölün adı nedir?”

“Bilmiyorum,” dedi şövalye. “Gwynedd göllerle dolu.”

“Gwynedd mi?”

“Elbette. Şu dağlar da Y Wyddfa. Dağlan soluna alıp atla ormanlann içinden ilerleyince iki gün sonra Dinas Dinlleu’ya ulaşılır, ondan sonra da Caer Dathal gelir. Nehir… Buraya en yakın nehir…”

“En yakın nehrin adı neyse ne. Yanında yiyecek bir şeyler var mı, Galahad? Açlıktan ölmek üzereyim.”

“Ne dik dik bakıyorsun öyle? Kaybolurum diye mi korkuyorsun? Senin peksimeti ve ardıç pastırmasını da alıp uçar giderim diye mi çekiniyorsun?

Korkma. Kendi dünyamda bir suç işleyip yazgıyı altüst ettim, şimdilik oralarda görünemem. Bir süre senin dünyanda kalmak zorundayım. Geceleri gökyüzünde boş yere Ejderha'nın ya da Yedi Keçi'nin arandığı bir dünyada. Belleteyn'den sonra ikinci dolunayın yaşandığı ve Belleteyn'in 'Beltane ' diye okunduğu dünyada. Bana neden dik dik bakıyorsun dedim."

"Perilerin yemek yediğini bilmiyordum."

"Periler, büyücüler ve de elfler. Hepsi yer, içer ve daha neler."

"Anlamadım?"

"önemli değil."

Şövalye, kızı inceledikçe etrafındaki büyülü atmosfer kayboluyor, kız insana benziyor, sıradanlaşıyor, herkes gibi oluyordu. Ancak delikanlı böyle olmadığını, olamayacağını biliyordu. Y Wyddfa'nin eteğinde, Cwm Pwcca bölgesinde, dağ göllerinde çıplak yüzen ve kanlı gömleğini yıkayan kızlar dolaşmazdı. Bu kız nasıl görünürse görünsün bu dünyadan olamazdı. Buna rağmen Galahad, kızın kuruduktan sonra aralarında gümüş rengi pırıl pırıl tutamlar belirmesine hayret ettiği kül rengi kır saçlarına çekinmeden, dosdoğru bakıyordu şimdi. Elleri narindi, küçücük burnu, solgun dudakları vardı, sırtındaki tuhaf kesimli erkek giysileri olağanüstü sık dokunmuş yumuşak bir kumaştan yapılmıştı. Biçimi tuhaf, süslemelerle bezeli kılıcını süs niyetine taşımadığı aşikârdı. Çıplak ayaklarına sahilin kumlan yapışmıştı.

"Şunu bil ki," dedi kız ayaklarım birbirine sürterek, "elf değilim. Bir büyücü, yani peri olma meselesine gelirsek… sıra dışıyım. Öyle biri olduğumu da sanmıyorum."

"Yazık, gerçekten."

"Nedir yazık olan?"

"Denir ki… " Şövalye kekelemeye başlamıştı. "Denir ki periler genç erkeklere rastlayınca onlan elf ülkesine götürür ve orada… findik çalılıklannın arasında, yosundan bir halı üzerinde lütuflannı sunarlarmış…"

“Anladım.” Şövalyeye hızlıca baktıktan sonra pastırmadan koca bir lokma ısırdı.

Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, “Elf ülkesine gelince,” dedi, “oradan bir süre önce kaçtım ve dönmek için hiç acele etmiyorum. Yosun halının üzerindeki lütuf konusunda ise… Sen gerçekten yanlış kadınla karşılaştın, Galahad. İyi niyetin için yine de teşekkür ederim.”

“Hanımefendi! Sizi gücendirmek istemedim…”

“Özür dilemen gerekmez.”

“Sadece,” diye kekeledi şövalye, “insanın aklını başından alacak kadar güzelsiniz.”

“Tekrar teşekkürler ama artık bu konuda tek söz istemiyorum.”

Bir süre konuşmadılar. Hava sıcaktı. Tam tepede duran güneş taşlara hoş bir sıcaklık vermişti. Gölün yüzeyi hafif bir meltemle kıpırdıyordu.

“Ucundan…” Galahad’ın sesinde tuhaf bir telaş vardı şimdi. “Ucundan kan damlayan ciridin anlamı ne? Bacağına mızrak saplanmış kralın ızdırabı ne anlama geliyor ve bunun nedeni nedir? Gümüş kâse taşıyan beyazlı bakirenin anlamı…”

“Sen iyisin, değil mi?” diye delikanlının sözünü kesti kız.

“Sadece soruyorum.”

“Sorunu anlamıyorum. Önceden belirlenmiş bir parola mı bu? Sırdaşların birbirlerini tanımasına yardımcı bir işaret mi? Rica etsem açıklar mısın bana?”

“Yapamam.”

“O halde neden sordun?”

“Şey, çünkü…” Şövalyenin yüzünü mahcup bir ifade almıştı. “Kısaca şöyle… Bizimkilerden biri firsatı olduğu halde sormamıştı. Dili tutulmuş ya

da utanmıştı… Soru sormadığı için de başı belaya girmişti. Bu yüzden daima sorarız. Ne olur ne olmaz diye.”

“Bu dünyada büyücüler var mı? Hani şu büyülü sanatları yapan şahıslardan? Büyücü. Âlim.”

“Merlin var. Bir de Morgana ama o kötüdür.”

“Ya Merlin?”

“İdare eder.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Bilmez miyim? Camelot’ta. Kral Arthur’un sarayında. Şimdi oraya doğru gidiyorum zaten.”

“Uzak mı buraya?”

“Buradan önce Powys’e Hafren Nehri’ne, sonra Hafren boyunca Glevum’a, Sabina Denizi’ne, oradan da Yaz Ülkesi’nin ovalan uzak değil. Tamamında atla on günlük bir yolculuk.”

“Çok uzakmış.”

“Ama,” dedi şövalye duraksayarak, “Cwm Pwcca’dan giderek yol kısaltılabilir. Gelgelelim orası lanetli bir vadi. Büyülü bir yer. Orada hain cüceler Y Dynan Bach Teg’lerin yaşadığı söylenir…”

“Eee olsun, kılıcını süs niyetine mi taşıyorsun?”

“Büyü karşısında kılıç ne işe yarar ki?”

“Yeterince işe yarar, korkma. Ben bir witcher’im. Duymuş muydun daha önce? Ah, duymadın tabii ki. Ben senin gibi cücelerden korkmam. Tanıdığım çok cüce var.”

Olmaz mı, diye düşündü şövalye.

“Gölün Hanımı?”

“Benim adım Ciri. Gölün Hanımı diye çağırma beni. Bununla ilgili kötü anılarım var, çok kötü hem de. O ülkede beni öyle çağırıyorlardı… Ne demiştin sen o ülkenin adına?”

“Faerie. Ya da druidlerin verdiği adıyla Annwn. Saksonlar elf ülkesi der.”

“Elf ülkesi…” Ciri, şövalyenin verdiği ekoseli pelerini omzuna attı. “Biliyor musun, ben gittim oraya. Kırlangıç Kulesi’ne girdim ve bir anda elflerin arasındaydım. Bana öyle seslendiler, Gölün Hanımı. Başlarda hoşuma gitmiş, gururumu okşamıştı. Derken anladım ki o ülkede, o kulede ve o gölün kıyısında hanımefendi, hükümdar falan değil, tutsaktım.”

Delikanlı kendini tutamayarak, “Gömleğine orada mı kan bulaştı?” diye sordu.

Ciri uzun süre yanıt vermedi.

“Hayır,” dedi sonra, delikanlıya biraz titriyormuş hissini veren bir sesle. “Orada olmadı. Gözlerin pek keskin. Eh, gerçeklerden kaçılmıyor, başını kuma gömmenin de yaran olmuyor… Evet, Galahad. Son zamanlarda çok kan bulaştı bana. Öldürdüğüm düşmanların kanı. Bir de yakınım olan ve kurtarmaya çalıştığım ama kollarımda ölen insanların kanı… Ne bakıyorsun öyle?”

“Bir ilah mısın, yoksa fani misin kestiremiyorum… Ya da tanrıça… Ama bu yerkürede yaşıyorsan…”

“Rica ederim konuyu dağıtma.”

“Hikâyeni dinlemeyi çok isterim,” dedi Galahad, gözleri parlayarak. “Anlatmak ister misin, asil hanımefendi?”

“Uzun bir hikâye.”

‘‘Zamanımız var.”

“Ayrıca pek iyi bitmiyor.”

“Sanmam.”

“Neden?”

“Gölde yıkanırken şarkı söylüyordun.”

“İyi bir gözlemcisin.” Ciri başını çevirdi, dudaklarını ısırdı, yüzü ansızın büzülüp çirkinleşti. “Evet, iyi bir gözlemcisin ama çok safsın.”

“Bana hikâyeni anlat. Lütfen.”

“Hıh,” diye iç geçirdi kız. “Madem istiyorsun, peki… Anlatacağım.”

Rahat bir pozisyonda oturdu, delikanlı da aynısını yaptı. Atlar orman kenarında gezinip odandı.

“Baştan,” dedi Galahad, “en baştan.”

“Bu hikâyenin,” dedi Ciri bir süre sonra ve ekoseli pelerine iyice sarındı, “gitgide bir başlangıcı yokmuş gibi geliyor. Gerçekten bitip bitmediğinden ben de hâlâ kuşkuluyum. Çünkü bilmelisin ki geçmiş ve gelecek korkunç biçimde iç içe geçti. Elfîn biri bana durumumun şu kendi kuyruğunu ısıran yılana döndüğünü söylemişti. Bildiğin üzere o yılanın adı Ouroboros. Kuyruğunu ısırması, çemberin tamamlandığı anlamına gelir. Zamanın her anında geçmiş, bugün ve gelecek bir aradadır. Her anın içinde sonsuzluk vardır. Anlıyor musun?

“Hayır.”

“Olsun.”

Şu gerçeği bilin ki düşlere inanan, rüzgarı yakalamak, gölgeleri tutmak isteyenle birdir. Yalan söyleyen ya da doğum sırasında saçmalayan kadın misali kendi hayaline, kendi dağılmış yansımasına yenilir. Düşlerde beliren hayaletlere inanan ve aldatmaca yolunda yürüyen gerçekten budaladır.

Ne var ki düşlerini küçümseyen ve onlara zerre kadar inanmayan aynı şekilde budalalık eden Çünkü düşlerin hiçbir anlamı olmasaydı eğer, bizi yaratan tanrılar düş görme yetisini neden vermiş olsunlar ki bize?

Lebioda Peygamberin Öğretisi, 34,1

Rüya içinde bir rüyadır Gördüğümüz ve göründüğümüz.

Edgar Allan Poe

Bölüm 2

Esen hafif rüzgâr, dumanı tüten bir kazan gibi buharlanmış gölün yüzeyini yalıyor, sis bulutlarını daha da dağıtıyordu. Kürek yatakları boğuk ve ritmik sesler yayıyor, kürekler sudan çıktıkça çevreye pırıl pırıl su damlaları saçıyordu.

Condwiramurs bir elini sandalın dışına uzatmıştı. Sandal öylesine yavaş ilerliyordu ki su neredeyse hiç dalgalanmıyor, arada bir hafifçe elinin ayasına sıçnyordu.

“Aman aman, ne hız bu böyle,” dedi Condwiramurs sesine olabildiğince alay katarak. “İnanılmaz! Dalgalar arasmda uçuyoruz âdeta. İnsanın başı dönüyor doğrusu!”

Kürekleri çeken tıknaz, güçlü ve dinç adam, yanıt niyetine öfkeyle anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ama başını kaldırmadı bile. Adamın karagül koyunlannın postunu andıran kıvırcık kır saçları vardı. Çaylak kız, sandala oturduğundan beri sorularım duymazlıktan gelen bu hödüğün homurdanmasından, inlemesinden, gaklamasından çok sıkılmıştı.

“Dikkat et,” diye tısladı kız, sinirlerine güçlükle hâkim olarak. “Böyle aceleyle kürek çekilmesi insanın midesini bozuyor.”

Adam başını bu kez kaldırdı; güneşten yanmış yüzü tabaklanmış deriyi andırıyordu. Adam yine homurdandı ve kırlaşmış kirli sakalla kaplı çenesinin ucuyla küpeşteye sabitlenmiş ahşap bocurgatı ve sandalın hareketiyle gerilen, suyun içindeki halatı gösterdi. Sonra bu açıklamanın yeterli olduğundan emin bir ifadeyle kürek çekmeyi sürdürdü. Hızını hiç değiştirmedi. Kürekler yukarı. Bekle. Kürek palalarının yansını suya daldır. Uzun bir ara ver. Çek. Daha uzun bir ara ver.

“Aa,” dedi Condwiramurs rahat bir tavırla ve bakışlannı göğe dikerek, “anlıyorum. Önemli olan attığımız yem ve bunun doğru hızda ve uygun derinlikte hareket etmesi. Önemli olan balık tutmak. Gerisi önemsiz.”

Bunlar öyle doğaldı ki adam homurdanma zahmetine bile girmemişti.

“Bütün bir gece yolculuk yaptığım kimin umurunda,” diye monologuna devam etti kız. “Acıkmışım, şu rutubetli ve sert tahtaya oturmaktan kalçam ağnmış ve kaşınıyor, çişim gelmiş, kimin umurunda? Hayır, tek önemli olan balık tutmak ve kayığın arkasından çekilen olta. Gerisi anlamsız. Akıntının ortasındaki yemi, üstelik yirmi kulaç derinde hiçbir balık zoka diye yutmaz.”

Adam başını kaldırdı, kıza nefretle baktı ve köpek gibi hırlayıp homurdandı. Condwiramurs ağzını yayarak gülümsedi; memnun olmuştu. Ama şu hödük, kürekleri hâlâ çok ağır çekiyordu, sinirlenmişti.

Kız, pruvaya yayılarak oturdu, bacak bacak üstüne attı. Ete- ,ğinin yukarı doğru kaymasına izin verdi.

Adam yine homurdanmaya başladı, nasırlı elleriyle küreklere sımsıkı yapıştı ve gözü kayığın arkasından çekilen oltanın ipinden başka bir şey görmüyormuş gibi yaptı. Ancak daha hızlı kürek çekmeyi aklından geçirmiyordu tabii. Çaylak kız boyun eğip iç geçirdi ve kendini gökyüzünü izlemeye verdi.

Kürek yatakları gıcırdıyor, kürek palalarından elması andıran su damlaları düşüyordu.

Hızla dağılan sislerin arasında belli belirsiz bir ada göründü. Tepesinde dikilitaş biçiminde köşeli koyu renkli bir kule. Hödük, arkası dönük oturduğu ve çevresine bakınmadığı halde hedefe ulaştıklarını tuhaf bir şekilde fark etmişti. Kürekleri hiç acele etmeden kayığın içine uzattı, ayağa kalktı ve halatı ağır ağır bocurgata sarmaya başladı. Hâlâ bacakları üst üste halde oturan Condwiramurs ıslık çalıp gökyüzüne bakıyordu.

Adam halatı sonuna kadar sardıktan sonra pirinçten büyük bir kaşık şeklindeki zokayı inceledi; üç kancalıydı, ucuna kırmızı yünden bir kuyruk bağlanmıştı.

“Vah vah,” dedi Condwiramurs sevimli bir sesle. “Zokayı yutan olmamış, pek yazık. Nasıl oldu bu böyle? Yoksa sandal aşın hızlı mı gidiyordu?”

Adamın kıza çevirdiği bakışlarında akla gelebilecek tüm çirkinlikler vardı. Oturdu, homurdandı, suya tükürdü, kürekleri kemikli elleriyle kavradı, sırtını gerdi. Kürekler suyun içine düştü, kürek yataklanna güm diye oturdu ve sandal ok gibi fırlayarak gölün üzerinde âdeta uçtu. Sular hışırtıyla köpürüp buruna ulaştı, kıç kısmında anafor yaptı. Onlan adadan ayıran ok atımı mesafeyi, iki homurdanmaya bile yetmeyecek kadar kısa bir sürede geride bıraktılar ve sandal çakıl taşlanyla kaplı kıyıya öyle bir hızla girdi ki Condwiramurs oturduğu yerde düştü.

Adam homurdanıp söylenmeye başladı, tükürdü. Çaylak kız, bunun uygar insanlann dilinde şu anlama geldiğini biliyordu: Sandalımdan defol, seni çok bilmiş cadı. Fakat kız el üstünde taşınmayı bekleyemeyeceğini biliyordu. Ayakkabılarını çıkardı, eteğini kışkırtıcı bir biçimde kaldırdı ve indi. Midye kabuklan ayak tabanlanna batıp canını yakınca sövmemek için kendini güç tuttu.

“Beni karşıya geçirdiğin için teşekkürler,” dedi, birbirine geçirdiği dişlerinin arasından.

Yanıt olarak homurtu duymayı beklemeden ve bir an bile dönüp arkasına bakmadan taş merdivenlere doğru yalınayak yöneldi. Duyduğu hayranlık

karşısında bütün terslikler ve güçlükler geride kalmıştı, tamamen uçup gitmiş, silinmişti. Loc Blest Gölü'nün Inis Vitre adasındaydı şimdi. Daha önce yalnızca seçilmiş birkaç kişinin geldiği efsanevi sayılabilecek yerdi burası.

Sabah sisi tümüyle dağılmıştı, donuk gökyüzündeki kıpkırmızı güneş kendini gitgide daha çok gösteriyordu. Kulenin mazgal dişlerinin çevresinde martılar ve ebabiller çığlıklar atarak uçuşuyordu.

Terasa açılan yukarıdaki merdiven başında Nimue, bir hayaletin çömelmiş, dişlerini gösteren heykeline yaslanmıştı.

Gölün Hanımı.

Narin yapılıydı, boyu kısaydı, bir buçuk metre ya vardı ya yoktu. Condwiramurs, gençliğinde ona "Parmak Kız" dendiğini duymuştu; bu lakabın ona uyduğunu görüyordu şimdi. Gelgelelim en az yarım yüzyıldan beri kısa boylu büyücü kadını böyle çağırmaya kimsenin cesaret edemediğinden kuşkusu yoktu.

"Ben Condwiramurs Tilly," diye kendini tanıtıp beceriksiz bir reverans yaptı, ayakkabıları hâlâ elindeydi. "Adanızda konuk olabilmekten çok mutluyum, Gölün Hanımı."

"Nimue," diye düzeltti kısa boylu büyücü kadın. "Nimue, yeterli. Unvan ve eklentileri bırakalım, Hanımefendi Tilly."

"O zaman ben de Condwiramurs. Condwiramurs yeterli."

"Gir bakalım içeri, Condwiramurs. Kahvaltıda sohbet edelim.

Aç olduğunu tahmin ediyorum."

"Bunu inkâr edemem."

Kahvaltıda süzme yoğurt, taze soğan, yumurta, süt ve esmer ekmek vardı; servisi genç, suskun, nişasta kokulu iki hizmetçi kız yapıyordu. Condwiramurs yemek yerken, kısa boylu büyücü kadının bakışlarını üzerinde hissetti.

Çaylak kızın her hareketini, hatta neredeyse ağzına götürdüğü her lokmayı izleyen Nimue, “Kule altı katlıdır,” dedi. “Bunlardan biri yerin altında. Senin dairen ikinci katta, toprağın üstünde, yaşam için gerekli her türlü donanıma sahip. Gördüğün gibi giriş katı idari bölüm, hizmetli odaları da bu katta. Yer altı katında, birinci ve üçüncü katlarda laboratuvar, kütüphane ve galeri bulunuyor. Sözünü ettiğim bütün katlara ve oradaki bütün odalara rahatlıkla girebilir, içeride ne varsa istediğin zaman ve istediğin gibi kullanabilirsin.”

“Anladım. Teşekkür ederim.”

“En üstteki iki kat benim özel çalışma ve yaşama alanlanmdır. Tamamen özeldir. Herhangi bir yanlış anlaşılmayı önlemek için söylüyorum: Bu konularda olağanüstü titiz biriyim.”

“Buna riayet edeceğim.”

Nimue başım pencereye doğru çevirdiğinde homurdayan kayıkçıyı gördü. Adam, Condwiramurs’un eşyalarını boşaltmış, sandala şimdi olta, bocurgat, ağ, halat gibi balıkçılık ekipmanı yüklüyordu.

“Biraz demode biriyimdir,” diye sözlerini sürdürdü Nimue. “Ancak bazı şeylerin yalnızca bana ait olmasını istemek gibi bir alışkanlığım var. Diş fırçası, örneğin. Özel odalar, özel kütüphane, tuvalet… Ve de balıkçılar kralı. Sakın balıkçılar kralına sahip olmaya kalkma.”

Az kalsın ağzındaki süt Condwiramurs’un nefes borusuna kaçacaktı. Nimue’nun yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

“Eğer,” diye konuşmaya devam etti, kız daha kendine gelemeden, “o sana sahip olmaya kalkarsa karşı koy.”

Ağzındakini sonunda yutmayı başaran Condwiramurs, başını hararetle sallayıp yorum yapmaktan kaçındı. Balıkçılarla işi olmayacağı dilinin ucuna gelmişti oysa. Hele görgüsüzlerle, saçları kadayıfa dönmüşlerle hiç olmazdı.

“Eveeet,” dedi Nimue yayarak. “Böylece giriş bölümünü hallettik. Sıra şimdi somut meselelerde. Onca aday arasından neden seni seçtiğimi merak etmiyor musun?”

Condwiramurs’un yanıt vermekte duraksamasının tek nedeni kibirli görünmek istememesiydi. Yine de hızlıca kararını verdi, Nimue’nun karşısında zerre kadar gereksiz tevazu göstermesi sahte bir hava yaratabilirdi.

“Akademinin en iyi rüya yorumlayan kızı benim,” diye soğuk bir sesle ve övünmeden karşılık verdi. “Üçüncü yılımda oneiromantinler[1] arasında ikinci oldum.”

[1] (Yun.) Rüyaları yorumlayarak kehanette bulunma sanatı, (ç. n.)

“Birinci olanı alabilirdim.” Nimue gerçekten kırıcı olacak kadar açık sözlüydü. “Şunu da belirteyim, bana aslında birinciyi önerdiler, üstelik ısrar ettiler çünkü kız sözüm ona önemli birinin kızıymış. Şu rüya kehanetleri meselesinin, oneiromanst nin son derece dengesiz bir yetenek olduğunu bilirsin, sevgili Condwiramurs. En iyi rüya kâhinleri bile fiyasko yaşayabilir.”

Condwiramurs, fiyasko yaşadığı vaka sayısının bir elin parmaklarını geçmediğini söylemeye gerek duymadı. Ne de olsa bir üstatla konuşuyordu. Akademide engin bilgilere sahip profesörlerden biri, “Beyler, herkes yerini bilmeli,” derdi.

Nimue, başını hafifçe sallayarak kızın suskunluğunu takdir etti. “Akademiden bana haberler getiren bir adamım var,” dedi bir süre sonra. “Bu yüzden düş görebilmek için halüsinojen maddeler alman gerekmediğini biliyorum. Buna memnun oldum çünkü narkotiğe tahammülüm yoktur.”

“Ben herhangi bir uyuşturucu kullanmadan görürüm düşlerimi,” dedi Condwiramurs, biraz gururlanarak. ” Oneiroskopi[2] için tek ihtiyacım bir bağlantı noktası.”

[2] Rüya tahlili (ç. n.)

“Anlamadım?”

“Bir bağlantı noktası işte.” Çaylak kız hafifçe öksürdü. “Rüyamda görmem gereken konuyla bağlantısı olan herhangi bir eşya, demek istiyorum. Herhangi bir şey ya da bir resim…”

“Resim mi?”

“Evet. Yanımda bir resim olursa güzel düşler görürüm.”

“Aa.” Nimue gülümsedi. “Bir resim işini görüyorsa sıkıntı yaşamayız. Kahvaltını bitirdiysen gidelim, en iyi düş yorumcusu ve oneiromantinlerin İkincisi. Seni asistanım olarak seçmemi sağlayan diğer nedenleri sana bir an önce anlatmam yararlı olacak.”

Taş duvarlardan yayılan soğuğu ne kalın goblen halılar ne de koyu renge boyanmış lambriler hafifletebiliyordu. Taş zemin, ayakkabıların içindeki ayaklan bile üşütüyordu.

“Bu kapının ardında laboratuvar var,” dedi Nimue, eliyle işaret ederek. “Dediğim gibi, orayı gönlünce kullanabilirsin. Tabii dikkatli olmak koşuluyla. Özellikle süpürgelere su taşıtacağın zaman dikkatli olman gerekir.”

Espri çok eskimiş olmasına karşın Condwiramurs kibarca güldü. Bütün üstatlar himayelerine aldıklan gençlere efsanevi büyücü çırağının efsanevi kazalanyla ilgili esprileri mutlaka anlatırlardı.

Merdiven, yılan gibi dolanarak çıkıyordu ve sonu yok gibiydi. Üstelik dikti. Gidecekleri yere daha ulaşmadan Condwiramurs soluk soluğa ve ter içinde kalmıştı. Nimue ise hiç yorulmuşa benzemiyordu.

“Buradan lütfen,” dedi meşe bir kapıyı açarak. “Dikkat et, eşik var.”

2 Rüya tahlili, (ç. n.)

Condwiramurs içeri girer girmez iç geçirdi.

Oda, bir galeriydi. Duvarları tavandan yere kadar resimlerle doluydu. Hepsinde eski, büyük, yaprak yaprak kabarmış ve çatlamış yağlıboya tablolar, minyatürler, sararmış gravürler, tahta üzerine oymalar, solmuş akvareller ve mürekkep çizimleri asılıydı. Ayrıca canlı renklerde modern guaş ve tempera tablolar, berrak çizgilerle bezeli su baskılan ve aşındırma tekniğiyle yapılmış baskılar, taşbasmalar ve kontrastlarla zenginleştirilmiş bakır klişe baskılar, siyah ağırlıklı etkileyici alanlarla dikkatleri üzerine çekiyordu.

Nimue, kapının yanında asılı, devasa bir ağacın altında toplanmış bir kalabalığı gösteren tablonun önünde durdu. Önce tabloya, sonra Condwiramurs'a baktı, suskun bakışlan çok şey anlatıyordu.

"Dandelion," dedi çaylak kız meseleyi anlar anlamaz, "Bleobheris meşesi altında baladlar söylüyor."

Nimue gülümseyerek başını salladı, sonra bir adım atıp sonraki tablonun önünde durdu. Suluboya bir tabloydu bu. Simgeci. Bir bayır üstünde duran iki kadın silüeti. Tepelerinde martılar uçuşuyor, aşağıdaki uçurum ise gölgelerle kaplı.

"Ciri ve Triss Merigold, Kaer Morhen'deki kehanet."

Gülümseme, baş sallama, bir adım ve sonraki tablo. Dörtnala koşan atın sırtında bir süvari, sağında ve solunda bodur akağaçlar saygı duruşunda ve dallarım ona doğru uzatmışlar. Condwiramurs, içinde bir ürperti hissetti.

"Ciri… Hımm… Ciri, buçukluk Hofmeier'in çiftliğinde Geralt'la buluşmaya gidiyor sanırım."

Bir sonraki yağlıboya tablo sonradan koyulaştınlmıştı. Bir savaş sahnesi.

"Geralt ve Cahir, Yanığa Köprüsü'nü savunuyorlar."

Sonra hızla diğer tablolara geçti.

"Yennefer ve Ciri, Melitele Tapmağı'nda ilk buluşmaları. Dandelion ve dryad Eithne, Brokilon ormanında. Geralt'm ekibi tipide Malheur

Geçidi’nde…”

“Tebrikler, şahane,” diye kızın sözünü kesti Nimue. “Efsaneye çok hâkimsin. Buraya neden bir başkasının değil de senin geldiğinin ikinci nedenini öğrendin şimdi.”

Geçip oturdukları abanoz ağacından yapılmış sehpanın üstünde bütün haşmetiyle büyük bir muharebe tablosu asılıydı, Brenna Muharebesini, bu muharebenin önemli bir anını ya da kahramanca bir ölümü temsil ediyordu. Tablo kuşkusuz Nikolai Certosa’nın bir eseriydi; ifadeden, ayrıntılara gösterdiği mükemmeliyetçi tutkudan ve bu sanatçıya özgü ışık oyunlarından belliydi.

“Dişi ve erkek witcher efsanesini biliyorum elbette,” dedi Condwiramurs. “Hatta hiç duraksamadan söyleyebilirim ki su gibi ezbere biliyorum. Daha ergenliğimde bu hikâyeye bayılmıştım, ne bulduysam okumuştum. Hatta düşümde kendimi Yennefer olarak görürdüm. Ama dürüst olmak istiyorum: Her ne kadar ilk görüşte aşk olsa da, benim için dayanılmaz bir tutku bile olsa… kalıcı değildi.”

Nimue, kaşlarını kaldırdı.

“Bu hikâyeyi,” diye devam etti Condwiramurs, “halk tarafından sevilen özetlerinden ve gençler için yazılmış versiyonundan tanıdım önce, parça parçaydı, ad usum delphini[3] kesilmiş ve arındırılmıştı. Ardından tabii güvenilir ve noksansız versiyonlarına geçtim. Hatta gerekli olmayan bilgilere varıncaya kadar hepsini okudum. Öğrendikçe tutkunun yerini mesafeli ve soğuk bir duruş ve evlilik görevlerini andıran bir adanmışlık aldı. Ne demek istediğimi sanırım bilirsiniz.”

[3] (Lat.) Çocuklara anlatmak için basitleştirilmiş, sadeleştirilmiş, (ç. n.)

Nimue, belli belirsiz başını sallayarak bildiğini doğruladı.

“Özetle şunu söyleyebilirim: Ağırlıklı olarak efsane kurallarına uyan efsaneleri tercih ediyorum, söylenceler ile gerçeği karıştıran, düz ve basit masal kıssasını bütünüyle kıssadan uzak tarihî gerçeklerle birleştirmeye çalışan efsaneler bana göre değil. Ansiklopedi yazarlarının, arkeologların ve

tarihçilerin sonsöz yazmadığı efsaneleri seviyorum. Geleneklere göre değiştirilmemiş olanları. Prensin camdan dağa tırmanıp uyuyan prensesi öpmesini, kızın uyanmasını ve uzun zaman birlikte mudu yaşamalarını tercih ediyorum. Efsane dediğin aynen böyle son bulmalı… Ciri'nin bu portresini kim yapmış? Şu büyük tabloyu?"

"Ciri'ye ait tek bir portre bulunmuyor." Kısa boylu büyücü kadının sesi her türlü duygudan uzaktı. "Ne burada ne de dünyanın başka bir yerinde. Ciri'yi tanımış ya da görmüş olabilecek ya da en azından onu hatırlayan birinin elinden çıkmış tek bir portre, tek bir minyatür günümüze ulaşmamış. Bu uzun tablo Pavetta'yı gösteriyor, Ciri'nin annesini, resmi yapansa cüce Ruiz Dorrit, Cintra hükümdarlarının saray ressamı. Ruiz'in Ciri'nin on yaşındayken portresini yaptığı biliniyor, "Tazıyla Oynayan Çocuk" adlı, bunun gibi büyük bir tabloymuş, ne yazık ki kaybolmuş. Ama efsanelere ve senin bunlarla ilişkine dönelim; bir de efsanelerin sence nasıl sonlanması gerektiği konusuna."

"Sonu iyi bitmeli," dedi Condwiramurs inada. "İyi ve adil olan zafer kazanmalı, kötü olan ibretiâlem için cezalandırılmalı, âşıklar ise yaşamlarının sonuna kadar birleşmeli. Ayrıca, lanet olsun, kahramanların hiçbiri ölmemeli! Peki ya Ciri'nin efsanesi? O nasıl son buluyor?"

"Çok doğru. Nasıl?"

Condwiramurs'un bir an dili tutuldu. Böyle bir soru beklemiyordu; acaba şimdi sınanıyor muydu, yoksa tuzağa mı düşürülmeye çalışılıyordu? Sustu, oyuna gelmeye hiç niyeti yoktu.

Geralt ve Ciri'nin hikayesi nasıl mı bitiyordu! Bunu bilmeyen kalmış mıydı ki?

Gözlerini koyu renklerin hâkim olduğu suluboya bir tabloya çevirdi: Sis perdesiyle örtülü bir gölün üzerinde biçimsiz bir kayık, yalnızca siyah bir silüet olarak görünen bir kadın, elindeki uzun kürekle kayığa yön veriyordu.

Efsane böyle bitiyordu. Aynen böyle.

Nimue, kızın düşüncelerini okudu. “Hiç öyle kesin değil Condwiramurs… Hem de hiç kesin değil.”

“Efsaneyi,” diye konuşmaya başladı Nimue, “gezgin bir meddahın ağzından dinlemiştim. Köylü çocuğuydum, bir tekercinin dördüncü kızıydım. Aslında oradan oraya dolaşan bir dilenci olan gezgin meddah Pfıffer’in köyümüze uğradığı günler çocukluğumun en güzel anlarıydı. Angarya işlerden kurtulup dinleniyorduk, ruhumuzun gözüyle o masalsı mucizeleri, uzak dünyaları görüyorduk. O dünyalar on beş kilometre ötedeki kasabada kurulan panayırdan bile daha uzak ve daha olağanüstüydü…

“Ben o günlerde altı, yedi yaşlanndaydım. En büyük ablam ise on dört. Sürekli eğilerek iş yaptığı için daha o zamanlar kamburu çıkmıştı. Köylü kadının yazgısı! Bizim oralarda kızlan daha küçücükken bu hayata hazırlarlardı! Sırtını kambur yap! Kamburunu çıkanp işin üzerine eğil, çocuğunun üzerine, lohusa yatağından kalkar kalkmaz kocanın yeniden şişirdiği koca karnının üzerine eğil…

“Meddahın anlattığı hikâyelerin etkisiyle çok geçmeden kendime kambur bir sırt, angarya, hasat, koca ve çocuklar dışında farklı bir yaşam hayal etmeye başlamıştım. Ormanda kendi ellerimle topladığım yemişleri satarak kazandığım parayla kendime satın aldığım ilk kitap, Ciri efsanesi üzerineydi. Senin de söylediğin gibi çocuklar için kısaltılmış bir versiyondu, ad ucum delphini. Benim için olabilecek en uygun metindi. Okumam zayıftı ama ne istediğimi henüz o zaman bile anlamıştım. Philippa Eilhart, Sheala de Tancarville, Assire var Anahid gibi olmak istiyordum…”

İkisi de incelikli bir ışık gölge aydınlatmasıyla resmedilmiş bir saray salonunu betimleyen bir guaj tabloya baktı; bir masanın çevresinde kadınlar oturuyordu. Efsanevi kadınlar.

“Ancak ikinci denememde girebildiğim akademide,” diye sözlerini sürdürdü Nimue, “büyü tarihi derslerinde bu efsaneyi sadece Büyük Loca çerçevesinde inceledim. Başlarda sırf zevk için bir şey okumaya hiç zamanım yoktu, sürekli çalışmak zorundaydım. .. Hazıra konan, taşralı kızla alay eden kont ve banker kızlarına yetişmek zorundaydım.”

Susup parmaklarının kemiklerini çıdattı.

“Sonunda,” diye devam etti Nimue, “istediğimi okumaya zaman bulmuş ama Geralt ve Ciri’nin kaderlerinin artık beni çocukluğumda olduğu kadar ilgilendirmediğini fark etmiştim. Sendekinin benzeri bir sendrom devreye girmişti. Sen ne demiştin adına? Evlilik görevleri mi? Benim de öyle olmuştu, ta ki…”

Yeniden susup yüzünü ovaladı. Condwiramurs, Gölün Hanımı’nın ellerinin titrediğini görünce şaşırdı.

“On sekiz yaşındaydım… bir şey oldu. Ciri efsanesini içimde canlandıran bir şey. Beni ciddiyetle bu efsaneyle ilgilenmeye yöneltti. Yaşamımı buna adamaya.”

Çaylak sesini çıkarmadı, oysa meraktan çatlıyordu.

“Bilmiyormuş gibi yapma,” dedi Nimue buruk bir sesle. “Gölün Hanımı’nın Ciri efsanesine hastalık derecesinde tutkun olduğunu bilmeyen kalmadı, önceleri zararsız olan bu kaçıklığın bir tür bağımlılığa ya da maniye dönüştüğünü herkes konuşuyor. Bu söylentilerin pek çoğu doğru, sevgili Condwiramurs, pek çoğu! Seni kendime asistan seçtiğim için sen de bu bağımlılığın ve maninin esiri olacaksın. Çünkü senden bunu talep edeceğim. En azından çıraklık dönemin süresince. Anlıyor musun?”

Çaylak, onaylayarak başını salladı.

“Anladığını sanıyorsun.” Nimue, kendine hâkim olup araya yeniden mesafe koymayı başarmıştı şimdi. “Ama sana açıklayacağım. Adım adım. Zamanı geldiğindeyse her şeyi açıklayacağım. Ama önce…”

Susup dışan baktı, gözlerini göle çevirdi, balıkçılar kralının teknesi olan siyah lekeye baktı, altın gibi parlayan su yüzeyinde kolayca ayırt ediliyordu.

“Ama önce dinlen. Galeriyi incele. Dolapların ve vitrinlerin içinde çizimlerle dolu albümler ve resim taslakları bulacaksın, hepsi söylence konusuyla ilgilidir. Kütüphanede efsanenin bütün versiyonlarını ve efsaneyle ilgili yorumlan, aynca ilgili bilimsel çalışmaların büyük bir bölümünü göreceksin. Bunlara biraz zaman ayır. Bak, bir miktar oku,

dikkatini ver. Düş görmen için malzeme çıkmasını istiyorum. Senin deyiminle bir bağlantı noktası.”

“Bunlan yapacağım. Hanımefendi Nimue?”

“Evet?”

“Şu iki portre… Yan yana asılı olan… Bunlar da mı Ciri?”

“Ciri’nin bir tane bile portresi yok,” diye sabırla yineledi Nimue. “Sonraki dönemlerin sanatçıları onu yalnızca belli sahnelerde betimlemişler, tabii her biri kendi hayal gücüne göre. Bu portrelere gelince: Sol taraftaki, son derece özgür bir çalışma çünkü elf Lara Dorren aep Shiadhal’i de gösteriyor ancak ressam kadının onunla tanışmış olması olanaksız. Ressamı da efsaneden mutlaka çok iyi bildiğin Lydia von Bredevoort. Onun günümüze kadar gelmiş yağlıboya tablolarından biri hâlâ akademide asılı.”

“Biliyorum. Diğer portre peki?”

Nimue tabloya uzun uzun baktı. Sarışın, çelimsiz, hüzünlü bakışlı bir kızın tasviriydi. Üzerinde kollan yeşil beyaz bir elbise vardı.

“Ressamı Robin Anderida,” dedi hızla dönüp gözlerini Condwiramurs’un gözlerine dikerek. “Ama kimi tasvir ettiğini… sen bana söyleyeceksin, iyi düş gören bir oneiromansin olarak. Düşüne girsin ve bana anlat sonra.”

Üstat Robin Anderida yaklaşan imparatoru herkesten önce görüp reverans yaptı. Liddertal Kontesi Stella Congreve ayağa kalktı, dizlerini kırarak selam verdi ve oymalı koltukta oturan kıza hızlı bir hareketle aynısını yapmasını işaret etti.

“Hanımları selamlıyorum.” Emhyr var Emreis başını hafifçe salladı. “Sana da selam olsun, üstat Robin. İşler ne durumda?”

Üstat Robin hafifçe öksürdü, ellerini heyecanla önlüğüne silerek mahcup bir tavırla yeniden eğildi. Sanatçının şiddetli bir agorafobisi ve hastalık derecesinde çekingen olduğunu Emhyr biliyordu. Ama bu kimin umurundaydı? Önemli olan ne kadar iyi resim yaptığıydı.

İmparator, her yolculuğa çıktığında olduğu gibi “Impera” muhafız tugayı subay üniformasını giymişti: Siyah bir zırhtı bu, pelerinin üzerinde yaldızlı semender işlemesi vardı. Yaklaşıp portreyi incelemeye koyuldu. Önce portreye, sonra modele; sarışın, çelimsiz, hüzünlü bakışlı kıza baktı. Kollan yeşil beyaz elbisesinden taşan hafif dekoltesini san yakut bir kolyeyle süslemişti.

“Mükemmel,” dedi imparator bilerek boşluğa bakarak, neyi övdüğü anlaşılmasın diye. “Üstat, mükemmel. Lütfen kimseye kulak asmadan devam et. Lütfen biraz görüşelim, kontes.” Pencerenin önüne gidip kontesi onu izlemeye zorladı.

“Ben yola koyuluyorum,” dedi imparator usulca. “Devlet işleri. Ev sahipliğiniz için teşekkür ederim. Bir de kız için, prenses için. Gerçekten iyi bir iş çıkardınız, Stella. Gerçekten övgüye değer. Hem siz hem kız.”

Stella Congreve yerlere kadar eğilerek zarif bir reverans yaptı. “Majesteleri bize lütfediyor.”

“Durun, acele etmeyin hemen.”

“Aa…” kontes dudaklarını ısırdı. “Öyle mi?”

“Öyle.”

“Kızın durumu ne olacak, Emhyr?”

“Bilmiyorum,” dedi imparator. “On gün sonra kuzeyde yine hücuma geçiyoruz. Ağır, çok ağır bir savaş olacak gibi görünüyor. Vattier de Rideaux, aleyhime yürütülen komploların ve kumpasların izini sürüyor. Devletin çıkarları beni farklı, çok farklı şeylere zorlayabilir.”

“Bu çocuğun günahı yok.”

“Devletin çıkarları dedim. Devletin çıkarlarının adaletle ilgisi yoktur. Ayrıca…” Eliyle geçiştirdi. “Kızla konuşmak istiyorum. Baş başa. Lütfen yaklaş, prenses. Biraz daha, hadi ama. İmparatorun emrediyor.”

Kız, yerlere kadar eğildi. Emhyr kızı süzdü ve aklına Loc Grim'de başlarına büyük işler açan toplantı geldi. Stella Congreve 'e derin saygı, hatta hayranlık duyuyordu çünkü aradan geçen altı aylık sürede çirkin ördek küçük bir asilzadeye dönüşmüştü.

"Bizi yalnız bırak," diye buyurdu Emhyr. "Üstat Robin, biraz mola ver, fırçanı yıkamak için diyelim. Kontes, rica ederim ön odada bekleyin. Ve sen prenses, lütfen benimle terasa gel."

Gece yağan sulu kar, sabah güneşinin ilk ışıklarıyla erimişti. Darn Rowan Sarayı'nın burçlarının ve kulelerinin sivri uçlan hâlâ ıslaktı ve alev almış gibi parlıyordu.

Emhyr, teras korkuluklarına doğru gitti. Kız, konumu gereği hükümdarın bir adım gerisinden geliyordu. Emhyr sabırsızlığını anlatan bir harekede yaklaşmasını istedi.

İmparator ellerini korkuluklara dayadı, bakışlarını tepelere ve orada yetişen, yaprak dökmeyen, kireç beyazı kayalıklarla tezat oluşturan porsuk ağaçlarına çevirdi. Vadinin ortasında erimiş gümüş gibi kıvrılan nehir pırıl pırıl parlıyordu.

Havada bahar kokusu vardı.

"Buraya çok ender geliyorum," dedi Emhyr. Kız sesini çıkarmadı.

"Buraya çok ender geliyorum," diye yineledi Emhyr ve önüne döndü. "Oysa burası güzel olduğu kadar huzur veren bir yer. Güzel bir köşe… Katılıyor musun bu fikrime?"

"Elbette, majesteleri."

"Hava, bahan hissettiriyor artık. Haksız mıyım?"

"Haklısınız, majesteleri."

Aşağıdan, avludan bir şarkı yayılıyordu; zaman zaman şangırtılar, gürültüler ve nal sesleri tarafından bastınlsa da duyulmaması olanaksızdı. İmparatorun yola çıkmasını buyurduğu üniformalı refakatçiler telaşla

yolculuğa hazırlanıyordu. Emhyr, muhafizlann arasında şarkı söylemeyi seven biri olduğunu biliyordu. Koşullar ne olursa olsun sıklıkla yapardı bunu.

Lütufkâr bakışlanndan mahrum etme beni İyiliksever cazibenle büyüle İyilikle düşün beni gece vakti Lütfunla al beni içeri 1

Ki şifa bulayım sayende.

“Hoş bir balad,” dedi Emhyr dalgın dalgın ve ağır, altın imparatorluk gerdanlığına dokundu.

“Evet, hoş, Majesteleri.”

Vdttier, Vilgefortzun izini bulduğunu ısrarla söylüyor, diye içinden geçirdi Emhyr. Onu birkaç gün, en fazla birkaç hafta içinde bulacakmış. Hainlerin kelleleri uçurulacak ve gerçek Cirilla, Cintra Kraliçesi Nilfgaard’a getirilecek. Gerçek Ciii, Nilfgaard’a gelene kadar da taklidi için bir çözüm bulunmuş olmalı.

“Kaldır başım.”

Kız denileni yaptı.

“Herhangi bir isteğin var mı?” diye ansızın sert bir sesle sordu imparator. “Şikâyetin? Arzun?”

“Hayır yok, majesteleri.”

“Gerçekten mi? Tuhaf doğrusu. Elbette bir arzun olmasını sana emredemem. Başım bir prenses gibi kaldır. Stella sana görgü kurallarını öğretmiştir sanırım.”

“Evet, majesteleri.”

ÂZp gerçekten iyi terbiye ettiler, diye düşündü Emhyr. Önce Rience, sonra Stella. Rolünü ve karşılaşacağı sorulan çok iyi öğrettiler, bir yanılgıyı ya da hatayı işkenceyle ve canıyla ödeyeceğini de kuşkusuz söylediler. Asla hata kabul etmeyen katı bir kamuoyu karşısında rol yapmak zorunda olduğu

konusunda uyardılar. Nilfgaard imparatoru korkunç Emhyr var Emreis konusunda da uyardılar onu mutlaka.

“Adın ne?” diye sordu Emhyr keskin bir sesle.

“Cirilla Fiona Elen Riannon.”

“Gerçek adın?”

“Cirilla Fiona…”

“Sabrımı taşırma. Adın diyorum!”

“Cirilla…” Kızın sesi âdeta koptu. “Fiona…”

“Büyük güneş adına, yeter,” diye tısladı imparator. “Yeter!”

Kız, yüksek sesle burnunu çekti. Taşıdığı unvana çok tersti bu hareket. Dudakları titriyordu ama unvanı bunu yasaklamıyordu.

“Sakin ol,” diye buyurdu Emhyr ama sesi alçak ve neredeyse yumuşaktı şimdi. “Neden korkuyorsun? Söylemeye mi korkuyorsun? Adınla bağlantılı tatsız bir anın mı var? Soruyorum çünkü sana gerçek adınla hitap etmek istiyorum. Kulağa nasıl çalınıyor, bilmek isterim.”

“Kulağa bayağı gelir benim adım,” dedi kız ve iri gözleri ansızın ateşe düşmüş zümrüt gibi yanıp söndü. “Çünkü bayağı bir addır, efendim. Hiç kimse olmayan birine uygundur tamamen. Ben, Cirilla Fiona olduğum sürece biriyim. Yalnızca…”

Kızın sesi boğazına düğümlenmişti, elini boynuna attı; sanki boynundaki gerdanlık değil de yağlı urgandı. Emhyr gözünü kızdan ayırmıyor ve Stella Congreve ‘e büyük hayranlık duyuyordu. Aynı zamanda öfkeliydi de. Nedensiz bir öfkeydi bu ve bu yüzden tehlikeliydi.

Ben bu çocuktan ne istiyorum, diye düşündü ve içindeki öfkenin gitgide kabardığını, kazanda fokurdayan çorba gibi yükseldiğini hissetti. Ben bu çocuktan ne istiyorum?

“Senin kaçırılmanla ilgimin olmadığını bilmelisin küçük kız,” dedi yine keskin bir tonda. “Kesinlikle hiçbir ilgim yok. Böyle bir emir vermedim. Beni aldattılar…”

Öfkesi kendineydi ve bu durumdayken hata yapabileceğini biliyordu. Bu konuşmayı çoktan bitirmesi gerekiyordu, tüm azametiyle, kibriyle, sertçe, bir imparatora yaraşır şekilde bitirmesi gerekiyordu. Bu kızı ve yeşil gözlerini unutmalıydı. Böyle bir kız yoktu. Taklitti, sahteydi o. Adı bile yoktu. Hiç kimseydi. Bir hükümdar hiç kimse olan biriyle konuşmazdı. Bir imparator, hiç kimse olan birine yanıldığını itiraf etmezdi. Bir imparator özür dilemezdi, böyle biri karşısında asla…

“Beni bağışla,” dedi Emhyr; bu sözcükler ona yabancıydı, ağzına bile yakışmıyordu. “Bir hata yaptım. Evet doğrudur, başına gelenler benim suçum. Suçluyum. Ancak sana söz veriyorum, tehdit altında değilsin artık. Bundan böyle kötü bir şey yaşamayacaksın. Kimse seni kırmayacak, kısıtlanmayacaksın, zorlukla karşılaşmayacaksın. Korkma artık.”

“Korkmuyorum.” Kız başını kaldırıp yüce konumuna rağmen imparatorun gözlerinin içine doğrudan baktı.

Kızın dürüstlüğünden ve bakışlarındaki güvenden etkilenen Emhyr irkildi. Fakat hemen bir imparator gibi toparlanıp itici bir kibirle, “Dile benden ne dilersen,” dedi.

Kız ona yeniden baktı ve elinde olmadan imparatorun aklına birkaç olay geldi; birine haksızlık ettikten sonra kolayca karşısındakinin rızasını satın alıp vicdanını rahatlatmıştı ve işin içinden böylesine kolay çıktığı için içten içe sevinmişti.

“Dile benden ne dilersen,” diye yineledi. Artık yorulduğu için sesi birden insani bir tını kazanmıştı. “Her isteğini yerine getireceğim.”

Böyle bakmasın bana, diye geçirdi içinden Emhyr. Bakışlarına katlanamıyorum.

İnsanlar anlaşılan bana bakmaktan korkuyorlar. Peki ya ben neyden korkuyorum?

Vattier de Rideaux’nun canı cehenneme. Eğer kız isterse, onu evine, kaçırıldığı yere bıraktırırım. Altı atlı altından bir arabayla bıraktırırım. İstesin, yeten “Ne dilersen dile benden,” diye tekrarladı.

“Majestelerine teşekkür ederim,” dedi kız ve başını önüne eğdi. “Majesteleri, çok asil ve lütufkârsınız. Arzumu açıklamama izin verirseniz…”

“Konuş.”

“Burada kalmak isterim. Darn Dowan’da. Hanımefendi Stella’nın yanında.”

İmparator şaşırmadı. Tahmin etmişti.

Sezgileri soru sormasını engelledi, aksi halde ikisi de zor durumda kalırdı.

“Söz verdim,” dedi sonra buz gibi bir sesle. “Nasıl istersen öyle olsun.”

“Teşekkür ederim, majesteleri.”

“Söz verdim,” diye yineledi imparator gözlerini kızdan kaçırarak, “ve verdiğim sözde duracağım. Bence kötü bir seçim yaptın. t Yanlış istekte bulundun. Eğer isteğini değiştirecek olursan…”

“Değiştirmeyeceğim,” dedi kız, imparatorun cümlesini tamamlamayacağı anlaşıldıktan sonra. “Neden değiştireyim ki? Hanımefendi Stella’yı seçtim, yaşamım boyunca sahip olmadığım şeyleri seçtim… Bir yuva, sıcaklık, iyilik… Bir yürek. Böyle bir seçim yanlış olamaz.”

Zavallı, cahil şey, diye içinden geçirdi İmparator Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd, Düşmanlarının Mezarlarının Üzerinde Dans Eden Beyaz Alev. Tam da böyle bir seçimle en büyük hata yapılır.

Ancak bir şey -muhtemelen çok eski, unutulmuş bir anı- imparatorun bunu yüksek sesle söylemesini engellemişti. ı “İlginç,” dedi Nimue, bu hikâyeyi dinledikten sonra. “Gerçekten ilginç bir düş. Başka gördün mü?”

“Hih!” Condwiramurs hızlı ve hedefi iyi tutturduğu bir darbeyle yumurtanın ucunu bıçakla uçurdu. “Geceki resmigeçitten başım hâlâ dönüyor! Ama doğaldır bu. Yeni bir yerde geçirilen ilk gece düşlerle doludur. Biliyor musun, Nimue, biz düş görenlerle ilgili, yeteneğimizin yalnızca düş görmekle sınırlı olmadığı söylenir. Transa ya da hipnoza girdiğimiz anlarda gördüklerimiz hariç bizim düşlerimizin yoğunluk, bolluk ve geleceği öngören içerik bakımından başkalarınınkinden hiçbir farkı yoktur. Bizim onlardan farklı olan özelliğimiz yani yeteneğimizi ortaya koyan şey bambaşkadır. Biz, gördüğümüz düşleri anımsarız. Bir düşümüzü unuttuğumuz çok nadirdir.”

“Çünkü sizin salgı bezlerinizin yaygın olmayan ve yalnızca size özgü bir özelliği bulunuyor,” diye söze atıldı Gölün Hanımı. “Biraz sadeleştirerek söylersek, sizin düşleriniz vücudunuzun salgıladığı endorfinlerden başka bir şey değildir. Birçok çılgın büyülü yetenek gibi sizin yeteneğiniz de organik kökenli. Ancak senin zaten çok iyi bildiğin bir şeyi neden anlatıyorum ki? Sen hangi düşlerini anımsıyorsun, ondan söz et!”

“Bomboş tarlalar arasında dolaşan bir delikanlı,” dedi Condwiramurs alnını buruşturarak, “sırtında bir çanta var. Tarlalar bahar zamanı olduğu gibi bomboş. Yol ve tarla kenarlarında boylu boyunca, uzun, çıplak ve henüz yeşermemiş dallarıyla yerlere eğilmiş söğüt ağaçlan… Delikanlı yürüyor, çevresine bakınıyor. Gece oluyor. Gökyüzünde yıldızlar beliriyor. İçlerinden biri hareket ediyor. Kuyrukluyıldız bu. Kırmızı kıvılcımlar saçarak gökyüzünde ilerliyor… “

“Aferin.” Nimue gülümsedi. “Düşünde kimi gördüğünü bilmesem de olayın tarihi tam olarak saptanabiliyor. Kızıl kuyrukluyıldız, Cintra’yla barış imzalandığı yılın baharında altı gün boyunca görülebildi. Tam olarak söylemek gerekirse martin ilk günlerinde. Diğer düşlerinde de böyle tarihe yönelik ipuçları belirir mi?”

“Benim düşlerim,” dedi Condwiramurs yumurtasına tuz serperken, “çiftçilik takvimi değildir. Üzerlerinde tarih falan yazmaz! Ama açıklamamı istersen, galerinde Nikolai Certosa’nın tablosunu incelediğim için düşümde Brenna Muharebesi’ni gördüm. Bu, kuyrukluyıldızın yılıyla aynı tarihe denk geliyor. Yanılıyor muyum?”

“Yanılmıyorsun. Savaşla ilgili gördüğün bu düşün dikkat çeken bir özelliği var mıydı?”

“Hayır. Ortalık at, insan ve silah kaynıyordu. İnsanlar birbirini itiyor ve haykırıyordu. Delinin teki, ‘Kartallar! Kartallar!’ diye bağırıyordu.”

“Başka? Düşünde bir resmigeçitten söz etmiştin?”

“Anımsamıyorum…” Condwiramurs birden susuverdi. Nimue gülümsedi.

“İyi, tamam.” Çaylak, burnunu kibirle havaya dikip Gölün Hanımı’nın ağır sözler söylemesinin önüne geçti. “Evet, bazen bir şeyleri unutabiliyorum. Kimse kusursuz değildir. Tekrar ediyorum, benim düşlerim sanrıdır, kütüphane not kâğıdı değil…”

“Biliyorum,” dedi Nimue, kızın sözünü keserek. “Burada senin düş gören olarak yeteneklerini sınamıyoruz, bir efsanenin analizini yapıyoruz. Bilinmeyen yönlerini ve boşluklarını saptıyoruz. Ayrıca çok iyi gidiyor, portredeki kızı henüz ilk düşlerinle çözdün, Vilgefortz’un İmparator Emhyr’i aldatmaya çalıştığı Ciri’nin şu taklidini…”

Nimue susmak zorunda kaldı çünkü mutfağa balıkçılar kralı girmişti. Adam, Nimue’nun önünde eğilip gönlünce homurdandıktan sonra dolaptan ekmek, çift katlı bir tencere, bir bağ kenevir aldı. Eğilip homurdandıktan sonra dışarı çıktı.

“Çok fena aksıyor,” dedi Nimue can sıkıntısıyla. “Ağır bir şekilde yaralandı. Bir yaban domuzu avda bacağını parçaladı. Bu yüzden zamanının çoğunu teknede geçiriyor. Kürek çekerken ve balık avlarken yarası onu kısıtlamıyor, sakatlığını unutuyor. Çok düzgün ve iyi bir insandır ve benim…”

Condwiramurs saygıyla sustu.

“.. .bir erkeğe ihtiyacım var,” diye gerçekçi bir açıklama yaptı kısa boylu büyücü kadın.

Benim de, diye içinden geçirdi kız. Lanet olsun, akademiye döner dönmez bitinin altına yatacağım. Bekarlık iyidir ama bir sömestrden fazlası zarar.

Nimue hafifçe öksürdü. “Kahvaltın ve hayallerin bittiğinde kütüphaneye geçelim.”

“Şu düşüne dönelim yine.”

Nimue bir dosya açtı, sepya suluboyaları karıştırdı, sonra birini eline aldı. Condwiramurs bunu hemen tanıdı.

“Loc Grim toplantısı mı?”

“Elbette. Sahte prenses imparatorluk sarayına tanıtılıyor. Emhyr, gerçekten aldanmış gibi yapıp durumu idare ediyor. Bak, kuzey uluslarının sefiri şu, bu tiyatro onun için düzenlenmiş. Şurada da hakarete uğramış Nilfgaard prenslerini görüyoruz: İmparator onların kızlarını geri çevirip onlarla akraba olmayı reddetmiş. İntikam ateşiyle kafa kafaya vermiş fısıldaşıyorlar, daha oracıkta komplo ve cinayet planlan yapıyorlar. Sahte prenses başını önüne eğmiş duruyor. Ressam, sırra vurgu yapabilmek için kızı yüzünü gizleyen hafif bir sis bulutunun içine sokmuş.

“Ne var ki,” diye kısa bir duraksamadan sonra devam etti büyücü kadın, “sahte Ciri hakkında başka bilgimiz yok. Efsanenin hiçbir versiyonunda başına ne geldiği belirtilmemiş.”

“Ama kızın imrenilecek bir yazgısı olmadığını her insan tahmin edebilir maalesef,” dedi Condwiramurs hüzünlü bir sesle.

“Emhyr gerçeğini bulunca, ki bunu yaptığım biliyoruz, sahtesinden hemen kurtulmuş. Düşümde bir trajedi hissi doğmadı bende ama aslında hissetmem gerekirdi. Öte yandan düşlerimde illa gerçeği görmem. Her insan gibi ben de düşümde hayallerimi görürüm. Özlemlerimi… ve de korkularımı.”

“Biliyorum.”

Öğle yemeğine kadar sohbet edip dosyalara ve grafiklere baktılar. Anlaşılan balıkçılar kralının şansı yaver gitmişti çünkü yemekte ızgara somon vardı. Hatta akşam yemeğinde de.

Genç kız başka bir düş görmemişti. Bu yüzden biraz mahcup ve huzursuzdu ancak Nimue bunun üzerinde durmadı. “Zamanımız var,” dedi. “Önümüzde daha nice geceler var.”

Inis Vitre Kulesi’nin gerçekten lüks birkaç banyosu vardı; hepsi apaydınlık mermerdendi, ışıl ışıl pirinç kaplamalarla süslenmiş, zeminde bir yerde ateşlenen cehennemlik sistemiyle yerden ısıtmalıydı. Condwiramurs, banyo teknesini saatlerce kullanabiliyordu ama bazen hamamda Nimue ‘yla da buluşuyordu; küçük bir ahşap kulübeydi burası, önündeki patikadan göle inilebiliyordu. Birlikte bankların üzerinde oturuyor, üzerlerine su döktükleri taşlardan yükselen buharı soluyor, bedenlerine bolca ak kayın yağı sürüyorlardı ve tuzlu terleri gözlerinin içine sızıyordu.

“Eğer doğru anladıysam,” dedi Condwiramurs yüzünü silerek, “Inis Vitre’deki stajımda esas görevim, Witcher ve Ciri efsanesindeki boşlukları doldurmak. Öyle mi?”

“Doğru anlamışsın.”

“Gündüzleri baskı resimlere bakarak ve seninle sohbet ederek düşlerim için dolmam, geceleri de olayların kimsenin bilmediği gerçek versiyonunu düşümde görmem bekleniyor.”

Nimue bu kez doğrulama ihtiyacı bile duymamıştı. Kayın dalım birkaç kez üzerine değdirdi, ayağa kalkıp sıcak taşlara su döktü. Fokurtuyla buhar yükseldi ve bir an sıcaktan soluk alamaz oldular.

Nimue, küçük kapta kalan sıcak suyu bedenine döktü. Condwiramurs, kadının vücudunu hayranlıkla izliyordu. Kısa boylu olsa da büyücü kadın mükemmel hatlara sahipti. Yirmi yaşındaki bir kızı kıskandıracak kadar düzgün bir vücudu ve sıla bir teni vardı. Örneğin Condwiramurs yirmi dört yaşmdaydı ve kadını kıskanmıştı.

“Bir düş görsem bile,” diye sözlerini sürdürdü genç kız terli yüzünü eliyle silerek, “doğru versiyonu gördüğümden nasıl emin olacağız? Gerçekten bilmiyorum…”

“Bu konuya hemen geleceğiz,” diye sözünü kesti Nimue. “Dışarıda. Bu kulübede oturmaktan sıkıldım. Önce serinleyelim. Sonra konuşuruz.”

Bu da ritüelin bir parçasıydı. Barakadan koşarak çıktılar, patikanın tahtaları üzerinde yalınayak hoplayarak aşağı doğru inip göle çığlık çığlığa atladılar. Suda bir süre oynadıktan sonra patikaya dönüp elleriyle saçlarındaki suyu sıkmaya çalıştılar.

Su seslerinden ve bağırışlardan tedirgin olan balıkçılar kralı, sandalının içinde arkasına döndü, elini gözlerine siper ederek baktı ama durumu anladıktan sonra hemen eski pozisyonuna dönüp balıkçılık malzemeleriyle ilgilendi.

Condwiramurs’a göre böyle bir hareket onur kınaydı ve ceza gerektirirdi. Ama balıkçılar kralının balık tutmadığı zamanlan kitap okuyarak geçirdiğini fark ettiğinden beri adam gözünde oldukça değerlenmişti. Hatta adam tuvalete bile kitabıyla gidiyordu ve elindeki kitap öyle hafife alınacak cinsten değildi, Speculum Aureum idi, ciddi ve ağır bir eserdi. Inis Vitre ‘ye geldiği ilk günler Nimue’nun seçimi karşısında duyduğu şaşkınlıktan çoktan vazgeçmişti. Balıkçılar kralının, kaba saba bir hödüğü oynadığı açıkça ortadaydı. Bir kamuflajdı bu.

Ama yine de diye düşündü Condwiramurs, patikada bedenleri tanrıçalardan farksız iki çırılçıplak kadın dururken kendini oltalara ve ışıklara vermek bağışlanamaz bir hakaret ve aşağılamaydı; bu kadınları görüp de başını çevirmek olacak şey değildi.

“Bir düş gördüğümde,” dedi genç kız, memelerini havluyla kurularken konuya dönerek, “gerçek versiyonu gördüğümü kim garanti edebilir? Dandelion’ın yazdığı Şiinn Yarım Yüzyılı ndan Andrei Ravix’in Gölün Hanımına kadar efsanenin edebî türlerinin hepsini biliyorum. Jarre’yi, bütün bilimsel makaleleri ve popüler halk baskılannı da biliyorum. Bu kitaplar bende izler bıraktı, etkiledi ve şimdi bunlan düşlerimden çekip

çıkarmam olanaksız. Kurgulann içine girip gerçeği bulup çıkarma şansı var mıdır?”

“Evet.”

“Ne kadardır bu şans?”

“Balıkçılar kralınınki kadar.” Nimue başıyla göldeki sandalı gösterdi. “Nasıl bıkıp usanmadan oltasını attığını görüyorsun. Gölden yeşillik, kök, su altında kalmış ağaç kütükleri, dallar, eski ayakkabılar, ölmüş canlılar, daha neler neler çıkarıyor. Yine de arada sırada bir şeyler yakalıyor.”

“O halde rastgele,” diye iç geçirdi Condwiramurs, bir yandan da giyinirken. “Oltamızı atıp yakalamaya çalışalım. Efsanenin gerçek versiyonunu arayalım. Bavulun kumaşını ve astarını yırtalım, her yerine vuralım ki ikinci bir bölme var mı bulalım. Peki ya ikinci bir bölme yoksa? Eğri oturup doğru konuşalım Nimue, bu avın peşine düşen ilk biz değiliz. Ufak bir ayrıntının, bizden önce balık tutmaya çıkan yığınla araştırmacının dikkatinden kaçmış olma olasılığı ne kadar yüksek? Bize hiç değilse küçücük bir balık bırakmışlar mıdır?”

Saçını taramakla meşgul olan Nimue, “Bıraktılar,” dedi kararlı bir sesle. “Bilmedikleri yerleri kendi buluşlarıyla ve güzel sözlerle örttüler. Ya da susarak geçiştirdiler.”

“Örneğin?”

“Witcher’in Touissant’ta verdiği kış molası örneğin. Bütün versiyonları bu süreci kısa bir cümleyle geçiştirir: ‘Kahramanlar kışı Touissant’ta geçirdi.’ Söz konusu prenslikteki büyük kahramanlıklarına iki bölüm ayıran Dandelion bile, Witcher konusunda şaşırtıcı derecede gizemli kalmış. O kış neler olup bittiğini öğrenmeye değmez mi? Belhaven’dan kaçtıktan ve elf Avallac’h ile Tir nâ Bea Arainne’in yer altı mağarasında karşılaştıktan sonra olanlar örneğin. Witcher, ekim ve ocak aylan arasında Touissant’ta ne yapmış olabilir?”

“Ne mi yaptı? Kışı geçirdi!” dedi çaylak. “Karlar erimeden dağ geçitlerini aşamadığı için kışın orada kalmış ve canı sıkılmıştır. Sonraki dönemlerin

yazarlan bu bölümü kısa tutup, ‘Kış böylece geçip gitti,’ demeleri boşa değil. Ama madem istiyorsun, düş görmeye çalışacağım. Elimizde belli resimler ya da çizimler var mı?”

Nimue gülümsedi. “Hatta bir çizim üzerine yapılmış bir çizim bile var elimizde.”

Kaya resimleri bir av sahnesini betimliyordu. Özensiz çizilmiş çelimsiz insanlar ellerinde oklan ve mızraklan, vahşi adımlarla devasa bir mor bizonun peşinden koşuyorlardı. Hayvanın beli ve karnı çizgiliydi, lir şeklinde kıvrılmış boynuzlarının üstünde yusufçuğu andıran bir şey süzülüyordu.

“Sözü edilen resim bu demek,” dedi Regis başını sallayarak. “Elf Avallac’h tarafından çizilmiş. O her şeyi bilen elf.”

“Evet,” dedi Geralt. “O resim bu.”

“Şöyle bir sorun var: Enikonu araştırdığımız mağaralarda ne elflerin ne de sözünü ettiğin canlıların bir izine rastlayabildik.”

“Buradaydılar ama şimdi gizlenmişler. Ya da gitmişler.”

“Orası kesin. Ama görüşme iznini Flamina’nın desteğiyle elde ettiğini unutma. Anlaşılan tek görüşmenin yeterli olduğu düşünüldü. Flamina, iş birliğini açıkça reddettiğine göre bundan sonra ne yapabileceğini kestiremiyorum gerçekten. Koca bir gün şu mağaraların içinde sürünüp durduk. Boşa kürek çektiğimiz fikrini içimden atamıyorum.”

“Bu fikri ben de içimden atamıyorum,” dedi Witcher acı bir sesle. “Elfleri hiçbir zaman anlayamayacağım. Ancak en azından, insanların onlardan genelde neden hoşlanmadıklarını öğrenmiş oldum. Çünkü bizimle alay ettikleri fikrinden kurtulamıyorum. Elfler bir şey yaparken, konuşurken, düşünürken bizimle dalga geçiyorlar, alay ediyorlar. Bizi kafaya alıyorlar.”

“İçinde antropomorfizm dile gelmiş sanki.”

“Olabilir ama sözünü ettiğim etki kaybolmuyor.”

“Ne yapalım?”

“Caed Myrkvid’e, Cahir’e dönelim; druid kadınlan başındaki yarayı kısmen tedavi etmişlerdir mudaka. Sonra atlanmıza binip Düşes Anna Henrietta’nın davetine icabet edelim. Ekşitme öyle yüzünü, vampir. Milva’nın kaburgalan kınldı, Cahir’in kafası dağıldı, Touissant’ta biraz dinlenmek ikisine de iyi gelecektir. Dandelion’ı bu olaydan çekip çıkarmalıyız çünkü bu işe iyice bulaşmış gibi görünüyor.”

“Eh, madem öyle,” diye iç geçirdi Regis. “Aynalardan ve köpeklerden uzak durmam, büyücülere ve telepatlara karşı dikkatli olmam gerekecek… Yine de foyamın ortaya çıkması durumunda sana güveniyorum.”

“Güvenebilirsin,” dedi Geralt ciddi bir sesle. “Seni yan yolda bırakmam, arkadaş.”

“Arkadaş mı?”

“İçimde antropomorfizm dile geldi. Hadi, çıkalım bu mağaralardan, arkadaş. Burada elimize geçecek tek şey romatizma.”

“Katılıyorum… Ama tabii… Geralt? Elf nekropolü Tir nâ Bea Arainne, gördüklerine göre şu kaya resimlerinin arkasında olmalı, tam şu duvarın ardındaysa… Oraya ulaşabiliriz… Ne demek istediğimi anlıyor musun? Yani yıkarsak diyorum. Bunu düşünmüş müydün?”

“Hayır, düşünmemiştim.”

Şans yine balıkçılar kralından yana olmuştu çünkü akşam yemeğinde tütsülenmiş çopra balığı vardı. Balıklar öylesine lezzetliydi ki işi gücü unutturmuştu. Condwiramurs yine çok yemişti.

Condwiramurs yediği balıkların etkisiyle geğirdi. Kitabın içeriğini algılamadan sayfalarını istem dışı çevirdiğini ikinci kez fark edince, artık yatma zamanı, diye düşündü. Yatma zamanı.

Esneyerek kitabı kenara bıraktı. Yastıkları ayırıp okuma düzeninden uyku düzenine geçirdi. Lambayı büyülü bir sözle kapattı. Oda anında derin bir

karanlığa gömüldü. Kalın kadife perdeler sımsıkı kapatılmıştı — çaylak, karanlıkta daha iyi düş görebildiğini çoktan saptamıştı. Yatağa uzanıp gerinirken, ne yapsam acaba, diye düşündü. Düş avına mı çıkayım yoksa demir mi atayım?

Verilen abartılı güvencelere karşın, düş görenler düşlerinin yansım anımsayamazlardı. Düşlerin büyük bir bölümü, oneiromanjzn'lerin belleğinde kaleydoskopta değişen renk ve biçimler gibi, karmakanşık görüntüler olarak kalırdı. Bu görüntülerin uzaktan yakından hiçbir şey ifade etmemesi, bir anlam oluşturmaması değildi esas sorun. Böyle durumlarda bu düş kolayca yok sayılır ve gündelik yaşama dönülürdü. Şöyle düşünülürdü: Anımsamıyorum, o halde anımsanmaya değer bir şey yoktu. Düş görenlerin dilinde böyle bir düşe "çöp" denirdi.

Düş görenlerin belleğinde kopuk parçalar olarak kalan, ertesi sabah ise belirsiz bir mesajın izini bırakan "hayalet" düşler vardı; asıl can sıkıcı ve rahatsız edici olanlar bunlardı. Eğer bir "hayalet" tekrarlayacak olursa, bunun oneiroid değere sahip bir düş olduğundan kuşku duyulmazdı. Böyle durumlarda düş gören kendini yoğun konsantrasyonla ve öz telkinle somut bir "hayalet" görmeye, olayların sıralı ve noksansız olarak önünde canlanmasına zorlardı. En iyi sonuç, uyanır uyanmaz kendini yeniden düş görmeye zorlama yöntemiyle alınırdı, bunun adı "kopçalamak"tı. Eğer bir düş kendini kopçalatmıyorsa, düşte görülen yüzü konsantrasyon ve meditasyon yardımıyla uyumadan önce çağırmak denenirdi. Düşün bu yolla programlanmasına "demir atmak" denirdi.

Adada geçirdiği on iki geceden sonra Condwiramurs'un elinde üç düş listesi oluşmuştu. Birincisi başarı listesiydi ve Condwiramurs bunlarla övünüyordu. Genç kızın hepsini başarılı bir biçimde "kopçalayıp" "demir attığı" hayaletler listesiydi. Thanedd Adası'ndaki ayaklanma ve Witcher ile ekibinin tipide Malheur Geçidi'ni aştığı, Tai Sudduth'ta su baskınları ve sellerle kabarmış yollardan geçerek ilerlediği yolculuk da bu listeye dâhildi. Bir de çaylağın Nimue'ya söz etmediği başarısızlıklar listesi vardı; bütün çabalarına karşın gizemini koruyan düşlerden oluşuyordu. Bir de devam eden işler vardı: sıralarının gelmesini bekleyen düşler.

Tuhaf ama çok hoş bir düş vardı bir de, parçalar halinde, bölük pörçük ve ipeksi dokunuşuyla yeniden geliyordu.

Sevimli, yumuşacık bir düştü.

“Pekâlâ,” dedi Condwiramurs, gözlerini kaparken.

“Witcher’in Touissant’ta kışı geçirirken neyle uğraştığını sanırım biliyorum.”

“Bak sen!” Nimue, sayfalarını karıştırdığı kara büyü kitabından başını kaldırıp genç kıza gözlüğünün üzerinden baktı. “Sonunda düş gördün, öyle mi?”

“Hem de ne görmek!” diye böbürlendi Condwiramurs. “Witcher Geralt’ı ve kısa siyah saçlı, yeşil gözlü bir kadını gördüm. Kadının kim olduğunu bilmiyorum. Belki de Dandelion’ın günlüklerinde sözünü ettiği düşestir?”

“Oraları hızlı okuyup geçmişsin anlaşılan,” diyerek kızın hevesini kırdı büyücü kadın. “Dandelion, Düşes Anarietta’yı ayrıntılarıyla tarif ediyor ve bütün kaynaklar da onun kestane kızılı, altın gibi pırıl pırıl parlayan saçları olduğunu doğruluyor.”

“O zaman düşes değil,” dedi çaylak. “Benim düşümdeki kadın siyah saçlıydı. Kömür gibi kapkara saçlı. Ayrıca düşüm… Hımmm… İlginçti.”

“Kulağım sende.”

“İkisi konuşuyordu. Ama sıradan bir sohbet değildi bu.”

“Farklı olan neydi?”

“Neredeyse düş boyunca kadının bacakları Geralt’ın omzundaydı.”

“Söyle bakayım Geralt, ilk görüşte aşka inanır mısın?”

“Sen inanıyor musun?”

“Evet.”

“Bizi neyin birleştirdiğini anladım şimdi. Zıdıklar birbirini çekmiş.”

“Alay etme.”

“Neden? Alay yeteneği zekâdan ileri gelirmiş.”

“Hiç de öyle değil. Alay, sözüm ona zekâ kılıfı içine girse de son derece ikiyüzlü bir yaklaşım. Ben ikiyüzlülüğe kadanamam. Hazır konuya girmişken… Söylesene Witcher, en çok hangi özelliğimi seviyorsun?”

“Bunu.”

“İkiyüzlülükten sıradanlığa ve basitiiğe geçiyorsun. Hadi, bir kez daha dene.”

“En çok aklını, zekânı, ruhsal derinliğini seviyorum. Bağımsızlığını, özgürlüğünü, ayrıca…”

“Bunca alay malzemesini nereden buluyorsun, anlamıyorum.”

“Alay değil şakaydı.”

“Böyle şakaları hiç sevmem. Hele yanlış zamanda yapılırsa. Bak canım, her şeyin bir zamanı vardır ve bu dünyada yapılacak her şeyin bir saati. Susmanın ve konuşmanın zamanı vardır, ağlamanın ve gülmenin, gömmenin, pardon ekmenin ve biçmenin, şakanın ve ciddiyetin…”

“Bedensel yakınlaşmaların ve bundan sakınmanın da mı?”

“Hayır, öyle yorumlama! En iyisi şöyle diyelim: Şimdi iltifat zamanıdır. Birbirine iltifat etmeden sevişmek, sadece fiziksel bir eylemdir, sadece fiziksel eylemler de sığdır! Bana iltifat et!”

“Yaruga’dan Buina’ya kadar kimsenin seninki kadar güzel ve tatlı bir kıçı yok.”

“Bir değişiklik yapmış olsan da kuzeyin vahşi nehirleri arasına yerleştirdin beni. Farklı türden mecazları bir kenara atıp soruyorum: Alba’dan Velde ‘ye kadar diyemez miydin? Ya da Alba’dan Sansretour’a?”

“Hayatımda hiç Alba kıyısına gitmedim. Kendi deneyimlerime dayanmıyorsa pek yargılamam.”

“Oo? Gerçekten mi? Bu durumda, karar verebilecek kadar çok sayıda güzel ve tatlı kız —böyle demiştin çünkü- gördüğünü ve deneyimlediğini varsayabilirim, değil mi? Ne diyorsun, ak saçlı? Benden önce kaç kadın girdi hayatına? Ha? Bir şey sordum sana, Witcher! Hayır, hayır, çek elini, yanıt vermekten bu yolla kaçamazsın. Benden önce hayatına kaç kadın girdi?”

“Hiç kimse girmedi. Sen ilksin.”

“Eh, sonunda!”

Nimue, ince ışık ve gölge tekniğiyle yapılmış, yuvarlak bir masa çevresine toplanmış on kadım gösteren tabloyu uzun uzun inceledi.

“Gerçekte nasıl göründüklerim bilmiyor olmamız çok yazık,” dedi.

“Büyük kadın üstadann mı?” diye atıldı Condwiramurs. “Onların yığınla portreleri var. Sırf Aretuza’da…”

“Ben ‘gerçekte’ demiştim,” diye kızın sözünü kesti Nimue. “Güzelleştirilmiş başka portrelere bakarak yapılmış güzelleştirilmiş portreleri kastetmiyorum ben. Tabloların büyücü kadınlar tarafından imha edildiği bir dönem olduğunu unutma. Ve büyücü kadınların da imha edildiği. Sonra bir de üstat kadınların sırf dış görüntüleri nedeniyle bile saygı, hayranlık ve iman korkusu uyandırdıkları başka bir dönem vardı. Bütün Loca toplantıları, komplolar ve meclisler, çevresinde on muhteşem, çok güzel kadının toplandığı masaları gösteren tablolar o döneme ait. Ama gerçek, otantik portreler ne yazık ki bulunmuyor. İki istisna dışında. Margarita Laux-Antille’in, Thanedd Adası’nda Aretuza’da asılı olan ve yangından mucizevi bir biçimde kurtulan portresi gerçektir. Sheala de Tancarville’in Lan Exeter’deki portresi de gerçektir.”

“Peki, Francesca Findabair’in elfler tarafindan yapılmış, Vengerberg resim müzesindeki tablosu?”

“Sahte. Kapı açılıp elfler veda ettikleri sırada bütün sanat eserlerini yanlarına almışlar ya da imha etmişler, geriye tek bir tablo bırakmamışlar. Vadili Papatya, gerçekten de efsanelerde anlatıldığı kadar güzel miydi, bilmiyoruz. Ida Emean’ın nasıl göründüğüne dair elimizde hiçbir belge yok. Nilfgaardlı büyücü kadınların bütün resimleri özenle yok edildiği için Assire var Anahid’in ve Fringilla Vigo’nun nasıl göründüğünü de bilmiyoruz.”

“Bu durumda,” diye iç geçirdi Condwiramurs, “sonraki dönemlerde yapılmış portrelerine benzediklerini düşünelim ve bunda anlaşalım. Asil, heybetli, lütufkâr ve bilge, ileriyi gören, adil, saygın. Ayrıca da güzel ve büyüleyici… Böyle düşünelim. Böylesi daha iyi.”

Inis Vitre’deki günlük çalışmalar zamanla sıkıcı rutine dönmüştü. Condwiramurs’un kahvaltıyla başlayan rüya analizleri genelde öğleye kadar uzuyordu. Çaylak, öğle yemeğine kadar vaktini dolaşmaya çıkarak geçiriyordu ve bir süre sonra bu da sıradanlaşmıştı. Bu da doğaldı çünkü bir saat içinde adayı iki kez turlamak, yolda bolca granit, bodur çam, çakıl taşı, tatlı su midyesi, su ve martı görmek ve yeniden başa dönmek mümkündü.

Yemekten ve uzunca bir öğle uykusundan sonra sıra tartışmalara, kitapların, parşömenlerin ve elyazmalannın incelenmesine, resimlerin, grafiklerin ve dosyaların gözden geçirilmesine geliyordu. Sonra da gece yanlarına kadar efsane ve gerçek arasındaki karşılıklı etkileşimler tartışılıyordu.

Ardından geceler ve rüyalar geliyordu. Çeşitli rüyalar… Cinsellik yasağı kendini açıkça hissettiriyordu. Condwiramurs, Witcher efsanesinin sırlan yerine düşünde balıkçılar kralını kimi erotizmden uzak, kimi bütünüyle erotik olan çeşitli ortamlarda görüyordu. Gerçekten erotik olmayan bir düşünde, balıkçılar kralı onu misinaya bağlamış, sandalının arkasından çekiyordu. Kürekleri ağır ağır ve isteksizce çekiyordu, Condwiramurs ise göle batıyor, soluk alamıyor ve çok korkuyordu. Sanki korkunç bir şey gölün dibinden kopup yükseliyordu ve sandalın arkasından sürüklenen yemi, yani onu, yutmaya hazırlanıyordu. O şey onu tam yutacağı sırada balıkçılar kralı uzanıyor ve onu görünmez yırtıcı hayvanın ağzından çekip alıyordu. Yine de suda boğuluyordu ve tam o sırada uyanıyordu.

Erotik olduğu kuşku götürmeyen bir başka düşte, Condwiramurs sandalın içinde çömelmiş, bordadan suya doğru eğilmişti. Balıkçılar kralı onu boynundan yakalamış keyifle beceriyordu, tabii bir yandan da homurdanıyor, bağırıyor ve tükürüyordu. Condwiramurs, fiziksel hoşnutluğunun yanı sıra bir yandan da içini ürperten bir dehşet duydu. Ya Nimue onları yakalarsa? Derken suyun içinde kısa boylu büyücü kadının tehdit dolu yüzünü gördü ve kan ter içinde uyandı.

Yataktan kalkıp pencereyi açtı, odayı gecenin havasıyla, ay ışığıyla ve gölden doğru gelen sisle doldurdu.

Sonra da uyumaya devam etti.

Inis Vitre Kulesi'nin bir terası vardı, sütunlar üzerine kurulu olduğu için gölün üzerine doğru uzanmıştı. Condwiramurs bunu başlarda önemsememişti ama zamanla aklım kurcalamaya başlamıştı. Teras tuhaftı, kesinlikle girilemiyordu. Kulenin onun bildiği odalarının hiçbirinden terasa geçilemiyordu.

Büyücü kadınların yaşadığı mekânların içinde bazı tuhaflıklar barındığını bildiğinden, genç kız soru sormuyordu. Hatta göl kıyısında yaptığı bir gezinti sırasında Nimue'nun onu terastan gözetlediğini gördüğünde de sormamıştı. Belli ki teras, izni olmayanlara ve sıradan insanlara kapalıydı.

Onu sıradan kabul etmelerine biraz kızsa da hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Ancak bu durum uzun sürmemiş, sır perdesi bir süre sonra aralanmıştı.

Wilma Wessely'nin suluboya tablolarıyla ilgili gördüğü bir dizi düşten sonra olmuştu bu. Ressam kadın, efsanenin o bölümünden büyülenmiş olacak ki eserlerini Kırlangıç Kulesi'ndeki Ciri'ye ithaf etmişti.

Çaylak ertesi sabah, "Bu resimleri inceledikten sonra tuhaf düşler gördüm," diye yalandı. "Düşümde… Resimleri görüyorum. Sürekli aynı resimler… Olay yok, sahne yok, yalnızca resim. Ciri, kulenin mazgalları üzerinde… Hareketsiz bir resim."

"Bu kadar mı? Yalnızca görüntü var ama duygu yok, öyle mi?"

Condwiramurs gibi usta bir düş görenin düşlerini bütün duyularıyla gördüğünü, düşlerini pek çok insan gibi sadece görme duyusuyla değil, duyma, tat ve koku alma duyularıyla algıladığım Nimue biliyordu elbette.

“Yok.” Condwiramurs başını hayır anlamında salladı. “Ama…” “Evet?”

“Bir düşünce yalnızca. İnatçı bir düşünce. Gölün, kulenin hanımı değil tutsağı olduğuma dair bir düşünce.”

“Gel benimle.”

Condwiramurs’un tahmin ettiği gibi, terasa yalmzca büyücü kadının kendi özel odalarından çıkılıyordu; son derece temiz, aşın düzenli odalardı bunlar, sandal ağacı, mür, lavanta ve naftalin kokuyordu. Küçük bir gizli kapıdan ve aşağıya inen döner merdivenden ulaşılıyordu. Merdiven bittiğinde bir odaya geldiler.

Diğer bölümlere kıyasla bu odanın duvarlannda halılar ve perdeler asılı değildi, duvarlar bembeyaz olduğundan içerisi çok ferahtı. Aynca üç parçalı büyük bir pencere, daha doğrusu bir cam kapı vardı, doğrudan gölün üzerine uzanan terasa açılıyordu.

Odada iki koltuk, oval maun çerçeveli kocaman bir ayna ve bir goblen halının asılı olduğu enlemesine tahtalı üç ayaklı bir sehpadan başka bir eşya yoktu. Halı, yaklaşık bir buçuğa iki buçuk metre boyudanndaydı ve püsküllleriyle beraber yerlere kadar uzanıyordu.

Üzerinde göl kıyısında bir uçurum, uçurumun üstünde de bir şato resmedilmişti. Condwiramurs bu şatoyu gördüğü pek çok çizimden oldukça iyi tanıyordu.

“Vilgefortz’un hisarı, Yennefer’in esir alındığı yer. Efsanenin son bulduğu yer.”

“Öyle,” diye kızı doğruladı Nimue sakin bir tavırla. “Efsane orada son buldu. En azından bildiğimiz versiyonlarında. Bildiğimiz versiyonlarda böyle yazılı olduğu için, efsanenin sonunu biliyormuşuz duygusuna kapılıyoruz. Ciri, düşünde esir tutulduğunu gördüğün Kırlangıç Kulesi’nden

firar etti. Kendisine ne yapılacağım anladıktan sonra kaçtı. Efsane onun firarını çok farklı şekillerde anlatıyor…”

“Benim,” diye söze karıştı Condwiramurs, “en sevdiğim versiyon, Ciri’nin bir tarağı, elmayı ve bezi arkasına fırlatıp kaçtığı yorum. Ancak…”

” Condwiramurs. “

“Özür dilerim.”

“Dediğim gibi, firar edişi çok farklı şekillerde anlatılıyor. Fakat Ciri’nin Kırlangıç Kulesi’nden sonra kendini nasıl dosdoğru Vilgefortz’un şatosunda bulduğu hiç açık değil. Kırlangıç Kulesi’ni düşünde görememiştin, değil mi? Bu yüzden şatoyu dene. Bu halıya dikkatlice bak… Beni dinliyor musun?”

“Şu ayna… Büyülü, değil mi?”

“Hayır. Sivilcelerimi sıkmak için kullanıyorum.”

“Özür dilerim.”

Nimue, çaylağın yüzünü ekşittiğini görünce, “Bir Hartmann aynası bu,” diye açıkladı. “İstersen içine bakabilirsin ama lütfen dikkatli ol.”

“Doğru mudur?” diye sordu Condwiramurs, heyecandan titreyen bir sesle, “Bir Hartmann aynasının içinden geçilerek başka…”

“.. .başka dünyalara ulaşıldığı mı? Elbette doğru. Ama hemen değil, hazırlık, meditasyon yapılmadan, dikkat toplamadan ve daha birçok şey olmadan olanaksız. Fakat sana dikkatli olmanı söylerken başka bir şeyi kastemiştim.”

“Ne?”

“İki yönlü çalışır. Bir Hartmann aynasının içinden her an bir şey çıkabilir.”

“Biliyor musun, Nimue… Bu goblen halıya bakınca…”

“Düş gördün, doğru mu?”

“Evet ama tuhaftı. Kuş bakışıydı. Ben kuştum… Bu şatoyu dıştan gördüm. İçeri giremiyordum. Girişi kapatan bir şey vardı.”

“Halıya bak,” diye emretti Nimue. “Hisara bak. Çok dikkatli bak, dikkatini bütün ayrıntılara ver. Yoğunlaş, bu görüntüyü belleğinin en derinlerine kaydet. Düşünde oraya, onun içine ulaşmanı istiyorum.”

Dışarıda, şatonun surları arkasında korkunç bir fırtına hüküm sürüyor olmalıydı çünkü şömine ateşi kabararak yanıyor, odunları âdeta yutuyordu. Yennefer sıcağın tadım çıkarıyordu. O anki hapishanesi, iki ayını geçirdiği rutubetli zindanla sıcaklık bakımından kıyaslanamazdı bile ama yine de dişleri takırdıyordu. Zindanda her türlü zaman mevhumunu yitirmişti, sonrasında da kimse ona tarihi söyleme ihtiyacı duymamıştı ama mevsimin kış, hatta ocak ayı olduğundan kuşkusu yoktu.

“Ye, Yennefer,” dedi Vilgefortz. “Ye lütfen, naz yapma.”

Büyücü kadın, naz yapmayı aklının ucundan bile geçirmiyordu. Ancak pilici çok ağır ve beceriksizce yemeye çalışmasının nedeni parmağının tam anlamıyla iyileşmemiş ve hâlâ uyuşuk olmasıydı, bu yüzden çatalı ve bıçağı güçlükle tutabiliyordu. Elbette yemeğini eliyle yemek istemiyordu: Vilgefortz’a ve hiçbirini tanımadığı, büyücünün masadaki konuklarına üstünlüğünü kanıtlama peşindeydi.

“Sana samimiyetle üzülerek bildirmek isterim ki,” dedi Vilgefortz, parmaklarını kadehinin ayağında gezdirirken, “koruman altındaki Ciri, bu dünyadan ayrıldı. Bunun için kendini suçlayabilirsin Yennefer, bir de anlamsız inatçılığını.”

Konukların arasındaki kısa boylu, siyah saçlı bir adam yüksek sesle hapşırdı, sonra burnunu patiska peçeteye sildi. Burnu şişmiş ve kızarmıştı, durumuna bakılırsa iyice tıkalıydı da.

“Çok yaşayın,” dedi Yennefer, Vilgefortz’un endişe verici sözlerine aldırmadan. “Bu korkunç soğuk algınlığını nereden kaptınız böyle? Banyodan sonra cereyanda mı kaldınız?”

Yaşça ötekinden daha büyük, uzun boylu, zayıf, itici bakışlara sahip başka bir konuk, ansızın böğürürcesine gülmeye başladı. Soğuk algınlığı olan konuk yüzünü öfkeyle buruşturdu, büyücü kadına hafifçe eğilerek ve genizden gelen kısa bir cümleyle teşekkür etti. Ama Nilfgaard aksam Yennefer'in dikkatini çekmeyecek kadar kısa değildi cümle.

Vilgefortz, Yennefer'e döndü. Altından yapılmış düzenek artık başında değildi, göz boşluğundaki kristal de çıkarılmıştı ama Yennefer'in onu ilk kez sakatlanmış olarak gördüğü yaz mevsimine kıyasla daha kötü durumdaydı. Yeniden oluşan sol gözü artık çalışmaya başlamıştı, gelgeldim sağdakine kıyasla oldukça küçüktü. Vilgefortz'u görenin soluğu kesiliyordu.

"Yennefer," dedi üstüne basarak, "yalan söylediğimi, seni aldatmaya, kandırmaya çalıştığımı düşünüyorsundur mutlaka. Neden yapayım ki bunu? Ciri'nin ölüm haberi beni senin kadar üzdü, hatta senden fazla üzdü. Sonuçta kızla ilgili çok somut umutlarım vardı. Geleceğimi belirleyecek planlar yapıyordum. Kız artık hayatta değil, benim planlarım da suya düştü."

"İyi olmuş." Bükemediği parmağıyla bıçağı güçlükle tutabilen Yennefer, erik doldurulmuş domuz kaburgasını kesiyordu.

Büyücü, Yennefer'in yorumuna aldırmadan devam etti, "Oysa Ciri ve senin aranda kendi kısırlığından ve suçluluk duygularından kaynaklı bir yasa bağlı tuhaf bir duygusallık bağı vardı. Evet, evet Yennefer, suçluluk duygusu! Çünkü birlikteliklerinden Ciri'nin doğduğu iki insanın bir araya gelip çiftleşmesinde büyük payın oldu. Duygularını, deneyi yönetenlerin bilgisi yetersiz olduğu için başarısız olan bu genetik deneyin meyvesine aktardın."

Yennefer şarap kadehini sessizce Vilgefortz'a kaldırdı; kadehin parmaklarının arasından kayıp gitmemesi için içinden dua ediyordu. Parmaklarından en az ikisini uzun süre bükemeyeceğini yavaş yavaş anlıyordu artık. Belki de sonsuza kadar böyle kalacaklardı.

Vilgefortz eliyle geçiştirdi. "Artık çok geç, olan oldu," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Ama bu bilgilerin daha önce de elimde olduğunu

bilmelisin, Yennefer. Kız da elimde olsaydı, bu bilgilerin bir yaran olurdu. Gerçekten esef duymalısın; bu kıza analık duygulannı öğretebilirdim. Kurumuş ve bir taş kadar kısır olmana karşın, sayemde yalnızca bir kızın değil torunun da olurdu. Ya da hiç değilse torun yerine koyabileceğin birisi.”

Yennefer öfkeden kudurduğu halde umursamazca burnundan solumakla yetindi.

“Çok üzgünüm ama bugün keyfîni kaçırmak zorundayım, hayatım,” dedi büyücü buz gibi bir sesle. “Witcher Rivyalı Geralt’m da artık hayatta olmadığı haberi üzecektir seni. Evet, Ciri’yle olduğu gibi seni tuhaf, gülünç, mide bulandıracak kadar aptalca bir duygunun bağladığı Geralt. Bizim sevgili Witcher’in olaylı ve ateşli bir biçimde bu dünyadan ayrıldığını bilmelisin, Yennefer. Ancak kendini bu konuda suçlaman gerekmez. Witcher’in ölümünden zerre kadar sorumlu değilsin. Tüm patırtının sorumlusu benim. Şu salamuraya yatırılmış armutlardan tatsana, çok lezizler.”

Yennefer’in menekşe mavisi gözlerinde buz gibi bir kin belirdi.

Vilgefortz gülümsedi. “Böyle daha çok hoşuma gidiyorsun,” dedi. “Bileklerinde şu dimerit kelepçeleri olmasa, beni yakıp kül ederdin kuşkusuz. Ama dimerit etkisini gösteriyor, bu durumda beni yalnızca bakışlarınla yakabilirsin.”

Soğuk algınlığına yakalanmış olan adam hapşırdı, burnunu sildi ve gözleri yaşanncaya kadar öksürdü. Uzun boylu olansa, büyücü kadını itici balık gözleriyle süzdü.

“Peki, Efendi Rience nerede?” diye sordu Yennefer yavaşça. “Bana yapacaklarını ballandıra ballandıra anlatmıştı, ne vaatlerde bulunmuştu. Bana tokat ya da tekme atmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan Efendi Schirru peki? Kısa bir süre öncesine kadar bana terbiyesizce ve gaddarca davranan nöbetçiler neden ürkek bir saygı içindeler şimdi? Hayır Vilgefortz, yanıtlamana gerek yok, biliyorum. Anlattıkların koca bir yalan. Ciri’yi kaçırdın elinden. Geralt da kaçtı ve senin cani uşaklarını giderayak kadetti. Ne olacak şimdi? Planların tutmadı, yerle bir oldu, kendin itiraf ettin zaten;

iktidar düşlerin uçup gitti. Üstelik büyücüler ve Dijkstra üzerine çullanmaya hazırlanıyorlar. Bana işkence etmeyi bırakman ve beni yerlerini belirlemeye zorlaman boşuna değil, bana acıdığın için hiç değil. İmparator Emhyr de boynundaki ipi gitgide daraltıyor, belli ki sana kızgın, çok kızgın. Ess a tearth, me tiarn? A'pleine a cales, elleai"

"Ben ortak lisanı konuşurum," dedi nezleli adam. "Adım Stefan Skellen. Hiç kuşkunuz olmasın ki altıma kaçırdığım da yok. Üstelik sizden daha iyi bir durumda olduğumu düşünüyorum, Hanımefendi Yennefer."

Konuşmakta zorlanmış, yine öksürmeye başlamıştı. Sonra burnunu yeniden iyice ıslanmış mendiline sildi.

Vilgefortz elini masaya vurdu. "Bırakın artık didişmeyi," dedi minyatür gözünü dehşetle devirerek. "Sana artık ihtiyacım olmadığını bilmelisin Yennefer. Aslında seni bir çuvala sokup gölde boğmaları için emir vermem gerekir ama bu tarz yöntemlere başvurmayı sevmiyorum pek. Başka yönde bir karar vermeme koşullar izin verinceye ya da beni zorlayıncaya kadar hapissin. Fakat başımı ağrıtmana göz yummayacağım konusunda uyarıyorum seni. Yine açlık grevine girecek olursan, ekim ayında yaptığım gibi seni bir hortumla beslemekle zaman harcamam, haberin olsun. Açlıktan ölmeye terk ederim. Kaçmaya kalkışman durumunda nöbetçilere verdiğim emir çok açık. Haydi, şimdi kolay gelsin. Tabii şu koşulla… "

"Hayır." Yennefer ayağa kalkıp peçeteyi masaya fırlattı. "Belki bir şeyler daha yerim diyordum ama bu topluluk iştahımı kaçırdı. İyi akşamlar beyler."

Stefan Skellen aksırıp öksürdü. Solgun gözlü, Yennefer'i hain bakışlarla süzdü, itici bir ifadeyle sırıttı. Vilgefortz başını yana çevirdi.

Yennefer, hücresinden her çıkarıldığında ya da hücreye her girişinde yerini saptamaya, kaçışını planlamak için işine yarayabilecek en ufak bir bilgiye ulaşmaya çalışıyordu. Her seferinde hayal kırıklığı yaşıyordu. Şatonun pencereleri yoktu, böylece bulunduğu bölgeyi, hiç değilse güneşi göremiyor, yön tayini yapamıyordu. Işınlanma olanaksızdı, dimerit'ten iki kalın bileklik ve bir boyun halkası büyü kullanma çabalarını anında sıfırlıyordu.

Esir tutulduğu yer, tek kişilik münzevi odaları gibiydi; buz gibi ve bomboştu. Ancak Yennefer zindandan buraya çıkarıldığı gün yaşadığı sevinci anımsadı. Yerde leş kokulu bir su birikintisinin olduğu, duvarları güherçile ve tuz kaplı mahzen çukurundan kurtulmuştu. Yemesi için verdikleri çöpleri sakat parmaklarından farelerin kolayca kaptığı çukurdan… Yaklaşık iki ay sonra zincirlerini çözüp yıkanmasına izin verdiklerinde Yennefer mutluluktan kendini kaybetmişti. Onu getirdikleri küçük oda kral dairesi, önüne koydukları yemek suyu da kral sofralarına yaraşır kırlangıç yuvası çorbası gibi gelmişti. Ama bir süre sonra çorbanın âdeta bulaşık suyu, tahta yatağın sert, hapishanenin de hapishane olduğunu anlamıştı. Buz gibi, küçük bir hapishaneydi burası, dört adımdan sonra karşısında duvar buluyordu.

Yennefer sövdü, inledi ve odada tahta yatak dışında tek eşya olan arkalıklı sandalyeye oturdu.

Adam içeri öylesine usulca girmişti ki Yennefer'in hiç haberi olmamıştı.

"Adım Bonhart," dedi. "Bu adı kafana iyice yaz, cadı. İyice kazı beynine."

"Siktir git, seni domuz."

"Ben insan avcısıyım," dedi adam dişlerini gıcırdatarak. "Evet, evet, dik kulaklarını bakalım, büyücü! Eylülde, bundan üç ay önce, senin piçini yakaladım. Burada herkesin dilindeki şu Ciri'yi."

Yennefer kulaklarını dikti. Eylül. Ebbing. Kızı yakalamış. Ama şimdi elinde değil. Yalan söylüyor belki?

"Kır saçlı bir dişi witcher, Kaer Morhen'de eğitilmiş. Onu arenada dövüştürdüm, izleyenler böğürürken insan öldürttüm ona. Ağır ağır bir canavar yarattım ondan. Kırbaçla, yumruğumla, çizmelerimle öğrettim. Çok uğraştım ama sonrasında yeşil gözlü yılan elimden kaçtı."

Yennefer belli etmeden derin bir soluk aldı.

"Elimden kaçıp ötelere gitti ama günün birinde karşılaşacağız yine. Bir gün karşılaşacağımızdan hiç kuşkum yok. Üzüldüğüm bir şey varsa, o da senin

şu Witcher âşığını, şu Geralt'ı ateşte kızartmış olmaları. Oysa o lanet olasıca sapığa kılıcımı tattırmayı çok isterdim."

Yennefer kahkaha attı. "Bana bak, Bonhart ya da her neyse adın. Güldürme beni. Witcher'in eline su dökemezsin sen. Hiçbir bakımdan. Ağzınla da söylediğin gibi sen sadece köpekleri yakalayan, leşleri kaldıran birisin. Sen ancak küçük köpeklerden anlarsın. Hem de en miniklerinden."

"Şu cadıya bak hele."

Bonhart sert bir hareketle tuniğini kaldırıp gömleğini açtı, o sırada birbirine dolanan zincirlerin ucundan üç gümüş madalyon çekip çıkardı. Biri, kedi başı, diğeri kartal ya da grifîn şeklindeydi. Yennefer üçüncüyü tam olarak görememişti ama kurda benziyordu.

"Böyle şeyler," dedi Yennefer küçümseyici bir kahkaha daha atıp umursamazmış gibi yaparak, "panayırlarda bulunur."

"Bunlar panayırdan değil."

"Ne demezsin!"

"Öyle zamanlar vardı ki," diye tısladı Bonhart, "aklı başında insanlar witcherlardan canavarlardan daha çok korkarlardı. Ne de olsa canavarlar balta girmemiş ormanlarda yaşardı, witcherlarsa sokaklarda dolaşma, meyhanelere girme, tapınaklarda, devlet dairelerinde, okullarda, çocuk parklarında boy gösterme küstahlığında bulunurdu. Aklı başında insanlar buna haklı olarak skandal gözüyle baktılar. Böylece arsız witcherlan ortadan kaldıracak birini aradılar. Ve de buldular. Kolay olmadı, hızlı olmadı, hemen yakınlarında çıkmadı ama sonunda buldular. Gördüğün üzere işini bitirdiklerimin sayısı üçe çıktı. Artık çevrede ortada dolaşarak aklı başında bir vatandaşı rahatsız eden tek bir sapık bile kalmadı. Kalmış olsa bile öncekiler gibi onun da işini bitiririm."

"Uykunda mı?" Yennefer yüzünü buruşturdu. "Tatar yayıyla sırtından vurarak mı? Ya da zehirleyerek mi?"

Bonhart, madalyonlarını yeniden gömleğinin içine sokup kadına doğru iki adım attı. “Beni tahrik ediyorsun, cadı.”

“Amacım buydu zaten.”

“Öyle mi? O halde senin witcher âşığından bir eksiğim olmadığını sana hemen göstereceğim. Hatta ondan çok daha iyi olduğumu!”

Hücrenin önünde dikilen nöbetçiler içeriden gelen bağırış çağırışları duyunca hemen fırladılar. Daha önce bir şekilde tuzağa düşmüş bir panterin tıslamasını duymuş olsalardı, hücreye bir panter girdiğine yemin edebilirlerdi.

Nöbetçiler ardından yaralı bir aslanınkini andıran bir kükreme duydular, gerçi daha önce aslan da görmemişlerdi, yalnızca armalardan tanıyorlardı. Birbirlerine baktılar. Başlarını salladılar ve hücreye daldılar.

Yennefer bir köşede, kırılmış tahta karyolanın üzerine oturmuştu. Saçları karmakarışıktı, elbisesi ve gömleği yukarıdan aşağıya kadar yırtılmıştı, yüksek sesle soluk alıp verirken küçük genç kız memeleri titriyordu. Burnundan kan akıyor, yüzünün bir noktası hızla şişiyordu, ayrıca sağ omzunda tırnak izleri belirmeye başlamıştı.

Bonhart başka bir köşede kırık bir sandalyeye oturmuş, iki elini de apış arasına bastırıyordu. Onun da burnundan akan kan, kırlaşmış bıyığını koyu kırmızıya boyuyordu. Yüzünde yığınla tırmık izi vardı. Yennefer’in hâlâ iyileşmemiş olan parmaklan zayıf bir silah olsa da dirnerit bilekliklerin kenarlan müthiş keskindi.

Bonhart’ın, hızla şişen yüzüne, daha doğrusu elmacık kemiğine, Yennefer’in yemekte masadan aşırdığı çatal iki ucu da içeri girmiş vaziyette saplanmıştı.

Büyücü kadın elbisesinden kalan bez parçalanyla memelerini örtmeye çalışırken, “Sadece küçük köpekler, seni leş toplayıcısı,” dedi soluk soluğa. “Dişi köpeklerden de uzak dur. Onlara gücün yetmez senin, seni tıfıl.”

Asıl hedefini, adamın gözünü vuramadığı için kendini affedemiyordu. Hedef hareket etmişti işte, zaten kimse mükemmel değildi.

Bonhart kükreyerek ayağa kalktı, çatalı yüzünden çekip çıkardı, acıdan zıplayıp böğürdü. Ardından iğrenç küfürler sıraladı.

Bu arada hücreye iki nöbetçi daha girmişti.

“Hey, baksanıza!” diye bağırdı Bonhart, yüzündeki kanlan silerken. “Gelin buraya! Şu adi kanyı yere yatınn bakayım! Bacaklannı ayınn ve sımsıkı tutun!”

Nöbetçiler aralannda bakıştı. Sonra gözlerini tavana ve yere diktiler.

“Siz en iyisi gidin buradan,” dedi biri. “Burada kimse ne yere yatınlır ne de sımsıkı tutulur. Bizim görevimize dâhil değil bu.”

“Aynca,” diye mınldandı bir başkası, “sonumuzun Rience ya da Schirru gibi olmasını istemeyiz.”

Condwiramurs, üzerinde bir hapishane hücresi resminin bulunduğu taslağı dosyaya geri koydu. Hücrede başı önünde bir kadın oturuyordu, bileklerinden taş duvara zincirlenmişti.

Kadın orada esirken,” diye mırıldandı, “Witcher, Touissant’ta gönlünü eğlendiriyordu.”

“Yargılıyor musun onu?” diye sert bir sesle sordu Nimue. Hiçbir şey bilmediğin halde hem de.”

“Hayır. Yargılamıyorum ancak…”

“Ancak yok. Sus, lütfen.”

Bir süre hiç konuşmadan oturup suluboyaların ve grafiklerin bulunduğu resim taslaklarını katıştırdılar.

“Efsanenin bütün versiyonları,” dedi Condwiramurs grafiklerden birini göstererek, “finalin, sonun, iyi kötü arasındaki son mücadelenin, evet

Armageddon’un gerçekleştiği yer olarak Rhys-Rhun Şatosu’nun adını veriyor. Biri hariç bütün versiyonlar.”

Nimue başını salladı. “Biri hariç. Yazan meçhul, pek popüler olmayan, Ellander’in Kara Kitabı olarak bilinen versiyon hariç.”

“Kara Kitap’a göre, efsane Stygga Hisan’nda son bulmuş.”

“Evet, Ellander kitabı başka noktalarda, efsanenin kaidesini oluşturan bölümlerde de diğerlerinden farklılık gösteriyor.”

Condwiramurs başını kaldırdı. “Çizimlerde acaba su şatolardan hangisi betimlenmiş? Şu goblen hah üzerindeki hangi şato… Gerçek görüntü hangisi?”

“Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Efsanenin sonuna tanıklık eden şato artık yok. Yıkılmış, ortadan kaldırılmış, tek bir izi kalmamış; bu konuda bütün versiyonlar hatta Ellander kitabininki bile anlaşıyor. Kaynaklarda geçen yer adlarının hiçbiri ikna edici değil. O şatonun nerede olduğunu ve nasıl göründüğünü bilmiyoruz ve öğrenemeyeceğiz.”

“Ama gerçek…”

“Ama gerçeğin hiçbir anlamı yok,” diye kızın sözünü kesti Nimue. “Ciri’nin gerçekte nasıl göründüğünü bilmediğimizi unutma. Fakat Wilma Wessely’nin çizdiği resimde şu berbat çocuk heykellerinin önünde Elf Avallac’h ile şiddetli bir tartışma içinde olan kişi Ciri. Bundan kuşkumuz yok.”

Ama, dedi Condwiramurs, vazgeçmeye niyeti olmadığını göstererek, “senin goblen…”

Efsanenin son bulduğu şatoyu gösteriyor.”

İkisi de uzun süre konuşmadı. Resimler, sayfaları çevirirken hışırdıyordu.

Efsanenin Kara Kitap versiyonu hoşuma gitmiyor, dedi sonra Condwiramurs. “Çünkü şey… şey…”

“İğrenç bir şekilde gerçeğe uygun,” diye kızın cümlesini tamamladı Nimue, başıyla onaylayarak.

Condwiramurs esneyerek, Şiirin Yarım Yüzyılı hı elinden bıraktı; kitabın en kapsamlı ve Profesör Everett Denhoff Jr.‘ın son sözünü içeren baskısıydı bu. Yastıklarını okuma pozisyonundan uyku pozisyonuna getirdi. Esnedi, gerindi, lambayı söndürdü. Karanlığa gömülen odayı aydınlatan tek şey, perde aralığından içeri süzülen cılız bir ay ışığıydı şimdi. Ne yapsam acaba, diye düşündü çaylak. İşi şansa mı bırakayım? Yoksa demir mi atsam?

Bir süre düşündükten sonra ikinci şıkkı seçti.

Belli belirsiz ve sürekli gördüğü bir düşü vardı, sonu gelmiyor, dağılıyordu, başka düşlerin arasına girip tıpkı ince bir çizginin bir kumaşın desenleri arasında yitip gitmesi gibi kayboluyordu. Belleğinden sürekli silinen ama yine de ısrarla orada kendine yer bulan bir düştü.

Genç kız yatar yatmaz uyudu ve gözlerini kapatır kapatmaz düşler üzerine yağdı.

Gece, bulutsuz bir gökyüzü, ay ışığı ve yıldızlarla aydınlanmış. Bir tepe var, yamaçlarında asmalar, kar pudra gibi üzerlerine serpilmiş. Siyah ve köşeli bir yapı: mazgallı bir kale duvarı, sonunda bir kule.

İki atlı. İkisi de kale duvarlarının ortasındaki boş alana giriyor, atlarından iniyor, ana kapıdan geçiyor. Ancak büyük kapılı mahzene yalnızca biri giriyor.

Saçlan bembeyaz olan.

Condwiramurs, düşünde iç geçirdi ve yatağında dönüp durdu.

Ak saçlı, merdiveni inip aşağılardaki bodruma ulaşıyor. Geçtiği karanlık koridorları demirden yuvalarında duran meşaleleri yakarak aydınlatıyor. Meşalelerden yayılan ışık, duvarlarda ve tonozlarda korkunç gölgelere bürünüp oynaşıyor.

Koridorlar, merdivenler, yeniden koridorlar. Mahzen, kocaman bir yer altı mezarlığı, duvarlarına fıçılar dizili. Moloz, kırılmış tuğlalar. Derken iki yöne ayrılan bir koridor. İki yön de karanlık. Ak saçlı, yine bir meşale yakıyor. Sırtında taşıdığı kılıcını kınından çekiyor. Kararsız, hangi yöne gideceğini bilemiyor. Sonunda sağdakinde karar kılıyor. Burası zifirî karanlık, dik ve moloz dolu. Condwiramurs uykusunda inliyor, korkuya kapılıyor. Ak saçlının seçtiği yolun onu tehlikeye götürdüğünü biliyor.

Ama ak saçlının tehlike peşinde olduğunu da biliyor.

Çünkü onun mesleği bu.

Çaylak, kendini yatağında sağdan sola atıyor, inliyor. Düş görüyor, oneiroskopik transta bulunuyor, az sonra ne olacağını birden anlıyor. “Dikkatli ol!” diye bağırmak istiyor ama başaramayacağım biliyor. Dikkatli ol, arkana bak!

Kolla kendini, Witcher!

Canavar karanlıkta, yattığı pusudan usulca, haince saldırdı. Parlayan alev gibi karanlığın içinde bir anda belirivermişti.

Sabah vakti atmaca canlandığında, Soylu bir başlangıcın hazzıyla Ardıçkuşu çoktan kanat çırptığında Dişisinin peşinde, kazanmak için onu İşte o saatte aşkımın düğün armağanını getireceğim size Yeni uyanmış coşkulu duyularımla.

Açın aşk kitabını ve okuyun, Böyle olmalı biz kavuşunca.

François Villon Ne kadar acelesi olsa da, bizi sıkıştırsa da ve öfkelenip köpürse de Witcher bütün bir kış Toussaindta kalmıştı. Neydi bunun nedenleri? Bunu yazmayacağım. Evet, nedenleri vardı, o kadar. Tartışılacak bir yanı yok bunun. Ama Witcher'i bu sebepten yargılamak isteyenlere şunu anımsatmak isterim: Aşkın tek bir adı yoktur ve yargılanmak istemediğiniz bir konuda başkasını da yargılamaktan kaçının.

Dandelion, Şiirin Yarım Yüzyılı Güzelce avlanılan ve güzelce uyunulan zamanlardı.

Rudyard Kipling

Bölüm 3

Canavar karanlıkta, yattığı pusudan usulca, haince saldırdı.

Parlayan alev gibi karanlığın içinde bir anda belirivermişti.

Geralt bunu beklemese de hızla tepki verdi. Bir savuşturma hareketiyle kenara çekildi, mahzenin duvarına dayandı. Canavar hızla uçtu, toprak zemine top gibi çarptı, kanatlarını çırpıp yeniden atladı; bu arada hem tıslıyor hem de korkunç gagasını ardına kadar açıyordu. Fakat Witcher bu kez hazırlıklıydı.

Bileğinden savurduğu küçük bir darbe indirdi, yaratığı boynundan, bir hindi küpesinden iki misli büyük olan kıpkırmızı gerdanından vurdu. İsabet ettirdi ve kılıcının canavarın bedenine saplandığını hissetti. Canavar, darbenin gücüyle hisarın dibine yığıldı. Skoffin bağırdı; âdeta bir insan bağnşıydı bu. Tuğla molozlarının üstünde kendini yerden yere atü, gagasını sürttü, kanatlarını titretti, kan sıçratti, kuyruğunu kırbaç gibi indirip

kaldırdı. Witcher, mücadelenin bittiğini düşünürken canavar ona kötü bir sürpriz hazırlıyordu. Hiç beklenmedik bir anda korkunç bir gaklama eşliğinde saldırdı, pençelerini uzattı, gagasını açıp kapadı. Geralt geriye sıçradı, omzunu duvara çarpti ve geriye doğru fırlamasının hızından yararlanarak kılıcını aşağıdan yukarı doğru savurdu. Hedefi yine tutturdu ve skoffin bir kez daha tuğlaların üzerine devrildi, mahzenin duvarlarına sıçrayan leş gibi kokan kan fantastik desenler çizerek aşağıya süzüldü. Witcher'in sıçrayarak hakladığı canavar kendini artık yerden yere atmıyor, yalnızca titriyor, gaklıyor, uzun boynunu uzatıyor, kursağını yere çarpıyordu. Fışkıran kanlan, üzerinde yattığı tuğlalann arasından akıyordu.

Geralt, onun işini kolayca bitirebilirdi ancak derisine fazlaca zarar vermek istemiyordu. Skoffin m. kan kaybından ölmesini sakince bekledi. Birkaç adım kenara çekildi, duvara döndü, pantolonunu açtı, ıslığıyla hüzünlü bir melodi çalarak çişini yaptı.

Skoffin artık gaklamıyordu, taş kesilmiş, hareketsiz yatıyordu. Witcher yaklaştı, kılıcının ucuyla hafifçe gövdesine dokundu. Her şeyin bittiğini anladıktan sonra canavarı kuyruğundan yakalayıp çekmeye başladı. Canavarı kuyruğunun dibinden kendi kalça hizasında tuttuğunda, akbaba gagalı skoffin yere kadar geliyordu, açılmış kanatlan en az bir buçuk metreydi.

"Hafifmişsin, gallilisk" Geralt, canavarı silkeledi, semiz bir hindiden fazla değildi ağırlığı. "Hafifmişsin, neyse ki ücretimi ağırlığına göre değil parça başı alıyorum."

Reynart de Bois-Fresnes dişlerinin arasından usulca bir ıslık çaldı. Geralt onun hayran kaldığında böyle yaptığını biliyordu. "İlk kez," dedi, "böyle bir şeyi kendi gözlerimle ilk kez görüyorum. Gerçekten hayret verici bir hayvan, yemin ederim daha da garibi yoktur. Ünlü basilisk bu demek?"

"Hayır." Geralt, şövalyenin daha rahat inceleyebilmesi için canavarı biraz kaldırdı. "Basilisk değil bu. Gallilisk!'

"Aralarında bir farklılık var mı?"

‘‘Evet, hem de önemli bir fark. Regulus diye de anılan basilisk bir sürüngendir; skoffin, gorgo ya da cocatnx de denen gallilisk, bir ornithosürüngendir, yani sürüngen ile kuş arası bir yaratık. Âlimlerin ornithosürüngen dediği familyanın bilinen tek temsilcisi çünkü uzun tartışmalardan sonra ortaya çıkmış ki…”

“Bu ikisinden hangisi bakışlarıyla öldürüyor ve kişiyi taşa dönüştürüyor?” diye Geralt’ın sözünü kesti Reynart de Bois-Fresnes, âlimlerin gerekçeleriyle ilgilenmediğini göstererek.

“Hiçbiri. Uydurma o.”

“O halde halk bunlardan neden bu kadar korkuyor? Şu gördüğüm hiç büyük değil. Tehlikeli olabilir mi gerçekten?”

“Şu gördüğün,” dedi Witcher, avını silkeleyerek, “genelde arkadan saldırır ve gagasını hiç şaşmadan omurganın ortasına, sol böbreğin altına veya aort damarına vurur. Gagasıyla tek darbe vurması yeterlidir. Basilisk’e gelince, kişiyi neresinden ısırdığı fark etmez. Zehri, bilinen en etkili nörotoksindir. Saniyeler içinde öldürür.”

“Iğğğ. Peki, hangisinin işi ayna yardımıyla bitiriliyor?”

“İkisinin de. Aynayı tam tepesine indirirsen.”

Reynart de Bois-Fresnes bir kahkaha attı. Geralt gülmedi çünkü basilisk ve ayna esprisinden henüz Kaer Morhen’deyken tiksinmişti, oradaki hocaları bu şakayı o kadar tekrar etmişti ki. Bakireler ve tekboynuzlarla ilgili esprileri de eğlenceli bulmazdı. Kaer Morhen’de aptallık ve ilkellik konusunda rekor, dişi ejderha esprisinin çeşitli versiyonlanndaydı; genç bir witcher, girdiği bahis sonucunda ejderhanın sağ pençesini tutmak zorunda kalmıştı.

Geralt, bu anısını hatırlayınca gülümsedi.

“Gülümsemeni tercih ederim,” dedi Reynart, Witcher’i ciddi bir ifadeyle süzerken. “Bu halini yüzlerce kez yeğlerim. Ekim ayında birlikte Beauclair’e giderken druid ormanındaki çatışma sırasındaki haline göre

yüzlerce kez yeğlerim. O zaman karanlık, küskün bakıyordun, aldatılmış bir tefeci gibi dünyaya düşmandın, üstelik bütün geceyi ve hatta sabahı şanssız geçirmiş bir zampara gibi gergindin."

"Öyle miydim gerçekten?"

"Gerçekten öyleydin. Bu halini yeğlediğim için şaşırma yani. Bambaşka biri olmuşsun."

"İş terapisi." Geralt, kuyruğundan tuttuğu gallilisVx bir kez daha silkeledi. "Çalışmanın ruh hali üzerindeki tedavi edici gücü. Tedaviyi sürdürmek için şimdi iş konuşalım. Skoffin üzerinden öldürmek için anlaştığından fazlasını kazanabilirsin. Canavarın neredeyse hiç yarası beresi yok; bir müşterin içini doldurmak için parçalanmamış bir canavar isterse, en az iki yüz talep et. Parçalayarak değerlendirmen gerekiyorsa, en değerli yerlerinin sırt tüyleri olduğunu bilmelisin, şurası, tam ortası. Kaz tüylerine oranla çok daha ince kesilebilir, daha güzel, daha temiz yazar ve daha dayanıklı olur. İşini bilen bir katip, bir tüye düşünmeden beş öder."

"İçini doldurmak için alacak müşterilerim var." Şövalye gülümsedi. "Fıçıcılar. Ravello Şatosu'nda şu doldurulmuş iğrenç şeyi görmüşler, geveze mi neyse adı… Neyi kastettiğimi biliyorsun. Saovine'den iki gün sonra eski sarayın enkazlarının altındaki mahzende işini bitirdiğin yaratık."

"Hatırladım."

"Fıçıcılar içi doldurulmuş canavarı görünce, loncalarının dekorasyonu için onlara benzeri bir şey sağlamamı istediler. Toussaint'tâki fıçıcılar loncasımn tahmin edebileceğin gibi talep sıkıntısı yok, bu yüzden mali durumları çok iyi. Gözlerini kırpmadan iki yüz yirmi öderler. Belki daha da fazla, pazarlık yapmaya çalışacağım. .. Tüylere gelince… Gallilisk'm kıçından birkaç tüy yolup saray kalem odasına satarsak fıçıcıların ruhu bile duymaz. Kalem odası kendi cebinden değil, dükün kasasından ödeme yapıyor, bu durumda pazarlık bile etmeden tüy başına beş değil, on öder."

"Böyle bir ticari beceri karşısında şapka çıkarırım."

“Nomen est omen[4].” Reynart de Bois-Fresnes ağzını yayarak sırıttı. “Annem bana herkesin bildiği masaldaki kurnaz tilkinin adını verirken bir şeyler hissetmiş olmalı.”

[4] (Lat.) Adın kaderindir, (ç. n.)

“Sen şövalye değil, tacir olmalıymışsın.”

“Olmalıydım,” dedi şövalye. “Ama insan bir asilzadenin oğlu olarak dünyaya gelince asilzade oluyor, dünyaya çok sayıda asilzade kazandırdıktan sonra asilzade olarak ölüyor. Amuda kalksan, değiştiremiyorsun bunu. Sen de hayatını ticaretten kazanmadığın halde hesaptan kitaptan iyi anlıyorsun Geralt.”

“Ben de seninkine benzer nedenlerden hayatımı ticaretten kazanmıyorum. Ama tek farkla: Ben bu dünyaya kimseyi kazandırmayacağım. Bu mahzenlerden çıkalım artık.”

Dışarıda, sarayın surları dışında üzerlerine dağlardan gelen soğuk ve rüzgâr hücum etmişti. Gökyüzünün açık olduğu bir geceydi, bulut yoktu, yıldızlar ışıl ışıldı, ayın ışığı, asmaların üzerindeki yeni yağmış karlara vuruyordu.

Ayaklarından bağlı adar burunlarından soluyarak karşıladılar onları.

“Aslında müşteriyle hemen buluşup işi bitirmek uygun olurdu,” dedi Reynart, Witcher’a anlamlı bir bakış atarak. “Ama Beauclair’e gitmek için acele ediyorsun. Yoksa belli bir yatak odasına mı?”

Geralt yanıt vermedi çünkü bu tür sorulan ilkesel olarak yanıtsız bırakırdı. Skoffin leşini yük atına bağlayıp Roach’a bindi. “Müşteriyle buluşalım,” dedi, eyerde arkasına dönerek. “Daha vakit erken ve acıktım. Aynca bir şeyler içmek istiyorum. Kente gidelim. Sülünevi’ne.”

Reynart de Bois-Fresnes gülümsedi, eyer topuzuna asılı san kırmızı damalı armayı düzeltti ve yüksek eyerine adadı. “Nasıl arzu ederseniz, efendim. Sülünevi’ne o halde. Yürü, Buzephal.”

’ 4 (Lat.) Adın kaderindir, (ç. n.)

Karlarla kaplı yamacı ağır ağır inip iki yanında akçakavaklar dizili karayoluna ulaştılar.

“Sana bir şey söyleyeyim mi Reynart,” dedi Geralt bir süre sonra. “Ben de senin bu halini yeğliyorum. Normal konuştuğun halini. Eskiden sinir bozucu aptalca konuşmalar yapıyordun.”

“Şerefim üzerine Witcher, ben gezgin bir şövalyeyim.” Reynart de Bois-Fresnes bir kahkaha padattı. “Unuttun mu yoksa? Şövalyeler daima aptalca konuşur. Bu, şu armadaki gibi bir işarettir. Armadan olduğu kadar herkes birbirini bu konuşmadan da tanır.”

“Şerefim üzerine,” dedi Damalı Şövalye, “boşuna üzülüyorsunuz, Efendi Geralt. “Hanım arkadaşınız kuşkusuz iyileşmiştir, hastalığını çoktan unutmuştur. Düşesin bütün hastalıklara şifa bulan saray hekimleri var. Şerefim üzerine, kaygılanmanıza gerek yok.”

“Ben de aynı görüşteyim,” dedi Regis. “Asma suratım, Geralt.

Sonuçta Milva’yı da druid kadınlar tedavi etti…”

“Druid kadınlan şifacıdır,” diye araya girdi Cahir. “Bunun en iyi kanıtı, madenci kazması yiyen kafamdır, bak işte, şimdi yeni gibi! Milva eminim iyidir artık. Telaşa gerek yok.”

“Umarım öyledir.”

“Sizin Milva,” diye tekrarladı şövalye, “sudaki balık kadar sağlıklıdır artık, kalıbımı basanm ki balolarda dans etmeye başlamıştır, ziyafetlerde eğleniyordur yeniden! Beauclair’de, Düşes Anarietta’nın sarayında sürekli bir balo ya da ziyafet olur. Hah, şerefim üzerine, yeminimi yerine getirdiğim için, ben de…”

“Yemininizi yerine mi getirdiniz?”

“Şansım yaver gitti! Bilmelisiniz ki yeminimi öylesine değil, uçan bir balıkçılkuşu üzerine ettim. Baharda. Yule’a kadar on beş eşkıya öldüreceğime ant içtim. Şans bana yardım etti ve yeminimi tuttum. Şimdi

yine istediğim kadar içebilir ve sığır eti yiyebilirim. Ha, evet artık adımı gizlememe de gerek kalmadı. Ben, Reynart de Bois-Fresnes."

"Memnun oldum."

"Balolara gelince," dedi Angouleme ve onlara yetişmek için atını dehledi, "o yemekler ve içkilerden umarım ben de nasibimi alabilirim. Ayrıca kurtlarımı dökmeyi de çok isterim!"

"Şerefim üzerine, Beauclair'de bunların hepsinden bolca var," dedi Reynart de Bois-Fresnes. "Balolar, ziyafetler, davetler, şölenler ve şiir akşamlan. Sizler Dandelion'ın dosdansınız… Pardon, Vikont Julian'ın. Muhterem düşesimiz kendisini pek sever."

"Öyle tabii, Dandelion bununla epeyce övünmüştü," dedi Angouleme. "Bu aşkın gerçek yüzü nedir? Biliyor musunuz hikâyeyi, sayın şövalye? Anlatın hadi!"

"Angouleme," diye söze karıştı Witcher. "Şart mı bunu öğrenmen?"

"Şart değil ama istiyorum! Yapma ama Geralt! Hem asma yüzünü öyle, senin yüzünü gören yol kenarındaki mantarlar bile - sirke satacak yoksa. Evet şövalye, anlatın!"

Konvoyun başında ilerleyen diğer gezgin şövalyeler, tekrarlayan bir nakaratı olan bir şövalye şarkısı söylüyordu. Şarkının . sözleri gerçekten de aptalcaydı.

"Olay bundan altı yıl önce yaşandı," diye söze başladı şövalye.

Sayın şair bütün bir kış ve ilkbahar boyunca konuğumuz oldu, lir . çaldı, romantik şarkılar söyledi, şiirler okudu. Dük Raimund o t sıralar Cintra'da, bir kongrede bulunuyordu. Evine dönmek için acelesi yoktu; Cintra'da bir metresi olduğunu duymayan kalmamıştı. Ama Hanımefendi Anarietta ve Efendi Dandelion… Hah, Beauclair öyle bir yer ki mucizelerle ve aşk büyüsüyle dolu… Kendiniz fark edeceksiniz zaten. Vaktiyle düşes ve Efendi Dandelion gibi. İlk karşılaştıkları andan başlayarak, dize dize, söz

söz yaklaştılar birbirlerine, iltifatlar, çiçekler, bakışmalar, iç geçirmeler… Kısacası birbirlerine yaklaştılar.”

Angouleme kıkır kıkır güldü. “Çok mu yaklaştılar?”

“Gözümle görmedim,” dedi şövalye. “Dedikoduları tekrarlamak yakışık almaz. Ayrıca, küçükhanımın da kuşkusuz bildiği gibi, aşkın tek bir adı yoktur ve kişilerin birbirlerine çok mu az mı yaklaştıkları göreceli bir şeydir.”

Cahir belli etmeden güldü. Angouleme ‘in ekleyecek bir sözü kalmamıştı.

“Hal böyle olunca,” diye sözlerini sürdürdü Reynart de Bois-Fresnes, “Düşes ve Efendi Dandelion iki ay boyunca, Belleteyn’den yaz gündönümüne kadar buluştular. Gelgeldim yeterince dikkadi davranmadılar. Haber hızla yayıldı, kötü niyetli insanlar konuşmaya başladı. Efendi Dandelion atına adayıp kayıplara karıştı. Doğru yaptığı sonradan anlaşıldı. Çünkü Dük Raymund Cintra’dan döner dönmez özel hizmedilerinden biri ona her şeyi anlattı. Dük nasıl aldatıldığını ve boynuzlandığını öğrenir öğrenmez tahmin edeceğiniz gibi dehşet bir öfkeye kapıldı. Pancar çorbasıyla dolu bir tencereyi sofrada ters çevirdi, kendisini kınayan bir uşağın kafasını kılıcıyla ortadan ikiye ayırdı ve olmadık konuşmalar yapmaya başladı. Ardından herkesin gözleri önünde saray nazırının ağzına bir yumruk indirdi ve büyük Kovir aynasını ikiye ayırdı. Karısını odalarına hapsetti, işkence ve tehdit edip her şeyi itiraf etmeye zorladı. Efendi Dandelion’ın arkasına adamlarını taktı ve buldukları yerde öldürüp göğsünden yüreğini sökmelerini emretti. Niyeti, bir baladda okuduğu gibi bu yüreği kızarttırıp sarayda herkesin gözleri önünde düşese bunu zorla yedirtmekti. Iğğ, ne kadar iğrenç! Neyse ki Efendi Dandelion izini kaybettirmeyi başarmıştı.”

“Neyse ki! Dük öldü mü sonra?”

“Evet. Dediğim gibi, bu olaydan duyduğu öfke yüzünden beyin kanaması geçirip felç oldu. Altı ay süreyle ölü gibi yattı ama iyileşti. Hatta yürümeye bile başladı. Sadece durmaksızın göz kırpıyordu, aynen böyle.”

Şövalye eyerin üzerinde arkasına döndü. Gözlerini kıstı ve yüzünü buruşturup maymuna benzetti.

“Aslında dük her zaman kadınların peşindeydi, her daim zamparaydı,” diye bir süre sonra devam etti şövalye. “Lakin şu göz kırpmayla birlikte aşk hayatı da aldı başını gitti çünkü bütün kadınlar kendilerine göz kırptığını, onlara ilgi duyduğunu sandılar. Kadınlar bu tür ilgi göstermelere karşı koyamazlar. Şimdi tabii bütün kadınlan kendini bilmez ve şehvet düşkünü olmakla suçlamıyorum ama dediğim gibi dük çok göz kırpıyordu, hatta durmadan diyebilirim, bu yüzden sürekli ödüllendiriliyordu. Kendini fazla yordu ve bir gece bir beyin kanaması daha geçirdi ve bu dünyadan göçtü. Yatağında.”

“Bir kadının üzerindeyken mi?” Angouleme güldü.

“Daha doğrusu,” o ana kadar son derece ciddi olan şövalye bıyığının altından sınttı, “daha doğrusu kadının altındayken. Ama ayrıntılar önemli değil.”

“Elbette değil,” dedi Cahir ciddi bir ifadeyle. “Ama Dük Raymund’un ardından fazlaca yas tutulduğunu sanmam. Anlattıklarınızı dinlerken izlenimim…”

“Onu aldatan kadını, aldatılmış kocaya yeğlediğinizdendir belki,” diye söze atıldı vampir, kendine has tavırla. “Şimdi burada bu kadın hüküm sürdüğü için olabilir mi?”

“Bunun da etkisi var,” dedi Reynart de Bois-Fresnes şaşırtıcı bir açık sözlülükle. “Ama tek neden bu değil. Çünkü Dük Raymund, toprağı bol olsun, işe yaramazın, hergelenin biriydi, çok affedersiniz tam bir orospu çocuğuydu, şeytana bile pabucunu ters giydirecek bir herifti. Toussaint’ı yedi yıl yönetti. Düşes Anarietta’ya ise o zaman olduğu gibi şimdi de herkes tapıyor.”

“Bu durumda,” dedi Witcher homurdanarak, “Dük Raymund’un, geride ölüm yıldönümünde hançerlerle Dandelion’m üzerine saldıracak acılı dostlar bırakmadığına güvenebilir miyiz?”

“Güvenebilirsiniz.” Şövalye, Geralt’ı zeki bakışlarla süzdü. “Şerefim üzerine yemin ederim ki yanılmazsınız. Anlattım size, Hanımefendi Anarietta şairi sever ve Hanımefendi Anarietta uğruna buradaki herkes canını seve seve feda eder.”

Bir şövalye eve doğru yollanmış, Cesurca kavganın ardından.

Nişanlısı ne yazık ki, Başkasının olmuş.

Heyo, hey, Budur şövalye kaderi.

Şövalyenin şarkısından ürken kargalar, yol kenarındaki çalılıkların arasından havalandılar.

Ekip çok geçmeden ormandan çıkıp dosdoğru iki dağın arasındaki bir vadiye girmişti; dağların tepesine kondurulmuş küçük şatoların beyaz kuleleri, içinden lacivert çizgiler geçen boz rengi göğe doğru yükseliyordu. Yamaçlarda tıpkı belli aralarla dizilmiş askerler gibi göz alabildiğine çalılıklar vardı. Zemin, kızıl ve altın sarısı yapraklarla örtülüydü.

“Nedir bu?” diye sordu Angouleme. “Asma mı?”

“Elbette asma,” dedi Reynart de Bois-Fresnes. “Ünlü Sansretour vadileri. Dünyanın en seçkin şarapları buranın üzümlerinden sıkılır.”

“Doğru,” dedi Regis, her şeyi olduğu gibi bunu da bilerek. “Bunun nedeni volkanik toprak ve buranın her yıl ideal ölçülerde güneş ve yağmur almasını sağlayan mikro iklim. Bunlara bir de gelenekler ile bağcıların bilgi ve özeni eklenince ortaya birinci sınıf bir ürün çıkıyor.”

“Çok güzel söylediniz.” Şövalye gülümsedi. “Birinci sınıf doğru bir ifade. Örneğin şuraya, şatonun aşağısında kalan yamaca bakın. Bu şato, adını şaraba ve şatonun altındaki mahzenlere verir. Şunun adı Castel Ravello, yamaçlarından Erveluce, Fiorano, Pomino ve ünlü Est Est şarapları elde edilir. Sonuncusunun adını duymuş olmalısınız. Küçük bir fiçı Est Est için on fıçı Cidaris ya da Nilfgaard’ın Alba şarabı parası ödersiniz. Bakın, şu tarafta da göz alabildiğine başka şatolar ve başka şaraplar var, onların da adlarını duymuş olmalısınız: Vermentino, Toricella, Casteldaccia, Tufo,

Sancerre, Nuragus, Coronata ve Corvo Bianca, elf dilindeki adıyla Gwyn Cerbin. Bunların yabancısı olmadığınızı düşünüyorum, haksız mıyım?”

“Olur muyuz hiç!” Angouleme yüzünü buruşturdu. “Tecrübeyle sabittir, hergele bir meyhaneci sıradan bir elma şarabı yerine bu ünlü şeylerden birini verirse, çok dikkatli olacaksın. Yoksa ertesi sabah giderken atını meyhanede bırakman gerekir, öyle de pahalıdır şu Castel ya da Est Est. Hiç ama hiç anlayamıyorum; bunlar asil beylere iyi gelebilir ama bizim gibi sıradan insanlar daha ucuz şaraplarla da pekâlâ kafayı bulabilir. Başımdan geçtiği için şunu da söyleyebilirim: Est Est de elma şarabı gibi geğirtiyor.”

“Angouleme’in ekim ayıyla ilgili esprilerine takılmadan,” dedi Reynart, kemerini gevşetip masaya yayılarak, “bugün seçkin şaraplardan birinin yıllanmış bir şişesiyle kafaları bulalım, Witcher. Bunu hak ediyoruz, paramızı kazandık. Şimdi harcama zamanı.”

“Elbette.” Geralt, meyhaneciyi başıyla onayladı. “Sonuçta, Dandelion’ın her zaman dediği gibi para kazanmanın başka yöntemleri de olabilir ama ben bilmiyorum o yollan. Aynca mutfaktan mis gibi kokular gelen yemeklerden de yiyelim. Ayrıca saat çok geç olmasına karşın Sülünevi bugün çok dolu.”

“Yarın Yule da ondan,” diye açıkladı meyhaneci. Halk kuduyor, eğleniyor. Kehaneder yapılıyor. Geleneklerimiz böyle öngörüyor ve bizim burada gelenekler…”

“Biliyorum,” diye adamın sözünü kesti Witcher. “Peki, bugün mutfakta ne öngörülmüş?”

“Söğüş dil ve bayır turpu. Beyin köfteli horoz çorbası. Sığır sarması, yanında patates köftesi ve lahana…”

“Hemen getir, dostum! Yanma… Yanında ne içelim, Reynart?”

“Sığır yiyoruz madem,” dedi şövalye bir an düşündükten sonra, “o halde Cote de Blessure olsun. Üretim yılı ise Düşes Karoberta’nın nallan diktiği yıl olsun.”

“İyi bir seçim,” dedi meyhaneci. “Emredersiniz.”

Komşu masada oturan bir kızın beceriksizce arkasına attığı gökçe otu çelengi, Geralt’ın neredeyse kucağına düştü. Kızın masasında oturanlar kahkahayı patlatınca kız kıpkırmızı kesildi.

“İstemez!” Şövalye çelengi tuttuğu gibi savurdu. “Size eş olmaz ondan. Sahibi var onun, küçükhanım! Yeşil gözlere çoktan hapsoldu…”

“Sus, Reynart!”

Meyhaneci, siparişleri getirdi, onlar da yediler, içtiler ve hiç konuşmadan kudama yapan insanlann heyecanına kulak verdiler.

“Yule,” dedi Geralt, kupasını masaya bırakırken. “Midinvaerne. Kış gündönümü. İki aydır buraya sıkışıp kaldım. Kaybolmuş iki ay!”

“Bir ay,” dedi Reynart onu düzelterek. “Eğer kaybettiğin bir şey varsa, yalnızca bir ay. Çünkü bir ayın sonunda kar, bütün dağ geçiderini kapattı, amuda kalksan bile Toussaint’tan ayrılamazdın. Yule ‘a kadar bekledin, kuşkusuz bahan da beklersin artık, emir büyük yerden, sızlanıp yakınmanın bir anlamı yok. Sızlanmaya gelince, rol yapma konusunda bence abartmamaksın çünkü o kadar üzüldüğünü sanmıyorum.”

“Sen ne anlarsın, Reynart! Ne biliyorsun ki sen?”

“Çok şey bildiğimi söyleyemem,” dedi şövalye, kadehleri doldururken. “Gördüklerimden fazlasını bilmiyorum ama ikinizin buluşmasını gördüm ben. Beauclair’de. Fıçı şenliğini hatırlıyor musun? Şu beyaz donları?”

Geralt yanıt vermedi. Hatırlıyordu.

“Bu Beauclair Sarayı kerametli bir yer, aşk büyüsüyle dolu,” diye mırıldandı Reynart, şarabın kokusunun tadını çıkarırken. “Bakmak bile büyülüyor insanı. Ekim ayında gördüğünüzde hepinizin nasıl çarpıldığını çok iyi anımsıyorum. Cahir, nasıl tanımlamıştın o gün sen?”

“Kusursuz bir şato,” dedi Cahir hayranlıkla. “Gerçekten kusursuz ve tam bir göz ziyafeti.”

“Düşes müthiş bir yerde yaşıyor,” dedi vampir. “Doğruyu söylemek gerek.”

“Lanet olsun gerçekten şık bir yer,” diye ekledi Angouleme.

“Beauclair Sarayı,” diye tekrarladı Reynart de Bois-Fresnes gururla. “Elfler tarafından inşa edilmiş ve üzerinde çok az değişiklik yapılmış. Bunu da sözüm ona Faramond gerçekleştirmiş.”

“Sözüm ona değil,” diye karşı çıktı Regis. “Bu konuda hiçbir kuşku yok. “Faramond tarzı ilk bakışta anlaşılıyor. Küçük kulelere bakmak yeterli.”

Vampirin sözünü ettiği, taç misali kırmızı kiremitlerle kaplı kuleler, sarayın aşağıya doğru genişleyen süslemeli yapısından çıkıp ince beyaz sütunlar gibi göğe yükseliyordu. Manzara, ustalıklı oyulmuş ahşap şamdana yerleştirilmiş mumlardan aşağıya doğru süzülen balmumu tellerini andırıyordu.

“Kent, Beauclair’in eteklerine yayılmış,” diye anlattı Şövalye Reynart. “Tahmin edeceğiniz üzere, surlar daha sonra eklenmiş çünkü bildiğiniz gibi elfler kentlerini surlarla çevirmezdi. Haydi beyler, dürtün adarınızı. Önümüzde uzun bir yol var. Dağlar yüzünden Beauclair yakınmış gibi görünüyor.”

“Gidelim.”

Adarım hızlı sürdüler, yayaları, gezgin ozanları, üzeri yapraklarla örtülü siyah üzüm yüklü iki tekerli arabaları geçtiler. Derken kentin şıra kokulu yollarına girdiler, ardından karşılarına akçakavak, porsuk ve şimşir ağacı ve diken üzümü dolu karanlık bir park çıktı. Sonra aşdanmış multiflora ve centriflora gülleriyle kaplı gül bahçelerinden geçtiler. Ardından saray sütunlarının önünden, ana kapılardan ve kemerlerden geçtiler, üniformalı uşaklar gördüler.

Onları Dandelion karşıladı; prensler gibi süslenip püslenmişti.

“Milva nerede?”

“Sağlığı yerinde, korkma. Bizim için hazırlanan odalarda. Çıkmak istemiyor oradan.”

“Neden?”

“Sonra anlatırım. Yürü şimdi. Düşes bekliyor.”

“Yoldan gelir gelmez mi?”

“Arzusu böyle.”

Girdikleri salon, cennet kuşlan gibi rengârenk giysili insanlarla doluydu. Geralt onlan yakından incelemeye zaman bulamadı. Dandelion onu merdivene doğru sürükledi; merdivenin iki yanma saray hizmetlileri dizilmişti, aralannda kalabalıktan ilk bakışta aynlan iki kadın vardı.

Ortalık sessizdi, gitgide daha da sessizleşti.

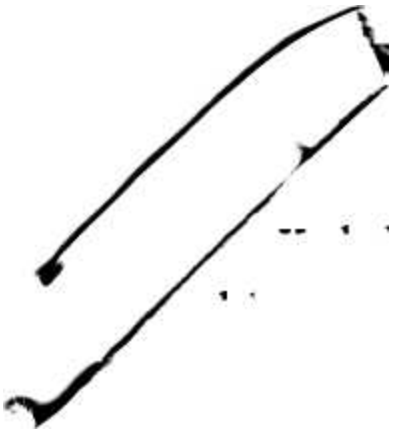

Kadınlardan biri sivri, kalkık burunluydu, ateşli mavi gözlerindeki bakışlar insanı delip geçiyordu. Kestane kızılı saçları sanatsal bir dokunuşla topuz yapılmış, kadife kurdeleyle süslenmişti; saçın her tutamı, özellikle alnına düşen hilal şeklindeki kusursuz bukle özenle taranmıştı. Göğsü açık elbisesinin üst kısmında, mavinin ve eflatunun binlerce tonu siyah zemin üzerinde ışıldıyordu. Elbisenin etek kısmı siyahtı, üzerine altın yaldızlı krizantemler serpiştirilmişti. Boynuna, dekoltesine doğru âdeta bir kafes gibi sanatsal kıvrımlarla inen obsidyen, zümrüt ve lapis lazuli taşlarıyla bezeli bir gerdanlık takmıştı. Gerdanlığın ucunda asılı olan yeşim taşından haç, daracık bir korseyle sıkıştırılmış küçük memelerinin arasına girmişti.

Elbisenin dekoltesinin, kadının çelimsiz omuzlarım açıkta bırakması, elbisenin hiçbir dayanağının olmadığı hissini yaratıyordu. Geralt, elbisenin memelerden süzülüp aşağıya kayacağını düşündü. Ama karpuz kollar ve terzilik sanatının gizli becerileri elbiseyi tuttuğu için sandığı gibi olmadı.

Diğer kadın ötekiyle aynı boydaydı. Dudakları da aynı renkte boyanmıştı ama aralarındaki benzerlik bu kadardı. İkinci kadın, siyah saçlarının üzerine tülü burnuna kadar inen kısa bir kep takmıştı. Tülün üzerindeki çiçek deseni, pırıl pırıl parlayan, yeşil güzel gözleri gizlemiyordu. Aynı desenli bir başka tül, uzun kollu siyah elbisenin aslında derin olmayan dekoltesini de örtüyordu; elbisenin her yerine incecik safirler, akuamarinler, dağ kristalleri ve altın yıldızlar serpiştirilmişti.

“Majesteleri Düşes Anna Henrietta,” dedi birisi Geralt’ın arkasından kısık bir sesle. “Diz çökün, efendim.”

Geralt, sızlayan dizini güçlükle kırarken, Acaba hangisi, diye geçirdi içinden. İkisi de saraylı gibi duruyor.

“Ayağa kalkın, Efendi Geralt,” dedi kestane kızılı saçları sanat eseri gibi toplanmış sivri burunlu kadın. “Size ve dostlarınıza Toussaint Dükalığı’na, Beauclair Sarayı’na hoş geldiniz diyoruz. Böylesine asil bir görevle yollara düşmüş konuklan ağırlamaktan gurur duyuyoruz. Ayrıca Vikont Julian’ın yakın dostlan olmanızdan mutluyuz.”

Dandelion yerlere kadar eğilerek bir reverans yaptı.

Vikont bizlere isimlerinizi verdi,” diye devam etti düşes, araştırmanızın hedefini, Toussaint’a yolunuzun düşme nedenini açıkladı. Öğrendiklerimiz bizleri duygulandırdı. Sizinle özel bir görüşme yapmak isteriz, Efendi Geralt. Lakin devlet işlerinden zaman ayırmak çok güç olduğu için bu görüşmeyi bir süre bekletmek zorundayız. Bağbozumu tamamlandı, gelenekler fıçı şenliğinde hazır bulunmamızı öngörüyor.”

Yüzü peçeli kadın, düşese doğru eğilip aceleyle bir şeyler fısıldadı.

Anna Henrietta, Witcher’a bakıp gülümsedi, dudaklarını ıslattı. “Arzumuz,” dedi yüksek sesle, “fıçı şenliğinde Rivyalı Efendi Geralt’ın Vikont Julian’ın

yanında bulunmasıdır.”

Saray hizmetlileri ve şövalyeler arasında, çamların arasından rüzgârlı havalarda yükselen hışımları andıran fısıltılar başladı. Düşes Anarietta, Witcher’a bir bakış daha atıp nedimesi ve hizmetlilerle birlikte salonu terk etti.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Damalı Şövalye. “Olacak şey değil! Bu ender bahşedilen büyük bir şereftir, Efendi Witcher.”

“Tam olarak anlayamadım,” dedi Witcher. “Ekselanslarına ne şekilde hizmet etmem bekleniyor?”

“Düşes hazretleri,” diye düzeltti şekerci gibi giyinmiş ama güleryüzlü bir saraylı. “Sizi düzelttiğim için bağışlayın efendim ancak bu koşullarda bunu yapmak zorundayım. Biz Toussaint ‘ta geleneklerimize ve protokol kurallarına oldukça bağlıyız. Bendeniz Sebastian Le Goff, hazinedar ve saray nazın.”

“Memnun oldum.”

Düşes hazretleri,” diye düzeltti şekerci gibi giyinmiş ama 90

“Hanımefendi Anna Henrietta’nin resmî ve protokoldeki unvanı,” dedi gerçekten şeker kokan saray nazın, “Sayın Düşes Alicenaplan’dır. Gayriresmî olarak Düşes Hazretleri’dir. Saray dışında aile içinde “düşes”tir. Ancak siz kendisine hitap ederken . “Düşes Hazretleri”ni kullanacaksınız.

“Teşekkür ederim, aklımda tutacağım. Peki diğer hanımefendinin unvanı? Ona nasıl hitap etmeliyim?”

“Onun resmî unvanı ‘Muhterem’dir,” dedi hazinedar ciddi bir ifadeyle. “Ancak ‘Hanımefendi’, izin verilen bir hitap şeklidir. Kendisi düşesin akrabasıdır, adı ise Fringilla Vigo. Düşes Hazretleri’nin isteği doğrultusunda, şenlikte Hanımefendi Fringilla’nın hizmetinde olacaksınız.” T

“Bu hizmetin kapsamı nedir?”

“Zor değildir. Size hemen açıklayacağım. Bildiğiniz gibi yıllardır mekanik cendereler kullanırız ancak gelenekler… “

Saray bahçesi, konuşmalarla, düdük, flüt ve ısrarlı trampet - sesleriyle çınlıyordu. Çelenklerle süslü bir setin üzerinde hok kabazlar ve akrobatlar dans ediyor, taklalar atıyordu. Bahçe ve bahçe içindeki yollar şövalyeler, şık kadınlar, saraylılar ve halktan varlıklı insanlara doluydu.

Hazinedar Sebastian Le Goff asmayla sarılmış asasını havaya kaldırıp üç kez podyuma vurdu.

“Hey, hey!” dedi. “Hanımefendiler, beyler ve şövalyeler!”

“Hey, hey!” diye karşılık verdi kalabalık.

“Hey, hey! Burada eskilerden beri gelenektir bu! Asmalar bereketlensin! Hey, hey! Güneşte olgunlaşsın!

“Hey, hey! Olgunlaşsın!”

“Hey, hey! Şıra mayalansın! Fıçılarda lezzet ve güç kazansın! Majestelerine, güzel hanımefendilere, asil şövalyelere ve bağcılara layık bir lezzetle kupalara dolsun!”

“Hey, hey! Mayalansın!”

“Güzeller görünsün!”

Bahçenin karşı köşesine kurulmuş atlas çadırlardan iki kadın çıktı: Düşes Henrietta ve siyah saçlı nedimesi. İkisinin bedeni de bordo rengi pelerinlere sımsıkı sarılmıştı.

“Hey, hey! Gençler görünsün!”

“Gençler”e talimat verilmişti, yapmaları gerekeni biliyorlardı. Dandelion, düşesin, Geralt ise siyah saçlının yanına gitti. Kadına, Muhterem Fringilla Vigo diye hitap edildiğini öğrenmişti.

İki kadın, pelerinlerini aynı anda attı ve kalabalıkta çığlıklar yükseldi. Geralt yutkundu.

Kadınların üzerinde incecik, kalçalarını dahi örtmeyen ip askılı atletler ve falbelalı daracık külotlar vardı. Bunların dışında hiçbir şey giymemişlerdi. Takı bile takmamışlardı. Üstelik yalınayaktılar.

Geralt, Fringilla'yı havaya kaldırdı, o da kollarını istekle Witcher'in boynuna doladı. Fringilla çok hafif amber ve gül kokuyordu. Ve de dişilik. Kadın sıcacıktı ve bu sıcaklık Geralt'ın içine ok gibi işledi. Kadın yumuşacıktı ve bu yumuşaklık Geralt'm parmaklarını yakıyor, onu tahrik ediyordu.

Geralt, Fringilla'yı, Dandelion ise düşesi fıçının yanma taşıyıp kadınların etrafa meyve suyu saçarak üzüm salkımlarının üzerine çıkmalarına yardım ettiler.

Kalabalık coştukça coşuyordu. "Hey, hey!"

Düşes ve Fringilla, ellerini birbirlerinin omuzlatma koymuş, dizlerine kadar gömüldükleri üzümlerin içinde dengelerini sağlamaya çalışıyorlardı. Şıra her yere saçılıyordu. Kadınlar fıçının içinde daire çizerek yürüyor, yeni yetmeler gibi kıkır kıkır gülerek üzümleri ayaklarıyla çiğniyorlardı. Fringilla, uluorta Witcher'a gözlerini süzüyordu.

Hey, hey! diye bağırdı kalabalık. "Mayalansın!"

Ezilen üzümlerden sular fışkırıyordu; üzerlerinde tepinen iki kadının dizlerinin çevresinde köpükler oluşuyordu.

Hazinedar, asasını podyumun tahtalarına vurdu. Geralt ve Dandelion yaklaşıp kadınların fıçıdan çıkmasına yardımcı oldular. Geralt, Anarietta'nın kucaklanır kucaklanmaz Dandelion m kulağını ısırdığını ve kadının gözlerinde tehlikeli bir ışığın yanıp söndüğünü gördü. Kendisi ise Fringilla'nın dudaklarının yanağında gezindiğini fark eder gibi oldu ancak bunun rastlantı mı yoksa kasıtlı mı olduğunu söyleyebilmesi olanaksızdı. Şıra, mis gibi yoğun bir koku yayıyor, insanların başma vuruyordu.

Geralt, Fringilla'yı podyumun üzerine bıraktı ve bordo rengi pelerine sardı. Fringilla, onun elini hemen kuvvetlice sıktı.

"Eski gelenekler," diye fısıldadı kadın, "çok heyecan verici olabiliyor. Öyle değil mi?"

"Gerçekten doğru."

"Teşekkürler, Witcher."

"Bu zevk asıl tamamen bana ait."

"Tamamen sana değil. Emin ol, tamamen sana değil." "Doldur kadehleri, Reynart.

Yan masada kış kehanetlerinin bir sonraki aşamasına geçilmişti; helezon gibi soyulmuş bir elma kabuğu fırlatıp atılıyor ve masanın üzerine düşen kabuğun aldığı şekilden, müstakbel eşin adının baş harfi yorumlanıyordu. Kabuk, her seferinde S şeklinde düşüyor ama bu neşelerini asla kaçırmıyordu.

Şövalye kadehleri doldurdu.

93

Sırtı halâ bandajlı olsa da," dedi Witcher, yüzünde dalgın bir ifadeyle, "Milva'nın sağlığının yerinde olduğunu öğrendik.

Yine de kendisi için hazırlanmış elbiseyi ne pahasına olursa olsun giymek istemediği için odasından çıkmayı reddetmiş. Protokolde bir skandal olacktı neredeyse ancak her şeyi bilen R.egis durumu kurtardı. Hazinedara benzeri bir düzine hukuk vakasından örnekler anlatarak adamı Milva için erkek kıyafeti getirtmeye zorladı.

Buna karşın Angouleme pantolonu ile binici çizmelerini gönüllü olarak üzerinden çıkardı ve sadece bir elbise, tarak ve sabunla çok güzel bir kıza dönüştü. Doğrusu bir banyo ve temiz giysiler herkesin moralini yerine getirdi. Benim bile. Hepimiz şu görüşmeye neşeyle gittik…"

“Biraz ara ver.”

Reynart, başıyla yeni gelenleri gösterdi. “Yem İşler bize doğru geliyor. Ho, ho, bir değil iki bağ! Müşterimiz Malatesta, yanında bir arkadaşım… hatta rakibini getirmiş. Mucize üstüne mucize!

” Ö teki kim ? “

“Pomerol bağı. Şu an onların şarabım, Cöte de Blessure içiyoruz.”

Vermentino bağının işletmecisi Malatesta, onları fark etti, el sallayıp yaklaştı. Yanında siyah bıyıklı ve gür sakallı bir adam vardı. Daha çok bir hayduda benziyordu.

“Beyler izninizle,” dedi Malatesta ve ardından sakallıyı tanıştırdı: “Efendi Alcides Fierabras, Pomerol bağlarının işletmecisi.”

“Lütfen oturun.”

“Biz fazla kalmayacağız. Efendi Witcher’a depolarımızdaki canavarı soracaktık. Burada oturduğunuza göre, canavarın işinin bittiğini varsayıyorum.”

“Bitti.”

“Belirlediğimiz ödül,” dedi Malatesta, “en geç yarından sonra Cianfanelli’deki hesabınıza geçmiş olacaktır. Teşekkürler, Efendi Witcher. Binlerce teşekkür. Böylesine güzel bir şarap mahzeni, J duvarları örülmüş, kuzeye bakan, ne aşın kuru ne aşın rutubetli, şarap için olması gereken bütün özelliklere sahip o yer, o iğrenç yaratık yüzünden kullanılamıyordu. Gözlerinizle gördünüz, mahzenin bir bölümünü duvar örüp kapatmak zorunda kalmıştık ama canavar yine de girmiş içeri… Kim bilir nasıl girdi… Herhalde mağaradan çıkıp doğrudan gelmiş…”

“Volkanik tüf mağaralarda istemediğiniz kadar canavar vardır,” dedi Reynart de Bois-Fresnes bilmiş bir ifadeyle. Bir ayı aşkın bir süredir Witcher’la birlikte çalıştığı ve iyi bir dinleyici olduğu için epeyce bilgi

edinmişti. “Nerede tüf varsa, orada canavar vardır, bunu kimse değiştiremez.”

“Pekâlâ, Tüf diyelim o zaman.” Malatesta, Reynart’ı yandan süzdü. “Her kimse şu Tüf. Halk, mahzenlerimizin derinlerde mağaralarla, arzın merkezine kadar gittiğini söyler. Bizim burada çok sayıda böyle mağaralar ve zindanlar vardır…”

“Bizim mahzenlerde örneğin,” dedi kara sakallı şarapçı Pomerol. “Bu mağaralar millerce uzayıp gider ama nereye gittiklerini kimse bilmez. Bunu öğrenmek için gidenler geri dönmediler. Oralarda da korkunç bir canavar görülmüş. Öyle anlatılıyor. Bu yüzden benim önerim…”

“Ne önermek istediğinizi tahmin edebiliyorum,” dedi Witcher. “Önerinizi kabul ediyorum. Mahzenlerinize gireceğim. Bedelini, orada bulduğum şeye göre belirleriz.”

“İnanın zarar etmezsiniz,” dedi sakallı. “Ee, şey… Bir konu daha vardı…”

“Söyleyin, dinliyorum.”

“Evli erkeklerin başına bela olan şu sukkubus… Sayın Düşes Alicenaplan’nın öldürülmesini buyurduğu yaratık… Onun acilen Öldürülmesi gerektiğini düşünmüyorum… Sıskanın kimseye zararı yok… Evet, arada sırada bir yokluyor… Biraz sataşıyor…

“Ama sadece yetişkinlere,” diye hemen araya girdi Malatesta.

“Lafı ağzımdan aldınız, dostum. Evet, sukkubus’un. kimseye zararı yok. Hatta son zamanlarda hiç sesi soluğu bile çıkmadı. Sanınm sizden ürktü, Efendi Witcher. Onun peşine düşmenin ne anlamı var o zaman? Çünkü sizin para sıkıntınız yok. Olur da bir gün ihtiyacınız olursa…”

” Cianfanelli’ deki hesabıma bir şeyler yatsa fena olmaz, dedi Geralt taş gibi bir ifadeyle. “Witcher emeklilik fonuna.

“Öyle olsun.”

“O zaman sukkubus un san saçlarının bir teline zarar gelme yecek. “

“O halde hoşça kalın.” İki şarapçı ayağa kalktı. “Yemeğinizi rahat rahat yiyin, biz rahatsız etmeyelim. Bugün resmî tatil. Gelenek. Bizim buralarda, Toussaint’ta gelenekler…”

“Biliyorum,” dedi Geralt, “kutsaldır.”

Yan masadakiler, bir sonraki Yule kehanetini yine gürültü koparark uyguluyordu. Kehanet, pişmiş çörek hamurundan yapılmış küçük toplarla ve yedikleri sazanın kılçıklanyla gerçekleşiyordu. Bolca içki içiliyordu. Meyhaneci ve içki servisi yapan kızlar âdeta soluk almadan koşturup duruyorlardı.

“Ünlü sukkubus’’ dedi Reynart, lahanadan biraz daha alarak, “Toussaint’ta yaptığın ilginç Witcher sözleşmelerini başlattı. Sonrasında işler açıldı ve sen müşterilerden başını kaldıramadın. Tuhaf bir şekilde, sana ilk işi hangi bağın verdiğini anımsayamıyorum…

96

‘Sen yanımda değildin o zaman. Düşesle ilk görüşmeyi yaptığım gündü. Sen yoktun.”

“Olamazdım zaten, özel bir görüşmeydi.”

“Amma da özel!” Geralt bir kahkaha attı. “Heykel gibi duran hizmedileri, çocuk uşakları ve can sıkıntısından patlayan saray soytarılarını saymasan bile en az yirmi kişi vardı. Aralarında Le Goff, şekerci gibi görünen ve kokan hazinedar ve altın zincir kolyelerinin ağırlığı altında iki büklüm olmuş birkaç saraylı, ayrıca siyahlar giymiş birkaç danışman ya da yargıç vardı. Caed Myrkvid’de tanıştığım boğa kafası armalı baron. Tabii bir de düşese çok yakın olduğu açıkça anlaşılan Fringilla Vigo.

“Tabii, erkek giysileri içindeki Milva dâhil, bizim bütün takım. Bütün takım yanlış bir ifade oldu çünkü Dandelion bizimle değildi. Dandelion ya da vikont her neyse, sivri burunlu ekselansları Anarietta’nın sağındaki bir koltuğa kurulmuş, tavuşkuşu gibi kabarıyordu. Gerçek bir gözde gibi.

“Anarietta, Fringilla ve Dandelion hariç herkes ayaktaydı. Başka kimsenin oturmasına izin verilmiyordu. Ben diz çökmek zorunda kalmadığım için mutluydum zaten.

“Düşes, anlattıklarımı dinledi ve şansıma sözümü pek sık kesmedi. Ben, druidlerle yaptığım görüşmenin sonuçlarını kısaca özederken düşes ellerini hem aşın hem de samimi bir şekilde ovuşturdu ki gerçekten üzüldüğünü gördüm. Biliyorum, kulağa tezat gibi geliyor ama inan bana Reynart, öyleydi.” “Ah, ah,” dedi Düşes Anna Henrietta ellerini ovuşturarak. “Bilseniz bizi nasıl üzdünüz, Efendi Geralt. Yüreğimiz kederle doldu.”

Sivri burnunu çekti, elini uzattı ve Dandelion onun eline işlemeli bir patiska mendil kondurdu. Düşes, mendille pudrasını bozmayacak şekilde yanaklarını hafifçe sildi.

Ah, ah, dedi sonra yeniden. “Druidlerin Ciri’den haberleri yokmuş, öyle mi? Size yardım edememişler o halde. O halde bütün çabanız, teptiğiniz onca yol boşunaydı öyle mi? “

“Boşuna değildi tabii,” dedi Geralt. “Druidlerden Ciri’nin nerede olduğuna dair bilgi ya da bir ipucu alabileceğime kesin gözüyle baktığımı itiraf ediyorum. Druidler bana destek olmadı ya da olmak istemedi, yani o açıdan gerçekten hiçbir sonuca ulaşamadım. Ancak…” 4

Bir an durdu. Hayır, dramatik bir etki yaratmak için yapmamıştı bunu. Onu dinleyen bunca insanın önünde ne kadar açık konuşabileceğini tarttı.

“Ciri’nin yaşadığını biliyorum,” dedi sonra kuru bir sesle. “Muhtemelen yaralandı. Hayati tehlikesi hâlâ sürüyor ama hayatta.

Anna Henrietta iç geçirdi, mendili yeniden kullanıp sonra Dandelion’ın eline tutuşturdu. “Size yardımımızı ve desteğimizi vaat ediyoruz,” dedi. “Toussaint’ta istediğiniz kadar kalın, konuğumuzsunuz. Bilmelisiniz ki biz de Cintra’ya gitmiştik, Pavetta yı tanımış ve kendisiyle dost olmuştuk, küçük Ciri’yi de tanımış ve sevmiştik. Yüreğimiz sizinle, Efendi Geralt. Eğer gerekirse, âlimlerimizden ve astrologlarımızdan destek alabilirsiniz. Kütüphanelerimiz ve kitaplarımız emrinizdedir. Size doğru yolu gösterecek bir iz bir işaret, bir ipucu bulacağınıza kesin gözüyle bakıyoruz.

Düşünmeden hareket etmeyin. Acele etmenize gerek yok. Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz, değerli konuğumuzsunuz.”

Geralt eğildi. “İyiliğiniz ve lütfunuz için minnettarım, Sayın Düşes Alicenaplan. Ancak bir süre dinlendikten sonra yola koyulacağız. Ciri, hâlâ tehlike içinde. Aynı yerde uzun süre kalırsak, tehlike artmakla kalmayacak, iyiliğimizi isteyen insanlan da tehdit edecek. Üstelik bu işe hiç kanşmamış olanlan da. Ne pahasına olursa, işi bu noktaya getirmek istemiyorum.”

Düşes bir süre konuşmadı ama bu arada Dandelion’ın kolunu sanki kediymiş gibi usul usul okşuyordu.

“Sözleriniz kibar ve doğru,” dedi bir süre sonra. “Ancak korkmanızı gerektirecek bir durum yok. Vikont Julian’dan öğrendik, peşinizdeki haydutiann hepsi şövalyelerimiz tarafında imha edildi, aralarından kurtulan olmadı. Sizi rahatsız eden herkes aynı yazgıyı paylaşacak. Siz bizim korumamız ve himayemiz altındasınız.”

“Bunun değerinin bilincindeyim.” Geralt bir kez daha eğilip ağrıyan dizine ve daha pek çok şeye lanetler yağdırdı. “Ancak Vikont Dandelion’ın unuttuğu bir şeyi sizden gizleyemem, Sayın Düşes Alicenaplan. Belhaven’dan beri peşimde olan ve şövalyelerinizin Caed Myrkvid’de alt ettiği haydudar gerçi düpedüz hayduttu ama Nilfgaard renklerine bürünmüştü.”

“Ne anlama geliyor bu?”

Geralt’ın dilinin ucuna, bunun anlamı Aedirn’i yirmi gün içinde fetheden Nilfgaardlılar, senin bir avuçluk dükalığını yirmi dakika içinde halleder, demek gelmişti.

Ancak, “Savaş var,” demeyi yeğledi. “Belhaven’da ve Caed Myrkvid’de yaşananlara, iç kısımlarda uygulanmış bir şaşırtma, oyalama gözüyle bakmak gerekir. Bu tür saldınlann genelde misillemesi olur. Savaş zamanı…”

“Savaş kesinlikle bitti,” diye Witcher’in sözünü kesti düşes, sivri burnunu havaya dikerek. “Bu konuda kuzenimiz Emhyr var Emreis’e yazdık. Bir muhtıra yollayarak anlamsız kan dökmeye derhal son vermesini istedik. Savaş kesinlikle bitti ve kesinlikle barış anlaşması yapıldı.”

“Bunu ne yazık ki söyleyemeyiz,” dedi Geralt dikkati elden bırakmadan. “Yaruga’nın karşı kıyısı alevlerle ve kılıçlarla kınlıyor, oluk oluk kan akıyor. Savaşın bittiğine dair tek bir işaret yok. Hatta tam tersi diyebilirim…”

Geralt, bunu söylediğine hemen pişman oldu.

“Nasıl yani?” Düşesin burnu şimdi âdeta daha da sivrilmişti, sesi daha itici, daha huysuz çıkıyordu. “Doğru mu duydum? Savaş devam mı ediyor? Bizim bundan neden haberimiz yok? Sayın Bakan Tremblay?”

“Düşes Hazretleri, ben…” diye kekeledi altın zincirlerle süslü adam, hemen diz çökerek. “İstememiştim… Sizi üzmek istememiştim. .. Huzursuz etmek istememiştim, Düşes Hazretleri…”

“Nöbetçiler,” diye kükredi düşes. “Kuleye atın şunu! Gözümden düştünüz, Efendi Tremblay! Düştünüz! Hazinedar! Sekreter!”

“Emredin, Sayın Düşes Alicenap…”

“Kalemimizden kuzenimiz Nilfgaard İmparatoru’na derhal sert bir muhtıra gönderilsin. Savaşı derhal ama derhal sonlandırmasını ve barışı sağlamasını talep ediyoruz. Çünkü savaş ve nifak kötüdür. Kötülük yıkımdır, iyilik yapımdır!”

Güleryüzlü, benzi şimdi kül gibi atmış olan hazinedar, “Sayın Düşes Hazretleri çok ama çok haklısınız,” diye kekeledi.

“Efendiler, daha ne duruyorsunuz burada? Emirler verildi! Doğru iş başına!”

Geralt gizlice çevresini süzdü. Danışmanların yüzleri taş kesilmişti, böyle bir olayın bu sarayda ilk kez yaşanmadığı anlaşılıyordu. Geralt, bundan

böyle düşesin sözlerini yalnızca onaylamaya karar verdi.

Anarietta, mendiliyle burnunun ucunu silip Geralt'a gülümsedi. "Gördüğünüz gibi boş yere kaygılanmışsınız. Korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok, istediğiniz kadar bizimle kalabilirsiniz."

"Emredersiniz, Düşes Hazretleri."

Öylesine bir sessizlik hâkim olmuştu ki değerli eski mobilyalardan birini kemiren tahtakurusunun çıkardığı sesler bile açıkça duyuluyordu. Tabii uzaklardaki bir çiftliğin seyisinin bir ata sıraladığı küfürler de…

"Bizim de sizden bir ricamız olacak, Efendi Geralt," dedi Anarietta, sessizliği bozarak. "Mesleğinizle ilgili bir rica."

"Emredersiniz, Düşes Hazretleri."

"Bu, hem Toussaint'tâki pek çok asil hanımefendinin, hem de bizim ricamız. Geceleri bir canavar evlerine zorla giriyor. Kadın kılığında bir şeytan, hayalet, bir sukkubus. Hanelerin ahlaklı ve sadık evli erkeklerine tarif etmeye cesaret edemeyeceğimiz kadar utanmazca musallat oluyor. Geceleri yatak odalarına giriyor, dillendirmeye terbiyemin izin vermediği rezil taşkınlıklarda, itici cinsel sapıklıklarda bulunuyor. Siz, bilirkişi olarak neden söz ettiğimi kuşkusuz anlıyorsunuz."

"Elbette, Düşes Hazretleri."

"Toussaindı hanımefendiler, bu yaratığın ahlaksızlıklarına bir son vermenizi rica ediyorlar. Bu ricaya biz de katılıyoruz. Cömert davranacağımıza da söz veriyoruz."

"Emredersiniz, Düşes Hazretleri."

Angouleme, Witcher ile vampiri, sarayın bahçesinde yoğun bir sohbete dalmış halde dolaşırken bulmuştu.

"Bana inanmayacaksınız," dedi kız coşkuyla. "Anlattığımda bana inanmayacaksınız… Ama gerçeğin ta kendisi…"

“Konuş hadi.”

“Reynart de Bois-Fresnes, gezgin Damalı Şövalye, diğer gezgin şövalyelerle birlikte sarayın maaş memurunun gişesindeydi. Peki, oraya neden gittiğini biliyor musunuz? Aylık maaşını almaya! Adamlar upuzun bir kuyruk oluşturmuştu, armaları gözlerimi kamaştırdı. Reynart’a, neler olduğunu sorduğumda, gezgin şövalyelerin de bazen karınlarının acıktığını söyledi.”

“Bunda hayret edilecek ne var?”

“Şaka yapıyorsun herhalde! Gezgin şövalyeler, saygın bir görevle ülkeyi dolaşırlar! Maaş karşılığında değil!”

“Maaş almaları saygın bir görev yapmadıkları anlamına gelmez,” dedi Regis son derece ciddi bir sesle. “Gerçekten. İnan bana, Angouleme.”

“İnan ona, Angouleme,” dedi Geralt kuru bir sesle. “Sarayda dolanıp olay aramaktan vazgeç. Git ve Milva’nın yanında ol. Morali çok bozuk, yalnız kalmamalı.”

“Doğru. Teyze herhalde âdet görüyor çünkü yabanansı gibi öfkeli. Bence…”

“Angouleme!”

“Tamam, gidiyorum.”

Geralt ve Regis, artık solmakta olan Kafkas güllerinin önünde durdular. Gelgeldim sohbederini sürdürmeleri artık olanaksızdı. Kış bahçesinin arkasından, kahverengi, şık bir palto giymiş çelimsiz bir adam belirdi.

“İyi günler.” Eğildi, samur şapkasını dizine sürttü. “Efendiler, izin verirseniz, hanginizin şu ünlü uzman, Witcher Geralt olduğunu sorabilir miyim?”

“Benim.”

“Ben de Jean Catillon, Castel Toricella bağlarının işletmecisi. Konu şu, bağımızın bir witcher’a ihtiyacı var. Sormak isterim, acaba lütfedip de bizim burada…”

“Mesele nedir?”

“Mesele şu,” diye anlatmaya başladı işletmeci Catillon, “cehennemi boylayası şu savaş yüzünden tacirler buraya daha az uğrar oldu, depoya mal yığılıyor, Açılara yer bulmakta zorlanmaya başladık. Bunun ufak bir sorun olduğunu düşünmüştük çünkü şatoların altı millerce, muhtemelen dünyanın merkezine kadar uzanan mahzenlerle dolu. Ben de Toricella’nın altında böyle bir mahzen buldum, güzel bir yer, içine duvar ördürdüm, ne çok kuru ne çok rutubetli, tam şaraba göre bir mekân…”

“Ee?” Witcher’in sabrı taşmıştı.

“Gördük ki mahzene bir canavar musallat olmuş, belli ki yerin dibinden çıkmış. İki kişiyi yaktı, kemiklerini bile bırakmadı, bir diğerinin gözlerini kör etti çünkü efendim bu canavar asidi bir sıvı kusuyor…”

“Bir solpuga,” dedi Geralt lafı uzatmadan. “Namıdiğer Zehirkusan.”

“Gördünüz mü bak!” Regis gülümsedi. “Efendi Catillon, karşınızda bir uzman durduğuna şu an tanık oluyorsunuz. Size cennetin yolladığı bir uzman. Lakin siz bu konuda bu bölgenin gezgin şövalyesiyle görüştünüz mü? Düşeste bunlardan bir ordu var ve bu işler onların görevi, varlık nedenleri.”

“Faydasız.” İşletmeci Catillon başını iki yana salladı. “Onların işi karayollarını, sokakları, geçideri denetim altında tutmak çünkü tacirler buraya uğramazlarsa, biz bittik demektir. Ayrıca şövalyeler gerçekten yiğittir ve iyi savaşırlar, gelgeldim yalnızca at sırtında. Onların hiçbiri yer altına girmez! Bir de paha…”

Adam durdu. Ağzından çıkanı yutması belli ki olanaksızdı ve bundan dolayı çok üzgündü.

“Pahalılar,” diye adamın sözünü tamamladı Geralt ama yüzünde alaycı bir ifade yoktu. “Benim onlardan daha yüksek bir ücret isteyeceğimi bilmelisiniz. Serbest pazar ve özgür rekabet. Sizinle bir sözleşme yaparsam, atımdan inip yerin altına gireceğim. Düşünün ama yine de uzun sürmesin çünkü Toussaint’ta fazla kalmayacağım.”

“Beni şaşırtıyorsun,” dedi Regis, bağcı gider gitmez. “İçindeki witcher ansızın uyandı mı? İş mi kabul ediyorsun? Canavarlarla uğraşacaksın, öyle mi?”

“Ben de şaşkınım,” dedi Geralt samimi bir tavırla. “İçimden geldiği gibi davrandım, açıklayamadığım bir dürtü bu. Bir şekilde sıyrılırım. Teklif ettiği her ücreti yetersiz bulurum, olur biter. Neyse biz konumuza dönelim…”

“Bekle biraz.” Vampir, gözüyle yan tarafa işaret etti. “İçimden bir şey, yeni müşterilerinin geldiğini söylüyor.”

Geralt, sesini yükseltmeden sövdü. İki yanında selvi ağaçlan dizili bir bulvardan iki şövalye ona doğru geliyordu. Öndekini hemen tanıdı, kar beyazı pelerinin üzerindeki boğa kafası, başka hiçbir armayla kanştınlamazdı. Uzun boylu, kır saçlı, granitten kesilmiş gibi soylu ve keskin yüz hadanna sahip diğer şövalyenin mavi pelerinin üzerinde altın yaldızlı çifte haç vardı.

Şövalyeler, kurallara uygun olarak aralannda iki adımlık mesafe bırakıp durdular ve eğildiler. Geralt ve Regis aynen karşılık verdikten sonra, şövalye geleneklerine uyarak dördü de on kalp atışlık süre hiç konuşmadı.

“İzninizle tanıştırayım,” diye söze başladı boğa kafası armalı şövalye, “Baron Palmerin de Launfal. Benim adımı efendiler belki anımsayacaklardır… “

“Baron de Peyrac-Peyran. Nasıl unutabilirim ki?”

“Efendi Witcher’la görüşmemiz gereken bir mesele var,” diye Peyrac-Peyran hemen konuya girdi. “İzninizle ifade edeyim, bir iş meselesi.”

“Dinliyorum.”

“Ancak özel bir konu.”

“Efendi Regis’ten sakladığım hiçbir sırrım yoktur.”

“Ancak soylu beylerin elbette olabilir.” Vampir gülümsedi. “Bu nedenle, beylerin izniyle ben gidip şu güzel kış bahçesini inceleyeceğim. İnsanı düşüncelere daldıracak bir mabettir kuşkusuz. Efendi de Peyrac-Peyran… Efendi Launfal…”

Karşılıklı eğildiler.

Geralt, “Tüm dikkatimle sizi dinliyorum,” diyerek sessizliği bozdu. On kalp atışını beklemeyi aklının ucundan bile geçirmiyordu.

“Konu,” Peyrac-Peyran sesini alçaltıp ürkekçe çevresine bakındı, “şu sukkubus… Yani insanlara musallat olan şu gece cini. Düşesin ve hanımefendilerin ortadan kaldırmakla sizi görevlendirdiği yaratık. Hayaletin yok edilmesi için size büyük vaaderde mi bulundular?”

“Kusura bakmayın ama meslek simdir bu.”

“Elbette,” dedi çifte haçlı şövalye Palmerin de Launfal. “Tavımız gerçekten takdire şayan. Teklifimin saygısızca olmasından çekiniyorum ancak yine de sunacağım. Bu işten çekilin, Efendi Witcher. Düşese ve hanımefendilere bir şey söylemeden yapın bunu. Şerefim üzerine, biz Toussaint erkekleri, hanımlannkini aşan bir meblağ önereceğiz. Cömertliğimiz karşısında şaşırıp kalacaksınız.”

“Bu öneri,” dedi Witcher buz gibi bir sesle, “gerçekten saygısızlık derecesinde.”

“Efendi Geralt.” Palmerin de Launfal’in yüzü sert ve ciddiydi. “Bu teklifi yapmaya bizi neyin yüreklendirdiğini söyleyeyim. Tehlike oluşturan canavarları öldürdüğünüze dair sizden önce ününüz gelmişti. Ancak gerçek tehlike, hayalî, bilgisizlikten ya da önyargıdan doğup büyüyen tehlikeler değil. Şunu bilmelisiniz ki, sukkubus kimse için tehlike oluşturmadığı gibi

kimseye zarar da vermiyor. Tamam, düşlere giriyor… O da arada sırada… Biraz dalga geçiyor…”

“Ama yalnızca yetişkinlere görünüyor,” diye aceleyle ekledi Peyrac-Peyran.

“Toussaintlı hanımefendiler,” dedi Geralt çevresine bakarak, “bu konuşmamızı öğrenseler hiç memnun olmazlardı. Tabii düşes de.”

“Biz de tıpkı sizin gibi düşünüyoruz,” diye mırıldandı Palmerin de Launfal. “Ağız sıkılığı şarttır. Uyuyanı uyandırmamak gerekir.”

“Buradaki cüce bankalarından birinde benim adıma bir hesap açın,” dedi Geralt alçak sesle ve ağır ağır konuşarak. “Ve de beni cömertliğinizle şaşırtın. Fakat hemen söylemeliyim ki kolay şaşıran biri değilimdir.”

“Elimizden geleni yapacağız,” dedi Peyrac-Peyran gururla.

Karşılıklı eğilerek vedalaştılar.

Regis, Geralt’in yanma döndü. Vampir kulaklarıyla elbette her şeyi duymuştu. “Şimdi,” dedi gülümsemeden, “her şeyin içinden geldiğini, elinde olmayan bir dürtüden kaynaklandığını savunabilirsin ama açılacak banka hesabını nasıl açıklarsın bilmiyorum.”

Geralt yukarılara, selvi ağaçlarının tepesinden ilerilere baktı. “Kim bilir,” dedi, “burada belki birkaç gün daha kalmamız gerekebilir. Milva’nın kaburgalarının halini de düşünürsek, birkaç günden de fazla olabilir. Birkaç hafta belki. Bu süre içinde kendimizi mali açıdan güvenceye almamızdan bir zarar gelmez.”

“Cianfanelli’de bu yüzden hesap açıldı demek.” Reynart de Bois-Fresnes başım salladı. “Vay, vay. Düşes bunu duyarsa, görevlerde bir çırpıda değişiklik yapılır, yeni rütbeler dağıtılır. Hah, kim bilir, belki ben bile terfi ettirilirim. Ne yazık ki muhbir tıyniyette biri değilim. Gidebileceğimi sandığım şu ünlü ziyafeti anlat hadi! Orada olmayı, yiyip içmeyi nasıl da isterdim! Ama beni o soğukta, lanet olası tipide sınırda nöbet tutmaya yolladılar. Ah, ne yaparsın, şövalyelerin hayatı böyledir işte…”

“Büyük patırtıyla duyurdukları o koca ziyafet öncesinde önemli hazırlıklar yapıldı,” dedi Geralt. “Ahırlara saklanan Milva’yı arayıp bulmak, Ciri’nin hatta bütün dünyanın yazgısının onun davete katılmasına bağlı olduğuna onu ikna etmek zorunda kaldık. Ona neredeyse zorla bir elbise giydirdik. Ardından Angouleme’e bir hanımefendi gibi davranacağına, özellikle de ‘orospu’ya da ‘göt’ diye küfretmeyeceğine dair zorla yemin ettirdik. Sonunda her şeyi hallettik ve şarap içerek dinleneceğimizi düşünürken, hazinedar Le Goff belirdi. Şeker kokuyordu ve domuz mesanesi gibi şişmişti.”

“Mevcut koşullarda şuna dikkat çekmeliyim ki,” diye söze başladı hazinedar Le Goff, burnundan konuşarak, “Düşes Hazrederi’nin masasmda değersiz bir sandalye yoktur, kimsenin masada kendisine gösterilen yerden dolayı alınmaya hakkı yoktur. Bizler yine de Toussaint’ta gelenek ve âdetlere bağlıyız ve bu âdetler gereğince…”

“Efendim, konuya gelin.”

“Ziyafet yarın gerçekleşecek. Masa oturma düzenini asalet mertebesine göre belirlemek zorundayım.”

“Elbette,” dedi Witcher ciddi bir sesle. “Nasıl olacağını ben hemen söyleyebilirim. İçimizde her türlü mertebe açısından en saygın olan kişi Dandelion’dır.”

“Sayın Vikont Julian,” dedi hazinedar kibirle, “bizim olağanüstü büyük şeref konuğumuzdur. Bu özelliğiyle Düşes Hazrederi’nin sağında oturacaktır.”

“Elbette,” diye tekrarladı Witcher, son derece ciddi bir ifadeyle. “Bizlerin hangi mertebe, onur ve unvana sahip olduğunu size bildirmedi, değil mi?”

“Asil hanımların ve beylerin adı açıklanmayan bir şövalyelik görevi için yolda olduğu bildirildi,” yalnızca dedi hazinedar ve hafifçe öksürdü. “Bu görevin ayrıntılarını, gerçek adlarınızı, armalarınızı ve unvanlarınızı açıklamanızın ettiğiniz yemin gereği yasak olduğu da bildirildi.”

“Aynen öyle. Sorun nerede peki?”

“Ama bir oturma düzeni hazırlamak zorundayım! Sizler konuksunuz, üstelik Sayın Vikont’un silah arkadaşlarısınız, bu durumda sizleri zaten salonun baş köşesine yerleştireceğim… Baronların yanına. Lakin hanımlar ve beyler, hepiniz eşit olamazsınız, böyle bir şey hiçbir zaman olmaz. İçinizden birinin rütbesi ve soyluluk mertebesi daha yüksekse, masanın başına, düşesin yakınına oturtmam gerekir kendisini…”

“O,” dedi Witcher, hiç duraksamadan o sırada bütün duvarı kaplayan halıyı hayranlıkla inceleyen vampiri göstererek, “bir konttur ama bunu sakın dillendirmeyin. Sır çünkü.”

“Anlıyorum.” Hazinedar öylesine etkilenmişti ki az kalsın dili tutulacaktı. “Bu koşullarda… Kendisini Kontes Notturna’nın, Düşes Hazretleri’nin muhterem teyzesinin yanına oturtacağım.”

“Pişman olmayacaksınız, ne siz ne de teyze hanımefendi.” Geralt’ın yüzü taş gibiydi. “Ne görgüsüyle ne de belagatıyla kimse yanşamaz.”

“Bunu duymaktan memnun oldum. Bu arada siz, Rivya Lordu, muhterem Hanımefendi Fringilla’nın yanında oturacaksınız. Gelenekler böyle emrediyor. Kendisini fiçıya taşıdınız, siz… Hımmm… Onun şövalyesi sayılırsınız.”

“Anlıyorum.”

“Güzel. Şey, Sayın Kont…”

Devlerin mücadelesinin betimlendiği halının başından ayrılıp yanlarına gelen vampir, “Buyrun?” dedi şaşkınlıkla.

“Yok bir şey,” dedi Geralt gülümseyerek. “Öylesine sohbet ediyorduk.”

“Pekâlâ.” Regis başını salladı. “Beyler fark ettiniz mi bilmiyorum. .. Ama şu halıdaki tek gözlü dev, elinde sopa olan… Ayak parmaklarına bir bakın. İki sol ayağı var.”

“Doğru,” dedi hazinedar Le Goff, hiçbir şaşkınlık ifadesi göstermeden. “Bu duvar halılarından Beauclair’de çok vardır. Bunları dokuyan üstat gerçek

bir ustaydı ama korkunç içerdi. Sanatçı işte.”

“Gitme zamanı geldi,” geldi Witcher, yan masadaki şaraptan kafayı bulmuş, kehanetlerle eğlenen kızların bakışlarına aldırmadan. “Yola koyulalım, Reynart. Hesabı ödeyip atlarımıza atlayalım ve doğru Beauclair’e gidelim.”

“Neden acele ettiğini biliyorum.” Şövalye, ağzını yayarak güldü. “Korkma, yeşil gözlün bekleyecektir seni. Gece yansı daha yeni oldu. Şu ziyafeti anlat.”

“Anlatayım ama sonra yola koyulacağız.” “Koyulacağız.”

Dev bir nal şeklinde düzenlenmiş masa, sonbaharın sona erdiğinin ve kışın kapıda olduğunun işaretiydi. Çanaklarda ve kâselerde sunulan yiyecekler arasmda çeşit çeşit av etleri ağırlıktaydı. Yaban domuzu, geyik budu ve kaburga kızartmalan, çeşitli et ezmeleri, yan çiğ tütsülenmiş eder, sonbahan simgeleyen mantar, karga üzümü, erik ve akdiken soslanna yatınlmıştı. Sonbahara özgü dağ tavuğu, yaban horozu ile sülün masalan süslemek amacıyla kanadanyla ve kuyruklanyla servis ediliyordu; aynca beç tavuğu, bıldırcın, keklik, çakırkanat ördeği, bataklık çulluğu, orman tavuğu ve alaycı kuş kızartmalan da vardı. Ardıçkuşu gibi az bulunur hayvanlar içleri çıkanlmadan kızartılmıştı çünkü bu küçük kuslann sakatatlannın içindeki ardıç yemişi doğal bir baharattı.

Dağ göllerinden yakalanmış alabalık, levrek, gelincik balığı ve turna ciğeri de vardı. Gerektiğinde karın altından bile çıkanlabilen sonbahar salatası kuzugevreği, masaya yeşil bir renk katıyordu.

Çiçek yerine ökseotu kullanılmıştı.

Düşes Anarietta ve önemli konukların oturduğu nal şeklindeki masanın yuvarlak olan bölümündeki şeref bölmesinin orta kısmına gümüş bir tepsi üzerinde gecenin dekoru yerleştirilmişti. Yer mantarlarının, havuçtan kesilmiş çiçeklerin, yarım limonların ve enginar göbeklerinin ortasında dev bir çuka balığı yatıyordu, bütün olarak kızartılmış balıkçılkuşu tek ayağıyla balığın sırtına çıkmıştı, aralanmış gagasında altın bir yüzük taşıyordu.

“Balıkçılkuşu üzerine ant içiyorum,” diye kükredi, Witcher’in yalandan tanıdığı, boğa armalı Baron Peyrac-Peyran; ayağa kalkmış ve kupasını havaya kaldırmıştı. “Şövalye onurunu ve hanımefendilerin onurunu savunacağıma balıkçılkuşu üzerine ant içiyorum ve savaş meydanını asla ve asla kimselere bırakmayacağıma söz veriyorum!”

Yemin, büyük bir alkış tufanıyla ödüllendirildi. Ardından yemeğe geçildi.

“Ardıçkuşu üzerine ant içerim,” gür bıyıklarını yukarı doğru kıvırmış başka bir şövalye kükredi. “Sınırlan ve Düşes Hazrederi Anna Henrietta’yı kanımın son damlasına kadar savunacağıma ant içerim! Sadakatimin kanıtı olarak da kalkanıma bir ardışkuşu çizmeye, bir yıl boyunca kimliğimi gizleyerek savaşmaya, armamı gizli tutup kendimi beyaz ardıçkuşu şövalyesi olarak tanıtacağıma söz veriyorum! Çok yaşasın Düşes Hazretleri!”

“Çok yaşasın! Viva\ Yaşasın Düşes Hazretleri!”

Anarietta, pırlantalarla bezeli bir taçla süslenmiş başını hafifçe sallayarak teşekkür etti. Tacında öylesine çok elmas taşıyordu ki sadece yanından geçerek camlan kesebilirdi. Dandelion, hemen j’anına oturmuş ahmakça sırıtıyordu. Biraz ötede, Emiel Regis iki Yaşlı kadının arasına oturmuştu. Üzerine giydiği siyah kadifeden uzun ceketle gerçekten vampire benziyordu. Yaşlı kadınlara masada yardımcı oluyor, hikâyeler anlatıyordu, onlar da pürdikkat dinliyordu.

Geralt, içinde maydanozlu levrek dilimlerinin olduğu bir tabağa uzandı. Solunda oturan Fringilla Vigo’nun tabağına balıktan koydu. Fringilla menekşe moru atlastan bir elbise giymiş, güzel gerdanına yakışan mor yakuttan göz kamaştırıcı bir gerdanlık takmıştı. Geralt’ı siyah kirpiklerinin altından süzdükten sonra kupasını kaldırıp gizemli bir şekilde gülümsedi. Şerefine Geralt. Bizi yan yana oturttuklarına çok memnun oldum.

“Dereyi görmeden paçayı sıvama.” Geralt, kızın gülümseme sini karşılıksız bırakmadı çünkü keyfi yerindeydi. Yemek daha yeni başladı.”

“Aksine. Yemek başlayalı o kadar oldu ama bana bir güzel söz söylemedin. Daha ne kadar bekleyeceğim?

“Güzelliğinle büyülüyorsun.”

“Dur, ağır ol, sırayla!” Kadın güldü ve Geralt bu gülüşün samimi olduğuna yemin edebilirdi. Bu hızla gidersek, yemeğin bitiminde nereye varacağımızı merak ediyorum. Şeyle başla… Hımm. Elbise seçimimin zevkli olduğunu, menekşe morunun bana yakıştığını söylemekle başla.”

“Menekşe moru sana yakışıyor ama doğrusunu söylemek gerekirse, seni en çok beyazlar içinde beğeniyorum.

Geralt, kadının zümrüt yeşili gözlerindeki daveti fark etti ama oralı olmadı. Morali o kadar da yerinde değildi çünkü.

Cahir ve Milva karşı karşıya yerleştirilmişti. Cahir, muhtemelen barones olan, oldukça genç ve durmadan çene çalan soylu iki kadının ortasına oturtulmuştu. Okçu Milva’ya ise yüzü çiçek bozuğu, asık suratlı, ağzını bıçak açmayan yaşlıca bir şövalye eşlik ediyordu.

Biraz ötede Angouleme oturuyordu, genç gezgin şövalyelerin arasına kurulmuş, hepsini yönetiyordu. “Nedir bu?” diye bağırıp ucu küt bir gümüş bıçağı havaya kaldırdı. “Ucu nerede bunun? Aşka gelip birbirimizi bıçaklamamızdan mı korkmuşlar acaba?

“Bu bıçaklar,” diye açıkladı Fringilla, “Anna Henrietta nın büyükannesi Düşes Carolina Roberta döneminden beri Beauclair de kullanılır. Ziyafetlerde konukların bıçakların ucuyla dişlerini kurcalamalarına Caroberta tahammül edemezdi. Küt bıçaklarla bu iş olmaz elbette.”

“Olmaz,” dedi Angouleme, muzip bir ifadeyle. “Neyse ki bize çatal da vermişler!”

Çatalım ağzına sokacakmış gibi yaparken Geralt’ın tehdit dolu bakışlarını görünce vazgeçti. Sağında oturan şövalye katıla katıla güldü. Geralt, soslu ördek çanağım eline alıp Fringilla’ya servis yaptı. Cahir’in, şımarık baroneslere hizmet etmek için kendini parçaladığı ama kadınların oralı olmadığı Geralt’ın gözünden kaçmadı. Genç şövalyelerin Angouleme karşısında kasıldıklarım ama bir yandan da ona hizmet etmek için

birbirleriyle yarıştıkları ve onun saçma esprilerine ağız dolusu güldüklerini de gördü.

Milva'nın elindeki ekmeği ufalayıp gözünü masa örtüsüne diktiğini de gördü.

Fringilla, âdeta Witcher'in düşüncelerini okuyordu. "Senin suskun yoldaş kızın keyfi yerinde değil," diye fısıldadı, Geralt'a doğru eğilerek. "Oturma düzeni sabit olunca böyle durumlarla . karşılaşılıyor. Baron Trastamara, kibarlığıyla ya da akıcı konuşmasıyla ün salmış biri değildir."

"Belki böylesi daha iyi," dedi Geralt usulca. "Görgü kurallarını abartan bir saraylı daha sıkıntılı bir seçenek olurdu. Milva'yı tanının."

"Emin misin?" diye sordu Fringilla, Geralt'a hızlı bir bakış atarak. "Kızı kendi ölçeklerine göre değerlendiriyor olmayasın? Çok acımasız olurdu bu."

Geralt yanıt vermek yerine kadının kadehine şarap doldurdu. Belli konulara açıklık getirmenin zamanı geldiğine karar verdi.

"Büyücüsün, değil mi?"

"Öyleyim," diye itiraf etti kadın ve şaşkınlığını ustalıkla gizledi. "Nereden anladın?"

"Atmosferi hissediyorum." Aynntılan vermeye niyeti yoktu. "Ayrıca deneyimliyim."

"Şunu bilmelisin ki," dedi Fringilla bir süre sonra, "kimseyi yanıltmak gibi bir niyetim yoktu ama mesleğimi herkese ilan etmek, sivri şapka ve siyah pelerin giymek gibi bir zorunluluğum da yok. İnsanlar çocuklarını neden benimle korkutsun ki? Gizli kalmaya hakkım var."

"Kesinlikle haklısın."

“Dünyanın bilinen en büyük olmasa da en kapsamlı kütüphanesi Beauclair’de olduğu için buradayım. Üniversite kütüphaneleri dışmda tabii. Ancak o kütüphanelerin raflarına erişmek konusunda çok engel çıkarıyorlar, buradaysa Anarietta’nın akrabası ve arkadaşıyım, istediğim gibi davranabiliyorum.”

“İmrenilecek bir durum.”

“Anarietta toplantı sırasında kitaplarda senin için önemli ipuçları olabileceğini ima etti. Onun artistik hallerine takılma. Öyle biri o. Ancak kitaplarda bir şey bulma olasılığın var, hatta bu çok büyük bir olasılık. Elbette nerede aradığını bilmen koşuluyla.”

“Çok haklısın. Hepsi bu zaten.”

“Yanıtlarından yayılan coşku insanı heyecanlandırıyor ve sohbet isteğini körüklüyor doğrusu.” Fringilla gözlerini hafifçe kıstı. “Bana güvenmiyorsun, değil mi?”

“Balıkçıl kuşu üzerine yemin ederim!” Nalın karşı ucunda oturan genç bir şövalye ayağa kalkmış, yanındaki kadının verdiği şalı gözlerine bağlamıştı. “Cervantes Geçidi’ndeki haydutların kökleri kurutulmadan bu şah çözmeyeceğime yemin ederim!”

Düşes, pırlantalı ışıl ışıl yanan taçla süslü başını bütün haşmetiyle eğerek takdirini gösterdi.

Geralt, Fringilla’mn artık aynı konuya dönmeyeceğini umuyordu ama yanılmıştı.

“Bana inanmıyor ve güvenmiyorsun,” dedi Fringilla. “İki kat acıtan bir hakaret bu. Sana bütün samimiyetimle yardım edebileceğimden kuşku duymakla kalmıyor, bunu yapabileceğime de peşinen inanmıyorsun. Ah, Geralt! Gururumla oynayıp hırsımı körüklüyorsun. “

“Dinle…”

“Hayır!” Fringilla bıçağı ve çatalı tehdit edercesine havaya kaldırdı. “Özür dileme. Özür dileyen erkeklerden hiç hoşlanmam.”

“Ne tür erkeklerden hoşlanırsın peki?”

Fringilla gözlerini kıstı, bıçağı ve çatalı hâlâ hançer gibi elinde tutmayı sürdürüyordu. “Liste uzun,” dedi dalgın dalgın, “seni ayrıntılarla sıkmak istemem. En üst kademeye, sevdikleri insan için gözlerini kırpmadan, tehlikelere aldırmadan dünyanın öbür ucuna gitmeye hazır olan erkekleri oturturum. Ve de başarı şansı olmasa bile vazgeçmeyen erkekleri.”

“Listedeki diğerleri peki?” diye sormadan edemedi Geralt. “Sana hitap eden diğer erkekler. Onlar da mı böyle çılgın olmalı?”

“Kalitenin ve çılgınlığın doğru karışımı olmazsa,” dedi Fringilla, başım şuh bir edayla eğerek, “gerçek erkeklikten söz edebilir miyiz?”

“Hanımefendiler ve beyefendiler, baronlar ve şövalyeler,” diye seslendi hazinedar Le Goff, ayağa kalkıp dev bir kupayı iki eliyle havaya kaldırarak. “Mevcut koşullarda izninizle kadehimi kaldırıyorum: Sayın Düşes Alicenaplan ‘nın sağlığına!”

“Muduluğuna ve sağlığına!”

“Yaşasın!”

“Çok yaşasın! Fi’va!”

“Şimdi de, hanımefendiler ve beyefendiler,” dedi hazinedar kupasını masaya bırakıp törensel bir ifade takınarak. “Şimdi sıra Magna Bestia’da!”

Dört hizmetçinin sedye gibi bir şeyin üzerinde taşıdığı tepsiye kocaman bir kızartma konmuştu, mis gibi kokular yayıyordu.

“Magna Bestia!” diye konuklar bir ağızdan bağırdı. “Yaşasın! Magna Bestia!”

Angouleme, “Ne biçim bir canavar bu böyle, lanet olsun,” diyerek huzursuzluğunu dile getirdi. “Ne olduğunu söylemezlerse tek bir lokma bile

yemem.”

“Sığın,” dedi Geralt. “Sığın kızartması.”

“Sıradan bir sığın değil ama,” dedi Milva hafifçe öksürdükten sonra. “Üç yüz kilodan fazla çeker bu.”

Yanında oturan, çiçekbozuğu suratlı baron, “Kızıl geyik. Üç yüz doksan kilo,” dedi boğuk bir sesle. Ziyafet başladığından beri ilk kez ağzını açmıştı.

Bu belki bir sohbetin başlangıcı olabilirdi ama Milva kıpkırmızı kesildi, gözlerini yeniden masa örtüsüne dikip ekmek ufalamaya başladı.

Gelgeldim Geralt, Fringilla’nın sözlerini önemsemişti. “Sayın Baron, bu devasa geyiği siz mi vurdunuz yoksa?”

“Ben değil,” dedi çiçekbozuğu suratlı, “yeğenim. Müthiş bir avadır. Ama erkek sohbetidir bu… Özür dilerim. Hanımefendileri sıkmak istemem…”

“Nasıl bir yayla vurdu peki?” diye sordu Milva, bakışlarını masa örtüsünün üzerinden kaldırmadan. “Otuz beş kiloluktan az olmasa gerek.”

“Laminat Porsuk, akasya, dişbudak tabakaları hayvan kirişleriyle tutkallanmış,” dedi baron ağır ağır ama şaşkınlığını gizlemeden. “Çift bükümlü uç. Kırk kiloluk çekici kuvvet.”

“Uzunluğu peki?”

“Yetmiş dört santim.” Baronun konuşması gitgide ağırlaşmıştı, sözcükleri sanki tükürüyordu.

“Neredeyse bir balista,” dedi Milva istifini bozmadan. “Böyle bir şeyle geyik yavrusu yüz adım mesafeden bile vurulur. Ava gerçekten iyiyse tabii.”

“Ben,” dedi baron biraz gücenmiş gibi bir tavırla, “yirmi beş adımdan bir sülün vururum.”

“Yirmi beş adımdan,” dedi Milva başını kaldırarak, “sincap vururum ben.”

Baron altüst olmuş halde hafifçe öksürdü ve Milva’ya yemek ve içecek servisi yapti. “İyi bir yay,” diye mırıldandı, “başarının yansıdır ama oklann kalitesini azımsamıyorum. Siz ne dersiniz, küçükhanım, benim için bir ok…”

“Anna Henrietta Hazretleri’nin sağlığına! Vikont Julian de Lettenhove’un sağlığına!”

“Sağlığınıza! İyi yaşayın!”

“…ama kız onu kıçına takmadı,” diye hikâyesini noktaladı Angouleme. Genç şövalyeler yine kahkahalara boğuldular.

Adlan Queline ve Nique olan baronesler, Cahir’in hikâyelerini ağızlan açık dinliyorlardı, gözleri parlamış, yanaldan kıpkırmızı kesilmişti. Masanın baş kısmında ise, soyluluk dereceleri yüksek konuklar Regis’e kulak vermişti. Geralt, özel Witcher kulaklanna sahip olmasına karşın, gürültünün arasında ancak tek tük birkaç sözcük duyabiliyordu ama hayaletlerden, ucubelerden ve vampirlerden konuşulduğu dikkatinden kaçmamıştı. Regis, çatalıyla dikkatli hareketler yapıyor ve vampirlere karşı en iyi maddenin gümüş olduğunu kanıdıyordu çünkü gümüşle en ufak bir temas bile vampirler için öldürücüydü. “Ya sanmsak?” diye sordu hanımefendiler. Sanınsak da yararlıydı ancak berbat koktuğu için toplum içinde sıkıntı yaratıyordu.

Balkondaki küçük orkestra kemanlarla ve flütlerle hafif müzikler çalıyordu; akrobatlar, cambazlar ve ateşbazlar becerilerini sergiliyordu. Saray soytansı eğlendirmeye çalışıyor ama Angouleme’le aşık atamıyordu. Sonra ayı oynatıcı, ayısıyla sahne aldı, gelgelelim ayı yere pisleyerek konuklan kahkahalara boğdu. Bunun üzerine Angouleme ‘in keyfi kaçtı çünkü bununla yanşamazdı.

Sivri burunlu düşes bir anda öfkelendi, baronlardan biri düşüncesizce sarf ettiği bir söz yüzünden gözünden düştü ve nöbetçiler eşliğinde kuleye götürüldü. Yaşananlara doğrudan tanık olanlar dışında olayla kimse ilgilenmedi.

“Buradan öyle kolay kurtulamazsın, kuşkucu adam,” dedi Fringilla Vigo kupasını sallayarak. “Kaçmak için can atıyorsun ama başaramayacaksın.”

“Düşüncelerimi okumayı bırak lütfen.”

“Kusura bakma. Öylesine belirgindiler ki elimde olmadan algıladım.”

“Bu cümleyi ne çok duyduğumu bilemezsin.”

“Sen de benim neler bildiğimi bilemezsin. Lütfen enginardan ye, çok sağlıklıdır, kalbe iyi gelir. Kalp, bir erkek için çok önemli bir organdır. En önemli ikinci organ.”

“En önemli şeylerin kalite ve çılgınlık olduğunu sanıyordum.”

“Zihinsel özelliklerin bedensel değerlerle uyum içinde olması gerekir. Mükemmellik böyle ortaya çıkar.”

“Kimse mükemmel değildir.”

“Mazeret değil bu. Herkes gayret edecek. Bak ne diyeceğim: Şu dağ tavuklarından rica edebilir miyim?”

Fringilla, tavuğu tabağında öylesine hızlı parçaladı ki Witcher irkilmekten kendini alamadı.

“Buradan öyle kolay kurtulamayacaksın,” dedi Fringilla. “Birincisi, buna ihtiyacın yok. Korkmanı gerektiren bir durum…”

“Kesinlikle yok,” dedi Witcher kendini tutamayarak. “Sarayın kalem odasından gönderilen sert muhtıra Nilfgaardlılan korkutur. Cesaret edecek bile olsalar, balıkçıl kuşlan üzerine ant içen ve gözlerini şallarla bağlayan gezgin şövalyeler onlan geri püskürtür.”

Fringilla, Geralt’ın alaylı sözlerine aldırmadan, “Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok,” diye tekrarladı. “Toussaint genel olarak komik ve gerçekdışı bir masal ülkesi olarak değerlendirilir, şarap üretimi nedeniyle sürekli bir sarhoşluk ve Bacchus tarzı bir coşku durumunda olduğu düşünülür. Bu yüzden pek ciddiye alınmaz ama imtiyazlardan yararlanır. Ne

de olsa şarap buradan geliyor ve bütün dünya bilir ki şarap olmadan hayat yoktur. Bu yüzden Toussaint'ta ajan, casus ya da gizli servis yoktur. Ayrıca ordu da gerekmiyor, gözleri bağlı gezgin şövalyeler yeterlidir. Toussaint'a kimse saldırmaz. Seni tam anlamıyla ikna edemediğimi yüzünden okur gibiyim."

"Tam anlamıyla edemedin."

"Yazık." Fringilla gözlerini kıstı. "Sonuna kadar gitmeyi severim. Yarım, tamamlanmamış şeylere dayanamam. Yarım kalmış hikâyeleri de sevmem. O halde sonuna kadar anlatacağım: Riedbrune Valisi Artevelde, senin artık hayatta olmadığını düşünüyor, firar edenlerin ona verdiği bilgiye göre, dişi druidler sizi diri diri yakmışlar. Fulko, skandal kokusu yayan her şeyi örtbas etmek için elinden geleni yapıyor. Kariyerini düşündüğü için bunu yapıyor. Senin yaşadığını öğrense bile, çok geç olacak çünkü raporlarında belirttiği versiyon bağlayıcıdır."

"Çok şey biliyorsun."

"Hiçbir zaman gizlemedim bunu. Nilfgaardhlann peşine düşebileceği mazereti böylece ortadan kalkıyor. Senin acilen yola koyulmanı gerektirecek başka bir mazeret de yok."

"İlginç."

"Ama gerçek. Toussaint'tan, dört ayrı yönü gösteren dört geçitten çıkılır. Sen hangi geçidi seçeceksin? Dişi druidler sana bir şey söylemedi ve iş birliğine yanaşmadı. Dağlarda yaşayan elf ortada yok…"

"Gerçekten çok şey biliyorsun."

"Bunu konuşmuştuk."

"Bana yardım etmek istiyorsun."

"Ama sen bu yardımı geri çeviriyorsun. Samimi olduğuma inanmıyorsun. Güvenmiyorsun bana."

"Bak, ben…"

“Mazeret gösterme. Biraz daha enginar ye.”

Birisi yine balıkçılkuşu andı içiyordu. Cahir, baroneslere iltifat yağdırmaya devam ediyordu. Kafayı biraz bulmuş olan Angouleme ‘in sesi bütün masada çınlıyordu. Ok ve yay sohbetiyle canlanmış olan çiçekbozuğu suratıı baron, Milva’yı sıkıştırıyordu.

“Lütfen genç hanım, yaban domuzu pastırmasından tadın. Size diyebilirim ki… Arazilerimde bunlar sürüsüyle yaşar.”

“Oo.”

“Sürüden ayrılmış şahane hayvanlara rasdanır oralarda, yüz elli kiloluk şeyler… Av sezonunun tam ortasındayız… Genç hanım arzu ederse… Yani birlikte ava çıkmayı…”

“Biz o kadar uzun süre kalmayacağız burada.” Milva, Geralt’a sorgulayan gözlerle baktı. “Bizi mazur görün, av eğlencesinden daha önemli işlerimiz var ama,” diye ekledi hemen, baronun üzüldüğünü fark edince, “vaktimiz olursa sizinle yabandomuzu avına çıkmayı çok isterdim.”

Baronun yüzü anında aydınlanmıştı.

“Av olmasa bile,” dedi aceleyle, “sizi evime, malikâneme davet etmek isterim. Size boynuz, tuzak, pipo, kılıç koleksiyonumu gösteririm.”

Milva gözlerini masa örtüsüne dikti.

Baron, ardıç kuşu tabağına uzanıp Milva’ya servis yaptı, kupasına şarap doldurdu. “Kusura bakmayın,” dedi, “saraylı değilim. Eğlendirmeyi bilmem. Saray sohbetini beceremem pek.”

“Ben,” dedi Milva, hafifçe öksürerek, “ormanda büyüdüm. Sessizliği severim.”

Fringilla, masanın altından Geralt’ın elini yakalayıp bütün gücüyle sıktı. Geralt, kadının gözlerinin içine baktı. Orada neler gizlendiğini tahmin etmek bile istemiyordu.

“Sana güveniyorum,” dedi sonra. “Samimi olduğuna inanıyorum.”

“Yalan söylemiyorsun, değil mi?”

“Balıkçılkuşu üzerine yemin ederim.”

Nöbetçi Yule’da kafayı iyice çekmiş olmalıydı çünkü yalpalayarak yürüyor, teberini kepenklere vuruyordu. Bir yandan da bağırarak ama dili dolaşarak saatin onu vurduğunu, oysa gerçekte gece yarısını geçtiğini söylüyordu.

Bardan çıktıkları sırada, “Beauclair’e kendin git,” dedi Reynart de Bois-Fresnes ansızın. “Ben kentte kalacağım. Yarına kadar. Hoşça kal, Witcher.”

Şövalyenin kentte bir kadın arkadaşı olduğunu, kadının kocasının sıklıkla iş seyahatine çıktığını Geralt biliyordu. Erkekler bu konulan konuşmadıktan için aralarında bunu hiç konuşmamışlardı.

“Hoşça kal, Reynart. Skoffin e dikkat et, kötü kokular yaymaya başlamasın.”

“Don var.”

Don vardı. Daracık sokaklar boş ve karanlıktı. Ay ışığı çatılan aydınlatıyor, aşağıya doğru sarkan buz saçaklanna vuruyor ama sokaklann arka kısımlanna bir yaran olmuyordu. Roach’un nallan parke taştan üzerinde takırdıyordu.

Roach, diye düşündü Witcher, Beauclair Sarayı’nın yoluna saparken. Kestane kızılı bu güzel kısrak Anna Henrietta’nın ve Dandelion’ın armağanıydı.

Atını dürttü. Acelesi vardı.

Ziyafetten sonra hepsi kahvaltilannı yaptıktan saray mutfağında buluştu. Orada nedendir bilinmez, daima güler yüzle karşılanıyorlardı. Mutfakta her zaman tencereden, tavadan ya da şişten alınıp servis edilen sıcak yiyecekler, ekmek, iç yağı, pastırma, peynir ve mantar turşusu oluyordu. Hele oranın ünlü beyaz ya da kırmızı şaraplanndan bir iki kupa hiç eksik olmuyordu.

Geralt, Regis, Cahir, Angouleme ve Milva, orada geçirdikleri iki hafta boyunca sürekli oraya gitmişlerdi. Yalnızca Dandelion kahvaltısını başka bir yerde yapıyordu.

“Onun,” dedi Angouleme, ekmeğine yağ sürerken, “yağını yatağına kadar götürüyorlar! Önünde de yerlere kadar eğiliyorlar!”

Geralt bu tahminin doğru olduğunu düşündü. Aynı gün gidip bunu gözden geçirmeye karar verdi.

Dandelion’ı şövalye salonunda buldu. Şair, bir somun ekmek büyüklüğünde bordo rengi bir bere takmış, altın yaldızlı işlemeli aynı renkte bir ceket giymişti. Bir koltuğa oturmuş, lavtasını dizine koymuştu, çevresini saran kadınların ve saraylıların komplimanlarını kibirli bir şekilde başını sallayarak kabul ediyordu.

Neyse ki Anna Henrietta görünürde yoktu. Böylece Geralt, protokolü doğrudan çiğneyip cesurca işe koyuldu. Dandelion onu hemen fark etti. J

“Hanımlar ve beyler,” diye elini saraylılara özgü bir şekilde kaldırdı, “bizi lütfen yalnız bırakın. Hizmetliler de uzaklaşsın!”

Ellerini çırptı ve sesin yankısı daha sona ermeden şövalye salonunda silahlarla, tablolarla, zırhlarla ve hanımefendilerin bıraktığı yoğun pudra kokusuyla baş başa kaldı.

“İnsanları böyle kovalayıp kaçırmak çok zevkli olsa gerek,” , dedi Geralt pek alaycı sayılmayacak bir sesle. “Otoriter bir havada, başını bir kez sallayıp kaşlarını krallar gibi kaldırarak emirler yağdırmak güzel bir duygudur herhalde. Önünde defalarca eğilip sürüngenler gibi çekildiklerini görmek… Harika bir eğlence. Ne dersin? Gözde lordum?”

“Belli bir şey mi istiyorsun?” diye sordu Dandelion yüzünü ekşiterek. “Yoksa sadece zırvalayacak mısın?”

“Belli bir şey istiyorum. Daha belli olamaz hem de.”

“O halde konuş, dinliyorum.”

“Bize üç at lazım. Bana, Cahir’e ve Angouleme’e. İki de yük atı. Toplam üç iyi binek atı, iki de yük atı. Yük atlan katır olabilir, kumanya ve yem yüklü olmalan gerekiyor. Düşesin gözünde bu kadarlık hatınn vardır sanırım. Bu kadarlık gözüne girmişsindir.”

“Sorun değil.” Dandelion, Geralt’a bakmadan lavtasının akorduyla ilgilendi. “Acele etmene şaşıyorum yalnızca. Sersem alaycılığın kadar şaşırtıyor beni.”

“Acele etmeme mi şaşıyorsun?”

“Tabii ki. Ekim sona ermek üzere, hava koşullan hızla kötüleşiyor. Geçitlere har an kar yağabilir.”

“Ve sen acele etmeme şaşıyorsun.” Witcher başını salladı. “Yine de anımsatmakla iyi yaptın. Bize kalın giysiler temin et. Kürk.”

“Kışı burada geçirirsiniz sanmıştım,” dedi Dandelion ağır ağır. “Geçiririz…”

“İstersen sen kalabilirsin,” diye duraksamadan söze atıldı Geralt.

“İsterim.” Dandelion hızla ayağa kalktı, lavtasım elinden bıraktı. “Kalıyorum.”

Witcher yüksek sesle derin bir soluk aldı ama sesini çıkarmadı. Gözünü, bir dev ile ejderhanın mücadelesini betimleyen duvar halısına dikmişti. İki sol ayak üzerinde duran dev, ejderhanın çenesini kırmaya çalışıyordu.

“Kalıyorum,” diye yineledi Dandelion. “Anarietta’yı seviyorum. O da beni seviyor.”

Geralt ısrarla susuyordu.

“İstediğiniz adan alacaksınız,” diye sözlerine devam etti şair. “Sana, Roach adında soylu bir kısrak hazırlatacağım. Her türlü teçhizat, kumanya ve kalın giysiler de verilecek. Ama yine de bahara kadar beklemenizi gönülden öneriyorum. Anarietta…”

“Doğru mu duydum?” Witcher sonunda kendine gelmişti. “Yoksa kulaklarım beni yanıltıyor mu?”

“Senin akim kesinlikle körelmiş,” diye homurdandı şair. “Diğer duyuların nasıldır bilmiyorum. Tekrar ediyorum: Anarietta ile birbirimizi seviyoruz. Toussaint’ta kalıyorum. Onun yanında.”

“Ne olarak? Âşığı mı? Gözdesi mi? Yoksa düşesin kocası olarak mı?”

“Resmî statüler aslında umurumda değil,” dedi Dandelion açık yüreklilikle. “Ama her şey olabilir. Evlilik bile.”

Geralt kendini yine dev ve ejderhaya kaptırıp bir süre daha konuşmadı.

“Dandelion,” dedi sonunda, “eğer içki içtiysen ayıl. İçmediysen, git iç. O zaman konuşalım…”

Dandelion kaşlarını kaldırdı. “Neden böyle konuştuğunu pek anlayamıyorum.”

“Biraz düşün o zaman.”

“Neyi düşüneyim? Anarietta’yla beraberliğim seni bu kadar mı şaşırttı? Beni mantıklı olmaya mı davet ediyorsun? İstemem, kendine sakla. Ben düşüneceğimi düşündüm. Anarietta beni seviyor…”

“Şu sözü bilir misin peki?” diye şairin sözünü kesti Geralt. “Düşeslerin lütuflan belirsizdir! Senin Anarietta uçan değilse bile -açık sözlülüğümü bağışla ama bana uçarıymış gibi geliyor- o zaman…”

O zaman, ne?

“Düşesler oynaştıkları kişilerle yalnızca masallarda evlenirler.”

“Birincisi,” diye kükredi Dandelion, “senin gibi ruhsuz biri bile sınıf bakımından uygun evliliklerin yapıldığım duymuştur. Eski ve yakın tarihten örnekler vereyim mi sana? İkincisi, kuşkusuz çok şaşıracaksın ama soylu biriyim ben. Soyum, de Lettenhove, ta…”

“Seni dinlerken şaşırmaktan kendimi alamıyorum,” diye Dandelion’ın bir kez daha sözünü kesti Geralt. “Bu saçmalıkları anlatan gerçekten dostum Dandelion mı? Kalan son aklını da yitiren bu adam benim arkadaşım Dandelion mı gerçekten? Gerçekçi biri olarak tanıdığım Dandelion durduk yerde hayaller dünyasında mı yaşamayı seçiyor? Aç gözlerini, sersem!”

“Aa,” dedi Dandelion ağır ağır ve dişlerini sıktı. “Şu rol değişimine bak hele! Ansızın ben kör, sen de dikkatli ve gözlemci oldun, öyle mi? Genelde tam tersiydi. Senin görüp de benim göremediklerim nelerdir, sorabilir miyim peki? Ha? Gözümün neden açılması gerekiyormuş?”

“En azından, senin düşesin şımarık bir çocuk olduğunu, kibirli büyük laflar ettiğini görmen için,” dedi Witcher sözcüklerin üstüne basarak. “Senin farklılığından büyülendiği için sana lütuflar yağdırdığım, daha büyüleyici bir repertuvara sahip yeni biri ortaya çıktığı zaman seni çöpe atacağını görmen için.”

“Bu söylediklerin çok adice ve ahlaksızca şeyler. Bunun bilincindesindir umarım.”

“Senin bilinçten yoksun olduğunun bilincindeyim. Aklını oynatmışsın, Dandelion.”

Şair hiç sesini çıkarmadan parmaklarını lavtasının sapında gezdirdi. Yanıt vermesi biraz zaman aldı.

“Brokilon’dan delice bir görevle yola çıktık,” diye ağır ağır konuşmaya başladı. “Hiçbir şekilde başarı vaat etmeyen ahmakça bir hayalin peşine düşüp aptalca tehlikeleri göze aldık. Bir sanrı, bir düş, sersemce bir arzu, kesinlikle ulaşılamaz bir hedef uğruna… Budalalar, ahmaklar gibi attık kendimizi tehlikeye. Ancak Geralt, ağzımdan yakınmak için tek bir söz bile çıkmadı. Sana delisin demedim, alay etmedim seninle. İçinde umut ve sevgi yaşıyordu çünkü. Bu çılgınca işte sana yön veriyordu bunlar. Bana da aslında. Lakin ben hayalin ötesine geçtim, düşümün gerçek olması ve dileğimin yerine gelmesi gibi bir şansla karşılaştım. Benim görevim bitti. Zor bulunanı buldum ve bunu elimden kaçırmak istemiyorum. Bu mu çılgınlık? Bunu elimden kaçırmak çılgınlık olurdu.”

Geralt, öncesinde Dandelion'ın yaptığı gibi uzunca bir süre sustu.

"Düpedüz şiir bu," dedi sonunda, "ve bu konuda eline kimse su dökemez. Artık bir şey söylemeyeceğim. Bütün savlarımı yok ettin. İtiraf etmeliyim, mantıklı gerekçelerle yaptın bunu. Hoşça kal, Dandelion."

"Hoşça kal, Geralt."

Saray kütüphanesi gerçekten devasaydı. Bulundukları salon, şövalye salonunun en az iki misli büyüklüğündeydi. Ayrıca çatısı camdandı. Bu sayede içerisi aydınlıktı. Gelgeldim Geralt, yaz aylarında buranın sıcaktan kavrulacağından kuşkulanıyordu.

Raflar arasındaki koridorlar dardı. Geralt kitapları yere düşürmemek için buralardan dikkatle geçiyordu ama yere üst üste yığılmış kitapların üzerinden de atlaması gerekiyordu.

"Buradayım," diye bir ses duydu.

Kütüphanenin orta kısmı, yere kule gibi yığılmış kitaplardan geçilmiyordu. Ayrıca rastgele ya da irili ufaklı yığınlar halinde yere bırakılmış kitapların sayısı da çoktu.

"Bu tarafa, Geralt."

Geralt, kitaplar arasındaki uçurumlara ve kanyonlara daldı ve kadını buldu.

Kadın, yere saçılmış cilderin arasına çömelmiş, sayfalan kanştınyor, kitaplan türlere göre ayınyordu. Sade bir siyah elbise giymişti, rahat edebilmek için eteğini biraz yukanya çekmişti.

Geralt, olağanüstü çekici bir manzarayla karşı karşıya olduğunu düşündü.

"Keşmekeşe aldırma," dedi kadın ve koluyla alnını sildi çünkü ellerinde ince, tozdan kirlenmiş eldivenler vardı. "Burada şu sıralar sayım ve katalog çalışması var ama kütüphanede yalnız kalabilmem için benim isteğim üzerine bu çalışmalara ara verildi. Çalışırken tepemde yabancı bakışların olmasına katlanamıyorum."

“Özür dilerim. Gideyim mi?”

“Sen yabancı değilsin.” Yeşil gözlerini hafifçe kıstı. “Bakışların… Bana iyi geliyor. Durma orada öyle. Şuraya, kitapların üstüne otur.”

Dünya Tanımı mn büyük boy baskısının üstüne oturdu.

“Gördüğün şu karmaşa,” dedi Fringilla koluyla salonu göstererek, “işimi hiç ummadığım kadar kolaylaştırdı. Normalde yığınların çok altında duran ve kimsenin çekip çıkaramadığı ciltlere ulaştım. Kraliyet kütüphanecileri dev çabalar göstererek âdeta kayaları yerinden oynattılar, böylece neler neler gün ışığına çıkmış oldu. Baksana şuraya! Daha önce hiç böyle bir şey görmüş müydün?”

“Speculum Aureum mu? Gördüm.”

“Unutmuşum, kusura bakma. Çok şey gördün sen. Alay falan etmiyorum, iltifat bu. Yine de şunlara bir göz at. Bu Gesta Regum. Senin Ciri’nin gerçekte kim olduğunu, damarlarında kimin kanının aktığını anlaman için bununla başlayalım… Her zamankinden daha aksi bakıyorsun, farkında mısın? Nedir sebebi?”

“Dandelion.”

“Anlat.”

Geralt anlattı. Fringilla bir kitap yığınının üzerine oturup bacak bacak üstüne attı ve dinledi.

“Eh tabii,” diye iç geçirdi, Geralt sözlerini tamamladıktan sonra. “İtiraf edeyim, benzer bir şey bekliyordum zaten. Epeydir farkındayım, Anarietta âşık olduğuna dair belirtiler gösteriyor.”

“Âşık olmak mı?” diye homurdandı Witcher. “Asillere özgü bir heves olmasın?”

Kadın ısrarla Geralt’ın gözlerinin içine baktı. “Anlaşılan gerçek ve temiz aşka inanmıyorsun?”

“Benim neye inandığımı,” diye karşı çıktı Geralt, “şu an tartışmıyoruz, ayrıca benim duygularımın bu meseleyle bir ilgisi yok. Konu, Dandelion ve onun aptal…”

Durdu, bir anda ne söyleyeceğini bilemedi.

“Aşk,” dedi Fringilla ağır ağır, “böbrek sancısına benzer. Nöbet geçirmediğin sürece ne olduğunu kesinlikle anlayamazsın. Sana anlattıklarında da inanmazsın.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Witcher. “Ama farklı durumlar da vardır. Aklınla böbrek sancısını engelleyemezsin, tedavi de edemezsin.”

“Aşk, akılla alay eder. İşte büyüsü ve güzelliği de buradadır.”

“Aptallığı diyelim biz ona.”

Fringilla ayağa kalktı, Geralt’ın yayına yaklaştı ve eldivenlerini elinden sıyırdı. Gözleri, kirpiklerinin oluşturduğu perdenin arkasında karanlık ve derindi. Amber, gül, kitap tozu, sararmış kâğıt, sülüğen boya, siyah baskı boyası, mazı mürekkebi ve kütüphanedeki fareleri zehirlemek için kullanılan striknin kokuyordu. Zehrin, afrodizyakla uzaktan yakından bir ilişkisi yoktu. Etkisi bu yüzden şaşırtıcıydı.

“Ani bir dürtüye inanmıyorsun, öyle mi?” dedi Fringilla farklı bir sesle. “Şiddetli çekime? Hareket halindeki iki meteorun çarpışmasına? Tufana?”

Ellerini uzatıp Geralt’ın omuzlarına dokundu. Geralt da onunkilere. Yüzleri çekinerek yaklaştı, gergin ve dikkatliydiler, sonra dudakları da dikkade ve usulca birleşti, sanki ürkek küçük bir canlıyı korkutmaktan çekinir gibiydiler.

Sonra meteorlar çarpıştı ve tufan meydana geldi.

Kitap yığınlarının üzerine düştüler ve cilder ağırlıkları altında sağa sola saçıldı. Geralt, burnunu Fringilla’nın göğsüne bastırdı, kadına sımsıkı sarıldı sonra dizlerine yapıştı. Kadının eteğini beline doğru itmeye çalıştığı sırada kitaplar onu engelledi. Bu cilderin arasında Kahinlerin Yaşamı ve

çelişkili ama ilginç bir tıp kitabı olan De Haemorrhoidibus da vardı. Witcher, ciltieri yanlara savurdu, kadının eteğini sabırsızca kaldırdı. Fringilla onu uğraştırmadan kalçalarını kaldırdı.

Fringilla'nın yanlarına bir şeyler battı. Başını çevirdi. Ebelik Sanatının İpuçları. Yazgıyı kışkırtmamak için başım başka yöne çevirdi. Kükürtlü Kaynar Sular Üzerine. Fringilla'nın gerçekten içi kaynıyordu. Başını dayadığı açık kitabın göz ucuyla ilk sayfasına baktı. Kaçınılmaz Ölüm Üzerine Düşünceler. Daha da iyi, diye içinden geçirdi kadın.

Witcher, kadının külotuyla uğraşıyordu. Fringilla kalçalarını yine kaldırdı ama bu kez hafifçe yaptı bunu, tahrik amacıyla değil rastgele kaldırmış hissi vermesini istiyordu. Geralt'ı tanımıyordu, kadınlara gösterdiği tepkileri bilmiyordu. Örneğin ne istediğini bilen mi yoksa bilmiyormuş gibi yapan kadınlan mı yeğlediği hakkında bir fikri yoktu. Külot çıkmamakta direnirse acaba hevesi geçer miydi, bilmiyordu.

Fakat Witcher'in hevesi geçeceğe benzemiyordu. Hatta tam aksi bile denebilirdi. Fringilla, vaktin geldiğini anlayınca heyecanla bacaklannı ayırdı, telaşından bir kitap ve fasikül yığınını devirince kâğıtlar çığ gibi üzerlerine yağdı. Deri ciltli İpotek Kanunu kadının kalçasını, pirinç çerçeveyle süslü Codex Diplomaticus da Geralt'ın bileğini ezdi. Geralt durumu kavrayıp malzemeyi hemen değerlendirdi: Kalın cildi olması gerektiği yere yerleştirdi.

Fringilla ince bir çığlık attı çünkü kitabın pirinç çerçevesi buz gibiydi. Yalnızca ilk anda tabii.

Sonra yüksek sesle inledi, Witcher'in saçlarım bıraktı, kollarım iki yana açtı; sol eline Tasarı Geometrisi, sağ eline Sürüngenler ve Kurbağagiller Araştırması olmak üzere birer kitap aldı. Onu kalçalarından tutan Geralt, farkında olmadan attığı bir tekmeyle, kitaptan bir kuleyi daha yıktı ancak üzerine devrilen cilderle ilgilenemeyecek kadar meşguldü. Fringilla, nöbet geçirir gibi inlerken başım yana, Kaçınılmaz Ölüm Üzerine Düşüncelerin sayfalarının üzerine attı.

Kitaplar hışırdayarak yere devrildi, burunlarına kitapların bayat tozunun keskin kokusu doldu.

Fringilla bir çığlık attı. Witcher duymadı çünkü Fringilla baldırlarını onun kulaklarının çevresine dolamıştı. Geralt, onu rahatsız eden Savaşlar Tarihim, Mutlu Bir Yaşam İçin Gerekli Bilimler Dergisini eliyle savurdu. Korsesinin kopçalarıyla ve minik düğmeleriyle savaşırken, güneyden kuzeye seyahat ediyor ve bu sırada ister istemez cilderin üzerini, kitap sırtlarını, başlıkları okuyordu. Fringilla'nın belinin altında: Mükemmel Taşralı. Kadının küçük, güzel, diri, havaya dikilmiş memelerinin çok yakınında, koltuğunun altında: Gereksiz ve Dik Kafalı Muhtarlar Üzerine. Dirseğinin altında: Oeconomiaya da Servet Yapmanın, Paylaştırmanın ve Yok Etmenin Basit Tanımı.

Geralt, Kaçınılmaz Ölüm Üzerine Düşünceler'i okurken, ağzı kadının boynunda, elleri de Muhtarların yakınındaydı… Fringilla, sınıflandınlması güç bir ses daha çıkardı: çığlık, inleme, iç çekme gibi…

Raflar titredi, kitap yığınları, şiddedi depremde sarsılan kayalar gibi titreyip devrildi. Fringilla çığlığı bastı. Raflardan birinden De Lartvis et Figuris Comicis'in ilk baskısı paldır küldür indi, arkasından Süvari Stntfi Komutanları düştü ve Attreli Jan'ın şık gravürlerle bezeli Heraldik İni ardından sürükledi. Witcher inledi, bacağını uzatıp attığı tekmeyle yeni ciltler devirdi. Fringilla yine uzun uzun ve yüksek sesle bağırdı, Düşünceler ya da Yılın Bütün Günlerinde Meditasyon'u topuğuyla yere düşürdü, bu ilginç anonim eser bir şekilde kendisini Geralt'ın sırtının üstünde buluvermişti. Geralt irkildi, başlığı kadının omzu üzerinden okuyup Kaşınılmaz Ölüm Üzerine Düşünceleri Doktor Albertus Rivus diye birinin yazdığım öğrenmiş oldu. Yayınevi Academia Cintrensis'ti ve Üstat Johann Froben Jr., Kral M. Corbett'in iktidarının ikinci yılında yayına hazırlamıştı.

Kaymaya devam eden ve yere çarpan kitapların çıkardığı gürültüler dışında salona sessizlik hâkimdi şimdi.

Fringilla, Geralt'ın belini hafif hafif okşarken ve Nesnelerin Doğasıyla İlgili Deneyler yo sert köşesine dokunurken, ne yapsam acaba, diye düşündü. Öneride bulunmalı mıydı? Yoksa ondan mı gelmesini beklemeliydi? Ya onu hafifmeşrep ve arsız biri gibi görürse…

Ya öneri Geralt'tan gelmezse, ne yapacaktı?

“Hadi gidip bir yatak bulalım,” dedi Witcher boğuk bir sesle.

1 “Kitaplara böyle davranmak olacak şey değil.”

Geralt, Roach’un sırtında bulvarda ilerlerken, o gün bir yatak bulmuştuk., diye geçirdi içinden. Onun odasının bir köşesinde bir yatak bulmuş, delice sevişmiştik, sanki yıllarca sevişmemiş ve bundan sonra da yıllarca sevişmeyecekmişiz ve stok yapıyormuşuz gibi doymak bilmemişrik.

Birbirimize çok şey söyledik. Sıradan gerçekler. Şahane yalanlar.

Bu yalanlar ne kadar düzmece olsa da amacı birbirimizi kandırmak değildi.

Dörtnala ilerlerken, Roach’u doğrudan karlarla kaplı bir gül bahçesine yönlendirip üzerinden atlamaya zorladı.

Seviştik ve sohbet ettik. Yalanlarımız gitgide daha güzelleşti ve gitgide daha düzmece oldu.

İki ay. Ekimden Yule ‘a kadar.

Çılgın, doymak bilmeyen, şiddetli sevişmelerle geçen iki ay.

Roach’un nallan, Beauclair Sarayı’mn bahçesinde takırdıyordu.

Koridorlardan hızlıca ve sessizce geçiyordu. Onu kimse görmüyor ve duymuyordu. Ne omuzlarında teberleriyle nöbetçi kulübesinde can sıkıntısını gevezelik ve dedikoduyla geçiştirmeye çalışan nöbetçiler ne de uyuklayan hizmetçiler ile uşaklar fark etmişti onu. Ayaklı şamdanların önünden geçtiği sırada mum alevleri bile titrememişti.

Saray mutfağına epeyce yaklaşmıştı ama içeri girmedi, fıçıyla şarap içip leziz yemekler yiyen gruba katılmadı. Gölgede durup kulak verdi. Angouleme konuşuyordu.

“Uğursuz boktan bir yer şu Toussaint. Bütün ovayı saran bir büyü var. Hele bu sarayı. Dandelion’a ve Witcher’a şaşırmıştım, şimdi benim üzerime bir sis çöktü, her şey birbirine girdi… Lanet olsun, kendimi öyle bir şey

yaparken yakaladım ki… Boş verin, ne anlatıyorum ben! Gerçekten, hadi adarımıza binip gidelim buradan. Bir an önce uzaklaşalım.”

“Geralt’a söyle bunu,” dedi Milva. “Konuşman gereken o.”

“Evet, onunla konuş,” dedi Cahir alaycı bir sesle. “Onu bu labileceğin sayılı anlardan birinde konuş. Yatak, büyücü kadın ve canavar avından artan zamanlarda. İki aydan beri unutmak için yaptığı iki uğraş arasında.”

“Sen kendin,” diye çıkıştı Angouleme, “ancak parkta genç baroneslerle çember oynarken bulunabiliyorsun. Aman, neyse ne, uğursuz bir yer işte bu Toussaint. Regis geceler boyu bir yere kayboluyor, teyze de çiçekbozuğu suratlı baronla…”

“Kapa çeneni, sümüklü! Ayrıca bana teyze deme!”

“Tamam, tamam,” diye araya girdi Regis onları uzlaştırmak için. “Kızlar, sakin olun. Milva, Angouleme. Uyumlu davranın. Uyum yapıcıdır, uyuşmazlık yıkıcı. Bu ülkenin, bu sarayın, bu ekmeğin, bu pastırmanın, bu salatalıkların düşesinin dediği gibi. Şarap isteyen var mı başka?”

Milva yüksek sesle iç geçirdi. “Takıldık kaldık buraya. Çok uzun zamandır tembel tembel oturuyoruz. Uyuşukluktan sersemledik.”

“Doğru söylüyorsun,” dedi Cahir. “Çok doğru söylüyorsun.” Geralt usulca geri çekildi. Hiç sesini çıkarmadan, bir yarasa gibi.

Koridorlardan hızlıca ve sessizce geçiyordu. Onu kimse görmüyor ve duymuyordu. Ne nöbetçiler ne de hizmetçiler ile uşaklar fark etmişti onu. Ayaklı şamdanların önünden geçtiği sırada mum alevleri bile titremedi. Fareler duydu onu, bıyıklı ağızlarım kaldırıp arka ayaklan üzerinde durdular ama korkmadılar. Tanıyorlardı onu çünkü.

Buradan sıklıkla geçerdi.

Odanın köşesinde uğursuz, büyülü bir koku vardı, amber, gül ve kadın kokuyordu. Fringilla uyanıktı.

Yatakta doğrulup oturdu, yorganı üzerinden attı, onu bakışlanyla büyüledi ve sahip oldu ona.

“Sonunda geldin,” diyerek gerindi. “Beni müthiş ihmal ediyorsun, Witcher. Soyun ve çabuk yanıma gel. Çok ama çok çabuk.”

Kadın, koridorlardan hızlıca ve sessizce geçiyordu. Onu kimse görmüyor ve duymuyordu. Ne nöbetçi kulübesinde aylak aylak gevezelik yapan nöbetçiler ne de uyuklayan hizmetçiler ile uşaklar fark etmişti onu. Ayaklı şamdanların önünden geçtiği sırada mum alevleri bile titremedi. Fareler duydu onu, bıyıklı ağızlarını kaldırıp arka ayakları üzerinde durdular, kadının siyah gözlerinden yayılan bakışlarını takip ettiler ama korkmadılar.

Tanıyorlardı onu çünkü.

Buradan sıklıkla geçerdi kadın.

Beauclair Sarayı’ndaki bir koridorun ucunda bir saray odası vardı ama bu odanın varlığından kimsenin haberi yoktu. Ne sarayın şimdiki sahibesi Düşes Anarietta’nın ne de ilk sahibesi, düşesin büyük büyükannesi Düşes Ademarta’nın haberi vardı bu odadan. Ne binada baştan aşağı tadilat yapan ünlü mimar Peter Faramond’un ne de Faramond’un çizdiği projelere ve verdiği talimatlara göre çalışan duvarcı ustalarının haberi vardı. Evet, Beauclair hakkında bilmediği hiçbir şey olmadığı sanılan hazinedar Le Goff’un bile haberi yoktu bu odadan.

Güçlü bir büyüyle korunan koridor ve odadan, sarayı inşa eden elfler haberdardı yalmzca. Sonraları, elfler buradan ayrılıp Toussaint Dükalığı olduktan sonra dükalıkla bağlantısı bulunan küçük bir büyücü grubu bu odanın varlığından haberdar olmuştu. Bunlardan biri büyülü arkana ustası, büyünün ünlü uzmanı üstat Artorius Vigo idi. Bir de onun büyüye çok yatkın olan genç yeğeni Fringilla’nın haberi olmuştu.

Fringilla, Beauclair Sarayı’nın koridorlarından hızlıca ve sessizce geçtikten sonra akantus yapraklarıyla bezeli çift sütunlu bir duvarın önünde durdu. Usulca söylediği büyülü sözcükler ve hızlı bir el hareketiyle zaten hayalî olan duvar yok oldu ve çıkmaz gibi duran bir koridor göründü. Koridorun

sonunda büyüyle gizlenen bir kapı vardı, bu kapının ardmda da karanlık bir oda.

Fringilla içeri girdi ve zaman kaybetmeden haberleşmeyi başlattı. Oval ayna bulanıklaştı, sonra alev aldı, odaya ışık yaydı ve karanlık odanın eski, tozdan ağırlaşmış duvar halılarım aydınlattı. Aynada, ışık ve gölge oyunlarına bürünmüş bir salon, yuvarlak bir masa ve bu masanın çevresine oturmuş dokuz kadın belirdi.

“Sizi dinliyoruz, Hanımefendi Vigo,” dedi Philippa Eilhart. “Yeni haberleriniz var mı?”

“Maalesef,” dedi Fringilla, hafifçe öksürdükten sonra. “Son haberleşmeden sonra bir yenilik yok. Yer belirleme denemesi yapılmadı.”

“Bu kötü işte,” dedi Philippa. “Bir şey bulacağınızı umduğumu gizlemiyorum. Bize hiç değilse şunu söyleyin… Witcher sakinleşti mi? Onu hiç değilse mayısa kadar Toussaint’ta tutabilecek misiniz?”

Fringilla Vigo, bir an sustu. Witcher’in ona sırf son bir hafta içinde, onun ağzından kendi adım duymayı beklemeye hakkı olduğu anlarda iki kez Yennefer dediğini locaya söylemeye kesinlikle niyeti yoktu. Öte yandan locanın gerçekleri öğrenmeye, dürüst olmasını beklemeye hakkı vardı çünkü öğrendiklerinden bir sonuca varacaklardı.

“Hayır,” dedi sonra. “Mayısa kadar sanmıyorum ama onu burada olabildiğince uzun süre tutabilmek için elimden geleni yapacağım.”

Baykuş familyasından gelen bir canavar olan korred, görüldüğü bölgeye göre korrigan, rutterkin, Rumpelstiltskin, oynak ya da mesmer diye anılır. Hakkında şu kesin olarak söylenebilir: Eşi benzeri olmayan kötü bir cindir. Görüntüsünü ve alışkanlıklarını buraya yazmak istemediğimiz kadar şeytani bir pisliktir, iğrenç bir yaratıktır, leştir. Yine şunu kesin olarak söyleyebiliriz: O orospu çocuğu için harcanacak her söze yazıktır.

Physiologus

Bölüm 4

Montecalvo Sarayı'nın sütunlu salonunu bir koku kaplamıştı.

Eski duvar halılarının, tüten mumların ve on çeşit parfümün rahatsız edici bir karışımıydı. On çeşit parfümü, yuvarlak meşe masanın çevresine yerleştirilmiş kolçakları sfenks biçimindeki koltuklarda oturan on kadın kullanıyordu.

Fringilla Vigo, karşısında boğazına kadar kapalı açık mavi elbisesiyle Triss Merigold'un oturduğunu gördü. Triss'in yanında, gölgelerin arasmda Keira Metz oturuyordu. Sitrin taşlarıyla bezeli büyük küpeleri, binlerce ışık yansımasıyla ışıl ışıl yanıyor, bakışları üzerine çekiyordu.

"Lütfen devam edin, Hanımefendi Vigo," diye ısrar etti Philippa Eilhart. "Hikâyenin sonunu öğrenmek için sabırsızlanıyoruz çünkü önemli adımlar atacağız."

Philippa, bu kez bir değişiklik yapmış, yakası kapalı kırmızı elbisesine iliştirilmiş oniks taşından broş dışında mücevher takmamıştı. Dedikodu Fringilla'nın kulağına ulaşmıştı bile; broşun Philippa'ya kimin armağanı olduğunu ve üzerindeki profilin kimi simgelediğini biliyordu.

Philippa'nın yanında oturan Sheala de Tancarville, tepeden tırnağa siyahlar içindeydi, elbisesinde tek tük birkaç elmas parlıyordu. Margarita Laux-Antille, bordo rengi adaştan elbisesini, taşsız kalın altın takılarla tamamlamıştı. Sabrina Glevissig ise gerdanlığında, küpelerinde ve

yüzüklerinde çok sevdiği, gözlerinin ve giysisinin rengiyle uyumlu oniksi sergiliyordu.

Fringilla'ya yakın bir yerde iki elf, Francesca Findabair ve Ida Emean aep Sivney oturmaktaydı. Vadili Papatya yine bütün asaletiyle kurulmuştu, oysa o gün her zamankinden farklı olarak ne saç modeliyle ne de sade kırmızı elbisesiyle dikkatleri üzerine çekiyordu. Başındaki küçük tacına ise pırıl pırıl yakudar yerine mütevazı ama zevkli lal taşlan yerleştirilmişti. Ida Emean, sonbahar renklerinde şifon ve tüller içindeydi, kumaş öylesine hafif ve inceydi ki ısıtma sisteminin yaydığı fark edilemeyen havada bile gelincik gibi kabanp dalgalanıyordu.

Assire var Anahid, son zamanlarda sürekli olarak yaptığı gibi sade ama zarif şıklığıyla hayranlık topluyordu. Nilfgaardlı büyücü kadın, bedenini sımsıkı saran koyu yeşil elbisesinin hafifçe açıkta bıraktığı gerdanına altın bir zincirin ucunda sarkan, yine altın bir çerçeve içine alınmış cilalı zümrüt takmıştı. Bakımlı tırnaklarına sürdüğü koyu yeşil ojeler, kompozisyona büyülü bir fevkaladelik kazandırmıştı.

"Bekliyoruz, Hanımefendi Vigo," diye anımsattı Sheala de Tancarville. "Zaman daralıyor."

Fringilla hafifçe öksürdü. "Aralık oldu," diye sözlerine devam etti. "Sonra Yule, arkasından yeni yıl geldi. Witcher her konuşmasında Ciri'den bahsetmeyecek kadar sakinleşmişti. Düzenli olarak çıktığı canavar avlan tüm gücünü tüketiyordu. Eh, tüm gücünü dememem lazım belki de."

Sustu. Triss Merigold'un mavi gözlerinin kinle yanıp söndüğünü fark etti sanki. Yoksa sadece titreşen mum alevinin yansıması mıydı? Philippa, yüksek sesle soluk alıp vererek broşuyla oynadı.

"Lütfen, bu kadar tevazu gerekmez, Hanımefendi Vigo. Burada biz bizeyiz. Kadınız ve seksin eğlence dışında ne işe yaradığını hepimiz biliyoruz. Gerektiğinde bu aracı hepimiz kullanıyoruz. Lütfen devam edin."

"Gündüzleri içine kapanık, sabırlı ve gururlu gibi dursa da," diye sözlerini sürdürdü Fringilla, "geceleri güç tamamen bendeydi, tamamen kontrolüm altındaydı. Bana her şeyi anlatıyordu. Dişiliğime methiyeler düzüyor, bana

kur yapıyordu ve itiraf etmeliyim ki yaşına göre oldukça başarılıydı. Sonra kollarımda, dudakları göğsümde uykuya dalıyordu. Hiçbir zaman tatmadığı anne sevgisinin yerine koyacak bir duygunun arayışı içindeydi.”

Bu kez yanılmıyordu, gördüğü mum alevinin yansıması değildi. İyi, tamam, kıskanın bakalım beni, diye düşündü. Kıskanın. Haksız sayılmazsınız.

“Tamamen kontrolüm altındaydı,” diye tekrarladı.

“Hadi Geralt, yatağa dön. Hava doğru düzgün aydınlanmadı bile, hadi!”

“Bir randevum var. Pomerol’e gitmek zorundayım.”

“Pomerol’e gitmeni istemiyorum.”

“Randevum var dedim, söz verdim. Bağ işletmecisi beni ana kapıda bekleyecek.”

“Şu canavar avın aptalca ve anlamsız. Mağaralarda yaşayan bir hilkat garibesini öldürerek neyi kanıtlamaya çalışıyorsun? Erkekliğini mi? Ben bunun daha iyi yollarını biliyorum. Hadi, yatağa dön. Şu Pomerol denen yere gitmeyeceksin. Yani hemen gitmeyeceksin en azından. Beklesin bağcı, zaten bağcı dediğin nedir ki? Ben seninle sevişmek istiyorum.”

“Kusura bakma. Buna zamanım yok. Söz verdim.”

“Seninle sevişmek istiyorum!”

“Kahvaltıda bana eşlik etmek istiyorsan, giyinmeye başla hemen.”

“Sanırım sen beni sevmiyorsun, Geralt. Sevmiyor musun beni artık? Yanıt ver!”

“Vizon yakalı inci rengi elbiseni giy. Sana çok yakışıyor.”

“Bana iyice kapılmıştı, her arzumu yerine getiriyordu,” diye tekrarladı Fringilla. “Ondan ne istesem yapıyordu. Böyleydi.”

“Kuşkumuz yok bundan,” dedi Sheala de Tancarville, kaskatı bir ifadeyle. “Lütfen devam et.”

Fringilla eliyle ağzım kapatarak öksürdü. “Sorun arkadaşlanndaydı. Adına ekip dediği tuhaf bir çeteydi. Beni daha önce gören ve anımsamak için debelenen Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach. Lakin anımsayamadı çünkü atalarının yurdu olan Dam Dyffra’ya gittiğimde o altı, yedi yaşlarındaydı. Gözü pek, gururlu bir kız olan Milva’yı ahırda adarın araşma büzülmüş ağlarken yakaladım iki kez. Şımarık çocuk Angouleme. Regis Terzieff-Godefroy, ne olduğunu çözemediğim biri. Bütün bu çetenin Witcher üzerinde engelleyemediğini bir etkisi vardı.”

Tamam, tamam, diye düşündü, kaldırmayın kaşlarınızı öyle, ağızlarınızı çarpıtmayın. Bekleyin. Daha hikayenin sonu gelmedi. Zaferimi dinleyeceksiniz daha.

“Bütün ekip, sabahlan Beauclair Sarayı’nın bodrum katındaki mutfağında buluşuyordu,” diye sözlerini sürdürdü. “Aşçıbaşı onlan seviyordu ama kim bilir neden. Onlar için hazırda bolca nefis yiyecekleri vardı, kahvaltı böylece iki hatta üç saate kadar uzuyordu. Çok kez onlarla ve Geralt’la birlikte kahvaltı ettim. Bu yüzden nasıl saçma sapan konuştuklannı biliyordum.”

Mutfakta, ayaklarını dikkatle yere basarak gezinen, biri kara, biri alacalı iki tavuk vardı. Kahvaltı başında oturan gruba göz kırpıyor ve yerdeki kırıntıları topluyorlardı.

Ekip, her sabah olduğu gibi saray mutfağında toplanmıştı. Aşçıbaşı her nedense seviyordu onları. Ekibe sunacak leziz yiyecekleri vardı her zaman. O gün omlet, un çorbası, buharda pişmiş patlıcan, tavşan pastırması, kaz fümesi, pancar soslu sosis ve koca bir parça keçi peyniri hazırlamıştı. Hepsi hiç konuşmadan hızlıca yiyordu. Bir tek Angouleme çene çalmadan duramıyordu.

“Siz beni dinleyin, gelin bir genelev açalım buraya. Yapmamız gereken işi yaptıktan sonra buraya dönüp bir randevuevi kuralım. Kentte bakındım. Her şey var. Sırf dokuz tane berber, sekiz de eczacı var ama genelev sadece bir

tane, üstelik küçücük, boktan bir yer. Rekabet yok. Biz lüks bir kerhane açalım. Birkaç katlı bir ev satın alalım, bahçeli…”

“Angouleme, yeter.”

“.. .olsun, ağır müşteriler kabul edelim yalnızca. Ben mamalık yaparım. Göreceksiniz, paraya para demeyeceğiz ve asiller gibi yaşayacağız. Sonunda bir gün danışmanlığa seçileceğim, sizi asla unutmayacağım, beni seçen, sizi de seçmiş olacak, sonra bir bakacaksınız ki…”

“Angouleme, lütfen. Al, ekmek ile pastırma ye biraz.”

Bir an sessizlik oldu.

“Bugün neyin peşine düşeceksin Geralt? Ağır bir iş mi?”

“Tanıkların,” dedi Witcher, başım tabağından kaldırarak, “verdikleri ifadeler çelişkili. Kimine göre bir ‘pryskirnik, yani çok ağır bir iş; kimine göre ‘drelichon, yani zorluk derecesi orta; kimine göre de bir ‘dudel’., zor sayılmayacak bir iş. Aşın kolay bir iş de olabilir çünkü canavar en son geçen yıl Lammes’te görülmüş. Dağların arasından geçerek Pomerol’den kaçmış olabilir.”

“Dilerim kaçmıştır,” dedi Fringilla kaz kemiğini sıyırırken.

“Dandelion’dan ne haber?” diye sordu Witcher ansızın. “Epeydir görmedim, öyle ki bütün haberleri kentte söylenen alaycı türkülerden öğreniyorum.”

“Bizim durumumuz ondan iyi değil.” Regis, ağzını aralamadan gülümsedi. “Şunu biliyoruz, bizim şair, Düşes Anarietta’yla öylesine samimi olmuş ki başkalarının yanında bile takma adını rahatlıkla kullanıyor. Minik sansarım, diye sesleniyor.”

“Çok haklı!” dedi Angouleme, dolu ağzıyla. “Bu düşes hanımda gerçekten sansar burnu var. Hele dişleri!”

Fringilla gözlerini kıstı. “Kimse mükemmel değildir.”

“Ne kadar da doğru.”

Kara ve alacalı tavuk öylesine rahat davranıyordu ki Milva’nın botunu gagalamaya başlamışlardı. Milva, onları sert bir tekmeyle kovalayıp küfrü bastı.

Geralt, onu uzunca zamandır izliyordu. Artık kararını verdi. “Maria,” dedi sert sayılabilecek bir ifadeyle. “Pek ciddi konuşmalar yapmadığımızın, şakalarımızın da seçkin olmadığının bilincindeyim. Yine de bize karşı yüzünü ekşitip durman gerekmez. Bir şey mi oldu?”

“Tabii ki bir şey oldu,” dedi Angouleme. Geralt onu sert bir bakışla susturdu ama geç kalmıştı.

“Ne biliyorsunuz ki siz, ha?” Milva ayağa fırladı, az kalsın sandalyesi devriliyordu. “Canınız cehenneme! Kıçımı yiyin, hepiniz, anladınız mı, hepiniz!”

Masada duran kupasını kavradı, içindekini içti ve bir an bile duraksamadan yere fırlattı. Sonra kapıyı çarpıp çıktı.

“Durum ciddi…” diye hemen söze girdi Angouleme ama bu kez onu susturan vampir oldu.

“Evet, durum ciddi,” dedi o da. “Ama tazımızdan böylesine sert bir tepki beklemezdim. Böyle tepkiler reddedilince verilir genelde.”

“Lanet olsun, siz neden bahsediyorsunuz?” diye öfkeyle sordu Geralt. “Ha? Meselenin ne olduğunu biri bana anlatacak mı?”

“Mesele Baron Amadis de Trastamara.”

“Şu çiçekbozuğu yüzlü avcı mı?”

“Aynen. Milva’ya evlilik teklifinde bulunmuş. Üç gün önce avda. Kızı bir aydır sürekli ava davet ediyor…”

“Bir av,” dedi Angouleme ağzını yayıp küstahça sırıtarak, “iki gün sürüyordu. Bir av köşkünde geceleyerek, anladınız mı? Kalıbımı basarım

ki…”

“Sus kız. Anlat Regis.”

“Milva’ya törenle evlilik teklif etmiş. Milva anlattığına göre sert bir dil kullanarak kabul etmemiş. Aklı başında gibi görünen baron, reddedilince çocuk gibi yıkılmış, kırılmış ve Beauclair’i derhal terk etmiş. Milva o günden beri biri onu zehirlemiş gibi ızdırap içinde dolanıp duruyor.”

“Biz burada çok fazla takılıp kaldık,” diye mırıldandı Witcher. “Çok fazla.”

“Şunu söyleyene bak hele!” dedi, o âna kadar sessiz kalan Cahir. “Söyleyene bak!”

“Kusura bakmayın.” Witcher ayağa kalktı. “Bunu döndüğümde konuşalım. Pomerol bağası beni bekliyor. Dakiklik, witcher’lann düsturudur.”

Milva’nın paldır küldür gidişinden ve Witcher da oradan ayrıldıktan sonra kalanlar konuşmadan kahvaltılarına devam ettiler. Mutfakta, ayaklarını dikkatle yere basarak gezinen, biri kara biri alacalı iki tavuk vardı.

“Ufak bir sorunum var,” dedi bir süre sonra Angouleme, başını ekmeğiyle sıyırdığı tabağından kaldırıp Fringilla’ya bakarak. , Büyücü kadın başını salladı. “Anlıyorum. Korkulacak bir şey değil. En son ne zaman âdet görmüştün?”

“Bunu da nereden çıkardın?” Angouleme öylesine hızla sırtını döndü ki tavuklar ürktü. “Yok öyle bir şey! Konu bambaşka!”

“Konuş o halde.”

“Geralt buradan ayrıldığında beni burada bırakmak istiyor.”

“Oo!”

“Beni tehlikeye atamayacağına dair aptalca şeyler söylüyor,” dedi Angouleme burnundan soluyarak. “Ama ben onunla gitmek z istiyorum…”

“Oo.”

“Sözümü kesme, tamam mı? Onunla, Geralt’la gitmek istiyorum çünkü tek gözlü Fulko’nun beni yakalayacağından yalnızca onun yanmdayken korkmuyorum ve burada, Toussaint’ta…”

“Angouleme,” diye kızın sözünü kesti Regis. “Boşuna konuşuyorsun. Hanımefendi Vigo seni duyuyor ama söylediklerini algılamıyor çünkü tek bir konuya, Witcher’m gideceğine odaklanmış.”

“Oo,” diye tekrarladı Fringilla, Regis’e döndü ve gözlerini kıstı. “Neyi ima etmeye çalışıyorsunuz, Efendi Terzieff-Godefroy? Witcher’m gidişi mi? Ne zaman gidecek peki? Öğrenebilir miyim?”

“Bugün ve yarın değil sanırım,” dedi vampir tatlı bir sesle.

“Ama kuşkusuz bir gün. Kimseyi gücendirmek istemem.”

“Ben gücendiğimi düşünmüyorum,” diye buz gibi bir sesle karşı çıktı Fringilla. “Tabii beni kastettiyseniz. Sana gelince, seni temin ederim ki Angouleme, Toussaint’tan gitmen meselesini Geralt’la konuşacağım. Bu konuda ne düşündüğümü Witcher’m öğreneceğinden emin olabilirsin.”

“Tabii, elbette,” dedi Cahir. “Nasıl oldu bilmiyorum ama aynen böyle yanıt vereceğinizi biliyordum, Hanımefendi Fringilla.”

Büyücü kadın, Cahir’i uzun uzun süzdü.

“Witcher,” dedi sonra Fringilla, “Toussaint’tan ayrılmamalı. Onun iyiliğini düşünen hiç kimse onu buna yönlendirmemeli. Buradaki rahatı nerede bulacak? Lüks içinde yüzüyor. Peşine düştüğü canavarları var, kazancı mükemmel. Arkadaşı ve yoldaşı ülkeyi yöneten düşesin gözdesi, düşes de ona lütufkâr gözle bakıyor. Özellikle de bir zamanlar yatak odalarında kol gezen sukkubus yüzünden. Evet beyler, evet. Anarietta ve Toussaint’ın bütün soylu kadınlan Witcher’in burada olmasından çok memnun. Çünkü sukkubus ziyaretleri bıçakla kesilmiş gibi sonlandı. Toussaintlı hanımefendiler, özel bir ödül topladılar, yakında Witcher’in Cianfanelli Bankası’ndaki hesabına yatınlacak. Witcher’in orada biriken küçük serveti böylece büyümüş olacak.”

“Hanımefendiler çok güzel bir jest yapmış.” Regis, kadını dikkatle süzdü. “Bu ödülü gerçekten hak etti. Bir sukkubus’un ziyaretlerini sonlandırmasını sağlamak kolay iş değildir. İnanın bana, Hanımefendi Fringilla.”

“İnanıyorum elbette. Ha, bu arada, saray nöbetçilerinden biri sukkubus \ı gördüğünü savunuyor. Gece, Karoberta Kulesi’nin kırmızı çatısı üzerinde görmüş. Yanında başka bir canavar varmış. Vampir herhalde. Nöbetçi, iki iblisin orada arkadaş gibi gezindiğine yemin ediyor. Bu konuda bir bilginiz var mı, Efendi Regis? Açıklayabilir misiniz acaba?”

“Hayır.” Regis’in kılı bile kıpırdamamıştı. “Açıklayanlayız. Gök ve yer arasında öyle şeyler vardır ki filozoflar bunları hayal bile edemez.”

“Böyle şeyler kuşkusuz vardır,” dedi Fringilla, siyah saçlı başım sallayarak. “Peki, Witcher’in sözüm ona gitmeye hazırlandığı hususunda bilginiz var mı peki? Böyle bir niyeti olduğunu bana açıklamadı ama bana genelde her şeyini anlatır.”

“Öyle tabii,” diye mırıldandı Cahir.

Fringilla onu duymazlıktan geldi, “Efendi Regis?”

“Hayır,” dedi vampir, bir anlık suskunluktan sonra. “Hayır, Hanımefendi Fringilla, lütfen kaygılanmayın. Witcher, bizimle sizden çok ilgilenmediği gibi hiçbirimize sizden çok güvenmiyor. Kulaklarımıza, sizden gizlemek istediği sırlarını fısıldamıyor.”

“Diğer ifade size kalsın,” diye sözünü sertçe kesti Fringilla.

“Bu ifade yeterince sevimliydi zaten.”

Uzunca bir zaman sessizlik oldu. Hem kara hem alacalı tavuk geziniyor, buldukları ne varsa yerden kapıyorlardı. Angouleme, kırmızı pancar bulaşmış burnunu sildi. Vampir bir dilim salamla düşünceli düşünceli oynuyordu.

“Geralt benim sayemde Ciri’nin soyağacını, çok az kişinin bildiği bağlan ve soyuyla ilgili sırlan öğrendi,” dedi sonra Fringilla sessizliği bozarak. “Bir

yıl önce haberi bile olmadığı şeyleri sayemde biliyor şimdi. Sayemde elinde bilgiler var ve bilgi silahttr. Sayemde ve büyülü korumam neticesinde düşmanlannın onun yerini saptama çabalan sonuçsuz kalıyor, bu düşmanlann arasında kiralık katiller de var. Benim ve büyülerimin sayesinde dizini artık acı duymadan bükebiliyor. Boynunda sanatımla ortaya çıkmış bir madalyon taşıyor, gerçek Witcher madalyonu kadar iyi değil belki ama hiç yoktan iyidir. Sayemde, yalnızca benim sayemde / baharda ya da yazın bilgilerle donatılmış, ihtiyaçları karşılanmış, sağlıklı ve hazırlanmış halde düşmanlarıyla savaşabilecek. Buradaki kişiler arasında Geralt için daha çok şey yapmış, ona daha çok şey vermiş olan varsa, şimdi söylesin. Ona bu onuru gönüllü olarak devredeceğim."

Sesini çıkaran olmadı. Tavuklar, Cahir'in çizmelerini gaga-'' hyor ama genç Nilfgaardh onlarla ilgilenmiyordu. "Haklısınız," dedi iğneleyici bir edayla, "Geralt'a hiçbirimiz sizin verdiğinizden fazlasını veremedik, hanımefendi."

"Tam da bunu söyleyeceğini nasıl bildim?"

"Mesele bu değil, Hanımefendi Fringilla," diye söze girdi vampir ama büyücü kadın onu konuşturmadı.

"Nedir o halde mesele?" diye sordu Fringilla, kavga aramasına. "Benimle beraberliği mi? Birbirimize olan duygularımız mı? Buradan gitmesini istemiyor olmam mı? Suçluluk duygusunun onu tüketmesini istemiyor olmam mı? Hepinizi yollara döken suçluluk ve kefaret duygusu."

Regis konuşmadı. Cahir de sesini çıkarmadı. Angouleme çevresine bakındı, belli ki pek bir şey anlamamıştı.

"Yazgıyı anlatan kitaplarda Geralt'ın Ciri'yi bulacağı yazıyorsa, öyle de olacaktır," dedi büyücü kadın bir süre sonra. "Witcher'm şimdi dağlara gitmesindan ya da Toussaint'ta kalmasından bağımsız olarak. Yazgı, bulur insanı, tersi olmaz. Anlıyor musunuz? Anlıyor musunuz, Efendi Regis Terzieff- Godefroy?"

"Sandığınızdan da iyi, Hanımefendi Vigo." Vampir, salam dilimini parmaklarının arasında çevirdi. "Kusura bakmayın ama ' yazgı benim gözümde ulu yaradanın eliyle yazdığı bir kitap, göğün iradesi ya da bilmem

hangi alınyazının karan değildir. Bana göre birbirleriyle bağlantılı değilmiş gibi görünen gerçeklerin, olaylann ve eylemlerin bir sonucudur. Yazgının insanlan bulduğu görüşünüzü paylaşabilirim… Yalnızca insanları değil üstelik. Ama tersinin de olamayacağını düşünüyorsanız, bu benim deneyimlerimle pek örtüşmüyor. Çünkü öyle düşünmek rahat bir kaderciliktir, körelmeyi körüklemektir, sıcacık bir kadın kucağının aldatmacasıdır. Kısaca düşlerde yaşamaktır. Hanımefendi Vigo, hayat bir düş olabilir, hatta bir düş gibi de son bulabilir. Gelgeldim aktif bir şekilde görülmesi gereken bir düştür. Bu yüzden Hanımefendi Vigo, yollar bizi bekler."

"Durmayın o halde!" Fringilla, az önce Milva'nın yaptığı gibi hışımla ayağa kalktı. "Buyrun! Geçitlerde sizi tipi, don ve yazgı bekliyor. Bir de acilen karşılaşmak istediğiniz kefaret. Durmayın, hadi! Ama Witcher burada kalacak! Toussaint'ta. Benim yanımda!"

"Sanırım yanılıyorsunuz, Hanımefendi Vigo," dedi vampir sakin bir sesle. "Witcher'in gördüğü düş, önünüzde eğilerek itiraf etmeliyim bunu, büyüleyici ve güzel. Gelgeldim uzun zaman görülen her düş, kâbusa dönüşür. Kâbustan da çığlıkla uyanırız."

Montecalvo Sarayı'ndaki yuvarlak büyük masanın çevresinde toplanmış dokuz kadın, gerilim içinde Fringilla Vigo'ya bakıyordu. Fringilla ansızın kekelemeye başlamıştı.

"Geralt 8 Ocak'ta sabahın köründe atına atlayıp Pomerol bağına gitti. Dönüşü… Sanırım sekizinin gecesiydi… ya da dokuzunun sabahı… Bilmiyorum… Emin değilim…"

"Biraz daha anlaşılır, lütfen," dedi Sheala de Tancarville yumuşak bir sesle. "Lütfen, biraz daha anlaşılır olsun Hanımefendi Vigo. Hikâyenin sizi mahcup eden bir ayrıntısı varsa, atlayabilirsiniz."

Mutfakta, alacalı tavuk ayaklarını dikkatle basarak geziniyordu. İçerisi çorba kokuyordu.

Kapı sertçe açıldı, Geralt içeri daldı. Rüzgârdan kızarmış yüf zünde bir morluk ve kurumuş kan vardı.

“Hadi millet, toplanın,” dedi girizgâha gerek duymadan. “Gidiyoruz! Bir saat sonra hepinizi kentin önündeki tepenin üstünde görmek istiyorum, şu direğin olduğu yerde. Toplayın eşyalarınızı, oturun eyerlerinize, uzun ve zorlu bir yolculuk bizi bekliyor.”

Bu sözler yetmişti. Uzun zamandır bu haberi bekledikleri ve buna hazır oldukları belliydi.

“Derhâl!” diye bağırdı Milva, ayağa fırlayarak. “Yarım saate hazırım!”

. “Ben de!” Cahir ayağa kalktı, elindeki kaşığı yere bıraktı ve Witcher’i dikkatle süzdü. “Ama bunun ne olduğunu bilmek isterim. Geçici bir heves mi? Sevgililerin kavgası mı? Yoksa gerçekten gidiyor muyuz?”

“Gerçekten gidiyoruz. Angouleme, ne bu surat?”

“Korkma, bırakmayacağım seni burada. Fikrimi değiştirdim. Seni korumak gerekiyor sümüklü, gözümün önünden ayırmayacağım seni. Hadi, toplanın dedim, eyer heybelerinizi bağlayın. 4, Dikkat çekmemek için kentten teker teker çıkıp tepedeki direğin yanına gidin. Bir saat sonra orada buluşuyoruz.”

“Tamamdır Geralt!” diye bağırdı Angouleme. “Şükürler olsun, sonunda!”

Bir anda mutfakta yalnızca Geralt ve alacalı tavuk kalmıştı. Bir de şehriye çorbasını istifini bozmadan kaşıklamaya devam eden vampir.

“Özel davet mi bekliyorsun?” diye buz gibi bir sesle sordu 5 Witcher. “Draakul’a eşyaları yükleyeceğin ve de sukkubus’ia vedalaşacağın yerde neden hâlâ oturuyorsun?”

“Geralt,” dedi Regis, kaşığına çanaktan sakin sakin çorba doldurarak. “SukkubusVa vedalaşmak için, senin siyah saçlınla vedalaşmak için ihtiyacın olacak zaman bana da yeter. Tabii onunla vedalaşmaya niyetin varsa. Aramızda konuşalım: Gençleri bağırıp çağırarak eşyalarını toplamaya yollayabildin ama yaşım gereği benim başka şeylere ihtiyacım olacak. Açıklama yapmanı bekliyorum.”

“Regis…”

“Açıklama dedim, Geralt. Ne kadar erken başlarsan o kadar iyi. Dün sabah verdiğin randevuya uyarak, kent surları önünde Pomeral bağcısıyla buluştun…”

Yule arifesinde “Sülünlük”te tanıştıkları Pomerol bağcısı siyah sakallı Alcides Fierabras, Witcher’ı kent surlarının önünde yanında bir yük atıyla bekliyordu. Silveige Kapısını ve Elskerdeg Geçidi’ni aşıp çok uzaklara, dünyanın bir ucuna gidecekmiş gibi giyinmiş ve teçhizatla donatılmıştı.

“Yola geç çıkmak hataydı o zaman,” dedi Witcher.

“Olabilir.” Alcides Fierabras, Geralt’a dik dik bakıp ofladı.

“Ama sizin erken kalktığınızı bilemezdim çünkü büyük beylerin alışkanlıklarından sayılmaz bu.”

“Ben büyük bey değilim. Hadi yola koyulalım bağcı. Konuşarak zaman kaybetmeyelim.”

“Lafı ağzımdan alıyorsunuz.”

Yolu kısaltmak için kentin içinden geçtiler. Geralt buna önce karşı çıkmak istedi çünkü iyi bildiği tıklım tıklım dolu sokaklarda takılıp kalmak istemiyordu. Ancak bağcı Fierabras’ın, gerek kenti gerekse sokakların kalabalık olmadığı saatleri Geralt’tan daha iyi bildiği çok geçmeden anlaşıldı. Kentten kısa zamanda rahatça geçip gittiler.

Pazar yerine geldiler, darağacının önünden geçtiler. İpte asılı biri vardı.

“Tehlikeli bir iş bu,” dedi bağcı başıyla darağacını göstererek, “dizeler yazıp, şarkılar söylemek. Özellikle de halkın önünde.”

“Buranın mahkemeleri katı.” Geralt, meseleyi hemen kavramıştı. “Hiciv yazan başka yerlerde en fazla teşhir direğine bağlanır.”

“Kimin hicvedildiğine bağlı,” dedi Alcides Fierabras doğrudan. “Bir de içeriğine. Bizim düşesimiz iyi niyetiidir, halk sever onu ama tahrik

edilirse…”

“Benim bir ahbabım, şarkılar boğulamaz, der.”

“Şarkılar boğulamaz ama şarkıcı rahatlıkla.”

Kenti boydan boya geçtiler, fıçıcılar kapısından çıkıp pırıl pırıl parlayan Blessure Vadisi’ne girdiler. Yalnızca tarlalardaki oluklar karla kaplı olsa da hava çok soğuktu.

Yanlarından bir grup şövalye geçti, belli ki Cervantes geçidi üzerinden Vedette sınırına gidiyorlardı. Kalkanlarına, paltolarına ve pelerinlerine rengârenk grifinler, aslanlar, kalpler, zambaklar, yıldızlar, haçlar, kirişler ve daha başka heraldik ıvır zıvır çizilmiş ya da işlenmişti. Nallar takırdıyor, flamalar dalgalanıyor ve sevdiği kadının başkasıyla evlendirildiği şövalye hikâyesini anlatan o budalaca şarkı hep bir ağızdan bağırarak söyleniyordu.

Geralt, ekibi gözleriyle izledi. Gezgin şövalyelere bakınca aklına Reynart de Bois-Fresnes gelmişti; Reynart, görevden yeni dönmüş ve tacir kocası günlerce eve uğramayan bir kadının kollannda yeniden güç toplamaya çalışıyordu. Kadının kocası belli ki köpüren nehirler, vahşi hayvanlarla dolu ormanlar ve başka bir sürü doğal afet yüzünden yollarda takılıp kalmıştı. Witcher, Reynart’ı metresinin kollarından koparıp almayı aklının ucundan bile geçirmemişti ama Pomerol bağıyla yaptığı anlaşmayı daha ileri bir tarihe kaydırmadığına pişmandı. Reynart’ı seviyor ve arıyordu.

“Gidelim, Efendi Witcher.”

“Gidelim, Efendi Fierabras.”

Karayolunda nehir boyunca ilerlediler. Blessure Nehri dolanıp gidiyordu ama bolca köprü de bulunduğu için yolu uzatmak zorunda kalmadılar.

Roach’un ve yük atının burun deliklerinden buharlar çıkıyordu.

“Ne dersiniz, Efendi Fierabras, kış uzun sürer mi?”

“Saovine’de don olmuştu. Atasözü der ki: Saovine’de don varsa, ayağına sıcak don diyeceksin.”

“Anladım. Asmalarınız peki? Soğuklardan zarar görmüyor mu?”

“Daha soğuk günler gördük biz.”

Atlarım konuşmadan sürdüler sonra.

“Şuraya balon,” dedi ardından Fierabras, eliyle bir noktayı göstererek. “Şu koyaktaki Tilki Köyü, çok küçük bir köy. İnanılır gibi değil ama tarlalarında saksı yetişir.”

“Anlamadım?”

“Saksı. Toprağın koynunda, kendiliğinden, insan eli değmeden, tamamen doğadan. Başka yerlerde nasıl patates ya da pancar yetişiyorsa, Tilki Köyü’nde saksı yetişir. Hem de boy boy, çeşit çeşit.”

“Gerçekten mi?”

“Yalansa düşüp öleyim. Bu yüzden Tilki, Dudno Köyü’yle . dostça bir ilişki sürdürür çünkü orada da topraktan saksı tabaklan çıkıyormuş.”

“Boy boy, çeşit çeşit mi?”

, “On ikiden vurdunuz, Efendi Witcher.”

Yollarına konuşmadan devam ettiler. Blessure hışırdıyor, dört bir yandan köpürüyordu.

“Bakın Efendi Witcher, şu gördüğünüz eski Dun Tynne Kalesi harabeleri. Efsaneye göre bu kale korkunç şeylere tanık olmuş. Demirbilek dedikleri Walthariıs, kendisini aldatan karısını orada korkunç işkencelerin ardından kanlar içinde yere devirip öldürmüş, sonra da kadının âşığını, annesini, kız kardeşini, erkek kardeşini. Ardından oturup ağlamaya başlamış ama nedenini t kimse bilmiyor…”

“Duymuştum bunu.”

“Daha önce geldiniz o halde buraya?”

“Hayır.”

“Ha. Efsane yayılmış o zaman.”

“On ikiden vurdunuz, bağcı efendi.”

“Şurası peki,” dedi Witcher parmağıyla göstererek, “o korkunç kalenin ardındaki güzel kule. Nedir o?”

“O mu? Tapınak.”

“Hangi tanrı için?”

“Kim tutar ki böyle şeyleri aklında?”

“Haklısınız. Kim tutar?”

Öğleye doğru bağlara ulaşmışlardı, asmalarla dolu yamaçlar iç sızlatacak kadar çıplak ve şekilsizdi şimdi. Dağların zirvesinde, rüzgârın dövdüğü kuleler, geniş bir iç kale ve Pomerol Şatosunun bahçesi vardı.

Geralt, şatoya çıkan yolun karayolu kadar aşınmış, nal ve tekerlek izleriyle dolu olduğunu fark etti. Karayolundan sıklıkla Pomerol Şatosu yoluna sapıldığı açıkça ortadaydı. Şatonun önünde koşumlu, nakliye araçlarım andıran üsderi brandalarla örtülü sağlam ve büyük arabalar görünceye kadar hiç soru sormadı.

“Tacirler,” diye sorusuna açıklama getirdi işletmeci. “Şarap tacirleri.”

“Tüccarlar mı var şimdi burada?” Geralt, şaşkınlığım gizlemedi. “Dağ geçideri karla kapalı, Toussaint ‘m dış dünyayla , İlişkisi kesilmiş durumda. Tacirler nasıl ulaşmış buraya?”

“Tacirler için kötü yol diye bir şey yoktur,” dedi işletmeci Fierabras üstüne basarak, “daha doğrusu işini ciddiye alanlar için. Efendi Witcher, şöyle bir ilkeleri vardır onların: Bir hedef seni çağırıyorsa, bir yol bulacaksın.”

“Gerçekten örnek alınacak bir ilke,” dedi Geralt ağır ağır.

“Her koşulda.”

“Kuşkusuz. Gerçek şu ki bazı tacirler sonbahardan beri burada mahsur kaldı ama canlarını sıkmıyorlar, aman ne yapalım, baharda rakiplerimizden önce burada oluruz, diyorlar. Olumlu düşünmekten yanalar.”

Geralt başını salladı. “Bu ilkeye de diyecek bir şey yok ama şaşırdığım bir şey var, bağcı efendi. Tacirler neden Beauclair’de değil de burada bekliyor? Düşes onlara konaklama hakkı tanımıyor mu? Sevmez mi tacirleri?”

“Olur mu öyle şey!” dedi Fierabras. “Düşes Hazrederi onları sürekli davet ediyor ama daveti her seferinde kibarca geri çeviriyorlar ve de bağlarda kalıyorlar.”

“Neden?”

“Beauclair’de sürekli ziyafetler, balolar, yeme içme, içkili âlemler ve aşk meşk var, diyorlar. İnsan bunlardan sersemleşir, miskinleşir, işini gücünü düşüneceği yerde zamanım boşa öldürür, diyorlar. Gerçekten önemli olan şeyi düşünmek gerekir. İnsanı çağıran hedefi düşünmeli. Sürekli. Aklını soytarılıklarla meşgul etmemeli. Hedefe ancak böyle ulaşılır.”

“Doğru, Efendi Fierabras,” dedi Witcher ağır ağır. “Birlikte yolculuk yaptığımız için mutluyum. Sohbetlerimizden çok yararlandım. Gerçekten.”

Witcher’in beklentisinin aksine Pomerol Şatosu’na değil, biraz daha öteye, koyağın arkasındaki tepeye gittiler, orada başka bir şato daha vardı, daha küçük ve bakımsızdı. Adı Zurbarran idi. Geralt, kendine yakında bir iş çıkacağı ihtimaline sevindi çünkü Zurbarran’ın karanlık, çürümüş mazgallarına bakılırsa, burası kitapta yazdığı gibi uğursuz bir harabeye benziyordu, içerisi kuşkusuz büyü, tuhaf yaratık ve canavar kaynıyordu.

Şatonun bahçesinde tuhaf yaratıklar ve canavarlar yerine on kadar adamla karşılaştı; fıçı yuvarlamak, kalas yontmak ve bu kalasları birbirine çivilemek için çalışıyorlardı. İçerisi ahşap, yeni yapılmış sıva, ekşimiş şarap ve bezelye çorbası kokuyordu. Çok geçmeden çorbadan onlara da dağıtıldı.

Yolculuktan, rüzgârdan ve soğuktan öylesine acıkmışlardı ki çorbalarını konuşmadan içtiler. Yanlarına, bağcı Fierabras'ın emr rinde çalışan Simon Gilka diye biri oturmuştu. Hizmetlerini, saç örgülerinin uzunluğu birer metreye yakın iki sarışın kız görüyordu.

(İkisi de Witcher'a öyle anlamlı bakıyordu ki Geralt yemeğini hızla . tamamlayıp işe koyulmaya karar verdi.

Simon Gilka, canavarı görmemişti. Nasıl göründüğünü anlatılanlardan biliyordu.

"Karaydı, kapkaraydı. Duvarda sürünürken şeffaflaşıyor ve arkasındaki tuğlalar görünüyordu. Jöle gibiydi, anlatabiliyor muyum Efendi Witcher ya da sümük gibiydi. Bacakları ince ve uzundu, bir sürüydü, sekiz hatta daha fazla diyebilirim. Yontek öylece durmuş bakıyordu, derken beyninde bir ışık yandı, 'Defol, kalk git!' diye bağırdı. Arkasından cinleri kovmak için dua edercesine ekledi: 'Geber, pislik!' Bunun üzerine canavar hop diye çekip gitti ve derinlerde kayboldu. Bunun üzerine gençler, ortada bir canavar varsa iş riski zammı istiyoruz, eğer yoksa locaya şikâyet edeceğiz, dediler. Sizin locanıza da…"

"Canavar en son ne zaman görüldü?" diye adamın sözünü kesti Geralt.

"Üç hafta önce. Yani Yule'dan kısa bir süre önce."

Witcher, bağayı dikkatle süzdü. "Lambas'tan önce demiştiniz?"

Alcides Fierabras'ın yüzünün sakallı olmayan bölümleri kıpkırmızı kesildi.

Gilka, burnundan soludu. "Ya, gördünüz mü bağcı efendi? Bir yeri işletmek istiyorsanız, orada sık sık görüneceksiniz. Öyle Beauclair'de oturup kıçınızla koltuk cilalayarak olmuyor. Benim düşüncem…"

"Sizin düşünceniz beni ilgilendirmiyor," diye Gilka'nın sözünü kesti Fierabras. "Canavan anlatın."

"Anlattım zaten. Olan biteni olduğu gibi anlattım."

"Can kaybı yok mu? Kimseye saldırmadı mı?"

“Hayır ama geçen sene bir uşak ortadan kayboldu. Canavarın onu dehlizlere sürükleyip öldürdüğü konuşuluyor. Başkalan da canavann yapmadığını, uşağın borçlar ve nafaka yüzünden tüydüğünü konuşuyor. Çünkü gece gündüz kumar oynardı, sonra bir de değirmencinin kızını gebe bıraktı, kız da soluğu mahkemede aldı, mahkeme onu nafaka ödemeye mahkûm etti…”

” Canavar başka kimseye saldırmadı mı? ” diye adamın sözünü , kesti Geralt. “Başka gören olmadı mı?”

“Hayır.”

Şarap servisi yapan kızlardan biri, memelerini Geralt’ın ku-. lağına sürtüp göz kırptı.

“Gidelim,” dedi Geralt hemen. “Konuşarak boşa harcayacak zamanımız yok. Beni mahzene indirin.”

Fringilla’nın verdiği madalyon Geralt’m umutlarını boşa çıkarmıştı ne yazık ki. Gümüş çerçeve içindeki krizopras akiğinin kendi . Witcher madalyonunun yerini tutacağına bir an olsun inanma mıştı gerçi. Zaten Fringilla da öyle bir vaatte bulunmamıştı ama verdiği madalyonun, takan kişinin mizacıyla uyum sağladıktan sonra çeşitli yetenekler ortaya koyacağım ve kişiyi tehlikelerden koruyacağını garantilemişti.

’ Ya Fringilla’nın büyüsü başarısız olmuştu ya da Geralt ve madalyon tehlike konusunda farklı görüşlere sahipti. Mahzene inerken, karşılarına salınarak yürüyen, kuyruğunu havaya dikmiş kocaman bir kızıl kedi çıktığında krizopras fark edilir şekilde titredi. Kedi, madalyondan bir sinyal almış olmalı ki uzun uzun miyavladı ve koşarak kaçtı.

. Witcher mahzene indikten sonra madalyon sinir bozucu bir ısrarla titremeye başladı ama depolar rutubetsiz, düzenli ve temizdi, mevcut tek tehlike kocaman fıçıların içindeki şaraptı. Kendini kaybedip ağzını musluklardan birinin altına dayayan biri öyle bir sarhoş olurdu ki kolay kolay ayılamazdı. Başka bir tehlike yoktu.

Buna karşılık, Geralt mahzenin kullanılan bölümünden çıkıp merdivenleri inmeye devam edince madalyondan tek bir hareket gelmedi. Witcher,

Toussaint bağlarının altının eski maden ocaklarıyla dolu olduğunu çoktan fark etmişti. Ekilen asmalar meyve vermeye başlayınca daha çok kâr elde edileceği düşünülerek maden ocakları kapatılmış ve maden galerilerinin çoğu şarap mahzenine dönüştürülmüştü. Pomerol ve Zurbarran şatoları eski bir kayrak madeni üzerine kuruluydu. Buralar galeri ve çukur kaynıyordu, dikkati bir an elde bırakan bunlardan birinin içine düşerdi ve kemikleri kırılırdı. Çukurlardan bazılarının üzeri çürük tahtalarla örtülmüştü ama tahtalar kayran tozuyla kaplı oldukları için zeminden ayırt edilemiyordu. Bunlardan birine dikkatsizce basmak tehlikeliydi, yani madalyonun uyarması gerekirdi ama uyarmıyordu.

Hatta Geralt'tan on adım ötedeki bir kayrak molozu yığınından ne olduğu belirsiz boz renkli bir yaratık fırlayıp pençeleriyle tozu havalandırdığında, bacaklarını hızlı bir harekede birleştirip korkunç bir şekilde böğürdüğünde, sonra ıslık çalar ve kıkırdar gibi sesler çıkararak koridordan yıldıran hızıyla geçtiğinde ve duvardaki çatiaklardan birine dalıp gözden kaybolduğunda bile madalyonu onu uyarmadı.

Witcher küfrü bastı. Büyülü madalyon kızıl kediler karşısında titreşiyor ama gremlinlere tepki vermiyordu. Geralt, büyük sayılmayacak yaratığın girip kaybolduğu deliğe yaklaştığı sırada, bu konuyu Fringilla'yla konuşmalıyım, diye içinden geçirdi.

Madalyon, sert bir şekilde titredi.

Biraz geç kaldın, diye düşündü Geralt ama sonra aklına başka bir şey geldi. Madalyon o kadar budala değildi belki de. Gremlinlerin genel taktiği kaçmak ve sonrasında peşindeki kişiye pusu kurup keskin pençeleriyle bir darbe indirmekti. Gremlin karanlıkta bekliyordu herhalde ve madalyon bunun sinyalini veriyordu.

Geralt uzun süre bekledi, soluğunu tutup kulaklarını dikti. Göğsündeki madalyon sakinleşmişti şimdi. Delikten boğucu, pis bir koku yayılmaya başlamıştı ama çıt yoktu. Hiçbir gremlin bu kadar uzun bir süre sessiz kalmaya dayanamazdı.

Bir an bile düşünmeden deliğe girdi ve sırtı sert kayalıklara sürterek elleri ve ayaklan üzerinde ilerledi. Uzun süre sürünmedi.

Bir takırtı, ardından hışırtılar duydu, ayaklarının altındaki zemin âdeta kaydı ve Witcher çukura doğru yuvarlandı, onunla birlikte onlarca kilo toz ve moloz da çukuru boyladı. Neyse ki düşüşü uzun sürmedi ve ayaklannın altında bir derinlik değil sıradan bir yer altı mahzeni olduğunu fark etti. Kanalizasyondan yukarı fırlayan dışkılar gibi kendini yukarı doğru attı ve çürümüş tahta yığınına sertçe çarptı. Tozlan saçlanndan silkelediği yetmiyormuş gibi bir yandan tükürürken, yakası açılmamış küfürleri de art arda sıraladı. Madalyon göğsünün üzerinde sanki gömleğinin altında bir serçe çırpınırcasına durmaksızın titriyordu. Witcher az kalsın madalyonu kopanp bir daha görmemek üzere savuracaktı. Fringilla öfkeden kudururdu. Aynca krizopras taşının başka büyülü özelliklerinin de olduğu söyleniyordu. Geralt, diğer özelliklerinin daha güvenilir olmasını umuyordu.

Ayağa kalkmaya yeltendiği sırada elinin bir kafatasına değdiğini hissetti. Üzerinde yattığı yığının tahta falan olmadığını işte o zaman kavradı.

Doğrulup gözlerim kemik yığınına dikti. Kesinlikle insan kemikleriydi. Bu insanlar ölüm anında zincirlere bağlanmış ve büyük olasılıkla çıplaktı. Kemikler ufalanmış ve ısıtılmıştı. Isıtıldıkları sırada insanlar belki ölmüştü ama orası kesin değildi.

Galeriden upuzun ve dümdüz bir koridor uzanıyordu. Kayrak duvar düzgün örülmüştü, burası madene benzemiyordu artık.

Kendini ansızın tavanı karanlığa gömülmüş devasa bir kovuğun içinde buldu. Orta yerini kocaman, kapkara, dipsiz bir çukur kaplamıştı, çukurun üzerinde taştan, tehlikeli görünecek kadar ince bir köprü vardı.

Duvarlardan damlayan suların sesi yankılanıyordu. Dipten soğuk ve leş gibi bir koku yayılıyordu. Madalyon sakindi şimdi. Geralt bütün dikkatini vererek büyük bir dikkatle köprüye çıktı, çürümüş korkuluklara tutunmadı.

Köprünün ardında yine bir koridor belirdi. Düzgün örülmüş duvarlara tutturulmuş meşale ayaklan paslıydı. Küçük duvar oyuklan da vardı, buralara kumtaşından küçük heykeller yerleştirilmişti, gelgelelim yıllardır damlayan sular bunlan aşındırmış ve şekilsiz kaya parçalanna dönüştürmüştü. Duvarlara rölyefler de kazınmıştı ama dayanıklı malzeme kullanıldığı için nispeten daha iyi durumdaydılar. Geralt, yarım ay şeklinde

boynuzlan olan bir kadın, kule, kırlangıç, yaban domuzu, yunus ve tekboynuz resimlerini seçebildi.

Derken bir ses duydu.

Durup soluğunu tuttu.

Madalyon titriyordu.

Hayır yanılmıyordu, çöken kayrak gıcırtısı ya da su damlalannın yankısı değildi duyduğu. İnsan sesiydi. Geralt, gözlerini kapayıp kulaklannı zorladı. Sesin yerini belirlemeye çalıştı.

Witcher, sesin en yakınındaki duvar oyuğundan, aşınmış heykelden geldiğine yemin edebilirdi; bu heykel bir kadın vücudunun hadannı koruyordu hâlâ. Madalyon bu kez tam formdaydı, ışık yayıyordu ve Geralt duvarda ansızın bir metal parıltısı fark etti. Aşınmış heykel kadını, kollarını sımsıkı doladıktan sonra bütün gücüyle çevirdi. Gıcırtılar duyuldu ve duvar oyuğu çelikten bir yuva üzerinde olduğu gibi döndü ve bir döner merdiven açığa çıktı.

Yukarıdan merdiven başından yine o ses duyuldu. Geralt düşünmekle zaman harcamadı.

Yukarıda bir kapıyla karşılaştı, kapı gıcırtı bile çıkarmadan hemen açıldı. Ardında tavanı kemerli küçük bir oda vardı. Duvarlardan uçlan trompet gibi genişleyen kocaman dört pirinç boru uzanıyordu. Ortada, boru ağızlannın arasında bir sandalye duruyordu, üzerine bir iskelet oturmuştu. Kafatasında, dişlerine kadar aşağıya kaymış bir baretin kalan parçalannı taşıyordu, bir zamanlar gösterişli olan giysisi paçavraya dönmüştü, boynunda altın bir kolye, ayaklannda farelerin iyice kemirdiği, uçlan yukan doğru kıvnlmış maroken botlar vardı.

Borulardan birinden bir hapşırma sesi duyuldu, öylesine aniden gelmişti ki Witcher olduğu yerde sıçradı. Sonra pirinç borudan yükselen korkunç ses eşliğinde birisi sümkürdü.

“Çok yaşa,” dedi, borunun içinden yükselen bir ses. “Bu nasıl hapşırma böyle Skellen!”

Geralt, sandalyenin üzerindeki iskeleti yere itti ama boynundaki altın kolyeyi alıp cebine atmayı ihmal etmedi. Sonra dinleme yerine, borunun ağzına kendi oturdu.

Dinlenen kişilerden birinin sesi tok ve gürdü. Konuştuğunda pirinç boru âdeta titriyordu.

“Bu nasıl hapşırma böyle Skellen! Nerede üşüttünüz böyle? Ne zaman?”

“Önemli değil,” dedi nezle olmuş ses. “Lanet bir hastalık musallat oldu bana, bir gidiyor bir geliyor. Büyü bile fayda etmiyor.”

“Büyücünü değiştirmen gerekiyor olabilir mi?” dedi, paslı menteşe gibi gacır gucur eden başka bir ses. “Şu Vilgefortz şimdiye kadar bir marifet sergileyemedi gerçekten. Bence…”

“Bırakalım şimdi bunu,” dedi, heceleri uzun uzun ayıran biri. “Toussaint’tâki bu buluşmayı bunun için planlamadık. Dünyanın bir ucuna geldik.”

“Dünyanın bir ucu olan bu yer,” dedi nezleli, “kendi gizli servisi olmayan bildiğim tek ülke. Vattier de Rideaux’nun ajanlannın kaynamadığı imparatorluğun tek köşesi. İşi gücü eğlence olan bu neşeli ve çakırkeyif dükalığı herkes küçümsüyor ve kimse ciddiye almıyor.”

“Böyle küçük ülkeler,” dedi heceleri uzatan, “öteden beri casus cenneti ve onların buluşma yeri olmuştur. Bu yüzden kulak misafirlerini ve ajanları mıknatıs gibi çekmiştir.”

“Eskiden böyleydi belki ama Toussaint’ta yaklaşık yüz yıldır hüküm süren kadın yöneticilerle bu iş bitti. Tekrar ediyorum, burada güvendeyiz. Burada bizi kimse bulamaz ve dinleyemez. Kendimizi tacir olarak tanıtıp ekselanslarınızın büyük ilgisini çeken konulan rahatlıkla görüşebiliriz. Sizin özel servetiniz ve topladığınız arazilerle ilgili konulan.”

“Kişisel çıkarlardan gerçekten tiksiniyorum!” diye atıldı gacır gucur eden ses. “Buraya kişisel konulardan ötürü gelmedik! Benim için tek önemli olan, imparatorluğun selameti. Bir imparatorluğun selameti ise, efendiler, güçlü bir hanedanlık gerektirir! İşte bu yüzden bir ne idiği belirsizin, kanı bozuklann dölünün, akıl hastası ve ahlaken çökmüş krallann soyundan gelen birinin tahta oturması yanlış ve imparatorluk için zararlı olur. Hayır efendiler! Böyle bir şeyi, bir de Wett olarak ve de Wettierin soyundan biri olarak elimi kolumu bağlayıp seyredemem! Kaldı ki kızım neredeyse…”

“Senin kızın mı de Wett?” diye kükredi tok sesli. “Ne diyeyim ben şimdi? Rejimi zorla ele geçirmeye çalışan gaspçıya karşı Emhyr’i desteklemiş biri olarak ne diyeyim? Askerler saraya saldırmak için benim malikânemden çıkmıştı! Öncesinde ne olmuştu peki? Bana sığınmıştı! Küçük sahtekâr o zaman benim Eilan’ımı kibirle süzmüş, ona gülümsemiş, iltifatlar etmiş, sonra da perdenin arkasında -haberim var bundan- memelerini sıkmıştı. Şimdi de neymiş, başka bir prenses! Nasıl bir hakaret! Nasıl bir aşağılama! Ebedî imparatorluğun hükümdarı, eski soyun kızlarım değil de Cintralı ne idiği belirsiz birini tercih ediyor! Ne demek bu! Benim lütfumla o tahtta oturuyor ve benim Eilan’ımı hiçe saymaya cesaret ediyor, öyle mi? Hayır, buna kadanamam!”

“Ben de!” diye bağırdı yüksek perdeli bir başka ses. “Beni de hiçe saydı! Bu Cintralı ne idiği belirsiz yüzünden karımı terk etti!”

“Neyse ki şansımıza,” dedi heceleri uzatan, “Cintralı ne idiği belirsiz öteki dünyayı boyladı. Efendi Skellen’in raporu böyle diyor.”

“Bu raporu dikkatle dinledim,” dedi gacır gucur eden. “Bundan çıkardığım sonuca göre, ne idiği belirsiz kız ortadan kaybolmuş. Kaybolmuşsa yeniden ortaya çıkabilir çünkü geçen yıldan beri birkaç kez kaybolup ortaya çıktı! Gerçekten, Efendi Skellen, bize büyük bir hayal kırıldığı yaşattınız. Siz ve şu büyücünüz Vilgefortz!”

“Bunun zamanı değil şimdi, Joachim! Birbirimizi suçlayıp yargılamanın, aramıza nifak sokmanın zamanı değil! Güçlü ve t birlik olmalıyız. Ayrıca da kararlı. Bu yüzden Cintralı kızın yaşayıp yaşamadığı önem taşımıyor. Eski soylara hakaret edip cezasını bulmayan bir imparator, bunu gelecekte de yapacaktır! Cintralı kız ortada yok mu? O zaman imparator birkaç aya

kalmaz karşımıza Zerrikanyalı ya da Sangwebarh bir prenses çıkarır! Büyük güneş adına, buna izin vermeyeceğiz!”

“Gerçekten izin vermeyeceğiz! Haklısın Ardal! Emreis soyu beklentileri yerine getirmedi, Emhyr’in tahtta oturduğu her an imparatorluk için gerçekten zarardır. Üstelik o tahta oturtabileceğimiz biri var. Genç Voorhis…”

Yüksek sesli bir hapşırmanın ardından trompetten çıkarcasına bir sümkürme sesi yükseldi.

“Anayasal monarşi,” dedi nezleli. “Anayasal monarşinin, ilerici bir düzenin zamanı çoktan geldi. Ardından da demokrasi… Halk yönetimi…”

“İmparator Voorhis,” diye tekrarladı tok ses, sözcüklerin üstüne basarak. “İmparator Voorhis, Stefan Skellen. Benim Eilan’la ya da Joachim’in kızlarından biriyle evlendirilecek. Ben de o zaman tacın ikinci adamı olacağım, Mareşal de Wett. Sizse Stefan, kont ve dışişleri bakanı. Herhangi bir saçmalık yüzünden makamdan ve unvandan feragat etmezseniz tabii. Ne diyorsunuz?”

“Tarihin sürecini bir kenara bırakalım,” dedi nezleli ses, iyimser bir ifadeyle. “Konumuz değil şimdi. Ekselansları Mareşal aep Dahy, şimdilik Prens Voorhis’in kişiliğiyle ilgili itirazlarımın başlıca nedeni demir gibi, onurlu ve boyun eğmez bir karakterinin oluşudur, onu etkilemek çok güçtür.”

“İzninizle bir noktaya dikkat çekmek isterim,” dedi heceleri uzatan. “Prens Voorhis’in Morvran adında küçük bir oğlu var. O çok daha iyi bir aday. Birincisi, hem ana hem de baba tarafından taht üzerinde daha fazla hakkı var. İkincisi henüz bir çocuk yani bir hükümdarlık konseyi onun yerine ülkeyi yönetecek. Yani biz.”

“Saçmalık! Biz babasının da hakkından geliriz! Bir yolunu buluruz!”

“Altına katımı yatırırız,” dedi telaşlı olan.

“Susun Kont Broinne. Şimdi bunun sırası değil. Beyler, aslında başka bir konuyu görüşmeliyiz. Emhyr var Emreis’in saltanatının halen sürdüğüne dikkatinizi çekmek isterim.”

“Elbette,” dedi nezleli ve mendiline gümbür gümbür sümkürdü. “Hüküm sürüyor ve yaşıyor, gerek bedenen gerekse zihnen sağlıklı. Siz iki muhteremi size sadık kalabilecek birliklerinizle birlikte sürdüğüne göre özellikle zihnen sağlıklı. Sayın Kont Ardal, her an doğu birliklerinin başında savaşa gitmek zorunda kalabilecek biri olarak ihtilali nasıl gerçekleştirmeyi düşünüyorsunuz? Hem Kont Joachim de özel birliği Verden’in başında olmak zorunda.”

’ “Fevri sözlerini kendine sakla Stefan Skellen. Yeni patronun büyücü Vilgefortz’a benzemeye çalışarak yüzünü çarpıtma öyle. Şunu bilmelisin Baykuş, Emhyr gerçekten kuşkulanıyorsa bunun sorumlusu sizsiniz, sen ve Vilgefortz. Hadi, itiraf et, Cintralı kızı yakalayıp onun sayesinde Emhyr’in lütfiınu satın almayı umuyordunuz, değil mi? Kız artık yaşamadığına göre, sunacağınız bir şey t kalmadı, öyle değil mi? Emhyr sizi dörder parçaya ayıracak. Sen ve işbirlikçin olan büyücü, bunun farkına varmalısınız!”

“Hepimiz farkına varmalıyız Joachim,” diye söze girdi tok r sesli. “Gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Skellen’den daha iyi durumda değiliz kesinlikle. Koşullar hepimizi aynı gemiye soktu!”

“Bizi o gemiye sokan Baykuş’tur! Gizlice hareket etmemiz gerekiyordu. Peki ya şimdi? Emhyr her şeyi öğrendi! Vattier de Rideaux’nun ajanları bütün ülkede Baykuş’u arıyor. Bizi de bizden kurtulmak için savaşa yolladılar, bu kadar basit!”

. “Öyle olsa mutlu olurdum,” dedi heceleri uzatan, “işime ya rardı çünkü. Beyler emin olun ki devam etmekte olan şu savaştan herkes bıktı. Ordu, halk ve özellikle de tacirler ve işletme sahipleri. Savaş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sırf bitmesi bile bütün imparatorlukta sevince yol açacaktır. Ancak sizin komutanlar olarak savaşın seyri üzerinde etkiniz var tabii. Savaşa nokta koyan bir zaferin tadını çıkarmaktan daha basit ne olabilir ki? Bir yenilgi durumunda ise akan kanı durduracak barış elçileri olarak masaya oturmaktan daha sevindirici ne olabilir?”

“Doğru,” dedi bir süre sonra gacır gucur eden adam. “Büyük güneş adına doğru. Haklısınız, Efendi Leuvaarden.”

“Emhyr bizi cepheye yollayarak ipi kendi elleriyle boynuna geçirdi,” dedi tok sesli.

“Emhyr hâlâ yaşıyor, majesteleri” dedi telaşlı olan. “Yaşıyor ve sağlığı yerinde. Dereyi görmeden paçaları sıvamayalım.”

“Hayır,” dedi tok sesli. “Önce dereyi kurutalım.”

Sessizlik uzun sürdü.

“Suikast yani. Ölüm.”

“Ölüm.”

“Ölüm!”

“Ölüm. Tek çare bu. Emhyr yaşadığı sürece yandaşları olacaktır ama Emhyr ölünce hepsi bizi destekleyecek. Soylular sınıfı bizim tarafımıza geçecek çünkü soylular sınıfı biziz ve aristokrasinin gücü birlik olmada yatar. Ordunun büyük bir kısmı da bizim tarafımıza geçecek, özellikle de Sodden yenilgisinden sonra Emhyr’in yürüttüğü temizlik harekâtım unutmayan subayların ı bir bölümü. Halk da bizim tarafımıza geçecek…”

“Çünkü halk cahil, aptal ve kolayca etki altında kalır,” diye cümleyi tamamladı Skellen, sümkürdükten sonra. “’Yaşasın!’ diye bağırmak, senatonun merdivenleri önünde bir konuşma yapmak, hapishane kapılarını açmak ve vergileri düşürmek yeterlidir.”

“Çok haklısınız kont,” dedi hece uzatan. “Demokrasi için sesinizi neden yükselttiğinizi şimdi anladım.”

“Ama uyarıyorum,” diye muhalefet etti, Joachim diye seslendikleri adam, “bu iş öyle kolayca olmayacak, beyler. Bütün planlarımız, Emhyr’in ölümü üzerine kurulu ama Emhyr’in pek çok yandaşı olduğu gerçeğini göz ardı edemeyiz. İç ordu birlikleri, fanatik bir muhafız alayı var. ‘İmpera’ tugayım

aşmak kolay olmayacak ve hiç kuşkunuz olmasın, bu tugay son adamına kadar savaşacaktır.” J

“İşte bu noktada,” dedi Stefan Skellen, “Vilgefortz bize destek vermeye hazır. Sarayı kuşatmayacağımız için, ‘İmpera’yı aşmak zorunda kalmayacağız. İşi, büyülü bir koruma altında bulunan tek bir suikastçı bitirecek. Tıpkı Tretogor’da, büyücülerin Thanedd’deki ayaklanmalarından az önce olduğu gibi.”

“Redanya Kralı Radovid.”

“Aynen.”

“Vilgefortz’un böyle bir suikastçısı mı var?”

“Evet. Güveninizi kazanmak için bu kişinin kim olduğunu açıklayacağım size beyler. Esir aldığımız büyücü Yennefer.”

“Esir mi? Yennefer’in Vilgegortz’la birlikte çalıştığını duymuştum ama?”

“Onun esiri şimdi. Büyü ve hipnoz etkisi altında, bir golem gibi suikastı gerçekleştirecek. Ardından kendi canına kıyacak.”

“Büyünün tesiri altında böyle bir cadı bana ters geliyor,” dedi heceleri uzatan, isteksizliğiyle sözcükleri daha da yayarak. “Tercihim bir kahraman, bir fikir uğruna savaşan ateşli biri, öç almak için yanıp tutuşan bir adam…”

“Öç almak için yanıp tutuşan bir kadın,” diye adamın sözünü kesti Skellen. “Bu tam yerine oturuyor, Efendi Leuvaarden. Yennefer, o zorbanın ona çektirdiği acıların öcünü alacak. Onun büyüttüğü kıza, masum bir çocuğa Emhyr önce işkence yaptı, sonra da ölümüne sebep oldu. Bu gaddar hükümdar, bu ahlaksız, ulusuyla ve halkıyla ilgileneceği yerde çocuklara işkence edip öldürdü. İşte bu yüzden öç alacak biri onu buldu şimdi…”

“Benim çok hoşuma gitti bu,” dedi tok sesli Ardal aep Dahy.

“Benim de,” dedi Joachim de Wett.

“Harika!” diye bağırdı heyecanlı Kont Broinne. “Zalim ve ahlaksız adam, evli kadınlara tecavüz ettiği için gününü görecek. Harika!”

“Bir nokta daha var,” dedi Leuvaarden, heceleri uzatarak. “Güvenimizi kazanmanız için, sizden bize Efendi Vilgefortz’un yerini söylemenizi rica edeceğim, Kont Skellen.”

“Beyler… Ne yazık ki buna iznim…”

“Bu sizin teminatınız olacak. Dürüstlüğünüzün ve davaya adanmışlığınızın garantisi.”

“İhanete uğrayabileceğini aklına bile getirme Stefan,” diye ekledi aep Dahy. “Burada bulunan kimseden hainlik bekleme. Saçmalık olur bu. Başka koşullarda olsa, kendi hayan pahasına diğerlerini ele verecek biri çıkabilirdi içimizden. Lakin hainlik yaparak eline hiçbir şey geçmeyeceğini buradaki herkes çok iyi biliyor. Emhyr var Emreis bağışlamaz. Beceremez. Çünkü göğsünde yürek değil bir buz parçası var. İşte bu yüzden ölmeli.”

Stefan Skellen fazla direnmedi. “Peki, o halde,” dedi. “Dürüstlüğümün teminatt olsun. Vilgefortz’un yeri…”

Borunun ağzında oturan Witcher, canı acıyıncaya kadar yumruklarını sıktı. Kulağım ve belleğini zorladı.

Witcher’m Fringilla’nın madalyonuyla ilgili duyduğu haksız kuşkular bir anda uçup gitti. Büyük mağaraya girip uçurumun üzerindeki taş köprüye yaklaşttğında, boynundaki madalyon artık bir serçe gibi değil, kocaman bir kuş, bir alacakarga gibi titreyip çırpınmaya başlamıştı.

Geralt taş kesildi. Madalyonu sakinleştirdi. Hışırtılar hatta soluğu bile kulağım yanıltmasın diye kımıldamadan durdu. Bekledi. Ötede, uçurumun karşı tarafında, karanlıkta pusuya yatmış bir şeyin olduğunu biliyordu. Ayrıca arkasına da bir şey saklanmıştı ve köprü tuzak olabilirdi. Bu tuzağa düşmeye hiç niyeti yoktu. Bekledi. Haklıydı da.

“Selam Witcher,” dedi bir ses. “Yolunu gözlüyorduk.”

Karanlıktan gelen ses tuhaftı ama Geralt daha önce benzer sesler duymuştu, yabancısı değildi. Konuşarak anlaşmaya alışkın olmayan yaratıkların sesiydi. Ciğer, diyafram, nefes borusu ve gırtlak sistemlerini kullanabildikleri halde, bu yaratıklar sesleri ’ birleştirme ve ayırma mekanizmasına bütünüyle hâkim değildi.

Oysa dudak, damak ve dil yapılan insanlannkinden farksızdı. Bu canlılann ağzından çıkan sözcükler alışılmamış, aksanlı ve tuhaf vurgulu olmakla kalmıyordu, içinde aynı zamanda insan kulağını rahatsız eden tıslama ve havlama benzeri iğrenç sesler de banndınyordu.

“Yolunu gözlüyorduk,” diye tekrarladı ses. “Seni dedikodu larla besledikleri için geleceğini biliyorduk. Aramak, iz sürmek ve öldürmek için sürünerek toprağın altına gireceğini biliyorduk. Ama buradan çıkamayacaksın artık. O çok sevdiğin güneşi bir daha göremeyeceksin.”

“Çık ortaya.”

Köprünün karşı tarafında, karanlığın içinde bir kıpırtı oldu. Bir noktada karanlık koyulaştı ve insan bedenine benzer bir şe kil aldı. Yaratık, aynı pozisyonda ve aynı yerde bir andan daha uzun süre duramıyor gibiydi; hızlı, sinirli ve bulanık harekederle sürekli bir değişim halindeydi. Witcher bu yaratıklardan daha önce görmüştü.

“Bir korred” dedi Witcher soğukkanlı bir sesle. “Burada senin , gibilerle karşılaşacağımı tahmin etmeliydim. Nasıl oldu da daha önce çıkmadın karşıma?”

“Bak sen. Bak sen.” Durmaksızın hareket eden yaratığın sesinde alay vardı. “Karanlıkta bile tanıdın. Şunu da tanıdın mı peki? Şunu? Bir de şunu?”

Karanlıktan hayalet gibi üç yaratık daha sessizce peydah oldu. Korredin arkasına gizlenmiş olan da beden yapısı ve görüntüsüyle insansıydı ama tıknaz ve kamburdu, maymuna benziyordu. Geralt, kilmulis olduğunu biliyordu.

Diğer iki canavar, Geralt’ın tahmin ettiği gibi köprünün önüne saklanmıştı, Geralt köprüye ayak bassaydı geri dönmesini engelleyeceklerdi. Sol

taraftaki, devasa bir örümceği andıran pençelerini açıp kapatıyordu, belli bir noktada duruyor, sayısız bacaklarını hareket ettiriyordu. Bir pryskimik'û.. Ayaklı şamdana benzeyen sonuncu yaratık, çatlamış kayrak duvarından fırlamış gibiydi. Geralt, bunun ne olduğuna karar veremedi. Böyle bir canavar, hiçbir witcher kitabında yer almıyordu.

"Kavga etmek istemiyorum," dedi Geralt. Yaratıkların karanlıkta üstüne atılmak yerine konuşmakla işe başlamalarından az da olsa umudanmıştı. "Sizinle dalaşmak istemiyorum ama yine de gerekirse kendimi savunacağım."

"Biz bunu hesaba kattık," dedi korred tıslayarak. "Bu yüzden dördümüz geldik. Bu yüzden seni buraya çektik. Sen hayatımızı zehirledin, lanet witcher. Dünyanın en güzel çukurlarını, kışı geçirebileceğimiz en iyi yerleri zehirledin sen ve biz çağlardan beri kışı burada geçiririz. Şimdi de bizi avlamak için geldin buralara, işe yaramaz seni. Para karşılığında peşimize düşmeye, bizi bulmaya ve öldürmeye geldin. Bunun sonu geldi artık. Tabii senin de işin bitti."

"Dinle, korred…"

"Kibar konuş," diye homurdandı yaratık. "Küstahlıktan hoşlanmam."

"Peki, sana nasıl…"

"Efendi Schweitzer."

"Evet, Efendi Schweitzer," diye devam etti Geralt, itaat eder gibi yaparak, "durumu anlatayım. Saklamıyorum, buraya witcher olarak, bir witcher göreviyle geldim. Bu konuyu burada kapatmayı öneriyorum çünkü mahzende, her şeyi tamamen değiştiren bir şey oldu. Benim açımdan olağanüstü önemli olan bir şey öğrendim. Bütün yaşamımı değiştirecek bir şey."

"Eee… Ne olmuş yani?"

"Derhâl," dedi Geralt eşi benzeri görülmemiş bir sükûnet ve sabırla, "dışarı çıkmalıyım, bir saniye bile beklemeden yeni bir yolculuğa çıkmalıyım.

Belki de dönüşü olmayan bir yolculuğa. Hele buralara bir daha geleceğimi hiç sanmıyorum…”

“Böyle yaparak hayatini kurtarmaya çalışıyorsun, öyle mi Witcher?” diye tısladı Efendi Schweitzer. “Yok öyle şey! Boşa yalvarıyorsun. Seni kıstırdık ve bırakmayacağız. Öldüreceğiz seni, sırf kendimiz için değil diğer yoldaşlarımız için de. Hem biz kurtulacağız hem de sen.”

“Buraya asla dönmeyeceğim gibi,” diye sözlerini sabırla sürdürdü Geralt, “Witcher görevimi de bırakacağım. Sizden birini bir daha asla öldürmeyeceğim…”

“Yalan söylüyorsun! Korkudan yalan söylüyorsun!”

“Ancak dediğim gibi acilen dışarı çıkmalıyım,” dedi Geralt, sözünün kesilmesine bu kez izin vermeyerek. Yani iki seçeneğiniz var. Birincisi: Sözüme inanırsınız ve buradan çıkarım. İkincisi: Cesetlerinizi çiğneyerek dışarı çıkarım.”

“Üçüncüsü,” diye homurdandı korred, “sen ceset olursun.”

Witcher, sırtındaki kılıcını şak diye kınından çekti.

“Tek başıma değil,” dedi soğukkanlılıkla. “Kesinlikle tek başıma değil Efendi Schweitzer.”

Korred., bir süre sesini çıkarmadı. Arkasında duran kilmulis., sağa sola sallanıp biraz homurdandı. Ptyskirnik, bacaklarını bir büküp bir uzattı. Ayaklı şamdan, biçim değiştirmişti. Şimdi fosforlu iki gözü olan eğilmiş küçük bir çam ağacına benziyordu.

“Dürüstlüğünü ve iyi niyetini kamda,” dedi sonunda Korr.

“Nasıl bir kanıt istiyorsun?”

“Kılıcın. Witcherhğı bırakacağını söylüyorsun. Witchen witcher yapan kılıcıdır. At uçuruma. Ya da kır. O zaman dışarı çıkmana izin veririz.”

Geralt, bir an hareketsiz durdu; sessizlikte suların tavandan ve duvarlardan süzülüşü duyuluyordu. Sonra ağır ağır, hiç ama hiç acele etmeden kılıcını dikey olarak bir kaya aralığına sapladı ve botuyla indirdiği tekmeyle kırdı. Kılıç, müthiş bir çatırtıyla kırıldı ve çıkan ses, uçurumun dibinde yankılandı.

Duvarlardan damlayan sular, gözyaşı gibi üzerlerinden süzülüyordu.

“İnanamıyorum,” dedi korred ağır ağır. “Birinin bu derece aptal olabileceğine inanamıyorum.”

Bütün yaratıklar bir emir ya da çığlık duyulmadan bir anda Geralt’ın üstüne çullandı. Önce Efendi Schweitzer köprüyü geçti. Pençelerini öyle uzatmış, köpek dişleri öyle ortaya çıkmıştı ki kurtlardan geri kalır yarn yoktu.

Geralt onun yaklaşmasını bekledi ve hızlı bir dönüşle vurdu, Schweitzer’in yanağının alt kısmı ile boğazım yardı. Hemen sonra köprünün üzerine sıçradı ve bir hamleyle kilmuliy’m elini uçurdu. Eğilip kendini yere atü, tam zamanında yapmıştt bu hareketi çünkü ayaklı şamdan üzerinden uçtu, kollan Geralt’ın ceketine değdi. Witcher, atlayıp pryskirnikrn. yanından uzaklaşırken yaraüğın ince bacaklan rüzgâr değirmeni gibi uçuştu. Bacaklardan biri Geralt’ın başına isabet etti. Geralt ayak değiştirdi, bir çalım atıp büyük bir darbe için hazırlık yapü. Pryskirnik bir kez daha sıçradı ama hedefi tutturamadı. Korkuluklara çarpü, devirdi ve üzerine yağan taşlarla birlikte uçurumu boyladı. O âna kadar sesini çıkarmamışti ama uçuruma düşerken çığlığı basü. Böğürmelerinin kesilmesi epeyce sürdü.

İki taraftan saldırıyorlardı: bir taraftan ayaklı şamdan, diğer ’ taraftan da her tarafından kan fişkıran ama yaralı olmasına rağmen ayağa kalkmayı başaran kilmulis yükleniyordu. Witcher, köprünün ayakta kalan taş korkuluklarına atladı ve kaymakta olan taşla-’ nn birbirine sürtünmesiyle bütün köprünün sarsıldığım hissetti.

Kilmulis’m boynu olmadığı için, Geralt onun şakağına sağlam bir darbe indirdi. Gelgeldim canavarın kafatası demir gibiydi, Geralt’ın bir kez daha vurması gerekti. Bu işlem gerektiğinden fazla zaman almıştı.

Geralt o sırada başına bir darbe aldı, beyninde ve gözlerinde şimşek çaktı. Hızla döndü, siper aldı, kanın saç diplerinden fışkırdığını hissetti, ne olduğunu anlamaya çalıştı. Pençelerin ikinci darbesinden mucize eseri kurtulduktan sonra anladı. Ayaklı şamdan . şekil değiştirmişti ve şimdi inanılmaz uzun ayaklarıyla saldırıyordu.

Bunun bir sakıncası vardı: Şimdi ağırlık merkezi ve dengesi bozulmuştu. Witcher, yaratığın ayaklarının altına geçip yaklaştı. Geralt'm maksadım anlayan ayaklı şamdan, kendini yere atıp kedi gibi sırtüstü yattı, pençeli arka ayaklarını havaya dikti. Geralt, bu ayakların üzerinden sıçradı ve aynı anda bir darbe indirdi. Kılıcın, yaratığın gövdesini yardığını hissetti. Eğildi, döndü, diz çöküp bir kez daha vurdu. Yaratık feryadı bastı, başını hızla öne attı, korkunç dişleriyle Witcher'in göğsünü yakalamaya çalıştı. Kocaman gözleri karanlıkta ışık saçıyordu. Geralt, kılıcının topuzuyla indirdiği sert bir darbeyle yaratığı geri ittirdi ve yakından salladığı kılıcıyla canavarın kafasının yansım kopardı. Gelgelelim, witcher kitaplarında yer almayan bu tuhaf yaratık, kafasının yansı olmadan da on saniyeyi aşkın bir süre dişlerini Geralt'a geçir— meye uğraştı. Sonra insan iniltisini andıran kulaklan tırmalayan bir feryada öldü.

Kan gölünün içinde yatan korred ise kasılarak seğiriyordu.

Witcher gelip önünde durdu. "Birinin, kırık kılıç illüzyonuna inanacak derecede aptal olduğuna inanamıyorum," dedi.

Korredin bilincinin, bu sözleri algılayabilecek kadar açık olduğundan emin değildi. Aslında umurunda da değildi.

"Sizi uyarmıştım," dedi yanağından süzülen kanı silerken. "Buradan çıkmak zorunda olduğum konusunda sizi uyarmıştım."

Efendi Schweitzer şiddetle titremeye ve hırıltılar çıkarmaya başladı. Sonra sesi kesildi ve bir daha hareket etmedi.

Tavandan ve duvardan sular damlıyordu.

"Memnun musun, Regis?"

“Şimdi evet.”

“O halde,” dedi Witcher ayağa kalkarak, “koş ve eşyalarını topla ama sürade!”

“Uzun sürmez. Omnia mea mecumporto.”

“Ne?”

“Fazla eşyam yok.”

“Daha iyi. Yarım saat sonra kentin dışında.”

“Orada olacağım.”

Kadını hafife almıştı. Kadın onu kollamış, yolunu beklemişti. Geralt’m kendi suçuydu. Acele edecek yerde, sarayın arka tarafına geçebilir ve Roach’u gezgin şövalyelerin, personelin, hizmetçilerin ve kendi ekibinin kullandığı büyük ahıra bırakabilirdi. Öyle yapmamış, aceleden ve her zamanki alışkanlığından düşese ait ahırı kullanmıştı. Bu ahırda bir muhbirin olabileceğini de düşünmeliydi.

Kadın ahırların bölmelerini gezip saman yığınlarını tekmeliyordu. Üzerine kısa bir vaşak kürkü, atlas kumaştan beyaz bir bluz, siyah binici eteği, ayağına da yüksek konçlu çizmeler giymişti.

Atlar, kadından yayılan öfkeyi hissettikleri için burunlarından soluyorlardı.

“Bak sen!” dedi kadın onu görünce, elindeki kamçıyı bükerek. “Kaçıyoruz ha! Vedalaşmadan hem de. Şu an muhtemelen masanın üzerinde duran mektup bir veda sayılmaz. Bizi birbirimize bağlayan onca şeyden sonra olmaz. Davranışının olağanüstü önemli haklı açıklamaları olduğunu düşünmek istiyorum.”

“Evet, haklı açıklamaları var. Kusura bakma Fringilla.”

“Kusura bakma Fringilla,” diye tekrarladı kadın, ağzım çarpıtarak. “Nasıl da kısa, nasıl da kestirip atılmış, nasıl da çekimser bir üslup! Bahse girerim

ki benim için bıraktığın mektup da bu kadar zariftir. Mürekkep kullanırken hiç savurganlık etmemişsindir.”

“Gitmeliyim,” dedi Geralt dişlerinin arasından. “Nedenini ve kimin için olduğunu tahmin edebilirsin. Lütfen bağışla. Gizlice, sessizce ayrılmak istemiştim çünkü… Benimle gelmeye kalkışmanı istemiyordum.”

“Boşuna telaşlanmışsın,” dedi kadın sözcüklerin üstüne basarak ve kamçıyı yeniden büktü. “Diz çöküp yalvarsan bile gelmem seninle. Yoo, hayır, Witcher. Tek başına git, tek başına öl, geçitlerde tek başına don. Ciri’ye karşı benim hiçbir sorumluluğum yok. Peki ya sana karşı? Sana verdiklerimi elde edebilmek için kimler yalvardı, biliyor musun? Senin şu küçümseyerek kenara ittiğin şeyler uğruna kimler?”

“Seni asla unutmayacağım.”

“Hıh,” diye tısladı Fringilla. “Bu dediğinin gerçekten olmasını sağlamayı ne çok isterdim. Büyü yoluyla olmazsa, kırbaçla!”

“Yapmazsın böyle bir şey.”

“Haklısın yapmam. Yapamam. Terk edilmiş, istenmemiş bir sevgilinin davranması gerektiği gibi davranacağım. Klasik bir biçimde. Başımı dimdik tutacağım. Onurla ve gururla. Gözyaşlanmı içime akıtacağım. Sonra yastığıma sarılıp ağlayacağım. Ardından da bir başkasını yatağıma alacağım!”

Geralt bir şey söylemedi. Fringilla da konuşmadı.

“Geralt,” dedi bir süre sonra. “Yanımda kal.”

Geralt’ın yanıt vermekte zorlandığım fark edince de, “Sanıyorum seni seviyorum,” diye devam etti. “Yanımda kal. Yalvarıyorum. Hayatım boyunca kimseye yalvarmadım, yalvaracağımı da sanmıyordum ama sana yalvarıyorum.”

“Fringilla,” dedi Geralt bir süre sonra, “sen bir erkeğin ancak hayalini kurabileceği bir kadınsın. Benim suçum, benim tek suçum hayaller kuran

biri olmamam.”

“Sen,” dedi Fringilla dudaklarını ısırarak, “bir kere saplandı mı ancak eti koparark, kanatarak çıkanlabilen bir olta kancası gibisin. Suç bende, bu tehlikeli oyuna girerken ne yaptığımı biliyordum. Neyse ki sonuçlarına nasıl katlanacağımı da biliyorum. Bu bakımdan diğer kadınlara nazaran bir üstünlüğüm var.”

Geralt karşılık vermedi.

“Ayrıca,” dedi kadın, “kırık bir kalp, kırık bir koldan çok daha fazla acı verse de çok daha hızlı iyileşir.”

Geralt bu kez de karşılık vermedi.

Fringilla, Witcher’in yanağındaki morluğa baktı. “Madalyonum nasıl? İyi çalışıyor mu?”

“Şahane. Teşekkür ederim.”

Kadın başım salladı.

“Nereye gidiyorsun şimdi?” diye sordu Fringilla bambaşka bir ses ve bambaşka bir vurguyla. “Ne öğrendin? Vilgefortz’un saklandığı yeri biliyorsun, değil mi?”

“Evet ama neresi olduğunu sorma bana. Söylemeyeceğim.”

“Bu bilgiyi satın alacağım. Takas ederek.”

“Öyle mi?”

“Elimde değerli bir bilgi var. Senin için paha biçilmez. Bunu seninle takas edebilirim…”

“Vicdanını rahatlatmak karşılığında herhalde,” dedi Witcher. Kadının gözlerinin içine baktı sonra. “Sana güvenmemin karşılığında. Burada az önce sevgiden söz ediyordun. Şimdi takas işlerini mi konuşmaya başladık?”

Fringilla uzun süre ağzım açmadı. Sonra kamçısını çizmesinin koncuna şaklattı.

“Yennefer,” dedi aceleyle, “geceleri en coşkulu ânımızda birkaç kez bana adıyla seslendiğin şu kadın, seni de Ciri’yi de bir kez olsun ele vermedi. Hiçbir zaman Vilgefortz’un işbirlikçisi olmadı. Cirilla’yı kurtarabilmek için gözünü kırpmadan kendini tehlikeden tehlikeye attı. Yenilgiye uğradı ve Vilgefortz’un eline düştü. Geçen sene gerçekleşen yer belirleme girişimlerine mutlaka işkenceyle zorlanmıştır. Yaşayıp yaşamadığı belli değil. Bütün bildiğim bu. Yemin ederim.”

“Teşekkür ederim Fringilla.”

“Git.”

“Sana güveniyorum,” dedi Geralt yerinden kıpırdamadan. “Aramızda geçenleri asla unutmayacağım. Sana güveniyorum Fringilla. Yanında kalmayacağım ama sanırım ben de seni sevdim… Kendimce. Sana yalvarıyorum, şimdi öğreneceğin şey aramızda kalsın. Vilgefortz’un saklandığı yer…”

“Dur,” diye Witcher’ın sözünü kesti Fringilla. “Daha sonra söylersin bunu bana, daha sonra. Şimdi gitmeden önce vedalaş benimle. Veda etmen gereken şekilde. Öyle kısacık bir mektupla, kekeleyerek yazılmış mazererlerle değil. Benim istediğim gibi vedalaş benimle.”

Vaşak kürkünü sırtından çıkardı, saman yığınlarından birinin üzerine attı. Altına çamaşır giymediği bluzunu sert bir hareketle yırttı. Kendini kürkün üzerine atıp Geralt’ı da çekti. Geralt onu boynundan tutup eteğini kaldırdı ama eldivenlerini çıkarmaya zamanının kalmadığım fark etti birden. Neyse ki Fringilla eldiven giymemişti. Külot da giymemişti. Neyse ki kadının mahmuzlan da yoktu çünkü çok geçmeden çizmelerinin topuklan her yerdeydi, mahmuzlan olsaydı yaşanacakları düşünmek bile istemezdi Witcher. ‘

Kadın çığlığı basınca Geralt onu öptü, çığlığını dudaklanyla boğdu.

Bu çılgınca ihtirasa tanık olan atlar öyle kişniyor, tepiniyor, bölmelere vuruyordu ki tozlar ve samanlar havada uçuşuyordu. ‘

“Nazair’de, Muredach Gölü kıyısındaki Rhys-Rhun hisarında,” dedi Fringilla Vigo zafer edasıyla, “Vilgefortz işte orada saklanıyor. Witcher tam yola çıkmak üzereyken ağzından aldım.

Ondan önce oraya ulaşmak için yeterince zamanımız var. Nisandan önce varamaz oraya.”

Montecalvo Sarayı ‘nın sütunlu salonunda toplanmış olan dokuz , kadın başını salladı, Fringilla’ya takdirle baktı.

“Rhys-Rhun,” diye tekrarladı Philippa Eilhart, yırtıcı hayvanlarınkini andıran dişlerini gösterip sırıtarak ve elbisesine taktığı işlenmiş kırmızı akik broşuyla oynayarak. “Nazair’deki Rhys-Rhun. O halde yakında görüşürüz, Efendi Vilgefortz… Görüşürüz!”

“Witcher oraya vardığında,” dedi Keira Metz tıslayarak, “yanık bile kokmayan bir enkazla karşılaşacak.”

“Tabii ceset de kokmayan,” dedi Sabrina Glevissig büyüleyici gülüşüyle.

“Tebrikler Hanımefendi Vigo.” Sheala de Tancarville, Fringilla’ya bakıp başım salladı. Fringilla, bu hareketi şu ünlü büyücüden asla beklemezdi. “Kusursuz bir iş çıkardınız.”

Fringilla başını eğdi.

“Aferin,” diye tekrarladı Sheala. “Üç aydan fazla Toussaint’ta…

Ama buna değdi gerçekten.”

Fringilla Vigo, bakışlarım masada oturan büyücü kadınların üzerinde gezdirdi. Sheala, Philippa, Sabrina Glevissig’in üzerinde… Keira Metz, Margarita Laux-Antille ve Triss Merigold’un. Ağır makyajlı gözlerinde hiçbir ifadenin bulunmadığı Francesca Findabair ve Ida Emean’ın üzerinde… Gözlerinden huzursuzluk ve kaygı okunan Assire Anahid’in üzerinde…

“Evet değdi,” dedi sonra. İçtenlikle.

Lacivert gökyüzü ağır ağır kararıyordu. Asmaların arasından buz gibi sert bir rüzgâr esiyordu. Geralt, kurt postunun düğmesini ilikleyip boynuna yün bir atkı doladı. Kendini çok iyi hissediyordu. Aşkta doyuma ulaşmak her seferinde olduğu gibi ruhsal ve bedensel güçlerini zirveye taşımış, bütün kuşkuları ortadan kaldırmış, zihnini açmış ve canlandırmıştı. Bu her derde deva muhteşem ilaçtan uzun süre yoksun kalacağını bildiği için biraz üzgündü yalnızca.

Reynart de Bois-Fresnes’in sesiyle düşüncelerinden koptu.

“Hava bozuyor,” dedi gezgin şövalye, rüzgârın estiği doğu yönüne bakarak. “Acele edin. Bu rüzgâr kar getirirse ve siz Malheur[5] Geçidi’ndeyken kar iyice bastırırsa tuzağa düştünüz demektir. İşte o zaman saydığınız, tanıdığınız ya da adını duyduğunuz bütün tanrılara havanın ılıması için yakarabilirsiniz.”

[5] (Fr.) Kör Talih. (ç. n.)

“Anladık.”

“İlk günler size yön verecektir, nehir kıyısından ayrılmayın. Bir kürkçü atölyesinin önünden geçeceksiniz, ardından sağdan gelen bir nehir kolunun Sansretour’a[6] aktığı noktaya varacaksınız. Unutmayın, sağdan gelen! Bu nehir kolu size Malheur Geçidi’ne giden yolu gösterecek. Tanrıların yardımıyla Malheur’ü aştıktan sonra pek sevinmeyin çünkü önünüzde Sansmerci[7] ve Mortblanc[8] geçideri olacak. Onları da aştıktan sonra Sudduth Vadisi’ne ineceksiniz. Sudduth’un, Toussaint benzeri sıcak bir mikro iklimi vardır. Toprak verimsiz olmasaydı, oraya asma ekilebilirdi…”

[6] (Fr.) Dönüş Yok. (ç. n.)

[7] (Fr.) Merhametsiz, (ç. n.)

[8] (Fr.) Beyaz Ölüm. (ç. n.)

Kınayan bakışları görünce cümlesini tamamlamadı.

“Haklısınız,” dedi ardından, ‘konumuza dönelim. Sudduth’un çıkışında Caravista kasabasını göreceksiniz. Kuzenim Guy de Bois-Fresnes orada yaşıyor. Onu ziyaret edin ve benim yolladığımı söyleyin. Kuzenim ölmüş ya da bunamışsa o zaman şunu unutmayın: Bir sonraki durağınız Mag Deira Ovası, Sylte Nehri vadisidir. Oradan kentteki haritacıdan bakarak çizdiğiniz haritaya göre devam et, Geralt. Harita demişken, neden bazı şatoları sorduğunu pek anlamadım…”

“Unut gitsin, Reynart. Öyle bir şey yaşanmadı. Görmedin, duymadın. Hatta seni sıkıştırsalar bile. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum.”

Cahir, gitmek için hamle yapan atını sakinleştirip, “Saray yönünden bize doğru dörtnala bir adı geliyor,” dedi.

“Tek bir adıysa sorun değil,” dedi Angouleme sırıtarak ve eyerden sallanan baltasını sıvazladı.

Atlı, Dandelion’dı. Atını koştura koştura geliyordu. Gel gör ki at, şairin şu dörtnala koşmayı sevmeyen ve buna alışkın olmayan beygiri Pegasus’tu.

“Of,” dedi şair soluk soluğa; beygir onu değil o beygiri taşımıştı âdeta. “Of, başardım. Size yetişememekten korkmuştum.”

“Sakın bizimle geleceğini söyleme.”

“Hayır Geralt,” dedi Dandelion başım önüne eğerek, “sizinle gelmiyorum. Toussaint’ta, minik sansarımın yanında kalacağım. Yani Anarietta’mn. Yine de sizinle vedalaşmalıyım ve yolculuğunuz için şans dilemeliyim.”

“Düşese her şey için teşekkür ettiğimizi söyle. Böyle paldır küldür gidişimiz için de bir mazeret bul. Bir şekilde açıkla.”

“Şövalye yemini ettiniz, o kadar. Minik Sansar dâhil, Toussaint’tâki herkes buna anlayış gösterecektir. Ama şunu… alın. Bu da benim katkım olsun.”

“Dandelion,” Geralt, şairin uzattığı keseyi aldı, “para sıkıntımız yok. Gerekmezdi…”

“Bu da benim katkım olsun,” diye tekrarladı şair. “Nakdin fazlası olmaz. Ayrıca benim değil, bu sikkeleri Minik Sansar’ın özel kasasından aldım. Ne bakıyorsunuz öyle? Kadınların paraya ihtiyacı olmaz. Hem neden olsun ki? İçki içmezler, kumar oynamazlar, kadın… Lanet olsun, onlar zaten kadın. Hadi şimdi hoşça kalın! Gidin bir an önce, yoksa ağlamaya başlayacağım. Her şey bittikten sonra da Toussaint’a mudaka uğrayın, buraya dönün ve bana her şeyi anlatın. O dönünce Ciri’ye sarılmak istiyorum. Söz mü Geralt?”

“Söz.”

“O halde hoşça kalın.”

“Bekle.” Geralt atını döndürdü, atının sırtında şaire yaklaştı, ceketinden gizlice bir zarf çıkardı. “Bu mektubun doğru adrese , ulaşmasını sağla…”

“Fringilla Vigo’ya mı?”

“Hayır, Dijkstra’ya?”

“Ciddi misin Geralt? Nasıl yapacakmışım ben bu işi?”

“Bul bir yolunu. Başaracağını biliyorum. Şimdi hoşça kal. Gel öpeyim seni, sersem dostum.”

“Gel öpeyim, dostum. Yolunuzu gözleyeceğim!”

Arkalarına dönüp baktıklarında Dandelion atının sırtında ağır ağır Beauclair’e dönüyordu.

Gökyüzü kapkaraydı.

“Reynart.” Witcher, eyerin üzerinde arkasına döndü. “Gel bizimle.”

“Hayır, Geralt,” diye karşı çıktı Reynart de Bois-Fresnes, bir an duraksadıktan sonra. “Gezgin bir şövalyeyim ama çılgın değilim.”

Montecalvo Sarayının sütunlu salonunda alışılmamış derecede gergin bir atmosfer hüküm sürüyordu. Normal zamanlarda ortama hâkim olan ayaklı

şamdanların yarattığı gölgelerin yerini büyük bir büyülü ekran almıştı. Ekrandaki görüntü sallanıp titriyor, zaman zaman kayboluyordu. Bütün bunlar heyecanı ve gerilimi körüklüyor, sinirleri yıpratıyordu. “

Dağların zirvesinin ardındaki lacivert gökyüzü, bir göle yansıyan yıldızlar ve bir şatonun köşeli ve karanlık binası net bir şekilde seçiliyordu.

“Operasyon grubunun yönetimini Sabrina’ya ve yaşı çok genç olan Metz’e devretmekle doğru yaptık mı emin değilim. Keira’nın Thanadd’de kaburgalarını kırdılar, öç almak isteyecektir. Sabrina’ya gelince… O da aksiyonu ve adrenalini biraz fazla sever. Öyle değil mi, Philippa?”

“Bu konuyu konuştuk,” dedi Philippa yüzünü ekşiterek. “Belirlenmesi gerekenleri belirledik. Kesinlikle mecbur kalınmadıkça kimse öldürülmeyecek. Sabrina ve Keira parmaklarının ucunda çıt çıkarmadan Rhys-Rhun’a girecek. Vilgefortz’u sağ ele geçirecekler, bir yeri çizilmeden, morarmadan. Böyle belirledik. Oysa bana kalsa ibretlik bir görüntü sergilemeliyiz ki bu gece şatodan canlı kurtulanlar, düşlerinde o geceyi gördüklerinde ömürleri boyunca çığlık atarak uyansınlar.”

“Öç,” dedi Kovirli büyücü kadın, “sıradan, zayıf ve küçük ruhların eğlencesidir.”

“Olabilir,” dedi Philippa, umursamıyormuş hissini veren bir gülümsemeyle. “Ama yine de eğlencelidir.”

“Geçelim bunu.” Margarita Laux-Antille, köpüklü şarap kadehini kaldırdı. “Çabalan sayesinde Vilgefortz’un saklandığı yeri bulduğumuz Hanımefendi Fringilla Vigo’nun sağlığına içmeyi öneriyorum. Gerçekten Hanımefendi Vigo, örnek bir iş çıkardınız.”

Fringilla eğildi, o da kadehini kaldırarak karşılık verdi. Philippa’nın siyah gözlerinde alaycı bir şey sezdi, Triss Merigold’un mavi gözlerinde ise hiddet gördü. Francesca’nın ve Sheala’nın gülümsemelerini ise çözemedi.

“Başlıyorlar,” dedi Assire var Anahid ve büyülü görüntüye işaret etti.

Oturdukları koltuklara rahatça gömüldüler. Philippa, daha iyi görebilmeleri için bir büyü formülüyle mum ışığım azalttı.

Siyah silüetlerin kayalıkların arasmdan yarasalar gibi usulca ve hızlıca fırladığını ve Rhys-Rhun Şatosu'nun mazgalları ve savunma koridorları üzerinde keskin bir uçuşla süzüldüğünü gördüler.

"Bacaklarımın arasına süpürge sıkıştırmayalı yüz yıl olmuştur," diye mırıldandı Philippa. "Uçmayı yakında unutacağım."

Bakışlarım ekran üzerinde sabitlemiş olan Sheala, Philippa'yı sabırsız bir tıslamayla susturdu.

Kapkaranlık şatonun pencerelerinde bir an bir alev parladı. Bir kez, iki kez, üç kez. Bunun ne olduğunu biliyorlardı. Sürgülü kapılar ve kapı zincirleri, yıldırımı andıran ışık küresinin darbeleriyle kınlıyordu.

"Girdiler içeri," dedi Assire var Anahid usulca; içlerinden ekrana değil, masanın üzerinde duran kristal küreye bakan tek kişiydi. "Operasyon grubu içeride ama ters bir şey var. Bir şey, olması gerektiği gibi değil."

Fringilla, yüreğindeki bütün kanın kanuna boşaldığım hisseder gibi oldu. Neyin olması gerektiği gibi olmadığını anlamıştı.

"Hanımefendi Glevissig," dedi yine Assire, "aktarmasız iletişim cihazını açıyor."

Salonun sütunlarının arasındaki bölümü ansızın aydınlandı, cisimlenmeye başlayan oval şeklin içinde erkek giysileri giymiş Sabrina Glevissig'i gördüler; saçlannı şifon bir şal yardımıyla alnından geriye atmış, yüzüne siyah boyayla kamuflaj çizgileri çekmişti. Büyücü kadının arkasındaki kirli taş duvarlarda bir zamanların duvar halılarının parçalan asılıydı.

Sabrina ellerini onlara doğru uzattı, eldivenlerinde uzun örümcek ağı ipleri asılı kaldı.

"Burada yalnızca bunlardan bolca var!" dedi Sabrina öfkeyle. "Yalnızca bunlar var! Lanet olsun, nasıl bir aptallık… Nasıl bir rezalet…"

“Anlamıyoruz. Kopuk kopuk anlatma, Sabrina!”

“Neyi anlamıyorsunuz?” diye bağırdı Kaedwenli büyücü kadın. “Neyi anlamıyorsunuz? Görmüyor musunuz? Rhys-Rhun Şatosu burası! Bomboş! Boş ve harap! Lanet olası boş bir harabe bu! Başka hiçbir şey yok! Hiçbir şey!”

Sabrina’nın arkasında Keira Metz belirdi, yüzündeki kamuflaj boyalarıyla gerçek bir iblise benzemişti.

“Bu şatoda,” dedi Keira sakin bir sesle, “kimse yok ve hiçbir zaman da olmamış. Yaklaşık elli yıldan beri. Elli yıldan beri buraya tek bir canlı girmemiş, örümcekleri, fareleri ve yarasaları saymıyorum. Yanlış yere baskın yaptık.”

“Büyü yapılmadığından emin oldunuz mu?”

“Bizi çocuk mu sandın Philippa?”

“Şimdi ikiniz de dinleyin.” Philippa Eilhart ellerini sinirle saçlarında gezdirdi. “Paralı askerlere ve çaylaklara bunun bir tatbikat olduğunu söyleyin. Paralarını ödeyin ve dönün. Derhal geri dönün. Sakın surat asmayın, anladınız mı? Keyifli görünün!”

İletişim cihazının oval ışığı söndü. Geriye yalnızca duvardaki ekranın üzerindeki görüntü kaldı. Kapkara, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında Rhys-Rhun Şatosu. Bir de yıldızların yansıdığı göl.

Fringilla, gözlerini masaya dikmişti. Çılgınca akan kanının her an yanaklarım padatıp fışkıracağını hissediyordu. “Ben… gerçekten,” dedi Montecalvo Sarayı’nın sütunlu salonuna hâkim olan sessizlik dayanılmaz bir hal alınca. “Gerçekten anlamıyorum…”

“Ben anlıyorum,” dedi Triss Merigold.

“Bu sarayı…” dedi Philippa dalgın dalgın ama meslektaşlarına bakmadan. “Bu sarayı… Rhys-Rhun’u yıkmak gerekecek. Yerle bir etmek. Bu olay

hakkında efsaneler ve rivayeder ortaya çıkacak olursa da dikkatli bir sansürden geçirmek lazım. Ne demek istediğimi anladınız mı, hanımlar?”

“Çok iyi hem de.” O âna kadar konuşmamış olan Francesca Findabair başım salladı. Onun gibi sessiz kalmış olan Ida Emean da imalı bir şekilde yüksek sesle soludu.

“Ben…” Fringilla uyuşmuş gibiydi hâlâ. “Bu nasıl oldu… gerçekten anlamıyorum.”

“Aman,” dedi, uzun bir sessizlikten sonra Sheala de Tancarville. “Bunda büyütecek bir şey yok, Hanımefendi Vigo. Kimse mükemmel değildir.”

Philippa usulca burnundan soludu. Assire var Anahid iç geçirip gözlerini tavana dikti.

“Sonuçta,” dedi Sheala dudaklarım büzerek, “her birimizin başına aynısı geldi. Burada oturan her birimizi bir zamanlar adamın biri kandırdı, kullandı ve alay konusu yaptı.”

Seni seviyorum, endamın beni deli ediyor, Gönüllü vermezsen, zorla alırım. ” Baba, babacığım! Şimdi bana dokunuyor!

Akağaç Kralı bana acı veriyor Johann Wolfgang von Goethe Her şey daha önce vardı, her şey daha önce de yaşandı. Ve her şey daha önce de anlatıldı.

Vysogota von Corvo

Bölüm 5

Öğle, aşın sıcağı ve boğuculuğuyla ormanın üzerine yayılmıştı ve gölün kısa bir süre öncesine kadar yeşim gibi koyu olan yüzeyi altın sarısı ışıklar saçıyor, yansımalarla parıldıyordu. Ciri, elini gözlerine siper etmek zorunda kalmıştı çünkü sudan vuran güneş ışığı gözünü alıyor, göz bebeklerini ve şakaklarını acıtıyordu.

Kıyıdaki fundalıkların arasından geçip Kelpi’yi göle soktu ve sular kısrağın dizlerine gelinceye kadar ilerledi. Su öylesine berraktı ki Ciri atının sırtından zeminin alacalı mozaiğini; göl midyelerini ve salınan su bitkilerini seçebiliyordu. Salınarak taşların arasında dolaşan küçük bir yengeç gördü.

Kelpi kişnedi. Ciri dizginleri çekti, gölün sığ yerine gitti ama kıyıya çıkmadı çünkü fayı kumlu ve taşlıydı, atım hızlı sürmesine olanak tanımıyordu. Kısrağını suyun kıyısından götürdüğü için, hayvan çakıl taşlan üzerinde koşabiliyordu. Derken Ciri atını tınsa geçirdi, Kelpi de eyere değil de araba çekmeye alışkın gerçek bir tins koşu atı gibi hızlandı. Lakin çok geçmeden tins Ciri’ye ağır geldi. Atım mahmuzlayıp çığlık atarak dörtnala koşturmaya başladı. Çılgınca ilerlerken sıçrattıklan sular, güneş ışığı altında erimiş gümüş gibi parlıyordu.

Ciri kuleyi gördükten sonra da atın hızını kesmedi, öylesine hızlı sürüyordu fa atını, altında normal bir hayvan olsa yığılıp kalırdı ama Kelpi’nin soluğunda en ufak bir zorlanma yoktu, hâlâ rahatça dörtnala koşuyordu.

Ciri ön avluya nal şakırtıları arasında gümbür gümbür girdi, kısrağı öyle dizginledi ki nallar parke taşlar üzerinde ardı arkası kesilmeyen gıcırtılar

çıkardı. Kulenin önünde bekleyen elflerin önünde, tam burunlarının dibinde atını durdurdu. Diğer zamanlarda hareketsiz duran, istiflerini bozmayan iki elf ellerinde olmadan geri çekilince Ciri'nin keyfi yerine geldi.

"Korkmayın," dedi burnundan soluyarak. "Sizi ezip geçmem! , Ancak istersem yaparım bunu!"

Elfler çabuk toparlandılar, yüzlerine ve bakışlarına her zamanki sükûnet ve umursamazlık yeniden oturdu.

Ciri eyerin üzerinde sıçradı. Bakışlarında tahrik vardı.

"Aferin," dedi üçgen yüzlü sarışın elf, kemerin arkasına düşmüş gölgenin içinden çıkarak. "Hoş bir kendini tanıtma şekli, Loc'hlaith."

"Hoş bir kıyaslama!" Ellerini beline dayadı, burnunu havaya dikip elfin beril taşı gibi açık mavi olan yumuşacık gözlerinin İçine baktı. "Onlar bana nasıl davranıyorsa ben de onlara öyle davranıyorum! Hapishane hapishanedir!"

"Şaşırtıyorsun beni, Loc'hlaith!"

"Sen de bana budala muamelesi yapıyorsun. Kendini tanıtmıyorsun bile."

"Kusura bakma. Ben, Crevan Espane aep Caomhan Macha. Eğer anlamını biliyorsan, ben bir Aen Saevherne'yim."

"Biliyorum." Ciri, bakışlarındaki şaşkınlığı gizleyememişti. "Bir âlim. Elf büyücüsü."

"Öyle de denebilir. Rahat olsun diye Avallac'h takma adını kullanıyorum, bana böyle seslenebilirsin."

"Sana seslenmek isteyeceğimi nereden çıkardın?" dedi Ciri yüzünü asarak. "Alim de olsan, hapishane gardiyanısın, ben de…"

"Tutsak," dedi elf alaycı bir sesle. "Söylemiştin zaten. Üstelik kötü muamele gören bir tutsak. Çevrede atla gezinti yapmaya seni tabii ki zorluyoruz, sırtındaki kılıcı ceza niyetine taşıyorsun, tabii geldiğinde

sırtında taşıdıklarından çok daha zevkli ve temiz olan şu zengin giysilerini de öyle. Ama bütün bu korkunç koşullara karşın kimse seni alt edemiyor. Uğradığın hakaretlere küstahlıkla karşılık veriyorsun. Sanat eseri olan aynaları büyük bir cesarede ve gayretle kırıp döküyorsun."

Ciri kızardı. Kendine deli gibi kızmıştı.

"Ha," diye ekledi elf hemen. "Aynaları istediğin kadar kırıp dökebilirsin. Ne olacak ki sonuçta bunlar yedi yüz yıl önce yapılmış eşyalar sadece. Benimle göl kıyısında dolaşmak ister misin?"

Ansızın çıkan rüzgâr, kavurucu sıcağı biraz hafifletmişti. Ayrıca büyük ağaçlar kocaman gölgelik alanlar yaratıyordu. Körfezin suyu, bulanık bir yeşile bürünmüştü; suyun birbirine bitişik nilüfer yapraklarıyla ve çiçeklerin san noktalanyla örtülü yüzeyi çayın andınyordu. Bağıran ve kırmızı gagalarıyla bulduklannı toplayan saz tavuklan, yapraklann arasında yüzüp duruyordu.

"Şu ayna meselesi…" diye kekeledi Ciri, ayağıyla çakıl taşlanın kanştırarak. "Bunun için özür diliyorum. Sinirliydim. Başka bir nedeni yok."

"Haa."

"Elfler beni yok sayıyor. Onlarla konuştuğumda hiçbir şey anlamıyormuş gibi yapıyorlar. Benimle konuştuklarında da kasten anlamayacağım şekilde konuşuyorlar. Beni aşağılıyorlar."

"Dilimizi mükemmel konuşuyorsun," dedi elf sakince. "Ama senin için yine de bir yabancı dil. Aynca Hen Hinge kullanıyorsun, onlarsa Ellylon. Fark büyük olmasa da var yine de."

"Seni anlıyorum ama. Her sözünü hem de."

"Seninle konuşurken Hen Hinge kullanıyorum. Senin dünyandaki elflerin dilini."

“Sen peki?” Ciri hızla döndü. “Sen hangi dünyadan geliyorsun? Çocuk değilim ben. Geceleri yukarıya bakmak yeterli. Tanıdığım takımyıldızlarından biri bile yok. Burası benim dünyam değil. Bana ait değil. Bir rasdantı getirdi beni buraya… Gitmek istiyorum buradan. Atıma binip gitmek.”

Ciri eğildi, yerden bir taş aldı ve bir şey düşünmeden göle, yüzen sazlık tavuklarının olduğu yere atmak istermiş gibi bir hareket yaptı. Elf, onu bakışlarıyla durdurdu.

“Atımın sırtında birkaç yüz adım bile ilerlemeden,” dedi Ciri kırgınlığını gizlemeden, “göle ulaşıyorum. Ve de bu kuleyi görüyorum. Hangi yönde ilerlersem ilerleyeyim, nereye dönersem döneyim bu göl ve kule çıkıyor karşıma. Daima. Onlardan uzaklaşma şansım yok. Bu durumda hapishanedeyim. Bir mahzenden, zindandan, pencereleri parmaklıklarla kapatılmış bir odadan daha beter. Neden biliyor musun? Çok daha alçaltıcı da ondan. Ellylon veya her neyse benimle alay edilmesi ve hakir görülmek beni delirtiyor. Yok, yok, açma öyle gözlerini. Sen beni hakir görüyorsun, sen de dalganı geçiyorsun benimle. Sonra da öfkelenmeme şaşıyorsun, değil mi?”

“Gerçekten şaşkınım.” Adam gözlerini iri iri açmıştı. “Tahmin edemeyeceğin kadar.”

Ciri iç geçirdi, omuzlarını silkti, sakinleşmeye çalıştı. “Bu kuleye bir hafta önce geldim. Bambaşka bir dünyada aldım soluğu. Beni bekliyordun, öylece oturmuş flüt çalıyordun. Hatta geç kalmama şaşırdın. Bana adımla seslendin, ‘Gölün Hanımı’ saçmalığına daha sonra başladın. Sonra tek bir açıklama yapmadan ortadan kayboldun. Esir alınmama göz yumdun. Bunun adına ne dersen de. Ben alay ve haince hakir görme diyorum.”

“Zireael, yalnızca sekiz gün.”

“Aa.” Kız, yüzünü buruşturdu. “Şanslıyım yani? Sekiz hafta mı olabilirdi? Ya da sekiz ay? Ya da sekiz…”

Cümlesini yarım bıraktı.

“Lara Dorren’den çok uzaklaştın,” dedi elf alçak bir sesle. “Mirasından oldun, kanınla bağım yitirdin. Kadınların seni, senin de onları anlamıyor olman doğal. Farklı konuşmakla kalmıyor farklı da düşünüyorsun. Sekiz gün ya da sekiz hafta nedir ki? Zamanın bir önemi yok.”

“Tamam!” diye bağırdı Ciri hiddede. “Doğru, akıllı bir elf değil aptal bir insanım. Benim için zamanın önemi vardır. Günleri, hatta saatleri sayarım. Çok gün, çok saat geçtiğini fark ettim. Sizden artık bir şey istemiyorum, açıklama yapmanız gerekmiyor, burada neden baharmış, burada neden tekboynuzlar varmış ve geceleri gökyüzünde neden başka takımyıldızlar beliriyormuş, umurumda değil. Adımı nereden bildiğinle ve buraya geleceğimden neden haberin olduğunla zerre kadar ilgilenmiyorum.

Tek şey istiyorum: Kendime, dünyama geri dönmek. İnsanların arasına! Benim gibi düşünenlerin yanına! Benimle aynı şekilde düşünenlerin arasına!”

“Onların arasına döneceksin ama bir süre sonra.”

“Ben hemen istiyorum!” diye bağırdı Ciri. “Bir süre sonra değil! Çünkü burada zaman, sonsuzluk demek! Beni burada ne hakla esir tutuyorsunuz? Neden gidemiyorum buradan? Kendim geldim! Kendi irademle! Üzerimde hiçbir hakkınız yok!”

“Kendin geldin,” dedi adam sakin bir sesle, “ama kendi iradenle değil. Yazgın getirdi seni buraya. Biz de biraz destek verdik çünkü burada uzun zamandır yolun gözleniyor. Çok uzun zamandır. Bizim hesaba göre bile.”

“Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.”

Elf oralı olmadı. “Çok bekledik. Bir tek şundan korktuk: Acaba içeri girmeyi başarabilecek miydin? Başardın. Kanını ve soyunu kanıtladın. Bunun anlamı şu: Senin yerin burası, Dh’oine’lerin arası değil. Sen, Lara Dorren aep Shiadhal’in kızısın.”

“Pavetta’nın kızıyım ben! Şu Lara’nın kim olduğunu bile bilmiyorum!”

Elf öfkelendiğini belli etmeden doğruldu. “Bu durumda,” dedi, “bu kadının kim olduğunu sana açıklamam iyi olacak. Zaman daraldığı için, bu açıklamayı yapmak üzere seni bir yolculuğa çıkarmak isterim ama kısrağı koşturmaktan az kalsın öldürecekmişsin…”

“Öldürmek mi? Hıh! O kısrağın nelere dayandığını sen nereden bileceksin! Nereye gidecekmişiz?”

“İzin verirsen bunu da yolda açıklayayım.”

Ciri burnundan soluyan Kelpi’yi dizginledi; çılgınca dörtnala koşmanın anlamsızlığını ve bir yararı olmayacağını biliyordu.

Avallac’h yalan söylememişti. Menhir taşlarının yükseldiği bu açık alanda, çayırlarda ve fundalıklarda Zireael Kapısı’ndaki gücün aynısı etkindi. İnsan istediği kadar atını herhangi bir yöne sürsün, görülmez bir güç, birkaç yüz adımdan sonra bir daire içinde dönülmesini sağlıyordu.

Ciri burnundan soluyan Kelpi’nin boynunu okşarken, adarını ağır ağır süren elflere baktı. Avallac’h, ondan ne istediklerini sonunda açıkladığı anda Ciri onlardan, onların küstah ve inanılmaz taleplerinden kaçmak için atını hızla dörtnala sürmüştü.

Ama elfler yine karşısındaydı. Birkaç yüz adım ötedeydiler yalnızca.

Avallac’h yalan söylememişti, firar etmek olanaksızdı.

Dörtnala koşmasının tek yararı, onu kendine getirmiş, öfkesini bastırmış olmasıydı. Ciri epeyce yatışmıştı ama yine de titriyordu.

Ben kendime nasıl bir kötülük yaptım, diye düşündü. Bu kuleye neden girdim?

Hatırladığında ürperdi. Aklına Bonhart geldi, kahverengi atının sırtındaydı, hayvan ağzından köpükler çıkararak buzun üzerinde ona doğru geliyordu.

Ciri, daha çok ürperdi ama sonra sakinleşti.

Yaşıyorum, diye düşündü, çevresine bakarken. Mücadelenin sonu değil henüz bu. Mücadeleyi yalnızca ölüm sonlandırır, başka şeyler böler yalnızca. Kaer Morhende böyle öğrettiler bana.

Kelpi'yi ağır ağır sürdü ama kısrak keyifle başını kaldırınca tınsa geçirdi. Sıra sıra menhir taşlannın arasından geçtiler. Yabani otlar üzengilere kadar çıkıyordu.

Çok geçmeden Avallac'h'ı ve diğer üç elfi geride bırakmıştı. Âlim, ona akvamarin mavisi gözleriyle gülümseyerek baktı.

"Lütfen Avallac'h," dedi Ciri. "Bunun kötü bir şaka olduğunu söyle."

Adamın yüzünden bir gölge geçti. "Şaka yapmak âdetim değildir ama madem şaka sandın, o halde bütün ciddiyetimle tekrarlıyorum: Senin çocuğunu istiyoruz Kırlangıç, Lara Dorren'in kızı. Ancak çocuğu dünyaya getirdikten sonra buradan kendi dünyana geri dönmene izin vereceğiz. Seçim tabii ki senin. Sanırım çılgın yolculuğun bir karar vermende sana yardımcı oldu. Yanıtın nedir?"

"Yanıtım: Hayır!" dedi Ciri sert bir sesle. "Kesin ve kati olarak hayır. Kabul etmiyorum. O kadar!"

"Yazık." Elf omuzlarını silkti. "İtiraf edeyim ki hüsrana uğradım ama ne yapalım, karar senin."

"Böyle bir şey nasıl istenebilir?" diye bağırdı Ciri, sesi titreyerek. "Nasıl cesaret edebilirsin? Hangi hakla?"

Avallac'h ona sakince baktı. Ciri, diğer elflerin bakışlarını da üzerinde hissetti.

"Soyunun hikâyesini sana bütün ayrıntılarıyla anlattığımı düşünüyorum," dedi elf. "Sen de anladın sanırım. Bu yüzden sorun beni şaşırttı. Böyle bir hakkımız var ve bunu senden isteyebiliriz, Kırlangıç. Baban Cregennan, çocuğumuzu aldı bizden. Sen de geri vereceksin. Borcu kapatacaksın. Bu bana mantıklı ve adil geliyor."

Elflerin yüzünü görünce sustu. İkisi çok şaşkındı. Birinin yüzünden sonsuz kin okunuyordu.

Avallac’h, manidar bir şekilde hafifçe öksürdü. “Gel, ikimiz önden ilerleyip baş başa konuşalım,” dedi buz gibi bir sesle. “Çünkü görüşlerin, tanıklar önünde açıklanamayacak kadar keskin, Kırlangıç.”

Ciri karşı koymadı. Konuşmadan uzun süre atlarını sürdüler. r İlk ağzını açan Ciri oldu. “Sizden kaçacağım. Ben istemeden uzun süre tutamazsınız beni burada. Ben, Thanedd Adası’ndan, r Nilfgaardlılardan, Bonhart’tan ve Baykuş’tan kaçmış biriyim. Sizin elinizden de kaçarım. Sizin büyünüzü de aşarım ben.”

“Dosdannı önemsediğini sanıyordum,” dedi elf bir süre sonra.

“Yennefer’i. Geralt’ı.”

“Biliyor muydun onları?” Ciri, şaşkınlık içinde derin bir soluk aldı. “Tabii ya, âlimsin sen! Şu an onları düşündüğümü biliyorsundur o zaman. Orada, benim dünyamda, tehlikedeler şimdi, şu anda. Siz beni buraya kapatmak istiyorsunuz… En az dokuz ay. Gördüğün gibi bir seçeneğim yok Bu çocuğun, Kadim Kan’ın sizin için önemli olduğunu biliyorum ama yapamam. Yapamam işte.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ciri’ye öyle yaklaştı ki bacağı dizine değdi.

“Dediğim gibi, karar senin ama bilmen gereken bir şey var ve bunu senden gizlemek dürüst olmazdı. Buradan kaçmak olanaksızdır Kırlangıç. Yani iş birliğini reddedersen, sonsuza kadar burada kalırsın, dostlarını ve dünyanı bir daha asla göremezsin.”

“İğrenç bir şantaj bu!”

“Oysa,” diye konuşmayı sürdürdü elf, kızın çığlığını hiçe sayarak, “senden rica ettiğimiz şeyi kabul edersen, zamanın bir önemi olmadığını sana kanıtlayacağız.”

“Anlamadım?”

“Zaman burada başka yerlerden farklı akar. Bize bir hizmette bulunursan, biz de karşılığını veririz. Burada geçirdiğin zamanı sana olduğu gibi geri veririz. Akağaç halkı adına yemin ederim.”

Ciri, gözünü Kelpi’nin siyah yelesine dikip sustu. Zamanı istedikleri gibi kullanıyorlar, diye düşündü. Kaer Morhen’de Vesemir şöyle söylerdi: Seni asmaya kalkarlarsa, bir bardak su iste. Su gelinceye kadar neler olacağı hiç bilinmez…

Elflerden biri ansızın çığlık atıp ıslık çaldı.

Avallac’h’ın atı ansızın kişnemeye, durduğu yerde tepinmeye başladı. Elf, atını kontrol altına aldı, öteki elflere seslenip bir şey söyledi. Ciri, bir kadının eyerinden sarkan deri kılıfından bir yay çıkardığını gördü. Kadın, üzengi üzerinde doğruldu, elini göz- lenne siper etti.

“Sakin ol,” dedi Avallac’h sert bir sesle. Ciri iç geçirdi.

İki yüz adım kadar ötelerinde, tekboynuzlar fundalıklar arasında dörtnala koşuyordu. En az otuz başlık bir sürü oluşturmuşlardı.

Ciri, daha önce de tekboynuzlar görmüştü birkaç kez; bazen, özellikle gün ağarırken, Kırlangıç Kulesi’nin oradaki göl kıyısına gelirlerdi. Ancak Ciri’nin onların yanına yaklaşmasına hiçbir zaman izin vermemişlerdi. Hayaletler gibi kaybolmuşlardı.

Sürünün başını, tuhaf kızıl tüyleri olan büyük bir aygır çekiyordu. Ansızın durdu, ısrarla kişnedi ve şaha kalktı. Arka ayaklarını, normal bir atın asla yapamayacağı şekilde yere vurup, ön ayaklarını havaya kaldırdı.

Ciri, görünce şaşırdı, Avallac’h ve diğer üç elf, hep bir ağızdan tekdüze, garip bir melodi mırıldanıyorlardı.

Kimsin sen?

Ciri başını iki yana salladı.

Kimsin sen? Bu soru beyninin içinde bir kez daha yankılanıp şakaklarına vurdu. Elflerin tekdüze şarkısı çok geçmeden tizleşti.

Kızıl tekboynuz kişnedi, sürü ona yanıt verdi. Koşarak uzaklaştıkları sırada zemin titremeye başladı.

Avallac'h'ın ve elflerin şarkısı kesildi. Ciri, âlimin kaşlarında biriken terleri gizlice sildiğini fark etti. Elf, Ciri'ye yan gözle baktı ve kızın onu yakaladığını kavradı.

"Burada her şey göründüğü kadar güzel değildir," dedi kuru bir sesle. "Her şey değil."

"Tekboynuzlardan korkuyor musunuz? Akıllı ve sevimlidirler oysa."

Elf yanıt vermedi.

"Elfler ile tekboynuzlann birbirlerini sevdiklerini duymuştum," diye ısrar etti Ciri.

Elf, başım öbür yana çevirdi. "O halde gördüğünü sevgililerin kavgası olarak değerlendir," dedi soğuk bir sesle.

Ciri, soru sormayı bıraktı.

Kendi dertleri başından aşkındı.

Küçük tepelerin zirveleri eski mezarlar ve ibadet alanlarıyla doluydu. Ciri bunlara bakınca Ellander'de gördüğü ve Yennefer'in ona büyüyü öğrettiği taş aklına gelmişti. Bunun üzerinden çok zaman geçti, diye düşündü. Çağlar önceydi…

Elflerden biri yeniden bağırdı. Ciri, dişi elfin gösterdiği yöne baktı. Kızıl aygırın yönettiği sürünün geri döndüğünü henüz fark edemeden, bir başka dişi elfin bağırdığım duydu. Ciri üzengilerin üzerinde doğruldu.

Karşıdan, tepelerden birinin arkasında ikinci bir sürü daha belirmişti. Bu sürünün başında bir tekboynuz vardı, sırtında kıratlarda olan desenlerden vardı ama mavimsi tonlardaydı.

Avallac'h aceleyle birkaç şey söyledi. Ciri'nin zorlandığı Ellylon diliydi bu ama Ciri anlamıştı, zaten elflerin komut almışçasına yaylarına davranması

kavramayı kolaylaştırıyordu. Avallac’h, ı yüzünü Ciri’ye döner dönmez kızın beyninin içinde bir uğultu başladı. Sanki kulağına bir midye kabuğu dayamışçasına bir sesti ama çok daha güçlüydü.

Direnme, diye bir ses duydu. Karşı koyma. Atlamak ve seni başka bir yere nakletmek zorundayım. Hayatını tehdit eden bir tehlikeyle karşı karşıyasın.

Uzaklardan bir ıslık ve uzunca bir çığlık duyuldu. Bir saniye sonra toprak, nalların altında titremeye başladı.

Tepenin arkasından adılar belirdi. Koca bir kıtaydı.

Adarın sırtlarında eyer örtüleri, süvarilerin başlarında uçlan sivri miğferler vardı. Dörtnala koşarken dalgalanan pelerinleri bordo, kan kırmızısı renkleriyle ateşi ya da batmakta olan güneşin aydınlattığı gökyüzünü hatırlatıyordu.

Islıklar, bağnşlar… Süvariler adannı var güçleriyle kızın olduğu gibi bu atın da eyer örtüsüne ejderha pulları ve dev gibi boynuzları olan bir öküz başı işlenmişti. Siyah saçlı olan, diğer bütün elfler gibi bordo rengi pelerinin altına bir zincir zırh giymişti. Bu zincirin halkaları inanılmaz küçük olduğu için bedenini yün elbise gibi yumuşacık sarmıştı. 1

“Avallac’h,” dedi siyah saçlı ve selam verdi.

“Eredin.”

“Bana bir iyilik borçlusun. Ne zaman istersem ödeyeceksin.” 1

“Ne zaman istersen öderim.”

Siyah saçlı atından indi. Avallac’h da indi ve Ciri’ye aynısını yapmasını işaret etti. Müthiş şekillere bürünmüş alçak beyaz kayalıklar arasından geçerek birlikte tepeliklere doğru yürüdüler. Her yer çalılık ve mersin ağaçlarıyla kaplıydı.

Ciri iki adamı inceliyordu. Aynı yapıdaydılar, daha doğrusu olağanüstü uzun boyluydular ama Avallac’h’ın yüz hatları yumuşaktı, siyah saçlının

yüzü ise yırtıcı bir kuşu andırıyordu. Sarışın ve esmer, diye düşündü Ciri. İyi ve kötü. Işık ve karanlık…

“İzninle Zireael, tanıştırayım: Eredin Breacc Glas.”

“Memnun oldum.” Elf hafifçe eğildi, Ciri özensiz de olsa aynen karşılık verdi.

“Tehlikede olduğumuzu nereden biliyordun?” diye sordu Avallac’h.

“Bilmiyordum.” Elf, Ciri’yi dikkatle süzüyordu. “Tekboynuzlann huzursuzlandıklan ve kavga aradıklarına dair bir haber yayıldığı için sahada devriye geziyorduk. Nedenini kimse bilmiyordu ama şimdi biliyoruz. Kuşkusuz kız yüzünden.”

Avallac’h elfi onaylamadı ama ona karşı da çıkmadı. Ancak Ciri, siyah saçlı elfin bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık veriyordu. Bir süre karşılıklı bakıştılar ve iki taraf da başını ilk çeviren olmak istemiyordu.

“Kadim Kan bu demek,” dedi elf. “Aen Hen Ichaer. Shiadhal’in ve Lara Dorren’in vârisi, öyle mi? İnanması çok zor. Sıradan küçük bir Dh’oine bu. İnsan dişisi.”

Avallac’h yanıt vermedi. Yüzü kayıtsız ve ifadesizdi.

“Yanılmadığını varsayıyorum,” diye sözlerini sürdürdü siyah saçlı. “Hatta buna kesin gözüyle bakıyorum çünkü sen hiç yanılmazsım Bu canlının içinde, en derinlerinde Lara’nm genleri var. Evet, zaten dikkatle bakınca bu ufaklığın soyunu ortaya koyan kimi hatlar beliriyor. Gözlerinde, Lara Dorren’i anımsatan bir şey var gerçekten. Öyle değil mi Avallac’h? Bunu değerlendirmeye senden daha çok kimin hakkı olabilir ki?”

Avallac’h bu sefer de yanıt vermedi ama Ciri onun solgun yüzünün biraz kızardığını fark etti yine de. Buna çok şaşırdı ve düşünmeye başladı.

Siyah saçlı ağzım çarpıttı. “Neresinden baksan, senin şu küçük D’hoine’in içinde değerli, güzel bir şey gizli. Ben görüyorum bunu. Bir gübre yığınının içinde bir altın görüyorum sanki.”

Ciri’nin gözlerinde öfkeli bir ışık çaktı. Avallac’h başını yavaşça çevirdi. “İnsanlar gibi konuşuyorsun Eredin,” dedi usulca.

Eredin Breacc Glas ağzını yayarak gülümsedi. Ciri, böyle dişler görmüştü daha önce, bembeyazdı, çok küçüktü ve insan ağzına benzemiyordu, bütün dişler ipe dizilmiş gibi sıralanmıştı ve aralarında köpekdişleri yoktu. Öldürülüp Kaedwen’deki nöbet kulübesinin bahçesine dizilmiş elflerde görmüştü. Alev’in de böyle bir çene yapısı vardı. Alev güldüğünde dişleri güzel görünürdü ama Eredin’inkiler korkunçtu.

“Beni şu an bakışlarıyla öldürmeye çalışan şu şey, ne amaçla burada olduğunu biliyor mu?” diye sordu Eredin.

“Elbette.”

“İş birliğine hazır mı peki?”

“Henüz tam olarak değil.”

“Tam olarak değil,” diye tekrarladı Eredin. “Bu kötü işte çünkü iş birliğinin yapısı, bunun tam olmasını gerektiriyor. Tam olmadan olmaz. Tir nâ Lia’yla aramızda yalnızca yarım günlük bir mesafe bulunduğuna göre, nerede durduğumuzu bilmemde yarar var.”

“Sabrının taşmasının âlemi ne?” Avallac’h dudaklarım hafifçe büzdü. “Acele etmek bize ne kazandırır?”

“Sonsuzluk.” Eredin Breacc Gias ciddileşti, yeşil gözlerinde bir ışık yanıp söndü. “Ama senin özelliğin bu, Avallac’h. Senin özelliğin ve sorumluluğun.”

“Ne demezsin!”

“Öyle! Şimdi izninizle, görev çağırıyor. Ne olur ne olmaz diye yanınızda refakatçiler bırakacağım. Burada, bu tepede gecelemenizi öneririm; yarın güneşin doğuşuyla birlikte yola koyulursanız, Tir nâ Lia’ya vakitlice varırsınız. Vafaill. Ha, bir şey daha var.”

Eğildi, çiçek açmış bir mersin dalım kırıp kopardı. Önce kendi yüzüne yaklaştırdı, sonra eğilerek Ciri'ye uzattı.

"Bu bir özürdür," dedi lafı dolandırmadan. "Düşüncesizce söylenmiş sözler için. Vd faill, luned."

Hızla uzaklaştı, birliğin yola koyulmasıyla birlikte toprak nal darbeleri altında sarsılmaya başladı.

"Sakın ola ki," diye homurdandı Ciri, "bu adamın hani benim şu… Yani ben bu adamla… Eğer öyleyse ölsem de olmaz."

"Hayır," dedi Avallac'h usulca. "O değil. Sakin ol."

Ciri, mersin dalını kaldırıp yüzüne tuttu; heyecanlandığını ve büyülendiğini elfin görmesini istemiyordu.

"Sakinleştim şimdi."

Bozkırın kurumuş devedikenlerinin ve çalılıklarının yerini yemyeşil çimenler, nemli eğrelti otları almıştı ve ıslak toprakların üzeri sapsarı düğünçiçekleri ve masmavi acı baklayla kaplıydı. Çok geçmeden akçakavakların ortasından usulca akan bir nehir gördüler. Nehrin suyu cam gibi berrak olsa da kahvemsi bir renk almıştı. Ortalık çürümüş bitki kokuyordu.

Avallac'h, flütüyle hareketli küçük melodiler çalıyordu. Ciri yüzünü asıp düşüncelere dalmıştı.

"Şu çok önemsediğiniz çocuğun babası kim olacakmış peki?" diye sordu sonunda. "Yoksa önemli değil mi bu?"

"Tabii ki önemli. Kararım verdiğini mi anlamalıyım bundan?" "Hayır, öyle anlama. Belli konulan aydınlatıyorum, o kadar." "Sana yardımcı olabilirim. Neyi öğrenmek istiyorsun." "Sen çok iyi biliyorsun bunu."

Bir süre konuşmadan adannı sürdüler. Ciri, tüm asaletleriyle nehirde yüzen kuğular gördü.

“Çocuğun babası,” dedi Avallac’h sakin ve kuru bir sesle, “Auberon Muircetach olacak. Auberon Muircetach bizim… Sizde nasıl derler… En büyük lider mi?

“Kral mı? Bütün Aen Seidhe ‘lerin kralı mı?

“Aen Seidhe ‘1er, yani Tepe Halkı senin dünyanın cifleridir. Bizim adımız Aen Elle, Akağaç Halkı. Evet öyle, Auberon Muircetach bizim kralımız.”

“Akağaç kralı mı?”

“Öyle de denebilir.”

Sonra susup yollatma devam ettiler. Hava çok sıcaktı.

“Avallac’h.”

“Evet?”

“Eğer dediğinizi yapmaya karar verirsem, sonrasında… Daha sonra… Özgür olacak mıyım?”

“Özgür olacak ve istediğin yere gidebileceksin. Çocuğun yanında kalmak istemezsen tabii.”

Ciri öfkeyle burnundan soludu ama bir şey söylemedi.

“Kararını verdin mi?”

“Vardığımızda kararımı vereceğim.”

“Vardık.”

Ciri, suyun içine yeşil perdeler gibi inen salkımsöğüt dallarının arkasında saraylar gördü. Hayatında böylesine rastlamamıştı. Mermer ve kaymaktaşından yapılmış olmalarına karşın çardak gibi bölünmüştü hepsi. Öylesine zarif, narin ve inceydiler ki yapı değil yapı hayaletleri gibi duruyorlardı. Ciri, her an bir rüzgâr çıkacak ve saraylar gölün üzerini kaplayan buharda yok olup gideceklermiş gibi hissediyordu. Ancak rüzgâr

çıkıp buhar uçup gittiğinde, salkımsöğüt dallan hareketlenip nehir büküle büküle aktığında saraylar yok olmamıştı; öyle bir niyetleri de belli ki yoktu. Hatta daha da güzelleşmişlerdi.

Ciri büyülenmiş gibiydi; gözlerini suyun içinden nilüfer çiçekleri gibi çıkmış küçük setlere, küçük kulelere; nehrin üzerinde sarmaşık gibi salman köprülere; merdivenlere, korkuluklara, kemerlere, sütunlu koridorlara, sundurmalara, büyüklü küçüklü sütunlara ve kubbelere, kuşkonmazı andıran ince kulelere dikmişti.

“Tir nâ Lia,” dedi Avallac’h usulca.

Yaklaştıkça mekânın güzelliğine daha çok kapılıyor, nefesi gitgide daralıyor ve göz pınarlanna yaşlar doluyordu. Ciri fıskiyelere, mozaiklere, heykellere, amdara baktı. Narin yapıların amacım bir türlü çözemedi. Bazılarının ise estetik ve ahenk dışında hiçbir amaca hizmet etmediğine karar verdi.

“Tir nâ Lia,” diye tekrarladı Avallac’h, “daha önce hiç böyle bir yer görmüş müydün?”

“Elbette.” Ciri, boğazındaki düğümden kurtuldu. “Böyle bir yerin harabesini görmüştüm. Shaerrawedd’de.”

Uzun süre konuşmayan bu kez elf oldu.

Nehrin karşı kıyısına kavisli ince bir köprüden geçmişlerdi; köprü her an çökecekmiş gibi durduğundan Kelpi oraya ayak basmaya ürkmüş, uzunca bir süre burnundan solumuştu.

Ciri, çok gergin olduğu halde çevresine dikkatle bakıyor, masal kenti Tir nâ Lia’nın sunduğu manzaralardan hiçbirini kaçırmak istemiyordu. Birincisi meraktan yanıp tutuşuyordu, İkincisi aklı hâlâ firar etmekte olduğu için durmaksızın fırsat kolluyordu.

Köprülerde, teraslarda, balkonlarda, bulvarlarda, sütunlu koridorlarda ve hollerde daracık tunikler giyip sırtlarına yaprak şeklinde motifler işlemeli kısa pelerinler atmış uzun saçlı erkek elfler gördü. Karşısına ayrıca ağır

makyajlı, uçuşan elbiseler ya da erkek giysilerini andıran takımlar giymiş dişi elfler çıktı.

Saraylardan birinin ana kapısında onları Eredin Breacc Glas karşıladı. Kısa bir komutu üzerine ortalık bir anda boz rengi giysiler içinde kısa boylu dişi elflerle doldu, ağızlarını bile açmadan hızla atlarla ilgilendiler. Ciri biraz şaşırmıştı. Avallac'h, Eredin ve o ana kadar karşılaştığı elflerin hepsi olağanüstü uzun boyluydu. Ciri onların gözlerinin içine bakabilmek için başını arkaya atmak zorunda kalıyordu. Boz rengi giysili elfler, Ciri'den epeyce kısaydı. Başka bir ırk, diye içinden geçirdi genç kız. Uşak ırkı. Bu masal dünyasında bile yan gelip yatanlar için canım dişine takması gereken bilileri vardı.

Sarayın içine girdiler. Ciri iç geçirdi. Asil kan taşıyan bir prensesti o, saraylarda büyümüştü ama böylesi mermerler, bakırtaşı, işlemeler, heykeller, mozaikler, aynalar ve ayaklı şamdanlar hiç görmemişti. Kendini bu pırıl pırıl mekânda kötü hissetti, yolculuk yüzünden toz ve ter içindeydi, berbat görünüyordu, buraya yakışmıyordu.

Oysa Avallac'h son derece rahat hareket ediyordu. Bir eldivenle vurarak pantolonunun ve botunun tozunu aldı ve kalkan tozların bir aynaya oturmasına aldırmadı. Ardından aşağılayan bir ifadeyle, eldivenlerini iki büklüm duran bir dişi elfe doğru attı.

"Auberon?" diye sordu kısaca. "Bekliyor mu?"

Eredin gülümsedi. "Bekliyor. Çok acelesi var. Kırlangıç'in bir an bile kaybetmeden derhâl yanına gelmesini istedi ama ben kendisini bundan vazgeçirdim."

Avallac'h kaşlarını kaldırdı.

"Zireael," dedi Eredin büyük bir sükûnetle, "kralın yanına çıkarken gergin olmamalı, baskı hissetmemeli, dinlenmiş, rahat ve keyifli olmalı. Banyo, yeni giysiler, yeni bir saç modeli ve makyaj keyfini yerine getirecektir. Auberon da o kadar sabredecektir bence."

Ciri, derin bir soluk alıp elfe baktı. Adamı sempatik bulmuştu ve buna çok şaşırdı.

Eredin gülümseyince köpekdişleri olmayan dişleri ortaya çıktı. “Bir konu kaygılandırıyor beni,” dedi Eredin. “Bu da Kırlangıç’ımızın gözlerindeki atmacavari ışıltı. Kırlangıç’ımız sağa sola öyle bakışlar atıyor ki kafeste bir delik arayan kakım âdeta. Görüyorum ki Kırlangıç, kayıtsız şartsız bir teslimiyetten çok uzak henüz.”

Avallac’h buna bir yorum yapmadı. Ciri de.

“Ama şaşırmadım,” diye sözlerini sürdürdü Eredin. “Shiadhal’in ve Lara Dorren’in kanı bu, daha farklı olamazdı. Ancak beni iyi dinle Zireael. Buradan kaçmak yok. Geas Garadh’ı, engel büyüsünü kırmak olanaksız.”

Ciri’nin denemeden buna inanmayacağı bakışlarından açıkça okunuyordu.

“Diyelim ki bir mucize oldu ve engeli aştın,” Eredin kızdan gözünü ayırmıyordu, “unutma ki bu senin felaketin olur. Bu dünya yalnızca görünürde ılımlıdır, aslında ölümcüldür, hele ki yabancısı olan biri için. Bir tekboynuzun boynuz darbesi, sihirle bile iyileşemez.”

Eredin, kızın yanıt vermesine firsat bile tanımadan, “Şunu da bilmelisin ki,” diye devam etti, “şu vahşi yeteneğin beş para etmez burada. Atlayamayacaksın, o yüzden denemeye bile kalkma. Diyelim ki başardın, benim Dearg Ruadhri’lerim, Kızıl Süvarilerim zaman ve mekânın uçurumlarında bile seni yakalar.”

Ciri, Eredin’in ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı. Ancak Avallac’h’ın yüzünün ansızın sertleşmesi onu düşündürdü; belli ki Eredin’in sözlerinden rahatsız olmuştu adam. Eredin sanki gereğinden fazla konuşmuştu.

“Gidelim,” dedi Avallac’h. “İzninle, seni şimdi hanımların korumasına teslim ediyoruz Zireael. Güzel görünmen gerekiyor. İlk izlenim çok önemli.”

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor, şakakları zonkluyor, biraz da elleri titriyordu. Kendine hâkim olup yumruklarını sıktı. Ağır ağır soluk alıp vererek sakinleşmeye çalıştı. Omuzlarını gevşetti, kasılmaktan taş kesilmiş boynunu oynattı.

Kendini büyük aynada bir kez daha seyretti. Gayet hoş görünüyordu. Banyodan sonra hâlâ kurumamış olan saçları, yüzündeki iz kısmen kapanacak şekilde kesilmiş ve taranmıştı. Güzel gözleri ve dudakları makyajla vurgulanmıştı, eteğin bacağının üst kısmının yansını açıkta bırakan yırtmacı, sırtındaki siyah yelek ve incilerle bezeli ince bluz da yakışmıştı. Boynundaki ipek şal ilginç bir ayrıntı oluşturmuştu.

Ciri, şalı düzelttikten sonra elini bacaklanmn arasına atıp orada da düzeltmesi gerekenleri düzeltti. Çünkü eteğinin altına gerçekten şaşılacak şeyler giymişti: İnce, özel dokuma bir külot ve neredeyse külota kadar ulaşan ve jartiyer kullanmadan inanılmaz bir şekilde bacaklara yapışan çoraplar giymişti. 4

Kapı koluna dokundu. Öylesine çekinerek yaptı ki bunu, sanki elinin altında kapı kolu değil uyuyan bir kobra vardı. 1

Damnuair, diye düşündü farkında olmadan elf dilinde, ben kılıçlı erkeklere kafa tutmuş biriyim. Senin gibi bir adam…

Gözlerini kapayıp iç geçirdi ve odaya girdi.

Odanın orta kısmında kimse yoktu. Bakırtaşından bir masanın üzerinde bir kitap ve bir sürahi duruyordu. Duvarlar tuhaf rölyefler, büzgülü perdeler ve alacalı duvar halılarıyla kaplıydı. Köşeye bir heykel yerleştirilmişti.

Bir başka köşede ise cibinlikli bir yatak vardı. Kızın kalbi yeniden hızlı hızlı çarpmaya başladı. Yutkundu.

Göz ucuyla bir hareket fark etti ama odada değil, terasta.

Orada oturuyordu, profili Ciri’ye dönüktü.

Elflerde hiçbir şeyin bildiklerine uymadığına alışkın olduğu halde, hafif bir şok yaşadı. Kraldan söz edildiği sürece, her nedense gözünün önünde gelini olmaktan kıl payı kurtulduğu Verden Kralı Ervyll'i canlandırmıştı. Kral dendi mi, aklına ağzı leş gibi soğan ve bira kokan, kırmızı burunlu, gözlerine kan oturmuş, pis sakallı, vücudundaki yağlardan hareket edemeyen, küresini ve asasını kahverengi lekelerle dolu tombul elinde tutan bir şişko gelirdi.

Ancak teras korkuluğunun dibinde bambaşka bir kral oturuyordu.

İnce hadara sahipti ve çok uzun boyluydu. Saçları Ciri'ninki gibi kül şansıydı, aralannda bolca kır tutamlar vardı, omuzlanna ve sırtına dökülmüştü. Sırtına siyah tunik, ayaklanna da koncu boydan boya tokalarla bezeli tipik elf çizmeleri giymişti. Uzun parmaklı ince, beyaz elleri vardı.

Balon köpükleri şişirmekle meşguldü. Elinde sabunlu suyla dolu bir çanak ve pipet tutuyordu, arada bir pipete üfleyip nehre doğru gökkuşağı renginde balonlar uçuruyordu.

Ciri usulca öksürdü.

Akağaç kralı başını çevirdi. Ciri, içini çekmeden duramadı.

Kralın gözleri tekinsizdi. Eritilmiş kurşun gibiydi, dipsizdi. Bir de tarifsiz bir hüzün vardı bu gözlerde.

"Kırlangıç," dedi. "Zireael, gelmeye karar verdiğin için teşekkür ederim."

"Kendi dünyama!"

"Aa. Kusura bakma. Yemin ederim, 'kendi duvarıma' dediğini sandım. Buna da çok şaşırdım tabii. Dilimizi mükemmel konuşuyorsun ama aksan ve telaffuz üzerinde biraz çalışmak gerekir."

"Aksanım önemli mi? Beni sohbet için çağırmadın nasılsa."

"Mükemmelliğin peşinden gitmemize hiçbir şey engel olmamalı."

Pipetin ucunda yeni bir balon şişti, koptu, süzüldü ve bir salkımsöğüt dalına takılınca patladı. Ciri iç geçirdi.

“Kendi dünyana dönmek için acele ediyorsun,” dedi Auberon Muircetach bir süre sonra. “Kendi dünyana! Gerçekten de insanların tevazudan fazlasıyla nasiplendiğini söylemek ne mümkün!”

Pipetiyle çanağın içindeki suyu karıştırdı, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi üfledi ve sürüyle gökkuşağı balonları yarattı.

“İnsanlar,” dedi, “senin baba tarafından kıllı atan dünyada tavuktan çok sonra boy gösterdi. Tavuğun dünya üzerinde hak talep ettiğini bugüne kadar hiç duymadım. Orada neden maymun gibi kıvranıp duruyorsun? Söylediklerimin seni ilgilendirmesi gerekir çünkü tarih bu. Dur, bir tahminde bulunayım: Tarih senin umurunda değil, sana sıkıcı geliyor.”

Nehre doğru pırıl pırıl kocaman bir balon süzüldü. Ciri, dudağını ısıtıp sustu.

“Senin baba tarafından kıllı atan,” diye devam etti elf, kamışla suyu karıştırırken, “başparmağını ve iptidai zekâsını nasıl yararlı hale getireceğini çabuk kavradı. Onları kullanarak genelde ilginç olduğu kadar korkunç pek çok şey yaptı. Şunu demek istiyorum: Atalarının yaptığı şeyler korkunç olmasaydı ilginç olurdu.”

Bir sonraki, derken ikinci ve üçüncü balon köpüğü de havaya yükseldi.

“Senin atalarının ne yaptığı biz Aen Elle’lerin aslında pek umurunda olmadı çünkü bizler kuzenlerimiz Aen Seidhe’lerin aksine o dünyayı terk etmiştik. Kendimize başka, ilginç bir evren bulmuştuk. İnanamayacaksın ama o tarihlerde bir dünyadan diğerine özgürce geçilebiliyordu. Biraz beceri ve çalışmayla elbette. Ne demek istediğimi anladığından hiç kuşkum yok.”

Ciri meraktan çatlayacaktı ama inatla susuyordu. Elfîn kendisiyle biraz dalga geçtiğinin bilincindeydi ama onun işini kolaylaştırmak istemiyordu.

Auberon Muircetach gülümseyerek döndü. Boynunda altın bir kolye taşıyordu, eski lisanda torc’h denen iktidar nişanıydı bu.

“Mire, limed.”

Pipetin içine hafifçe üfleyip ustaca oynatıyordu. Ucunda daha öncekilerin aksine çok sayıda küçük balonlar oluşmuştu şimdi.

“Baloncuk, yanında bir baloncuk daha, sonra bir tane, bir tane daha,” dedi şarkı söyler gibi. “Böyleydi, böyleydi işte… Ne fark eder ki diye düşündük aramızda, biraz burada, biraz orada oluruz, Dh’oine ‘1er dünyalarım ve kendilerini illa yok etmek istiyorlarsa, ne yapalım? Biz de başka yere gidelim… Başka bir baloncuğa… “

Ciri, kralın yakıcı bakışları altında başını sallayıp dudaklarını ıslattı. Elf yine gülümsedi, baloncukları eliyle itti, bir kez daha üfledi, öyle ki pipetin sonunda şimdi bir üzüm salkımı gibi birbirine bağlı çok sayıda kabarcıklar oluşmuştu.

“Sonra Çarpışma oldu.” Elf, pipeti ucundaki baloncuklarla havaya kaldırdı. “Başka dünyalar oluştu hatta ama kapı kapandı. Bir avuç seçilmiş dışında kapılar herkese kapandı. Ayrıca zaman daralıyor. Kapının açılması gerekli. Acilen. Bu elzemdir. Bu sözcüğü anlıyor musun?”

“Aptal değilim.”

“Hayır değilsin.” Elf başını çevirdi. “Olamazsın zaten. Aen Hen Ichaer’sin sen, Kadim Kan. Yaklaş.”

Elf elini ona doğru uzatınca Ciri dişlerini birbirine geçirdi ama elf onun yalnızca ön koluna ve eline dokundu. Ciri, içinde hoş bir karıncalanma hissetti ve elfin tekinsiz gözlerine bakma cesareti gösterdi.

“Söylediklerinde inanmamıştım,” diye fısıldadı elf. “Ama doğru. Shiadhal’in gözleri var sende. Lara’nm gözleri.”

Elf gözlerini yere indirdi. Ciri kendini tedirgin ve aptal hissetti.

Akağaç kralı, dirseğini korkuluklara dayayıp çenesini avucunun içine aldı. Uzun bir süre sadece nehirde yüzen kuğularla ilgilenir gibi bir hali vardı.

“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi sonra başını çevirmeden. “Ama şimdi git ve beni yalnız bırak.”

Ciri, Avallac’h’ı nehir kıyısında, saman sarısı saçlı, olağanüstü güzel bir dişi elfle birlikte bir tekneye binerken buldu. Elf, dudaklarını Şamfıstığı yeşiline boyamış, göz kapaklarına altın sarısı küçük noktalar kondurmuştu.

Ciri’nin niyeti dönüp gitmekti ama Avallac’h bir el hareketiyle onu durdurdu. İkinci bir hareketiyle de onu tekneye binmeye davet etti. Ciri duraksadı. Avallac’h’la tanıklar önünde görüşmek istemiyordu. Avallac’h, elfe hızlıca bir şeyler söyledi, eliyle öpücük yolladı, elf de omuz silkerek uzaklaştı. Giderken bir kez döndü ve Ciri’ye onun hakkında ne düşündüğünü bakışlarıyla anlattı.

“Mümkünse yorum yapma,” dedi Avallac’h, Ciri pruvaya en yakın oturağa oturduktan sonra. Avallac’h da yanına ilişip flütünü çıkardı, tekneyle ilgilenmeden çalmaya başladı. Ciri, tedirgince çevresine bakındı ama tekne nehrin tam ortasında ilerliyor, suyun içine uzanan merdivenlere, kütüklere ve direklere bir milim bile meyletmiyordu. Tuhaf bir tekneydi, Ciri böylesini hiç görmemişti, su üstünde ilerleyebilen her şeyle tanıştığı Skellige ‘de bile böyle bir deneyimi olmamıştı. Teknenin pruvası çok yüksek, ince, arkaya doğru kıvrıktı, anahtar biçiminde yapılmıştı; tekne çok uzun ve çok dardı, devrilecekmiş hissini veriyordu. Dümene ve küreklere geçmek yerine böyle bir şeyin içinde ancak bir elf oturup gönül rahadığıyla flüt çalabilirdi.

Avallac’h flütünü kenara bıraktı. “Canını sıkan nedir?”

Kızı tuhaf bir gülümsemeyle izliyordu.

“Düş kırıklığına uğradın,” diye sözlerini sürdürdü Avallac’h. , “Bu bir soru değil saptamaydı. “Düş kırıklığına uğradın ve öfkelisin.” ‘

“Hayır! Hiç de değil!”

“Olmamalısın zaten.” Elf ciddileşti. “Auberon sana saygılı davrandı, Aen Elle soyundan biri olarak yaklaştı. Unutma ki biz Akağaç Halkı’yız, asla acelemiz olmaz. Zamanımız bol bizim.”

“O bana bambaşka bir şey söyledi.”

“Ne söylediğini biliyorum.”

“Meseleyi de biliyor musun?”

“Elbette.”

Ciri çok şey öğrenmişti. Elf flütü yine dudaklarına dayadığında sabırsızlığını ve öfkesini ne bir iç çekişle ne de bir hareketle belli etti. Elf uzun uzun özlem dolu ritmik melodiler çaldı.

Tekne ilerliyor, Ciri altından geçtikleri köprüleri sayıyordu.

Dördüncü köprüden sonra, “Senin dünyanın yok olma tehlikesiyle karşı karşı olduğuna dair çok ciddi kaygılarımız var,” dedi elf. “Dehşet boyutlarda bir iklim felaketi kapıda. Aldığın kapsamlı eğitim sırasında Aen Ithlinne Speath’le, Ithlinne’nin kehanetiyle tanışmışsındır kuşkusuz. Orada Beyaz Soğuk’tan söz edilir. Bunun şiddetli bir buzlanma olduğunu varsayıyoruz. Senin dünyanın kara parçasının yüzde doksanı kuzey yarımküre üzerinde bulunduğundan, böyle bir buzlanma canlıların büyük bir bölümünün yaşamına mal olacak. Soğuktan ölecekler. Kurtulanlar ise kendilerini barbarlığa kaptıracak, yiyecek uğruna yapacakları acımasız mücadelelerde birbirlerini imha edecek, açlıktan çıldırmış yırtıcı hayvanlara yem olacaklar. Kehanet metnini anımsa: Nefret Çağı, Balta Çağı, Kurt Fırtınaları Çağı.”

Ciri yeniden flüt çalmaya başlamasından korkarak elfîn sözünü kesmedi.

. “O çok önem verdiğimiz çocuk,” diye konuşmayı sürdürdü Avallac’h, flütü parmaklarının arasında çevirirken, “Lara Dorren’in soyu ve bizim bizzat geliştirdiğimiz genin taşıyıcısı, o dünyanın sakinlerini kurtarabilir. Lara’nın soyunu devam ettirecek olanın -bunu sen sağlayacaksın tabii- biz âlimlerden binlerce kat daha güçlü yetenekleri olacağını varsayıyoruz ve bunun için haklı gerekçelerimiz var. Bu güçlerin basit bir formuna sen de sahipsin. Meselenin ne olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?”

Ciri öğrenmişti, Eski Lisan'da güzel konuşmayı bilen şahıslar soru sorar gibi konuşur ama yanıt beklemezdi, hatta yanıt gelmesini yasaklardı.

"Kısacası," diye devam etti Avallac'h, "mesele, kişinin yalnızca o kadar da önemli olmayan kendi şahsını dünyalar arasında hareket ettirmekle sınırlı kalmamasıdır. Amaç Ard Gaeth'i, herkesin geçebileceği büyük ve kalıcı kapıyı açmak. Çarpışma öncesi ba şarmıştık bunu, şimdi de ulaşabilmek istiyoruz. Aen Seidhe'leri ' yaşadıkları batmakta olan dünyadan tahliye edeceğiz. Yardım borçlu olduğumuz kardeşlerimizi… Onların kurtuluşu için bir şey yapamadığımız duygusuyla yaşayamayız. Onları kurtaracağız, tehdit altındaki her şeyi bu dünyadan tahliye edeceğiz. Her şeyi, Zireael. İnsanları da."

"Gerçekten mi?" Ciri, şaşkınlığını gizleyemedi. "Dh'oine'leri de mi?"

"Onları da. Ne kadar önemli olduğunu, nelerin sana bağlı olduğunu anlıyorsun şimdi. Sabırlı olmanın önemini de. Bu gece Auberon'a gidip bütün gece yanında kalmanın önemini de. İnan bana, davranışıyla seni istemediğini göstermedi. Bu işin senin için kolay olmadığını, aceleci davranmakla seni kıracağını ve yaralayacağını biliyor. O çok şey bilir, Kırlangıç. Bunu fark ettiğinden hiç kuşkum yok."

"Fark ettim," diye tısladı Ciri. "Akıntının bizi Tir nâ Lia'dan epeyce uzaklaştırdığının da farkındayım. Küreklere sarılma zamanı ama ben kürek göremiyorum burada."

"Yok çünkü." Avallac'h elini kaldırdı, çevirdi, parmaklarını hızla arkaya attı. Tekne durdu. Bir an olduğu yerde kaldı, sonra akıntıya karşı yüzmeye başladı.

Elf yerine bu kez daha rahat kuruldu, flütü dudaklarına götürdü ve kendini tamamen müziğe verdi.

Akağaç kralı, Ciri'yi akşam yemeğine davet etmişti. Ciri ipek elbisesini hışırdatarak içeri girdiğinde kral onu bir el hareketiyle masaya davet etti. Görünürde uşak yoktu. Kızın hizmetini kral görüyordu.

Yemek, çeşitli sebze türlerinden oluşuyordu. Ayrıca kaynatılmış, kızartılmış ve bir sos içinde buharda pişirilmiş mantar da vardı. Ciri böyle mantar görmemişti. Bazdan yaprak kadar ince ve beyazdı, tatları hafif ve lezizdi, bazdan da kahverengi ve siyahtı, etli ve mis kokuluydu.

Auberon, kızın kadehine roze şarap doldurdu. Hafif gibi duran bu şarap hemen başa vuruyor, gerilimi ve dili çözüyordu. Böylece daha ne olduğunu anlamadan Ciri ona asla anlatmayacağını düşündüğü şeyleri anlatmaya başlamıştı.

Kral onu sabırla dinliyordu. Derken Ciri, orada neden bulunduğunu ansızın anımsadı, keyfi bir anda kaçtı ve sustu.

“Eğer doğru anladıysam,” dedi Auberon, kızın tabağına arpacık soğanı kokan yeşil, hiç tanımadığı mantarlardan koyarken, “bu Geralt ile seni yazgının bağladığına mı inanıyorsun?”

“Aynen.” Ciri, ruj lekelerinin bulaştığı kadehini kaldırdı. “Yazgı. O, yani Geralt, bana yazılmış, ben de ona. Kaderlerimiz iç içe geçmiş. O yüzden gitsem iyi olacak. Derhâl. Anlıyor musun?”

“Pek bir şey anlamadığımı itiraf etmeliyim.”

“Yazgı!” İçkisinden bir yudum aldı. “Önü kesilmemesi gereken bir güçtür. Bu yüzden düşündüm ki… Hayır, hayır teşekkür ederim, başka koyma tabağıma lütfen, çok yedim, patlamak üzereyim.”

“Düşündüğünü söylüyordun.”

“Düşündüm ki beni burada esir almak hata olur. Ayrıca beni zorlamak… Yani ne demek istediğimi anlıyorsun. Ona acilen yardım etmek için gitmeliyim buradan… çünkü yazgım…”

“Yazgı,” diye kızın sözünü kesti Auberon ve kadehini kaldırdı. “Mukadderat. Kaçınılmaz bir şey. Öngörülemez sayısız olayların başka türlü değil de belli bir şekilde son bulmasını sağlayan bir mekanizma. Öyle değil mi?”

“Kesinlikle!”

“Sonuç, koşullardan bağımsız olarak yaşanmak zorundadır. Yazgı, yerine gelmek zorundadır. Öyle değil mi?”

“Öyle!”

“Nereye ve neden gitmek istiyorsun peki? Şarabını iç, anı yaşa, yaşamın tadını çıkar. Olacak olan nasılsa olacaktır, bundan kaçamayız.”

“Bu iş o kadar basit değil.”

“Kendinle çelişkiye mi düşüyorsun yani?”

“Öyle bir şey yapmıyorum.”

“Çelişkiye itiraz ediyorsun, bu da kısırdöngüdür.”

“Hayır!” Ciri başını sertçe çevirdi. “Oturup hiçbir şey yapmamak olmaz! Hiçbir şey kendiliğinden olmaz!”

“Seninki kılı kırk yarmak!”

“Zamanı anlamsızca harcamak olmaz! Doğru an kaçırılır yoksa… Doğru, bir daha geri döndürülemeyecek an… Çünkü zaman asla başa dönmez!”

“İzninle.” Auberon ayağa kalktı. “Şuna bir baksana.”

Gösterdiği duvarda, devasa bir yılanı betimleyen bir rölyef vardı. Bedenini sekiz şeklinde kıvırmış olan sürüngen, dişlerini kendi kuyruğuna geçirmişti. Ciri daha önce de böyle bir şey görmüştü ama nerede olduğunu anımsayamadı.

“Şu gördüğün,” dedi elf, “çok yaşlı Ouroboros yılanıdır. Ouroboros, sonsuzluğu simgeler ve kendisi de sonsuzdur. O, sürekli ilerlemektir ve ebedi geri dönüştür. Ne başı ne de sonu olan bir şey.

“Zaman, yaşlı Ouroboros gibidir. Geçen an, kum saatinden akan bir kum tanesidir zaman. Zaman, onu ölçmeye bayıldığımız anlar ve olaylardır.

Oysa yaşlı Ouroboros, her anda, her saniyede geçmiş, bugün ve gelecek olduğunu anımsatır bize. Her anda sonsuzluk vardır. Her yola koyuluş aynı zamanda geri dönüştür, her veda bir buluşmadır, her geri dönüş bir ayrılıktır. Her şey aynı zamanda hem başlangıç hem sondur.

“Sen de,” dedi Auberon kızın yüzüne bakmadan, “hem başlangıç hem sonsun. Az önce yazgıdan söz edildiği için şunu bilmelisin ki senin yazgın bu: başlangıç ve son olmak! Anlıyor musun?”

Ciri bir an duraksadı. Ancak Auberon’un coşkulu bakışları karşısında yanıt verme zorunluluğu duydu. “Anlıyorum.”

“Soyun.”

Auberon bunu öylesine umursamaz ve kayıtsızca söylemişti ki Ciri öfkesinden az kalsın avazı çıktığı kadar bağıracaktı. Elleri titreyerek yeleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Gelgelelim parmaklan ona itaat etmiyordu, kopçalar, düğmeler, kurdeleler çok sıkıydı. Ciri, yaşanacaktan bir an önce geride bırakabilmek için elinden geldiğince acele etmesine karşın soyunma işi uzuyor, sinirlerini yıpratıyordu. Fakat elf acelesi olan birine benzemiyordu. Sanki bütün sonsuzluk gerçekten emrindeymiş gibi bir hali vardı.

Kim bilir, belki de emrindedir, diye düşündü Ciri.

Çırılçıplak kaldıktan sonra birkaç küçük adım attı; zemin buz gibiydi. Auberon bunu fark edip sessizce yatağı gösterdi.

Yatak, vizonlarla kaplıydı. Vizon kürkler dikilerek örtüye dönüştürülmüştü. Yumuşacık ve sıcacıktı, tenini okşuyordu.

. Auberon tamamen giyinik olarak, hatta çizmelerini bile çıkarmadan kızın yanına uzandı. Elf ona dokunduğunda Ciri elinde olmadan kasıldı, biraz da kendine kızdı çünkü son ana kadar onurlu bakireyi oynamaya kararlıydı. Yine de dişleri birbirine vuruyordu. Elfin, bütün bedenini ürperten dokunuşlarının sakinleştirici bir yanı da vardı; parmaklan ise öğretiyor, emir veriyordu. Yol gösteriyordu. Yönlendirmeleri, bir sonraki adımı sezecek

kadar kavradıktan sonra gözlerini kapadı ve yanındakinin Mistle olduğunu hayal etmeye çalıştı ama başaramadı çünkü elf, Mistle ‘dan çok farklıydı.

Ne yapması gerektiğini, kıza eliyle öğretiyordu. Okşamalanyla kızın ipek bir kurdele gibi yumuşamasını, ağzından bir inilti çıkmasını, dudaklarım ısırmasını sağladı. Derken Ciri, bütün bedenini sarsan şiddetli bir kasılma yaşadı.

Elfin bunun üzerine yaptığı şeyi Ciri hiç ama hiç beklememişti. Auberon ayağa kalktı ve gitti. Kızı ateş gibi yanarken, kesik kesik , solurken ve sarsılırken öylece bıraktı.

Dönüp arkasına bile bakmadı.

Ciri’nin yanaklarına ve şakaklarına kan hücum etti. Vizon kürkler üzerinde iki büklüm oldu. Öfkesinden, utancından ve ona reva görülen aşağılamadan hıçkırarak ağlamaya başladı.

Avallac’h onu ertesi sabah sarayın arkasında, heykellerin ortasında yer alan sundurmada buldu. Ender rastlanan bir biçimde heykeller çeşitli boylarda, yaşlarda ve duruşlardaki elf çocuklarını simgeliyordu. Özellikle de elfin önünde durduğu heykel biraz garipti: Öfkeden yüzü kasılmış bir erkek çocuğuydu bu; yumruklarını sıkmış, tek bacak üstünde dikiliyordu.

Ciri gözünü bir süre alamadı bu heykelden; bu arada karnında belirsiz bir ağrı hissetti. Avallac’h ısrar edince her şeyi anlattı ama imalarla ve kekeleyerek.

Sözlerini bitirdikten sonra, Avallac’h ciddi bir sesle, “Saovine dumanını altı yüz elli kezden fazla görmüş biridir o,” dedi. “İnan bana Kırlangıç, bu Akağaç Halkı için bile çoktur.”

Anlamaya çalış. Anlamadığın bir şey olursa da kati surette aceleci davranma. Sabırlı ol. Zamanın bir anlamı olmadığını anımsa.”

“Elbette var!”

“İnatçı çocuklar gibi davranmamanı rica etmiştim. Bir kez daha tekrar ediyorum, Auberon’a karşı sabırlı ol. Özgürlüğüne kavuşman için tek şansın bu çünkü.”

“Gerçekten mi?” diye bağırdı Ciri. “Bundan kuşkulanmaya başlıyorum artık! Beni kandırdığını düşünmeye başladım! Hepinizin beni kandırdığını…”

Avallac’h’ın yüzü heykellerinki gibi taşlaşmıştı. “Kendi dünyana geri döneceğine söz verdim sana. Benim sözüm bu. Verilen sözlerden kuşku duymak, Aen Elle gözünde ağır bir hakarettir. Seni böyle bir hakarette bulunmaktan korumak için bu görüşmeyi sonlandırmayı öneriyorum.”

Elf gitmek için hamle yaptı ama Ciri önünü kesti. Avallac’h’ın akvamarin mavisi gözleri kısıldı ve Ciri çok ama gerçekten çok tehlikeli bir elfle karşı karşıya olduğunu kavradı. Ancak artık geri adım atamazdı.

“Bu tam elflere göre,” diye yılan gibi tısladı kız, “önce hakaret etmek, sonra hesaplaşmadan basıp gitmek.”

“Dikkadi ol, Kırlangıç.”

Ciri, başını kibirle arkaya attı. “Dinle. Sizin Akağaç kralı görevinin altından kalkamıyor, bu apaçık ortada. Sorunun bende ya da onda olması önemli değil. Fark etmez, bir anlamı yok. Ben anlaşma koşullarını yerine getirmek ve bu işten bir an önce kurtulmak istiyorum. O zaman çok önemsediğiniz çocuğu başka biriyle yapayım.”

“Sen ne dediğinin farkında değilsin.”

“Ama sorun bendeyse,” Ciri ses tonunu ve yüz ifadesini değiştirmişti şimdi, “o zaman sen yanıldın demektir Avallac’h. Kandırıp bu dünyaya getirdiğin kadın yanlış o zaman.”

“Sen ne dediğinin gerçekten farkında değilsin.”

“Benden herkes böylesine tiksiniyorsa,” diye bağırdı kız, “katır üretimi yöntemini uygulayın o halde! Bilmiyor musun yoksa? Erkek ata bir kısrak

gösterilir, gözleri bağlanır ve bir dişi eşeğin üzerine çıkması sağlanır!”

Avallac’h tenezzül edip yanıt bile vermedi. Kızı umursamadan yanından geçip heykellerin önünden yürüyüp gitti.

“Ya da sen belki?” diye arkasından bağırdı Ciri. “İstersen sana teslim olurum. Ne dersin? Beceremez misin? Lara’nın gözleri vardı bende hani?”

İki sıçrayışta kızın yanına geldi, ellerini yılan gibi boğazına doladıktan sonra çelik kerpeten gibi sıktıkça sıktı. Ciri hemen anladı, elf istese onu o an civciv gibi boğazlayabilirdi.

Elf bıraktı kızı sonra. Üzerine doğru eğilip gözlerinin içine baktı.

“Sen kim oluyorsun ki,” dedi beklenmedik kadar sakin bir sesle, “onun adını bu şekilde ağzına alıyorsun? Bana böylesine adi bir teklifle hakaret etmeye cürret eden sen kimsin? Aaa, evet, kim olduğunu görüyor ve biliyorum. Lara’nın kızı değilsin sen. Cregennan’ın kızısın, düşüncesiz, kibirli, bencil bir Dh’oine ‘sin.

Hiçbir şeyden anlamayan ve her şeyi yıkıp mahveden o ırkın temsilcisisin. Öyle ki her şeyi tek dokunuşla yıkıyor, tek düşünceyle iğrençleştiriyor ve pisliğe buluyorsun. Senin atan benden aşkımı çaldı, onu aldı benden, bencilliğiyle kibriyle Lara’yı elimden aldı. Senin, onun vakur kızının Lara’yla ilgili anılarımı elimden almasına izin vermeyeceğim.”

Kızın yanından uzaklaştı.

Ciri, sıkılan boğazının ağrısıyla mücadele ettikten sonra, “Avallac’h,” dedi.

Bir an göz göze geldiler.

“Affet. Sersemce davrandım. Hainlik ettim. Bağışla beni. ’ Elinden gelirse de unut.”

Elf yaklaşıp kıza sarıldı.

“Unuttum bile,” dedi sıcacık bir sesle. “Bu konuyu bir daha ’ açmayacağız.”

Ciri o akşam banyo yapıp, parfümler sürüp tarandıktan sonra - kralın dairesine girdiğinde Auberon Muircetach masaya otur muş, satranç tahtasının üzerine eğilmişti. Kıza konuşmadan karşısında yer gösterdi.

, Oyunu dokuz hamlede kral kazandı.

Bir sonraki eli Ciri beyaz taşlarla oynadı ve Auberon on bir ’ hamlede kazandı.

Renkli, tekinsiz gözlerini ancak ondan sonra kıza çevirdi.

“Soyun lütfen.”

Bir konuda hakkını yemek olmazdı, ince ruhluydu ve hiç acelesi yoktu.

Daha önce de yaptığı gibi yataktan doğrulup hiçbir şey söylemeden çekip gitmesini Ciri sessiz bir teslimiyetle kabullendi.

Ama gün ışıyıncaya kadar gözüne uyku girmedi.

Sabah pencerelerden içeriye ışık girip uykuya daldığında çok , ilginç bir düş gördü.

Vysogota eğilmiş, misk sıçanı kapanına yapışmış su bitkilerini gölde temizliyordu. Sazlıklar rüzgârda hışırdıyordu.

Kentlimi suçlu hissediyorum Kırlangıç. Bu çılgın fikri aklına sokan benim. Bu lanet olası kulenin yolunu sana ben gösterdim.

, “Kendini suçlama Yaşlı Karga. Kule olmasaydı, bu defa Bonhart yakalayacaktı beni. Burada hiç değilse güvendeyim.”

Güvende değilsin orada.

Vysogota doğruldu.

Adamın arkasındaki çıplak ve yuvarlak tepeler, otların arasında pusuya yatmış bir canavarın taraklı sırtı gibi yükseliyordu. Tepede devasa bir kaya

parçası vardı. Kayanın yanında da iki kişi. Bir kadın, bir de kız. Rüzgâr, kadının siyah saçlarını karıştırıyordu.

Ufukta her yerden şimşekler çakıyordu.

Kaos ellerini sana doğru uzatmış güzel kızım. Kadim Kanın çocuğu, harekete ve değişime, imhaya ve yeniden doğuma dolanmış kız. Hem yazgı hem de yazgılanmış. Kapının ardından kaos pençelerini sana doğru uzatmış. Ona alet mi olacaksın yoksa planlarını mı engelleyeceksin, bilmiyor hala. Yazgı saatinin kum tanesi mi olacaksın, bilmiyor. Yazgının çocuğu, kaos ürküyor senden. Senin korkmanı istiyor. Sana bu yüzden düşler yolluyor.

Vysogota eğilmiş misk sıçanı kapanına yapışmış su bitkilerini gölün içinde temizliyordu. Ama yaşamıyor ki artık o, diye içinden geçirdi Ciri. Öbür dünyada ölülerin misk sıçanı kapanlarını temizlediği anlamına mı geliyor bu şimdi?

Vysogota doğruldu. Arkasında gökyüzü alevlerle aydınlanmıştı. Alanda binlerce atlı dörtnala koşuyordu. Kızıl pelerinli atlılar.

Dearg Ruadhri'ler.

Beni iyi dinle Kırlangıç. Damarlarında akan Kadim Kan, sana büyük güç veriyor. Sen mekanın ve zamanın eferidisisin. Müthiş bir güce sahipsin. Canilerin ve namertlerin bunu elinden alıp kendi amaçları için kötüye kullanmalarına izin verme. Savun kendini! Onların namert ellerinden kaç!

"Söylemesi kolay! Neyin nesi olduğunu bilmediğim büyülü bir engelle tutuyorlar beni burada, esir aldılar…"

Sen mekanın ve zamanın eferidisisin. Seni kimse esir alamaz.

Vysogota doğruldu. Arkasında bir yayla vardı, kayalık bir düzlük, ortasında da gemi enkazları. Onlarca enkaz. Biraz ötede bir saray gölün içinden göğe yükseliyordu, kapkara, ürkütücü, mazgallarla çevriliydi.

Senin yardımın olmazsa ölecekler Kırlangıç. Onları senden başkası kurtaramaz.

Yennefer’in dudakları yarık ve ezik, kan içinde, sessizce hareket ediyorlardı. Menekşe mavisi gözleri yanıp sönüyor, acıyla çarpılmış ve kararmış yüzünde alev saçıyordu. Rüzgârın karıştırdığı kirli siyah saçları uçuşuyordu. Yerdeki çukurda leş gibi kokan bir su birikintisi vardı, içinde fareler dolanıyordu. Taş duvarlardan iliklere kadar işleyen bir soğuk yayılıyordu. El ve ayak bileklerini saran kelepçelerin soğuğu…

Yennefer’in elleri ve parmaklan kurumuş kanla kaplıydı.

“Anne! Ne yaptılar sana?”

Aşağıya inen bir mermer merdiven. Üç basamaklı.

Va ‘esse deireadh aep eigean… Bir şey biter… Ne?

Bir merdiven. Aşağıda, demir sepeder içinde yanan bir ateş. Duvar halılan tutuşmuş.

Gidelim, dedi Geralt. Merdivenden inelim. Mecburuz. Başka yol yok. Yalnızca bu merdiven. Göğü görmek istiyorum.

Geralt’ın dudaklan kımıldamıyordu. Morarmışlar, kan bulaşmış üstelik. Kan, her yerde kan var… Merdiven kan içinde.

Başka yol yok. Yok başka yol, yıldız gözlüm.

“Nasıl?” diye bağırdı Ciri. “Nasıl yardım edebilirim onlara?

Başka bir dünyadayım ben! Tutsağım! Güçsüzüm!”

Seni kimse esir alamaz.

Bunların hepsi daha önce yazıldı, diyor Vysogota. Bu bile. Aşağıya bak.

Ciri, kemiklerden bir denizin ortasında olduğunu görüp dehşete kapıldı. Kafataslan, uyluk kemikleri, kaburgalar…

Bunun önüne yalnızca sen geçebilirsin, yıldız gözlüm.

Vysogota doğruldu. Arkasında kış, buz, tipi vardı. Kasırga uğulduyordu.

Önünde kar fırtınasının ortasında Geralt, bir atın sırtına oturmuştu. Başına kürkten bir kalpak takmış ve boynuna yün atkı sarmış olmasına karşın Ciri onu tanıdı. Arkasında, karların içinde atlılar vardı. Belli belirsizdiler. Kalın giysiler içinde olduklarından kim olduklarını çıkaramadı.

Geralt, dosdoğru Ciri'ye baktı ama onu görmedi. Rüzgâr, karlan gözlerinin içine savuruyordu çünkü.

"Geralt! Buradayım! Bu tarafta!"

Geralt görmedi kızı. Rüzgârın uğultusundan da duyamadı.

"Geraaaalt!"

"Yaban koyunu bu," diyor Geralt. "Yaban koyunu yalnızca.

Dönelim hadi."

Atlılar tipide dağılıp gözden kayboldu.

"Geraaalt! Hayıır!"

Ciri uyandı.

Sabah olunca kahvaltı bile etmeden hemen ahıra gitti. Avallac'h'a rastlamak, onunla konuşmak istemiyordu. Diğer elflerin küstah, meraklı, sorgulayan, üstüne yapışıp kalan bakışlarıyla karşılaşmasa daha iyiydi. Diğer her konuda açıkça umursamaz davranan elfler, sarayla ilgili konularda aşırı meraklıydılar. Eh, sarayın da kulakları olduğundan Ciri'nin kuşkusu yoktu.

Kelpi'yi bölmesinde buldu, hemen eyer ve at başlığı da ayarladı. Eyeri yerleştirmesine fırsat kalmadan uşaklar, şu boylan diğer Aen Elle 'lerden bir karış kısa olan elfler yanında bitiverdi.

Ciri'ye yardım ettiler, önünde eğilip yalaka bir tavırla gülümseyerek Ciri'ye kısrağın dizginlerini uzattılar.

“Teşekkür ederim,” dedi kız. “Kendim hallederdim ama teşekkür ederim. Çok tatlısınız.”

En yakınındaki elf ağzını yayarak gülümsedi, Ciri irkildi.

Kızın köpek dişleri vardı. Ciri bir sıçrayışta soluğu kızın yanında aldı, neredeyse kız korkudan yere düşecekti. Ciri, kızın kulağını örten saçlarını arkaya itti. Kulağı sivri değildi.

“Sen insansın!”

Kız ve onunla birlikte diğerleri de samanın üzerinde diz çöktüler. Başlarını önlerine eğdiler. Verilecek cezayı bekliyorlardı.

“Ben…” diye başladı Ciri, dizginin kayışlarıyla oynarken. “Ben…”

Ne diyeceğini bilemiyordu. Kızlar halen dizlerinin üzerinde oturuyordu. Huzuru kaçan atlar burunlarından soluyor, bölmelerinde ayaklarını yere vuruyordu.

Ciri dışarı çıktıktan ve atını dörtnala koşturmaya başladıktan sonra bile düşüncelerini toparlayamamıştı. İnsan kızlan. Hizmetçi. İşin bu kısmı önemsizdi. Önemli olan bu dünyada Dh’oine ‘lerin oluşuydu…

İnsanların, diye düzeltti Ciri. Ben de onlar gibi düşünmeye başladım.

Kelpi’nin kişnemesi ve ani bir hareketiyle düşüncelerinden sıynldı. Başını kaldırdı ve Eredin’i gördü.

Kahverengi atının sırtına oturmuştu, aygınn üzerinde ne öküz başlı eyer örtüsü ne de diğer savaş öteberisi vardı. Ancak Eredin, bütün kızıl tonlanyla dikkati çeken pelerininin altına o zincir zırhını giymişti.

Aygır, selam niyetine pes sesiyle kişnedi, başını salladı ve san dişlerini göstererek Kelpi’ye baktı. Kelpi, meseleleri uşakla değil efendisiyle halletme ilkesiyle elfın bacağına bir hamle yaptı. Ciri dizginleri sertçe çekti.

“Dikkatli ol,” dedi. “Uzak dur. Kısrağım yabancıları sevmez.

Isırmayı da iyi bilir.”

“Isıranlara,” dedi Eredin haince bakarak, “demir gem vurulur. Şöyle kanatan cinsinden. Arsızlıkları ortadan kaldırmanın müthiş bir yoludur. Elbette atlarda da işe yarar.”

Atın yularına öylesine sert asıldı ki hayvan burnundan solumaya başlayıp birkaç adım geriledi. Atın ağzından köpükler çıkıyordu şimdi.

“Bu zırha neden gerek duydun?” Ciri elfî süzüyordu. “Savaşa mı hazırlanıyorsun?”

“Tam tersi. Ben barış istiyorum. Kısrağının arsızlık dışında başka meziyederi de var mı?”

“Ne mesela?”

“Benimle yanşa var mısın?”

“Madem istiyorsun, neden olmasın?” Üzengiye basıp ayağa kalktı. “Şu kayalann oraya…”

“Hayır,” diye kızın sözünü kesti elf. “Oraya olmaz.”

“Neden?”

“Yasak bölge.”

“Doğal olarak herkes için.”

“Doğal olarak herkes için değil. Varlığın Kırlangıç, bizim için öyle değerli ki senin ya da bir başkasının yüzünden yitirmeyi göze alamayız.”

“Bir başkası mı? Tekboynuzlan mı kastediyorsun yoksa?”

“Kastettiklerimle canım sıkmak istemem. Ayrıca düşüncelerimi kavrayamayıp moralinin bozulmasını da istemem.”

“Anlamıyorum.”

“Anlamadığını biliyorum. Evrim, anlamam sağlayacak yeterli beyin kıvrımlarıyla donatmamış seni. Dinle; benimle at üstünde yanşa varsan, o zaman nehir boyunca gidelim derim. Bak, şuraya doğru. Porfir Taşı Köprüsü’ne kadar gidelim, buradan başlayarak saydığında üçüncü köprü. Sonra köprü üzerinden karşı kıyıya geçip akıntının ters yönünde, nehre akan dereye kadar gidelim. Hazır mısın?”

“Daima.”

Eredin, kopardığı çığlığın ardından aygınnı dürttü, hayvan fırtına gibi atağa geçti. Daha Kelpi koşuya başlamadan aygır çoktan uzaklaşmıştı. Yerleri titreterek koşuyordu ama Kelpi ile boy ölçüşemezdi yine de. Daha Porfir Köprüsü’ne varmadan Kelpi aygın geçti. Köprü dardı. Eredin çığlığı bastı, kulağa inandıncı gelmese de bunun üzerine aygır hızlandı. Ciri meseleyi hemen kavradı. Köprüye aynı anda iki at dünyada sığmazdı. Biri geride kalmak zorundaydı.

Ciri’nin buna hiç niyeti yoktu. Atının yelesine sanlmasıyla birlikte Kelpi ok gibi fırladı. Elfin üzengisini sıyırarak onu geçti ve köprüye ulaştı. Eredin tekrar bağırdı. Aygır şaha kalktı, yan tarafıyla kaymaktaşından bir heykele çarptı, heykel kaidesinden devrildi ve paramparça oldu.

Ciri dörtnala koşan atının sırtında korkunç kahkahalar atarak köprüyü geçti. Arkasına dönüp bakmadı bile.

Dereye gelince atından inip beklemeye koyuldu.

Eredin, çok geçmeden ağır adımlarla ilerleyen atının sırtında yaklaştı. Gülümsüyordu ve sakindi.

“Takdirlerimi sunarım,” dedi atından inerken. “Hem kısrağa , hem de binicisine.”

Ciri tavuskuşu gibi kabarsa da tepki vermedi. “Haa! O halde kanatıncaya kadar gem vurmayacak mısın?”

“İzin vermezsen hayır.” Manidar bir ifadeyle sırıttı. “Kimi kısraklar sertçe okşanmayı yeğler.”

Ciri, elfe kafa tutarcasına baktı. “Geçenlerde beni gübreyle kıyaslamıştın. Şimdi okşamaktan söz ediyorsun, ne iş?”

Elf, Kelpi’ye yaklaştı, boynunu okşayıp sevdi ama hayvanın terli olmadığını anlayınca başını iki yana salladı. Kelpi, onu istemediğini başıyla anlatıp uzun uzun kişnedi. Eredin, Ciri’ye yöneldi. Şimdi beni de okşamaya kalkarsa, çok pişman olacak, diye düşündü kız.

“Beni izle lütfen.”

Ormanlık dik bir yamaçtan inerek nehre akan derenin yanında bir merdiven vardı, kırılmış kumtaşından basamaklarını yosunlar sarmıştı. Basamaklar çok eskiydi, ağaç köklerinin etkisiyle çatlamıştı. Zikzaklar çizerek yamaca tırmanıyor, yer yer derenin üzerinde küçük köprüler oluşturuyordu. Derenin çevresi yabani bir ormanlıktı; dişbudak, akağaç, porsuk, meşe, ılgın ağaçlarıyla, fındık ve Frenküzümü çalılıklarıyla doluydu. Her yer pelin otu, adaçayı, ısırgan, rutubetli taş, bahar ve küf kokuyordu.

Ciri konuşmadan yürüyor, acele etmiyordu. Sakince soluk alıp vermeye, gerginliğini bastırmaya çalışıyordu. Eredin’in ne isteyeceğini bilmiyordu ama sezgileri onu iyi bir sürprizin beklemediğini söylüyordu.

Uğultuyla kaya yarığına akan bir sonraki çağlayanın yanında bir traverten, onun arkasındaysa yabani leylakların arasına gizlenmiş sarmaşıklarla sanlı bir çardak vardı. Yukandan aşağıya bakıldığında ağaç tepeleri, nehrin kıvnmlan, çanlar, Tir nâ Lia’nın sundurmalan ve sederi görünüyordu.

Bir an durup çevrelerine bakındılar.

Sessizliği Ciri bozdu. “Kimse bana bu nehrin adım söylemedi.”

“Easnadh.”

“İnleme mi? Güzelmiş. Bu derenin peki?”

“Tuathe.”

“Fısıltı. O da güzelmiş. Bu dünyada insanların da yaşadığını neden bana kimse açıklamadı?”

“Çünkü bu bilgi senin için önemsiz ve kesinlikle anlamsız. Çardağa girelim.”

“Neden?”

“Girelim.”

İçeride Ciri’nin dikkatini ilk olarak ahşap bir sedir çekti. Ciri şakaklarına kanın hücum ettiğini hissetti. Tabii ki, diye geçirdi içinden. Arına Tiller’m yazdığı aşk hikayesini tapınakta okumuştum. Yaşlı kral, genç kraliçe ve iktidar hırsıyla yanıp tutuşan ve tahta geçme sırasının kendinde olduğunu savunan prensin hikayesi. Eredin insafsız, hırslı ve kararlı biri. Kraliçeyi ele geçirenin gerçek kral, gerçek hükümdar olacağını biliyor. Kraliçeye sahip olan, ülkeye sahip demektir. Burada, bu sedirin üzerinde bir hükümet darbesi başlayacak…

Elf, mermer masanın başına geçip oturdu, Ciri’ye oturması için diğer koltuğu gösterdi. Dışarının manzarasıyla kızdan daha çok ilgileniyormuş gibi görünüyor, hele sedire asla bakmıyordu.

“Sonsuza kadar burada kalacaksın,” dedi kızı şaşırtarak, “benim kelebek kadar hafif usta binicim. Kelebek yaşamının sonuna kadar buradasın artık.”

Ciri hiç sesini çıkarmadan gözlerini Eredin’in gözlerine dikti ama ifadesizdi bu gözler.

“Buradan gitmene izin vermeyecekler,” diye tekrarladı. “Kehanedere ve efsanelere rağmen hiç kimse olmadığını, önemsiz bir canlı olduğunu dikkate almayacaklar. Buna inanmayacak ve seni bırakmayacaklar. Bojmn eğmeni garantilemek için seni bir sözle kandırdılar ama bu sözü tutmayı akıllarından bile geçirmediler. Bir an bile.”

“Avallac’h bana söz verdi,” dedi Ciri boğuk bir sesle. “Bir elfîn verdiği sözden kuşku duymak hakaret sayılırmış.”

“Avallac’h bir âlimdir. Âlimlerin kendi ahlak kuralları vardır ve bu kuralların iki cümlesinden biri amaç uğruna her yolun mübah olduğunu söyler.”

“Bana bütün bunları neden anlattığını anlamıyorum. Belki benden bir şey istiyorsun. Belki bende senin istediğin bir şey var ve benimle bir pazarlık yapmak istiyorsun. Nedir bu? Eredin? Özgürlüğüm karşılığında ne istiyorsun?”

Eredin kıza uzun uzun baktı. Ciri’yse onun gözlerinde boş yere bir ipucu, bir sinyal, bir işaret aradı. Herhangi bir şey…

“Elbette,” diye söze başladı Eredin, “Auberon’u az da olsa tanımayı başarmışsındır. Akıl almaz ölçüde hırslı biri olduğunu kuşkusuz fark etmişsindir. Asla kabul etmeyeceği, dikkate bile almayacağı şeyler vardır. Bu kurallarını çiğnemektense ölmeyi yeğler.”

Ciri sesini çıkarmadı, dudaklarını ısırıp yan gözle sedire baktı.

“Auberon Muircetach,” diye konuşmaya devam etti elf, “mevcut durumu değiştirebilecek büyülere ya da başka çarelere asla yönelmez ama böyle çareler var. İyi, etkili ve güvenilir çareler. Avallac’h’ın hizmetçilerinin senin kozmetiklerine bolca kattıkları afrodizyak maddelerden çok daha etkili çareler.”

Elini, koyu renkli damarlarla bezeli masanın üzerinde gezdirdi. Elini çektiğinde masanın üzerinde grimsi yeşil tonunda yeşim taşından küçük bir şişe kaldı.

“Hayır,” dedi Ciri soluk soluğa. “Kesinlikle hayır. Böyle bir şey yapmam.”

“Sözümü bitirmeme izin vermedin.”

“Beni aptal sanma. Bu şişenin içindekini ona içirmeyeceğim. Beni benzeri işler için kullanamayacaksın.”

“Çok acele karar veriyorsun,” dedi Eredin ağır ağır konuşarak ve kızın gözlerinin içine baktı. “Koşarken kendini geçmeye çalışıyorsun. Böyle koşuların sonu düşmektir. Üstelik çok acı verir.”

“Hayır, dedim.”

“İyi düşün. Bu şişenin içinde ne bulunduğundan bağımsız olarak her zaman kazanacaksın. Sen her zaman kazanırsın Kırlangıç!”

“Hayır!”

Elf şişeyi, az önceki gibi seri bir harekede, gerçekten bir hokkabaz el çabukluğuyla masadan yok etti. Sonra uzun süre konuşmayıp ağaçların arasında parıldayan Easnadh Nehri’ni seyretti.

“Burada öleceksin kelebek,” dedi sonra. “Seni bırakmayacaklar ama karar senin.”

“Ben bir anlaşma yaptım. Özgürlüğüm karşılığında…”

“Özgürlükmüş,” dedi elf burnundan soluyarak. “Bir özgürlüktür tutturmuşsun. Özgürlüğüne kavuştun diyelim, ne yapacaksın? Nereye gideceksin? Seni dünyandan yalnızca mekânın değil, zamanın da ayırdığını kavra artık. Burada zaman, senin oralardan farklı akar. Orada çocuk olarak tanıdıkların, buruşuk ihtiyarlar şimdi; yaşıtlarınsa çoktan öldüler.”

“İnanmıyorum sana.”

“Efsanelerinizi anımsa. Esrarengiz bir biçimde ortadan kaybolan ve geri döndüklerinde sadece yakınlarının üzerlerini ot bürümüş mezarlarını gören insanları anlatan efsaneleri düşün. Bunların binlerinin uydurduğu hayaller olduğuna mı inanıyorsun? Yanılıyorsun. Yüzyıllardan beri insanlar kaçınldı, atlılar onlan kapıp götürdü, siz buna Vahşi Av diyorsunuz. İnsanlar kaçınldı, kullanıldı ve içi emilmiş yumurta kabuğu gibi fırlatılıp atıldı. Sen bunu bile yaşayamayacaksın, Zireael. Burada öleceksin, yakınlarının mezarlarını görmek bile kısmet olmayacak sana.”

“Söylediklerine inanmıyorum.”

“Neye inanıp neye inanmadığın senin sorunun. Yazgım sen kendin seçtin. Dönelim. Senden bir ricam var Kırlangıç. Tir nâ Lia’da benimle bir şeyler atıştırır mısın?”

Ciri birkaç saniye boyunca acıkma, çılgın bir etkilenme, öfke, zehir korkusu ve kin duygulan arasında mücadele etti.

“Seve seve.” Kız gözlerini yere dikti. “Davetin için teşekkürler.”

“Asıl ben kabul ettiğin için teşekkür ederim. Gidelim.”

Çardaktan çıkarken Ciri sedire bir kez daha göz ucuyla baktı. Şu Anna Tiller’ın aşırıya kaçan, aptal bir şarlatan olduğunu düşündü.

Ağır ağır ve hiç konuşmadan nane, adaçayı ve ısırgan kokularının içinden geçip İnleme Nehri’ne doğru merdiveni indiler ve adı Fısıltı olan derenin kıyısına geldiler.

Ciri akşama parfüm kokuları içinde, ıslak saçlarına banyo yağlarının aroması işlemiş halde kralın dairesine girdiğinde Auberon kanepeye uzanmış kitap okuyordu. Kral hiç konuşmadan bir el hareketiyle yanına oturmasını işaret etti.

Kitapta bolca çizim vardı. Daha doğrusu içinde çizimden başka bir şey yoktu. Ciri güngörmüş hanımefendi rolü oynamak istese de yanakları al al oldu. Ellander’deki tapınak kütüphanesinde benzeri birkaç eser görmüştü. Gelgelelim pozisyonların bolluğu ve çeşitliliği açısından Akağaç kralının kitabıyla hiçbiri boy ölçüşemezdi.

Ciri kitaba konuşmadan uzun uzun baktı.

“Soyun lütfen.”

Bu sefer kral da soyundu. Bir oğlan çocuğu gibi çelimsizdi, derelerde ya da dağ göllerinde yıkanırken sıklıkla gördüğü Giselher’in, Kayleigh’nin ve Reef’inkiler kadar sıska bir vücudu vardı. Gelgeldim Giselher ve Sıçanlar öylesine bir canlılık ve yaşama isteği saçıyorlardı ki enerjileri sıçrattıkları su damlalarını gümüş gibi parlatıyordu.

Karşısındaki Akağaç kralı ise sonsuzluğun soğuğunu yayıyordu.

Sabırlıydı. Birçok kez sanki artık vakit gelmiş gibi oldu ama bir sonuca bağlanamadı. Ciri kendine sinirlendi, bütün bunları kendi bilgisizliğine ve

nicedir idmansız kalmış olmasına bağladı. Auberon durumu fark edip kızı sakinleştirdi. Her zamanki gibi çok başarılı oldu yine ve kız onun kollarında uykuya daldı.

Ancak sabah olduğunda Auberon yanında değildi.

Akağaç Kralı ertesi akşam ilk kez sabırsız davrandı ve kendini tutamadı.

Ciri içeri girdiğinde, masaya oturmuş kehribar çerçeveli bir aynanın üzerine eğilmişti. Aynanın üzerine beyaz bir toz serpilmişti.

Başlıyor, diye düşündü kız.

Auberon, çakısıyla fisstech'ten uzunlamasına iki ufak çizgi oluşturdu. Masadan aldığı ince, gümüş bir boruyla önce sağ, sonra sol burun deliğinden olmak üzere uyuşturucuyu içine çekti. Her zaman ışıl ışıl olan gözleri çok geçmeden donuklaştı, sonra yaşardı. Ciri, bunun alınan ilk doz olmadığını hemen anladı.

Auberon, aynanın üzerinde iki yeni çizgi oluşturdu, kızı bir el hareketiyle yanına çağırıp boruyu ona uzattı. Aman, ne yapayım, diye içinden geçirdi Ciri. Böyle daha kolay olabilir.

Uyuşturucu olağanüstü etkiliydi.

Çok geçmeden birbirlerine sarılıp yatağın üzerine oturmuş, yaşlı gözlerle aya bakıyorlardı.

Ciri hapşırdı.

"Tertemiz bir gece," dedi Ciri, burnunu ipek bluzuna silerek.

"Olağanüstü bir gece," diye düzeltti Auberon gözünü ovalarken. "Ensh'eass olacak, enleass değil. Telaffuzunu düzeltmelisin."

"Öyle yapacağım."

"Soyun."

Başlangıçta uyuşturucunun onu Ciri kadar coşturduğu ve her şeyin yolunda gideceği hissi uyanmıştı. Ciri uyuşturucunun etkisiyle canlanmış ve harekedenmişti, hatta Auberon'un kulağına kendi ölçülerine göre epeyce edepsiz sözler fısıldadı. Bu sözlerin Auberon'daki etkisi… hımm, gözle görülürdü ve Ciri vakit geldi diye düşündü. Ama hayır, yine de bir şey olmadı. Yani sonuna kadar değil.

İşte bu noktada kralın sabrı taştı. Kalktı, vizonlardan birini dar omuzlarına attı. Kıza arkasını dönüp bakışlarını pencereye ve aya çevirdi. Ciri oturdu, bacaklarım kendine doğru çekip kollarım dizlerine doladı. Düş kırıklığına uğramış ve öfkelenmişti, aynı zamanda tuhaf bir şekilde hüzünlenmişti de. Şu kuvvedi fisstech'm. etkisiyle oluyordu bu kuşkusuz.

"Hepsi benim suçum," diye mırıldandı kız. "Bu yara izi yüzümü berbat etti, biliyorum. Bana baktığında ne gördüğünü de biliyorum. Bir dişi elften geriye bir şey kalmadı. Gübre yığınında bir altın…"

Auberon aniden döndü. "Olağanüstü mütevazısın," dedi sözcüklerin üstüne basarak. "Domuz boku içinde bir inci, demeyi yeğlerim ben. Çürümüş bir cesedin parmağındaki pırlanta. Telaffuz çalışırken başka kıyaslamalar da yapabilirsin. Yarın smava tabii tutacağım seni, küçük Dh'oine. İçinde bir elften geriye hiçbir şey kalmamış insan seni."

Masaya yaklaştı, boruyu eline aldı ve aynanın üzerine eğildi. Ciri taş gibi oturuyordu. Sanki yüzüne tükürülmüş gibi hissediyordu.

"Sana bayıldığım için gelmiyorum yanına!" diye öfkeyle homurdandı. "Esir tutuluyorum ve gözdağı veriliyor bana, hepsini biliyorsun zaten! Ama kabul ettim, nedeni de…"

"Nedeni ne? Kimin için yapıyorsun? Benim için mi? Senin dünyanda esir kalmış Aen Seidhe'ler için mi? Aptal kız, seni! Kendin için yapıyorsun, kendin için geliyorsun ve kendini faydasızca bana teslim etmeye çalışıyorsun çünkü tek umudun bu. Tutunabildiğin tek dalın. Şunu da söyleyeyim: İnsan idollerine, putlarına ya da totemlerine bütün gücünle dua et. Çünkü ya ben olacağım ya da Avallac'h'ın laboratuvan. İnan bana, laboratuvara girip alternatiflerle tanışmak hoşuna gitmezdi."

“Benim için hiç fark etmez,” dedi Ciri alçak sesle ve yatağın üzerinde büzülüp tostoparlak oldu, “özgürlüğüme yeniden kavuşmak karşılığında her şeye varım. Beni bir an önce serbest bırakmanız için. Kendi dünyama, dosdarıma gidebilmem için.”

“Dostlarına!” diye alay etti Auberon. “Al sana dosdann!”

Hızla döndü ve üzeri fisstech’Xe kaplı aynayı kıza doğru attı.

“Al sana dostların!” diye tekrarladı. “Hadi bak!”

Kürklerin uçlarını savura savura dışarı çıktı.

Ciri kir içindeki aynada önce yalnızca kendi bulanık yansımasını gördü. Fakat hemen arkasından ayna parladı, dumanlandı. Ardından bir görüntü belirdi.

Yennefer ellerini havaya kaldırmış, derin bir suyun içinde asılı duruyordu. Elbisesinin kollan, açılmış kuş kanatlanna benziyordu. Saçlan uçuşuyor, aralanndan küçük balıklar geçiyordu. Sürüyle küçük parlak balıklar… Kimi büyücü kadının yanaklarım ve gözlerini kemiriyordu. Kalın bir ip Yennefer’in ayaklanndan gölün dibine doğru iniyordu; çamura ve yosunlara batmış ipin ucunda kocaman bir taş vardı. Yukanda, epeyce yukanda suyun yüzeyi pınl pınldı.

Yennefer’in elbisesi, su bitkileriyle aynı ritimde dalgalanıyordu.

Aynanın fisstech’le kaplı bölümlerini duman sardı.

Geralt, gözlerini kısmış, bir kayalıktan uzanan buz saçağının altında oturuyordu. Yüzü kül gibi solgundu. Hiç kımıldamıyordu, üzeri buzla kaplıydı. Derken rüzgârın getirdiği karların içine gömüldü. Ak saçları, buzdan tellere dönüşmüştü; kaşlarından, kirpiklerinden ve dudaklarından beyaz buz saçakları uzanıyordu. Kar yağdıkça yağıyor, tipi hızlanıyordu. Geralt’ın bacakları karın altında kalmış, omuzlarında da kalın kar tabakaları oluşuyordu. Bora uğuldadı…

Ciri yatağından fırlayarak doğrulup aynayı var gücüyle duvara fırlattı. Kehribar çerçeve dağıldı, ayna ise milyonlarca cam kıymığına dönüştü.

Ciri bu sanrılan eski zamanlardan çok iyi bilirdi, hemen o günleri anımsadı. Eski düşlerinde görürdü bunlan.

“Bunlann hiçbiri doğru değil!” diye bağırdı. “Duydun mu, Auberon? İnanmıyorum! Doğru değil! Senin öfkenin yansıması bu yalnızca, öfken de senin kadar pasif!”

Yere oturdu ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Sarayda konuşulanların dinlendiğinden kuşkulanıyordu Ciri. Sabahları imalı bakışları üzerinde hissediyor, arkasını döndüğünde gülüşmeler, fısıldaşmalar duyuyordu.

Avallac’h görünürde yoktu. Olanları öğrendi, diye düşündü Ciri, öğrendi ve kaçıyor benden. Ben uyanmadan önce altın yaldızlı dişi elfini alıp arabayla ya da atıyla uzaklara gitmiştir. Benimle konuşmak, bütün planlarınınyerle bir olduğunu itirafetmek istemiyor.

Eredin de ortalarda yoktu. Doğaldı bu çünkü Dearg Ruadhri’leri, Kızıl Atlılarıyla birlikte sık sık dolaşırdı.

Ciri, Kelpi’yi ahırdan çıkardı, sırtına atladığı gibi nehir kıyısına indi. Çevresiyle bir an bile ilgilenmeden sürekli düşündü.

Buradan kaçmak… Sanrılarımın yalan ya da gerçek olması önemli değil. Kesin olan bir şey var: Yennefer ve Geralt orada, benim dünyamdalar ve benim yerim orası, onların yanı. Buradan kaçmalıyım, bir an bile kaybetmeden kaçmalıyım! Bir yolu olmalı bunun. Kendi ayaklarımla geldim buraya, o halde kendi ayaklarımla gidebilmeliyim. Eredin, vahşi bir yeteneğim olduğunu söyledi; Vysogota da buna benzer bir durum sezmişti. Her noktasını araştırdığım Zireael Kapısından kaçış olanağı yok ama belki buralarda başka bir kule daha vardır…

Uzaklara baktı, uzaktaki tepenin üzerindeki kaya mezarlığına 1 dikti gözünü. Yasak bölge, diye geçirdi içinden. Çok uzakta oldu ğunu

görüyorum. Bariyer, geçmemi engeller sanırım. Uğraştığıma değmez. En iyisi nehir boyunca ilerleyeyim. Hiç gitmedim o tarafa…

Kelpi kişnemeye başladı, başını sağa sola atü, iyice huysuzlandı. Ciri'nin onu döndürmesine izin vermiyor, tepeye doğru ilerliyordu. Ciri öylesine şaşırmışti ki bir süre hiç müdahale etmeyip kısrağı kendi haline bırakti. Ardından bağırıp dizginleri çekti. Kelpi durdu, şaha kalkü, kalçalarını sallayıp dörtnala koşmaya başladı. Israrla aynı yöne gidiyordu.

Ciri durdurmadı onu, kontrolü altına almaya da çalışmadı. Büyük bir şaşkınlık içindeydi ama Kelpi'yi iyi tanırdı. Kısrağın kendine göre arsızlıkları vardı ama bu farklıydı. Böyle bir davranışın bir anlamı olmalıydı.

Kelpi yavaşlayıp tinsa geçti. Zirvesine taç gibi kaya mezarları kondurulmuş tepeye dosdoğru ilerledi.

Aşağı yukarı iki yüz adımlık bir mesafe kalmışü. Bariyer birazdan etkisini gösterirdi.

Kısrak dikenli böğürtlen çalılıklarının arasından yükselen, yosun kaplı ve biraz çarpık duran taş blokların arasına daldı. Yere çakılmış gibi ansızın durdu burada. Dikkatle diktiği kulaklarından başka hiçbir yerini kımıldatmıyordu.

Ciri atını çevirmeye, oradan uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı. Hayvanın boynunda atan damarları olmasa, bir atın değil, heykelin üzerinde oturduğuna yemin edebilirdi. Ansızın sırtına bir şey dokundu. Sivri, giysisinin üzerinden etine batıp canım yakan bir şey. Genç kızın arkasına dönmeye fırsatı kalmadı. Taşların arkasından kızıl bir tekboynuz sessiz sedasız çıktı ve boynuzunu kararlı bir hareketle kızın omzuna sapladı. Şiddetli ve keskin. Ciri omzundan yanlarına kan süzüldüğünü hissetti.

Diğer taraftan bir başka tekboynuz çıktı. Bu seferki kulaklarından kuyruğunun ucuna kadar bembeyazdı. Yalnızca burun delikleri pembe, gözleri siyahtı.

Beyaz tekboynuz yaklaştı. Başını yavaşça uzatıp usulca kızın kucağına bıraktı. Ciri öylesine heyecanlanmıştı ki kendini tutamayıp inledi.

Ben büyüdüm, diye bir ses yükseldi beyninde. Büyüdüm, yıldız gözlü. Vaktiyle çölde ne yapacağımı bilememiştim ama şimdi biliyorum.

“Şirin At?” diye iç geçirdi oysa üzerine âdeta çakılan iki boynuza asılı duruyordu hâlâ.

Adım Ihuarraquax. Beni hatırladın mı, yıldız gözlü? Beni nasıl iyileştirdiğini hatırlıyor musun? Nasıl kurtardığını?

Tekboynuz geri çekildi ve döndü. Ciri, onun bacağındaki yara izini görünce tanıdı ve hatırladı.

“Şirin At! Şensin! Rengin o zamanlar farklıydı…”

Büyüdüm.

Ciri’nin beyninin içinde ansızın bir karışıklık oldu, fısıltılar, sesler, çığlıklar, kişnemeler duydu. Boynuzlar geri çekildi. Ciri arkasındaki kıratın sırtında mavimsi tonlar olduğunu şimdi görf müştü.

Yaşlılar seni anlamaya çalışıyor. Benden öğreniyorlar bunu. Birazdan seninle bizzat konuşmayı öğrenecekler. Senden ne istediklerini ’ sana kendileri söyleyecek.

Ciri’nin beyninin içinde iç içe geçmiş sesler arasında gürültülü bir patlama oldu. Sesler alçalmaya başladı ve anlaşılır, açık düşüncelere dönüştü.

Sana kaçmanda yardımcı olmak istiyoruz, yıldız gözlü.

Ciri sesini çıkarmadı, oysa kalbi yerinden fırlayacakmış gibi r çarpıyordu.

Çılgınca sevindiğini göremiyoruz. Sevinç nerede? Minnet nerede?

“Bana yardım etme isteğiniz nereden çıktı bir anda?” diye çıkıştı Ciri. “Beni o kadar çok mu seviyorsunuz?”

Hiç sevmiyoruz seni ama burası senin dünyan değil. Sana göre değil burası. Kalamazsın burada. Kalmanı istemiyoruz.

Ciri, dişlerini birbirine geçirdi. Umutlanmış olsa bile, başını hayır anlamında iki yana salladı. Şirin At Ihuarraquax kulaklarını oynattı, ayağını yere vurdu ve siyah gözleriyle kıza dik dik baktı. , Kızıl tekboynuz yeri öyle tekmeledi ve boynuzunu savurdu ki zemin sarsıldı. Burnundan soluyordu. Ciri durumu anladı.

Bize güvenmiyorsun.

“Size güvenmiyorum,” diye karşılık verdi Ciri buz gibi bir sesle. “Her biriniz ayrı bir oyun oynuyor ve bunlardan hiçbir şey anlamayan beni kullanmaya çalışıyorsunuz. Hem size neden güveneyim ki? Belli ki elflerle aranızda bir dostluk yok, bozkırda az kalsın birbirinize girecektiniz, kendi gözlerimle gördüm. Elflere r bir ders vermek için beni kullanmak isteyebilirsiniz. Gerçi ben de bayılmıyorum onlara, beni burada esir aldılar ve hiç istemediğim bir şeye zorluyorlar ama yine de kendimi kullandırmam.”

Kızıl tekboynuz başını iki yana sallayınca boynuzu yine tehlikeli bir şekilde hareket etti. Mavimsi tekboynuz kişnedi. Ciri’nin beyninin içinde yeniden yankılanmalar başladı ve aklına hiç iyi şeyler gelmedi.

“Hah!” diye bağırdı. “Yok işte onlardan farkınız! Ya boyun eğip itaat et ya da öl, öyle mi? Korkmuyorum! Kendimi asla kullandırmayacağım! “

Beyninin içi yine savaş alanına dönmüştü. Bu kaosun içinden işe yarar düşünceler çekip çıkarması biraz zaman aldı.

“Kıdlamlmaktan hoşlcmmaman çok iyi, yıldız gözlü. Bizim derdimiz tam da bu zaten. Sana tam da bunun güvencesini vermek istiyoruz. Kendimize de. Bütün dünyaya da. Bütün dünyalara.”

“Anlamadım.”

Sen tehlikeli bir alet, çok tehlikeli bir silahsın. Bu silahın Akağaç kralının, Tilkinin ve Atmacanın eline geçmesine izin veremeyiz.

“Kimin?” diye kekeledi Ciri. “Haa…”

Tilki, Crevan oluyor. Avallac’h. Kimin atmaca olduğunu da çok iyi biliyorum zaten.

Akağaç kralı yaşlandı. Ama Ard Gaeth ’in, Dünyalar Kapısı nm yönetimi Tilkinin ve Atmacanın eline geçmemeli. Bir kez başardılar bunu. Bir kez de kaybettiler. Artık dünyalar arasında küçük adımlarla amaçsızca dolanıp durmaktan fazlasını yapamazlar, tıpkı hayaletler gibi yapayalnız ve güçsüz. Tilki, Tir na Bea Arainne’e, Atmaca ve atlıları da Büyük Helezona kadar gider ama ilerleyemezler çünkü daha fazlası için güçleri yok. Bu yüzden Ard Gaeth ve güç hayali kuruyorlar. Bu gücü daha önce ne şekilde kullandıklarını sana göstereceğiz. Buradan çekip gittiğinde sana bunu göstereceğiz, yıldız gözlü.

“Çekip gidemiyorum buradan. Bir büyü yaptılar bana. Bir bariyer, Geas Garadh…”

Seni kimse esir alamaz. Sen dünyalarnın eferıdisisin.

“Bu doğru değil. Zerre kadar doğal yetenek yok bende, hiçbir şeyin efendisi de değilim. O çölde Güç’ten feragat ettim, Şirin At tanığımdır.”

Çölde büyüden feragat ettin. Kanında var olan Güç’ten kimse feragat edemez. Hala sahipsin ona. Biz sana nasıl kullanacağını öğreteceğiz.

“Fakat belki de,” diye bağırdı Ciri, “sözüm ona sahip olduğum bu gücü, dünyaların üzerindeki gücümü siz ele geçirmek istiyorsunuzdur! “

Öyle değil. O iktidara ulaşmamıza gerek yok. Ona baştan beri sahibiz biz.

Güven onlara, diye yalvardı Ihuarraquax. Güven, yıldız gözlü.

“Bir şartla.”

Tekboynuzlar kafalarını hızla kaldırdı, burun deliklerini şişirdi; gözleri ateş saçacakmış gibi bakıyordu. Kendilerine şart koşulmasından hoşlanmıyorlar, diye düşündü Ciri, bu sözcüğü duymaktan bile hoşlanmıyorlar. Damnuair,

doğru mu davranıyorum, bilmiyorum… Umarım adımlarım felaketle sonuçlanmaz…

Dinliyoruz. Neymiş şartın?

“Ihuarraquax yanımda olacak.”

Akşama doğru gökyüzünü bulutlar kaplamış, hava boğucu olmuştu. Nehirden yoğun, yapış yapış bir sis yükseliyordu. Tir nâ Lia üzerine akşam karanlığı çökerken çok uzaklardan boğuk da olsa gök gürültüsü duyuluyor, zaman zaman çakan şimşeklerle ufuk aydınlanıyordu.

Ciri çoktan hazırdı. Siyahlara bürünmüş, kılıcını sırtına vurmuş, gergin ve sinirli bir şekilde geceyi bekliyordu.

Kimselerin olmadığı holden usulca geçti, sıra sıra sütunların önünden yürüyüp sete vardı. Easnadh Nehri karanlıkta uğursuzca parlıyor, kavak ağaçlan hışırdıyordu.

Uzaklarda gök gürleyip duruyordu.

Ciri, Kelpi’yi ahırdan çıkardı. Kısrak, ne yapması gerektiğini biliyordu. İtaatle porfirden köprüye yöneldi. Ciri, atının bir süre arkasından baktı, sonra başını teknelerin yanaştığı sete doğru çevirdi.

Yapamam, diye düşündü. Kendimi ona bir kez daha göstereceğim. Belki takibi geciktirebilirim? Tehlikeli ama başka çarem yok.

Auberon’un orada olmadığını, kral dairesinin boş olduğunu sandı bir an çünkü içerisi sessizdi, çıt yoktu.

Sonrasında onu gördü. Köşedeki bir koltuğa oturmuştu, sıska bedenine beyaz bir gömlek giymişti. Kumaşı öylesine ince dokunmuştu ki ıslakmış gibi vücuduna yapışmıştı.

Akağaç kralının yüzü ve elleri neredeyse gpmlek kadar beyazdı.

Gözlerini kıza çevirdi ama bomboş bakıyordu.

“Shiadhal?” diye fısıldadı. “Gelmene sevindim. Biliyor musun, öldüğün konuşuluyordu.”

Elini açtı, halıya bir şey düştü. Grimsi yeşil tonlarda yeşim taşından küçük bir şişeydi bu.

“Lara.” Akağaç kralı başını oynattı, altın kraliyet kolyesi Torc’h soluğunu kesiyormuş gibi elini boynuna attı. “Caemm a me, limed. Gel bana kızım. Caemm a me, elaine,”

Ciri onun soluğunda ölümü hissetti.

“Elaine blath, feainnewedd…” diye bir şarkı tutturdu kral. “Mire, luned, kurdelen çözülmüş… İzin ver…”

Elini kaldırmak istedi ama yapamadı. Derin derin iç çekti, ansızın başını kaldırıp Ciri’nin gözlerinin içine baktı ama bu defa bilinçli olarak yaptı bunu.

“Zireael,” dedi. “Loc’hlaith. Sen gerçekten yazgısın, Gölün Hanımı. Anladım ki benim için de.

” Va’esse deireadh aep eigean…” dedi bir süre duraksadıktan sonra ve Ciri kralın sözlerinin ve hareketlerinin ağırlaştığını fark edip ürperdi.

“Ancak,” dedi kral bir inilti eşliğinde, “bir şeyin başlıyor olması çok iyi.”

Pencereden uzun bir gök gürültüsü duyuldu. Fırtına şimdilik uzaklardaydı ama hızla yaklaşıyordu.

“Her şeye rağmen,” diye sözlerini sürdürdü Auberon, “ölmeyi hiç istemiyorum. Ölmek zorunda olmam beni çok üzüyor. Kimin aklına gelirdi ki bu? Üzülmem sanırdım her zaman. Uzun yaşadım, her şeyi tattım. Her şeyden bıktım… yine de üzgünüm şu an. Hem bir şey daha var, biliyor musun? Bana doğru eğil. Kulağına söyleyeceğim. Aramızda sır kalsın.”

Ciri ona doğru eğildi.

“Korkuyorum,” diye fısıldadı Auberon.

“Biliyorum.”

“Yanımda mısın?”

“Evet.”

” Va faili, limed.”

“Elveda, Akağaç kralı.”

Auberon tamamen susup zayıf soluğu sönünceye kadar Ciri onun yanında oturup elini tuttu. Gözündeki yaşlan silmedi. Süzülmelerine izin verdi.

Fırtına yaklaşıyordu. Ufuk şimşeklerle tutuşmuştu.

Ciri merdiven basamaklarını hızla inip sandalların beşik gibi sallandığı, sütunlu sete gitti. Sandallardan birini, bir akşam önceden seçtiği ve en dışta duranı çözdü. Önceden söktüğü uzun, maun bir perde çubuğu darbesiyle sahilden uzaklaştı. Değneği hazırlamıştı çünkü sandalın Avallac’h’ın sözünü dinlediği gibi ona itaat edeceğine güvenmiyordu.

Sandal, akıntı yönünde usulca süzülmeye başladı. Tir nâ Lia karanlığa gömülmüştü, çıt yoktu. Yalnızca set üstündeki heykeller ölü bakışlarıyla izliyorlardı onu. Ciri köprüleri saydı.

Ormanın tepesindeki gökyüzü çakan bir şimşekle aydınlandı.

Ardından uzun bir gök gürlemesi duyuldu.

Üçüncü köprü.

Köprünün üzerinden hızla bir şey kayıp geçti, büyük siyah bir sıçan kadar çevikti. Sandalın baş tarafına atlamasıyla birlikte sandal sallanmaya başladı. Ciri, elindeki değneği atıp kılıcım çekti.

“Böylece bizi sensiz bırakmaya mı karar verdin?” diye tısladı Eredin Breacc Glas.

O da kılıcım çekti. Ciri bir şimşeğin bir an yanıp sönen ışığında adamın kılıcını görebildi. Bıçağı tek taraflıydı, hafif kavisliydi, pırıl pırıl parlayan bıçak mutlaka çok keskindi, sapı uzundu. Elfin bu silahı kullanmayı bildiği hemen anlaşılıyordu.

Eredin alabandayı tek ayağıyla tekmeleyince sandal sallanmaya başladı. Ciri yana doğru eğilerek dengesini ustaca korudu ve hemen alabandaya iki ayağıyla birden sıçrayarak benzer numarayı bir de o denedi. Eredin sendeledi ama dengesini korumayı bildi. Gelen darbeyi, hiçbir şey görmediği halde gardım alarak savuşturdu. Sonra kılıcını aşağıdan yukarıya doğru sallayarak karşılık verdi. Eredin de savuşturdu, arkasından kılıcını savurdu ama Ciri darbenin hızını kesti. Çarpışan kılıçlardan çakmaktan çıkarcasına kıvılcımlar saçıldı.

Eredin sandalı bir kez daha salladı, öyle ki az kalsın devriliyordu sandal. Ciri ayak değiştirip iki yana açtığı kollarıyla denge kurdu. Eredin baş tarafa geriledi, kılıcını indirdi.

“Bunu nereden öğrendin Kırlangıç?”

“Duysan şaşarsın.”

“Sanmam. Nehirde akıntı yönünde ilerleyince bariyeri aşacağını kendin mi çözdün yoksa biri mi öğretti sana?”

“Önemli değil.”

“Önemli. Anlarız biz zaten. Yollan var bunun. Şimdi kılıcını derhal at, dönüyoruz.”

“Çok beklersin!”

“Dönüyoruz, Zireael. Auberon bekliyor. Seni temin ederim bu gece gücü kuvveti tam yerinde olacak.”

“Çok beklersin,” diye tekrarladı kız. “Güçlendirici maddeden fazla almış. Hani şu senin verdiğinden. Yoksa güçlendirici değil miydi?”

“Ne diyorsun sen?”

“Öldü o.”

Eredin şaşkınlığını çabucak yenip ansızın kızın üstüne saldırdı. Sandal yine sallandı. Dengelerini kurarak birbirlerine birkaç kez kılıç salladılar. Su, çeliğin sesini uzaklara taşıyordu.

Gece, bir şimşekle aydınlandı. Derken başlarının üzerinden bir köprü kayıp gitti. Tir nâ Lia’nın son köprülerinden biri. Belki de en sonuncusuydu.

“Sadece kaçınılmazı geciktirdiğinin farkında olmaksın Kırlangıç,” dedi Eredin boğuk bir sesle. “Buradan gitmene izin veremem.”

“Neden? Auberon öldü. Bense bir hiçim ve hiçbir önemim yok. Kendi ağzınla söyledin.”

“Çünkü bu doğru.” Eredin kılıcını havaya kaldırdı. “Hiçbir önemin yok. İki parmakla ezilip parlak bir toza dönüştürülen güvesin sen. Ancak izin verilirse değerli bir kumaşı delebilirsin. Bir karabiber tanesisin, önemsiz, ufacık ama yanlışlıkla dişlerin arasında çiğnenirsen en leziz yemeklerin tadını berbat edersin, insan yemeğin tadını almaya çalışırken ağzındakini tükürmek zorunda kalır senin yüzünden. Busun sen işte. Bir hiç. Sıkıntı veren bir hiç.”

Yine şimşek çaktı. Ciri bu ışıkta görmek istediğini gördü. Elf, kılıcını kaldırdı, havada salladı, sonra sandalın oturağının üstüne atladı. Şimdi yüksekte olma avantajına sahipti. Bir sonraki çarpışmayı böylelikle kazanacaktı.

“Bana silah çekmeyecektin, Zireael. Artık çok geç. Bağışlamayacağım seni. Hayır, öldürmeyeceğim de ama birkaç hafta sargılar içinde yatmak sana mudaka iyi gelecektir.”

“Bekle. Öncesinde bir şey söyleyeceğim. Bir sır vereceğim sana.”

“Senin bana söyleyecek neyin olabilir ki?” dedi Eredin burnundan soluyarak. “Benim bilmediğim hangi sim verebilirsin ki sen bana? Hangi gerçeği açıklayabilirsin?”

“Köprünün altına sığmayacağın gerçeğini.”

Eredin’in hareket etmesine zaman kalmamıştı; başının arkasını köprüye çarptı, dengesini büsbütün kaybedip öne doğru devrildi. Ciri onu tekmeleyip sandaldan atabilirdi hemencecik ama bunun yeterli olmayacağından, adamın onun peşini bırakmayacağından çekindi. Ayrıca —kasten ya da değil- Akağaç kralını öldürmüştü Eredin. Bu yüzden acı çekmeyi hak ediyordu.

Ciri kılıcını adamın bacağına, zincir zırhın hemen altına indirdi. Eredin feryat bile etmeden sandaldan devrilip suyun içine cup diye düştü ve suya gömüldü.

Ciri dönüp baktı. Eredin’in su yüzüne çıkması epeyce zaman aldı. Sonra nehrin içine inen mermer merdivene güç bela tırmandı. Merdivenin üzerinde hareketsizce yatıyor, üzerinden sular ve kanlar sızıyordu.

“Birkaç hafta sargılar içinde yatmak sana iyi gelecektir,” diye mırıldandı.

Değneğini kavradı, sert bir darbeyle kıyıdan uzaklaştı. Easnadh Nehri gitgide azıyor, sandal hızlanıyordu. Derken, Tir nâ Lia’dan birkaç yapı dışında hiçbir şey görünmez oldu.

Ciri dönüp arkasına bakmadı.

Önce her yer kardı çünkü sandal eski bir ormanın içine, ağaçların arasına daldı. Ağaç tepeleri suyun üzerine uzanıp kemerler oluşturdu. Derken orman bitti ve ortalık biraz aydınlandı, her iki kıyıda da akçaağaç, sazlık ve hasırodan uzanıyordu. O noktaya kadar tertemiz olan nehir şimdi yeşil bitkiler, yosun ve ağaç kütükleriyle doluydu. Gökyüzü bir şimşekle aydınlandığında, Ciri suyun içinde daireler gördü ve gök gürlemesiyle birlikte balıkların ürkerek suyun içinde döndüğünü duydu. Ayrıca bir şey sürekli suya vuruyor, tuhaf gürültüler ve sesler çıkarıyordu. Ciri, sandalın yalanlarında birkaç kez fosforlu iri gözler gördü, sandal sanki büyük ve canlı bir nesneye çarpmış gibi birkaç kez titredi. Eredin’in “Buradaki her şey güzel değildir. Hele ki yabancısı olan biri için bu dünya ölümcüldür,” sözlerini anımsadı.

Nehir bu noktada epeyce genişti. Adacıklar ve nehir kollan belirdi. Ciri, sandalı akıntının sürüklemesine müdahale etmedi ama artık korkmaya başlamıştı. Yanılıp da yanlış bir nehir kolunu seçerse ne olacaktı?

Tam böyle düşünürken kıyıdan, sazlıkların arkasından Kelpi'nin kişnemesini ve bir tekboynuzun telepatik sesini duydu.

"Oradasın, Şirin At!"

Acele edelim, yıldız gözlü. Atına atla ve arkamdan gel.

"Benim dünyama mı gidiyoruz?"

Öncesinde sana göstermem gereken bir şey var. Yaşlılarımız beni , böyle görevlendirdi.

Önce ormanın içinden, ardından çukurlarla ve uçurumlarla dolu bozkırdan geçtiler. Şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. Şiddetli bir rüzgâr çıkmıştı, fırtına gitgide yaklaşıyordu.

Tekboynuz, Ciri'yi uçurumlardan birinin dibine getirdi.

Muhtemelen yağmurun etkisiyle uçurumun kumlu yamacından taşlar kaymıştı. Böylelikle daha önce örtülü olan şey ortaya çıkmıştı: Koca bir mezarlıktı burası. Ceset tarlası… Devasa bir kemik yığını. Kaval kemikleri, leğen kemikleri, kaburgalar, kalça kemikleri… Kurukafalar… , Ciri, kafalardan birini eline aldı.

Bir şimşek ve Ciri yine çığlığı bastı. Bu kemiklerin kime ait olduğunu kavramıştı şimdi.

Kılıç darbesi almış kurukafanın köpekdişleri vardı.

Şimdi anlıyorsun, diye bir ses yankılandı beyninde. Şimdi biliyorsun. Onlar yapmış, Aen Elleler. Akağaç kralı. Tilki. Atmaca. , Kesinlikle onların dünyası değildi burası ama öyle olmuş. Fethetmişler ve öyle olmuş. Vaktiyle bizi aldatarak ve kullanarak Ard Gaeth 'i açtıklarında olmuş, şimdi seni aldattıkları ve kullanmaya kalkıştıkları gibi.

Ciri, kurukafayı ellerinin arasında ezdi.

“Alçaklar!” diye bağırdı gecenin içine. “Katiller!”

Gökyüzü yeni bir gök gürültüsüyle inledi. Ihuarraquax, alarm verircesine yüksek sesle kişnedi. Ciri, uyarıyı anladı. Bir sıçrayışta atının eyerine oturdu ve bağırarak Kelpi’yi dörtnala koşturdu.

Düşman peşlerindeydi.

Daha önce de böyle olmuştu, diye düşündü Ciri, dörtnala koşarken rüzgârı içine çekip. Yine böyle karanlıkta, vahşi bir gecede, korku içinde, hayaletler ve tayflar arasında sürmüştüm atımı.

“Koş, Kelpi!”

Öfkeyle dörtnala ilerlerken, süratten gözleri yaşarıyor. Gökyüzü, bir şimşekle ortadan ikiye ayrılıyor, Ciri bu ışıkta yolun iki yanının dizi dizi akağaçlarla dolu olduğunu görüyor. Ağaçlar dallı budaklı uzun kollarım göğe doğru uzatmış, kara ağızlarım öyle bir açmışlar ki sanki geçenlerin ardından lanetlerini ve tehditlerini yolluyorlardı. Kelpi aralıksız kişniyor ve öylesine uçarcasına koşuyordu ki nallan toprağı teğet geçiyordu âdeta. Ciri kısrağın boynunun üstüne uzanmıştı. Sırf hava direncini düşürmek için yapmıyordu bunu; niyeti onu düşürmeye ya da eyerden çekip almaya çalışan akağaç dallanndan kaçınmaktı. Dallar kırbaç gibi vuruyor, ıslıklar çalıyor, kızın giysisine ve saçlarına dolanmak için uğraşıyordu. Eğri büğrü dallar sallanıyor, takırtılar ve iniltiler duyuluyordu…

Kelpi çılgınca kişnedi. Tekboynuz da kişnemeyle karşılık verdi. Karanlıkta kar beyazı bir alan vardı, yolu gösteriyordu.

Daha hızlı, yıldız gözlü! Gücün yettiğince hızlı!

Akağaçlar çoğaldı, ağaç tepelerinden sakınmak gitgide zorlaştı.

Birazdan yolu büsbütün kapatacak akağaçlar…

Arkadan bağırtılar duyuldu. Peşindekilerin sesleriydi bunlar.

Ihuarraquax kişnedi. Ciri işareti aldı çünkü anlamını biliyordu. Kelpie'nin boynuna uzanıp yattı. Atını dürtmesine gerek yoktu. Kısrak korkusundan, öldürücü bir hızda dörtnala koşuyordu.

Tekboynuzdan bir işaret daha geldi. Bu seferki daha belirgindi, Ciri'nin beynine işledi. Bir talimat, daha ziyade emir.

Atla, yıldız gözlü. Atlaman gerekiyor. Başka bir yere, başka bir zamana.

Ciri anlamadı ama anlamaya çalıştı. Kendini zorladı, dikkatini topladı, öylesine dikkat kesildi ki nabzı kulaklarında atıyordu sanki… Uğultular…

Şimşek. Ardından aniden karanlık bastırdı, hiçbir şeyin aydınlatamadığı yumuşacık ve simsiyah bir karanlık.

Kulaklarında uğultular…

Yüzüne rüzgâr vurdu. Buz gibi soğuk bir rüzgâr. Yağmur damlaları. Burnuna çam kokusu geldi.

Kelpi korku içinde burnundan soluyor, ayaklarını yere vuruyordu. Boynu nemli ve ateş gibi yanıyordu.

Şimşek. Ardından gök gürlemesi. Ciri şimşeğin yaydığı ışıkta Ihuarraquax'nin başını ve boynuzunu sağa sola salladığını, nallarım sertçe yere vurduğunu gördü.

"Şirin At? "

Buradayım, yıldiz gözlü.

Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Takımyıldızlarıyla. Ejderha. Kış bakiresi. Yedi keçi. Testi.

Neredeyse tam ufuk çizgisinde: Göz.

“Başardık!” Ciri derin bir soluk aldı. “Başardık Şirin At! Benim dünyam burası!”

Ihuarraquax’in sesi öylesine açık ki Ciri her şeyi anladı.

254

“Beni yalnız bırakma.”

Bırakmayacağım. Sana borçluyum ben. Bu borcu ödemek zorundayım. Sonuna kadar.

Hızlanan rüzgârla birlikte gökyüzü batıdan kararmaya başladı. - Dalgalar halinde yaklaşan bulutlar takımyıldızlarını birbiri ar dına söndürdü. Önce Ejderha, ardından Kış Bakiresi söndü, sonra Yedi Keçi ve Testi. Sonra da en çok ve en uzun süre parlayan Göz söndü.

Ufuk çizgisi boyunca şimşeklerin biri çakıp biri sönüyordu. Gök gürültüsü boğuk gürültüler çıkarırken rüzgâr ansızın şiddetlendi, tozlan ve kuru yapraklan gözlerine doğru savurdu.

Tekboynuz kişnedi, zihninden bir sinyal yolladı.

’ Vakit kaybetmemeliyiz. Tek umudumuz hızlıca kaçmakta. Doğru mekâna, doğru zamana. Acele edelim, yıldız gözlü.

Dünyaların efendisiyim ben. Kadim Kan’dan geliyorum.

Shiadhal’m kızı Lara Dorrenin kanım taşıyorum.

Ihuarraquax kişnedi, acele edilmesini istiyordu. Kelpi ona burnundan uzun uzun soluyarak karşılık verdi. Ciri eldivenlerini düzeltti.

“Hazırım,” dedi sonra.

Kulaklannda uğultu. Şimşek ve aydınlık, ardından derin bir karanlık.

Joachim de Wett'in yargılanmasını ve öldürülmesini tarihçilerin büyük bir çoğunluğu imparator Emhyr'in şiddet ve zulüm yanlısı acımasız kişiliğine mal ederler, hatta kimileri, özellikle de edebiyata eğilimi olan tarihçiler bunun kişisel bir öç ve hesaplaşma olduğu tezini savunurlar. Artık gerçeği anlatmanın zamanı çoktan gelmiştir ve bu gerçek dikkatli bir araştırmacı için apaçık ortadadır. De Wett, "Terden" hareket birliğine 'yeteneksiz' tanımlamasının bile yetersiz kaldığı bir biçimde komuta etmişti. Karşısındaki düşman güçlü olmadığı halde kuzeye hücum etmekten çekinmiş ve bütün enerjisini Verden gerillalarıyla savaşmaya harcamıştı. Verden birliği, halka akıl almaz zulümler yapmıştı. Sonuç kaçınılmazdı ve önceden tahmin edildiği gibi gerçekleşmişti: Kış aylarında asilerin sayısı beş yüzü bile bulmazken, ilkbahar geldiğinde bütün ülke ayaklanmıştı, imparatorluğa bağlılık yemini eden Kral Ervyll öldürülmüş, ayaklanmanın başını Kuzeylilerle yakınlaşan oğlu Prens Kisttin çekmişti. Cenahımla Skellige korsanlarının kara birlikleri, karşısında Cidarisli Kuzeylilerin taarruzu, arkasında bir ayaklanma derken, de Wett sonu gelmeyen çatışmalara girip yenilgi üzerine yenilgi yaşamıştı. Böylece "Merkez' birliğinin hücumunu geciktirdi. "Verden " birliği, önceden planlandığı gibi Kuzeylilere kanattan saldırmak yerine, Menno Coehoorn'u olduğu yere sabitledi. Kuzeyliler bu durumdan hemen yararlanıp karşı saldırıya geçtiler, Mayena ve Maribor çevresindeki çemberi kırdılar ve bu önemli kalelerin yakın bir zamanda fethedilme şansını ortadan kaldırdılar.

De Wett'in beceriksizliğinin ve budalalığının bir de manevi boyutu vardı. "Nilfgaardyenilemez" efsanesi yıkılmıştı. Kuzeyli ordularına yüzlerce gönüllü akın akın katıldı…

Restif de Montholon, Kuzey Savaşları: Mitler, Yalanlar ve Yarı Gerçekler

Bölüm 6

Lafi eğip bükmeye gerek yoktu, Jarre müthiş bir düş kırıklığı içindeydi. Tapınaktaki eğitimin ve kendi dışa dönük yapısının etkisiyle insanların iyiliğine, iyi niyetine ve diğerkâmlığına inanmıştı ama bu inancından geriye pek bir şey kalmamıştı şimdi.

İki geceyi dışarıda geçirmiş, samanlık kalıntılarının içinde uyumuştu, duruma bakılırsa üçüncü gece de farklı olmayacaktı. Geceleyecek bir yer ve bir lokma için yalvardığı köyde, insanlar sımsıkı kapalı panjurların ardından ya ağızlarını açmadan bakmış ya da hakaret ve tehdit yağdırmıştı. Kim olduğunu, ne amaçla nereye gittiğini söylemesi de fayda etmemişti.

İnsanlar onu çok, çok büyük düş kırıklığına uğratmıştı.

Hava hızla kararmıştı. Delikanlı, tarlaların arasından hızlı adımlarla yürüyordu. Bir geceyi daha sokakta geçirecek olmaktan yıkılmış bir halde bir odunluk ya da samanlık arıyordu. Mart ayı ılık geçiyordu neyse ki ama geceleri hava çok soğuyordu. Bir de çok tekinsiz oluyordu.

Jarre başını kaldırıp göğe baktı; neredeyse bir haftadan beri bir kuyrukluyıldız ateş rengi bir an gibi batıdan doğuya doğru kayıyor, ardı sıra yanar döner ateşten bir kuyruk sürüklüyordu. Delikanlı, birçok kehanette adı geçen bu mucizevi görüntünün kim bilir neyin habercisi olduğunu düşündü.

Yoluna devam etti, hava gitgide daha çok karanyordu. Patika bayır aşağı iniyordu, yol kenannda uzanan çalılıklar karanlıkta sanki tehlikeli şekillere bürünüyordu. Aşağıdan, çok daha karanlık olan yerden soğuk ve iğrenç bir çürümüş ot kokusu yükseliyordu. İçine bir başka koku daha karışmıştı. Berbattı.

Jarre durdu. Hissettiği şeyin korku değil, soğuk olduğuna kendini inandırmaya çalıştı ama başaramadı.

Yeni dökülmüş zift gibi kapkara parıldayan kanalın çalılık ve çayırlardan oluşan iki kıyısını alçak bir köprü birleştiriyordu. Kazıkların çürüyüp kırıldığı yerlerde uzunlamasına oyuklar oluşmuştu; parmaklıklar yerinden kopmuş, suya doğru uzanmıştı. Köprünün arkasında kalan çayırlar daha sıktı. Henüz gece karanlığı bastırmadığı ve kanalın arkasındaki çayırlar otların uçlarını kaplayan sis örtüsüyle aydınlandığı halde, çayırların arası karanlığa bürünmüştü. Jarre, oradaki kalıntıları fark etti; kuşkusuz bir değirmen, savak ya da yılan balığı tuzağıydı.

Bu köprüyü geçmeliyim, diye düşündü delikanlı. Başka çare yok! Orada, o karanlığın içinde bir belanın pusuya yatmış beni beklediğini hissediyor olsam da kanalın karşı kıyısına geçmek zorundayım. Başarılarını Melitele Tapınağı ‘ndaki sararmış elyazmalarında okuduğum şu efsanevi lider ya da kahramanın yaptığı gibi suyolunun karşı kıyısına geçmek zorundayım. Karşıya geçeceğim, sonra da… Dur, ne diyordu? Kartlar dağıtıldı mı? Yok hayır, zarlar atıldı. Geçmişim arkamda kaldı, önümdeyse geleceğim uzanıyor…

Köprüye ayak bastı ve henüz bir şey görüp bir şey duymadan sezgisinin onu yanıltmadığını hemen anladı.

“Ee?” dedi yolunu kesenlerden biri, boğuk bir sesle. “Söylememiş miydim? Biraz beklersek biri gelir, dememiş miydim?”

“Haklıymışsın, Okultich.” Ellerinde okkalı coplar taşıyan heriflerden biri peltek konuşuyordu. “Senden medyum ya da kâhin olurmuş. Hadi bakalım, yolcu, üzerinde ne varsa ya iyilikle verirsin ya da karışmam!”

“Hiçbir şey yok üzerimde!” diye bağırdı Jarre, avazı çıktığı kadar ama birinin onu duyup yardımına koşacağına dair umudu yoktu. “Yoksul bir seyyahım ben! Tek kuruşum yok! Ne vereyim ki size? Şu değneği mi? Kendi eşyalarımı mı?”

“Onlar da olur,” dedi peltek konuşan ve sesindeki tını Jarre’ı ürpertti. “Çünkü yoksul seyyah, acilen bi fahişe bulmak istiyorduk. Karanlığın bastırmasına az kaldı, insan dara düşünce umduğuyla değil bulduğuyla da idare edebilir. Yakalayın sunu, çocuklar!”

“Üzerimde bıçak var! Bakın, uyarıyorum!”

Gerçekten bıçağı vardı. Firar etmeden bir gün önce tapınak mutfağından aşırmış ve sırt çantasının içine saklamıştı ama bıçağını çekmedi. Bunun anlamsız olacağını ve bir işe yaramayacağını hissediyor olmak dehşet vericiydi.

“Üzerimde bıçak var!”

“Bak hele,” diye alay etti peltek ve yaklaştı. “Bıçağı varmış. Kimin aklına gelirdi?”

Jarre kaçamadı. Duyduğu dehşet, bacaklarım toprağa çakılmış iki kazığa dönüştürmüştü. Adrenalin, urgan gibi boğazım sıkıyordu.

“Durun bakayım!” diye ansızın üçüncü biri seslendi; sesi genç ve tuhaf bir biçimde tanıdıktı. “Tanıyorum ben bunu! Evet, evet tanıyorum! Bırakın onu dedim, yabancı değil! Jarre? Tanıdın mı beni? Melfi ben! Hey, Jarre? Beni tanıdın mı?”

“Ben… tam…” Jarre, o güne kadar tanımadığı, onu bütünüyle ele geçiren iğrenç bir duyguyla mücadele ediyordu şimdi. Köprü kazıklarının üzerine devrilip bacağında şiddetli bir acı hissedince bu duygunun ne olduğunu çözdü.

Bilincini yitirme hissiydi bu.

“Amma sürpriz, ha!” dedi Melfı. “Hem de büyük rastlantı! Memleketten biriyle karşılaşmak! Ellander’den bir tanıdık! Bir dost! Değil mi Jarre?”

Jarre, Melfi ve çevresindekilerin önüne koyduğu sert pastırmadan ısırdığı lokmayı yuttuktan sonra kızarmış havuçtan ağzına attı. Yanıt vermedi, ateşin çevresinde oturan altı kişiye başını sallamakla yetindi.

“Yolculuk nereye, Jarre?”

“Vizima’ya.”

“Hah! Biz de oraya gideceğiz! Al sana bir rasdantı daha! Değil mi Milton? Milton’ı hatırladın mı Jarre?”

Jarre onu tanımıyordu. Onu daha önce gördüğünden hiç emin değildi. Bu arada Melfi, arkadaş olduklarım söyleyerek biraz abartıyordu. Ellanderli bir fıçıcının oğluydu. Tapınağa bağlı aynı ilkokula gittikleri dönemde Melfi, Jarre’ı düzenli olarak döver ve “Anası babası olmayan, ısırgan otlan arasında yapılmış piç!” diye bağınrdı. Bu böylece bir yıl sürüp gitmişti, sonrasında fıçıcı, oğlunun fıçı yapmaktan başka bir işe yaramayacağım

anlayıp onu okuldan almıştı. Böylece Melfi, terleyerek okuma yazma öğrenmek yerine babasının atölyesinde terleyerek kereste rendelemişti. Jarre okuldan mezun olup tapınağın tavsiyesi üzerine belediye mahkemesinde katip yardımcılığına getirilince, genç fıçıcı babasını örnek alarak Jarre'a yaltaklık etmiş, ona armağanlar getirip dost olmaya çalışmıştı.

"Evet. Biz de Vizima yolundayız," dedi Melfi. "Birliğe gidiyoruz. Burada hepimiz erkek gibi orduya katılıyoruz. Şu ikisi, Milton ve Ograbeck, çiftçi çocukları, dönüm celbiyle seçildiler, bilirsin…"

"Biliyorum." Jarre, çiftçi çocuklarına baktı; ikisi de sarışındı, birbirlerine kardeş kadar benziyordu, külde pişmiş, ne olduğu anlaşılmayan bir şey kemirip duruyorlardı. "On dönüme bir. Çiftlik çocukları için askerlik celbi. Ya sen, Melfî?"

"Benim durumum şöyle," dedi Melfî iç geçirerek, "esnaf birliklerinden acemi er istendiğinde, babam parayı basıp beni kuradan kurtarmıştı ama bu ilkiydi. Derken, bir kez daha kura çekilmesi gibi bir şanssızlık oldu, konsey böyle istemişti çünkü… Bilirsin…"

"Biliyorum," dedi Jarre yeniden. "Ellander kent konseyi, tamamlayıcı aday kadro kurasını 16 Ocak'ta gelen yazıya göre belirledi. Nilfgaard tehdidi üzerine gerekli olmuştu bu…"

"Şunun nasıl konuştuğuna baksana Turna," diye boğuk sesiyle atıldı Okultich diye seslendikleri sarışın tip. Köprüde, Jarre'a ilk seslenen de o olmuştu. "Pek kibar ufaklık! Pek de uyanık!"

"Hem de ne uyanık!" dedi bir başkası sözcükleri uzatarak. Uzun boyluydu, ağzına yapıştırılmış gibi duran aptalca sırıtması dudaklarından hiç eksik olmuyordu. "Sivri akıllı!"

"Kapa çeneni Klaproth," dedi peltek peltek, Turna dedikleri kişi; çok uzun boyluydu, bıyıklan aşağıya uzanıyordu ve ensesi traşlıydı. "Madem sivri akıllı, o zaman anlattıklarını dinlemek lazım. Zarar gelmez dinlemekten. Bir şeyler öğreniriz. Öğrenmekten bugüne kadar kimse zarar görmemiştir. Yani neredeyse kimse."

“Doğruya doğru,” dedi Melfî. “Jarre’ın kafası gerçekten çalışır, okuma yazması vardır… Bilgilidir! Ellander Mahkemesi’nde kâtiplik yapıyor, Melite Tapmağı’nda ne kadar kitap varsa hepsini yuttu…”

“İyi de,” diye Melfı’nin sözünü kesti Turna, Jarre’a dik dik bakarak, “böylesi boktan bir mahkeme memuru kitap kurdu Vizima yollanna neden düşmüş?”

“Ben de sizler gibi,” dedi delikanlı, “orduya katılmaya gidiyorum.”

“Peki,” dedi Turna gözleri ışık saçarak, “mahkeme memuru âlimin orduda isi ne? Acemi er olacak hali yok, değil mi? Ha? Tapınakların askerlikten muaf tutulduğunu, acemi asker çıkarmak zorunda olmadıklarını en ahmaklar bile bilir. Her mahkemenin de kâtiplerini savunacağını, ordu celbinden koruyabileceğini her ahmak bilir. Evet, durum nedir memur bey?”

“Orduya gönüllü katılıyorum,” dedi Jarre. “Kendim gidiyorum, kendi isteğimle, silahaltına alındığım için değil. Kısmen özel nedenlerden ama büyük ölçüde vatanperver bir sorumluluk duygusuyla.”

Grup hep bir ağızdan böğürerek güldü.

“Gördünüz mü çocuklar,” dedi sonra Turna, “nasıl da kendiyle çelişiyor! İki ayrı insan sanki! Karsımızda bir delikanlı var, insanın kültürlü ve deneyimli diyesi geliyor, üstelik salak biri olmadığı kesin. Savaşta neler olup bittiğini, kimin kiminle savaştığını, pek yakında da tamamen yeneceğini bilmesi gerekir. Ama bu genç, kendi kulaklarınızla duydunuz, kimse zorlamadan, kendi iradesiyle, vatanserverane bir sorumlulukla kaybeden tarafa katılmak istiyor.”

Kimse, Jarre dâhil, buna yanıt vermedi.

“Böyle bir vatanserverane sorumluluk,” diye sözlerini sürdürdü Turna, “genelde ruh hastalarının isidir ama tapınak öğrencisini de vurabilir. Az önce özel nedenlerden de söz etti. Çok merak ettim: Ne gibi özel nedenler bunlar?”

“Dile getirmek istemediğim kadar özel,” dedi Jarre sert bir sesle. “Kaldı ki siz, değerli beyefendi, kendi gerekçelerinizden söz etmeye niyetli görünmüyorsunuz.”

“Bana bak,” diye çıkıştı Turna kısa bir sessizliğin ardından, “ne idiği belirsiz biri benimle böyle konuşsaydı, ağzına bir tane yapıştınrdım. Ama kültürlü bir yavru kâtip olunca… Onu bağıslanm… ama bu seferlik. Simdi yanıt veriyorum: Ben de orduya katılacağım. Ben de gönüllüyüm.”

“Ruh hastalan gibi kaybeden tarafa katılmak için mi?” Jarre, bir anda bu cesareti nereden bulduğuna kendi de şaşırmıştı. “Yoksa yolda yolculan soymak için mi?”

Melfi bir kahkaha patlatarak, Tuma’ya yardım etti. “Köprüdeki pusu yüzünden bize öfkesi hâlâ geçmemiş. Boş ver Jarre, şaka yaptık! Masum bir şaka işte! Öyle değil mi, Turna?”

“Öyle.” Turna gerindi, sonra dişlerini çarparak ağzım kapadı. “Masum bir saka iste. Hayat hüzünlü ve heyecansız, mezbahaya götürülen danalar gibi yasıyoruz. Ufak bir saka ya da muziplikle neşeleniyoruz. Sence de öyle değil mi, yavru kâtip?”

“Öyle.”

“Güzel.” Turna ateş saçan gözlerini hâlâ üzerinden ayırmıyordu. “Yoksa bizim gözümüzde kötü bir yoldaş olurdun ve Vizima’ya tek basına giderdin. Hem de hemen.”

Jarre sesini çıkarmadı.

Turna gerindi. “Söyleyeceğimi söyledim. Hey çocuklar, sakamızı, muzipliğimizi yaptık, eğlendik, simdi dinlenme zamanı. Akşama Vizima’ya varmak istiyorsak, hava aydınlanır aydınlanmaz yola koyulmalıyız.”

Gece çok soğuktu, Jarre onca yorgunluğuna karşın bir türlü uyuyamamıştı. Dizlerini çenesine kadar çekip iki büklüm olmuş halde pelerinin altında yatmıştı. Sonunda gözleri kapansa da derin bir uykuya dalamamış, gördüğü düşlerle sık sık uyanmıştı. Çoğunu anımsamıyordu. İkisi hariç. Birinde,

tanıdığı Rivyalı Witcher Geralt, bir kayadan sarkan uzun bir buz saçağının altında hareketsiz oturuyordu, üzeri buzlarla örtülüydü, derken karların altında kaldı. Diğer düşte Ciri, siyah bir atın sırtında dörtnala koşuyordu, hayvanın yelesinin üzerine uzanmıştı, yolun iki kenarındaki eğri büğrü akağaçlar, dallarıyla onu yakalamaya çalışıyordu.

Ha bir de tam gün ışımak üzereyken düşünde Triss Merigold'u görmüştü. Büyücü kadın önceki yıl tapınağa uğradıktan sonra delikanlı onu düşünde birkaç kez görmüştü. Bu düşler Jarre 'ı, sonrasında çok utandığı şeyler yapmaya zorlamıştı.

Tabii bu kez utanılacak bir şey olmamıştı. Hava çok soğuktu çünkü.

Ertesi sabah, gerçekten hava aydınlanır aydınlanmaz yedisi de yola koyuldu. Çiftçi çocukları Milton ve Ograbek kısa bir asker şarkısıyla moral bulmaya çalışıyordu:

Bir asker oturmuş atının sırtına, zırhlan şakırdayan, Aman dikkat güzel kız, öpecek seni birazdan!

Kim karşı koyar ona, bırak öpsün doyasıya, Vatanı koruyacak düşmandan kahramanca!

Turna, Okultich, Klaproth ve sonradan yanlarına gelen fıçıcının oğlu Melfî birbirlerine çok komik olduğuna inandıkları fıkralar anlatıyorlardı.

".. .sonra Nilfgaardlı, 'Bu leş gibi kokan şey ne?' diye sormuş. Bunun üzerine elf, 'Bok,' diye karşılık vermiş. Hahaha, hahaha!"

"Hehe, hehehe, hahaha!"

"Hahaha, hahaha! Bir de şunu duymuş muydunuz: Bir Nilfgaardlı, bir elf, bir de bir cüce yolda yürüyormuş. Bir de ne görsünler, uçan bir fare var…"

Saatler ilerledikçe karayolunda başka yolculara, köylü arabalarına, levazım konvoylarına, küçük birlikler halinde yürüyen askerlere rasdıyorlardı. Bazı arabalar gıda yüklüydü, Turna'nın çetesi av köpekleri gibi bu arabaların arkasından burunlarım yere doğrultarak yürüyor ve düşenleri yerden

topluyordu; bu kâh havuç, kâh patates hatta bazen soğan bile oluyordu. Ganimetin bir kısmı önlem amaçlı olarak kötü günler için saklanıyor, bir kısmı da fıkra anlatmaya ara verilmeden oburca yutuluyordu.

“…bunun üzerine Nilfgaardh, poah hahaha, diye patlamış ve gülerken altına sıçmış! Hahaha, hahaha, hahaha!”

“Hahaha, hahaha, tanrılar, dayanamayacağım… Altına sıçmış… Hahaha, hahaha!”

“Hehehe, hehehe, hahaha!”

Jarre, başını alıp gitmek için bir fırsat, bir bahane kolluyordu. Ne Turna’dan ne de Okultich’ten hoşlanmıştı. Bu ikisinin yoldan geçen tacir arabalarına, köylü arabalarına ve bunların üzerinde oturan kadınlara ve kızlara attığı bakışlar da hiç hoşuna gitmiyordu. Turna’nın alaylı konuşma tarzını hiç sevmemişti, üstelik yenilginin ve imhanın açıkça beklendiği bir dönemde gönüllü olarak askere gideceğine de inanmamıştı.

Derken sürülmüş toprak kokusu gelmeye başladı. Bir de duman. Vadide düzenli kurulmuş tarlalar arasındaki ormanların ve ayna gibi parlayan balık göllerinin arasında bina çatılan göründü. Çok uzaklardan da olsa kulaklanna arada sırada köpek havlamalan, öküz ve horoz sesleri geliyordu.

“Su küçük köyün varlıklı olduğu açıkça ortada,” dedi Turna peltek peltek ve dudaklarını yaladı. “Büyük değil ama iyi durumda.”

“Bu vadide buçukluklar yaşıyor ve burayı işletiyor,” diye araya girdi Okultich. “Onlann her şeyi düzenli ve bakımlıdır. Şu minik halk pek tutumludur.”

“Lanet olası insansılar,” diye söylendi Klaproth. “Pis cüceler! Burayı işletiyorlar ama gerçek insanlar onlann yüzünden yokluk çekip belaya uğruyor. Bunlar savaştan bile etkilenmiyor.”

“Şimdilik.” Turna, ağzını çarpıtıp iğrenç bir şekilde sırıttı. “Bu köyü iyi belleyin, çocuklar. Su ormanın hemen bitişiğinde, kayınların arasındakini.

Çok iyi belleyin. Bir gün burayı ziyarete gelecek olursam, yolumu şaşırmak istemem.”

Jarre, başını çevirdi. Hiçbir şey duymamış, karayoluna bakıyormuş gibi yaptı.

Yürümeye devam ettiler. Çiftlik kadrosundan çiftçi çocukları Milton ve Ograbek yeni bir şarkı tutturdu. Bu kez doğrudan savaşla ilgili değildi. Biraz karamsardı. Turna’nın az önceki imalarına bakıldığında hayra alamet sayılmazdı.

Hey millet, dinleyin, Ölüme mahkûmsunuz hepiniz, İster genç, ister yaşlı, Kaçamayacaksınız ölümden, Ölüm istiyorsa felaketinizi, Kaçmak yok, bulacaktır sizi…

“Şunda mangır vardır,” diye bir tahmin yürüttü Okultich. “Eğer yoksa kafamı kessinler!”

Okultich’in gözüne kestirdiği ve uğruna korkunç bir tehlikeyi göze aldığı kişi önlerinden giden bir tacirdi. Adam, bir eşeğin çektiği iki tekerli bir arabanın yanından yürüyordu.

“Mangır var ya da yok,” dedi Turna peltek peltek, “ama eşek de değersiz değil hani! Hızlanın çocuklar!”

“Melfi,” dedi Jarre, fıçıcının oğlunu kolundan çekiştirerek. “Aç gözlerini! Burada neler döndüğünün farkında değil misin?”

“Ama hepsi şaka, Jarre.” Melfi kolunu çekip kurtardı. “Yalnızca şaka…”

Yakından bakınca tacirin arabasının aynı zamanda tezgâh olduğu anlaşılıyordu, birkaç el hareketiyle açılıp tezgâha dönüşebiliyordu. Eşeğin çektiği arabanın her yeri çarpıcı ve resim gibi çizilmiş yazılarla kaplıydı; bu yazılara göre tacirin başlıca mallan merhemler ve tiryaktı. Bunlann yanı sıra nazarlık, koruyucu muskalar, büyülü iksirler, filtre ve kataplazma, temizlik maddeleri, metallere duyarlı büyülü değnekler, aynca balıklan, ördekleri ve kızlan çekmek için “yem” satıyordu.

Sıska ve yıllann yorgunluğuyla çökmüş bir adam olan tacir, çevresine bakındı, onlan gördü, küfürler savurarak eşeğini dehledi. Ama bütün eşekler gibi onunki de hızlanmayı aklının ucundan bile geçirmiyordu.

“Bunun mutlaka parası vardır,” diye fısıldadı Okultich. “Aynca arabasında da kim bilir neler bulacağız…”

“Hadi bakalım, çocuklar” diye buyurdu Turna. “Başlayın! Yollarda hazır fazlaca tanık yokken bitirin şu işi!”

Cesaretine şaşırmaktan kendini alamayan Jarre, birkaç adımla ekibin önüne geçip döndü. Tacir ile diğerlerinin ortasında duruyordu şimdi. Güçlükle çıkarabildiği bir sesle, “Hayır. Buna izin vermem,” dedi.

Turna, pelerinini ağır ağır arkaya atıp, kemerinin arkasına sokulu uzun ve keskin bıçağını gösterdi. “Siktir git yavru kâtip,” dedi peltek peltek, düşmanca bir bakış fırlatarak. “Yasamaktan bıkmadıysan tabii. Bizim tayfaya uygun olduğunu düşünmüştüm. Yok canım, nerede? Senin tapınak asın kutsallaştırmış seni, sofu buhurlar içine fena işlemiş. Hadi, çekil yolumuzdan yoksa…”

“Ne oluyor, orada? Ha?”

Ismena Vadisi’nin sonsuzmuş gibi duran çayırlarının ardından iki tuhaf silüet belirdi.

Adamların ikisinin de balmumu sürülüp yukarı doğru kıvrılmış uzun bıyıklan vardı, şalvar pantolon ve kabartmalı kumaştan kurdelelerle süslü yelek giymişlerdi, başlanndaki kadife berelere tüy demetleri tutturulmuştu. Geniş kemerlerinde asılı balta ve hançerlerinin yanı sıra sırtlannda çift elli kılıçlan vardı; kılıçlar rahat bir kulaç uzunluğundaydı, saplan rahat iki kanş boyundaydı, balçaklan eğimliydi.

Paralı askerler yaklaşırken, pantolonlarını iliklemekle meşguldü. Ürkütücü kılıçlanna davranmak gibi bir niyederi yoktu ama yine de Turna ve Okultich bir anda ter içinde kaldılar. Koca Klaproth ise, havası kaçmış balon gibi ansızın sönüverdi.

“Biz… Biz hiçbir sey…” dedi Turna peltek peltek. “Kötü bir sey yap…”

“Şaka sadece!” dedi Melfi miyavlar gibi.

“Kimse zarar görmedi,” dedi çökmüş tacir. “Hiç kimse!”

“Biz Vizima’ya gidiyoruz,” diye araya girdi hemen Jarre, “orduya teslim olmaya. Efendi askerler, belki sizlerin yolculuk da orayadır?”

“Evet, elbette.” Paralı asker burnundan soluyup neyin döndüğünü hemen kavramıştı. “Biz de oraya. İsteyen bizimle gelebilir. Daha güvenli olur.”

“Hem de çok güvenli olur,” dedi diğer paralı asker ve Tuma’yı imalı bir bakışla uzun uzun tarttı. “Bu arada şunu da eklemek isterim: Az önce Vizima valisinin devriye gezen adı birliğine rasdadık. Eşkıyaları suçüstü yakaladıklarında gözlerini kırpmadan asıyorlar.”

“Çok iyi.” Turna kendini toparlamış, ağzını yayarak sırıtıyordu şimdi. “Çok iyi beyler, adalet ve ceza nedir, şerefsizlerin öğrenmesi çok iyi. O halde yola koyulalım, Vizima’ya, orduya gidelim, vatanserverane görev bizi bekler.”

Paralı asker, Turna’yı uzun uzun ve iğrendiğini ifade eden bir bakışla süzdü, omuzlarını silkti, sırtındaki çift el kılıcım düzeltti ve yürümeye başladı. Arkadaşı, Jarre ve tacir arabası ile eşeği onun peşi sıra yürüdüler. Arkadan ise, arada fazla mesafe bırakmadan Turna ve tayfası geliyordu.

“Efendi askerler, size çok teşekkür ederim,” dedi bir süre sonra tacir, eşeğini çomakla dürterken. “Tabii sana da delikanlı.”

“Mesele değil.” Paralı asker eliyle geçiştirdi. “Biz alışkınız.”

“Her türlü adamı alıyorlar askere.” Arkadaşı ona omzu üzerinden bir bakış atu. “Köylerde ve kasabalarda her on çiftlikten birinden kurayla acemi er istendiğinde oraların sakinleri bunu en berbat bok heriflerden kurtulmak için kullanıyor. Sonrasında da yollar yol kesen haydutlarla dolup taşıyor. Orduya girdiler mi astsubay sopası onlara itaat etmeyi, adam olmayı öğretir…”

“Ben,” dedi Jarre aceleyle, “kurayla değil, gönüllü olarak gidiyorum.”

“Aferin, aferin.” Paralı asker, Jarre’a baktı, balmumlu bıyık uçlarım büktü. “Ötekilerle aynı hamurdan olmadığım görüyorum. Onlarla neden birlikteydin?”

“Bizi kader bir araya getirdi.”

“Ben böyle, kaderin birleştirdiklerini, kardeş olanları çok gördüm,” dedi asker ciddi bir sesle, “sonra bu kardeşler aynı darağacını boyladı. Bundan kendine bir ders çıkar delikanlı.”

“Çıkaracağım.”

Bulutların arasında kalmış güneş henüz tepe noktaya ulaşmadan bir ana yola varmışlardı. Burada onları zorunlu bir mola bekliyordu. Diğer kalabalıklar gibi, Jarre ve yol arkadaşları da burada durmak zorundaydı çünkü ana yoldan askerî birlikler geçiyordu.

“Güneye gidiyorlar,” dedi paralı askerlerden biri. “Cepheye, Maribor’a ve Mayena’ya.”

“Sancaklarına baksana,” dedi diğer paralı asker başıyla işaret ederek.

“Redanyalılar,” dedi Jarre. “Kırmızı zemin üzerinde gümüş kartallar.”

“Doğru bildin.” Paralı asker delikanlının omzuna takdirle vurdu. “Bayağı uyanık bir oğlansın. Kraliçe Hedwig’in bize yardıma gönderdiği Redanyalı birlikler bunlar. Bizim gücümüz şimdi birlik olmakta: Temerya, Redanya, Aedirn, Kaedwen, şimdi hepimiz müttefikiz, aynı uğurda savaşıyoruz.”

“Epeyce geç kalındı,” dedi arkalarından Turna, sitem edercesine. Paralı asker dönüp arkasına baktı ama ağzını açmadı.

“Oturalım,” dedi Melfi, “ayaklarımız dinlensin biraz. Bu birliklerin sonu yok, yolun açılması daha çok sürer.”

“Şu tepeye oturalım,” dedi tacir, “oranın manzarası daha güzel.”

Redanyalı süvari alayı geçtikten sonra teberli okçular ve kalkanlı piyadeler tozu dumana katarak yürüdü. Onların arkasından sıra at sırtındaki zırhlı taburdaydı.

“Şunlann,” dedi Melfi zırhlı taburu göstererek, “bayrakları farklı. Ortasında beyaz şeyler olan siyah flamalar taşıyorlar.”

“Zavallı taşralı,” dedi paralı asker, Melfî’ye aşağılayan bir bakış fırlatarak. “Kendi kralının armasını tanımıyor. Gümüş akzambak bunlar, odun kafalı…”

“Siyah zemin üzerinde gümüş akzambaklar,” dedi Jarre, kendisinin de zavallı taşralı olmadığını kanıtlamak istercesine.

“Temerya Krallığı’nın eski armasında,” diye sözlerini sürdürdü, “yürüyen bir aslan vardı ama Temerya prensleri armada bir değişikliğe gidip başka bir zemin üzerine üç akzambak eklediler. Heraldik sembollere göre akzambak, veliahtın, kralın tahtı ve asasını devralan oğlunun çiçeği ya da sembolüdür…

“Kodumun ukalası,” diye tısladı Klaproth.

“Çeneni tut ve onu rahat bırak ahmak,” dedi paralı asker tehdit dolu bir sesle. “Delikanlı devam et sen. İlginçmiş.

“Fakat Kral Gardik’in oğlu Prens Goidemar, Faika şeytanının asilerine savaş açtığında daima kendi bayrağı altında, akzambaklı arması altında savaştı ve zafer üstüne zafer kazandı. Goidemar babasından sonra tahta geçtiğinde bu zaferlerin ve karısı ile çocuklarının düşman elinden kurtarılmasının anısına siyah alan üzerine serpiştirilmiş üç akzambağı krallığın arması olarak belirledi. Sonraları Kral Cedric, ülke armasını özel bir yasayla siyah bir zemin üzerinde gümüş akzambaklar olarak yeniden değiştirdi. Temerya arması bugüne kadar bu haliyle kalmıştır. Hepinizin de gördüğü gibi şu an ana yoldan Temeryalı mızrak süvarileri geliyor.

“Çok güzel anlattın delikanlı,” dedi tacir.

“Ben değil,” diye iç geçirdi Jarre, “Attreli John, bir heraldik bilgini.”

“Sen de ondan daha az bilgin değilsin.”

“Bir acemi asker için çok uygun,” dedi Turna alçak sesle. “O gümüş zambaklar altında krala ve Temerya’ya kurban edilmek için çok uygun. “

Bir şarkı duydular. Yaklaşan bir fırtınanın karanlığı gibi, çağlayan bir dalga gibi tehdit ve kavga yüklüydü. Temeryalılarm arkasından büyük bir nizam içinde farklı askerler yürüyordu. Renksiz bir süvari sınıfıydı bu, flama ve fors taşımıyorlardı. Taburun başında at sırtında ilerleyen komutanların önü sıra atkuyruklanyla süslenmiş bir değnek taşmıyordu, tepesindeki enlemesine demire üç insan kurukafası çivilenmişti.

“Serbest birlik. Condottieri, sözleşmeli askerler birliği.”

“Çok savaştıkları hemen fark ediliyor, ” diye iç geçirdi Melfi.

“Yan yana ve sistemliler. Geçit töreninde gibi yürüyorlar…

“Serbest birlik, ” diye tekrarladı paralı asker. “Köylüler, ağzı süt kokanlar bakın gerçek asker bunlar işte. Çok savaş gördü bunlar. Mayena Savaşı ‘na son noktayı koyan onlardı, Condottierilerdi, Adam Pangratt’ın, Molla’nın, Frontino’nun ve Abatemarco nun birlikleriydi. Nilfgaard ablukası onlar sayesinde kırıldı, kale onlar sayesinde kurtarıldı.”

“Gerçekten şu Condottieriler,” diye araya girdi öteki, “cesur, yiğit adamlar, savaşta kaya gibi sarsılmazlar. Oysa serbest birlik para karşılığı hizmet verir, şarkılarından da hemen bellidir bu zaten.”

Birlik adım adım yaklaşıyor, şarkılarını gümbür gümbür söylüyorlardı ama tonlamada tuhafbir karanlık, bir tehlike seziliyordu.

Biz ne taht ne de asa için vuruşuruz, Krallar için değil, yoktur onlara borcumuz.

Güneş gibi parlayan sikkedir Hizmet ettiğimiz efendimiz!

Biz ne bayrağı öperiz ne de elinizi, Yeminlere itibar etmeyiz çünkü bozulur yeminler.

Sikke isteriz biz, altın ışıltısıyla gözümüzü alan, Sadakat sözü veren!

“Ah, bunların arasında olmak vardı,” diye iç geçirdi Melfi. “Böyleleriyle savaşa gitmek vardı… Şan da onlarda ganimet de… “

274

“Ben yanlış mı görüyorum?” Okultich yüzünü buruşturdu. “İkinci yığının başında bir kan mı var? Bu paralı askerler, kanların emrinde mi savaşıyor?”

“Evet kadın,” dedi paralı asker. “Ama herhangi bir kadın değil. Julia Abatemarco, Tatlı Afacan derler ona. Sağlam bir askerdir. Onun komutasında Condottieriler Mayena’da Siyahlılar’ın ve elflerin ablukasını kırdı, üstelik üç bin adama karşı yalnızca bin adamla savaşarak.”

“Bir de söyle bir sey duydum,” dedi Turna tuhaf bir yavşak, dalkavuk ve haince bir tonlamayla, “bu büyük zafer pek ise yaramamış, paralı askerlere harcanan altınlar bosa gitmiş. Nilfgaard yeniden güçlenip bizimkilere ağızlannın payını vermis, hem de ne okkalı! Nilfgaard, Mayena’yı yine sınırlan içine almış. Yoksa kaleyi de mi yeniden ele geçirdiler? Belki de buraya doğru yaklaşıyorlardı? Belki her an burada olabilirler? Belki satılık Condottieriler çoktan Nilfgaard altınlannı koparmaya başlamıştır? Hem belki…”

“Hem belki,” diye öfkeyle sözünü kesti asker, “ağzına bir yumruk yemek istiyorsundur hergele? Birliklerimize dil uzatanın sonu iptir, ona göre! Tepemi attırmak istemiyorsan kapa çeneni!”

“Ooo!” Uzun boylu Klaproth ağzını açıp ortamı yumuşatmaya çalıştı. “Ooo, bakın hele! Şu gelen komik cücelere bakın!”

Davul gümbürtüleri, boru gibi öten gaydalar ve teneke düdüklerin çılgınca sesleri arasında bir piyade taburu yol boyunca yürüyordu şimdi; teber, partizan, savaş baltalan, gürz ve topuz kuşanmışlardı. Sırtlannda kapüşonlu

kürk paltolar ve zincir zırhlar, başlannda da sivri miğferler olan askerler gerçekten sıra dışı derecede kısa boyluydu.

“Dağ Cüceleri,” dedi paralı asker. “Mahakam Gönüllüler Birliği alaylanndan biri.”

“Cücelerin bizden değil, bize karşı olduğunu düşünüyordum ben de,” dedi Okultich. “Çünkü o iğrenç cüceler bizi ele vermişti, Siyahlılar’la komplo kurmuştu…”

“Öyle olduğunu mu sanıyordun?” Paralı asker ona acıyarak baktı. “Neyle düşünüyordun ki? Beyinsiz herif, bir lokmacık aklın olsaydı böyle kıçından uydurmazdın! Şu yürüyenler, Mahakam Komutanı Brouver Hoog’un bize destek amaçlı yolladığı cüce piyade alaylanndan biri. Bunlann çoğu savaşa katılmış, büyük kayıplar vermiş, bu yüzden yeniden toparlanmak üzere Vizima’ya geri çağnldılar.”

“Şu cüceler ne savaşçı millet,” dedi Melfi. “Bir Saovine vaktiydi, Ellander’deki meyhanede bir cüceden kulağıma bir yumruk yemiştim, kulağım Yule ‘a kadar çınlamıştı.

Paralı asker, elini gözlerine siper etti. “Cüce alayı, son taburdu. Resmigeçit bitti, yol birazdan açılır. Hadi koyulalım yola, öğleye az kaldı çünkü.”

“Güneye ne çok asker iniyor,” dedi nazarlık ve muska taciri, “belli ki büyük bir savaş olacak. İnsanların üzerine büyük bir felaket çökecek! Ordular büyük yenilgilere uğrayacak! Binlerce insan alevlerin arasında ve kılıç darbeleriyle can verecek. Dikkat edin beyler, gökyüzünde her gece gördüğümüz kuyrukluyıldız, arkasından ateşten kızıl bir kuyruk taşıyor. Bir kuyrukluyıldızın ardından mavi ya da solgun bir kuyruk geliyorsa soğuk hastalıkların; akciğer zarı iltihabı, halsizlik ve nezlenin habercisidir, aynı zamanda taşkın gibi suyla ilgili felaketlere, sağanağa, uzun süre kötü gidecek havalara işarettir. Ama kırmızı renk, kuyrukluyıldızın ateş, kan, alev ve demir yüklü olduğunu gösterir. İnsanları korkunç, çok korkunç felaketler bekliyor! Büyük kıyımlar ve katliamlar yaşanacak. Hani o kehanette yazdığı gibi cesetler on iki arşınlık tepeler halinde yığılacak. İnsansız kalan yeryüzünde kurtlar uluyacak, insanlar başka bir insanın bıraktığı izleri öpecek… Vah bize!”

“Neden bize?” diye sözünü kesti paralı asker. “Kuyrukluyıldız tepelerde kayıyor, Nilfgaard’dan da görülebiliyor. Hele Mareşal Menno Coehoom’un ordusuyla kasıp kavurduğu Ina Vadisi’nden iyice görülüyor. Bu durumda kuyrukluyıldızın bizim değil de onlann yenilgisinin habercisi olduğunu neden düşünmeyelim? Neden onların cesetlerinin üst üste yığılacağım varsaymayalım?”

“Aynen!” diye homurdandı öteki paralı asker. “Vah onlara! Siyahlılar’a!”

“Beyler, pek güzel açıkladınız!”

“Kesinlikle!”

Vizima çevresindeki ormanları geride bırakmış, çayırlara ve meralara varmışlardı. Buralar at sürüleriyle doluydu: Süvari birliklerinin atları, hafif koşum atları ve ağır koşum atları olmak üzere her türden at vardı. Ne var ki aylardan mart olduğu için ot azdı ama arabalar ve yemlikler neyse ki saman doluydu.

“Gördünüz mü?” dedi Okultich dudaklarını yalayarak. “Ne atlar be! Başlarına nöbetçi de koymamışlar. Tek iş seçmek ve almak…”

“Kapa çeneni” diye tısladı Turna, dalkavukça paralı askerlere bakarak. “Süvari alayında görev almayı çok istediği için atlara pek düşkün, efendiler.”

“Süvari alayı ha!” diye homurdandı paralı askerlerden biri. “Kendini ne sanıyor bu herif? Ondan olsa olsa seyis olur, yabayla atların altından tezeği alıp el arabasıyla taşır ancak!”

“Haklısınız, bayım, doğru söylüyorsunuz.”

Yürümeye devam edip göletlerin ve hendeklerin yanından geçen bir bende vardılar. Derken akağaçların tepesinden, Vizima Sarayı’nın bir gölün üzerinden yükselen kulelerinin kırmızı kiremitlerini gördüler.

“Neredeyse geldik sayılır,” dedi tacir. “Kokuyu alıyor musunuz?”

“lyyy!” Melfi yüzünü buruşturdu. “Ne pis kokuyor! Nedir bu?”

“Saraydan aldıkları maaşla açlıktan ölmüş askerlerdir mutlaka,” diye mırıldandı Turna, paralı askerlerin onu duymamasına dikkat ederek.

Paralı askerlerden biri güldü. “İnsanın burnu kopuyor, değil mi? Binlerce asker burayı kış kampı olarak kullanıyor, asker dediğin yemek yemek zorunda, eh yemek yiyen sıçar da. Doğa böyle düzenlemiş, yapacak bir şey yok! Yığılan boklan el arabalanyla bekletmeden şu hendeklere döküyorlar. Kışın boklar karda donduğunda kısmen idare ediyordu ama bahar geldiğinden beri… lyyy!”

“Sürekli yenilerini getirip eski yığının üzerine döküyorlar.” Öteki paralı asker de yere tükürdü. “Şu vızıltıyı duyuyor musunuz? Sinekler. Sürüsüne bereket burada, oysa bu mevsimde hiçbir yerde bu kadar çok sinek göremezsiniz henüz. Neyiniz varsa yüzünüze bağlayın, bu bok sinekleri ağzınıza gözünüze girer yoksa. Bir de hızlanın, buradan bir an önce geçip gidelim.”

Hendekleri geride bırakmış olsalar da kötü kokudan kurtulamamışlardı. Aksine, Jarre kente yaklaştıkça kokunun ağırlaştığına dair her türlü bahse girebilirdi. İlerledikçe kokunun çeşitleri ve nüansları artıyordu. Kent dışını çepeçevre saran askerî kamplar ve çadırlar kokuyordu. Devasa askerî hastane kokuyordu. Kentin kalabalık ve hareketli dış mahalleleri kokuyordu. Kent surları, kent kapısı, surların arkasındaki binalar kokuyordu; küçük meydanlar, dar sokaklar, kentin üzerinde yükselen sarayın duvarları kokuyordu. Neyse ki insanın burnu çabuk alışıyordu ve çok geçmeden kokuların çöpten mi, leşten mi, kedi sidiğinden mi yoksa köşedeki büfeden mi geldiğini fark etmiyordu.

Sinekler her yerdeydi. Gözlere, kulaklara, burna girerek rahatsızlık veriyorlardı. Kovalayınca da kaçmıyorlardı. En kolayı yüze konduklarında ezip ya da ısırıp öldürmekti.

Kent kapısına giden yolun gölgesinden çıkar çıkmaz gözlerine kocaman bir duvar resmi çarptı; parmağıyla onları işaret eden bir süvariyi gösteriyordu. Resmin altındaki yazı büyük harflerle soruyordu: YA SEN? GÖREVE YAZILDIN MI?

“Yazıldık, yazıldık,” diye mırıldandı paralı askerlerden biri. “Ne yazık ki.”

Benzeri resimlerden çoktu, daha doğrusu resimsiz duvar yok gibiydi. Parmak gösteren süvariler çoğunluktaydı; bir de vatanı . temsil eden dokunaklı ana modeli vardı. Arkası alev alev yanan köylerle ve Nilfgaard mızraklarına saplı bebeklerle doluydu. Bazı resimlerde dişlerinin arasına üzerinden kan damlayan bıçaklar sıkıştırmış elfler görülüyordu.

Jarre hızla başını çevirip arkasına baktığında paralı askerlerle ve tacirle yalnız olduklarını gördü. Turna, Okultich, köylü acemi askerler ve Melfi sırra kadem basmıştı.

“Evet, evet,” dedi paralı askerlerden biri, tahmininin doğru r çıktığını anlatmak istercesine ve Jarre’ı dikkade süzdü. “Arka daşların ilk fırsatta tüydü, bir yolunu bulup yaylandı. Sana bir şey söyleyeyim mi delikanlı? Yollarınızın ayrılması iyi oldu. Yeniden birleşmesi için dua etme sakın.”

“Melfî’ye acıdım,” diye mırıldandı Jarre. “Özünde iyi çocuktur.”

“Herkes kaderini kendi seçer. Sen bizimle geliyorsun. Müracaat , yerini gösteririz sana.”

Küçük bir meydana vardılar, ortasına yerleştirilmiş taş sahanlığa suçlu teşhir direği dikilmişti. Eğlence heveslisi halk ve askerler direğin çevresine toplanmıştı. Demir zincirlerle direğe bağlanmış ve o sırada yüzüne leş gibi bir bez atılan suçlu, hem tükürüyor hem ağlıyordu. Kalabalık böğürerek gülüyordu.

“Hey!” diye bağırdı paralı askerlerden biri. “Kimi yakalamışlar baksana! Fuson bu! Neymiş suçu?”

“Tarım,” dedi aceleyle, sırtına kurt postu giymiş keçe şapkalı şişman bir vatandaş.

“Ne?”

“Tarım,” diye tekrarladı şişman adam üzerine basarak. “Tohum ekmiş.”

“Dehşet bir hata yapmışsınız,” dedi paralı asker gülerek. “Fuson’u tanırım, kunduracılık yapar, babası da büyükbabası da kunduracıydı. Ömrü boyunca

ne ekti ne biçti. Bu ekme işi koca bir hata olmalı!”

“Ama vali kendi ağzıyla söyledi!” diye ısrar etti vatandaş. “Ektiği için akşama kadar direkte kalacak! Nilfgaard emriyle ve Nilfgaard parasıyla ekmiş, pis cani… Ama tuhaf bir meyve ekmiş, muhtemelen denizaşırı bir yerden gelmiştir… Dur neydi adı… Hah, nifak!”

“Evet, evet,” dedi muska taciri, “bunun konuşulduğunu duymuştum! Nilfgaardlı ajanlar ve elfler salgını yayıyor; kuyulara, kaynaklara ve derelere akla gelebilecek her türlü zehri, özellikle şeytanelması, banotu, cüzzam ve nifak döküyormuş.”

“Aynen.” Kurt postu giymiş vatandaş başını salladı. “Dün burada iki elfi astılar. Mutlaka bir şeyi zehirlemişlerdir.”

“Şu yolu dümdüz gittikten sonra köşede bir han var,” diye gösterdi paralı asker, “tanıtım kurulunun bürosu onun içinde. Büyük bir branda bezi asılı, Temerya akzambaklarıyla bezeli. Tanıyorsun zaten delikanlı, kolayca bulursun. Hoşça kal, tanrılar hepimize daha iyi günler görmeyi nasip etsin. Siz de hoşça kalın, sayın tacir.”

Tacir yüksek sesle öksürdü. “Değerli beyler,” dedi sandukalarının içini karıştırırken, “izin verin yardımınız karşılığında… Minnet duygumun ifadesi olarak…”

“Uğraşmayın efendim,” dedi paralı askerlerden biri gülümseyerek. “Yardım ettik bitti. Sözünü etmeye değmez…”

“Bel tutulmasına karşı mucizevi bir merheme ne dersiniz? Tacir, kutunun dibinde bir şeyler aradı. “Bronşite, guta, tutulmalara, kepeğe ve boğaz şişmesine karşı, yani her derde deva bir ilaç belki? An sokmasına, yılan ve vampir ısırmasına karşı reçine merhemi? Kötü bakışlardan korunmak için bir nazarlık ya da?”

“Çok ve kötü yemeye karşı bir maddeniz var mıdır peki?” dedi öteki paralı asker ciddi bir sesle.

“Var tabii!” dedi tacir ışıl ışıl bir yüzle. “Güzel kokulu otlarla kanştınlmış sihirli kök iksiri. Yemeklerden sonra üç damlası yeterli. Lütfen buyurun, değerli beyler.”

“Teşekkür ederiz. O halde hoşça kalın, efendim. Sen de delikanlı. Başanlar!”

“Terbiyeli, uyumlu ve kibarlar,” dedi tacir, askerler kalabalığa kanşıp gözden kaybolduktan sonra. “Sen bana çok yardımcı oldun, delikanlı. Ne versem ki sana? Yıldınm çarpmasına karşı bir muska mı? Panzehir taşı mı? Büyücü sihrini etkisiz hale getiren kaplumbağa taşı mı? Bak bir de tütsü için ceset dişi, bir parça kurutulmuş şeytan boku var, botunun içine sokarsın…”

Jarre, binanın önünü kaplayan BATSIN BU SAVAŞ yazısını telaşla silen kalabalıktan başını çevirdi.

“Boş ver kalsın,” dedi tacire. “Vakit geldi…”

“Hah,” dedi tacir ve bir kutudan kalp biçiminde küçük bir pirinç madalyon çıkardı. “Bak, bu işine yarayacaktır, delikanlı çünkü tam gençlere göredir. Nadide bir parçadır, elimde yalnızca bu var. Büyülü bir muskadır bu. Taşıyan kişiyi sevdiğinin unutmamasını sağlar, üstelik ne kadar zaman geçse ve aralarında nasıl bir mesafe olsa da. Bak buradan açılıyor, içinde büyülü küçük bir kâğıt var. Bu kâğıdın üzerine kırmızı büyülü mürekkeple - ki bende var- sevdiğinin adının yazılması yeterli. Kız o zaman seni unutmaz, seni sevmekten vazgeçmez, seni aldatmaz ve terk etmez. Ne diyorsun?”

“Hımmm…” Jarre hafifçe kızardı. “Bilemedim…”

Tacir, büyülü mürekkebe bir çubuk batırdı. “Hangi adı yazayım?”

“Ciri. Daha doğrusu, Cirilla.”

“Hazır. Al.”

“Jarre! Tanrılar aşkına, ne arıyorsun sen burada?”

Jarre hızla arkasına döndü. Bütün geçmişimi geride bıraktığımı, sıfırdan başlayacağımı sanmıştım, diye geçirdi içinden. Ama durmaksızın eski tanıdıklara rastlıyorum.

“Efendi Dennis Cranmer…”

Kalın kürklere ve zırha bürünmüş, demir omuzluklar taşıyan, başına tilki kürkünden tüylü bir şapka takmış olan cüce, sırayla bir delikanlıyı, bir taciri, sonra yeniden delikanlıyı hızla süzdü. Kaşlarını kaldırdı, bıyığını ve sakallı çenesini oynatarak, “Burada ne yapıyorsun Jarre?” diye sertçe sordu.

Delikanlı bir an düşündü: Acaba daha inandırıcı olabilmek için yalan söylemeli ve iyi niyetli taciri de bu numaranın içine çekmeli miydi? Ama bu fikirden hemen vazgeçti. Bir zamanlar Ellander prensinin muhafız kıtasında hizmet vermiş olan Dennis Cranmer, zor aldanır bir cüce olmakla ünlüydü. Yani denemeye değmezdi.

“Orduya katılmak istiyorum.”

Bir sonraki soruyu çok iyi tahmin edebiliyordu.

“Nenneke izin verdi mi buna?”

Yanıt vermesine gerek yoktu.

“Kaçtın.” Dennis Cranmer sakalını salladı. “Alıp başını tapınaktan kaçtın. Nenneke ve rahibeler saçlarını yoluyorlardır şimdi…”

“Bir mektup bıraktım,” diye kekeledi Jarre. “Efendi Cranmer, yapamadım… Mecburdum… Düşman sınırlara dayanmışken hiçbir şey yapmadan oturamazdım… Vatan tehlikedeyken… Sonra bir de o… Ciri… Nenneke, kızların dörtte üçünü tapınaktan savaşa yolladığı halde, bana izin vermedi… Ben de dayanamadım…”

“Sen de sıvışan.” Cüce kaşlarım çattı. “Bütün şeytanlar adına, seni şimdi pakedeyip kuryelerle Ellander’e yollamam gerekirdi! Rahibeler almaya gelinceye kadar bilmem kaç kilidi odalarda bekletmem gerekirdi! Doğru olan…”

Öfkeyle soludu.

“En son ne zaman bir şeyler yedin Jarre? En son ne zaman midene sıcak bir yemek girdi?”

“Sıcak bir yemek mi? Üç… Hayır, dört gün önce.”

“Gel.”

“Ağır ye oğlum,” diye uyardı Dennis Cranmer’in arkadaşlarından Zoltan Chivay. “Böyle çiğnemeden hızla yutmak sağlığına zararlı. Acelen nereye? Korkma, yemeğini kimse önünden almayacak.”

Jarre, bundan pek emin değildi. “Tüylü Ayı Ham”nın büyük salonunda o sırada dövüş yapılıyordu. Tıknaz ve firm kadar geniş iki cüce, arkadaşlarının ve gönüllü birliğinin böğürmeleri ile yerel fahişelerin masayı yumruklamaları eşliğinde birbirlerini yenmeye çalışıyordu. Salon gümbürdüyor, zemin sarsılıyor, eşyalar devriliyor, dövüşenlerin burunlarından fışkıran kanlar çevreye yağmur gibi saçılıyordu. Jarre, dövüşçülerden birinin subay masasına küt diye yığılıp tahta tabağı, bezelye çanaklarını ve toprak kadehi devirmesini bekliyordu. Bir yandan da pastırmadan ısırdığı lokmayı hızla yutmaya çalışıyordu, ne de olsa yuttukları içinde kalacaktı.

“Ben pek anlamadım Dennis.” Sheldon Skaggs adındaki bir diğer cüce başım bile çevirmedi, oysa dövüşçülerden biri az kalsın kafasına vuruyordu. “Bu delikanlı rahipse, orduda ne işi var? Rahiplerin kan dökmesi yasaktır.”

“Tapınakta yatılı öğrenciydi o, rahip değil.”

“Lanet olsun, insanların şu karmaşık batıl itikatlarını hiç çözememişimdir ama neyse, başkalarının inançlarıyla alay etmek olmaz… Yani mesele şu ki tapınakta eğitim almış şu delikanlı kan dökmeyi doğal karşılıyor. Özellikle de Nilfgaard kanını. Öyle mi delikanlı?”

“Bırak çocuk rahatça yemeğini yesin Skaggs.”

“Yanıt vermek isterim.” Jarre, ağzına attığı bir parça inciği yutup bezelyeden koca bir kaşık aldı. “Adil bir savaşta kan dökülebilir. Asil amaçlan savunmak için. Bu yüzden orduya katılıyorum… Anavatan çağınyor…”

“İnsanlann bize yakın akraba bir ırk olduklan, onlarla aynı köklerden geldiğimiz savında ne kadar doğruluk payı olduğunu görüyorsunuz,” dedi Sheldon Skaggs, gözlerini arkadaşlannın üzerinde gezdirerek. “Bunun en açık kanıtı karşımızda oturmuş, bezelye tıkınıyor. Diğer ifadeyle: Bizim genç cüceler arasında da böyle bir sürü budala hevesli var.”

“Özellikle de Mayena muharebesinden sonra,” dedi Zoltan Chivay buz gibi bir sesle. “Kazanılan bir savaştan sonra gönüllü sayısı her zaman artar. Menno Coehoorn’un birliklerinin Ina Nehri boyunca ilerlediği ve geriye toprak ve sudan başka bir şey bırakmadığı haberi yayılınca hızlan kesilir.”

“Tabii aksi yöne doğru hızlanmazlarsa,” diye mırıldandı Cranmer. “Gönüllülere pek güvenmem ben. İki asker kaçağından birinin gönüllü olması ilginçtir.”

“Nasıl böyle…” Jarre’ın yedikleri az kalsın nefes borusuna kaçacaktı. “Nasıl böyle bir suçlamada bulunabilirsiniz efendim… Ben idealist nedenlerle gidiyorum… Adaletli ve doğru bir savaş için… Anavatan…”

Delikanlıya binayı temelinden sarsmış gibi gelen bir darbeyle dövüşçülerden biri yere devrildi, zemin tahtalarının arasından havalanan tozlar bir kulaç yükseldi. Yenilen bu kez ayağa fırlayıp rakibini yumruklamak yerine boylu boyunca yere uzanıp kaldı. Kollarını ve bacaklarını rastgele oynatırken tıpkı sırtüstü dönmüş mayısböceğini andırıyordu.

Dennis Cranmer ayağa kalktı. “Karar verilmiştir!” dedi bağırarak ve meyhaneyi gözleriyle taradı. “Mayena’daki Şeref Meydanı’nda şehit olan Elkan Foster’dan boşalan takım komutanlığı görevine… Neydi senin adın oğlum? Unuttum.”

“Blasco Grant!” Dövüşün galibi ağzındaki dişi yere tükürdü.

“.. .görevine Blasco Grant getirilmiştir. Atamalarla ilgili tartışmalı başka bir konu var mı? Yok mu? Güzel. Meyhaneci! Bira getir!”

“Nerede kalmıştık?”

“Adil savaşlarda,” diye başladı Zoltan Chivay parmaklarıyla sayı sayarak. “Gönüllülerde. Asker kaçaklarında…”

“Doğru,” diye onun sözünü kesti Dennis. “Bir şey daha aklıma gelmişti az önce, asker kaçağı ve hain gönüllülerle ilgili. Vissegerd’in eski Cintra birliklerini anımsayın. Orospu çocukları sancak bile değiştirmemişti. Condottieri serbest birliğinden ve ‘Tatlı Afacan’ Julia’nın birliğinden duydum. Julia’nm birliği Mayena’da Cintralılarla dövüştü. Cintralılar, Nilfgaard öncü birliğinin merkezinde yürüyordu, aslanlarla aynı sancak altında…”

“Anavatan çağırmıştı onları,” diye araya girdi Skaggs somurtarak. “Bir de İmparatoriçe Ciri.”

“Alçalt sesini,” diye tısladı Dennis.

“Haklısın,” dedi o âna kadar susan dördüncü cüce Yarpen Zigrin. “Alçalt, hem de alçaltabildiğin kadar alçalt! Sırf casus korkusundan değil, zerre kadar bilgin olmayan konularda konuşmaman gerektiği için.”

Skaggs sakalını öne doğru uzattı. “Ama senin bilgin var, öyle mi Zigrin?”

“Var ve şunu bilir şunu söylerim: O kızı hiç kimse, ister Emhyr var Emreis ister Thanedd’deki isyancı büyücüler, hatta şeytanın kendisi olsun, istemediği bir işe zorlayamaz. Onu ezemezler. Biliyorum çünkü tanıyorum kızı. Emhyr’le evlilik işi baştan sona hile. Pek çok sersemin yuttuğu bir hile. Size söylüyorum, bu kızın alnına başka bir şey yazılmış. Bambaşka bir şey.”

“Sanki kızı gerçekten tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun Zigrin,” diye mırıldandı Skaggs.

“Boş ver,” diye homurdandı Zoltan Chivay beklenmedik bir anda. “Şu alın yazısı konusunda haklı. Ben inanıyorum ve bunun için gerekçelerim var.”

“Üff,” dedi Sheldon Skaggs eliyle geçiştirerek, “ne konuşup duruyorsunuz! Cirilla, Emhyr, alın yazısı… Bunlar bize şu an uzak sorunlar. Asıl yakın olan beyler, Menno Coehoorn ve ‘Merkez Ordu Birliği’dir.”

“Doğru,” dedi Zoltan Chivay iç geçirerek. “Bu iş büyük bir savaş yaşanmadan bitmeyecekmiş gibi bir his var içimde nedense. Hatta tarihin yazacağı en büyük savaş belki.”

“Çok şeye,” diye mırıldandı Dennis Cranmer, “gerçekten çok şeye karar verilecek…”

“Çok daha fazlası da son bulacak.”

“Her şey…” Jarre geğirdi ve alışkın olduğu üzere eliyle ağzını kapadı, “her şey son bulacak.”

Cüceler bir an bakıştı ama karşılık vermedi.

“Seni tam olarak anlamadım delikanlı,” dedi bir süre sonra Zoltan Chivay. “Ne kastettiğini açıklamak istemez misin?”

“Saray konseyinde…” diye kekeledi Jarre, “yani Ellander’de bu büyük savaşta galibiyetin çok önemli olduğu söylenmişti çünkü… çünkü bu savaş bütün savaşların sonunu getirecek savaşmış.”

Sheldon Skaggs ağzındakileri püskürtünce bıyığı birayla ıslandı. Zoltan Chivay böğürerek kahkaha attı.

“Siz buna inanmıyor musunuz beyler?”

Şimdi gülmekten ağzındakileri püskürtme sırası Dennis Cranmer’daydı. Yarpen Zigrin ise ciddiyetini koruyor, delikanlıyı dikkatli ve ihtiyatlı bakışlarla süzüyordu.

“Oğul,” dedi sonra ciddi bir ifadeyle, “bak şu tezgâhın arkasında oturan Evangelina Parr. Doğrusu yüzüne bakılacak biri. Hem de uzun boylu, iri

yapılı. Ama sahip olduğu bütün ölçülere karşın bütün orospuların sonunu getirebilecek bir orospu değil.”

Dar ve boş bir sokağa sapmalarından sonra Dennis Cranmer durdu.

“Seni tebrik etmek istiyorum, Jarre,” dedi. “Neden biliyor musun?”

“Hayır.”

“Rahat ol. Benim karşımda kendini kasman gerekmez. Cirilla’dan söz açıldığında gözünü bile kırpmamış olmandan dolayı tebrik ediyorum seni. Ağzım bile açmamış olmandan dolayı bir kez daha hatta. Hadi hadi, anlamamış gibi yapma. Nenneke’nin orada tapınak duvarları ardında neler olup bittiği konusunda çok bilgim var, inan bana pek çok hem de. Sana bu da yetmiyorsa, tacirin madalyonun içine ne yazdığından haberim olduğunu da bilmeni isterim. Sen aynen böyle devam et.” Cüce, delikanlının kızardığını fark etmemiş gibi yaptı. “Aynen böyle devam et. Sadece Ciri konusunda değil… Nereye bakıyorsun sen öyle?”

Yolun sonundaki bir ambarın duvarında badana boyasıyla yazılmış bir yazı vardı: SAVAŞMA SEVİŞ. Birisi hemen altına daha küçük puntolarla şunu karalamıştı: SABAH UYANDIĞINDA SIÇ.

“Başka bir yere bak sersem,” diye bağırdı Dennis Cranmer. “Bu tür parolalara bakmak suçundan bile ölebilirsin, aynca ters bir zamanda bir şey söylersen direğe bağlarlar seni ve bedeninden kanlar fışkırana kadar kırbaçlarlar! Burada davalar kısa sürer! Pek kısa!”

“Bir kunduracıyı direkte gördüm,” diye mınldandı Jarre, “suçu nifak tohumu ekmekmiş.”

“Sanırım kabahati,” dedi cüce ciddi bir sesle ve delikanlıyı kolundan çekiştirdi, “oğlunu birliğe teslim ederken vatanperver sloganlar atmak yerine ağlamak olmuş. Asıl nifak tohumunun cezası başkadır burada. Gel göstereyim sana.”

Bir meydana vardılar. Jarre geri çekilip koluyla ağzını ve burnunu kapadı. Taştan devasa bir darağacında on on beş ceset sallanıyordu. Kokudan

anlaşıldığı üzere içlerinden birkaçı uzun zamandır asılıydı orada.

“Şu gördüğün,” dedi Dennis, cesetlerden birini işaret edip aynı zamanda sinekleri kovalayarak, “duvarlara ve brandalara aptal saptal şeyler yazmış. Şu da savaşın büyük beylerin meselesi olduğunu ve Nilfgaard’da askere alınan köylü çocuklarının düşmanlan olmadığını savunmuş. Şu da kafayı çekip şöyle bir fıkra anlatmış: ‘Mızrak nedir? Büyük beylerin silahıdır, iki ucunda bir zavallının asılı olduğu bir değnektir.’ Bir de şuradaki, en uçtaki kadını görüyor musun? Gezgin ordu genelevinin mamasıydı, dükkânının üstüne şöyle yazmıştı: ‘Asker, bugün düz! Yarın yar pamayacaksın belki!”’

“Sırf bu yüzden…”

“Ayrıca kızlarından birinde bel soğukluğu çıkmış. Bu da kasten suç işleme ve askere zarar verme maddesine giriyor.”

“Anladım Efendi Cranmer.” Jarre bir askere uygun olduğunu düşünerek dimdik durdu. “Ama benim için kafanızı yormayın. Nifakçı değilim ben…”

“Bok anladın, ayrıca sözümü kesme, söyleyeceklerim bitmedi.

Şu en sonda sallananın, hani leş gibi kokular yayanın tek suçu, bir provokatörün dolduruşuna gelip, ‘Haklısınız efendim aynen öyle, , iki iki daha dört eder!’ diye bağırması. Anladığını şimdi söyle.”

“Anladım.” Jarre gizlice çevresine bakındı. “Dikkatli olacağım.

Şey… Efendi Cranmer… Gerçekte durum nedir?”

Cüce de çevresine bakındı. “Gerçekte durum…” dedi sesini alçaltarak,’‘‘Merkez’ birliği Mareşal Coehoorn komutasında yaklaşık yüz bin adamla güneye doğru yola çıktı. İşin gerçeği, Verden’deki ayaklanma yaşanmasaydı çoktan burada olacaklardı.

İşin gerçeği, keşke pazarlıklar yapılabilseydi. İşin gerçeği, Temeryalılann ve Redanyalılann Coehoorn’u durduracak güçleri yok. İşin gerçeği, onu stratejik sınır olan Pontar’dan önce kesinlikle durduramayacaklar. “

“Pontar Nehri,” diye fısıldadı Jarre, “bizim kuzeyimizde kalıyor.”

“Ben de onu söylemek istemiştim ama şunu aklına sok: Bu konuda ağzını açmayacaksın!”

“Dikkatli olacağım. Birliğe katıldıktan sonra da mı öyle? Orada ajanlara denk gelebilir miyim?”

“Birliğin içinde mi? Cephe yakınında hem de? Zor. Ajanlar cephe gerisinde faaldir çünkü cepheye düşmekten korkarlar. Hem homurdanan, söylenen, atıp tutan her askeri asmaya kalksalar, savaşacak adam kalmazdı. Fakat Ciri konusuna gelince Jarre, daima çeneni tutmak zorundasın. Kapalı bir ağzın içine bok sinekleri girmez, unutma bu sözümü. Hadi gel, seni komisyona götüreyim.”

“Orada hakkımda iyi şeyler söyleyecek misiniz?” Jarre cüceye umutla baktı. “Ne diyorsunuz, Efendi Cranmer?”

“Ah, pek sersemsin yavru kâtip. Ordu bu! Sana arka çıkmam sırtına altın iplikle ‘muhallebi çocuğu’ yazmaya benzer! Birliğinde çok güçlük çekersin o zaman!”

“Sizde peki?” diye ürkerek sordu Jarre. “Sizin birlikte…”

“Söz konusu değil.”

“Çünkü sizin birliklerinizde yalnızca cücelere yer var, değil mi?” diye buruk bir sesle sordu delikanlı. “Ama bana yok yanlış mıyım?”

“Doğru.”

Sana yok, diye içinden geçirdi Dennis Cranmer. Sana yok Jarre çünkü Nenrıekeye hala borçluyum. Bu yüzden bu savaştan sağ salim dönmeni istiyorum. Cücelerden, yabancı ve alt ırklardan oluşan Mahakam Gönüllüler Birliği daima en tehlikeli işlere ve en berbat bölgelere yollanır. Geri dönüşü olmayan yerlere, insanların gönderilmediği yerlere.

“Peki, en çok katılmak istediğin birlik hangisi, düşündün mü?”

Jarre arkasına döndü. Dalga dalga yayılan ve yaklaşan gök gürültüsü gibi kabaran bir şarkı duydu. Güçlü, kararlı, çelik gibi sert bir şarkı. Daha önce

duymuştu böyle bir şarkı.

Saraydan çıkan yoldan atlarının sırtında üçlü sıralar halinde bir Condottieri birliği adım adım yaklaşıyordu. En başta bir kıratın sırtında, insan kafalarının asılı olduğu bir direğin ardından kumandan geliyordu, kır saçlı, kartal burunlu bir adamdı, zırhının üstüne düşmüş saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

“Adam ‘Adieu’ Pangratt,” diye mırıldandı Dennis Cranmer.

Condottierilerin şarkısı çınlıyor, yankılanıyor, gümbür gümbür yükseliyordu. Kaldırım taşlarına vuran nal sesleri eşliğinde caddeyi dolduruyor, binaların çanlarına kadar çıkıyor, oradan da mavi gökyüzüne yükseliyordu.

Kanlı toprak yakında üzerimize serildiğinde, Ne bir kadın ne bir sevgili ağlayacak arkamızdan.

Alttn sikkeler uğruna Savaş meydanına gideriz!

“Hangi birlik, diye sormuştunuz,” dedi Jarre, gözünü süvarilerden ayırmadan. “Örneğin bunun gibisini isterim! Böyle bir yerde çok…”

“Herkesin şarkısı kendine göredir,” dedi cüce usulca, Jarre’ın sözünü keserek. “Kanlı toprak herkesin üzerini farklı örter. Yazgısına göre. Arkasından ya ağlanır ya ağlanmaz. Savaşta kâtip, dengeli ve düzenli bir şarkı söylenip yürünür yalnızca, sıra mücadeleye gelince herkes alnına yazılanı görür. İster ‘Adieu’ Pangratt’ın Serbest Birliği’nde, ister piyade, ister ikmal birliğinde olsun… İster pırıl pırıl zırhlara bürünmüş ve başında tüylü şapkası olsun isterse de ayağında kenevir tiftiğinden ayakkabılar ile sırtında bitli koyun postu olsun… İster ok gibi fırlayan atın sırtında ister kalkanın arkasında olsun… Herkese düşen pay farklıdır. Kaderinde ne varsa artık! Aa, bak komisyon şurada, girişteki tabelayı gördün mü? İlla asker olmak istiyorsan oraya gideceksin. Hadi git Jarre. Hoşça kal. Her şey bittikten sonra görüşeceğiz.”

Cüce, askerlik şubesinin bulunduğu han kapısının ardında gözden kaybolana kadar oğlanın arkasından baktı.

“Ya da hiç görüşmeyeceğiz,” diye alçak sesle ekledi. “Kimin alnında ne yazdığını, kimin payına ne düştüğünü kimse bilmez.”

“At binmeyi biliyor musun? Ok atmayı, tatar yayı kullanmayı?”

“Hayır komutanım ama yazı yazarım, Eski Runik harfleri de… Eski lisanı bilirim…”

“Kılıç ve mızrak kullanabilir misin?”

“.. .Hem bir de Savaşlar Tarihini okudum. Mareşal Pelligram’ın eserlerini… Sonra Roderick de Novembre’ın…”

“Hiç değilse yemek yapmayı biliyor musun?”

“Hayır bilmiyorum… Ama hesapta çok iyiyim…”

Komutan yüzünü ekşitip eliyle geçiştirdi. “Kültürlü bir çokbilmiş! Bugün kaçıncı bu böyle? Şuna Ye-Be-Pe için bir evrak düzenle. Ye-Be-Pe’de hizmet edeceksin, delikanlı. Bu belgeyle kentin güney banliyösüne, oradan Maribor Kapısı’na, deniz kıyısına.”

“Ama…”

“İstesen de yolunu şaşıramazsın. Sonraki!”

“Hey! Jarre! Hey! Bekleşene!”

“Melfi?”

“Benim ya!” Fıçıcının oğlu sendeleyip duvara tutundu. “Buradayım, haha!”

“Neyin var senin?”

“Neyim olacak canım? Ha ha! Yok bir şeyim! İçtim işte biraz! Nilfgardlılar gebersin diye içtim! Ah Jarre, seni gördüğüme nasıl sevindim. Seni kaybettiğini sanmıştım… Arkadaşım, sen…”

Jarre, yüzüne tokat yemiş gibi geriledi. Fıçıcının oğlu kötü bir bira ve berbat bir şnaps kokmuyordu yalnızca, ağzından soğan, sarımsak ve ne idiği belirsiz başka pis şeylerin leş gibi kokusu yayılıyordu. Gerçekten korkunçtu.

“O şahane arkadaşların nerede peki?” diye sordu sesinde sitemli bir tınıyla.

“Turna’yı mı diyorsun?” Melfi yüzünü buruşturdu. “Bak arkadaşım, cehenneme kadar yolu var onun! Biliyor musun Jarre, bence kötü biriydi o.”

“Aferin. Çabuk çözmüşsün.”

“Çözmez miyim!” diye şişindi Melfi, alaya alındığını anlamadan. “Kendini sakladı ama beni kimse kandıramaz! Onun niyetini biliyorum. Buraya, Vizima’ya neden geldiğini! Onun ve kuyruğundakilerin bizim gibi orduya teslim olacaklarını sanıyordun, değil mi Jarre? İşte bunda çok yanılıyorsun. Onun niyeti ne biliyor musun? Duysan inanamazsın!”

“İnanırım.”

“Onun tek niyeti,” diye saydırmaya başladı Melfi zafer havasında, “at ve üniforma bulmak, buralardan çalmaktı. Çünkü asıl amacı, asker kılığında soygun yapmak!”

“Canı cehenneme.”

“Yakında cehennemi boylar dilerim!” Fıçıcının oğlu biraz sallandı, sonra duvara yaslanıp pantolonunu açtı. “Bir tek şeye üzülüyorum, köyün ahmaklan Ograbek ve Milton, Turna’nın dolduruşuna gelip peşine takıldılar, onlar da cehennemi boylayacak. Amaan, lanet olası kuş beyinliler. Sende durum nasıl Jarre?”

“Hangi bakımdan?”

“Komutanlar seni bir yere verdiler mi?” Melfi duvara işemeye başladı. “Soruyorum çünkü ben askere alındım. Maribor Kapısı’na, kentin güney banliyösüne verildim. Sen nereye?”

“Ben de güneye.”

“Hah!” Fıçıcının oğlu kalçalarım birkaç kez oynattı, silkeledi, sonra pantolonunu ilikledi. “O halde birlikte mi savaşacağız?”

“Hiç sanmam.” Jarre ona küçümseyerek baktı. “Ben niteliklerime göre dağıtıldım. Ye-Be-Pe’ye.”

“Tabii doğru.” Melfi, hıçkırık tutmasıyla birlikte korkunç kokusunu iyice yaymaya başladı. “Sen eğitimlisin! Önemli görevleri önüne gelene değil, senin gibi cinlere verirler. Eh yapacak bir şey yok! Bari şimdilik birlikte hareket edelim biraz. İkimiz de kentin güneyine ineceğiz zaten.”

“Öyle görünüyor.”

“O halde gidelim.”

“Gidelim.”

“Burası değildir herhalde,” dedi Jarre, çadırlarla çevrili bir meydana vardıklarında. Biçimsiz tiplerden oluşan bir güruh, omuzlarına vurdukları uzun sırıklarla toz kaldırıp duruyordu. Bu adamların her birinin sağ bacağına bir tutam ot, sol bacağına da bir tutam saman bağlandığı Jarre’ın dikkatinden kaçmamıştı.

“Sanırım yanlış yerdeyiz Melfi.”

“Saman! Ot!” Serserileri hizaya sokmaya çalışan onbaşı meydanda avazı çıktığı kadar bağırıyordu. “Saman! Ot! Hizaya girin bok herifler!”

“Çadırların üstünde bir sancak dalgalanıyor,” dedi Melfi. “Baksana Jarre. Bize yolda anlattığın akzambaklar. Bizim sancağımız var mı? Var. Ordu bu mu? Bu. O halde geldik. Doğru yerdeyiz.”

“Sen doğru yerde olabilirsin ama ben değilim.”

“Çitin orada komutanlar duruyor. Onlara soralım.”

Ondan sonrası hızla gelişti.

“Yeni misiniz?” diye sordu başçavuş. “Verin evraklarınızı! Ne dikilip duruyorsunuz öyle? Yaylanın! Durmayın! Sola! Şimdi sağa bok herif! Uygun adım, marş! Dönün boklar! Dinleyecek ve aklınızda tutacaksınız! Göt herifler, önce doğru levazım amirine! Teçhizatınızı teslim alın. Zincir zırh, deriler, mızrak, miğfer ve hançer. Sonra teftişe! Güneş batarken yoklamaya geleceksiniz! Şimdi marş!”

“Bir saniye.” Jarre çekinerek çevresine bakındı. “Sanırım ben başka bir yere verildim de…”

“Neee?”

“Özür dilerim, komutanım.” Jarre kıpkırmızı kesildi. “Olası bir hata yapılmasını önlemek için uğraşıyorum… Çünkü komutanım açıkça… Açıkça Ye-Be-Pe’den söz etti, bu yüzden…”

“Doğru yerdesin delikanlı,” diye güldü onbaşı, ‘Komutanım’ hitabıyla biraz yumuşayarak. “Senin birliğin bu. Yoksul Boktan Piyade’ye hoş geldin.”

“Size neden para ödeyecekmişim?” diye tekrarladı Rocco Hildebrandt. “Her şeyi öngörüldüğü gibi ödedik.”

“Su uyanıklar uyanığı buçukluğa bakın hele!” Çalıntı atın eyerine kurulan Turna, arkadaşlarına bakıp sırıttı. “Ödemişmiş! Bununla isin bittiğini sanıyor. Pazar gününün hayalini kuran hindi de öyle düşünüyordu ama cumartesi günü kestiler onu!”

Okultich, Klaproth, Milton ve Ograbek hep bir ağızdan böğürerek güldüler. Espri müthişti çünkü. Eğlence gitgide artacağa benziyordu.

Rocco, haydutların üzerine yapışan iğrenç bakışlarını fark edip gözleriyle çevreyi taradı. Karısı Incarvilia Hildebrandt, kızlan Aloe ile Yasmin’i yanına almış kulübenin kapısında duruyordu.

Turna ve arkadaştan, buçukluk kadınlanna bakıp şehvetle sınttılar. Kuşkusuz, eğlence on numara olacağa benziyordu.

Yolun karşı tarafındaki çitin önünde Hildebrandt ‘m yeğeni Impatientia Vanderbeck belirdi, kısaca Impi diye çağırdıktan gerçekten çok güzel bir kızdı. Haydutlann sıntmalan daha şehvetli ve daha iğrenç olmuştu şimdi.

“Hadi bakalım cüce,” diye ısrar etti Turna, “kraliyet birliklerine para, yiyecek ver, at ver ve inekleri ahırdan çıkar bakalım. Akşama kadar burada bekleyemeyiz, isini bitireceğimiz birkaç köy var daha.”

“Neden para ve mal verecekmişiz ki size?” Rocco Hildebrandt’m hafifçe titreyen sesinde hâlâ şaşkınlık vardı. “Bunlann ordu için, bizim savunmamız için olduğunu söylüyorsunuz. Peki, bizi açlığa karşı kim koruyacak söyler misiniz? Kışlık bannak parası, ordu vergisi, kafa vergisi, çift sürme vergisi, sürü vergisi, kuyruk vergisi ödedik, mallanmızdan pay verdik, daha adını unuttuğum bir sürü vergi ödedik! Yetmedi, içlerinden biri benim oğlum olmak üzere bu mahalleden dört genç ikmal araçlannda arabacılık yapıyor! Aynca kayınbiraderim, askerî cerrah Milo Vanderbeck, biz ona Rusty deriz, orduda çalışıyor. Çok önemli bir zattır. Yani biz çiftçiler olarak silahaltına fazlasıyla adam verdik… Nasıl olur da daha çok para istenir bizden? Ne için? Hem neden?”

Turna; buçukluğun karısı, Biberveldt ailesinin kızı Incarvilia Hildebrandt’ı ısrarla süzdü. Sonra gözlerini buçukluğun al yanaklı kızlan Aloe ve Yasmin’e, yeşil elbisesi içinde oyuncak bir bebek gibi tatlı görünen Impi Vanderbeck’e kaydırdı. Sonra Sam Hofmeier ve büyükbabası Holofernes’e. Ardından kendini çiçeklerin toprağını çapalamaya vermiş büyükanne Petunia’ya. Çoğu kadın ve yeniyetme, olan biteni korkuyla pencerelerinden ya da çitlerin arkasından izleyen mahallenin diğer buçukluklarına…

“Neden diye soruyorsun, öyle mi?” diye tıslayarak eyerin üzerinden eğilip buçukluğun dehşede açılmış gözlerinin içine baktı. “Neden olduğunu sana açıklayacağım. Çünkü nereden çıktığı belirsiz berbat bir buçukluksun, yabancısın, senin gibi bir insansının isini bitiren tanrıları sevindirir. Senin gibi insansıyı geberten, iyi ve vatanserverane bir is yapar. Çünkü canım senin gibi insansının yuvasını ateşe vermek istiyor. Çünkü senin minnak kanlarını sırayla sikmek için sabırsızlanıyorum. Çünkü biz güçlü kuvvedi beş herifiz, sizlerse bir avuç boktan cüce. Nedenini anladın mı simdi?”

“Şimdi anladım,” dedi Rocco yavaşça. “Gidin buradan, koca adamlar. Gidin, işe yaramaz herifler. Size bizden zırnık yok!”

Rocco Hildebrandt, gözle takip edilemeyen bir hızla bir el arabasına doğru eğildi, bir hasınn altına sakladığı tatar yayını çekip aldı, dipçiği yanağına dayadı ve oku Turna’nın bağırmak üzere açtığı ağzımn ortasına sapladı. Biberveldderin kızı Incarvilia Hildebrandt, bütün gücüyle hız alıp elindeki tırmığı Milton’ın tam boynuna sapladı. Köylü çocuğu kan tükürdü ve atın sağrısına sırt üstü devrildi, bir yandan da bacakları ve kollarıyla tuhafça çırpınıyordu. Ograbek uluyarak atının nallarının altına düştü; karnında büyükbaba Holofemes’in ahşap sapma kadar sapladığı ağaç makası vardı. Sünepe Klaproth, tam gürzünü ihtiyara indirmek üzere kolunu kaldırmıştı ki Impi’nin fırlattığı okun demir ucu gözüne saplandığı için eyerden yuvarlanıp fareler gibi ciyaklamaya başladı. Okultich kaçmak için atını çevirdi ama büyükanne Petunia ona yetişip çapasını baldırına oturttu. Okultich anırdı, devrildi, bir ayağı üzengiye takılı kalmıştı. Atı korkudan çitlerin arasına dalıp haydudu sivri fasulye sırıklarının içinde sürükledi. Eşkıya böğürdü, uludu. Derken iki dişi kurt, büyükanne Petunia ve Impi eğik tohum bıçağıyla üzerine atladılar. Büyükbaba Holofernes yüksek sesle sümkürdü.

Turna’nm çağrısından büyükbabanın sümkürmesine kadar bütün bu süreç, şu cümlenin telaffuzu için gerekli zaman kadar sürmüştü yalnızca: “Buçukluklar müthiş çeviktir ve çeşidi alederle saldırıp hedefi mudak tutturur.”

Rocco, kulübenin önündeki merdivene oturdu. Biberveldderin kızı, karısı Incarvilia Hildebrandt da gelip yanına oturdu. Aloe ve Yasmin, yaralıların işini bitirmek ve cesederi soymak için Sam Hofmeier’in yanına yardıma gittiler.

Impi yanlarına geldiğinde güzelim yeşil elbisesinin kollan dirseklerine kadar kan içindeydi. Büyükanne Petunia da yanlanna döndü ama ağır yürüyor, kesik kesik soluyor ve inliyordu, kana bulanmış çapasını beline tutuyordu. Ah, büyükannemizyaşlanıyor, gerçekten yaşlanıyor, diye içinden geçirdi Hildebrandt.

“Ölüleri nereye gömelim, Efendi Hildebrandt?” diye sordu Sam Hofmeier.

Rocco Hildebrandt kolunu karısının omzuna koydu, göğe baktı. “Kayın korusuna,” dedi. “Öncekilerin yanına.”

Braernore ‘dan Bay Malcolm Guthrie ‘nin büyük yankı uyandıran macerası birçok gazetenin sayfalarını süsledi, hatta Londra ‘ran Daily Mail gazetesi “Şaşırtıcı Olaylar” sayfalarında ona birkaç satırla yer verdi. Ancak bizim okurlarımız Tweed’in güneyinde yayınlanan gazetelere itibar etmez, etse bile Daily Mail ‘den daha ciddi olanları yeğler. Şimdi olayın nasıl geçtiğini hatırlatalım: Bu yılın 10 Mart günü Bay Guthrie oltasını alıp Loch Glascarnoch kıyısına gider. Anlattığına göre orada sislerin içinden ansızın beliren, yüzünde berbat bir yara izi olan genç bir kız görür, kız siyah bir kısrağa binmektedir. Ayrıca yanında beyaz bir tekboynuz vardır. Kız, afallayan Bay Guthrie’ye, Bay Guthrie’nin anlatımıyla, “Herhalde Fransızcaydı ya da kıtanın başka bir lehçesiydi, ” dediği bir dilde konuşur. Bay Guthrie ne Fransızcaya ne de kıtanın başka bir lehçesine hâkim olduğu için anlaşamazlar. Kız ve yanındaki yaratık, yine Bay Guthrie’nin anlatımıyla, “altından bir düşteymiş gibi” kaybolurlar.

Bizim yorumumuz: Bay Guthrie’nin düşü, kuşkusuz single malt viski ile aynı altın sarısı renkteydi ki araştırmalarımız sonucunda Bay Guthrie’nin bunu sıklıkla ve yüksek miktarlarda içtiğini biliyoruz, böylece beyaz tekboynuzlar, beyazfareler, deniz canavarları görmesinin nedeni açıklanmış oluyor. Yine de bizim sormak istediğimiz soru şu: Bay Guthrie, avlanma mevsiminin başlamasına dört gün kala oltasıyla Loch Glascarnoch’ta ne arıyordu?

Inverness Weekly, 18 Mart 1906 baskısı

Bölüm 7

Aynı anda hızlanan rüzgârla birlikte gökyüzü batı tarafından kararmaya başladı, dalgalar halinde yaklaşan bulutlar takımyıldızları birbiri ardına söndürdü. Önce Ejderha söndü, ardından Kış Bakiresi, sonra Yedi Keçi ve Testi. Sonra da en çok ve en uzun süre parlayan Göz söndü.

Ufuk çizgisi boyunca şimşeklerin biri çakıp biri sönüyordu. Gök gürültüsü boğuk gürültüler çıkarırken rüzgâr ansızın şiddetlendi, tozlan ve kuru yapraklan gözlerine doğru savurdu.

Tekboynuz kişnedi, zihinsel bir mesaj yolladı. Ciri, onun ne demek istediğini derhâl anladı.

Vakit kaybetmemeliyiz. Tek umudumuz hızlıca kaçmakta. Doğru mekana, doğru zamana. Acele edelim yıldız gözlü.

Dünyalann efendisiyim ben. Kadim Kan'dan geliyorum.

Shiadhal'in kızı Lara Dorren'in kanını taşıyorum.

Ihuarraquax kişnedi, acele edilmesini istiyordu. Kelpi ona burnundan uzun uzun soluyarak karşılık verdi. Ciri eldivenlerini düzeltti.

"Hazınm," dedi sonra.

Kulaklarda uğultu. Şimşek ve aydınlık. Ardından derin bir karanlık.

Gölün suları ve akşam karanlığı öncesi çöken sessizlik, kayığına oturmuş, dibe takılı kalmış bir yemi kurtarmak için ipi çekiştirip duran Balıkçılar Kralı'nın küfürlerini uzaklara taşıyordu. Düşen bir kürek takırdadı.

Nimue'nun sabrı taşmıştı, hafifçe öksürdü. Condwiramurs, pencerenin önünden uzaklaşıp yeniden resimlere baktı. Özellikle birinden gözünü alamıyordu. Saçlan dalgalanan bir kız, şahlanmış siyah bir kısrağın sırtındaydı. Yanında beyaz bir tekboynuz vardı, o da şahlanmıştı ve yelesi kızın saçlan gibi dalgalanıyordu.

"Efsaneyle ilgili tarihçilerin ihtilafa düşmediği tek parça bu herhalde," dedi öğrenci kız. "Bunu oybirliğiyle uydurma ve masalsı bir süsleme, çılgın bir mecaz olarak yorumlamışlar. Gelgeldim ressamlar ve grafîkerler, tarihçilere inat bu olayı sevdiler. Buyrun bakın, Ciri'nin ve tekboynuzun yer almadığı tek bir resim bile yok. Neler mi var? Ciri ve tekboynuz deniz kenanndaki dik yamacın önünde. Bir de bunu buyurun: Ciri ve tekboynuz, transa geçilmişçesine muazzam bir manzarada, gece ve çifte ayın altında."

Nimue sesini çıkarmadı.

"Kısacası," dedi Condwiramurs, resimleri masaya atarak, "her yerde Ciri ve şu tekboynuz. Ciri ve tekboynuz dünyalar labirentinde, Ciri ve tekboynuz

zamanın uçurumunda…”

“Ciri ve tekboynuz,” diye kızın sözünü kesti Nimue, gözünü dışarıdan, gölden ve içinde uğraşıp duran Balıkçılar Kralı’nın oturduğu sandaldan ayırmadan, “Ciri ve tekboynuz, hayaletler gibi birdenbire ortaya çıkıyor. Gölün üzerinde süzülüyor… Belki de bu gölün üzerinde, zamanlan ve mekânlan mandal gibi bir arada tutan, daima farklı ama aslında daima aynı olan bu gölün üzerinde?”

“Anlamadım?”

“Hayaletler.” Nimue, kıza bakmıyordu. “Başka boyudardan gelenler, başka düzlemlerden, başka mekânlardan, başka zamanlardan. Binlerinin yaşamını değiştiren görüngüler. Kendi yaşamlarını, kendi yazgılarını da değiştirenler… Ama bilmeden. Onların için her yer… bir mekân yalnızca. Yanlış zaman, yanlış mekân… Kim bilir kaçıncı yanlış mekân yanlış zaman…”

“Nimue,” diye atıldı Condwiramurs zoraki bir gülümsemeyle. “Burada düş gören benim, unutma, burada rüya sanrılan ve rüya tahliliyle yetkili kişi benim. Sen şimdi kalkmış kehanette bulunuyorsun. Sanki sözünü ettiğin şeyleri… düşünde görmüşsün gibi.”

Gölden gitgide yükselerek gelen ses tonuna ve artan küfürlere bakılırsa, Balıkçılar Kralı yemi kurtaramamış, misina kopmuştu. Nimue, sesini çıkarmadan bir çizime baktı. Ciri ve tekboynuz.

“Sözünü ettiğim şeyi,” dedi sonra sakin bir sesle, “gerçekten düşümde gördüm. Hem de birçok kez gördüm. Bir kez de uyanıkken.”

Schlochau ile Marienburg arası yolculuğun belli koşullarda beş gün sürdüğü herkesçe bilindikti. Gelgeldim, tarikatın üstadı azami Schlochau Komutanı Kniprodeli Winrich’in mektubunu en geç paskalyaya kadar alıcısına ulaştırmak zorunda olduğu için Şövalye Heinrich von Schwelborn hiç zaman kaybetmemiş, hem gecikmemek hem de sakin bir yolculuk yapabilmek için paskalyadan önce pazar günü yola çıkmıştı. Ağır ama her türlü tehlikeden uzak bir yolculuk yapmak istiyordu. Şövalyenin bu yaklaşımı Kölnlü fırıncının oğlu Hasso Planck’ın komuta ettiği, altı adı

okçudan oluşan konvoyun çok hoşuna gitmişti. Tatar yayı okçuları ve Planck, söven, bağıran, dürten, adan ölümüne koşturan, varacaktan yere yine de zamanında ulaşamadıklarında zavallı emir kullanna bütün suçu yükleyen, bir şövalyeye yakışmayacak kadar yalan söyleyen soylulara alışkındılar.

Hava buludu da olsa sıcakn. Zaman zaman yağmur çiseliyordu ve araziler sisle örtülüydü. Yemyeşil tepeler, Şövalye Heinrich'e vatanı Türingiya eyaletini, annesini ve bir aydan beri bir kadınla birlikte olmadığını anımsatmıştı. Ardından adarıyla gelen okçular coşkuyla Walther von der Vogelweide'nin bir baladını söylüyorlardı. Hasso Planck, eyerinin üstünde uyukluyordu.

İyi kadınların sevgisini kazanmış adam, Günaha bulaşmaya utanır…

Yolculuk sakin geçiyordu, eğer şövalye öğleye doğru karayolunun aşağılarında bir gölün pırıl pırıl parladığını fark etmeseydi, belki sonuna kadar da sakin geçecekti. Ertesi gün cuma olduğundan ve oruç için vakitlice yiyecek temin etmek gerektiğinden, şövalye su kıyısına inip bir balıkçı aramalarını emretti.

Göl büyüktü, hatta ortasında bir ada bile vardı. Adını kimse bilmiyordu ama mudaka Kutsal Göl'dü adı. Bu pagan bölgede tuhaf bir şekilde göllerin yansı kutsaldı.

Nallar, kıyıyı örten midye kabuklan üzerinde takırdıyordu. Gölün üzeri sisle kaplıydı ama bölgede kimsenin yaşamadığı belliydi, ne bir tekne ne bir ağ ne de tek bir insan vardı. Başka bir yerde aramamız gerekecek, diye düşündü Heinrich von Schwelborn. Balıkçı bulamazsak başka çare yok, tütsülenmiş et bile olsa yanımızdakilerdenyiyeceğiz. Sonra Marienburg'agittiğimizdegünafı çıkarırız, papaz bize kefaretini ödetir, biten Tam emir vereceği sırada, miğferinin altında uğultular hissetti ve Hasso Planck'ın avazı çıktığı kadar bağırdığını duydu. Von Schwelborn o yöne baktı ve taş kesildi. Hemen istavroz çıkardı.

İki at görmüştü, biri beyaz, biri siyahtı. Hemen ardından, beyaz atin alnında helezon şeklinde bir boynuz olduğunu fark etti. Siyah atın sırtında bir kızın oturduğunu, kır saçlarının alnını örtecek şekilde taranmış olduğunu gördü.

Hayaleder ne zemine ne de suya temas ediyor gibiydi, suyun yüzeyini kaplayan sislerin üzerinde süzülüyordu sanki.

Siyah at kişnedi.

“Brüsst,” dedi kır saçlı kız. “Ire lokke, ire teddl Squaess ‘me.”

“Azize Ursula koru bizi,” diye kekeledi Hasso, ölü gibi solmuştu. Ağızlan şaşkınlık ve korkudan açık kalan okçular istavroz çıkanyorlardı.

Von Schwelborn da istavroz çıkardı, ardından eyer örtüsünün altında asılı olan kından titreyen ellerle kılıcını çekti.

“Azize Meryem, Tann’nın annesi!” diye bağırdı. “Yardım et bana!”

Şövalye Heinrich, o gün savaşçı atalan Schwelbornlan utandırmadı; Dimyat’ta yiğitçe çarpışan ve Araplar dörtnala gelip haçlıların önüne kara bir şeytan çıkardıklarında da kaçmayan birkaç kişi arasında yer alan Dietrich von Schwelborn’u da utandırmadı. Heinrich von Schwelborn topuklarım atının sağrısına batırdı, korkusuz atalarım düşündü, nalların altından sıçrayan midye kabukları içinden atını hayaletlere doğru sürdü.

“Tarikat ve Aziz Georg adına!”

Beyaz tekboynuz şaha kalktı, siyah kısrak sürekli ayak değiştirdi. Kızın gözünde beliren korku ilk bakışta anlaşılıyordu. Heinrich von Schwelborn hücuma geçti. Eğer göl üzerindeki sis bulutu bir anda yoğunlaşmış ve tuhaf grubun görüntüsü taş atılmış bir cam gibi patlayıp rengârenk parçalara ayrılmış olmasaydı bu işin sonu kimbilir nasıl biterdi? Velhasıl bir anda her şey gözden kayboldu. Her şey. Ortada ne tekboynuz ne siyah at ne de o tuhaf kız kaldı…

Heinrich von Schwelborn’un atı ayaklarını suya vura vura göle daldı, durdu, başını sağa sola attı, kişnedi, kantarmayı ısırıp dişlerini gıcırdattı.

Kontrolden çıkan atını güçlükle zapteden Hasso Planck, şövalyeye yaklaştı. Von Schwelborn güçlükle ve kesik kesik soluyordu ve gözleri yuvalarından fırlamıştı.

“Azize Ursula, Azize Cordula ve Kölnlü on bir bin bakire adına!” diyebildi Hasso Planck güçlükle. “Şövalyem neydi bu böyle? Mucize mi? Hayal mi?”

“Şeytan işi!” diye inledi Schwelborn; benzi şimdi daha da solmuştu, dişleri birbirine vuruyordu. “Kara büyü! Sihir! Uğursuz, dinsiz ve şeytan işi bir şey…”

“İzin verin gidelim buradan efendim. Bir an önce… Pelplin yakın, yeter ki kilise çanlarının alanına girelim…”

Şövalye Heinrich, göle ve ormanlara son bir kez baktı. Rüzgâr, sisi dağıtıyor ve ormansız alanlarda gölün yüzeyi çarşaf gibi uzanıyordu.

Suyun üzerinde koca bir kartal daireler çizerek uçuyordu.

“Dinsiz, imansız topraklar,” diye mırıldandı Heinrich von Schwelborn. “Toton Şövalyeleri’nin bu Slav topraklarından bütün şeytanları defetmesi için çok, pek çok çalışmamız, çok emek verip çok ter dökmemiz gerekecek.”

“Şirin At,” dedi Ciri, sitemli ve iğneleyici bir sesle. “Seni sıkıştırmak istemiyorum ama kendi dünyama acilen dönmeliyim. Sevdiklerimin bana ihtiyacı var, biliyorsun bunu zaten. Az önce bir göle daldık, damalı bir odun kafalıyla karşılaştık, sonra elleri baltalı leş gibi ve anıran ayılar çıktı karşımıza, son olarak da pelerininde siyah haç taşıyan bir cadaloz. Yanlış zaman, yanlış mekân! Yalvarırım biraz daha gayret et! Yalvarıyorum sana.”

Ihuarraquax kişnedi, boynuzlu başını salladı ve kıza bir mesaj aktardı. Ciri tam olarak anlamamıştı. Düşünecek zamanı yoktu çünkü başının içi yeniden ışıkla doldu, kulaklarında uğultu, ensesinde karıncalanma başladı.

Yeniden o karanlık ve kadifemsi hiçliğe daldı.

Nimue, neşeli kahkahalar atarak genç adamı elinden tutmuş çekiyordu, birlikte kayın ve akağaçların, çalılıklar ve devrilmiş ağaç gövdelerinin arasından geçerek göl kıyısına iniyorlardı. Kumsala varınca Nimue sandaletlerini ayaklarından fırlattı, elbisesini yukarı doğru sıyırdı ve suyun

içinde kıyı boyunca yürümeye başladı. Erkek de ayakkabılarını çıkardı ama suya girmek için acele etmedi. Paltosunu çıkarıp kuma yaydı.

Nimue ona koştu, kollarını boynuna doladı ve parmak uçlarında yükseldi. Yine de onu öpebilmek için erkeğin epeyce eğilmesi gerekti. Nimue'ya boşuna Parmakkız demiyorlardı. Ancak artık on sekizine basmış ve büyü sanadan öğrencisi olmuştu, onu böyle yalnızca en yakın kız arkadaşları çağırabiliyordu, bir de birkaç erkek.

Genç adam, dudaklarım Nimue'nun dudaklarından çekmeden elini kızın yakasından içeri soktu.

Sonrasında her şey hızlı gelişti. Kendilerini kuma yayılmış paltonun üstünde buldular. Nimue'nun elbisesi belinden de yukarı kaydı, baldırları erkeğin kalçalarına sımsıkı dolandı, elleri sırtına yapıştı. Erkek ona her zamanki gibi sabırsızca sahip olurken Nimue dişlerini birbirine geçirdi ama çok geçmeden heyecanı erkeğinkini solladı ve delikanlıyla uyumlu hareket etmeye başladı. Deneyimliydi Nimue.

Erkekten tuhaf sesler yükseldi. Nimue onun omzu üzerinden gökyüzünde ağır ağır kayan bulutlan ve aldıklan fantastik biçimleri izliyordu.

Okyanusun dibine batmış bir çan çalarcasına bir ses duyuldu. Nimue'nun kulaklannda şiddedi bir uğultu başladı. Büyü, diye düşündü Nimue, başını çevirdi. Üzerinde yatan erkeğin yanağından ve omzundan kendini kurtardı.

Gölün kıyısında, hatta su yüzeyinin biraz üzerinde, beyaz bir tekboynuz duruyordu. Yanında da siyah bir at. Siyah atın sırtında ise… , Ben bu efsaneyi biliyorum, diye bir düşünce belirdi Nimue'nun beyninde. Bu masalı biliyorum! Bu masalı dinlediğimde çocuktum, küçük bir çocuktum, yaşlı Pfiffer anlatmıştı, şu gezgin masalcı… Witcher Ciri… Yanağında yara izli kız… Siyah kısrak Kelpi… Tekboynuz… Elfler ülkesi…

Olan biteni hiçbir şekilde fark etmeyen erkeğin hareketleri , sertleşti, çıkardığı sesler daha da tuhaflaştı.

"Uff!" dedi siyah kısrağın sırtında oturan kız. "Yine olmadı! Yanlış mekân, yanlış zaman. Görüyorum ki çok da uygunsuz bir zaman oldu. Özür

dilerim.”

“Evet bir şey oldu.” Gözünü gölden ayırmadan erkeğe iyice sokuldu. “Konuşma. Konuşmadan sarıl bana.”

Erkek kabararak sırıttı. “Ne olduğunu biliyorum,” dedi böbürlenerek. “Yer mi sarsıldı?”

Nimue ‘nun yüzünü hüzünlü bir gülümseme kapladı. “Sadece o değil,” dedi kısa bir sessizlikten sonra. “Sadece o değil.”

Şimşek. Karanlık. Bir sonraki mekân.

Bir sonraki mekân karanlık, tehlikeli ve iticiydi.

Ciri, eyerin üzerinde farkına varmadan iki büklüm olmuştu. Sarsılmıştı, hem gerçek hem de mecazi anlamda. Kelpi’nin nallan sert, düz ve kaya gibi esnemeyen bir şeye vuruyordu çünkü. Yumuşacık bir hiçlikte uzun süre süzüldükten sonra sert zemin öylesine beklenmedik ve rahatsız ediciydi ki kısrak sürekli kişniyor, şiddetle sağa sola savruluyordu ve öyle sert bir ritim tutturmuştu ki Ciri’nin çenesi titriyordu.

Mecazi anlamdaki sarsıntı ise koku duyusunu etkilemişti. Ciri ağzını ve burnunu koluyla kapatıp inledi. Gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti hemen.

Çevresini insanın içine işleyen ekşi, yoğun ve yapış yapış bir koku sarmıştı, boğucu ve pis bir havanın içinde kalmıştı. Ciri’nin o güne kadar duyduğu kokuların hiçbiriyle kıyaslanamazdı. Cesetlerin en son çürüme aşamasında yaydığı kokuydu. Bundan hiç kuşkusu yoktu kızın ama şu çürüyen bedenlerin canlıyken bile bozulup çürüme aşamasından daha iyi kokmuş olamayacakları duygusuna kapıldı. Hatta en parlak günlerinde bile.

Engel olamadığı kusma ihtiyacıyla iki büklüm oldu. Kelpi, burnundan soluyor, başını sağa sola atıyor, burun deliklerini buruşturuyordu. Bir anda yanlarında biten tekboynuz önce şahlandı, sonra doğrulup firladı. Sert zemin, bu harekete sarsılarak ve yankı yaratarak karşılık verdi.

Gecenin, karanlık ve pis bir gecenin ortasındaydılar, leş gibi kokan yapış yapış karanlıkla sarmalanmışlardı.

Ciri başını kaldırıp havaya baktı. Gözleriyle yıldızlan aradı ama bomboştu gökyüzü, korkunç bir uçuruma benziyordu, yer yer uzaklardaki bir yangını anımsatan belirsiz kızıl ışımalar vardı yalnızca.

Ciri, ekşimsi ve çürümüş tadı dudaklarında hissettiğinde, “Uff,” dedi yüzünü buruşturarak. “Ah! Yanlış zaman, yanlış mekân! Her bakımdan yanlış!”

Tekboynuz burnundan soluyarak başını salladı, boynuzuyla hızlıca bir yanm daire çizerek.

Kelpi’nin nallannın altında gıcırdayan zemin kayalıktı ama hiç doğal görünmeyen tuhaf düzlükte bir kayalıktı, yoğun şekilde kirli kül ve yanık kokusu yayıyordu. Ciri’nin gördüğünün bir yol olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Rahatsız edici bu sertlikten bıkmıştı. Kısrağını yolun kenarına doğru sürdü, yol kenarlan ağaçların çıplak iskeletleriyle doluydu. Kuru dallarına kefenlerinin yırtılmış çürümüş paçavralanyla cesetler asılmıştı.

Tekboynuz kişneyerek ve zihinsel mesajlarla kızı uyardı. Ne var ki geç kalmıştı.

Tuhaf yolun ve kurumuş ağaçlann hemen arkasında bir moloz yığını başlıyordu, onun da arkasında uçurum gibi taştan bir bayır vardı. Ciri çığlığı bastı, topuklannı kaymaya başlayan kısrağının sağnsına bastırdı. Kelpi kendini sağa sola attı, nallan molozlann arasında her ne varsa onlann içinde bir batıp bir çıkıyordu. Çoğunlukla tuhaf kaplardan oluşan bir yığındı bu. Bu kaplar nallann altında kınlmadı, balık kesesi gibi yumuşak ve yapış yapıştılar, iğrenç bir şekilde padadılar. Gluk gluk sesler çıkmaya başladı ve yayılan koku yüzünden Ciri az kalsın attan düşecekti. Kelpi çılgınca kişneyerek çöplükte adım atıyor, yola çıkmak için uğraşıyordu. Ciri öğürerek kısrağının boynuna sımsıkı sarıldı.

Sonunda başardı. Zemini sert olsa da yola çıkmışlardı nihayet.

Ciri, bütün bedeni tir tir titrerken yamaçtan aşağıya baktı, yüzeyi simsiyah bir göl vardı orada, çukurun dibindeydi. Gölün yüzeyi âdeta cansızdı, sanki suyla değil de donmuş ziftle örtülüymüş gibi parlıyordu. Çöplüğün arkasında, kül ve dışkı yığınlarının arkasında kalan arazide gökyüzü ateşle aydınlanmıştı, kızıl şeritlerle bezeliydi.

Tekboynuz burnundan soludu. Ciri, gözünden akan yaşlan manşetiyle silmek istedi ama bütün kolunun tozla kaplandığını fark etti. Bacaklan, eyer, aynca Kelpi'nin yelesi ve boynu da toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Ağır koku, kızın soluğunu kesiyordu.

"İğrenç," diye mınldandı Ciri. "Midem bulandı… Sanınm her yerim yapışıyor. Kaçalım buradan… Buradan hemen kaçalım, Şirin At."

Tekboynuz kulaklannı oynatıp yüksek sesle soludu.

Bunu yalnızca sen sağlayabilirsin. Eyleme geç.

"Ben mi? Tek başıma mı? Senin yardımın olmadan mı?"

Tekboynuz, boynuzunu salladı.

Ciri başını kaşıdı, iç geçirdi ve gözlerini kapadı. Bütün dikkatini topladı.

Önce çekindi, teslim oldu, ürktü. Derken bedenini soğuk bir aydınlık, bilginin ve gücün aydınlığı sardı. Bu bilginin ve gücün nereden geldiğini, köklerini ve kaynağını bilmiyordu Ciri ama bunlara sahip olduğunu biliyordu. İsterse başaracağım biliyordu.

Donup kalmış cansız göle, içinden dumanlar çıkan çöplüğe, ağaçlardaki iskeletlere bir kez daha baktı. Alevlerle aydınlanmış göğe baktı.

Eğilip yere tükürdü. "İyi ki benim dünyam değil burası! İyi ki!" Tekboynuz manidar bir şekilde kişnedi. Ciri onun ne demek istediğini anladı.

"Diyelim ki benim dünyam," dedi Ciri, bir mendille gözlerini, ağzını ve burnunu silerek, "ama yine de benim dünyam sayılmaz çünkü bambaşka bir zamanda. Kuşkusuz uzaklardaki bir zamanın. Geçmiş ya da…"

Durdu.

“Geçmiş,” diye tekrarladı usulca. “Geçmiş olduğuna kesin olarak inanıyorum.”

Bir sonraki yerde denk geldikleri bardaktan boşanırcasına yağan sağanağı sevinçle karşılamışlardı. Yağmur ılık ılık yağmış, her yer mis gibi yaz, yeşil, kuru yaprak ve gübre kokmuştu. Üzerlerine yapışmış kirleri alıp götürmüş, bedenlerini ve ruhlarını temizlemiş, rahatlatmıştı.

Gelgelelim, her rahadama gibi bu da uzun vadede sıkıcı ve dayanılmaz olmuş, fazla gelmişti. Üzerlerine akan suların ıslatması, yakalarından içlerine süzülmesi bir süre sonra hoşlarına gitmemeye ve üşütmeye başlamıştı. Böylece çok yağmurlu bu mekânı terk ettiler çünkü yine doğru yer değildi. Zaten zaman da doğru değildi.

Bir sonraki mekân çok sıcaktı, kavruluyordu. Ciri, Kelpi ve tekboynuz susuz kalıp çaydanlık gibi buhar çıkarmaya başladılar. Ormanın kıyısında çok güneş alan fundalık bir alandaydılar. Ormanın çok büyük olduğu, daha doğrusu sık, yabani ve girilmez bir orman olduğu hemen anlaşılıyordu. Ciri’nin yüreğinde umut yeşermeye başlamıştı. Brokilon Ormanı olabilirdi burası, yani sonunda bildik ve doğru bir mekân.

Ağır ağır ormanın kıyısından ilerlediler. Ciri onlara ipucu verebilecek bir şeyler arıyordu sürekli. Tekboynuz burnundan soluyor, başını ve boynuzunu kaldırıyor, çevresine bakınıyordu. Huzursuzdu.

“Sence peşimizde birileri var mıdır, Şirin At?” diye sordu Ciri.

Tekboynuz öyle bir soludu ki yanıtı telepati olmadan da açıkça anlaşılabiliyordu.

“Yeterince uzağa kaçamadık henüz demek.”

Tekboynuzun yanıt olarak ilettiği düşünceyi ne yazık ki anlayamadı. Uzak ve yakın yok muydu? Helezon mu vardı? Ne helezonu?

Ihuarraquax’in ne demek istediğini anlayamamıştı ama hayvanın huzursuzluğu şimdi ona da geçmişti.

Güneşten kavrulmuş fundalıklar doğru zaman ve doğru mekân değildi.

Ciri bunu, akşam olup serinlik çıktığında ve ormanın üstünü kaplayan gökyüzünde bir yerine iki ay doğmasıyla birlikte anladı. Ayın biri büyük, biri küçüktü.

Bir sonraki yer bir deniz kıyışıydı, dimdik inen bir yamacın eteğindeydi, garip şekilli kayalıklara köpüklü dalgalar vurdukça vuruyordu. Havaya deniz kokusu hâkimdi, sarp kayalıkların denize uzanan çıkıntısını beyaz ve hareketli bir tabaka gibi kaplayan deniz kırlangıçları, martılar ve ebabil kuşları çığlıklar atıyordu.

Deniz, kara bulutlarla kaplı ufka kadar uzanıyordu.

Ciri aşağıda, taşlı kumların içinde, molozların arasına gömülü kocaman kafalı büyük bir balık iskeleti buldu. Solmuş çenesini kaplayan dişlerinin uzunluğu en az üç karıştı ve balığın ağzı öylesine büyüktü ki içinde başını bir yere vurmadan rahatça at koşturulabilir ve hayvanın kaburgalarının araşma inilebilirdi.

Ciri, kendi dünyası ve zamanında bu tür balıkların yaşadığından emin değildi.

Ciri, Kelpi ve tekboynuz dik yamacın kıyısından ilerlerken martılar ve albatroslar zerre kadar korkmuyordu, isteksizce yoldan çekiliyor hatta Kelpi’ye ve Ihuarraquax’a sataşıyor, ayak bileklerini gagalamaya çalışıyordu. Ciri hemen anladı: Bu kuşlar daha önce ne insan ne at ne de tekboynuz görmüştü.

Ihuarraquax burnundan soludu, başını, boynuzunu salladı; huzursuzlandığı her halinden belliydi. Çok geçmeden haklı olduğu anlaşıldı.

Sanki bir tuval yırtılırcasına bir çıtırdama oldu. Deniz kırlangıçları kanatlarını deli gibi çırparak ve çığlıklar atarak havalandı, her yeri bir an için bembeyaz bir buluta bürüdü. Yamacın üzerindeki hava ansızın

kapanmaya başladı, üzerinden su akan cam gibi bulanıklaştı. Kayalıklardaki çatlakların arası karardı, karanlığın içinden de atlılar akın etti. Omuzlarında dalgalanan pelerinlerdeki kırmızının bütün tonları, batmakta olan güneşin aydınlattığı gökyüzünü kaplayan kızıllığı andırıyordu.

Dearg Ruadhri. Kızıl Süvariler.

Kuş çığlıkları ve tekboynuzun tehlike habercisi kişnemesi henüz bitmeden Ciri kısrağını çevirmiş ve dörtnala koşturmaya başlamıştı bile. Ne var ki kayalıkların arasından pelerinleri kanat gibi açılmış başka atlılar belirdi. Sürek avı çemberi daraltıyor, Ciri ve tekboynuzu uçuruma doğru itiyordu. Kız çığlığı basıp Kırlangıç'ı kınından çekti.

Tekboynuz, onu beyninin içine iğne gibi saplanan keskin bir mesajla çağırdı. Ciri bu kez hemen anlamıştı. Tekboynuz yol gösteriyordu. Çemberde bir gedik vardı. Tekboynuz şahlandı, kişnedi ve boynuzlarını tehlikeli bir şekilde eğip elflerin üzerine saldırdı.

"Şirin At!"

Kurtar kendini, yıldız gözlü! Seni yakalamalarına izin verme!

Ciri, Kelpi'nin yelesine sokuldu.

İki elf, Ciri'nin yolunu kesmişti.

Ellerindeki uzun demirlerin ucuna ilmik bağlamışlardı. İlmiği Kelpi'nin boynuna atmaya çalıştılar. Kısrak, hızını bir an bile kesmeden ilmikten ustaca kaçtı. Ciri atılan ikinci ilmiği tek bir kılıç numarasıyla savuşturdu ve attığı çığlıkla Kelpi'yi daha hızlı koşmaya sevk etti. Kısrak, fırtına gibi uçuyordu şimdi.

Gelgelelim ötekiler çok yaklaşmışlardı. Ciri bağırmalarını, pelerinlerinin hışırtılarını duyuyordu. Şirin Ada ne oldu acaba, diye düşündü Ciri, ne yaptılar ona!

Ama düşünmeye vakit yoktu. Tekboynuz haklıydı, kendini onlara bir kez daha yakalatamazdı. Mekanlara dalması, saklanması, mekânların ve

zamanların labirentinde kaybolması gerekiyordu. Dikkatini topladı ve dehşet içinde bir şey fark etti: Kafasının içinde büyük bir boşluk ve tuhaf, çınlayan, hızla artan bir gürültü vardı.

Üzerime büyü yapıyorlar, diye düşündü. Beni büyüyle yanıltmak istiyorlar. Çok beklersiniz siz! Büyünün bir menzili vardır. Bana ulaşmanıza izin vermeyeceğim.

“Koş, Kelpi!”

Kısrak boynunu uzattı ve ok gibi fırladı. Hava direncini en aza indirmek için Kelpi’nin boynuna sımsıkı sarıldı.

Arkasından duyduğu, biraz öncesine kadar gür ve tüyler ürpertecek kadar yakın bağırmalar gitgide azaldı ve korkularım hâlâ yenememiş kuşların çığlıklarına karıştı. Sonra adamların sesleri iyice kısıldı ve uzaklaştı.

Kelpi fırtına gibi koşuyor, rüzgâr uğulduyordu.

315

Peşlerindekilerin uzaklardan duyulan bağırmaları öfke do luydu. Başaramayacaklarını anlamışlardı. Zerre kadar yorgunluk göstermeden pars gibi esnek ve uçarcasına koşan bu kara kısrağa yetişemeyeceklerini anlamışlardı.

Ciri dönüp arkasına bakmıyordu ama adamların daha uzun süre peşlerinde olacağını biliyordu. Atları kesik kesik soluk alıncaya, köpük içinde kalmış ağızlarını neredeyse yere kadar açana dek peşlerini bırakmayacaklardı. Adamlar gerçekten de bu aşamaya gelindiğinde takibi bıraktılar. Ciri’ye küfürler edip şuursuz tehditler savurdular.

Kelpi fırtına gibi koşmaya devam ediyordu.

Kızın kaçtığı yer yağmursuz ve rüzgârlıydı. Sert ve uğultulu rüzgâr, yanaklarındaki yaşları çabuk kurutmuştu.

Tek başınaydı. Yine yalnızdı. Yapayalnızdı.

Bir gezgin, yolunu kaybetmiş bir serseriydi o. Sınırsız denizlerde, zamanın ve mekânın ortasında yitip gitmiş bir denizciydi.

Umudunu kaybetmek üzere olan bir denizciydi.

Rüzgâr uğultuyla esiyor, kurumuş otların tohumlarını kurak toprakların üzerine serpiyordu.

Rüzgâr gözyaşlarını kurutuyordu.

Başının içinde serin bir aydınlık, kulaklarında uğultu, kıvrımlı bir deniz kabuğunun içinden gelircesine tekdüze bir uğultu. Ensesinde karıncalanma. Kapkara ve kadifemsi hiçlik.

Yeni bir mekân. Başka bir mekân.

Mekan karmaşası.

” Bu gece iyi bir gece olacak,” dedi Nimue, kürklere sarınırken “Hissediyorum bunu.”

316

Condwiramurs yorum yapmaktan kaçındı. Benzeri kesin konuşmaları çok kez duymuştu çünkü önlerine gün batınımda alev alev yanan gölü, arkalarına da büyülü aynayı ve büyülü duvar halısını alıp ilk kez oturmamışlardı terasa.

Balıkçılar Kralı’nm küfürleri gölün yüzeyinde yankılar yaparak onlara kadar geliyordu. Balıkçılar Kralı’nın öfkesini ve başarısızlıklardan duyduğu sıkıntılarını oltalarla, ağlarla, bezlerle ve kancalarla yenmek gibi bir alışkanlığı vardı. Ağzından çıkanların şiddetine ve çeşitliliğine bakılırsa işler o akşam oldukça ters gitmişti.

“Zamanın ne başı ne de sonu vardır,” dedi Nimue. “Zaman, kendi kuyruğunu ısıran Ouroboros yılanı gibidir. Sonsuzluk her ânın içindedir. Sonsuzluk anlardan oluşur. Sonsuzluk anlar yumağıdır. Güzergâh yönetimi çok güç olsa da ve kolayca karışma riski taşısa da bu yumak içinde hareket

edilebilir. Işığının yol gösterdiği bir deniz fenerine sahip olmak iyidir. Sislerin arasından bir ses duyabilmek iyidir…”

Bir an sustu.

“İlgimizi çeken efsane nasıl son buluyor? Sanki nasıl son bulduğunu ikimiz de biliyormuşuz gibi görünüyor ama Ouroboros yılanı kendi kuyruğunu ısırıyor. Efsanenin nasıl son bulduğunun karan şimdi verilecek. Şu an. Efsanenin sonu, bu yumağın içinde yolunu kaybetmiş denizcinin deniz fenerinin ışığını görüp görmemesine ya da ne zaman göreceğine ve çağnyı duyup duymayacağına bağlı olacak.

Gölden küfürler, su sesleri ve küreklerin gıcırtısı duyuluyordu.

“Bu gece, iyi bir gece olacak. Yaz gündönümünden önceki son gece. Ay küçülüyor. Güneş üçüncü evden dördüncü eve, keçi balığı burcuna geçiyor. Kehanet için en iyi zaman… En iyi zaman… Bütün dikkatini topla, Condwiramurs.”

Condwiramurs, pek çok defa yaptığı gibi dikkatini topladı ve yavaşça ototrans benzeri bir duruma geçti.

“Ara onu,” dedi Nimue. “Yıldızların arasında bir yerde, ay ışığının arasında o. Mekânların arasında. Orada. Tek başına. Yardım bekliyor. Ona yardım et, Condwiramurs.”

Dikkatini topla, yumruklar şakaklarda… Kulaklarda uğultu, deniz kabuğunun içi gibi… Şimşek ve bir anda yumuşak ve karanlık hiçlik.

Ciri’nin yanan odun yığını gördüğü bir yer vardı. Kazıklara zincirlenmiş kadınlar çılgınca bağırarak bağışlanmak istiyorladı. Ne var ki çevrelerini sarmış olan kalabalık haykırıyor, gülüyor ve dans ediyordu. Koca bir kentin yandığı, ateşin çatırdayarak alazladığı, alevlerin çöken çatıları yaladığı, göğü kapkara dumanların kapladığı bir yer vardı. İki ayaklı kertenkelelerin birbirlerine girişiği, birbirlerini ısırdığı, dişlerinden ve pençelerinden pembe kanların aktığı bir yerdi.

Birbirine benzeyen yüzlerce rüzgâr değirmeninin dar kanatlarıyla göğü yardığı bir yerdi. Yüzlerce yılanın tısladığı, taşların üzerinde kıvrılıp büküldüğü, pullarının takırdayıp hışırdadığı bir yerdi.

Yalnızca karanlığın hüküm sürdüğü ve bu karanlığın seslerle, Asıltılarla ve tehditlerle dolu olduğu bir yerdi.

Başka yerler, başka mekânlar da vardı ama hiçbiri doğru olan değildi.

Bir mekândan diğerine ulaşmayı artık o kadar iyi öğrenmişti ki araştırmaya bile başlamıştı. Girmeye ürkmediği sayılı mekânların başında ormanın kıyısındaki iki ayın birden doğduğu şu fundalık alan geliyordu. Ciri, o iki ayı anımsayarak ve düşüncelerinde gözünün önüne getirerek dikkatini topladı ve karanlığın içine daldı.

İkinci denemesinde başarmıştı.

Hızım alamayıp daha yiğitçe bir deneye kalkıştı. Mekânların haricinde farklı zamanlara da girip çıktığı açıkça ortadaydı. Bundan Vysogota ve elfler de söz etmişti, hatta tekboynuzlar bile gündeme getirmişti. Aslında, farkına varmadan bile olsa daha önce başarmıştı bunu! Yüzünü yaraladıklarında, peşindekilerden zamanda kaçmış, dört gün ileriye atlamıştı. Sonra da Vysogota bu günleri bir yere oturtamamış, hesap bir türlü tutmamıştı…

Belki de bunu yapması gerekiyordu, zamanda yolculuk.

Bunu denemeye karar verdi. Örneğin yanan kent sürekli yanıyor olamazdı. Yangın öncesi zamana ulaşabilir miydi? Ya da sonrasına?

Neredeyse yangının tam ortasına düştü, kaşları ve kirpikleri yandı ve yanan kentten kaçan halk arasında olağanüstü bir paniğe yol açtı.

Ciri bilindik fundalık araziye kaçtı. Böyle bir riske girmeye değmezdi çünkü nasıl sonlanacağı hiç belli değildi. Mekânları daha iyi yönetebiliyorum, o halde mekanlara bağlı kalayım. Mekanlara ulaşmaya çalışayım. Bilinen, anımsamakta zorlanmadığım mekânlara, gözümün önünde canlanan mekânlara.

Melitele Tapınağı'yla başladı, kapıyı, binayı, parkı, atölyeyi ve Yennefer'le birlikte kaldığı öğrenci yatakhanesini hayal etti. Yumruklarını şakaklarına dayayıp dikkatini topladı. Nenneke'nin, Eurneid'in, Katje'nin ve İkinci lola'nın yüzlerini gözünde canlandırdı.

Bir sonuç alamadı. Sisli, sivrisinek kaynayan, kaplumbağa ıslıklan ve kurbağa vraklamalanyla yankılanan bataklık bir araziye geldi.

Sırayla Kaer Morhen'i, Skellige Adaları'm, Fabio Sachs'in çalıştığı Gors Velen'deki bankayı denedi ama daha başarılı olamadı. Cintra'yı denemeye cesaret edemedi, kentin Nilfgaard işgali altında olduğunu biliyordu. Onun yerine, bir zamanlar Yennefer'le birlikte alışverişe çıktığı Vizima'yı denedi.

Bir bilge, simyacı, astronom ve astrolog olan Aarhenius Krantz, gözünü dürbünün merceğine yapıştırmış, oturduğu sert taburede sağa sola kayıyordu. Bir haftadan beri gökyüzünde duran çok büyük ve aydınlık kuyrukluyıldız, izlenmeye ve incelenmeye değerdi. Ateş rengi kuyruğu olan böylesi bir yıldızın her zaman büyük savaşların, yangınların ve kıyımların habercisi olduğunu Aarhenius Krantz biliyordu. Ne var ki kuyrukluyıldız bu kez uyarısında biraz gecikmişti çünkü Nilfgaard'la savaş bütün hızıyla devam ediyordu. Ayrıca yangınsız ve kıyımsız gün geçmediği için bunları önceden bildirmek kolaydı ve hata payı olmazdı. Gökküre hareketleri konusunda donanımlı olan Aarhenius Krantz, kuyrukluyıldızın bir daha kaç yıl ya da yüzyıl sonra belirip ileriki savaşların habercisi olacağını hesaplayabileceğini umuyordu, gelecekteki insanlar şimdikine kıyasla daha iyi hazırlanabileceklerdi.

Astronom ayağa kalktı, kıçım ovaladı ve korkuluklar üzerinden işemek için terasa çıktı. Her zaman buradan şakayık bahçesinin üstüne işemek onun âdetiydi ve ev sahibesinin uyanlarına kulak aşmazdı. Hela uzaktaydı, böyle uzun yollara vakit harcamak önemli bir bilgine yakışmazdı. Sıkışma yüzünden işi bırakıp uzak bir yere gitmek, önemli düşüncelerin yitirilmesi anlamına gelebilirdi ve buna hiçbir bilge izin veremezdi.

Korkulukların önünde durdu, pantolonunun önünü açtı ve Vizima'nın gölün yüzeyine yansımış ışıklarına baktı. Rahat bir soluk alıp başını yukarıdaki yıldızlara kaldırdı.

Yıldızlar, geçirdi içinden, ve aralarındaki uyum. Kış Bakiresi, Yedi Keçi, Testi. Bazı teorilere göre bunlar göz kırpan minik ışıklar değil, dünyalar. Başka dünyalar. Zamanın ve evrenin bizden ayırdığı dünyalar… Hiç kuşkum yok, diye düşündü, gün gelecek başka zamanlara ve evrenlere yolculuk yapmak mümkün olacak. Bir yolu bulunacak ama bu yepyeni bir düşünce yapısı gerektirecek, bugün mantıklı düşünce dediğimiz bizi kısıtlayan o kaskatı korse, canlandırıcı yepyeni bir fikirle paramparça olacak…

Ah, diye düşünüp silkindi, keşke başarılsa bu… Böyle bir aydınlanma gerçekleşse ve doğru yolu bulsak! Eşsiz, ufacık, tek bir olanak doğsa keşke bunun için…

Aşağıda, terasın tam dibinde bir ışık çaktı. Karanlık bir anda aydınlanıverdi ve ışığın içinde bir at belirdi. Sırtında biri oturuyordu. Bir kızdı bu.

“İyi akşamlar,” dedi kız kibarca. “Zamansız geldiysem özür dilerim. “Bu yerin neresi olduğunu sorabilir miyim? Hangi zaman?”

Aarhenius Krantz yutkundu, ağzını açıp kekelemeye başladı.

“Mekân,” dedi kız sabırla ve anlaşılır bir sesle. “Zaman.”

“Ee… Şey… Hımm…”

At kişnedi. Kız iç geçirdi. “Herhalde yine tutturamadım. Yanlış mekân, yanlış zaman! Yine de efendim bana bir yanıt verin! Anlaşılır tek bir sözcük bile yeter. İnsanların heceleyerek bile olsa konuşmayı unuttukları bir dünyaya gelmiş olamam herhalde!”

“Eee…”

“Tek bir sözcük!”

“Hımmm…”

“Of canın cehenneme, kuş beyinli,” dedi kız.

Ve atıyla birlikte kayboldu.

Aarhenius Krantz ağzını kapadı. Korkulukların önünde bir süre daha durup bakışlarını geceye, göle ve üzerinde Vizima'nın titreşen ışıklarına çevirdi. Sonra pantolonunu ilikledi ve dürbününün başına döndü.

Kuyrukluyıldız gökyüzünde hızla kaydı. Krantz onu izlemek, gözden kaybetmemek zorundaydı. Evrenin derinliklerinde kaybolana kadar izlemek… Bir fırsattı bu ve bir bilgin böyle fırsatları değerlendirmezse olmazdı.

Başka bir şekilde denetim belki, diye düşündü Ciri, gökyüzündeki çifte aya bakarken. Hilallerden biri küçük, diğeri büyüktü. Belki mekanları ve yüzleri hayal etmek yerine şiddetle istemem daha doğrudur, diye düşündü… Şiddetle, büyük bir şiddetle istemeliyim, ta karnımın içinde hissedene kadar…

Denemekten ne kaybederim?

"Geralt. Geralt'a gitmek istiyorum. Mutiaka Geralt'a gitmek istiyorum."
"Olamaz!" dedi Ciri. "İşte şimdi hapı yuttuk!"

Kelpi, kişneyerek aynı fikirde olduğunu anlattı, burnundan buhar çıkardı; kara batıp çıkan ayaklarıyla sarsılarak yürüdü.

Tipi hızını uğultuyla artınyor, gözleri kamaştırıyordu. Dolu taneleri kızın ellerine ve yanaklarına iğne gibi batıyordu. Soğuk iliklerine, eklemlerine kadar işliyordu. Ciri titreyerek omuzlarını büzdü. Yukarı kaldırdığı ama yine de onu pek korumayan yakasının ardına boynunu gizledi.

Sağında ve solunda dik yamaçlar uzanıyordu, boz rengi kayalıkların zirveleri belli ki sisin ve karların arasında kalmışn, görünmüyordu. Vadinin aşağılarında hızla ve kıvrılarak akan bir nehir vardı, üzeri buzlu çamurla ve buz kütleleriyle kaplıydı. Her yer bembeyazdı ve buz gibi soğuktu.

Benim yeteneklerim bu kadarmış, diye düşündü Ciri ve burnunun içinin üşüdüğünü fark etti. Gücüm bu kadarmış. Dünyaların efendisiymişim, bak sen şu işe! Tek istediğim Geralt'ınyanına gitmekti. Düşe düşe lanet olası yaban bir yere, soğuğun ve tipinin içine düştüm.

“Hadi, Kelpi, hareket et, donacaksın yoksa!” Ciri soğuktan hissizleşen parmaklarındaki dizgini gevşetti. “Devam, devam karam! Biliyorum, doğru mekân değil burası, birazdan kurtaracağım bizi buradan, birazdan sıcacık fundalığımıza döneceğiz ama dikkatimi toplamak zorundayım, bu da zaman alabilir! Hadi yürü!”

Kelpi’nin burun deliklerinden buharlar yükseliyordu.

Kar fırtınası devam ediyordu, kızın yüzüne yapışan karlar kaşlarının üzerinde eriyordu. Tipi hızını uğultuyla artırıyordu.

“Bakın!” Angouleme’in çığlığı rüzgârı bastırmıştı. “Şuraya bakın! İzler var! Bir atlı geçmiş buradan!”

“Ne dedin?” diye sordu Geralt, kulaklarım donmaktan kurtarmak için başına sardığı atkıyı çekip çıkarırken. “Ne dedin Angouleme?”

“İzler var! Nal izleri!”

“At mı? Buradan mı?” Cahir de bağırmak zorunda kalmıştı çünkü fırtına hızını artırmıştı ve Sansretour Nehri daha da gürültülü kabarıp köpürüyordu. “At buraya nasıl girsin?”

“Kendiniz bakın.”

Ekibin donma raddesine gelmemiş, aşın sıcaklara olduğu kadar soğuklara da dayanıklılığını ortaya koyan tek elemanı vampir, “Doğru,” dedi. “İzler var ama at ayak izleri olduğunu nasıl anlayacağız?”

“Buradan at geçmiş olamaz.” Cahir hızlı hızlı yanaklannı ve burnunu ovaladı. “Bu ıssız yerden asla. Vahşi hayvanın birine , aittir bu izler. Muflon örneğin.”

“Şensin muflon!” diye bağırdı Angouleme. “Ben at diyorsam, attır!” j Milva, her zaman uygulamayı öğretinin üstünde tutardı. Atından indi, eğildi ve tilki kürkü şapkasını ensesine itti.

“Sümüklü haklı,” dedi bir süre sonra. “Bir atın ayak izleri.

Belki naili bir at ama bunu tam olarak söylemek güç, rüzgâr izleri kısmen örtmüş. Şu tarafa, şu geçide doğru ilerlemiş.”

“Hah!” Angouleme kollarını tek hamleyle bedenine doladı. “Biliyordum! Burada biri yaşıyor! Bu yakınlarda! İzini sürelim, belki bir kulübeye çıkarır bizi. Isınabiliriz belki biraz. Hatta karnımıza da bir şey girer belki.”

“Kuşkusuz,” dedi Cahir kızarak, “muhtemelen bir tatar yayı oku.”

“En doğrusu plana ve nehrin gösterdiği yola uymamız olacak,” dedi Regis, bilirkişi edasıyla. “O zaman yolumuzu kaybetme riskine girmeyiz. Sansretour Vadisi çıkışında kürkçülerin istinat noktası varmış, orada büyük olasılıkla karnımızı doyururuz.”

“Geralt? Sen ne diyorsun?”

Witcher, gözlerini uçuşan kar tanelerine dikmiş, susuyordu.

“İzi takip edeceğiz,” dedi bir süre sonra.

Vampir, “Ama yani…” diyecek olduysa da Geralt hemen onun sözünü kesti: “Nal izleri boyunca ileri! Hadi!”

Atlarım dürttüler ama fazla ilerleyemediler. Geçitte ancak elli adım gittiler.

“Bitti,” dedi Angouleme, ayak değmemiş dümdüz kara bakarak. “Buraya kadar geliyor ve bitiyor. Elf sirki gibi.”

“Ne olacak şimdi Witcher?” Cahir eyerin üzerinde arkasına döndü. “İz bitti. Rüzgâr örtmüş.”

“Rüzgâr falan örtmemiş,” diye itiraz etti Milva. “Bu geçit rüzgâr almıyor.”

“Ne olmuş peki ata?”

Milva omuz silkti, eyerin üzerinde eğildi, başını omuzlarının arasına çekti.

“Ne olmuş bu ata?” diye ısrar etti Cahir. “Yok mu olmuş? Uçmuş mu? Yoksa hepimiz yanıldık mı? Geralt? Ne diyorsun?”

Yukanda rüzgâr uğultuyla esiyordu.

“Bu izin peşinden gitmemizi neden istedin Geralt?” diye sordu vampir, Witcher’i dikkade süzerek.

“Bilmiyorum,” dedi Witcher bir süre bekledikten sonra. “Bir şey… Bir şey hissettim. Bir şey dokundu bana. Her neyse. Haklısın Regis, Sansretour kıyısına dönelim, nehir boyunca ilerleyelim, sağa sola sapıp başımıza iş açmayalım. Reynart’ın anlattıklanna göre, asıl soğuk ve kötü hava bizi Malheur Geçidi’nde bekliyor. Oraya vardığımızda gücümüzün yerinde olması şart. Durmayın, dönüyoruz.”

“Şu garip atın başına ne geldiğini çözmeden mi?”

“Çözecek ne var? Rüzgâr izleri örtmüş, bitti. Hem belki de gerçekten bir muflondu?”

Milva ona tuhaf bir bakış attı ama yorumunu kendine sakladı.

Nehir kıyısına döndüklerinde gizemli izler oradan da silinmişti, üzerlerini çoktan yeni karlar kaplamıştı. Sansretour’un boz rengi yatağında buzlu çamurlar ve buz parçalan yüzüyordu.

“Size bir şey söyleyeceğim,” dedi Angouleme. “Ama gülmeyeceğinize söz vereceksiniz.”

Hepsi ona doğru döndü. Kız, ponponlu yün beresi, soğuktan kıpkırmızı kesilmiş yanaklan ve burnu, sanndığı biçimsiz koyun postuyla komik duruyordu. Şişko, küçük masal cücelerini andınyordu.

“Şu izlerle ilgili size bir şey söyleyeceğim. Baykuş’un yanında, Hansa birliğinde olduğum dönemlerde, buz cinleri hükümdan Dağ Kralı’mn kışın uğursuz bir at üzerinde geçitleri dolaştığı anlatılırdı. Onunla yüz yüze karşılaşmak, kesin ölüm demekti. Buna ne diyorsun Geralt? Olabilir mi acaba böyle bir..

“Her şey olabilir,” diye kızın sözünü kesti Witcher. “Hadi, millet, yola koyuluyoruz. Önümüzde Malheur Geçidi var.”

Kar kırbaçlıyor ve yakıyor, rüzgâr esiyordu, kar fırtınasında buz şeytanları ıslık çalıp uluyordu.

Geldiği fundalığın o tanıdık fundalık olmadığını Ciri hemen anlamıştı. Burada çifte ay göremeyeceğinden emin olabilmek için geceyi beklemesine bile gerek yoktu.

Atıyla kıyısında ilerlediği orman, diğer orman gibi vahşi ve girilmezdi, gelgelelim arada açıkça görülebilen farklar vardı. Örneğin burada daha çok kayın, daha az akağaç vardı. Orada kuşlan ne görmüş ne duymuştu ama burası kuş doluydu. Orada fundalıkların arası kum ve yosundu, burada ise kurtpençesi zemini yeşil bir halı gibi kaplamıştı. Hatta Kelpi'nin nallan arasından fırlayan yeşil çekirgeler bile farklıydı burada. Bir şekilde tanıdıktı ama sonra…

Kızın kalbi hıza çarpmaya başladı. Odann bürüdüğü, bakımsız, ormanın içine giren bir patika gördü.

Ciri çevresini dikkatle inceledi, bu tuhaf patikanın devam etmediğinden, orada bittiğinden emin oldu. Ayrıca ormana paralel de değildi, içinden geçiyordu. Fazla düşünmeden atım mahmuzladı ve ağaçların arasına daldı. Öğleye kadar bu yol üzerinde giderim, diye düşündü, öğleye kadar bir şey bulamazsam döner, fundalık üzerinden aksi yöne ilerlerim.

Ciri önemli bir şey kaçırmamak için gözünü dört açmış, ağaçlatın oluşturduğu çardağın altından atım yavaşça sürüyordu. Böylece bir meşe gövdesinin ardına gizlenip onu izleyen yaşlı adam gözünden kaçmadı.

Epeyce kısa boylu olan ama dimdik duran yaşlı adam keten gömlek ve pantolon giymişti. Ayaklarında çok eski devirlerden kalmış gibi duran kenevir tiftiğinden kocaman ayakkabılar vardı. Bir elinde kaim bir dal, diğerinde hasır bir sepet vardı. Ciri adamın yüzünü pek seçemiyordu çünkü sivri hasır şapkasının saçak saçak olup aşağıya doğru düşmüş kenarı yüzünün büyük bir kısmını örtüyordu. Yalnızca güneş yanığı burnu ve keçeleşmiş sakalı görülebiliyordu.

"Korkma," dedi Ciri. "Sana bir şey yapmam."

Kır sakallı adam ayak değiştirdi ve şapkasını çıkardı. Yuvarlak yüzü yaşlılık lekeleriyle kaplıydı ancak teni canlıydı, neredeyse hiç kırışığı yoktu; kaşları ince, geriye doğru kaymış çenesi küçüktü. Uzun kır saçlarını ensesinde toplayıp atkuyruğu yapmıştı, buna karşın tepesi tamamen çıplaktı, parlıyordu ve kabak gibi sarıydı.

Adamın gözlerinin, sapı omzunu aşan kılıcına takıldığım gördü.

“Korkma,” diye tekrarladı.

“He he,” dedi adam biraz peltek. “He he, küçükhanım. Or man dedesi korku nedir bilmez. Hayır, korkaklardan değildir o.” , Adam gülümsedi. Dişleri büyüktü, alt çenesi geriye kaydığı İçin dişleri öne doğru çıkıktı. Peltek konuşması bu yüzdendi.

“Orman dedesi seyyahlardan korkmaz,” diye tekrarladı. “Haydutlardan bile korkmaz. Orman dedesi yoksul, vereceği bir şey yok. Orman dedesi sakin, vereceği zarar da yok. He!”

Yine gülümsedi. Güldüğü zaman sanki yalnızca köpekdişleri varmış gibi duruyordu.

“Peki sen, küçükhanım. Sen orman dedesinden korkmaz mısın?”

Ciri burnundan soludu. “İnanmayacaksın ama hayır. Ben de korkaklardan değilim.”

“He he he! Ama büyük şey bu!” Bastonuna yaslanarak kıza doğru bir adım attı.

Kelpi burnundan soludu. Ciri bunun üzerine dizginleri çekti.

“Yabancı sevmez,” dedi. “Ayrıca ısırır.”

İhtiyar yine dişlerini göstererek sınttı, sıntmakla kalmayıp dişlerini bataklık kunduzu gibi oynattı. “He he,” dedi peltek peltek. “Vay be. Hangi zamandayız, diye soruyor küçükhanım. Oo uzaklardan, küçükhanım orman dedesine çok uzaklardan gelmiş!”

“Doğru. Epeyce uzaklardan.” Ciri başını salladı. “Başka…”

“…mekânlardan ve zamanlardan,” diye cümleyi tamamladı ihtiyar. “Dede biliyor. Dede tahmin edebiliyor.”

“Neyi?” diye sordu heyecanla. “Neyi tahmin edebiliyorsun? Ne biliyorsun?”

“Orman dedesi çok şey bilir.”

“Konuş!”

“Küçükhanım açtır mutlaka.” Dişlerini göstererek konuşuyordu. “Susamışûr. Yorgundur. İsterse, orman dedesi onu kulübeye götürür, yiyecek içecek verir. Bir de yatacak yer.”

Ciri’nin uzun zamandır dinlenmeyi ve yeme içmeyi düşünecek hali olmamıştı ama şimdi ihtiyarın sözleriyle birlikte midesi kasıldı, bağırsakları düğüm düğüm oldu ve dili damağına yapıştı. Yaşlı adam şapkasının kenarından onu dikkatle izliyordu.

“Orman dedesinin,” dedi peltek peltek, “kulübesinde yiyecek içecek bir şeyleri var. Kaynak suyu var. Uslu dedeyi ısırmaya kalkışan yaramaz kısrak için samanı da var. Orman dedesinin kulübesinde yok yok. Hem zaman ve mekân üzerine de konuşulabilir orada… Hayır, uzakta falan değil. Seyyah küçükhanım gelmek ister mi? Zavallı orman dedesinin davetini geri mi çevirecek yoksa?”

Ciri yutkundu. “Önden yürü.”

Orman dedesi döndü ve çalılıkların arasındaki pek görülmeyen patikaya saptı. Yürürken bastonunu özenle kullanıyordu. Ciri, atının sırtında adamın peşi sıra ilerlerken, dallara takılmamak için başını eğiyor ve ihtiyarı ısırmayı ya da en azından şapkasını yemeyi aklına gerçekten koyan Kelpi’yi dizginlerini çekerek frenliyordu.

Adamın onca sözüne karşın kulübe epeyce uzaktaydı. Ulaştıklarında —bir kayrandı burası— güneş neredeyse en tepe noktaya ulaşmıştı.

Orman dedesinin kulübesi kazıklar üzerine oturtulmuş renk ı cümbüşü içinde bir viraneydi, adam belli ki burayı sık sık eline her ne denk gelirse onunla onarmak zorunda kalmıştı. Kulübenin duvarları deri kaplıydı, domuz derisine benziyordu. Kulübenin önünde darağacı şeklinde ağaçtan bir yapı, bir de içine balta saplanmış bir odun kesme kütüğü vardı. Kulübenin arkasındaysa ‘

“Sever.” Ciri yutkundu yine. “Her şeyi sever.”

“Etli mi sever? Yağlı? İç yağlı?”

“Mımm.”

“Ama,” dedi ihtiyar, kızı dikkade süzerek, “öyle sıklıkla et ve iç yağı yemiş gibi durmuyor, hiç durmuyor. Küçükhanım zayıf, pek zayıf. Bir deri bir kemik! He he! O ne öyle? Küçükhanımın arkasında ne var?” j Ciri arkasına döndü, dünyanın en eski, en basit oyununa gelmişti.

İndirdi. Ciri, ellerini yine başına siper etti ama aldığı darbeden elleri gücünü kaybetmiş sarkıyordu şimdi. Sol eli kesin kırılmış, tarak kemiği muhtemelen dağılmıştı.

- İhtiyar bu kez yan taraftan sıçrayıp sopayı kızın karnına in dirdi. Ciri çığlık attı, iki büklüm oldu. Adam bu kez atmaca gibi üzerine atıldı, kızın yüzünü yere doğru çevirdi, dizleriyle bütün r bedenini ezip yere bastırdı. Ciri kendini kastı, kalçasını kaldırdı, hedefini tutturamadıysa da dirseğiyle sağlam bir darbe indirmiş oldu. İhtiyar öfkeyle uludu ve yumruğunu öyle bir hışımla kızın ’ ensesine savurdu ki Ciri’nin yüzü kuma gömüldü. Adam onu ensesindeki saçlardan yakaladı, ağzını ve burnunu yere bastırdı. Ciri boğulmak üzere olduğunu hissetti. İhtiyar, kızın başını hâlâ ’ yere bastırarak üzerine çömeldi, sırtındaki kılıcını koparırcasına söküp atti. Ardından pantolonunu kurcalamaya başladı, kopçayı buldu ve açtı. Ciri çığlığı basıp çırpındı, ağzından kum tükürdü.

’ Adam onu yere başardıkça basardı, saçlarını yumruklarına dolayıp dikkatle süzmeye başladı. Sonra kızın külotunu yırtarcasma indirdi. “He he,” dedi peltek peltek ve sesli soluyarak. “Dede amma güzel bir kıç bulmuş böyle! Hu huu, dedeye epeydir böylesi düşmemişti.”

Ciri, adamın pençelerinin mide bulunduran dokunuşunu hissedince çığlığı bastt, ağzı kum ve çam iğnesi doluydu.

“Rahat dur, küçükhanım.” Adamın, kalçalarını ezerken sarf ettiği iğrenç sözleri duyuyordu. “Dede genç değil artık, hemen olmaz, adım adım… Ama korkma dede aklına koyduğunu yapar.

Sonra da yer dede. He, dede yer! Şöyle güzelce doyana…”

Adam sustu, çığlık attı ve ciyaklamaya başladı.

Ciri, ensesindeki elin gevşediğini hissedince doğruldu, kendini kurtardı ve yay gibi fırladı ve ne olduğunu gördü.

Kelpi usulca yaklaşmış, orman dedesini saçlarından yakaladığı gibi havaya kaldırmıştı. İhtiyar böğürüp ciyaklıyor, kendini ulaşıp baltayı kaptı ona saldırmaya çalışan Kelpi’yi ürkütüp ka çırdı. Hayvani sesler çıkararak böğürdü, baltasını havaya kaldırdı, korkunç dişlerini gösterip Ciri’nin üzerine atıldı.

“Dede sikecek seni, küçükhanım!” diye uludu. “Seni önce sinde parçalamak zorunda kalsa da becerecek seni! Tek parça ya da porsiyonlara ayrılmış olman dede için önemli değil!”

Ciri onunla kolayca başa çıkacağına inanıyordu. Ne de olsa yaşlı, pörsümüş bir ihtiyardı ama çok yanılıyordu.

Adam, ayağındaki kenevir tiftiğinden kocaman ayakkabılara karşın çekirge gibi zıplıyordu. Sapı eğri baltayı işini bilen bir kasap gibi kullanıyordu. Ciri baltanın bilenmiş siyah bıçağı onu birkaç kez sıyırdıktan sonra, kurtuluşu kaçmakta aramaya başladı.

Ancak bir rasdantıyla kurtulacaktı. Geri giderken ayağı kılıcına takıldı. Yıldırım hızıyla eğilip aldı. , Kırlangıç’ı kınından çektikten sonra, “At o baltayı elinden!” diye tısladı. “At baltayı yere manyak ihtiyar. Belki o zaman ha yatını bağışlarım, parçalara ayırmam seni.”

Adam öylece duruyordu. Kesik kesik ve gürültülü soluyordu, sakalı ise salya içinde kalmıştı ama baltayı elinden bırakmıyordu.

Ciri, adamın baltanın üzerinde parmaklarını oynatışını, gözlerindeki öfkeyi gördü.

“İyi madem!” Ciri kılıcıyla havada daire çizdi. “Eğlenelim o halde!”

İhtiyar adam, kızı anlamamış gibi bir an süzdü, sonra böğürerek üzerine atıldı. Ciri’nin sabrı tükenmişti artık. Hızla sıçrayıp havada yarım daire çizerek darbeyi savuşturdu. Sonra adamın havadaki kollarını, dirseklerinin üzerinden çaprazlama kesti. Balta, ihtiyarın kanlar fışkıran ellerinden düştü ama adam yılmayıp uzattığı parmaklarıyla Ciri’nin gözlerini hedef aldı. Ciri sıçrayıp kaçtı ve kılıcını adamın boynuna indirdi. Bunu mecburiyetten çok merhamet duygusuyla yaptı: Kollarındaki atardamarlar kesildiği için zaten kan kaybından ölecekti.

Adam yerde yatıyor, ölmekte çok zorlanıyordu; atardamarları kesildiği halde solucan gibi kıvranıp duruyordu. Ciri onun önünde ayaktaydı. Dişlerinin arasında kalan kumlar hâlâ gıcırdıyordu. Ağzındaki tüm kumlan sırtına tükürdüğünde adam da son nefesini vermişti.

Kulübenin önündeki darağacını anımsatan garip yapının üzerinde demirden kancalar ve makara vardı. Masa ve kütük dümdüzdü, yağdan yapış yapıştı. Berbat kokuyordu.

Et tezgâhı gibi…

Ciri mutfakta içinde o meşhur arpa lapasından olan bir tencere buldu, çok yağlıydı, et parçalan ve mantar da eklenmişti. Karnı çok açtı ancak bir şey onu yememesi için tutuyordu. Ahşap kupadan su içip buruşmuş bir elmadan bir ısmk almakla yetindi.

Kulübenin arka kısmında bir kiler vardı. Buz gibiydi. Aşağıya uzun bir merdiven iniyordu. İçleri yağ dolu tencereler yan yana dizilmişti. Tavanda eder asılıydı. Bedenler ortadan ikiye ayrılmıştı.

İndiği alt kattan arkasından birileri kovalıyormuş gibi merdiveni çıkarken, basamaklara kapaklandı. Kendini dışarı attı, ısırgan otlarının üstüne düştü. Sendeleyerek ve yanlardaki kazıklara tutunarak kulübeye doğru yürüdü. Midesi boş olmasına rağmen uzun uzun ve fışkırtarak kustu.

Kilerin alt katında asılı olan yarım beden, bir çocuğa aitti.

Kokuya doğru ilerledi. Ormanın içinde yarısı suyla dolu bir çukur buldu. Orman dedesi yenemeyen artıkları düzenli bir şekilde oraya doldurmuştu. Çöplerin arasından görünen kafataslarına, kaburgalara ve leğen kemiklerine bakarken, yaşamını sırf o korkunç ihtiyarın uçkuruna düşkünlüğüne, ona tecavüz etme hevesine borçlu olduğunu dehşet içinde kavradı. Eğer iştahı iğrenç ihtirasından daha güçlü olsaydı, o zaman kafasına sopayla değil sinsice baltayla vururdu. Onu darağacına asar, organlarını çıkarır ve derisini yüzerdi. Masanın üzerinde parçalar, ocağında pişirirdi…

Başı döndüğü için sendelediği ve şişen eli çok ağrıdığı halde, cesedi ormandaki çukura sürükleyip kurbanların kemikleri arasına, leş gibi kokan bataklığın içine tekmeledi. Döndü, kiler girişine ağaç dallan yığdı. Kulübenin çevresini saran kazıklan ve ihtiyann neyi var neyi yok çalı çırpıyla donattı. Sonra alanı dört köşesinden ateşe verdi.

Alevler iyice yükselmeden, kulübe ve çevresi tam anlamıyla tutuşup gürül gürül yanmaya başlamadan oradan uzaklaşmadı. Bu iğrenç mekânın bütün izlerinin silinmesini yağmurun bile engellemeyeceğinden emin oluncaya kadar bekledi.

Elinin durumu ciddi değildi. Şişmişti ve ağrıyordu elbette ama kırık yok gibi duruyordu.

Gün akşama dönmeye başladığında gökyüzünde gerçekten tek bir ay belirmişti. Ama Ciri, ısrarla bu dünyayı kendisinin olarak kabul etmiyordu.

Ayrıca burada gereğinden uzun süre kalmaya da direniyordu.

“Bu gece iyi bir gece olacak,” diye mırıldandı Nimue. “Hissediyorum bunu.”

Condwiramurs iç geçirdi.

Ufuk çizgisi altın sarısı ve kızıl alevlerle bezeliydi. Aynı renkler, ufuktan adaya kadar gölün suyuna çizgiler halinde yansımıştı.

Terastaki koltuklara oturmuşlardı. Abanoz çerçeveli ayna ve kayalıklara yaslanmış, aksi dağların eteğindeki göle yansımış bir sarayı betimleyen duvar halısı arkalanndaydı.

Kaç akşamdır oturuyoruz burada böyle, diye düşündü Condwiramurs, kaç akşamdır gün batımında, sonrasında da karanlığın içinde oturup duruyoruz? Boşu boşuna! Konuşmak dışında başka hiçbir şey yapmadan.

Hava serinlemişti. Büyücü kadın ve çaylak kız kürklere sarındılar. Gölden Balıkçılar Kralı'nın sandalının kürek yataklarının gacur gucur sesleri geliyordu ama hiçbir şey göremiyorlardı. Gün batınımın gözleri kamaştıran parıltısının içine gizlenmişti sandal.

Condwiramurs, "Düşümde kendimi sık sık buzulların arasında görüyorum," diye yarım kalan sohbeti yeniden başlattı. "Her yer gpz alabildiğine buzlarla, karlarla ve güneş ışınlan altında parlayan buzlu dağlarla kaplı oluyor. Ufka kadar her yer kar ve buz. Sonra öyle bir sessizlik hâkim ki insanın kulaklannda uğulduyor. Doğal olmayan bir sessizlik. Ölüm sessizliği."

Nimue, kızın neden söz ettiğini biliyormuş gibi başını salladı ama sesini hiç çıkarmadı.

"Sonra ansızın," dedi çaylak kız, "sanki bir şey duyuyor gibi oluyorum. Sanki ayaklarımın altındaki buzun titrediğini hissediyorum. Çömeliyorum, karlan elimle kenara itiyorum. Buz cam kadar şeffaf, hani suyun dibindeki taşlan ve içinde yüzen balıklan bazı dağ göllerinde görebildiğimiz kadar şeffaf. Düşlerimde de görüyorum bunu, oysa buz onlarca, belki de yüzlerce kulaç kalınlığında ama yine de görüyorum… Duyuyorum… İnsanlann İmdat, diye bağırdıklarım duyuyorum. Orada, derinlerde, buzların altında… Donmuş bir dünya var."

Nimue yine yorum yapmadı.

“Bu düşün kaynağını biliyorum elbette,” diye devam etti öğrenci. “Ithlinne’nin Kehaneti, şu ünlü Beyaz Soğuk, don ve kurt fırtınalan zamanı. Bir dünya karlann ve buzlann ortasında, kehanete göre yüzyıllar sonra yeniden doğmak üzere ölüyor. Temizlenmiş ve daha mükemmel olarak doğmak üzere.”

“Dünyanın yeniden doğacağına kesin olarak inanıyorum,” dedi Nimue alçak sesle. “Ama daha mükemmel olacağına değil.”

“Anlamadım?”

“Doğru duydun.”

“Gerçekten yanlış duymadım mı? Nimue, Beyaz Soğuk kehanetinde binlerce kez bulunuldu. Bir kış ne zaman çetin geçse, hemen Beyaz Soğuk başlıyor sanılıyor. Herhangi bir kışın dünyayı tehdit ettiğine günümüzde çocuklar bile inanmıyor artık.” J

“Çocuklar inanmıyormuş, ne yapalım? Ama ben inanıyorum İşte.”

“Mantıklı nedenlerle mi inanıyorsun?” diye sordu Condwiramurs hafiften küçümseyerek. “Yoksa elf kehanetlerinin kesinliğine mistik bir inançtan dolayı mı?”

Nimue uzun süre susup sarındığı kürkü çekiştirdi.

“Dünya,” diye söze başladı sonra, biraz ders verir bir tonda, “yuvarlak ve güneşin etrafında dönüyor. Buna katılıyor musun? Yoksa bambaşka savları olan son moda tarikatların içinde misin?”

“Hayır, değilim. Güneşmerkezliliği ve dünyanın yuvarlak olduğu kuramını kabul ediyorum.”

“Şahane. Bu durumda dünya ekseninin eğimli olduğu ve dünyanın güneşin çevresinde çizdiği yörüngenin kusursuz bir daire değil, elips şeklinde olduğu gerçeğine de katılırsın sanırım.”

“Ben de böyle öğrendim ama ben astronom değilim, bu durumda…”

“Astronom olmak gerekmez, mantıklı düşünmek yeterlidir. Dünya, bir elips üzerinde güneşin çevresini turluyor. Bu yüzden bu yolculuğu sırasında güneşe bazen daha yakın, bazen de daha uzak oluyor. Dünya, güneşten uzaklaştıkça iklim soğuyor, bu da mantıklı. Dünyanın ekseni dik olmaya ne kadar yakınsa, kuzey yarımküreye o kadar az ışık geliyor.”

“Bu da mantıklı.”

“İki faktör de yani yörüngenin elipsliği ve dünya ekseninin eğim açısı değişimlere maruz kalır. Gözlenebildiği üzere tekrarlanan değişimler bunlar. Elips, bazen daha az bazen daha fazla dışmerkezli yani uzun olabilir; dünyanın ekseni bazen az bazen daha çok eğimli olabilir. İklimle ilgili olağanüstü koşullar iki olgunun da aynı anda ortaya çıkması sebebiyle olur: Bunlar aşın uzamış elips ve eksenin dik duruşa yakın bir konumudur. Dünya güneşin etrafında dönerken çok az ışık ve sıcaklık alır, kutup bölgeleri ise eksenin olumsuz eğim açısından ayrıca etkilenir.”

“Elbette.” J

“Kuzey yarımkürede az ışık demek, karın uzun süre erime yeceği anlamına gelir. Beyaz ve parlak karlar, güneş ışınlarını kırar, ısı daha da düşer. Bu yüzden karlar uzun süre kalkmaz, gitgide daha geniş alanlarda hiç erimez ya da kısa süreliğine erir. Kar miktarı ve erimediği süre arttıkça, beyaz ve güneş ışınlarını kıran yüzey genişler…”

“Anlıyorum.”

“Kar örtüsü ağırlaşıp sıkışarak buza dönüşür. Buzula. Bildiği miz üzere buzullara yeni karlar yağar, bunlar da sıkışır. Buzullar genişler, sadece kalınlaşmakla kalmaz, yayılır, gitgide daha geniş alanları kaplar. Beyaz alanlar…”

“Güneş ışınlarını yansıtan beyaz alanlar.” Condwiramurs başını salladı. “Arttıkça artan bir soğuk. Ithlinne’nin kehanette bulunduğu Beyaz Soğuk. Ancak bir felaket mümkün mü? Bizi nicedir kuzeyde bulunan buzların ansızın güneye inmesi, her şeyi çiğnemesi, ezip sıkıştırması ve örtmesi gibi bir tehlike bekliyor mu gerçekten? Kutuptaki buz örtüsü nasıl bir hızla yayılıyor?

Yılda kaç santim?”

“Mutlaka bildiğin gibi,” dedi Nimue, bakışlarını göle çevirerek, “Pont Vanis, Praxeda Körfezi’nin buzlanmayan tek limanı.”

“Biliyorum.”

“O halde bilgini geliştir: Yüzyıl önce bu körfezdeki limanların hiçbiri buzlanmazdı. Yüzyıl önce -ki bununla ilgili pek çok belge var- Talgar’da salatalık ve kabak yetişiyor, Caingorn’da ayçiçeği ve acıbakla ekiliyordu. Şimdilerde bu söz konusu değil çünkü hava çok soğuk olduğu için sözünü ettiğim bitkiler orada yetişmiyor. Kaedwen’de bir zamanlar üzüm bağlan olduğunu biliyor muydun? Oranın üzümlerinden yapılan şaraplar en kalitelilerden değildi çünkü günümüze ulaşan belgelere göre çok ucuzdu. Yine de yerel şairler bu şaraplara dizeler yazmışlar. Bugün Kaedwen’de kesinlikle asma yetişmiyor çünkü oranın kışlan eski kışlara kıyasla sert don yapıyor ve sert don, üzümleri öldürüyor. Asmaların gelişimini engellemekle kalmayıp doğrudan öldürüyor. Yok ediyor.”

“Anlıyorum.”

“Evet.” Nimue bir an durup düşündü. “Eklemem gereken başka ne kaldı? Talgar’da kann kasımın ortasında yağmaya başladığını ve günde elli milden fazla güneye doğru indiğini belki de. Alba kıyısında aralık sonu, ocak başı kar yağdığını, yüz yıl önce ise bu bölgede kann görülmemiş bir olay olduğunu da ekleyebilirim. Bizim buralarda nisanda karların eridiğini, göllerin üzerindeki buzların çözüldüğünü çocuklar bile bilir! Oysa her çocuk nisan ayma neden ‘Açılış’ dendiğini merak eder. Bunu hiç düşünmüş müydün?”

“Pek değil,” dedi Condwiramurs. “Ama ne demek istediğini anlıyorum. Eskiden hava nisan aylarında şimdilerde ancak mayısta olduğu gibi değişkendi.”

“Eskiden nisanda çiçekler açardı, yağış olsa bile çoğunlukla yağmur şeklinde olurdu. Bunun üzerinden yüz yüz yirmi yıl geçti hepi topu. Yani dün gibi. Ithlinne kesinlikle haklıydı. Kehanederi gerçekleşecek. Dünya, bir buz tabakası altında ölecek. Uygarlık, bir kurtuluş yolu açma imkânı olan

ama efsanenin bize aktardığı üzere bu imkândan yararlanmayan yıkıcı kadının kabahati yüzünden ölecek.”

“Efsanenin açıklamadığı nedenlerden dolayı. Ya da belli belirsiz ve safça ahlaki gerekçelere dayandırarak açıkladığı nedenlerden.”

“Doğru ama gerçek değişmez. Gerçek, Beyaz Soğuk’tur. Kuzey yarımkürenin uygarlığı yıkılmaya mahkûmdur. Artan buzulların buzlan ve karlar altında kaybolacak ama paniğe kapılmaya gerek yok, zaman alacak bu.”

Güneş tamamen batmış, gölün yüzeyindeki gözleri kamaştıran yansıma kaybolmuştu. Suyun yüzeyine şimdi şerider halinde hafif bir ışık yayılmıştı. Inis Vitre Kulesi üzerinde ay doğmuştu, ortasına altın sikke yerleştirilmiş gibi parlaktı.

“Ne kadar zaman?” diye sordu Condwiramurs. “Sence ne kadar zaman alacak? Yani ne kadar zamanımız kaldı?”

“Çok.”

“Ne kadar Nimue?”

“Yaklaşık üç binyıl.”

Gölün üzerindeki sandalda balıkçı kralı küreklerden birini gıcırdatarak vurup küfür etmeye başladı. Condwiramurs yüksek sesle iç geçirdi.

“Biraz rahadattın beni,” dedi bir süre sonra. “Ama biraz.”

Bir sonraki mekân, Ciri’nin uğradıkları arasında en berbat olanlarından biriydi, kesinlikle ilk onun içindeydi ve kuşkusuz en üst sıralardaydı.

Bir limandı burası, kanal limanı. Ciri iskelelere ve kazıklara bağlı tekneler ve kadırgalar, yığınla gemi direkleri ve rüzgârsız havada sönmüş yelkenler gördü. Her yeri duman, kötü kokulu duman bulutlan sarmıştı.

Kanalın kıyısına dizili eğri büğrü barakalardan da duman yükseliyordu. Aynı yerden bir çocuğun ağladığı duyuluyordu.

Kelpi burnundan solumaya başladı, başını şiddetle sağa sola savurdu, nallanın kaldırım taşlarına sertçe vurdu. Ciri yere bakınca ölmüş fareler gördü. Her yerdeydiler. Cansız, acı çekmekten iki büklüm olmuş, solgun ayaklı fareler…

Burada bir tuhaflık var, diye düşündü Ciri ve içinin korkuyla dolduğunu hissetti. Burada bir tuhaflık var. Kaçmalıyım. Bir an önce kaçmalıyım!

Asılı ağlar ve bezler arasında bir adam dimdik oturuyordu. Gömleği yırtıktı, başı omzuna düşmüştü. Birkaç adım ötede onun gibi biri daha vardı. Uyuyor gibi durmuyorlardı. Kelpi'nin nallan taşlann üzerinde takırdarken tek bir kıpırtı göstermediler. Ciri, iplere asılı bezlerin altından atının sırtında geçerken başını eğdi. Bezlerden ekşimsi, pis bir koku geliyordu.

Barakalardan birinin kapısına kireç ya da beyaz boyayla bir haç çizilmişti. Çatıdan simsiyah bir duman yükseliyordu. Çocuk hâlâ ağlıyor, uzaklardan biri bağınyor, biraz daha yakından biri hafifçe öksürüp kesik kesik soluyordu. Bir köpek durmadan havlıyordu.

Ciri, elinde bir kanncalanma hissedince baktı.

Eli, çörekotu serpilmiş gibi siyah noktalarla, pirelerle kaplıydı.

Avazı çıktığı kadar bağırdı. Bütün vücudu dehşet ve iğrenmeyle titrerken, kollarım sallayarak pireleri silkeleyip atmaya çalıştı. Kelpi korkusundan dörtnala geçti. Ciri, az kalsın attan düşecekti. Bacaklarıyla kısrağın sağrısını sarıp iki eliyle saçlarını karıştırdı, ceketini ve gömleğini silkeledi. Kelpi, duman altı olmuş düz bir sokağa daldı. Ciri çığlığı bastı.

Cehennemden, alevlerden, bütün kâbusların en kötüsünden geçiyordu şimdi. Beyaz haçlarla işaretlenmiş binaların arasındaydı. İçin için yanan paçavra yığınlarının arasından geçiyordu. Kimi tek tek ortalığa saçılmış, kimi üst üste yığılmış ölülerin arasından geçiyordu. Bir de canlılar vardı, oraları buraları koparılmış, acıdan avurtları çökmüş yan çıplak hayaletler, bataklığın içinde yuvarlanıyorlardı. Ciri'nin anlamadığı bir dilde çığırıyor; kanlı, iğrenç yaralarla kaplı çelimsiz ellerini ona doğru uzatıyorlardı.

Kaç! Kaç buradan!

Ciri, kapkara boşluğun, mekânlardan uzak hiçliğin içinde bile o dumanlan ve leş gibi kokuyu burnunun içinde hissetti.

Bir sonraki mekân da bir limandı. Burada da bir iskele, içine kazıkların çakılı olduğu bir kanal vardı. Kanal, küçük kayıklar, cankurtaran sandalları, mavnalar, gemiler ve gemi direkleriyle doluydu. Ancak burada, bu mekânda gemi direklerinin üzerinde martılar keyifle çığırıyordu ve nahoş kokular tanıdık, sıradandı: Ortalık rutubetli ahşap, zift, deniz suyu ile taze, bayat ve ızgara olmak üzere üç çeşit balık kokuyordu.

Yakınlardaki yelkenlinin güvertesinde iki adam bağıra bağıra kavga ediyordu. Ciri ne konuştuklarım anladı, dertleri ringa balığı fîyadanydı.

Biraz ötede bir han vardı, açık duran kapısından bayat yiyecek ve bira kokusu, sesler, takırtılar, kahkahalar duyuluyordu. Birisi açık saçık bir şarkının sürekli aynı nakaratını söylüyordu:

Luned, vnrd t’elaine arşe Aen rneath ail aen sparse!

Nerede olduğunu anlamıştı. Kalyonlardan birinin güvertesindeki EvallMuire adını okumadan, limanın adının Baccama olduğunu görmeden anlamıştı. Nerede olduğunu biliyordu.

Nilfgaard’daydı.

Kimsenin dikkatini çekmeden kaçtı.

Ciri boşluğa atlamadan önce bir pire onun üstünden zıpladı. Bir önceki mekânda kıza hücum eden pirelerden sonuncusuydu bu ve ceketinin kıvrımının içine gizlenip zamanda ve mekânda onunla yolculuk yapmıştı. Pire bir kez daha zıplayıp iskeleye kondu.

Pire, aynı akşam bir fare postuna, yaşlı bir erkek farenin seyrek tüyleri arasına yerleşti. Pek çok fare savaşından galip ayrılmış bir gaziydi bu. Tam dibinden ısıtılmış kulağından anlaşılıyordu. Fare ile pire aynı akşam soluğu bir gemide aldılar. Ertesi sabah çürük çarık ve leş gibi gemiyle denize açılmışlardı bile.

Geminin adı Catriona idi ve tarihe geçecekti ancak henüz bundan kimsenin haberi yoktu.

Bir sonraki mekân, inanılır gibi olmasa da Ciri'yi müthiş manzarasıyla şaşırtmıştı. Suyun içine eğilmiş sazlıklar, meşe ve akağaçların arasından usul usul akan bir nehrin kıyışıydı burası. Taştan güzel bir kemerle iki yakayı birleştiren köprünün hemen yanında ebegümeci bitkileri içinde bir han vardı, binayı sarmaşıklar, yabani asmalar, burçaklar sarmıştı. Sundurmaya altın rengi harflerle bir tabela asılmıştı. Ciri bu harfleri hiç tanımıyordu. Ancak tabelaya güzel de bir kedi resmi çizilmişti, bu yüzden hanın adının "Kara Kedi" olduğuna karar verdi.

Handan gelen yemek kokulan müthişti. Ciri düşünmekle vakit kaybetmedi, sırtındaki kılıcını düzeltip içeri girdi.

İçerisi boştu, yalnızca masalardan birinde köylü suratlı üç adam oturuyordu. Ciri'ye dönüp bakmadılar bile. O da sırtını duvara vererek köşeye oturdu.

Hancı kadın yaklaşıp bir şey sordu. Yapılı biriydi, tertemiz güzel bir önlük takmış, başına da yanlan kanatlı bir bone oturtmuştu.

Vızıldar gibi konuşsa da sesi ahenkliydi. Açık ağzını gösterdi, karnına vurdu, bunun üzerine Ciri ceketinden bir düğme kopanp masanın üzerine koydu. Tuhaf bir bakışla karşılaşınca bir düğme daha koparmaya kalkıştı ama kadın kulağa hoş gelen bir sözcük fısıldayarak kızı durdurdu.

Bir düğme karşılığında masa, bir kâse koyu sebze çorbası, toprak tencerede fasulye ve içyağı, ekmek ve küçük bir testi sulandınlmış şarapla donatıldı. Ciri ilk kaşığı ağzına götürdüğünde hüngür hüngür ağlamaya başlayacakmış gibi oldu ama kendini tuttu. Ağır ağır, tadını çıkararak yedi.

Hancı kadın geldi, yine bir soru sorup kavuşturduğu ellerini yanağına yasladı. Geceyi geçirmek istiyor muydu?

"Bilmiyorum," dedi Ciri. "Olabilir. Yine de teklifiniz için teşekkür ederim."

Kadın gülümseyip mutfağa döndü.

Ciri kemerini gevşetti, sırtını duvara yasladı. Ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. Özellikle de önceki birkaçıyla kıyasladığında bu mekân sevimliydi, insanı kalmaya davet ediyordu. Ancak aşın güvenin tehlikeli, yeterince dikkadi olmamanın yıkıcı olduğunu biliyordu Ciri.

Nereden geldiğini anlamadığı bir kara kedi belirdi, kıza sürtündü, sırtım kamburlaştırdı. Ciri kediyi okşadı, o da başım hafifçe kızın avucuna bastırdı, sonra oturup göğüs tüylerini yalamaya başladı. Ciri öylece onu izliyordu.

Derken, kamp ateşinin başına oturmuş şekilsiz ve hırpani adamlann arasında Jarre'ı gördü. Hepsi odun kömürünü andıran bir şeyler ısınyordu.

"Jarre?"

"Böyle olmalı," dedi delikanlı alevlere bakarak. "Bunu Savaşlar Tarihi nde, Mareşal Pelligram'ın eserinde okumuştum. Vatan dara düşünce böyle olmalı."

"Ne olmalı? Kan dökmek mi?"

"Evet. Aynen. Vatan çağırıyor. Tabii kişisel nedenler de var."

"Ciri. Eyer üzerinde uyuma," dedi Yennefer. "Az kaldı, birazdan varacağız."

Birazdan varacakları kentin bütün binalarında, bütün kapılarında büyük haçlar var. Kireçle ya da beyaz boyayla çizilmiş. Cesederin yakıldığı odun yığınlarından leş gibi kokan yoğun duman buludan yükseliyor… Yennefer ise âdeta bunun bilincinde değil.

" Süslenmeliyim. "

Karşısında, atın kulaklan üzerinde sallanan bir ayna var. Tarak, havada dans ederek siyah bukleleri tanyor. Yennefer yalnızca büyüden yararlanıyor, ellerini kullanmıyor çünkü…

Çünkü elleri pıhtılaşmış kandan ibaret.

“Annecim! Ne yaptılar sana!”

“Kalk ayağa kızım,” diyor Coen. “Ağrıyı alt et, ayağa kalk ve aldırma! Yoksa korkuya kapılırsın. Ömrünün sonuna kadar korkudan ölmek mi istiyorsun?”

San gözlerinde uğursuz bir ışık var. Esniyor. Sivri dişleri bembeyaz parlıyor. Coen değil bu. Kedi. Kara kedi…

Kilometrelerce uzunluktaki bir askerî konvoy yürüyor, tepelerinde sancaklar ve kargılar süzülüyor. Jarre da yürüyor, başında yuvarlak bir miğfer, omzunda mızrak var ve mızrak öylesine uzun ki iki eliyle sımsıkı tutuyor. Yoksa mızrak devirecek onu. Gümbür gümbür, kulaklan uğuldatan asker marşı bir yükselip bir alçalıyor. Konvoyun üzerinde kargalar dört dönüyor. Koca bir sürü…

Bir göl kıyısı, dalgalar, çürümüş sazlıklar. Gölün ortasında bir ada. Bir kule. Tepesine mazgal dişlileri oturtulmuş, savunma koridorlannın çıkıntılanyla göğe yükselmiş. Kulenin tepesinde lacivert bir gökyüzü, ışıl ışıl yanan ay, ortasına altın sikke çakılmış gibi parlak. Terasta iki kadın oturuyor, kürklere sarınmışlar. Sandalın içinde bir adam…

Bir ayna ve duvar halısı.

Ciri başım sertçe kaldırıyor. Karşısındaki masada Eredin Breacc Glas oturuyor.

“Kaçınılmaz olanı geciktirdiğini biliyorsundur mudaka,” diyor adam. “Bizimsin ve seni ele geçireceğiz.”

“Siz öyle sanın!”

“Aramıza döneceksin. Zamanlar ve mekânlar arasında biraz gezinecek, sonra helezona geleceksin, işte o helezonda kapacağız seni. Kendi dünyana ve zamanına asla dönemeyeceksin. Artık çok geç. Yanına dönebileceğin kimse kalmadı. Tanıdığın insanlar çoktan öldüler. Mezarlarını otlar kapladı, mezarları bile kalmadı. Adlan unutuldu. Senin adın da.”

“Yalan söylüyorsun! İnanmıyorum sana!”

“İnanıp inanmaman senin sorunun. Tekrar ediyorum, yakında helezona varacaksın ve ben seni orada bekliyorum. Aslında gizliden gizleye böyle olmasını istiyorsun, me elaine luned.”

“Aklım kaçırdın herhalde!”

“Biz Aen Elle’ler hissederiz böyle şeyleri. Benden etkilenmiş, beni arzulamıştm ve arzundan korkmuştun. Beni istiyordun, hâlâ da istiyorsun Zireael. Beni. Ellerimi. Dokunuşumu…”

Eredin’in dokunmasıyla birlikte Ciri yerinden sıçradı ve neyse ki boşalmış kupayı devirdi. Kılıcına davrandı ama hemen ardından yatıştı. Kara Kedi Ham’nın batındaydı, masada uyuklamış olmalıydı. Saçlarına dokunan el, tombul hancı kadına aitti. Ciri böyle samimiyetierden hoşlanmazdı. Ne var ki kadın hâlâ iyi niyetle gülümsüyordu ve böyle bir tavra kabalıkla karşılık vermek olmazdı. Kadının başını okşamasına izin verdi ve fısıldar gibi çıkan ahenkli sesini gülümseyerek dinledi. Çok yorgundu.

“Gitmeliyim,” dedi sonra.

Kadın gülümsedi ve yine ahenkle fısıldadı. Nasıl oluyor da, diye düşündü Ciri, bütün dünyalarda, bütün mekanlarda ve zamanlarda, bütün dillerde ve lehçelerde şu tek kelime kulağa hiçbir zaman yabancı gelmiyor? Ve hep benzer oluyor?

“Evet. Anneme gitmeliyim. Annem bekliyor.”

Hancı kadın onu avluya kadar uğurladı. Ciri daha eyere oturmadan kadın ona ansızın sarıldı, sımsıkı iri memelerine bastırdı.

“Görüşmek üzere. Konukseverliğin için teşekkürler. Hadi, Kelpi.”

Geldiği, usul usul akan nehrin üzerindeki kemerli köprüye döndü. Nallar taşların üzerinde takırdarken geriye döndü. Kadın hâlâ kapının önünde duruyordu.

Dikkatini topladı, yumruklarım şakaklarına bastırdı. Kulaklarında deniz kabuğunun içi gibi uğultular duydu. Şimşek. Ansızın o yumuşacık ve kapkara boşluk.

Melun'dan Auxerre 'e giden yolda bulunan Pont—sur-Yonne 'daki Au Chat Noir Ham'nın hancısı Therese Lapin, "Bonne chance, ma fille!"[9] diye seslendi arkasından. "Yolun açık olsun!"

[9] (Fr.) Bol şanslar kızım, (ç. n.)

Mekân. Göl. Ada. Kule. Ay, ortasına altın sikke çakılmış gibi, ışığı parlak şeritler halinde suyun yüzeyine yayılmış. Şeritlerin arasında bir sandal, içinde elinde olta tutan bir adam…

Kulenin terasında… İki kadın mı vardı?

Condwiramurs, karşılaştığı sürprizin etkisiyle kendini tutamayıp bir çığlık attı ve eliyle ağzını kapadı. Balıkçılar Kralı çapayı şak diye suyun içine attı. Homurdanarak küfretmeye başladı. Sonra ağzını açtı ve öylece donup kaldı. Nimue irkilmedi bile.

Suyun, ay ışığının yaydığı şeritlerle bezeli yüzeyi sarsıldı ve ani bir rüzgâr çıkmış gibi büzüştü. Gökyüzü darbe almış renkli cam misali dağıldı. Kınlan parçalann birinden siyah bir at belirdi. Üzerinde biri vardı.

Nimue ellerini sakince uzattı. Sözcüklerin üzerine basarak büyülü sözleri söyledi. Üç ayaklı sehpanın üstünde asılı duvar halısı ansızın alev saçtı ve rengârenk ışıklarla parlamaya başladı. Aynadan yansıyan ışıklar dans etmeye başladı, alacalı anlar gibi cam parçalanna üşüştü ve gökkuşağı renginde bir hayalet gibi ansızın patladı, gitgide çoğalan ışık şeritlerine dönüşüp geceyi gündüz gibi aydınlattı.

Siyah kısrak şahlandı, çılgınca kişnedi. Nimue kollarını iki yanına açıp büyülü sözler söyledi. Condwiramurs, havada oluşup f gitgide büyüyen fotoğrafı gördü ve var gücüyle bütün dikkatini topladı. Fotoğraf derhâl keskinleşti, bir geçide dönüştü. Büyük bir kapıya. Ardında…

Gemi enkazlarıyla dolu bir yayla. Dik bir yamacın yalçın kayalıkları üstüne oturtulmuş bir saray, aşağıda yüzeyi kapkara bir dağ gölü…

“Oraya!” diye haykırdı Nimue. “Sapman gereken yol orası!

Ciri, Pavetta’nın kızı! Gir geçide, seni yazgına götürecek yolu izle! Zaman döngüsü tamamlansın artık! Ouroboros yılanı dişlerini kendi kuyruğuna geçirsin!

“Artık boş yere dolanıp durma! Koş, sevdiklerinin yardımına f koş! Doğru yol budur, dişi witcher!”

Kara kısrak yine kişnedi, nallarım yine havada savurdu. Eyerin üstündeki kız başını sağa sola çevirdi, bir Nimue’ya, bir duvar halısının ve aynanın oluşturduğu görüntüye baktı. Saçlarını geriye doğru itmesiyle birlikte, Condwiramurs yanağındaki berbat yara izini gördü.

. “Bana güven Ciri!” diye bağırdı Nimue. “Tanıyorsun beni!

Daha önce bir kez gördün!”

“Anımsadım!” diye bir ses duydular. “Sana güveniyorum. Teşekkür ederim.”

Kızın dürttüğü kısrağın hafif adımlarla geçidin ışığının içine daldığını gördüler. Görüntü bulanıklaşıp dağılmadan önce, kır , saçlı kızın eyerde arkasına dönüp onlara el salladığını gördüler.

Sonra her şey yok oldu. Gölün yüzeyi sakinleşti, ay ışığının yansıması düzeldi.

Ortalık öylesine sessiz olmuştu ki Balıkçılar Kralı’nın kesik kesik soluğunu bile duydular.

Condwiramurs gözlerine hücum eden yaşlan güçlükle tutup Nimue’ya sımsıkı sanldı. Kısa boylu büyücü kadının titrediğini fark etti. Bir süre öylece kaldılar. Hiç konuşmadılar. Sonra, ikisi de bakışlannı dünya kapısının kaybolduğu o noktaya çevirdi.

“Bol şans dişi witcher!” dediler bir ağızdan. “Şansın bol, yolun açık olsun!”

Kuzeyin bütün birliklerinin Nilfgaard taarruz birliklerinin neredeyse tamamıyla karşılaştığı o acı savaşın yapıldığı vadide iki balıkçı köyü vardı: Bayatbira ve Brenna. Vaktiyle Brenna dibine kadar yanıp kül olduğu için önceleri bu savaşın adı “Bayatbira Muharebesi” idi. Günümüzde ise bu isim ortadan kalktı, “Brenna Muharebesi” deniyor ve bunun iki nedeni var. Birincisi: Yeniden inşa edilen Brenna bugün büyük ve ilerleme gösteren bir yerleşim merkezi. Bayatbira ise zamana yenik düşmüş ve izlerini ısırgan otları, ayrıkotları ve dulavratotları sarmıştır. İkincisi: Bu ad o unutulmaz, şanlı ve trajik mücadeleye yakışmamaktadır. Nasıl yakışsın? Bir tarafta otuz bin insanın can verdiği bir muharebe, öbür tarafta bira, üstelik de bayat. Bu yüzden bütün tarih ve ordu literatürüne yalnızca Brenna Muharebesi olarak yerleşmiştir — hem bizde hem de bizimkinden çok daha zengin olan Nilfgaard kaynaklarında böyledir bu.

Allanderli Saygıdeğer Büyük Jarre, Annales seu Chronicae Incliti Regni Temeria

Bölüm 8

A skerî öğrenci Fitz-Oesterlen, kaldınız. Lütfen oturun.

2JL Dikkatinizi çekmek isterim ki kendi tarihinin parçası olan ünlü ve önemli muharebeler hakkında yeterli bilgi sahibi olunmaması her vatansever ve iyi vatandaş için utanç vericidir. Lakin müstakbel bir subay içinse tek kelimeyle skandaldir. Bir şey daha eklemek isterim, askerî öğrenci Fitz-Oesterlen. Yirmi yıldır, yani bu okulda hocalık yapmaya başladığımdan beri, Brenna Muharebesi’yle ilgili bir sorunun gelmediği tek bir mezuniyet sınavı anımsamıyorum. Bu alanda bilgisiz olmak, orduda kariyer yapma şansını ortadan kaldırır. İnsan baron olunca subay olması gerekmeden şansını siyasette deneyebilir. Ya da diplomatlıkta ki bunu yapmanızı bütün kalbimle diliyorum öğrenci Fitz-Oesterlen. Biz yeniden Brenna’ya dönelim beyler. Öğrenci Puttkammer!”

“Burada!”

“Haritaya buyrun. Sayın baronun akıcı konuşmasının kesildiği yerden devam ediyoruz.”

“Emredersiniz! Mareşal Menno Coehoorn’un manevra yapıp hızla batıya yönelmeye karar vermesinin nedeni, kuşatma altındaki Mayena Kalesi’ni kurtarmak için Kuzeyli ordusunun yaklaştığına dair gelen haberlerdi. Mareşal, Kuzeylilerin yolunu değiştirip onları belirleyeci bir savaşa zorlamaya karar verdi. Bu amaçla, “Merkez” birliğinin askerlerini böldü. Askerlerden bir kısmını Mayena’da bıraktı. Diğer güçlerle hızla yola koyulup…”

“Öğrenci Puttkammer! Edebiyat yazarı değilsiniz. Bir subay adayısınız! ‘Diğer güçler’de ne demek? Bana Mareşal Coehoom’un birliklerinin tam konumlandırılmasını aktarın ve de askerî terminoloji kullanın!”

“Başüstüne, komutanım. Mareşal Coehoom’un komutası altında iki ordu vardı: Tümgeneral Markus Braibant komutasında Dördüncü Süvari Ordusu, kendisi okulumuzun hamisidir…”

“Çok güzel, öğrenci Puttkammer.”

“Yalaka,” diye tısladı öğrenci Fitz-Oesterlen oturduğu yerden.

“.. .bir de Korgeneral Rhetz de Mellis-Stoke komutasındaki Üçüncü Ordu. Yirmi bin askerden oluşan Dördüncü Süvari Ordusu şu birliklerden meydana geliyordu: Venendal Tümeni, Magne Tümeni, Frundsberg Tümeni, II. Vicovarik Tugayı, VII. Dearlanik Tugayı, Nauzicaa Tugayı ve Vrihedd Tugayı. Üçüncü Ordu şu birliklerden meydana geliyordu: Alba tümeni, Deithwen tümeni, bir de… şey… Bir tümen daha…”

“Ard Feainn Tümeni,” dedi Julia Abatemarco. “Tabii bir başkasıyla karıştırmadıysanız. Sancaklarında gümüş, kocaman bir güneş var mıydı?”

“Vardı albayım,” dedi keşif kolu komutanı kararlı bir sesle. “Kesinlikle vardı!”

“Ard Feainn,” diye mırıldandı Tadı Afacan. “Hımmm… tuhaf. Bunun anlamı şudur: Gördüğünüzü savunduğunuz şu üç taburla birlikte yalnızca

Süvari Ordusu’nun tamamı değil, aynı zamanda Üçüncü Ordu’nun bir kısmı da bize doğru geliyor. Yok! İnanmıyorum! Kendi gözlerimle görmeden inanmam! Süvari yüzbaşı, yokluğumda sancak sizde. Albay Pangratt’a derhâl bir ulak yollamanızı emrediyorum…”

“Ama albayım, sizin bizzat gitmeniz…”

“Dediğimi yapın!”

“Emredersiniz!”

“Çok yiğitçe!” diye bağırdı keşif kolu komutanı, nal seslerini bastırarak. “Muhtemelen bir elf süvari birliğiyle karşılaşacağız…”

“Konuşma! Yolu göster!”

Küçük birlik uçurumun kenarından dörtnala uçarcasına geçti, dere vadisine rüzgâr gibi inip ormana daldı. Şimdi hızını kesmesi gerekiyordu. Çalılıklar engel oluşturuyordu. Ayrıca Nilfgaardlılann mutlaka göndermiş olduğu keşif birlikleri ya da öncü birliklerle karşılaşma tehlikesi de vardı gerçekten. Gerçi Condottierilerin keşif kollan düşmana önden değil yan taraftan yaklaşırdı. Yani olağanüstü tehlikeli bir harekât içindeydiler. Ne var ki Tatlı Afacan böyle harekâtları severdi. Özel bölüklerin hiçbirinde Tadı Afacan’ın peşinden gitmeyecek tek bir paralı asker yoktu. Sonu cehennem bile olsa emrindeydiler.

“Burası,” dedi keşif kolu komutanı. “Bu kule.”

Julia Abatemarco başım iki yana salladı. Kule eğikti, metruktü, kırılmış direkleri dışarı fırlamış, deliklerinden rüzgâr uğuldayarak çıkıyordu. Bu ıssız yerde bu kuleyi kimin, ne amaçla yaptığını anlamak güçtü ama üzerinden çok zaman geçtiği açıkça ortadaydı.

“Çökmez mi bu?”

“Kesinlikle hayır, albayım.”

Condottieri’ye bağlı özel birliklerde kimse birbirine “Efendim” ya da “Hanımefendi” diye değil, yalnızca rütbesiyle hitap ederdi.

Julia neredeyse koşarak hemen kulenin tepesine çıktı. Keşif kolu komutanı ancak bir dakika sonra yanına ulaştığında inek beceren boğa gibi kesik kesik soluyordu. Tadı Afacan eğri büğrü olmuş korkuluklara dayandı, vadiyi dürbünüyle incelemeye koyuldu. Dilini dudaklarının arasına kıstırmış, güzel kıçım çıkarmıştı. Keşif kolu komutanı bu manzara karşısında heyecanlandığını fark etti ama çabucak toparlandı.

“Ard Feainn, hiç kuşkum yok.” Julia Abatemarco dudaklarını yaladı. “Elan Trahe’nin Dearlanlılannı görüyorum, Vrihedd Tugayı’ndan elfler, bizim Mariborlu ve Malenalı eski ahbaplar da orada… İşte! Kurukafaları da gördüm, şu ünlü Nauzicaa Tugayı… Deithwen Zırhlı Tümeni’nin sancaklardaki alevlerini de görüyorum… Bir de Alba Tümeni’nin işareti şu kara kartallı flamayı görüyorum…”

“Hepsi ahbabınızmış gibi tanıyorsunuz,” diye mırıldandı keşif kolu komutanı… “Bu kadar hâkimsiniz hepsine demek?”

“Ben askerî akademi mezunuyum,” diye söze atıldı Tatlı Afacan. “Diplomalı subayım. Neyse, görmek istediklerimi gördüm. Birliğe dönelim.”

“Dördüncü Süvari Ordusu ve Üçüncü Ordu bize doğru ilerliyor,” dedi Julia Abatemarco. “Tekrar ediyorum, Dördüncü Süvari Ordusu’nun tamamı ve Üçüncü Ordu’nun bütün süvari alayı. Gördüğüm sancakların ardında göğe bir toz bulutu yükseliyordu. Şu üç taburla tahminimce kırk bin atlı geliyor. Belki de daha fazla. Belki…”

“Belki Coehoorn ‘Merkez’ birliğini bölmüştür,” diye cümleyi sonlandırdı Özel Bölük Komutanı Adam “Adieu” Pangratt. “Daha hızlı yol alabilmek için yalnızca Dördüncü Süvari Ordusu’ndan ve Üçüncü Ordu’nun süvari alayından yararlanıyor… Eh Julia, Saray Nazın Natalis’in veya Kral Foltest’in yerinde olsam…”

“Biliyorum.” Tatlı Afacan’ın gözleri parladı. “Ne yapardın, biliyorum. Ulağı yolladın mı onlara?”

“Elbette.”

“Natalis eski kurttur. Belki yarın…”

“Olabilir.” Adieu, Julia’nın sözünü bitirmesini beklemedi. “Hatta bence öyle olacak. Atını mahmuzla, Julia. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Diğerlerinden uzaklaşmak için hızla birkaç yüz adım gittiler. Güneş, neredeyse batıdaki tepelere ulaşmıştı, ormanlar ve korular vadide uzun gölgeler oluşturmuştu. Ama Tadı Afacan’ın, “Adieu” Pangratt’ın ona ne göstermek istediğini hemen anlayacağı kadar aydınlıktı hava henüz.

“Burada,” dedi Adieu, Julia’nın tahminini doğrulayarak, “yarın burada savaşmak isterdim. Ordunun komutası bende olsaydı.”

“Hoş bir arazi,” dedi Julia Abatemarco. “Dümdüz, sert, engebesiz. .. Pozisyon almak için yeterince yer var… Hımmm…

. Şu küçük tepelerden şuradaki göledere kadar… Üç mil kadar…

Şuradaki tepe müthiş bir komuta tepesi olur…”

“Doğru. Bak, bir de şurada, ortada, parlayan yerde küçük bir gölet var. Nehir, sınır çizgisi yapılmaya çok uygun, gerçi küçük ama bataklık… Bu nehrin adı nedir Julia? Dün geçmiştik buradan. Anımsıyor musun?”

“Unuttum. Chochla, sanırım. Ya da öyle bir şey.”

Bölgeyi tanıyanlar kuşkusuz her şeyi gözünün önüne getirebilir ama buranın yabancısı olanlara kraliyet ordusunun sol kanadının bugünkü Brenna ya kadar uzandığını bildirmek isterim. Savaş zamanı orada yerleşim merkezi yoktu çünkü bir yıl önce Sincaplar tarafından ateşe verilmiş ve binalar temeline kadar yanmıştı. Orada, sol kanatta, Ruyter kontu komutasındaki kraliyet Redanya Müfrezesi bulunuyordu. Bu müfreze, sekiz bin piyade ve atlı öncü birlikten oluşuyordu.

Kraliyet birliklerinin merkezi, daha sonra Darağacı Tepesi adı verilen sırtta yer alıyordu. Kral Foltest, mahiyetindekiler ve Saray Nazırı Jan Natalis, savaş alanının tamamını tepeden görecek şekilde orada konuşlanmıştı. Ordumuzun en önemli güçleri burada toplanmıştı. Dört büyük birlik halinde

on iki bin Temeryalı ve Redanyalı canavar gibi piyade eri konuşlanmıştı. Halkın Altın Gölet dediği göletin kuzey kıyısında on tabur süvari onları koruyordu. Merkezî birliklerin ikinci hattında ise yedek bir birlik yer alıyordu: Bronibor'un komutasında Mariborlu ve Vizimalı üç bin piyade eri.

Altın Gölet'in güney kıyısından bir dizi balık yetiştirme havuzuna ve Chotla Nehrinin kıvrımına kadar olan bir mil genişliğindeki hattın olduğu bölgede ordumuzun sağ kanadı bulunuyordu. Mahakamlı gönüllü cücelerden, sekiz tabur hafif süvari alayından ve şu ünlü Condottieri özel bölüğünden meydana geliyordu. Sağ kanada Condottieri Adam Pangratt ve cüce Barclay Els komuta ediyordu.

Bir iki mil ötedeki karşı tarafta ise, Mareşal Merino Coehoorn ormanın arkasındaki geniş bir alanda Nilfgaard birliklerini konuşlandırmıştı. Orada alaylar, bölükler ve taburlar halinde dizilip etten bir duvar oluşturmuşlardı ve sonu gelmeyen bu duvar göz alabildiğine uzayıp gidiyordu. Sancaklardan ve mızraklardan geçilmeyen orman, nizamın yalnızca geniş değil, aynı zamanda derin olduğuna işaret ediyordu. Çünkü bu birlikler kırk altı bin adamdan meydana geliyordu ve bundan pek kimsenin haberi yoktu. İyi ki öyleydi çünkü Nilfgaard savaş gücünün bir kısmını görmek bile yürekleri hoplatıyordu.

En cesur askerlerin bile zırhlarının altında kalpleri delice atıyordu çünkü yakında ağır ve kanlı bir mücadelenin başlayacağı ve savaş alanına dağılmış askerlerden bir kısmının gün batınımı göremeyeceği gün gibi aşikardı.

Jarre, burnundan kayan gözlüğünü tutup metni bir kez daha okudu, iç geçirdi, çıplak alnını ovaladı, ardından eline süngeri aldı biraz sıktı ve son cümleyi sildi.

Rüzgâr ıhlamur yapraklan arasından uğulduyor, anlar vızıldıyordu. Çocuklar, birbirlerinin bağınşlannı bastırmaya çalışarak çocukluklannı yaşıyorlardı.

Çimlerin üzerinde yuvarlanan top ihtiyann ayağına çarptı. Adam güç bela eğilmeye çabalarken, torunlanndan biri yaklaştı ve hızını hiç kesmeden topu kaptığı gibi uzaklaştı. Çarptığı masa titremeye başladı. Jarre mürekkep

hokkasını sağ eliyle tutup devrilmesini engelledi, kesik sol kolunun ucuyla kâğıt tabakalannı sımsıkı bastınyordu.

Anlar vızıldıyordu, akasyalardan topladıktan çiçek tozlanyla ağırlaşmışlardı.

Jarre yazmayı sürdürdü.

O sabah hava kapalıydı ama güneş bulutların ardından yüzünü gösteriyor ve bulunduğu noktadan geçen saatleri hatırlatıyordu. Rüzgar çıktı, sancaklar dalgalanmaya ve havalanan büyük bir kuş sürüsü gibi sesler çıkarmaya başladı. Ama Nilfgaard'da kıpırtı yoktu; Mareşal Coehoornun, adamlarına neden hücum emrini vermediğine herkes şaşıyordu…

"Ne zaman mı?" Menno Coehoorn, başını haritalardan kaldırıp bakışlarını kumandanları üzerinde gezdirdi. "Hücum emrini ne zaman vereceğimi mi soruyorsunuz?"

Kimse sesini çıkarmadı. Menno, kumandanlarım hızlıca süzdü. En gergin ve heyecanlı olanlar, yedekte katacak olanlardı - Yedinci Daerlen Tugayı'nın kumandanı Elan Trahe ve Nauzicaa Tugayı'nm kumandam Kees van Lo. Mareşalin, savaşa doğrudan katılma şansı çok düşük olan kamp emir subayı Ouder de Wyngalt da gergindi tabii.

Hücuma ilk geçecek olanlar sakindi, hatta sıkılmışlardı. Markus Braibant esnedi. Korgeneral Rhetz de Mellis-Stoke serçe parmağıyla kulağını karıştırdı, sonra kulağından çıkardığı parmağını burnunun ucuna kadar getirip ne var ne yok diye inceledi. Ard Feainn Tümeni'nin genç kumandanı Binbaşı Ramon Tyrconnel, gözünü ufukta bir noktaya dikmiş, kendi kendine ıslık çalıyordu. Deithwen Tümeni'ne komutanlık eden Binbaşı Liam aep Muir Moss, yanından ayırmadığı ince şiir kitabını karıştırıyordu. Mızraklı süvari tümeni Alba'nın başı Tibor Eggebracht, süvari kırbacının ucuyla boynunu kaşıyordu…

"Keşif kollan döner dönmez hücuma geçiyoruz. Beyler, kuzeydeki tepeler beni tedirgin ediyor. Saldırmadan önce, onlann ardında ne olduğunu bilmeliyim."

Lamarr Flaut korkuyordu. Korkusu öyle böyle değildi, karnının içinde bir düzine leş gibi kokan vıcık vıcık yılan balığı dolanıyordu âdeta ve kaçabilecekleri bir delik bulabilmek için dört dönüyorlardı. Bir saat önce, keşif kolları olarak emir alıp yola çıktıklarında, sabah serinliğinin içindeki huzursuzluğu alacağını, korkunun yerini her zamanki rutine, disiplinli hizmet akışına bırakacağını ummuştu ama yanılmıştı. İşte aradan bir saat geçmiş ve beş mil yol almışlardı, kendi adamlarından tehlikeli olacak kadar uzaklaşmışlardı. Düşman topraklarının içine dalmış bilinmez bir tehlikeye ölümüne yaklaşmışlardı. Korku denen güç, içinde neler barındırabildiğini şimdi gösteriyordu.

Bir çam ormanının kıyısında durup bölgeyi sarmış ardıç çalılıklarının arasına gizlendiler. Önlerinde, bodur çamlardan oluşan bir hattın ardında geniş bir koyak vardı. Odann üzeri şebnem kaplıydı.

“Kimseler yok,” dedi Flaut. “İnsan namına kimse yok. Dönelim. Biraz fazla uzaklaştık.”

Başçavuş ona yan yan baktı. Fazla mı uzaklaşmışlardı? Adarıyla bir mil kadar gitmişlerdi, üstelik kaplumbağa hızında ilerlemişlerdi.

“Şu tepenin ardına bakmamız yararlı olabilir teğmenim,” dedi başçavuş. “Sanırım oradan daha iyi bir görüş açımız olur. İki vadiyi de alabildiğine görebiliriz. Biri gelecek olursa mudaka görürüz. Evet, ne diyorsunuz? Gidelim mi oraya efendim? Birkaç yüz adım yalnızca.”

Birkaç yüz adım, diye düşündü Flaut. Servis tabağı gibi açık bir alanda. Bu arada yılan balıkları kıvrılıp duruyor, bağırsaklarından bir çıkış yolu bulmak için var güçleriyle çabalıyorlardı. Flaut, içlerinden en azından birinin doğru yolda olduğunu hissediyordu.

Bir üzengi şakırtısı duydum. At soluması. Yemyeşil taze çamların arasından, kumdan yamacın oradan. Bir şey mi hareket etti? Biri mi var orada?

Etrafimızı mı sarıyorlar?

Kampta bir dedikodu dolaşmaya başlamıştı. Özel bölüğe dâhil Condottieriler birkaç gün önce Vrihedd Tugayı'ndan bir devriyeyi tuzağa düşürmüş, ayrıca bir elfi canlı olarak esir almıştı. Anlatılanlara bakılırsa önce elfi hadım etmiş, sonra dilini koparmış ve bütün parmaklarını kesmişlerdi. Son olarak da gözlerini oymuşlardı. Ardından, artık elf sürtükleriyle keyif çatmak bitti, diye elfle alay etmişlerdi. Hatta sürtük başka biriyle düzüştüğünde onları seyredemeyeceksin bile, demişlerdi.

"Ne diyorsunuz, efendim?" diye ısrar etti başçavuş. "Tepeye gidelim mi hemen?"

Lamarr Flaut yutkundu. "Hayır," dedi. "Boşa harcayacak zamanımız yok. Kesindir: Burada düşman yok. Bunu kumandana bildirelim. Dönüyoruz!"

Menno Coehoorn, haberi alınca başını haritalardan kaldırdı.

"Sancaklara!" diye emretti. "Efendi Braibant, Efendi de Mills-Stoke. Hücum!"

Tyrconnel ve Eggebracht, "İmparatorum çok yaşa!" diye bağırdılar. Menno onlara tuhaf bir bakış attı.

"Sancaklara," diye tekrarladı. "Ulu güneş şanınız için doğsun!"

Rusty diye bilinen buçukluk ve sahra cerrahı Milo Vanderbeck, çadır brandasının altında asılı duran iyot, amonyak, alkol, eter ve büyülü iksir kokularından oluşan keskin karışımı bolca içine çekti. Sağlıklı, temiz, el değmemiş, saf ve klinik açıdan steril olduğu sürece bu kokuya doymak istiyordu. Bu koşulların böyle devam etmeyeceğini biliyordu.

Ameliyat masasına baktı, o da el değmemiş beyazlıktaydı, üzerinde onlarca alet vardı, çeliğin soğuk ve tehdit dolu asaleti, lekesiz temizliği, estetik dizilimi saygı ve hürmet uyandırıyordu.

Üç kadından oluşan personeli araç gereçlerle meşguldü. Rusty tükürdü ve kendini düzeltti. Bir kadın ve iki kız. Tekrar tükürdü. Genç ve güzel görünse de yaşlı bir kadın ve de iki çocuk.

Marti Sodergren adındaki büyücü kadın ve şifacı. Ve iki gönüllü. Oxenfurtlu üniversite öğrencisi Shani. Ellander'deki Melitele Tapınağı'nın rahibelerinden lona.

Marti Sodergren i tanıyorum, diye düşündü Rusty, bu güzel kadınla birkaç kez çalıştım. Erkeklere biraz aşırı düşkün, histeriye yatkın ama büyüsü etkili olduğu sürece hiç sorun değil. Uyuşturma, dezenfektan ve kan dindirme büyüsü.

Iola. Rahibe ya da daha ziyade çaylak. Güzel bir kız, tuval kadar sade ve sıradan, güçlü ve büyük köylü ellerine sahip. Bu ellerin ağır ve kirli tarla işlerinde deforme olmasını tapınak engellemiş ama kızın soyunu sopunu gizleyememiş.

Hayır, diye düşündü Rusty, bunlar için kafamı yoramam. Köylü kızlarının elleri güvenilir sağlam ellerdin Ayrıca tapınaklardan gelen kızların insanı düş kırıklığına uğrattıkları enderdir, çaresizlik anında çökmezler, aksine dinlerinden, mistik inançlarından güç alırlar. Gerçekten alırlar.

Rusty, kızıl saçlı Shani'nin katgütleri eğik iğnenin deliğinden ustalıkla geçirmesini izledi.

Sham. Leş gibi kokan sokaklarda büyümüş ama bilgiye olan açlığı sayesinde üniversiteye girmiş bir kız. Tabii bir de her şeyden feragat ederek bu masrafları karşılayan ailesi sayesinde. Öğrenci Açıkgöz. Neşeli Neler beceriyor? İpliği iğne deliğinden geçirmeyi mi? Pansuman yapmayı mı? Alet tutmayı mı? Hah, doğru soru şu:

Kızıl saçlı öğrenci kız bayılırsa, elindeki aletlerle hastanın açılmış karnının içine burun üstü düşer mi?

İnsanlar çok dayanıksız, diye düşündü Rusty. Bana bir dişi elf . vermelerini istemiştim. Ya da benim soyumdan birini ama hayır.

Güvenmiyorlar.

Özel olarak bana da değil.

, Bir buçukluğum ben. Bir insansı.

Yabancı.

’ “Shani!”

, “Buyrun, Efendi Vanderbeck.”

“Rusty. Senin için ‘Efendi Rusty’. Nedir bu Shani? Ne işe yarar?”

“Beni sınıyor musunuz, Efendi Rusty?”

“Cevap ver kızım!”

“Hava emme cihazı! Bir organın kesilmesi sırasında kemik üzerindeki deriyi büzmeye yarar. Böylece deri testere dişleriyle yırtılmaz ve temiz, düz bir kesik elde edilir. Memnun oldunuz mu? Sınavı geçtim mi?”

“Bağırma kızım, bağırma.”

Tuhaf, diye düşündü Rusty. Burada dört hekimiz, dördümüz de kızıl saçlıyız! Yazgı mı şimdi bu?

“Lütfen gelin,” dedi sonra başıyla yer göstererek, “yanıma, çadırın önüne kızlar.”

Kızlar denileni yaptı. Hepsi kendi tarzında yüksek sesle soluyordu.

Çadırın önünde sağlık ekibi oturuyordu ve boş geçirdikleri son birkaç dakikanın tadım çıkarıyorlardı. Rusty onlara sertçe baktı ve şimdiden sarhoş olup olmadıklarını anlamak için havayı kokladı.

Uzun boylu bir adam olan demirci, işkence sandalyesini andıran masasında çalışıyor, yaralıları giysilerinin, zincir zırhlarının ve yamulmuş miğferlerinin içinden çıkarmaya yarayacak alederini düzenliyordu.

“Şurada,” dedi Rusty bir girizgâh yapmadan ve meydanı gösterdi, “az sonra bir katiiam başlayacak. Hemen sonrasında da ilk yaralılar gelecek. Herkes

ne yapacağını biliyor, herkes görevini ve yerini tanıyor. Herkes dikkat etmesi gerekenlere dikkat ederse işler yolunda gider. Anlaşıldı mı?”

“Kızlar”ın hiçbiri ağzını açmadı.

“Şurada,” diye devam etti Rusty, yine eliyle işaret ederek, “birazdan yüz bin kişi birbirlerini öldürmeye çalışacak. Çok özel yöntemlerle. Bizler, diğer iki hastane dâhil, on iki hekimiz. Yardıma muhtaçların hepsine elimizi uzatmamız asla mümkün olamayacak. Hatta önemli bir bölümüne bile değil. Zaten bunu bizden kimse beklemiyor.

“Ama şifa dağıtacağız çünkü —kullanacağım beylik sözden dolayı beni bağışlayın- bu bizim varlık nedenimiz. Yardıma muhtaçlara el uzatmak. Demek ki elimizden geldiğince çok kişiye yardım edeceğiz.”

Yine kimse sesini çıkarmadı.

Rusty döndü. “Elimizden gelenden fazlasını yapamayacağız,” dedi daha alçak ve sıcak bir sesle. “Ama daha azı olmaması için çabalayacağız.”

“Hareketlendiler,” dedi Saray Nazırı Jan Natalis ve terli elini kalçasına sildi. “Majesteleri! Nilfgaard harekete geçti. Hücuma geçiyorlar!”

Kral Foltest, ayak değiştiren, akzambaklarla süslü at başlığı içindeki atını dizginledi, altın sikkelere basılmaya değer güzel yüzünü saray nazırına çevirdi.

“O halde onları hak ettikleri gibi karşılayacağız! Sayın nazır! Beyler!”

“Siyahlılar’a ölüm!” Adam “Adieu” Pangratt ve Ruyter kontu sanki tek bir ağızdan çıkarcasına bağırdı.

Saray nazın onlara baktı, sonra bedenini dikleştirip derin bir soluk aldı. “Sancaklara!”

Uzaklardan Nilfgaard savaş tamtamlan boğuk boğuk gümbürdemeye, boynuzlar ötmeye başlamıştı. Toprak, binlerce nalın altında titriyordu.

İkmal ekibinin en yaşlısı olan Andy Biberveldt, “Birazdan,” dedi, “birazdan burada olurlar.”

Tara Hildebrandt, Didi Hofmeier ve orada toplanmış diğer arabacılar başlannı evet anlamında salladılar. Tepenin ve ormanın arkasından yayılan boğuk ve tekdüze gümbürtüleri onlar da duymuştu. An vızıltısını andıran ve gitgide yükselen çığlıklar ve haykınşlar kulaklarında çınlıyordu. Yerin titrediğini hissediyorlardı.

Bağımlar bir anda şiddetlendi, üst perdeden gelmeye başladı.

“Okçulann ilk yaylımı.” Andy Biberveldt deneyimliydi, nice savaşlar görmüştü daha doğrusu nicelerini anlatmışlardı ona. “Şimdi bir tane daha geliyor.”

Haklı çıktı.

“Şu an karşılaştılar, çarpışıyorlar!”

“Bizzz enn iyisi ararabalann altına,” diye önerdi arkadaşlannın Kekemo diye seslendiği William Hardbottom. “Dedemedi demeyin bak…”

Biberveldt ve diğer buçukluklar ona acıyarak baktı. Arabalann altına mı? Neden? Savaş alanıyla aralarında neredeyse dört yüz metre mesafe vardı. Bu ücra yere bir atlı ulaşacak olsa bile arabaların altına girmek işe yarayacak mıydı ki?

Gürültü patım ve bağırışlar arttı.

“Şimdi,” dedi Andy Biberveldt ve yine haklı çıktı.

Dört yüz metre kadar mesafeden, tepenin ve ormanın arkasından, bağırışların ve birbirine vuran demir seslerinin arasından, ikmal ekibinin kulaklarına çok net ve tüylerini diken diken eden dehşedi bir ses ulaştı.

Tiz bir çığlık. Ölümcül yara almış hayvanların çaresiz, korkunç, vahşi çığlığı…

“Süvariler…” Biberveldt dudaklarını ısırdı. “Süvariler mızraklara yem oldu…”

“Annnlamadığunmm şu,” dedi rengi kireç gibi olmuş Kekemo, “hayvanlardan ne issistiyor bu bokkkk herifler!”

Jarre bilmem kaçıncı cümleyi süngerle sildi. Gözlerini kapayıp o malum günü anımsadı. İki ordunun karşılaştığı anı. İki ordunun kudurmuş köpekler gibi birbirlerinin üzerine saldırdığı, ölümüne tozu dumana kattığı anı…

Bunları anlatacak sözcükler aradı ama nafileydi.

Kama düzenindeki süvariler dikdörtgen dizilişindeki ordunun içine daldı. Alba Tümeni, saplanan dev bir hançer gibi Temerya piyadesinin kalbine ulaşmalarını engelleyen her şeyi, mızrakları, tatar yaylarını, kargıları, kalkanları, kısacası ne varsa parçaladı. Alba Tümeni, piyadenin içine hançer gibi saplanıp oluk oluk kan akıttı. Atlar oluk oluk akan kanda batıp çıkarken kayıyordu. Gelgelelim hançer çok derinlere saplanmış olsa da ordunun ne kalbine ne de hayati önem taşıyan bir organına denk gelmişti. Alba Tümeni’nin ucu, Temerya dikdörtgenini yarıp ikiye bölmek yerine, girmiş ve takılıp kalmıştı. Piyadelerin, esnek ve zift gibi koyu kütlesi içinde sıkışmıştı.

İlk başta bu durum tehlikeli gibi görünmemişti. Tümenin ucunu ve yan kısımlarını ağır zırhlar içindeki seçkin bir birlik oluşturuyordu. Piyadelerin kılıçlan ve mızraklan kalkanlara ve zırhlara çekiçlerin örse vurması gibi çarpıyordu, zırhlı adara zarar vermek de olanaksızdı. Zırhlı süvarilerden bazılannın atından düşmesine ya da atıyla birlikte devrilmesine rağmen süvarilerin kılıçlan, savaş baltalan ve gürzleri diplerine üşüşen piyadeleri biçiyordu. Ete saptanan kama gitgide derinlere iniyordu.

“Albaaa!” Asteğmen Devlin aep Meara, Binbaşı Eggebracht’ın bütün tangırtılan, haykınşlan, çığlıktan ve kişnemeleri bastıran kükremesini duymuştu. “İleri Alba! İmparatorum çok yaşa!”

Öne doğru hücum ettiler, vurdular, kestiler, devirdiler. Bağırarak şahlanan atiann nallannın altından şapırtılar, çatırtılar, gıcırtılar, takırtılar yükseliyordu.

“Aaaalbaaa!”

Kamanın ucu yine sıkışıp kalmıştı. Piyadeler, sayılan azalmış ve kan içinde kalmış olmalanna karşın kaçmadılar, aksine ileri hücum edip süvarileri bir kerpetenin araşma almış gibi sıkıştırdılar. Ta ki çatırdayana kadar. Ön sıradaki zırhlı süvariler teber, çift elli kılıç ve zincirli gürz darbeleriyle parçalandılar. Alba Tümeni’nin mızraklarla ve oklarla delik deşik edilen, kancalarla eyerden sürüklenerek indirilen, zincir gürzlerle acımasızca dövülen süvarileri birer birer ölmeye başladı. Az öncesine kadar kızgın bir demirin canlı bir bedene girmesi gibi piyadelerin arasına dalan tümen, bir köylünün avucunun içindeki buz parçasına dönmüştü şimdi.

“Temeryaaaa! Kral için, millet! Siyahlılar’a ölüm!”

Ne var ki piyadelerin de işi kolay değildi. Alba direniyordu, kılıçlar ve baltalar inip kalkıyor, vuruyor, kesiyordu; eyerden yuvarlanan her adının bedelini piyadeler kanıyla ödüyordu.

Binbaşı Eggebracht, kulakları tırmalayan bir çığlık attı ve atinin sırtında sallanmaya başladı; bir mızrağın şiş kadar ince bıçağı, zırhındaki bir gedikten içeri girmişti. Biri henüz yardımına koşamadan, dehşet bir topuz darbesiyle kendini yerde buldu. Piyadeler bir anda başına üşüştü.

Kara kartallı sancak da sarsılıp yere düştü. Aralarında Asteğmen Devlin Aep Meara’nın da bulunduğu zırhlı süvariler haykırarak, ezerek, vurarak o yöne saldırdı.

Devlin aep Meara, bir Temeryah piyadenin ortadan ikiye ayrılmış miğferine ve kafatasına saplanmış kılıcını çekip çıkarırken, anlamak istiyorum, diye düşündü. Savurduğu ikinci darbeyle, üzerine çevrilen kancalı mızrağı vurup yana atarken, anlamak istiyorum, diye geçirdi içinden.

Bütün bunların maksadını anlamak istiyorum. Bunca felaket neden? Kimin yüzünden yaşanıyor bunlar?

“Ee… sonra büyük üstatlar meclisi toplandı… Muhterem annelerimizin. … Ee… Anıları daima içimizde yaşayacak… Çünkü… Ee… Birinci Locanın büyük kadın üstatları… Aralarında konuşup. .. Ee… Aralarında konuşup…”

“Çaylak Abonde. Hazırlanmamışsın. Kaldın. Otur.” “Ama çalışmıştım gerçekten…”

“Otur.”

“Bu eski ıvır zıvın zaten neden öğrenecekmişim ki,” diye mırıldandı Abonde otururken. “Bugün kimin umrunda bunlar… Hem ne işe yarayacak…”

“Sesler kesilsin! Çaylak Nimue!”

“Buradayım üstadım!”

“Gördüm burada olduğunu. Bu sorunun yanıtım biliyor mu-, sun? Bilmiyorsan otur ve zamanımı boşa harcama.”

“Biliyorum.”

“Dinliyorum.”

“Evet, tarih kitaplarının bize öğrettiğine göre; üstadar meclisi Kahlenberg Sarayı’nda toplanıp güneyin imparatoru ve kuzeyin hükümdarlarının birbirlerine karşı sürdürdüğü tehlikeli savaşın önüne nasıl geçebileceklerini görüşmüşlerdi. Kutsal şehit, Muhterem Ana Assire, hükümdarların iyice kan dökülmeden savaşmaktan vazgeçmeyeceklerini söylemişti. Kutsal şehit, Muhterem Ana Philippa ise şöyle yanıt vermişti: ‘O halde onlara büyük, kanlı, korkunç ve feci bir muharebe verelim. Böyle bir muharebe çıkmasını sağlayalım. İmparatorluk orduları ve kralların birlikleri bu savaşta öylesine büyük bir kan kaybı yaşasın ki bizler de Büyük Loca olarak onları barış anlaşmasına zorlayalım.’ Öyle de oldu.

Muhterem Analar, Brenna Muharebesi’nin çıkmasını sağladılar. Hükümdarlar da Cintra Barış Antlaşması’nı yapmaya mecbur kaldılar.”

“Çok güzel, çaylak Nimue. Sana en yüksek notu verecektim… ama şu baştaki evet işi bozdu. Cümlelere evet diye başlanmaz. Otur. Cintra Barış Andaşması’m bize anlatması için…”

Teneffüs zili çaldı ama öğrenci kızlar bağırarak yerlerinden kalkmadılar. Kımıldamadılar, asil ve kibar bir sessizlik içinde oturdular. Anaokuluna giden sümüklüler değillerdi artık. Üçüncü sınıf öğrencisiydiler! Hepsi de on dört yaşındaydı.

Böyle bir yaşın sorumlulukları vardı.

“Eh, burada ekleyecek fazlaca bir şey yok.” Rusty, masanın bembeyaz örtüsüne kanı damlayan ilk yaralının durumunu değerlendiriyordu. “Baldır kemiği parçalanmış. Atardamarı sağlam, aksi halde buraya bir ceset getirmiş olurdunuz. Balta darbesi gibi görünüyor, neyse ki asıl darbe eyerin sert köşesine inmiş. Bakın şuradan belli…”

Shani ve lola öne doğru eğildiler.

Rusty ellerini ovaladı. “Dediğim gibi ekleyecek fazlaca bir şey yok. Olsa olsa çıkarabiliriz. Hadi işbaşına. lola turnike yap, sıkıca. Shani, neşteri ver. Onu değil. İki tarafı keskin olanı. Ampütasyon için.”

Yaralı, hüzünlü bakışlarını ekibin ellerinden ayırmıyordu, yapılan işlemleri tuzağa düşmüş küçük bir hayvanın dehşet dolu gözleriyle izliyordu.

“Biraz büyü lütfen, Marti.” Buçukluk başını salladı, bütün görüş açışım kaplayacak şekilde yaralının üzerine eğildi. “Bacağım keseceğim delikanlı.”

“Hayıır!” diye bağırdı yaralı ve Marti Sodergren’in elinden kurtulmak için başını sağa sola attı. “İstemiyorummm!”

“Kesmezsem öleceksin.”

“Öleyim daha iyi…” Yaralı, şifacı kadının yaptığı büyünün etkisiyle gitgide daha ağır konuşuyordu. “Topal kalmaktansa öleyim daha iyi… Bırakın öleyim… Yalvarırım… Bırakın öleyim!”

“Yapamam.” Rusty neşteri havaya kaldırdı, hâlâ pırıl pırıl parlayan lekesiz çelik bıçağa baktı. “Ölüme terk edemem seni çünkü ben bir hekimim.”

Kararlı bir şekilde neşteri derinlere indirip kesti. Yaralı feryat etti. İnsan olmasına rağmen insansı bir feryat değildi.

Ulak, atı öylesine sert durdurdu ki nalların altında açılan yaradan kanlar fışkırdı. İki yaver eyeri yakaladı, ağzı köpüklü atı sımsıkı tuttu. Ulak yere atladı.

“Kim?” diye sordu Jan Natalis. “Kim gönderdi seni?”

“Ruyter kontu,” diyebildi ulak güçlükle. “Siyahlılar’ı durdurduk. .. Ama büyük kayıplar verdik… Ruyter kontu takviye istiyor.”

“Takviye falan yok,” dedi saray nazın bir süre düşündükten sonra. “Dayanmalısınız! Mecbursunuz!”

“Hanımlar şuraya bir bakın,” dedi Rusty, koleksiyonunu gösteren bir koleksiyoner edasıyla. “Burada karna indirilen darbenin güzel bir sonucunu görüyorsunuz… Biri işimize karışıp zavallıya amatörce bir laparotomi uygulamış… Neyse ki hasta dikkatli taşınmış, önemli organlar kalıcı zarar görmemiş… Yani öyle varsayıyorum. Sen ne diyorsun Shani? Ne o surat öyle kızım? Erkekleri bugüne kadar yalnızca dıştan mı tanımıştın?”

“Bağırsaklar parçalanmış Efendi Rusty.”

“Doğru ve aşikâr bir teşhis! Bunu anlamak için bakmaya bile gerek yok, koklamak yeterli. Bez, lola. Marti, hâlâ çok fazla kan akıyor, rica etsem şu eşsiz büyünden bize biraz daha bahşeder misin? Shani, zımba. Damara klips tak, akan kanı görüyorsun! lola, neşter.”

Ameliyat masasında yatan yaralı, dili dolaşarak da olsa, “Kim kazanıyor?” diye sordu ansızın. Gözleri pörtlemiş olsa da şuuru açıktı. “Söyleyin… Kim… kazanıyor?”

“Delikanlı,” dedi Rusty kanlı ve açık karın boşluğunun üzerine eğilirken. “Yerinde olsam en son derdim bu olurdu.”

… Bu arada sol kanatta ve cephe merkezinde savaş kontrolden çıkmıştı, kan gövdeyi götürüyordu. Nilfgaard müthiş bir öfkeyle ve güçle hücum ettiği halde saldırılarının kraliyet birlikleri üzerinde yarattığı etki, dalgaların sarp kayalıkları yalamasından farksızdı. Çünkü orada en seçkin askerler, savaş deneyimi kazanmış zırhlı Mariborlular, Vizimalılar ve Dreibergliler vardı.

Ayrıca süvari sınıfından asla korkmayan, savaşmakta kararlı Temeryalı piyadeler ve paralı askerler de o cephedeydi.

Böylece orada gerçekten de denizin karayla mücadele ettiği gibi savaşıldı ve kimin üstün geleceği belli değildi. Bilindiği gibi kayalıklara çarpan dalgalar zayıflamaz, yeniden vurmak için geri çekilir yalnızca ama kayalar da çağlayan dalgalar arasında hiç kaybolmadan varlığım korur Kraliyet ordusunun sağ kanadının durumu ise bundan farklıydı.

Öldürücü darbeyi nereden indirmesi gerektiğini çok iyi bilen yaşlı atmacalar gibi Mareşal Menno Coehoorn da nereden vuracağını çok iyi biliyordu. Yanına en iyi tümenlerini, Deithwen'in kargılı süvarilerini ve Ard Feainn'in zırhlı süvarilerini alıp Brugge flamalarının bulunduğu, cephenin Altın Gölet'in üst kısmına denk gelen birleşme noktasına daldı. Bruggeliler kahramanca direnmelerine karşın hem zırh hem de savaş tekniği açısından zayıf kaldılar. Nilfgaard saldırısına direnemediler. Özel bölükten iki grup Condottieri Adam Pangratt komutasında dörtnala koşarak yetişip Nilfgaardlıları durdurmaya çalıştı ama bu, büyük kayıplar vermelerine yol açtı. Sağ kanatta duran gönüllü birliğe bağlı cüceler kuşatılmak gibi dehşet bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Ayrıca dizilişin bozulması tüm kraliyet ordusunu tehdit ediyordu.

Jarre kalemini mürekkep hokkasına batırdı. Torunlarının bahçeden duyulan kahkahaları sanki camdan çanlar çalışıyormuş hissini veriyordu.

Ancak turnalar gibi dikkatli olan Natalis, yaklaşan tehlikeyi sezdi ve neler olduğunu hemen kavradı. Bir an bile duraksamadan Albay Els'e ulakla bir emir yolladı…

Sancaktar Aubry, on yedi yaşın verdiği cahillikle on dakika içinde sağ kanada varacağına, emri yerine ulaştıracağına ve tepeye geri döneceğine inanmıştı. Bir dakika bile fazlası gerekmezdi! Öyle ya, Chiquita gibi güzel ve kıvrak bir kısrağın sırtındaydı.

Altın Gölet'e bile gelmeden iki şeyi fark etti: Ne sağ kanada ne zaman varacağı ne de ne zaman geri döneceği belliydi. Lakin Chiquita'nın hızı çok ama çok işine yarayacaktı.

Cephenin Altın Gölet'in batısında kalan bölümünde kıran kırana bir savaş vardı. Siyahlılar, piyadelerin dizilişini koruyan Bruggeli süvari sınıfıyla çarpışıyordu. Sancaktarın gözleri önünde savaş hengâmesinin içinden ansızın kıvılcımları, kırılmış renkli cam kıymıklarını andıran ve Chotla Nehri'ne doğru dağılarak saldıran yeşil, san ve kırmızı pelerinli silüeder belirdi. Arkalarından ise siyah bir dalga gibi Nilfgaardlılar akıyordu.

Aubry, dizginleri koparırcasına çekip kısrağı durdurdu. Niyeti dönmek ve kaçmak, kaçanlardan ve onların peşine takılanlardan uzaklaşmaktı. Ama sorumluluk duygusu üstün geldi. Sancaktar, atının yelesine uzanıp hayvanı çılgınca sürüp dörtnala geçti.

Ortalık yangın yeri gibiydi. Çığlıklar, patırtılar, askerler, parlayan kılıçlar, şakırtılar, gümbürtüler birbirine karışmıştı. Gölete doğru itilen kimi Bruggeliler çapalı bir haçın olduğu sancaklarının altında çaresizce direnmeye çalışıyordu. Siyahlılar ise dağılmış ve desteksiz kalmış piyade taburunu katlediyordu.

Gümüş renkli bir güneş işareti taşıyan siyah bir pelerin önünü kapattı.

"Egyyr, Kuzeyli!"

Aubry feryadı bastı. Onu duyan Chiquita, geyikleri aratmayan bir hamle yaptı ve Aubry'yi Nilfgaard kılıcının menzilinden çıkararak hayatını kurtardı. Başının üzerinden ansızın oklar uçuştu, gözünün önünde yeniden gidip gelen silüeder belirdi.

Neredeyim? Bizimkiler nerede? Düşman nerede?

"Egvyr, Kuzeyli!"

Gürültü, patım, kişneme, çığlıklar.

"Dur, ödlek! O tarafa değil!"

Bir kadın sesi geldi. Karayağız at üzerinde bir kadın vardı. Zırh giymiş, saçları dalgalanıyor, yüzüne kanlar sıçramıştı. Yanında zırhlı süvariler vardı.

“Kimsin sen?” kadın, kılıcını tuttuğu eliyle yüzündeki kanlan sildi.

“Sancaktar Aubry… Saray Nazın Natalis’in yaveri… Albay Pangratt’a ve Albay Els’e emirler getirdim…”

“Adieu’nün çarpıştığı yere ulaşmana imkân yok. Cücelerin yanına gidelim. Ben Julia Abatemarco… İlerle yahu! Çevremizi kuşatacaklar! Hadi dörtnala!”

Aubry’nin karşı çıkacak zamanı yoktu. Zaten anlamsızdı.

Dörtnala ilerledikten bir an sonra tozların arasından piyadeler beliriverdi. Hepsi zırhlıydı, aralarından mızrakların çıktığı kalkanlarını kaplumbağa formasyonunda tutuyorlardı. Flamalarında çapraz duran iki çekiç dikkat çekiyordu. Ayrıca taşıdıkları direklerde at kuyrukları ve insan kurukafaları sallanıyordu.

Nilfgaardlılar, eli sopalı bir dilencinin üzerine atılan köpekler gibi yıldırım hızıyla piyadelere saldırıp geri kaçıyorlardı. Ard Fei ainn Tümeni, pelerinlerinde taşıdıkları kocaman güneş sayesinde başkalarıyla kanştınlamazdı.

“Serbest Birlik, hücum!” diye haykırdı kadın ve kılıcıyla havada geniş bir daire çizdi. “Paramızı hak edelim!”

Süvariler ve sancaktar Aubry, Nilfgaardhlann üzerine hücum ettiler.

Çatışma yalnızca birkaç saniye sürdü ama dehşetti. Ardından, mızrak ve kalkanlardan oluşan duvar açıldı. Kalabalığın, tepesi ’ sivri miğferli, zincir zırh kuşanmış cücelerin, Redanya piyade bölüğünün, Bruggeli hafif süvari alayının ve zırhlı Condottierilerin ortasındaydılar şimdi.

’ Julia Abatemarco, Aubry’nin onun Condottieri olduğunu ancak kavrayabildiği Tatlı Afacan onu şişko bir cücenin yanına çekiştirdi. Miğferinde kızıl tüyler taşıyan cüce, zırhlı bir Nilfgaard atının sırtına biçimsiz bir şekilde oturmuştu. Atın sırtına yüksek kaşlı mızraklı süvari eyeri vurulmuştu. Cüce, piyadeleri tepeden rahatça görebilmek için kaşın üzerinde oturuyordu.

“Albay Barclay Els?”

Cüce, tüyleriyle birlikte başını salladı, sancaktarın ve atının üzerine sıçramış kanlara gözden kaçmayan bir takdirle baktı, p Aubry elinde olmadan kıpkırmızı kesildi. Condottierilerin onun yanı başında öldürdükleri Nilfgaardhlann kanıydı üzerindeki. Kendisi kılıcını çekmeye bile fırsat bulamamıştı.

“Sancaktar Aubry…”

“Anselm Aubry’nin oğlu musun?”

“En küçüğü.”

“Hah! Babanı tanırım! Bana Natalis’ten ve Foltest’ten hangi haberleri getirdin, küçük sancaktar?”

“Ordunun merkezinde kırılma tehlikesi mevcut… Saray nazın, gönüllü birliğinin kanatlardan acilen çekilip Altın Gölet’in ve Chotla Nehri’nin arkasına yerleşmesini emrediyor… Böylece…”

Sözleri gürültüden duyulmaz oldu. Aubry, getirdiği emirlerin anlamsızlığını o an kavradı. Bu emirler Barclay Els, Julia Abatemarco ve dört bir yandan saldıran Nilfgaardlılann ortasında kalmış, çapraz çekiçli altın sansı flamalar taşıyan cüceler için hiçbir anlam taşımıyordu.

“Geç kaldım,” diye inledi, “geç kaldım.”

Tatlı Afacan güldü. Barclay Els dudaklannı büzdü.

“Hayır küçük sancaktar,” dedi Barclay. “Nilfgaard erken geldi.”

“İnce ve kalın bağırsağı ve dalağı başarıyla çıkardığımız, karaciğeri aynı başarıyla diktiğimiz için hanımları ve kendimi kutluyorum. Hastalarımızın savaşırken saliseler içinde başına gelenleri tedavi etmek için harcadığımız zamana dikkatinizi çekerim. Bunu, felsefi bir inceleme dersi konusu olarak öneriyorum. Hastanın dikişini Hanımefendi Shani atacak.”

“Ama ben bu işi daha önce hiç yapmadım Efendi Rusty!”

“Bir yerden başlamalısın! Kırmızıyı kırmızıya, sarıyı sarıya, beyazı beyaza. Öyle dikersen sorun olmaz.”

“Nasıl yani?” Barclay Els sakalını çekiştirdi. “Sen ne diyorsun öyle, küçük sancaktar? Anselm Aubry’nin küçük oğlu! Biz burada oyun mu oynuyoruz? Yahu o saldırıda biz bir an bile duraksamadık! Bir adım bile geri çekilmedik! Brugge nin direnememiş olması bizim suçumuz değil!”

“Ama emir…”

“Başlarım şimdi senin emrine!”

“Gediği kapatmazsak,” diye bağırdı Tatlı Afacan gürültülerin arasından, “Siyahlılar cephede gedik açacaklar! Açacaklar! Saflan arala Barclay! Saldıracağım! İlerleyeceğim!”

“Siz daha gölete bile yaramadan doğrarlar sizi! Yok yere ölürsünüz!”

“Peki, önerin ne?”

Cüce küfrü basıp miğferi başından aldı ve yere fırlattı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, delice bakıyordu, korkunçtu.

Gürültüden ürken Chiquita, kalabalıktan fırsat bulduğu ölçüde sancaktann altında ayak değiştirmeye başladı.

“Yarpen Zigrin ve Dennis Cranmer gelsin! Derhâl!”

İki cücenin ağır bir çarpışmadan çıkıp geldiği ilk bakışta anlaşılıyordu. İkisinin de her yerine kanlar sıçramıştı. Birinin omzundaki zırh plakası kılıç darbesi almış, yanlan yukan doğru kıvnlmıştı. Diğer cücenin başına altından kan sızan bir bez sanlmıştı.

“Her şey yolunda mı Zigrin?”

“Herkesin bana bunu sormasına şaşıyorum,” dedi cüce soluk soluğa.

Barclay Els döndü, gözlerini sancaktara dikti. “Anselm’in küçük oğlu,” diye homurdandı. “Kral ve saray nazın yanlanna gidip onlara destek

vermemizi emrediyor, öyle mi? O halde aç gözlerini, küçük sancaktar. Bak ne göreceksin şimdi.”

“Lanet olsun!” diye bağırdı Rusty, masadan geriye doğru sıçrayıp neşterini havaya kaldırdı. “Neden? Neden böyle oldu?”

Kimse yanıt vermedi. Marti Sodergren, ellerini açmakla yetindi. Shani başını önüne eğdi. Iola burnunu çekti.

Az önce hayatını kaybeden hasta tavana bakıyordu, gözleri sabit ve bulanıktı.

“Vurun! Gebertin! Orospu çocukları cehennemi boylasın!”

“Düzgün sıra!” diye kükredi Barclay Els. “Uygun adım! Birlik dağılmasın! Yakın durun! Bir arada!”

İnanmayacaklar., diye içinden geçirdi sancaktar Aubry. Anlattığımda bana hiç kimse inanmayacak. Her yandan kuşatıldığı halde bu birlik çarpışıyor… Vuran, darbeler indiren, kılıç saplayan, sıkıştıran süvarilerin çemberi içinde kaldığı halde… Kalkanlarını bile birbirlerinden ayırmadan yan yana ilerliyorlar. Cesetlerin üzerine basarak, elit Ard Feainn Tümeni’ni önlerine katmış ilerliyorlar. Yürüyorlar.

“Haydi!”

“Uygun adım! Uygun adım!” diye kükredi Barclay Els. “Ayrılmayın birbirinizden! Marş! Marşımızı söyleyin! Mahakam! İleri!”

Binlerce cücenin gırtlağından ünlü Mahakam savaş marşı yükselmeye başlamıştı bir anda:

Hooo! Hooo! Ho! Bekleyin hele siz! Birazdan göreceksiniz! Savaş alanı dağılacak, Düşman yıkılacak! Hooo! Hooo! Ho!

“Haydi bakalım! Serbest Birlik!” Julia Abatemarco’nun tiz sesi, cücelerin uğultulu bağırışlarının arasında ince bıçaklı bir kılıç gibi yükseldi. Condottieriler safların arasından birden fırlayıp üzerlerine çullanan süvari birliğine karşı saldırıya geçtiler. Lakin intihar gibi bir hamleydi bu. Artık

cücelerin teberleri, mızrakları ve kalkanlarıyla korunmayan paralı askerler, Nilfgaardlılann vahşi hücumundan kaçamıyordu şimdi. Sancaktar Aubry, patırtıların, böğürmelerin ve at çığlıklarının etkisiyle at sırtında ister istemez büzülüp kalmıştı. Biri onu sırtından itti ve bunun üzerine kısrağın sırtında mahşer kalabalığına doğru ilerlediğini fark etti. Kılıcına daha sıkı sarıldı ama nedense silahı elinde kayganlaşmış ve bir tuhaflaşmıştı.

Bir an sonra kalkanların arasından sıyrılmış, kendini çılgınca bir sağa bir sola atıyordu.

Tadı Afacan'ın, "Bir kez daha!" diye vahşi bir çığlık attığını duydu. "Bir kez daha itin! Dayanın, çocuklar! Haydi! Güneş gibi parlayan sikke uğruna! Serbest Birlik, beni takip et!"

Pelerininde gümüş bir güneşin parladığı miğfersiz bir Nilfgaardlı süvari, birliğin içine daldı. Üzengileri üzerinde doğruldu, savaş baltasını korkunç bir şekilde sallayarak bir cüceyi kalkanıyla birlikte ikiye ayırdı, bir başka cücenin kafasını uçurdu. Aubry, eyerinin üzerinde arkasına döndü, hız alıp vurdu. Nilfgaardhnın kafasından epeyce saçlı bir et parçası uçtu ve adam kendini yerde buldu. Aynı anda sancaktar da başına yediği bir darbeyle attan düştü ancak kalabalık yüzünden hemen yere düşmedi. Tiz bir sesle bağırarak birkaç saniye boyunca gökyüzü, toprak ve iki atın sağrısı arasında asılı kaldı. Oldukça korkmasına karşın, acı duymasına fırsat bile kalmadı. Yere düştüğü an, kafatası at nallan altında paramparça oldu.

İhtiyar kadına altmış beş yıl sonra aynı gün, Brenna cephesi, arkadaşlarının ve düşmanlarının cesetleri üzerinden geçerek Altın Gölet'e inen birlik sorulduğunda gülümsedi. Mürdüm eriği gibi kararmış kırışık yüzü iyice kat kat oldu. Sabırsızca ya da belki sabırsızlanmış gibi yaparak, bir deri bir kemik kalmış, kireçlenmeden yamulmuş titreyen elini salladı.

"Her iki taraf da üstün değildi," diye mırıldandı. "Biz iç kısımdaydık. Çevremiz sarılmıştı. Onlar dıştaydı. Birbirimizi karşılıklı öldürdük. Onlar bizi, biz onları… Öhh… Höhö… Onlar bizi, biz onları…"

İhtiyar kadın öksürük nöbetini güçlükle atlattı. Dinleyicilerden yakınında oturanlar, yanağında bir damla yaş fark ettiler. Yaş, kırışıklar ve yara izleri arasından kendine güçlükle yol buluyordu.

“Bizim kadar cesurdular,” diye mırıldandı bir zamanların Julia Abatemarco’su, Serbest Paralı Birlik’in Tatlı Afacan’ı ihtiyar kadın. “Öhh… Höhö… Hepimiz cesurduk. Biz de onlar da.”

Kadın sustu. Uzun süre ağzını açmadı. Dinleyiciler ısrar etmediler, anıların kadını gülümsettiğini görüyorlardı. Şan. Onca silinmiş anı arasmda, şanlı bir şekilde şehit olanların beliren yüzleri. Şanlı bir şekilde hayatta kalanların ancak daha sonrasında alkolün, uyuşturucunun ve tüberkülozun pençesine düşenlerin yüzleri.

“Cesaret konusunda birbirimizden farkımız yoktu,” dedi Julia Abatemarco. “Hiçbir tarafin daha da cesur olacak gücü yoktu. Ama biz… Ama biz bir dakika daha fazla cesur olmayı başarmıştık.”

“Marti çok rica edeceğim, şu muhteşem büyünden biraz daha bağışla. Birazcık daha, hiç değilse yüz gram! Bu zavallının karnının içi paramparça, yetmiyormuş gibi zırh halkaları da içinde! İçi çıkarılmış balık gibi çırpınırsa hiçbir şey yapamam! Shani kızdırma beni, tut şu kancaları! Iola! Lanet olsun, uyuyor musun? Klips! Klips dedim!”

Iola güçlükle soluk aldı, ağzına dolan tükürükleri yutmakta zorlandı. Bayılıyorum, diye düşündü. Bu leş gibi kokuya, bu kan, kusmuk, dışkı, idrar, ter, korku ve ölüm karışımı iğrenç kokuya dayanamıyorum. Bu ardı arkası kesilmeyen çığlıklara, bu ulumalara, sanki gerçekten kurtuluşlan, sığınakları, yaşamlarıymışım gibi üzerime yapışan bu kanlı, vıcık vıcık ellere katlanamıyorum. Burada yaptıklarımızın anlamsızlığına katlanamıyorum artık. Çünkü saçma. Kocaman, devasa, anlamsız bir saçmalık.

Bu çabalara ve yorgunluğa katlanamıyorum. Sürekli yenilerini getiriyorlar… yenilerini…

Dayanamıyorum. Kusacağım. Bayılacağım. Yüzkarası olacağım…

“Bez! Tampon! Bağırsak klipsi! Hayır o değil! Yumuşak klips! Ne yaptığına dikkat et! Bir hata daha yaparsan, o kırmızı kafana yumruk yiyeceksin! Duydun mu? Kafanı yumruklayacağım!”

Ulu Melitele. Yardım et bana. Yardım et bana, Tanrıça.

“Bak gördün mü? Oluyor işte! Bir klips daha rahibe! Damarlar için! Güzel! Güzel lola, böyle devam et! Marti hastanın gözlerini ve yüzünü sil. Benimkileri de…”

Bu sancı nereden geliyor böyle, diye düşündü Saray Nazırı Jan Natalis. Nerem ağrıyor?

Haa.

Sıktığım yumruklarım.

“Bitirelim onları!” dedi Kees von Lo ve yumruklarını sıktı. “Bitirelim onları, mareşalim! Cephe birleşme noktasından kırılıyor, saldırmalıyız! Bir an bile düşünmeden saldırmalıyız, Büyük Güneş adına yemin ederim kırılacak! Dağılacaklar!”

Menno Coehoom tırnaklarını kemirirken kendisine bakıldığım fark edince parmağını hemen ağzından çekti.

“Saldırmalıyız,” diye tekrarladı Kees van Lo, bu kez daha sakin bir tonda. “Nauzicaa hazır.”

“Nauzicaa olduğu yerde kalacak,” dedi Menno sert bir sesle. “Daerlen Tugayı da! Efendi Faoiltiarna!”

Vrihedd Tugayı’nın komutanı Isengrim Faoiltiarna, namıdiğer Demir Kurt, alnından kaşlarına, burun kökünden yanağına kadar uzanan bir yara iziyle kaplı korkunç yüzünü mareşale çevirdi.

“Saldırın.” Menno, elindeki gürzle gösterdi. “Temerya ile Redanya’nın birleştiği noktaya. Şurası.”

Elf selam verdi. Deforme olmuş yüzünde hiçbir kıpırtı fark edilmedi, kocaman derin gözlerinin ifadesi değişmedi.

Müttefiğiz, diye düşündü Menno. Bir aradayız. Birlikte savaşıyoruz. Ortak düşmanımıza karşı.

Ama bu elfleri hiç anlayamıyorum.

Çok farklılar Çok yabancılar.

“Tuhaf.” Rusty, yüzünü dirseğiyle silmeye çalıştı ama o da kan içindeydi. lola hemen yardımına yetişti.

“İlginç,” diye tekrarladı cerrah, hastayı göstererek. “Ya yaba saplanmış ya da iki uçlu bir partizan… Silahın dişlerinden biri kalbe girmiş, şuraya bakın lütfen. Kuşkusuz karıncıklar delinmiştir, aort büyük ölçüde kesilmiştir… Lakin bir saniye öncesine kadar soluk alıp veriyordu. Şu masada. Kalbinin tam ortasından darbe almış ama bu masaya kadar yaşamayı başarmış…”

“Yani şimdi öldüğünü mü söylemek istiyorsunuz?” diye sordu gönüllü hafif süvari sınıfından süvari eri, kaşlarını çatarak. “Onu savaşın içinden buraya kadar boşuna mı getirdik?”

“Boşuna diye bir şey yok.” Rusty dik dik baktı. “Ama doğruyu söylemek gerekirse evet, yaşamıyor artık ne yazık ki. Ex oldu. Götürün… Hey durun… Kızlar şuna bir baksanıza!”

Marti Sodergren, Shani ve lola cesedin üzerine eğildiler. Rusty, ölünün göz kapağını kaldırdı. “Daha önce böyle bir şey görmüş müydünüz?”

Üçü de irkildi.

“Evet,” dediler bir ağızdan. Şaşırmış gibi birbirlerine baktılar.

“Ben de,” dedi Rusty. “Bir witcher bu. Bir mutant. Uzun yaşamış olması böyle açıklanabilir. Beyler, sizin silah arkadaşınız mıydı bu kişi? Yoksa tesadüfen mi bulup getirdiniz?”

“Arkadaşımızdı, hekim efendi,” dedi başı sargılı olan iriyan diğer gönüllü. “Bizim süvari bölüğündendi. Bizler gibi gönüllüydü. Nasıl kılıç kullanırdı bir bilseniz! Adı Coen’di.”

“Witcher mıydı?”

“Evet ama onun dışında düzgün biriydi.”

“Ah,” diye iç geçirdi Rusty, dört askerin sırılsıklam olmuş, üzerinden kan damlayan bir pelerin içinde bir yaralı getirdiğini görünce. Tiz bir sesle ağladığı için gelen yaralının çok genç olduğuna karar verdi. “Tüh, yazık oldu… Şu düzgün biri olan witchenn otopsisini bizzat yapmak isterdim. Önce meraktan isterdim bunu, ayrıca içine bakıp doktora tezi yazılabilir… Ama zaman yok işte! İndirin cesedi masadan! Shani su ver. Marti dezenfektan. lola sen… Hayda! Kızım sen yine mi ağlıyorsun? Bu kez ne oldu?”

“Yok, bir şey Efendi Rusty. Bir şey yok. Her şey yoluna girdi.”

“Soyulmuş gibi hissediyorum,” dedi Triss Merigold.

Nenneke yanıt vermedi. Terastan rahibelerin ve öğrencilerin harıl harıl baharlık çalışmalar yaptığı tapınağın bahçesine baktı.

“Sen bir seçim yaptın,” dedi sonra. “Yolunu seçtin Triss. Kendi ormana, çok uzaklarda yanan ateşlerden yükselen dumanlara baktı.

Nenneke susuyordu. O da çok uzaklara dalıp gitmişti. Kıran kırana savaşıldığı, oluk gibi kanın aktığı yerlere… Oralara gönderdiği kızlan düşünüyordu.

“Beni caydırdılar,” dedi Triss. ‘

Nenneke susuyordu.

“Bildiğim her şeyden caydırdılar beni,” diye tekrarladı Triss.

“Öyle akıllı, öyle doğru ve öyle mantıklılar ki… Önemli ve daha az önemli şeyler olduğunu, daha az önemli olanların önemli olanlar için bir an bile duraksamadan feda edilmesi gerektiğini söylediklerinde nasıl inanmayabilirdim ki onlara? Tanıdığımız ve sevdiğimiz insanlan kurtarmanın bir anlamı olmadığını çünkü bunların birkaç kişi olduğunu ve birkaç kişinin yazgısının dünyanın yazgısı bakımından anlam taşımadığım söylediklerinde nasıl inanmazdım? Onur, ahlak ve idealler uğruna savaşmanın bir anlam taşımadığına, bunların boş kavramlar olduğuna nasıl inanmazdım? Dünyanın kaderi için verilen savaşın bambaşka bir yerde

gerçekleştiğine, savaş alanının çok başka bir yerde bulunduğuna nasıl inanmazdım?

Ama ben soyulmuş gibi hissediyorum. Çılgınlık yapma ihtimalimin elimden çalındığını hissediyorum. Bir an bile düşünmeden Ciri'nin yardımına koşamıyorum, Geralt'ı ve Yennefer'i kurtarmak için çılgınca koşamıyorum. Bununla bitmedi, başlayan şu savaşta, r kızlarını gönderdiğin şu savaşta… Jarre 'ın koşarak gittiği şu sa vaşta gidip tepede durma olanağım bile elimden alındı. Bir kez daha gidemiyorum o tepeye. Üstelik gidebilsem bu kez bilinçli ve doğru bir karar aldığımı biliyor olacaktım."

"Herkesin bir şekilde bir karan ve tepesi vardır Triss," dedi başrahibe usulca. "Herkesin. Sen de kendininkinden kaçamaya-. çaksın."

Çadırın girişinde bir kalabalık oluşmuştu. Birkaç şövalye eşliğinde bir sonraki yaralı da getirildi. Zırhlar giymiş biri bağırıyor, emirler yağdırıyor, itip kakıyordu.

"Kaldmn kıçlannızı uyuşuklar! Hadi! Buraya getirin onu, buraya! Hey sen, sıhhiye!"

"İşim var!" Rusty başını bile kaldırmadı. "Yaralıyı sedyeye , yatınn lütfen. İşim biter bitmez ilgileneceğim."

"Hemen ilgileneceksin, sersem hekim! Karşında yatan sayın Garramone kontudur!"

"Bu hastanenin," dedi Rusty sesini yükselterek; hastanın içindeki ok ucunun pensesinden bir kez daha kayması üzerine sinirlenmişti, "bu hastanenin demokrasiyle pek işi olmaz. Buraya getirilenlerin en düşük rütbesi şövalyedir genelde. Baron, kont, markizdir çoğu. Rütbesi düşük olanlarla kimse ilgilenmez. Yine de burada eşidik vardır. Yani benim masamda!"

"Ha? Ne diyorsun sen?"

"Bağırsaklarının içinden demir çıkardığım kişi köylü çocuğuymuş, hizmetçiymiş, şövalyeymiş ya da başka bir soyluymuş benim İçin hiç fark

etmez,” dedi Rusty, sondayı bir kez daha yaranın içine batırırken. “Masamda yatıyor. Benim gözümde hükümdar ile dolandırıcı arasında fark yoktur.”

“Nee?”

“Kontunuz sırası gelene kadar bekleyecek.”

“Hayır efendim! Asla ve kat’a!”

“Emrediyorum.”

Çadırların oradan gümbürtüler ve silah şakırtıları, at kişnemeleri ve çılgın bağırışlar duyuldu. Askerî hastanedeki yaralılar sürekli inliyordu.

“Bir bakar mısınız hepiniz?” Rusty penseyi kaldırıp ters kancalı ucu gösterdi. “Şu gördüğünüzü bir usta imal etti ve bu üretimi sayesinde kalabalık ailesini geçindirmekle kalmayıp küçük işletmesini büyüttü, yani müreffeh bir yaşamı var. Bu küçücük mucizenin insan organlanna tutunma sisteminin patentini kuşkusuz almıştır. Yaşasın kalkınma.”

Kan içindeki demir parçasını bir kovaya attı ve o konuşurken bilincini yitiren yaralıyı inceledi.

“Yarayı dikip kapatın ve hastayı kaldırın,” dedi başım sallayarak. “Şansı varsa kurtulur. Sıradakini getirin. Şu başı parçalanmış olanı.”

“O,” dedi Marti Sodergren sakin bir sesle, “sırasını başkasına verdi. Bir saniye önce.”

Rusty derin bir soluk aldı, gereksiz yorumlara gerek duymadan masadan uzaklaştı ve gidip yaralı kontun önünde durdu. Elleri kirlenmişti, önlüğü bir kasabınki kadar kan içindeydi. Garramone Kontu Daniel Etcheverry’nin benzi daha da soldu.

“Evet, sıra size geldi kont hazretieri. Masaya yatırın. Ne var şimdi karşımızda? Hum, bu eklemin kurtanlabilecek bir yarn kalmamış. Pelte olmuş! Sayın kont, kemikleriniz böyle pelte gibi olana kadar birbirinize nelerle saldırıyorsunuz ki siz? Eh, canınız biraz acıyacak kont hazrederi.

Biraz yanacak ama korkmayın lütfen. Savaştakinden farksız olacak. Turnike yapın. Neşter! Bacağı kesiyoruz ekselansları!”

O âna kadar çok güçlü davranmış olan Garramone Kontu Daniel Etcheverry kurt gibi uludu. Acı içinde çenesini kapatmadan önce Shani, aceleyle dişlerinin arasına ıhlamur ağacından bir tıkaç soktu.

“Majesteleri! Sayın saray nazırı!”

“Konuş, çocuk!”

“Gönüllü Birlik ve Serbest Birlik Altin Gölet’teki geçidi koruyor. .. Cüceler ve Condottieri çok adam kaybettiler ama yerlerinde duruyorlar… Haberlere göre ‘Adieu’ Pangratt ölmüş, Frantono, Julia Abatemarco ölmüş. Herkes, herkes ölmüş! Onlara yardıma giden Dorian Birliği imha edildi…”

“Yedekler, sayın saray nazın,” dedi Foltest kısık ama anlaşılır bir sesle. “Fikrimi öğrenmek isterseniz, yedekleri cepheye sürme vakti geldi. Bronibor, piyadelerini Siyahlılar’a karşı yollasın! Derhâl! Yoksa savaş düzenimizi darmadağın edecekler. Bu da sonumuz olur.”

Jan Natalis yanıt vermedi; uzaktan kendilerine doğru gelen, atının ağzından köpükler çıkan bir sonraki ulağa bakıyordu.

“Bir soluk al, delikanlı. Soluk al ve anlaşılır konuş!”

“Cephede… gedik açıldı… Vrihedd Tugayı’ndan elfler…

Ruyter Kontu’nun sizlere haberi…” , “Nedir haber? Konuş!”

“Canınızı kurtarma zamanının geldiğini söylüyor.”

Jan Natalis başını göğe doğru kaldırdı. “Blenckert,” dedi kısık sesle. “Blenckert gelsin artık. Yoksa gün batsın.”

Çadırın çevresindeki zemin, nallar altında titredi ve branda çığlıklardan ve at kişnemelerinden sanki içe doğru çöktü. Bir asker kendini içeri attı, arkasından koşarak iki sıhhiye eri geldi.

“Ölmek istemiyorummm!” diye bağırdı şuuru açık yaralılardan biri. Asker sövüp çadırın kapısına koştu. Ansızın haykırdı, kanlar sıçratarak geriye doğru yıkıldı ve yere düştü. Bir sedyenin önünde çömelmiş olan lola ayağa fırlayıp geriledi.

Bir anda bütün sesler kesildi.

Rusty, çadırdan içeri girenleri görünce, çok fena, diye düşündü. Elfler. Gümüş şimşekler. Vrihedd Tugayı. Ünlü Vrihedd Tugayı.

“Sahra hastanesi,” dedi elflerden ilki; güzel, ince ve ifadeli bir yüzü, kocaman, kantaron mavisi gözleri vardı. “Yaralıları tedavi ediyorsunuz, öyle mi?”

Yanıt veren olmadı. Rusty, ellerinin titremeye başladığını hissetti. Elindeki iğneyi hemen Marti’ye uzattı. Shani’nin alnının ve burun kökünün bembeyaz kesildiğini gördü.

“Evet, ne oluyor burada?” dedi elf sözcükleri tehdit dolu bir ifadeyle uzatarak. “Biz bunları savaş meydanında neden yaralıyoruz? Aldıkları yaralardan ölsünler diye. Siz de tedavi ediyorsunuz, öyle mi? Bence bunun hiçbir mantığı yok. İlgi alanlarımız hiç de örtüşmüyor.”

Eğildi. Hız almasına bile gerek kalmadan, kılıcını çadır girişindeki sedyede yatan yaralının göğsüne sapladı. Bir diğeri başka bir yaralıyı teberiyle zımbaladı. Şuuru açık olan bir başka yaralı, yaklaşan darbeyi sol koluyla ve kesilen sağ kolundan kalan sargılı parçayla savuşturmaya çalıştı.

Shani tiz, kulakları tırmalayan bir çığlık attı. Can çekişen tek kollu adamın dehşet verici inlemelerini bastırmıştı bu çığlık. lola kendini bir sedyenin üzerine atıp yaralının birine bedeniyle siper oldu. Yüzü sargılar kadar bembeyaz olmuştu, dudakları titriyordu.

Elf gözlerini kıstı. ” Va vort, beannal” diye homurdandı. “Yoksa bu Dh’oine’le ikinizi birlikte deşerim!”

“Defol!” Rusty, bir sıçrayışta lola’nın yanma gelip önüne siper olmuştu. “Defolun çadırımdan, katiller! Gidin! Haydi savaş meydanına. Sizin yeriniz

orası. Öteki katillerin yanı. Orada birbirinizi gebertin ama buradan defolun!”

Elf, yukarıdan aşağıya doğru baktı. Korkudan titreyen, kıvırcık saçlı kafası kendisinin ancak beline kadar gelen tombul buçukluğu süzdü.

“Bloede Pherian” diye tısladı. “İnsanların uşağı! Çekil yolumdan!”

“Hiç öyle bir niyetim yok!” Buçukluğun çenesi takırdasa da sözleri çok netti.

Bir başka elf uçarcasına yanlarına geldi, teberinin sapıyla cerrahı itti. Rusty dizlerinin üstüne düştü. Uzun boylu elf, lola’yı vahşice bir hareketle yaralının üzerinden çekti ve kılıcını havaya kaldırdı.

Ve donup kaldı; rulo yapılıp yaralının başının altında yerleştirilmiş pelerinin üzerinde Deithwen tümeninin gümüş rengi alevlerini ve albay nişanını görmüştü.

Kendini o sırada çadırın içine atan, siyah saç örgülü bir dişi elf, “Yaevinnl.” diye haykırdı. “Caemm, veloe!Ess’evygriada Dh’oine a en va!Ess’tedd”

Uzun boylu elf bir an yaralı albaya baktı, sonra bakışlarını dehşetten gözlerinden yaşlar akan cerraha çevirdi. Sonra olduğu yerde döndü ve dışarı çıktı.

Çadırın duvarlarından nal takırtıları, çığlıklar ve demir şakırtıları duyuluyordu yine.

“Saldırın Siyahlılar’a! Gebertin!” diye binlerce ses haykırıyordu şimdi. O sırada ağlayan biri vardı, ağlaması çok geçmeden dehşetli kesik soluklara dönüştü.

Rusty ayağa kalkmaya çalıştı, gelgelelim bacaklarına söz geçiremiyordu. Elleri de çok iyi durumda değildi.

Ağlamamak için kendini sıktığı için şimdi titreme nöbetiyle sarsılan lola, yaralı Nilfgaardlınm sedyesinde cenin gibi büzülmüştü.

Shani, gözyaşlarını gizlemeye çalışmadan ağlıyordu ama elindeki kancalan bırakmamıştı. Marti sakince yarayı dikiyor, dudaklan sessiz bir monologla kıpırdıyordu.

Hâlâ ayağa kalkamayan Rusty olduğu yerde oturdu. Çadınn bir köşesine itilip iki büklüm halde sinmiş bir sıhhiye eriyle göz göze geldi.

“Bir yudum içki ver bana,” diyebildi güçlükle. “Sakın olmadığını söyleme. Sizin ciğerinizi bilirim ben. Sizde her zaman bulunur.”

General Blenheim Blenckert üzengi üzerinde doğruldu, boynunu telli turnalar gibi uzatıp yakınlaşan savaş seslerine kulak verdi.

“Pozisyon alın,” diye emretti subaylanna. “Şu tepeyi aştıktan hemen sonra tınsa geçeceğiz. Habercilere bakılırsa, doğrudan Siyahlılar’ın sağ kanadıyla karşı karşıya geleceğiz.”

“Ve de canlanna okuyacağız!” diye bağırdı tiz sesli, incecik bıyıklı ve burnu sürekli akan bir teğmen, Blenckert ona yan yan baktı.

“Sancaklı birlik öne geçsin!” diye emir verdi, kılıcım çekerken. “Saldınrken, ciğerleriniz padarcasına ‘Redanya!’ diye haykınn! Foltest’in ve Natalis’in askerleri takviye geldiğini anlasınlar.”

Kont Kobus de Ruyter, on dört yıldan, yani on altı yaşından beri çeşitli savaşlara katılmıştı. Sekiz nesildir asker olan bir aileden geliyordu, bu yüzden sahip olduğu genlerin etkisiyle savaş gürültüsü ona senfoni orkestrası konseriymiş gibi geliyordu. De Ruyter, konserde çalınan yeni notaları, akorları ve sesleri hemen duyardı.

“Yaşasın, çocuklar!” diye haykırıp gürzünü havada salladı. “Redanya! Redanya geliyor! Kartallar! Kartallar!”

Kuzeyden, tepelerin arkasından kırmızı bayraklar ve üzerinde gümüşten Redanya kartalını taşıyan bir flama dalgalanarak kocaman bir süvari yığını savaş meydanına akın akın geliyordu.

“Takviye!” diye bağırdı Ruyter. “Takviye kuvvet geliyor!

Yaşasın! Siyahlılar'a ölüm!"

Sekizinci kuşak bir asker olarak, Nilfgaardhlann sağ kanadı kısaltarak dörtnala yaklaşan birliklere karşı sağlam bir cephe oluşturmaya çalıştıklannı hemen fark etmişti. Nilfgaardlılara bu fırsatın tanınmaması gerektiğini biliyordu.

"Gelin peşimden!" diye haykırdı, bayraktarın elinden sancağı çekip aldı. "Tretogor! Peşimden!"

Saldırdılar. Canavarca saldırdılar, ölümüne ama etkili. Venendal Tümeni'ndeki Nilfgaardlılar dağılır gibi olunca, Redanya birlikleri üzerlerine çullandı. Gökyüzüne doğru korkunç çığlıklar yükseldi.

Kobus de Ruyter, bunu ne görebildi ne de işitebildi. Serseri bir tatar yayı oku şakağına isabet etmişti. Kont eyerden yere doğru sarktı ve düştü; sancak, kefen gibi üzerine yayıldı.

Yedi kuşak boyunca savaşlarda şehit olmuş de Ruyterler, savaşı öbür dünyadan izlerken başlarıyla onayladılar.

"O gün Kuzeylileri bir mucizenin kurtardığını söyleyebiliriz, süvari yüzbaşım. Ya da kimsenin öngöremediği bir dizi olaylar sayesinde… Gerçi Restif de Montholon kitabında, Mareşal Coehoom'un düşman birliklerinin gücünü ve niyetini tahmin ederken yanıldığını yazıyor. Merkez Ordu Grubu'nu bölerek ve süvari ordusuyla yola çıkararak büyük bir riske girdiğini belirtiyor. En azından üç katı sayı avantajı olmadan savaşarak risk aldığını. Ayrıca keşfi ihmal ettiğini, yaklaşan Redanya Ordusu'nu fark etmediğini…"

"Öğrenci Puttkammer! Efendi Montholon'un tartışılır 'eseri' bu okulun müfredatına dâhil değil! Hem imparator hazretleri, bu kitaba eleştirel yaklaşılmasını istemiştir! Bu yüzden burada alıntılanamaz. Gerçekten şaşkınım. Buraya kadar yanıdar neredeyse mükemmeldi ama öğrencimiz bir anda mucizelerden ve rastlantılardan söz etmeye başladı. Bu yetmezmiş gibi imparatorluğun yetiştirdiği en büyük başkumandanlardan biri olan Menno Coehoorn'un komutanlığını eleştirme cüretini gösterdi. Öğrenci

Puttkammer ve rütbe sınavını gerçekten vermek isteyen t öteki beyler, kulaklarını açıp şunu dinlesin ve akıllarına yazsınlar:

Brenna'da mucize ya da rastlantılar değil, komplo söz konusuydu! Düşman güçler, yıkıcı olgular, sinsi kışkırtıcılar, kozmopolitler, . siyasi müflisler ve hainler! Sonrasında kızgın demirle dağlanan bir yara! Ama bunun öncesinde, ahlaksız hainler dolaplar çevirip entrikalar hazırladı! Vaktiyle Mareşal Coehoorn'un gözünü boyayan, sonra onu ele veren, aldatan ve yanıltan hep onlardı! Vicdan ve onur nedir bilmeyen şerefsizler, adi…"

"Orospu çocukları," diye tekrarladı Menno Coehoom, dürbünü gözünden çekmeden. "Aşağılık orospu çocukları. Ama bekler yin, sizi bulacağım. Keşif nedir öğreteceğim size. De Wyngalt!

Kuzeydeki tepelerin arkasında devriye gezen subayı bizzat bulacaksın ve bütün keşif kolunu astıracaksın!"

. "Emredersiniz!" Mareşalin emir subayı Ouder de Wyngalt hazırola geçti. Söz konusu keşif kolu subayı Lamarr Flaut'un tam o sırada, yaklaştıklarını fark edemediği Kuzeylilerin takviye birliğinin saldırısında bir atın nallan altında öldüğünü bilemezdi. De Wyngalt, kendinin de iki saadik ömrü kaldığını bilemezdi.

"Kaç adam var orada, Efendi Trahe?" Coehoom, dürbünü gözünden hâlâ çekmiyordu. "Ne dersiniz?"

"En az on bin," dedi Yedinci Daerlan komutanı. "Çoğu Redanyalı ama gözüme Aedirn flamalan da ilişiyor… Şurada bir de tekboynuz görüyorum, yani Kaedwen de aralarında… En az bir birlik…"

Küçük bölük atlarının sırtında dörtnala koşturuyor, nalların altından kumlar ve çakıl taşları sıçrıyordu.

"İleri Boz!" diye kükredi, her zamanki gibi sarhoş olan Başçavuş Çiftteklik. "Daha hızlı! Kaedweeen! Kaedweeen!"

Lanet olsun, çişim geldi, diye düşündü Zyvik. Savaşa dalmadan gitsem iyi olacaktı.

Ama artık olanaksız.

“İleri, Boz!”

Daima Boz. İş ciddiye bindiğinde daima Boz. Araştırma birlikleriyle Temerya ya kimi yollarlar? Bozu. Hep Boz Sancak. Benim çişim geldi.

Gelmişlerdi. Zyvik bağırdı, eyerin üzerinde döndü, kolunu dimdik kaldırdı ve siyah pelerininin üzerinde sekiz köşeli gümüş yıldız olan bir adının omzunu bedeninden ayırdı.

“Booz! Kaedweeen! Gebertin hepsini!”

Boz Sancak, haykırışlar, şangırtılar insanların ve adarın çığlıkları arasında Nilfgaardlılara saldırdı.

“De Meilis Stoke ve Braibant bu takviye kuvvetle başa çıkarlar,” dedi, Yedinci Daerlan Tugayı komutanı Elan Trahe sakin bir sesle. “Güçler dengeli, şu ana kadar ciddi bir şey yaşanmadı. Tyrconnel’in tümeni sol kanatta dengede, Magne ve Venendal ise sağ tarafta idare ediyor. Bizlerse… Bizler dengeyi bozabiliriz, mareşalim…”

“Cepheden vurup elflerin ardısıra giderek.” Menno Coehoom hemen anlamıştı. “Cephenin arkasına geçip panik yaratarak.

Evet! Büyük Güneş adına, aynen böyle yapacağız! Birliklerinizin başına, beyler! Nauzicaa ve Yedinci, vaktiniz geldi!”

“İmparatorum çok yaşa!” diye bağırdı Kees van Lo.

“Efendi de Wyngalt.” Mareşal arkasına döndü. “Lütfen emir subaylarını ve muhafız süvari bölüğünü toplayın. Boş durmak bitti! Yedinci Daerlan’la birlikte hücum ediyoruz.”

Rengi biraz atan Ouder de Wyngalt kendini çabuk topladı. Sesi neredeyse hiç titremeden, “İmparatorum çok yaşa!” diye bağırdı.

Rusty kesiyor, yaralı bağırıp tırnaklarını masaya geçiriyordu, loala, bir yandan baş dönmesiyle mücadele ederken sargılarla ve penslerle

uğraşıyordu. Çadır girişinden Shani'nin bağıran sesi duyuldu. "Nereye? Çıldırdınız mı siz? Burada canlılar kurtarılmayı beklerken siz ceset getiriyorsunuz."

"Ama Baron Anselm Aubry bu, hekim hanım! Birlik komutanı!"

"Birlik komutanıydı! Şimdi ise ceset! Zırhı sağlam olduğu için tek parça halinde getirebildiniz onu. Burası sahra hastanesi, morg değil!"

"Ama hekim hanım…"

"Kapatmayın girişi! Bak, şu getirdikleri soluk alıyor hâlâ. Daha doğrusu alıyormuş gibi duruyor. Belki de gazdır."

Rusty önce güldü, sonra kaşlarını çattı. "Shani! Gel çabuk buraya!"

"Bana bak sümüklü," dedi, kestiği bacağın üzerine eğilip dişlerini sıkarak, "bir cerrahın birileriyle alay etmeye ancak on yıllık mesleki deneyimden sonra hakkı vardır. Anladın mı?"

"Evet Efendi Rusty."

"Raspatörü al ve kemik derisini geriye çek… Lanet olsun, hastayı az da olsa uyuşturmak gerekecek… Marti nerede?"

"Çadırın arkasında kusuyor." Shani'nin sesinde zerre kadar alay yoktu. "Balıkçıl kuşu gibi."

"Büyücüler," dedi Rusty, eline testereyi alırken, "kocaman ve korkunç büyülü sözler uyduracakları yerde, tek bir sözcük bulmalılar. Şöyle küçük vakalarda da kolayca etkisini gösterebilen bir sözcük. Örneğin uyuşturmak için. Sorunsuz. Kusmadan."

Testere, gıcırdayarak kemiğin üzerinde gidip geldi. Yaralı hem ağlıyor hem bağırıyordu.

"Turnikeyi sık, lola!"

Kemik sonunda direnmekten vazgeçmişti. Rusty, kemiğe keskiyle bir işlem daha yapıp alnını sildi.

“Damarlar ve sinirler,” dedi Rusty mekanik bir sesle ama cümlesini tamamlamasını beklemeden kızlar dikmeye başlamıştı bile. Rusty kestiği bacak parçasını masadan alıp köşeye, kesilmiş diğer organlardan oluşmuş yığının üzerine attı. Yaralıdan bir süredir çıt çıkmıyordu.

“Bayıldı mı, öldü mü?”

“Bayıldı, Efendi Rusty.”

“Güzel. Kalan bacak parçasını dik Shani. Bir sonrakini getirin! lola git bak bakalım, Marti içindekilerin hepsini kusup bitirmiş mi?”

“Çok merak ediyorum,” dedi lola kısık sesle ve başını işinden kaldırmadan, “Kaç yıldır bu işle uğraşıyorsunuz? Yüz mü?”

Boğucu tozlar arasında on beş dakika hızla ilerledikten sonra, komutanların bağırtıları durmuş ve Vizima birlikleri bir cephe halinde dizilmişti. Güçlükle soluk alabilen ve bir parça oksijen için ağzını balık gibi açan Jarre, komutan Kont Bronibor’un zırh levhalarıyla örtülü atı üzerinde cepheyi baştan sona turladığını gördü. Kont da tepeden tırnağa levhalı zırhla kaplıydı.

Zırhın üzerindeki mavi çizgilerle tenekeden koca bir uskumruya benziyordu.

“Nasılsınız uyuşuklar?”

Sıra sıra dizilmiş mızraklı askerler arasında başlayan homurtular, uzaklardan duyulan gök gürlemesini andırıyordu.

“Topluca osuruyorsunuz,” dedi kont, zırhlı atını çevirdi ve cephe boyunca ilerlemeye devam etti. “Demek ki keyfiniz yerinde. Öyle olmasaydı alçak sesle osurmak yerine deliler gibi ağlar ve sızlanırdınız. Bir an önce çarpışmak için sabırsızlandığınızı, Nilfgaardlılan gözünüze fena kestirdiğinizi yüzlerinizden okuyorum! Ne diyorsunuz Vizimalı eşkıyalar,

ha? İşte size güzel bir haberim var! Hayalleriniz birazdan gerçek olacak. Birazdan.”

Mızraklı askerler yeniden homurdanmaya başladılar. Bronibor bu arada cephe hattının sonuna ulaşmıştı. Döndü, elindeki gürzü süslemeli eyer topuzuna indirip konuşmayı sürdürdü.

“Piyadeler, zırhlı süvarilerin arkasından yürüyerek yeterince toz yuttunuz! Şu âna kadar şan ve ganimet yerine yalnızca at götü gördünüz. Hatta dişe diş mücadelenin verileceği bu onur meydanına az daha çıkamayacaktınız. Fakat başardınız, bütün kalbimle tebrik ederim! Adını unuttuğum şu köyün dibinde nihayet değerinizi göstereceksiniz. Meydanda gördüğünüz şu bulut Nilfgaardlı süvarilerin. Niyetleri bize cepheden hücum etmek, tek hücumla bizi ortadan kaldırmak ve hepinizi gördüğünüz ama onun da adım unuttuğum şu nehrin bataklığına gömmek. Size, Vizimalı mızraklı askerlere Kral Foltest’in ve Saray Nazın Natalis’in lütfiıyla cephemizde meydana gelen gediği savunma şerefi verildi. Nilfgaard saldınsını durdurarak bu gediği kendi göğsünüzü siper ederek dolduracaksınız. Sevindiniz, değil mi arkadaşlar? Gururdan çatlamak üzeresiniz, değil mi?”

Jarre, mızrağını sapından kavrayıp çevresine bakındı. Yalanda bir çarpışma başlayacağı olasılığının askerleri sevindirdiğine dair hiçbir belirti göremedi. Gediği kapatacakları için gururdan çadıyorlarsa, bu duyguyu da ustalıkla gizliyorlardı anlaşılan. Delikanlının sağ yanındaki Melfi mırıldanarak dua ediyordu. Solundaki paralı asker Deuslax burnunu çekip sinirli bir şekilde öksürüyordu.

Bronibor atını çevirdi, eyerin üzerinde sırtını dikleştirdi.

“Hiçbir şey duyamadım!” diye kükredi. “Gururdan çatlıyor musunuz, diye sordum size!”

Mızraklı askerler bu kez başka çıkış yolu göremedikleri için, hep bir ağızdan çatladıklarını haykırdılar. Jarre da haykırdı. Madem birlikteydiler, her şey birlikte yapılacaktı.

“Güzel!” Kont, atını cephenin önünde durdurdu. “Şimdi burada adamakıllı bir nizam görmek istiyorum! Başçavuşlar, gerizekâlı herifler, ne

bekliyorsunuz? Kare oluşturun! Birinci sıralar diz çöksün, ikinci sıra ayakta! Mızrakları saplayın yere! Ucunu değil sersem! Evet, evet, sana söylüyorum, yüzü gözü kapanmış ot herif! Kaldırın, kaldırın şu silahlan mıymıntılar! Sıralan tamamlayın, yakınlaşın, omuz omuza! İşte şimdi gözümü kamaştırdınız! Neredeyse askere benzediniz!”

Jarre, ikinci sıradaydı. Mızrağının sapını yere saplamış, korkudan terleyen elleriyle gövdesini sımsıkı kavramıştı. Melfi durmaksızın ölüm duası okuyordu. Deuslax anlaşılmaz şekilde homurdanıp duruyordu. Ağzından genelde Nilfgaardlılann, köpeklerin, krallann, saray nazırlannın, kondann ve annelerinin cinsel yaşamlanyla ilgili sözcükler çıkıyordu.

Meydandaki bulut gitgide büyüdü.

“Osurmayın burada, dişleriniz de birbirine çarpıp durmasın!” diye bağırdı Bronibor. “Bu seslerle Nilfgaard adarım korkutmak çok saçma bir fikir! Kimse kendini kandırmasın! Üstümüze gelenler Nauzicaa Tugayı ve Yedinci Daerlan, o da birinci sınıf, deneyimli, mükemmel eğitilmiş bir kıta! Onları sindiremezsiniz! Onları kaçıramazsınız! Öldüreceksiniz onları! Mızraklar havaya!”

Uzaklardan hafif de olsa gitgide yükselen nal tangırtıları duyuluyordu. Zemin titriyordu. Toz bulutunun içinde kılıçlar kıvılcım gibi parlamaya başlamıştı.

“Sizin şansınıza Vizimalılar,” diye yeniden kükredi kont, “yeni model modern bir piyade mızrağı altı metre uzunluğunda. Bir Nilfgaard kılıcı ise bir metre. Hesap yapmayı biliyorsunuz sanırım. Fakat onlar da bilir bu hesabı, unutmayın. Sizin direnemeyeceğinize, gerçek yapınızın ortaya çıkacağına güveniyorlar, donuna sıçan, ödlek, koyun siken ahmaklar olduğunuzu karınlayacağınıza inanıyorlar. Siyahlılar, mızraklarınızı atıp kaçmaya başlayacağınıza, meydanda peşinize takılıp sizi hiç zorlanmadan sırtınızdan, kıçınızdan ve ensenizden vurabileceklerine güveniyorlar. Şunu unutmayın bok herifler, korku adamı tazı gibi koşturur ama atlılardan kaçamazsınız. Yaşamak isteyen, ganimet ve şan isteyen sebat edecek! Sağlam duracak! Duvar gibi dimdik ayakta kalacak! Ve de ekipten ayrılmayacak!”

Jarre, arkasına baktı. Mızraklı askerlerin arkasında duran tatar yayı okçuları yaylarını germeye başlamıştı bile, müfrezenin bulunduğu alana partizan, kancalı mızraklar, teberler, glaive ‘1er, tırpanlar, espontonlar ve savaş yabalan saplanmıştı. Toprak gitgide daha şiddedi ve belirgin biçimde sarsılıyordu; hücuma geçen süvari birliğinin oluşturduğu simsiyah duvarın içinden yaklaşan atlılann silüetleri seçilmeye başlamıştı bile.

“Anne, anneciim…” diye titreyen dudaklanyla tekrarladı Melfi. “Anne, anneciim…”

“Orospu çocuğu,” diye mınldandı Deuslax.

Uğultular artıyordu. Jarre, dudaklarını ıslatmak istedi ama yapamadı. Dili yabancı bir madde gibi kaskatı olmuş, odun gibi kupkuru kesilmişti. Uğultular arttıkça arttı.

“Ayrılmayın!” diye böğürdü Bronibor ve kılıcım çekti. “Arkadaşınızın omzunu hissedin. Unutmayın, hiçbiriniz tek başınıza savaşmıyorsunuz! Hissettiğiniz korkuyu yenmeniz için tek araç, avucunuzun içindeki mızrak! Vuruşmaya hazır olun! Mızrakları adarın böğrüne batırın! Ne yapacakmışız, Vizimalı haydudar? Ne, diyorum?”

“Sağlam duracağız!” diye haykırdı mızraklı askerler bir ağızdan. “Duvar gibi! Ayrılmayacağız!”

Jarre da onlarla birlikte haykırdı. Madem birlikteydiler, her şey birlikte yapdacaktı. Yaklaşan süvari sımfimn adarının ayaklarının altından etrafa kum ve çakıl sıçrıyordu. Hücum eden adılar şeytanlar gibi çığırıyor, silahlarını savurup duruyordu. Jarre, mızrağını bastırdı, başını omuzlarının arasına çekti ve gözlerini kapadı.

Jarre, yazmaya ara vermeden mürekkep hokkasının üzerinde daireler çizen eşek arısını kesik kolunun sert bir hareketiyle kovaladı.

Mareşal Coehoorn’un planı başarılı olamadı, cepheyi yarmak için yapağı hücumu Kont Bronibor komutasındaki Vizimalı kahraman piyade taburu durdurdu ancak kahramanlığının bedelini çok kanlı ödedi. Gelgelelim Vizimalılar direnirken Nilfgaard birliklerinin sol kanadı dağıldı: Kimi kaçtı,

kimi savunmak için kendi aralarında gruplar oluşturdu ama her yandan kuşatılmışlardı. Aynı durum ansızın sağ kanada da sıçradı. Sonunda cücelerin ve Corulottierilerin sarsılmazlığı Nilfgaard atağını alt etti. Bütün cephede zafer çığlıklarının yükselmesiyle birlikte kraliyet şövalyelerinin kalbi yeni bir savaş ruhuyla doldu. Nilfgaardlıların da gözleri korktu, elleri gevşedi. Bizimkilerse onları bezelye gibi çıtır çıtır ezmeye başladı.

Mareşal Coehoorn savaşın kaybedildiğini anladı, çevresindeki tugayların dağıldığını gördü.

Bunun üzerine hızlıca yanına gelen subaylar, ona dinlenmiş bir at getirdiler ve canını kurtarmak için binip uzaklaşmasını söylediler. Ama Nilfgaardlı mareşalin göğsünde korkusuz bir yürek atıyordu. “Uygun düşmez, ” diyerek kendisine uzatılan dizginleri elinin tersiyle itti, “benim komutamda onca asker imparator için canını vermişken benim bir ödlek gibi savaş meydanından kaçmam uygun düşmez. ” Cesur Menno, ayrıca…

“Sıvışacağımız hiçbir yer yok,” diye sözlerine ekledi Menno Coehoorn sakin bir sesle ve gözlerini meydanda gezdirdi. “Her taraftan kuşattılar bizi.”

“Pelerininizi ve miğferinizi bana verin mareşalim.” Süvari Yüzbaşı Sievers yüzündeki teri ve kanı sildi. “Benimkileri alın! Şu attan inin ve benimkine binin… Karşı koymayın! Siz yaşamalısınız! İmparatorluğun size ihtiyacı var, yeriniz asla doldurulamaz… Biz Daerlanlılar kuzeylilere saldıracağız, onları bu tarafa çekeceğiz ama siz güneye, göletin aşağısına doğru inmeye çalışın…”

“Canlı kurtulamazsın,” diye mırıldandı Coehoorn, kendisine uzatılan dizginleri alırken.

“Bu bir şereftir!” Sievers, eyerin üzerinde sırtını dikleştirdi. “Ben bir askerim! Yedinci Daerlan’dan! Yanıma gelin, arkadaşlar! Yanıma!”

“Şansınız açık olsun,” diye mırıldandı Coehoorn ve üzeri siyah akrep işlemeli Daerlan pelerinini omzuna attı. “Sievers.”

“Buyrun mareşalim!”

“Yok bir şey. Bol şans delikanlı.”

“Şans sizden de yana olsun mareşalim. İleri arkadaşlar.”

Coehoorn arkalarından baktı. Uzun süre baktı. Sievers’in ufacık birliğinin gürültüler ve çığlıklar eşliğinde Condottierilerle göğüs göğüse çarpışmaya başladıkları âna kadar baktı. Condottieri onlardan sayısal bakımdan zaten üstünken, hemen ardından bir de takviye birliklerle güçlendi. Daerlanlılann siyah pelerinleri, Condottierilerin grileri arasında gözden kaybolup tozların içine gömüldü.

De Wyngalt’ın ve emir subaylarının gergince öksürmesiyle birlikte Coehoorn kendine geldi. Mareşal, üzengi kayışım ve eyer kaşını düzeltti, huzursuz atını denetimi altına aldı.

“İleri,” diye emir verdi.

Önceleri şansları yaver gidiyordu. Nehre inen küçük vadinin çıkışında Nauzicaa Tugayı’ndan hayatta kalabilmiş, gücü tükenmiş küçük bir birlik kendini savunmaya çalışıyordu, kuzeyliler ise o sırada bütün güçlerini ve dikkatlerini onların üzerine çevirmişti, bu yüzden bir gedik açılmıştı. Gerçi buradan geçmeleri çok kolay olmamışu. Bir gönüllü hafif süvari birliğini aşmaları gerekiyordu, süvarilerin armalarına bakılırsa Bruggeliydiler. Çatışma kısa ama şiddetliydi. Coehoorn’da kahramanlık düşüncesinin zerresi kalmamıştı, artık tek çabası ölmemekti. Bruggelilerle çatışan refakatçilerine bir an bile dönüp bakmadan, bedenini atının boynuna bastırıp emir subaylarıyla birlikte nehre doğru hızla yol aldı.

Yol açıktı, nehrin ve biçimsiz çayırların ardında bomboş bir ova uzanıyordu, düşman askerlerinden eser yoktu. Coehoorn’un yanından atıyla dörtnala koşan Ouder de Wyngalt da bunu görüp bir zafer çığlığı attı.

Ama henüz çok erkendi.

Durgun akan bulanık nehirle aralarında kurtpençesi kaplı yemyeşil bir çayır vardı. Bütün hızlarıyla buraya dalmalarıyla birlikte adar bir anda karınlarına kadar bataklığa saplandı. Etraf kişneyen ve şaha kalkmış adarla doluydu, üzerlerim yeşil kurtpençesi bürümüş insanlar çığlık çığlığa bağırıyordu. Bu

karmaşanın ortasında Menno ansızın başka bir ses duydu. Ölümün habercisi bir ses.

Ok vızıltısıydı duyduğu.

Nehre doğru koştu ve kalçasına kadar çamura battı. Yanında ilerlemeye çalışan bir emir subayı ansızın tepetaklak bataklığa yuvarlandı; mareşal, bir okun tüylerine kadar subayın sırtına saplandığını gördü. Aynı anda başına korkunç bir darbe aldığını L hissetti. Sendeledi ama düşmedi, bataklığa ve çamurlara saplanıp kalmıştı çünkü. Bağırmak istedi ama sesi çıkmadı. Yaşıyorum, diye ’ düşünüp yapış yapış çamurdan kurtulmaya çalıştı. Bataklıktan . çıkmaya çalışan bir at, miğferini ezmiş, içe doğru bükülen metal yanağını parçalamış, dişlerini kırmış ve dilini kesmişti. Kan kaybediyorum. Kan yutuyorum… ama yaşıyorum.

Yine kirişler takırdadı, tüyler ıslık çaldı, zırhlan delen okların sesi geldi. Çığlıklar, kişnemeler yükseldi, etrafa kanlar sıçradı. Mareşal çevresinde göz gezdirirken kıyıda okçuların olduğunu gördü. Zırhlı, kısa boylu, tıknaz adamlardı bunlar, başlarına sivri uçlu zincirli miğfer giymişlerdi. Cüceler, diye geçirdi içinden.

Havada uçan oklar. Vahşice bağıran adar. Suyun ve bataklığın içinde boğulan insanların haykırışları.

Ouder de Wyngalt, yüzünü okçulara dönüp teslim olacağını haykırdı. Ciyaklayan tiz sesiyle merhamet etmeleri, bağışlamaları için yalvardı, hatta fidye sözü verdi, yalvarıp yakardı. Sözlerini kimsenin anlamayacağını bildiği için bıçağından kavradığı kılıcını başının üstüne tuttu. Evrensel bir boyun eğme hareketiyle silahını cücelere doğru uzattı. Yine de kimse onu anlamamış ya da yanlış anlamıştı çünkü iki ok bütün hızıyla göğsüne isabet etti. Çarpmanın şiddeti adamı bataklığın içinden neredeyse söküp çıkardı.

Coehoorn, içe doğru çökmüş miğferini başından çekip aldı. Kuzeylilerin ortak lisanını iyi bilirdi.

“Ben Maffall Coeoon…” diye kekeleyip ağzındaki kanlan tükürdü. “Maffall… Coeoon… Tefflim ovdum… Meffamet… Meffamet…”

“Ne diyor bu, Zoltan?” diye merak etti tatar yayı okçulanndan biri.

“Ne bileyim ben! Pelerinindeki işlemeleri görüyor musun, Munro?”

“Gümüş akrep! Haaa! Çocuklar, yüklenin şu orospu çocuğuna! Caleb Stratton için!”

“Caleb Stratton için!”

Oklar havada uçuştu. Oklardan biri, Coehoorn’u tam göğsünden vurdu, İkincisi kalçasından, üçüncüsü de köprücük kemiğinden. Nilfgaardh mareşal kanlan fışkınrken arkaya doğru yıkıldı. Şu Caleb Stratton da kim, diye geçirdi içinden, Caleb diye birini hiç tanımadım…

Chotla Nehri’nin bulanık ve kanlı bataklık sulan mareşalin başını geçti ve ciğerlerine doldu.

Temiz hava almak için çadırın önüne çıktığı sırada, demircinin masasının yanında oturduğunu görmüştü.

“Jarre!”

Jarre başını kaldınp kıza baktı. Bakışlan bomboştu.

“lola?” diyebildi, şiş dudaklannı güçlükle oynatarak. “Senin ne işin…”

“Soru sorma,” diye delikanlının sözünü kesti lola. “Buraya nasıl geldiğini söyle yeter.”

“Kumandanımızı getirdik… Kont Bronibor’u… Yaralı…”

“Sen de yaralısın. Kolunu göster bakayım. Tanrıça! Kan kaybediyorsun, çocuk!”

Jarre kıza baktı ama lola kendisini gördüğünden kuşkuya düştü.

“Savaştayız,” dedi delikanlı dişleri hafifçe birbirine çarparken. “Duvar gibi dimdik durmalıyız… Nizamı bozmadan. Hafif yaralılar ağır yaralıları askerî hastaneye taşıyacak… Emir…”

“Kolunu göster dedim sana.”

Jarre kısa bir çığlık attı, dişlerini birbirine geçirmeye çalıştı ama hâlâ takırdıyordu.

Iola alnını buruşturdu. “Aman Tanrım, hiç iyi görünmüyor… Jarre, ah Jarre… Nenneke Ana çok kızacak… Gel benimle.”

Çadır brandasının altındaki kokuyu duyunca, içeriyi görünce Jarre’ın renginin solduğunu fark etti Iola. Jarre sendeleyince kız onu tuttu. Kanlar içindeki masaya bakışını gördü. Orada yatan insanlara. Kısa boylu bir buçukluk olan cerraha bakışını…

Cerrah ansızın zıpladı, ayaklarını yere vurdu, berbat küfürler eşliğinde neşteri yere fırlattı.

“Lanet olsun! Kahretsin! Neden? Neden böyle? Neden böyle olmak zorunda?”

Bu soruya kimse yanıt vermedi.

“Kimdi bu?”

“Kont Bronibor mu?” dedi Jarre zayıf bir sesle ve boş gözleriyle dümdüz karşıya baktı. “Kumandanımız… Birbirimizden ayrılmamıştık. Emir. Duvar gibi. Ama Melfi’yi öldürdüler…”

“Efendi Rusty,” dedi lola yalvaran bir sesle, “bu çocuğu tanıyorum. .. Yaralı…”

“Ama ayakta,” dedi cerrah buz gibi bir sesle. “Burada sonu yaklaşmış biri bekliyor, trepanasyon lazım. Burası adam kayırma yeri değil…”

Jarre tam o sırada bayılarak yere düştü.

“İyi tamam. Yatırın masaya,” diye emretti buçukluk burnundan soluyarak. “Oo, bitmiş bu kol. Ceketin kolu tuttuğu için duruyor yerinde sanırım. Turnike, lola! Çok sıkı! Şimdi sakın ağlayayım deme! Shani, testereyi ver.”

Testere, iğrenç gıcırtılar çıkararak dağılmış dirseğin üst kısmından kemiğin içine işlemeye başladı. Jarre ayılıp can havliyle bağırmaya başladı. Korkunç ama kısa bir çığlıktı bu çünkü kemiğin testereye direnmeyi bırakmasıyla birlikte yeniden kendinden geçti.

Ve böylece Nilfgaard kuvvetleri Brenna meydanında yerle bir olmuş ve imparatorluğun kuzeye ilerleyişi sonunda engellenmişti, imparatorluk, ölü ve esir olarak Brenna'da toplam kırk dört bin askerini yitirmişti. Şövalyelerin en önemli birimini oluşturan seçkin süvari sınıf yok olmuştu. Merino Coehoorn, Braibant, de Mellis-Stoke, van Lo, Tyrconnel, Eggebracht gibi büyük komutanlar ve adlan arşivlerimize girememiş başkaları daya şehit olmuş ya esir düşmüş ya da kayıptı.

Brenna böylece sonun başlangıcı olmuştu. Şunu da belirtmeliyim ki zaferin meyvelerinden akıllıca yararlanılmasaydı, bu savaşın ağırlığı fazla olmaz, bir binanın küçük bir tuğlası olarak kalırdı. Jan Natalis 'in zaferin tadım çıkanp gururdan çatlamak, saygı törenlerini ve kendisine biat edilmesini beklemek yerine durup soluk bile almadan güneye ilerlediğini hatırlatmakta fayda görüyorum.

Adam Pangratt ve Julia Abatemarco komutasındaki süvari birliği, geç de olsa Menno Coehoom'unyardımına koşan Üçüncü Ordu'nun iki tümenini vurmakla kalmayıp yerle bir etti. Haber, Merkez Ordu Grubu 'ndan geriye kalan askerlere ulaştığında, küçük birlik hiç utanmadan aceleyle Yaruga üzerinden geri kaçtı ama Foltest ve Natalis peşlerinde olduğu için, imparatorluk askerleri ikmal araçlannı ve bütün kuşatma aletlerini yolda kaybettiler. Oysa sonsuz kibirleriyle bunlarla Vizima'yı, Gors Velen'i ve Novigrad'ı ele geçireceklerini sanmışlardı.

Tıpkı dağlardan inen, gitgide daha büyük kar kütlelerini beraberinde sürükleyen çığ gibi Brenna da Nilfgaard için gitgide daha ağır sonuçlar doğuruyordu. Prens de Wettyönetimindeki Verden Ordusu zor günler geçiriyordu. Skellige Adası 'na ait korsan gemileri ve Cidaris Kralı Ethain, yürüttükleri gerilla savaşıyla bu orduyu çok zorlamıştı. Ama de Wett, Brenna'daki durumu, Kral Faltestin ve Jan Natalis'in birliklerini üzerine gönderdiğini öğrenince derhâl geri çekilme emri verdi ve nehri geçerek Cintraya kaçtı. Nilfgaardlılarınyenilgiye uğradığı haberinin duyulmasıyla birlikte Ferdendeki ayaklanma yeniden patlak verdiği için de Wett kaçarken

yolları kan gölüne çevirdi. Fethedilmemiş son kaleler olan Nastrog, Rosrog ve Bodrog'da kalan güçlü birlikler ise, Cintra'da barış sağlandıktan sonra şerefiyle ve sancaklarıyla çekildi.

Aedirn'de ise Brenna haberi, düşman krallar Demavend ve Henselt'in el sıkışmalarına ve Nilfgaard'a karşı birlikte savaşmalarına yol açtı. Dük Ardal aep Dahy kumandasında Pontar Ovası 'na doğru yol alan Doğu Ordu Grubu, bu krallar ittifakına meydan okuyamadı. Nilfgaardlılara arkadan darbe indiren Redanya birlikleri ve Kraliçe Meve'nin gerilla savaşçılarıyla güçlenen Demavend ve Henselt, Ardal aep Dahy'yi Aldersberg'e kadar geri püskürttü. Dük Ardal savaşa girmeye hazırken, kaderin garip bir cilvesiyle ansızın hastalandı: Yediği bir şeyden şiddetli karın ağrıları çekip ishale yakalandı ve iki gün içinde kıvranarak can verdi. Demavend ve Henselt hiç zaman kaybetmeden Nilfgaardlılara saldırdılar ve Aldersberg'de —ilahi adaleti tesis ederek- cesurca savaşarak yendiler. Oysa Nilfgaard onlardan sayıca epeyce üstündü. Demek ki akıl ve beceri alçakça şiddeti alt edebiliyordu.

Bir meselenin daha zikredilmesi gerekir: Brenna'da Menno Coehoorn'un başına gelenleri kimse bilmiyor. Kimileri öldüğünü ve fark edilmeden bir toplu mezara gömüldüğünü söylüyor. Kimileri de canını kurtardığını ama imparatorun öfkesinden korktuğu için Nilfgaard'a dönmediğini iddia ediyor. Büyük olasılıkla Brokilon'da dryadların yanında saklandığına, orada münzevi olduğuna ve yere kadar uzanan bir sakal bıraktığına ancak çok geçmeden dertten ve tasadan orada öldüğüne inanıyor.

Halk arasında dolaşan söylentilere göre de mareşal bir gece Brenna Meydanı 'rıa dönmüş, höyükler arasında dolanmış ve, "Bana ordumu geri verin!" diye bağırmış. Sonra da o günden beri "Darağacı Tepesi" diye bilinen sırtta kendini bir kavak ağacına asmış. Geceleri ise savaş meydanını sık sık yoklayan hayaletler arasında ünlü mareşalin ruhuna da rastlamak mümkünmüş.

"Jarre dede! Jarre dede!"

Jarre başını kâğıtlardan kaldırıp terli burnundan kayan gözlüğünü düzeltti.

“Jarre dede!” diye yeniden bağırdı, en küçük kız torunu. Altı yaşındaki bu azimli ve becerikli küçük kız, neyse ki Jarre’nin uyuz damadına değil, kızına benzemişti.

“Jarre dede! Büyükanne Lucienne, şu karalama işinin bugünlük yettiğini ve akşam yemeğinin hazır olduğunu söylüyor!”

Jarre, yazılı kâğıt tabakalarını özenle üst üste koydu ve mürekkep hokkasının mantar tıpasını kapattı. Kesik kolunun ağrıdığını hissedince, hava değişiyor, diye düşündü. Yağmur yağacak.

“Jarre dedeeee!”

“Geliyorum Ciri. Geliyorum.”

Son yaralının müdahalesini tamamladıklarında saat gece yarısını çoktan geçmişti. Son ameliyatı ışık altında yapmışlardı; önce sıradan fener ışığı, sonra da büyülü ışık. Marti Sodergren, yaşadığı krizi atlattıktan sonra kendine gelmişti. Benzi ölü gibi solgun, ruhsuzmuş gibi sert hareketler yaptığı halde doğru ve etkili büyüler ortaya çıkarıyordu.

Çadırdan çıktıklarında dışarıda kapkara bir gece vardı. Dördü birden oturup sırtlarını çadır brandasına dayadı.

Arazinin her yerinde ateş yanıyordu. Hareketsiz kamp ateşlerinden, etrafta gezinen fener ve meşale alevine kadar her şey vardı. Aynca şarkılar, bağınşlar ve “Çok yaşa!” sesleri duyuluyordu.

Onların bulunduğu bölgede geceyi bunların dışında yaralıların çığlıkları ve inlemeleri, can çekişenlerin yakanşlan bölüyordu. Bunlan duymuyorlardı artık. Acının ve ölümün seslerine alışmışlardı, onlar için sıradan, doğal seslerdi bunlar, Chotla Nehri kıyısındaki kurbağa vaklamalan, Altın Gölet kıyısının akasyalannın içindeki ağustosböceği cırlamalan gibi geceyle bütünleşmişti.

Marti Sodergren, buçukluğun omzuna yaslanmış susuyordu, lola ile Shani, kollarını birbirlerine dolamış arada sırada alçak sesli anlamsız kahkahalar atıyorlardı.

Çadırın dibine oturmadan önce hepsi birer bardak votka içmişti ve Marti onlara son büyülü sözlerini armağan etmişti: Genelde diş çekiminde kullanılan, kişiyi keyiflendiren büyülü sözlerdi bunlar. Rusty bu tedavinin kandırmaca olduğunu düşünüyordu çünkü votka ve büyülü sözlerin bir araya gelmesiyle rahatlayıp gevşeyeceğine daha da bitkinleşmişti.

Anlaşılan alkol ve büyü sadece lola ve Shani üzerinde beklenen etkiyi yarattı, diye içinden geçirdi cerrah.

Döndü ve kızların gözlerinde yaşların parladığını gördü.

“İlginç,” dedi, “bu savaşta kim galip geldi acaba, bilen var mı?” diye sordu.

Marti yüzünü ona doğru çevirdi ama ısrarla sustu. Ağustosböcekleri Altın Gölet kıyısındaki çayırların üzerindeki akasyalarda cırlamayı sürdürüyor, kurbağalar vıraklıyordu. Yaralılar inleyerek yardım dileniyor ve ölüyordu. Shani ve lola, gözlerindeki yaşlara rağmen kıkır kıkır gülüyordu.

Marti Sodergen savaştan iki hafta sonra öldü. Condottieri serbest birliğinden bir subayla birlikte olmuştu. Bu macerayı subayın aksine hafife almıştı. Değişikliği seven Marti, Temeryalı bir süvari yüzbaşısıyla da birlikte olunca, kıskançlıktan gözü dönen Condottieri onu bıçakladı. Gerçi yaptığının bedelini asılarak ödedi ama şifacı kadın kurtarılamadı.

Rusty ve lola, savaştan bir yıl sonra Kızıl Ölüm diye anılan, diğer adını hastalığın taşındığı gemiden alarak Catriona vebası olarak bilinen salgın hastalık yüzünden Maribor’da öldüler. O günlerde bütün doktorlar ve rahiplerin büyük bir kısmı Maribor’dan kaçmıştı. Rusty ve lola orada kalmış, şifa dağıtmaya devam etmişti çünkü hekimdi onlar. Kızıl Ölüm’e karşı bir ilaç olmamasıyla ilgilenmiyorlardı. Hastalık ikisine de bulaştı. Rusty, lola’nın kollarında, onun büyük ve çirkin köylü ellerinin verdiği güçlü desteği alarak öldü. lola ise dört gün sonra yapayalnız öldü.

Shani, savaştan sonra yetmiş iki yıl daha yaşadı. Oxenfiirt Üniversitesi Tıp Fakültesi’nin ünlü ve saygın emekli dekanı olarak öldü. Cerrah adayları onun ünlü esprisini nesiller boyu tekrarladı: “Kırmızıyı kırmızıyla, sarıyı sarıyla, beyazı beyazla dikersen yanlış olmaz.”

Dekanın bu cümleyi her tekrarlayışında gözünden süzülen bir damla yaşı sildiğini neredeyse hiç kimse fark etmedi.

Neredeyse hiç kimse.

Altın Gölet'in kıyısındaki çayırlarda kurbağalar vıraklıyor, ağustosböcekleri cırlıyordu. Shani ve lola gözlerindeki yaşlara rağmen kıkır kıkır gülüyordu.

"İlginç, bu savaşta kim galip geldi acaba, bilen var mı?" diye tekrarladı Rusty adıyla bilinen askerî cerrah buçukluk Milo Vanderbeck.

"Rusty," dedi Marti Sodergren duygulu bir sesle. ''İnan bana, yerinde olsam en son derdim bu olurdu."

Alevlerden bazıları yüksek ve güçlüydü, kuvvetli bir şekilde yanıyor, ışık saçıyordu ama kimi de küçük ve cansızdı, titriyor, ışığı azalıyor ve sönüyordu. En sonunda ince, zayıf bir alev kalmıştı; ışık bile yaymıyor, titremiyordu. Derken büyük bir çabayla canlandı ve sonra tamamen söndü.

“Bu sönen ateş kimindir?” diye sordu Witcher.

“Senin, ” dedi ölüm.

Flourens Delannoy, Masallar ve Söylenceler

Bölüm 9

Yayla neredeyse uzaklardaki sislerin ardında kaybolmuş mavimsi gri dağlara kadar taştan bir denizi andırıyordu. Her yeri tümsek tümsekti ve her yerde sivri kayalar yükseliyordu. Gemi enkazları deniz izlenimini pekiştiriyordu. Onlarca enkaz. Kadırga, sandal, kalyon, karavel, iki direkli ve tek direkli yelkenli enkazları. Kimi oraya yeni gelmiş gibi duruyordu ama birçoğu artık ne olduğu belirsiz, onlarca, belki de yüzlerce yıldır orada durduğu gün gibi aşikâr kalas ve direk yığınına dönüşmüştü.

Bazı gemiler alabora olmuştu, bazıları da yan yatmıştı. Korkunç fırtınalar ve dalgalar tarafından savrulmuşa benziyorlardı ama bazıları bu taştan okyanusun ortasında yelkenlerini açmış yüzüyor gibi duruyordu. Dimdiktiler, gemi başı cesurca ileri uzanmış, direkleri göğe doğrultulmuştu, yelken ve bayraktan kalan parçalan rüzgârda dalgalanıyordu. Hatta hayaletlerden oluşan mürettebatlan bile hazırdı: Çürümüş kalaslar arasına sıkışmış, yelken bezine dolanmış iskeleder, ölmüş tayfalar sonsuz bir yolculuğa çıkmıştı.

Bir atlının çıkagelmesiyle birlikte duyulan nal seslerinden ürken kapkara kuşlar, seren direğinden, yelken bezlerinden ve gemi kaburgasından çığlık çığlığa havalandılar. Bir an gökyüzüne dağıldılar, sonra cıvayı andıran bir gölün üzerinde daire çizip sürü oluşturdular. Kısmen enkazın üzerinde yükselen kuleleriyle, kısmen de dikey kayalarla kaynaşmış burçlarıyla gölün üzerine doğru uzanan kapkaranlık bir kale vardı. Kelpi

huzursuzlanmaya, burnundan solumaya, kulaklarını oynatmaya başladı; enkazdan, iskelederden, ölüm manzarasından ürkmüştü. Havada daireler çizen, sonra dönüp gelerek yeniden kırık yelkenli direklerine, kurukafalara konan kapkara kuşlardan korkmuştu. Kuşlar bu tek başına gelen adıdan korkmalarının gerekmediğini anlamıştı, korkması gereken biri varsa o da atlıydı.

“Sakin ol Kelpi,” dedi Ciri farklı bir sesle. “Yolun sonu burası. Doğru yerde ve doğru zamandayız. “

Kız büyük kapının önünde belirmiş, nereden geldiği belli olmadan enkazın arasından hayalet gibi fırlayıvermişti. Onu önce kargaların gaklamasıyla uyarılan kapıdaki nöbetçiler fark etti, parmaklarıyla onu gösterip el kol hareketleriyle bağırmaya başladılar ve herkesi yanlarına çağırdılar.

Kız kulenin kapısına ulaştığında büyük bir kalabalık oluşmuştu orada. Herkes bir ağızdan konuşuyordu, bütün gözler üzerine doğrultulmuştu. Boreas Mun ve Dacre Silifant gibi onu tanıyan ve daha önce görmüş olanlar çok azdı ama adını duyanlar çoğunluktaydı. Skellen’in yeni sakinleri, paralı askerler, Ebbing ve çevresinden gelmiş sıradan eşkıyalar, şimdi hepsi yüzünde kocaman bir yara izi taşıyan, kılıcını sırtına takmış kır saçlı bu kızı şaşkınlıkla süzüyordu. Ayrıca başım dimdik tutan, biraz burnundan soluyan ve nallarını avlunun taşlarında takırdatan kara kısraktan da bakışlarını ayırmıyorlardı.

İç içe geçmiş sesler gitgide alçaldı ve büyük bir sessizlik oldu. Kısrak, nallarını balerinler gibi kaldırdı ve demirle örse vurulur gibi zemine çarptı. Partizan ve espontonlann çaprazlanarak yolu kesmesi epeyce zaman aldı. Birisi elini çekinerek dizgine doğru uzattı. At burnundan soluyordu.

“Beni bu şatonun sahibine götürün,” dedi kız ahenkli bir sesle.

Boreas Mun, neden yaptığını kendi de anlamadan kızın basması için üzengiyi tuttu ve destek amacıyla elini uzattı. Diğerleri de burnundan soluyarak zemine tekmeler vuran atı tuttu.

“Tanıdınız mı beni?” diye sordu Boreas Mun. “Daha önce karşılaşmıştık.”

“Nerede?”

“Buzların üzerinde.”

Kız adamın gözlerinin içine baktı. “O zaman yüzlerinize bakmamıştım,” dedi umursamaz bir edayla.

“Sen Gölün Hanımı’ydın.” Boreas, ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Buraya neden geldin kızım? Ne sebeple?”

“Sebebi Yennefer. Bir de yazgım.”

“Daha doğrusu ölümün,” diye fısıldadı Boreas Mun. “Burası Stygga Şatosu. Yerinde olsam kaçabildiğim kadar kaçardım buradan.”

Kız ona yeniden baktı ve Boreas onun bu bakışla ne demek istediğini hemen anladı.

Sonra Stefan Skellen göründü. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip kıza uzun uzun baktı. Ardından sert bir hareketle arkasından gelmesini işaret etti. Kız, iki yanında silahlı adamlarla hiç sesini çıkarmadan yürüdü.

“Tuhaf bir kız,” diye mırıldandı Boreas Mun ve irkildi.

“Neyse ki bizi ilgilendirmiyor artık,” dedi Dacre Silifant sitemli bir sesle. “Onunla konuştuğun için çok şaşırdım. Vargas’ı, Fripp’i, sonra da Ola Harsheim’ı öldüren cadı bu…”

“Harsheim’ı Baykuş öldürmüştü,” diye Dacre Silifant’in sö-

‘r zünü kesti Boreas. “Bu kız değil. Buzların üzerinde istese köpek yavrulan gibi bizi keser ya da boğabilirdi ama hayatımızı bağışladı. Baykuş’un da.”

“Öyle olsun.” Dacre, avlu taşlarına tükürdü. “Merhametinin karşılığını verecek şimdi Baykuş, büyücüyle ve Bonhart’la birlikte yapacak bu işi. Sanatlarının bütün inceliklerini kullanarak nasıl halledecekler onu göreceksin, Mun. Derisini şeritler halinde yüzecekler.”

“İnanırım,” diye homurdandı Boreas. “Çünkü onlar katil. Hoş, onlara hizmet ettiğimize göre biz de pek matah sayılmayız.”

“Bir seçim şansımız var mı peki? Yok.”

Skellenli paralı askerlerden biri ansızın küçük bir çığlık attı, hemen sonra bir diğeri. Bir başkası sövmeye, öteki inlemeye başladı. Biri de hiç sesini çıkarmadan eliyle bir yeri gösterdi.

Kulenin mazgal dişlileri, taşıyıcı taşlan, çıkıntılan, korkuluktan, sivri çatısı, çatı oluktan üzerinde göz alabildiğine kara kuşlar oturuyordu. Ses çıkarmadan enkazlardan havalanıp oraya konmuşlardı, sessiz bir bekleyiş içindeydiler.

“Ölümün kokusunu almış bunlar,” diye homurdandı paralı askerlerden biri.

“Leş kokusunu da,” diye ekledi bir başka asker.

“Seçim şansımız yok,” diye tekrarladı Silifant, Boreas’a bakarak.

Boreas Mun gözlerini kuşlara çevirdi. “Belki de olmasının zamanı gelmiştir.”

Üç parçadan oluşan, iki yanında heykeller dizili büyük bir merdiveni çıktılar, geniş bir holün çevrelediği sütunlu bir yoldan geçtiler. Ciri cesurca yürüyordu, kendisine eşlik edenlerin silahları ve katil suratları bile ürkütmüyordu onu. Donmuş gölün orada gördüğü kişilerin yüzlerini anımsamadığını savunarak yatan söylemişti. Şimdi onu asık suratta bu korkunç şatoya götüren Stefan Skellen’in buzun üzerinde tir tir titrediğini, dişlerinin takırdadığını çok iyi anımsıyordu.

Şimdi arkasına dönüp onu bakışlarıyla âdeta delip geçen Skellen’in kendisinden hâlâ biraz korktuğunu hissetti. Ciri derin bir soluk aldı.

Yıldız şeklindeki kubbesini yan kemerlerin desteklediği, sütunlar üzerine kurulmuş bir hole vardılar ve örümcek şeklinde bir avizenin altına girdiler. Ciri, onu orada kimin beklediğini gördü. Midesinin korkuyla büzüldüğünü, yumruklarının sıkıldığını, kaskatı kesildiğini hissetti.

Bonhart üç adımda yanındaydı. Ciri'yi tuniğinden iki eliyle göğüs hizasında yakaladı. Kaldırıp kendine doğru çekerek solgun balık gözleriyle kızın yüzünü aynı çizgiye getirdi.

"Beni tercih ettiğine göre cehennem gerçekten korkunç olmalı," dedi boğuk bir sesle.

Ciri yanıt vermedi. Skellen'in nefesi alkol kokuyordu.

"Yoksa senin gibi küçük bir canavarı cehennem almak istemedi mi? O şeytan kulesi zehrini tadınca nefretle tükürüp atmıştır seni belki de."

Kızı biraz daha kendine doğru çekti. Ciri başını yana çevirdi.

"Haklısın," dedi Skellen usulca. "Korkmakta haklısın. Sonun geldi. Artık buradan kaçamayacaksın. Bu şatoda damarlarında kan bırakmayacağım."

"Bitti mi Efendi Bonhart?"

Ciri, bu sesin sahibini anında tanımıştı. Büyücü Vilgefortz'du bu. Thanedd Adası'nda zincire vurulmuş bir esirken, daha sonra Martı Kulesi'nde Ciri'nin peşine düşmüştü. Vaktiyle adada çok azamedi ve yakışıklıydı ama şimdi yüzünde bir değişiklik olmuş, bu da onu çirkin ve ürkütücü biri yapmıştı.

"İzninizle Efendi Bonhart," dedi büyücü, taht benzeri koltuğunda kımıldamadan, "ev sahibi olarak konuğumuza, Stygga Şatosu'na hoş geldin, diyerek görevimi yerine getirmek istiyorum. Hanımefendi Cintralı Cirilla, Pavetta'nın kızı, Calanthe'nin torunu, ünlü Lara Dorren aep Shiadhal'ın nesli. Hoş geldin. Lütfen yaklaş."

Büyücünün kibarlık maskesi altında gizlediği alaycı tarzı, son iki sözcükte kaybolmuştu. Yerini tehdit ve emir almıştı. Ciri korktuğunu hissetti. Felç eden, dehşet bir korku.

"Daha yakına," diye tısladı Vilgefortz. Adamın yüzündeki tersliğin kaynağını şimdi fark etmişti Ciri. Sol gözü diğerinden hayli küçüktü,

sürekli seğiriyor, buruşuk gri mavi göz boşluğunda çılgınca gidip geliyordu. İğrenç bir manzaraydı bu.

“Duruşun cesur, yüzünde korkudan eser yok,” dedi büyücü başını yan yatırarak. “Saygı duydum. Tabii cesaretinin kaynağı budalalık değilse. Olası bir saçma düşünceyi derhâl akimdan çıkarmanı isterim. Efendi Bonhart’ın da çok güzel belirttiği gibi buradan kaçamayacaksın. Ne ışınlamayla ne de kendi özel becerilerinle.”

Vilgefortz’un doğru söylediğini Ciri biliyordu. Önceleri, acil durumda son anda kaçabileceğine, zamanlara ve mekânlara sığınabileceğine kendini inandırmıştı. Şimdiyse bu umudunun onu yanılttığını, saçmalık olduğunu biliyordu. Şato haince, düşmanca ve yabancı bir büyüyle zonkluyordu; bu düşmanca ve yabancı büyü ona da geçmiş, içine işlemişti. Bir salyangoz misali beyninde, bağırsaklarında parazit gibi geziniyordu. Ciri bu duruma engel olamıyordu. Düşman onu ele geçirmişti. Çaresizdi.

Ne yapağımı bilsem, ne işe yarayacak ki? Buraya neden geldiğimi bilsem ne olacak? Her şey bahane. Ne olacaksa olsun.

“Aferin,” dedi Vilgefortz. “Durumu doğru değerlendiriyorsun. Ne olacaksa olacak. Ben nasıl karar verirsem öyle olacak. Peki, nasıl karar vereceğimi de tahmin edebiliyor musun güzelim?”

Ciri yanıt vermek istedi ama kurumuş ve kasılmış boğazının yarattığı engeli aşmasına fırsat kalmadan Vilgefortz yine atıldı çünkü kızın düşüncelerini araştırıp anlamıştı.

“Elbette ediyorsun. Dünyaların hâkimi. Zamanların ve mekânların hâkimi. Evet güzelim, evet. Ziyaretin beni şaşırtmadı. Gölden nereye kaçtığını ve bunu nasıl yaptığını biliyorum. Orada kiminle ve neyle karşılaştığını biliyorum. Buraya ne şekilde ulaştığını biliyorum. Bilmediğim tek şey var: Yol uzun muydu? Sana bolca izlenim kazandırdı mı?

“Ah,” diye haince sırıttı Vilgefortz, yine kızdan önce davranarak. “Yanıt vermen gerekmez. İlginç ve heyecanlı geçtiğini biliyorum. Kendim denemek için sabırsızlanıyorum. Yeteneğini kıskanıyorum. Benimle paylaşmak zorundasın güzelim. Evet, ‘zorundasın’ doğru sözcük.

Yeteneğini benimle paylaşmadığın sürece elimden kurtulamayacaksın. Ne gündüzleri ne de geceleri kurtulamayacaksın elimden.”

Ciri sonunda kavramıştı, boğazını düğümleyen şey, korku değildi yalnızca. Büyücü, büyüyle ağzını tıkamış, soluksuz bırakmıştı. Şimdi de alay ediyordu onunla. Başkalarının gözü önünde alçaltıyordu.

“Yennefer’i… serbest bırak,” diyebildi Ciri, gösterdiği çabadan iki büklüm olarak. “Bırak onu… Bana da ne istersen yap.”

Bonhart höykürerek güldü, Stefan Skellen de kahkahayı bastı. Vilgefortz, serçe parmağını korkunç gözüne bastırdı.

“Sana zaten ne istersem yapacağımı bilemeyecek kadar budala olamazsın. Teklifin pek dokunaklı, yani zavallı ve gülünç.”

“Bana ihtiyacın var.” Ciri büyük bir güç harcayarak başını kaldırdı. “Çocuk doğurtmak için ihtiyacın var bana. Herkes bunu istiyor, sen de öyle. Evet elindeyim ama kendim geldim… Neredeyse dünyanın her yerinde peşimden koştuğun halde yakalayamadın beni. Buraya kendim geldim ve sana kendi isteğimle teslim olacağım. Yennefer için. Onun yaşaması için. Gülünç mü geliyor sana? O zaman zor ve şiddet kullanarak dene bakalım… Keyfinin bir çırpıda kaçacağını göreceksin.”

Bonhart kıza doğru atıldı, kırbacıyla hız aldı. Vilgefortz’un sözde önemsiz bir hareket yapması ve elini hafifçe oynatması kırbacın Bohnart’ın elinden düşmesine, Bonhart’ın ise kayaya çarpmış gibi sendelemesine yol açtı.

“Efendi Bonhart,” dedi Vilgefortz parmağım ovalarken, “görüyorum ki bir konuğun görevlerini anlamakta hâlâ zorlanıyorsunuz. Şunu aklınıza iyice koyun: Konuk olan kişi mobilyalara ve sanat objelerine zarar vermez, koltuklan ve ulaşılması zor yerleri kirletmez. Diğer konuklara tecavüz etmez, onlan dövmez. Tabii, ev sahibi tecavüz ve dövme işini tamamlayıncaya, tecavüzün ve dayak atmanın serbest olduğunu açıklayıncaya kadar. Az önce söylediklerimden sen de doğru bir sonuç çıkarabilmeksin Ciri. Yapamıyor musun? O halde yardımcı olayım. Kendini bana teslim edeceksin, sözümü dinleyip her şeye hazır olacaksın, sana ne istersem yapmama boyun eğeceksin. Bunun cömertçe bir teklif olduğunu

mu düşünüyorsun? Yanılıyorsun. Şöyle ki ben sana canımın istediklerini değil yapmak zorunda olduklarımı yapacağım. Bir örnek verirsem, Thanedd'in rövanşı olarak en az bir gözünü oymak isterdim ama yapamam çünkü korkarım buna dayanamaz, ölürsün.'"

Ciri anlamıştı: Ya şimdi ya Aif/Yarım bir dönüşle, Kırlangıç'ı kınından çekti. Şato bir anda dönmeye başladı, düştüğünü, dizini berbat bir şekilde çarptığını hissetti. Alnını yere dayayıp iki büklüm oldu, kusmamak için kendini güçlükle tuttu. Kılıç, hissizleşen parmaklarından kayıp düştü. Kılıcı biri tutup yerden aldı.

"Eveeet," dedi Vilgefortz ve kavuşturduğu ellerine çenesini dayadı. "Nerede kalmıştık? Aa evet, senin teklifinde. Yennefer'in hayatı ve özgürlüğü karşılığında… Karşılığında ne? Şiddet ve zor kullanmama gerek kalmadan kendini bana teslim mi edeceksin? Kusura bakma Ciri. Sana yapacaklarım için şiddet ve zor kaçınılmaz.

"Evet, evet," diye tekrarladı ve kızın öksürmesini, tükürmesini ve öğürmesini izledi. "Şiddet ve zor kullanmadan ne yazık ki olmayacak. Aynca sana yapacağım şeyleri isteyerek kabul etmezsin, inan bana. Gördüğün gibi teklifin yalnızca zavallı ve gülünç değil aynı zamanda değersiz. Yani kabul etmiyorum. Götürün şunu. Doğrudan laboratuvara."

Laboratuvar, Ciri'nin Ellander'deki Melitele Tapınağı'nda gördüğünden farksız sayılırdı. Burası da bolca ışıklandırılmış, aydınlık, temizdi. İçeride üzerleri sac kaplı uzun masalar vardı, masa tablaları camdı, üzerleri cam, şişe, tüp, imbik, kâse, alambik ve tıslayıp fıslayan bir sürü tuhaf araç gereç doluydu. Tıpkı Ellander'de olduğu gibi burası da eter, alkol, formalin ve insanın içinde korku yaratan başka bir madde daha kokuyordu. Güler yüzlü rahibelerin ve güler yüzlü Yennefer'in olduğu ferah tapınakta bile, Ciri laboratuvara girince korkunun kokusunu alırdı. Oysa Ellander'de onu kimse zorla laboratuvara sokmamıştı, iterek banka oturtmamış, omuzlarından ve kollarından sertçe kavramamıştı. Ellander'de laboratuvarın ortasında yapılacak sadistliklerin habercisi korkunç bir çelik sandalye yoktu. Orada beyazlar giymiş kel kafalı tipsiz adamlar da yoktu; Bonhart ve heyecandan kıpkırmızı kesilmiş, dudaklarını yalayan Skellen de yoktu. Bir gözü normal, diğeri küçük ve iğrenç olan Vilgefortz da yoktu.

Vilgefortz, üzerine ürkütücü aletler koyduğu masadan uzaklaştı.

“Görüyor musun güzelim,” dedi yaklaşarak, “sen benim için kudretin ve hâkimiyetin anahtarısın. Yakında batmaya mahkûm olan bu boktan dünya üzerinde hâkimiyet demiyorum, bütün dünyalar üzerinde hâkimiyet. Bütün zamanların ve mekânların üzerinde hâkimiyet. Beni anladığından kuşkum yok çünkü zamanlatın ve mekânların bazılarında sen de bulundun.”

Vilgefortz kısa bir duraksamadan sonra gömleğinin kollarını kıvırarak, “Maalesef itiraf etmek zorundayım ki hâkimiyet için yanıp tutuşuyorum. Sana beylik bir söz gibi gelecek ama hükümdar olmak istiyorum. Önünde herkesin eğildiği, sırf var olduğu için övülen, dünyalarım felaketlerden kurtaracağı için tanrı mertebesinde görülen bir hükümdar. İnsanları sırf canı istediği için kurtaracak olsa bile tapılan bir hükümdar. Ah Ciri, sadakati alicenaplığımla ödüllendireceğimi, isyanı ise acımasızca cezalandıracağımı düşündükçe mutluluktan uçuyorum. Bütün nesillerin bana tapıp bana dua edeceklerini, sevgimi ve lütfumu ihsan etmem için yalvaracaklarını düşünmek ruhuma ilaç gibi geliyor. Bütün nesiller, bütün dünyalar Ciri. Aç şimdi kulaklarını, beni iyi dinle. Duyuyor musun? Bizi Vilgefortz’un kasırgasından, açlığından, ateşinden, savaşından ve öfkesinden koru…”

Parmaklarını kızın yüzünün önünde oynattı, sonra ansızın yanaklarına yapıştı. Ciri bir çığlıkla kendini sağa sola attı ama sımsıkı tutuluyordu. Dudakları titremeye başladı.

Vilgefortz bunu fark edip kıs kıs güldü. “Kader çocuğu.” Sinirli bir kahkaha attı, dudak kenarlarında beyaz köpükler belirdi. “Aen Hen Ichaer, elflerin kutsal Kadim Kan’ı… Artık yalnızca bana ait.”

Birden dimdik doğruldu, ağzını sildi.

“Ne kadar ahmak ve mistisizm yanlısı varsa,” dedi her zamanki soğuk sesiyle, “kocakarı masallarına, efsanelere ve kehanetlere göre hareket etmeye çalıştı. İçinde taşıdığın genin, atalarının mirasının peşine düştü. Gökyüzünü, gölün üzerine yansıyan yıldızlarla karıştırdılar ve büyük olasılıklar vaat eden genin geliştiğine, gücünün zirvesine senin çocuğunla ya da çocuğunun çocuğuyla ulaşacağına inandılar. Böylelikle senin

çevrende büyülü bir atmosfer oluştu, buhur yükseldi. Lakin gerçek bayağı ve sıradan. Bak güzelim, önemli olan senin kanın. İşin gerçeği bu.”

Masadan bir karış uzunluğunda bir enjektör aldı. İğnenin altına ince, hafifçe eğik bir boru takılmıştı. Ciri dudaklarının kuruduğunu hissetti. Büyücü enjektörü ışığın altına tutup inceledi.

“Birazdan,” dedi, “seni soyup şu merakla baktığın koltuğa oturtacaklar. Çok keyifli sayılmayacak bir pozisyonda yaklaşık bir saat kalacaksın. Seni koltuk kadar büyülediğini fark ettiğim şu alet yardımıyla döllendirileceksin ama sıkıntı yaşamayacaksın. Yumurtanın doğru yere tutunması ve dış gebelik söz konusu olmaması için sana damardan vereceğim iksirlerin etkisiyle yan baygın olacaksın. Korkman gerekmez, deneyimliyim, bu işlemi yüzlerce kez yaptım. Gerçi kaderin seçtiği birine uygulamadım ama seçilmiş yumurtalıklannın ve rahminin sıradan genç kadınlannkinden pek farklı olacağını düşünmüyorum.

“Sıra şimdi en önemli noktaya geldi.” Vilgefortz, sözlerinin tadını çıkanyordu. “Belki üzülecek, belki de sevineceksin, çocuk doğurmayacağım bilmelisin. Kim bilir belki gerçekten olağanüstü yeteneklere sahip büyük bir seçilmiş olabilir, dünyanın kurtarıcısı ve halkların kralı olur. Bunu kimse garanti edemez, ayrıca o kadar beklemeye niyetim de yok. Bana kan lazım. Daha doğrusu plasenta kanı. İçinde plasenta oluşur oluşmaz çıkarıp alacağım. Planlarımın ve amaçlarımın bundan sonraki bölümü, tahmin edebileceğin gibi güzelim, seninle ilgili olmayacak. Bu yüzden seni bu konuda bilgilendirmeme de gerek yok, gereksiz moral bozukluğu olur.”

Susup bilinçli bir ara verdi. Ciri dudaklarının titremesine engel olamıyordu.

“Şimdi,” dedi büyücü abartılı el hareketleriyle, “koltuğa geçmeni rica ediyorum Hanımefendi Cirilla.”

“Şimdi,” dedi büyücü abartılı bir el hareketiyle, “koltuğa gedmeni rica “Yennefer köpeğinin bu sahneyi görmesi yerinde olur,” dedi Bonhart, kır sakallarının arasından dişlerini göstererek. “Buna hakkı var!”

“Aa evet.” Vilgefortz gülerken ağzının kenarlarında yine köpükler oluşmuştu. “Döllenme, bütün yakın akrabaların bulunmasını gerektiren kutsal ve heyecan verici bir iş, bir gizemdir. Yennefer, kızın annesi sayılır ve ilkel toplumlarda kız anneleri gelin yatağının yanında bekler. Hadi getirin buraya!”

“Şu döllenme meselesi,” dedi Bonhart, büyücünün kel yardımcılarının soymaya başladığı Ciri’nin üzerine eğilerek, “alışıldık yollardan yapılamaz mı Efendi Vilgefortz? Geleneklere uygun olarak?”

Skellen bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. Vilgefortz kaşlarını hafifçe çattı. “Hayır,” diye itiraz etti buz gibi bir sesle. “Hayır Bonhart. Yapılamaz.”

Durumun ciddiyetini ancak kavrayan Ciri, tiz bir çığlık attı. Ardından bir kez daha.

“Aa çok ayıp!” Büyücü yüzünü buruşturdu. “Dimdik bir başla, cesurca ve elimizde kılıçla aslanın inine girdik, şimdi de küçücük bir cam tüpten korkuyoruz, öyle mi? Utanmalısın, güzelim.”

Utanmak gibi bir derdi olmayan Ciri, üçüncü kez öyle bir bağırdı ki laboratuvar araç gereçleri titremeye başladı.

Ardından Stygga Şatosu’nun her yeri ansızın bağırtılar ve alarmlarla karşılık verdi.

“Bunda bir uğursuzluk var çocuklar,” dedi Stupps, bir espontonun demir kaplamalı sapıyla avlunun taşları arasındaki kurumuş tezekleri kazırken. “Göreceksiniz, biz garibanların başına bir uğursuzluk gelecek.”

Arkadaşlarına baktı ama nöbetçilerden yanıt veren olmadı. Ana kapıdaki nöbetçilerin yanında bekleyen Boreas Mun da sesini çıkarmadı. Emirle değil kendi isteğiyle orada kalmıştı. Silifant gibi Baykuş’un arkasından gidebilir. Gölün Hanımı’nın başına gelecekleri kendi gözleriyle görebilirdi ama Boreas böyle bir şeyi izlemek istemedi. Avluda, açık havada durmayı, kızın götürüldüğü üst kattaki salonlardan ve odalardan uzak kalmayı yeğlemişti. Burada kızın çığlıklarını bile duymayacağından emindi.

“Bu kara kuşlar kötü günlerin habercisi.” Stupps başıyla kargaları gösterdi, hâlâ duvarların üstünde ve cam önlerinde oturuyorlardı. “Kısrak sırtında gelen şu şey, şu genç kız hayra alamet değil. Baykuş’a kötü bir iş için hizmet ediyoruz, bakın söylemedi demeyin. Ayrıca Baykuş’un artık soruşturma başkam, yani önemli bir adam olmadığı, bizim gibi hor görülen biri olduğu konuşuluyor. İmparator fena bozukmuş ona. İmparator bizi yakalarsa olan biz garibanlara olur.”

“Öyle, öyle!” dedi pos bıyıklı, tüylü bere takmış diğer nöbetçi. “Urgan yakındır artık! İmparatoru kızdırdıysa vay haline!”

Stygga Şatosu’na, Skellen’in oluşturduğu bir paralı asker grubuyla kısa bir süre önce gelen bir başka nöbetçi, “Eh, imparatorun bizimle uğraşmaya zamanı kalmaz artık çünkü başka dertleri var şimdi. Kuzeyde bir yerlerde fırtına gibi bir savaş yapılmış, deniyor. Kuzeyliler imparatoru yenmiş, hem de öyle böyle değilmiş.”

“Bu durumda, Baykuş’un yanında yer almamız o kadar da kötü bir şey olamaz, değil mi?” diye sordu bir başka nöbetçi. “Yıldızı parlayanın saflarında yer almak her zaman iyidir.”

“Doğru,” dedi aralarına yeni katılan. “Böylesi daha iyi. Bence r Baykuş yükselecek. Biz de onunla birlikte!”

“Ah çocuklar, ah.” Stupps, espontonun üzerine eğildi. “At kuyruğu kadar aptalsınız.”

Siyah kuşlar, kulakları sağır edercesine kanat çırparak ve çığırarak havalandı, gökyüzünü siyaha boyadı ve kalenin çevresini bulut gibi kapladı.

“Ne oluyor be?” diye sızlandı nöbetçilerden biri.

“Lütfen kapıyı açın.”

Boreas Mun, ansızın keskin bir baharat kokusu aldı: Adaçayı, nane ve kekik karışımıydı bu. Tükürüğünü yuttu, başını iki yana salladı. Gözlerini bir açıp bir kapadı ama fayda etmiyordu. Yanlarında ansızın beliren çelimsiz, kır saçlı, vergi memurunu andıran adamın gitmeye niyeti yoktu. Öylece

duruyor ve dudaklarını aralamadan gülümsüyordu. Boreas'ın birden dikilen saçları, beresini havalandıracaktı neredeyse.

"Lütfen açın kapıyı," diye tekrarladı gülümseyen adam. "Hem de hemen çünkü böylesi sizin için daha hayırlı olur."

Stupps, espontonu elinden bıraktı, dudaklarını sessizce oynatmaya başladı. Bakışları bomboştu. Ötekiler doğallıktan uzak kaskatı adımlarla robot gibi kapıya doğru yürüdüler. Kalası kaldırıp sürgüyü yana ittiler.

Dört atlı gümbür gümbür ön avluya daldı.

Adamlardan birinin saçları bembeyazdı, elindeki kılıcını şimşek gibi sağa sola savuruyordu. Diğeri sarışın bir kadındı, atı dörtnala koşarken yayını çekiyordu. Üçüncü atlı genç bir kızdı, hız aldı ve Stupps'un şakağını yardı.

Boreas Mun, yere düşen espontonu kaptı, sapını kendine siper etti. Dördüncü adı bir anda tepesinde belirdi. Miğferinin iki yanına yırtıcı bir kuşun kanadan tutturulmuştu. Adam kılıcını havaya kaldırdı.

"Bırak Cahir," dedi ak saçlı sert bir sesle. "Zamandan ve kandan tasarruf edeceğiz. Milva, Regis, şu tarafa…"

"Hayır," diye kekeledi Boreas, neden böyle davrandığını kestiremeden. "Gitmeyin o tarafa. Boş bir duvar var orada yalnızca. Şu taraftan ilerleyin, merdiveni çıkın… Üst kata. Gölün Hanımı'm kurtarmak istiyorsanız… Acele edin."

' "Teşekkürler," dedi ak saçlı. "Teşekkürler yabancı. Regis, duydun mu? Önden git!"

Az sonra ön avlu cesetten geçilmiyordu. Hâlâ espontonun sapından destek alan Boreas Mun'un dizleri tir tir titriyordu.

Kargalar çığırarak Stygga Şatosu'nun tepesinde daireler çiziyor, kuleleri ve burçları cenaze çelengi gibi sarmalıyordu.

Vilgefortz, koşarak yanına gelen paralı askerin anlattıklarını soğukkanlı bir edayla ve taş kesilmiş bir yüzle dinliyordu. Gelgeldim sürekli kırpıştırdığı

huzursuz gözü onu ele veriyordu.

“Son anda gelen takviyeler,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “İnanılır gibi değil. Olacak iş değil. Ya da olsa olsa en adi panayır gösterilerinde olur. Bana bak evladım, bir iyilik yap ve bütün bunları uydurduğunu söyle, hani değişiklik olsun diye mesela.”

“Asla uydurmuyorum!” dedi paralı asker dehşetle. “Anlattık-’ lanm gerçek! B iril eri baskın yaptı… Koca bir grup…”

“Tamam, tamam,” diye askerin sözünü kesti büyücü. “Şaka yaptım. Skellen, bu konuyla bizzat ilgilen. Altınlarımla kurduğun birliğinin ne işe yaradığını kanıtlaman için sana muazzam bir fırsat işte.”

Baykuş ayağa fırladı. Heyecandan ellerini nereye koyacağını ’ bilemiyordu. “Sen bu işi hafife almıyor musun, Vilgefortz?” diye , bağırdı. “Durumun ciddiyetinin bilincinde değilmiş gibisin. Şa toya bir saldın olmuşsa, bunu Emhyr’in ordusu yapmıştır! Bunun anlamı da…”

“Hiçbir anlamı yok,” diye sözünü kesti büyücü. “Ben senin derdini biliyorum ama arkanda olmam moralini yükseltecekse, neden olmasın. Gidelim. Siz de, Efendi Bonhart.”

O korkunç gözünü Ciri’ye doğrultarak, “Sana gelince,” dedi, “sakın havalara girme. Bu ucuz kurtarma numarasıyla çıkagelenin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Seni temin ederim ki bu ucuz numara dehşete dönüşecek.”

Uşaklara ve yardımcılara başıyla işaret etti. “Hey, siz! Kızı dimeritle zincirleyin, hücreye kapatın, üzerine üç kilit asm, kapıdan bir adım olsun uzaklaşmayın. Aksi halde kafalarınızı koparırım, anlaşıldı mı?”

“Emredersiniz efendim.”

Bir koridora varıp oradan heykellerle dolu bir salona girdiler. Yollarını kesen yoktu. Karşılaştıkları birkaç uşak da onları görür görmez hemen kaçmıştı.

Bir merdiven çıktılar. Cahir, bir tekmeyle karşılarına çıkan kapıyı kırdı. Angouleme bir savaş çığlığı koparıp odaya daldı. Kapının önünde duran ama nöbetçi sandığı bir zırhın miğferini bir kılıç darbesiyle başından indirdi. Düştüğü yanılgıyı anlayınca kahkahalara boğuldu. “Ayy, şuraya bakın, ha ha ha…”

“Angouleme!” diye kükredi Geralt. “Durma! Devam et!”

Önlerinde bir kapı açıldı ve ardmda ne oldukları anlaşılmayan silüetler belirdi. Milva yayını çekip vurdu. Biri can havliyle bağırdı. Sonra kapı kapandı. Geralt, bir sürgünün itildiğini duydu.

“Devam, devam!” diye bağırdı. “Durmak yok!”

“Witcher,” dedi Regis. “Böyle dolanıp durmamızın bir anlamı yok. Ben gidiyorum… Keşif uçuşu yapacağım.”

“Uç.”

Vampir bir anda yok oldu. Geralt’ın durup şaşırmaya vakti olmadı.

Bu kez silahlı kişilerle karşılaştılar. Cahir ve Angouleme bağırarak üzerlerine atılınca hemen kaçmaya başladılar. Anlaşılan Cahit’in kanatlı müthiş miğferinden çok ürkmüşlerdi.

Sütunlu bir revaka geldiler, holün ortasında bir galeriydi burası. Şatonun sütunlu girişinden yaklaşık yirmi adım uzakta bir yerde, galerinin karşı tarafında birileri belirdi. Çığlıklar yankılandı. Havada oklar uçmaya başladı.

“Siper ahin!” diye bağırdı Witcher.

Üzerlerine ok yağıyordu. Okların tüyleri uçuşuyor, uçlan heykellerden kıvılcımlar çıkanyor, duvarlann mermerlerini deliyor, ince tozlan etrafa uçuşturuyordu.

“Eğilin! Korkuluklann arkasına geçin!”

Hemen eğildiler, taş yapraklarla bezeli helezon şeklindeki tırabzanlan siper almaya çalıştılar ama tümüyle zarar görmeden kurtulamadılar. Witcher,

Angouleme’in bir çığlık atıp kan içinde kalan kolunu tuttuğunu gördü.

“Angouleme!”

“Yok bir şey! Etime girdi yalnızca!” dedi kız titreyen sesiyle ve Geralt’ın zaten anladığı durumu doğrulamış oldu. Eğer okun ucu kemiğini kırmış olsaydı, Angouleme bunun şokuyla bayılırdı.

Galerideki okçular durmaksızın vuruyor, takviye istiyorlardı. Aralarından birkaçı yan taraflara koşup bulundukları yerde sıkışan gruba daha dar bir açıdan isabet ettirmeye çalıştı. Geralt içinden küfrü basa. Kemerlere kadar olan mesafeyi tahmin etmeye çalıştı ama pek yakın gibi görünmüyordu. Ancak bulundukları yerde kalmak, ölüm demekti.

“Kaçalım!” diye bağırdı Geralt. “Dikkat! Cahir, Angouleme’e yardım et!”

“Bizi öldürürler!”

“Kaçalım! Başka çare yok!”

“Olmaz!” diye bağırdı Milva ve avucunda yayıyla ayağa kalktı. Okçu pozisyonuna geçti, elinde yay tutan bir savaşçı kadın heykelini andırıyordu. Galerideki okçular bir ağızdan haykırdılar.

Milva yayın kirişini bıraktı.

Okçulardan biri geriye doğru savrulup duvara tosladı. Duvarda fışkıran kanlardan, dev bir ahtapotu andıran bir desen oluştu. Galeriden çığlıklar, öfke, hiddet ve korku dolu bir uğultu yükseldi.

“Büyük Güneş adına…” diye inledi Cahir. Geralt onun kolunu sıktı.

“Kaçıyoruz! Angouleme’e yardım et!”

Galerideki okçuların tamamı Milva’yı hedef almıştı. Çevresindeki sıvaların dökülmesine, kırılmış mermer ve ok uçlan havada uçuşmasına karşın kızın kılı bile kıpırdamıyordu. Kirişi usulca bıraktı. Yine bir çığlık duyuldu, bir okçu daha çuval gibi yığıldı, kanı ve beyninin parçalan arkadaşının üzerine sıçradı.

“Şimdi!” diye bağırdı Geralt, nöbetçilerin galeriden kaçtığım, oklara hedef olmamak için yere yattıklannı görünce. Aralarından en cesur üç kişi ok atmaya devam ediyordu.

Oklardan biri direklerden birine saplanınca Milva’nın üzerine kireç tozlan yağdı. Milva, yüzüne düşen saçlannı üfleyerek dağıttı ve yayını çekti.

“Milva!” Geralt, Angouleme ve Cahir kemerin altına ulaşmışlardı. “Bırak artık! Kaç!”

“Bir tane daha!” dedi Milva, okunun tüyünü dişlerinin araşma kıstırmıştı.

Ok fırladı, üç cesur okçudan biri inledi, korkuluklann üzerinden düşüp avlu taşlannın üzerine düştü. Bunu gören diğerlerinin bütün cesareti kınldı. Kendilerini yere atıp korkuluğa iyice sokuldular. Takviye için gelenler Milva’nın oklarına hedef olmamak için galeriye çıkmaya cesaret edemediler.

Biri hariç.

Bu kişi, Milva’nın dikkatini hemen çekmişti. Ufak tefek, çelimsiz ve koyu tenliydi. Sol ön koluna yıpranmış bir deri sarmış, sağ eline okçu eldiveni takmıştı. Milva, adamın biçimli, saplan oymalı kompozit yayını kaldınp ahenkli hareketlerle çektiğini gördü. Tümüyle gerilmiş kirişi koyu tenli yüzüne kadar çektit ğini, kırmızı tüylerin tenine değdiğini gördü. Adamın iyi hedef aldığını da gördü.

Milva yayım hızla havaya kaldırdı, ahenkle çekti, hedefini daha p çekerken belirledi. Kiriş yüzüne, tüyler ağzının kenanna değdi,

“Sertçe, daha da sertçe Mariacık. Yüzüne kadar. Kirişi parmak-, larınla çevir ki ok yatağından kaymasın. Elini yanağına bastır.

Hedef al! İki gözünü de aç! Soluğunu tut. Vur!”

Yün koruyucuya karşın, kiriş sol ön kolunu çok acıtmıştı.

Babası bir şey söylemek istemiş ama öksürük nöbeti izin vermemişti. Ağır, kuru ve can acıtan bir öksürük. Öksürüğü gitgide şiddetleniyor, diye

aklından geçirdi Maria Barring, yayı aşağıya doğru indirirken. Şiddetleniyor ve sıklaşıyor. Dün keçi vurmaya çalışırken öksürmeye başladı. Bu yüzden öğle yemeğinde haşlanmış tuzçalıst vardı yalnızca. Haşlanmış tuzyalısından nefret ediyorum.

. Açlıktan ve yoksulluktan nefret ediyorum.

Baba Barring hırıltıyla soludu. “Okun hedeften iki karış uzağa düştü, kızım! Tam iki karış! Kirişi bırakırken titreme demiştim sana! Kıçına salyangoz girmiş gibi zıplıyorsun. Hedef alman da çok uzun sürüyor. Yorgun elinle vuruyor ve boş yere ok harcıyorsun!”

“Ama hedefi vurdum! Üstelik iki değil, bir karış uzağa attım.”

“Ukalalık yapma! Tanrılar bana oğlan yerine sersem bir kız vermekle ne büyük bir cezaya çarptırdı beni!”

“Sersem değilim ben!”

“Birazdan göreceğiz. Bir ok daha. Söylediklerimi sakın unutma. Yere çakılmış gibi durmalısın. Hemen hedef alıp vuracaksın. Yüzünü niye ekşittin öyle?”

“Çünkü beni azarlıyorsun.”

“Bu benim baba olarak hakkım. Vur.”

Kız, yayı çekerken dudaklarını büzmüştü, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Babası durumu fark etti.

“Seni seviyorum Mariacık,” dedi kısık sesle. “Bunu hiç unutma.”

Kız, tüyler ağzının kenarına değer değmez kirişi bıraktı.

“Aferin,” dedi babası, “aferin kızım.”

Ve boğulurcasına öksürmeye başladı.

Galerideki yanık tenli okçu bir anda gözden kayboldu. Milva’nın oku, sol koltuk altına isabet etmiş, derine işlemişti, kaburgalarını, ciğerini ve kalbini parçalamıştı.

Yanık tenli okçunun saliseler önce attığı kırmızı tüylü oku Milva’nın karnına saplanıp sırtından çıktı ama öncesinde kalça kemiğine girip bağırsaklarını ve atardamarlarını yırtınıştı. Okçu kız, boğa çarpmış gibi yere yuvarlandı.

Geralt ve Cahir bir ağızdan bağırdı. Milva’nın düştüğünü görür görmez yeniden oklarına davranan galerideki okçulara aldırmadan kendilerine siper olan kemerin altından fırlayıp Milva’yı ok yağmuru altında sürükleyip götürdüler. Cahir’in miğferine bir ok şakırtıyla çarptı. Bir sonraki, Geralt’ın kuşkusu yoktu bundan, Cahir’in kafasını uçurabilirdi ama nasıl olduysa kurtulmuştu bu oktan.

Milva, geçtiği yerlerde arkasında kanlı, geniş bir şerit bırakıyordu. Onu yatırdıkları yerde birkaç saniyede bir kan gölü oluştu. Cahir sövüyor, elleri titriyordu. Geralt, çaresizlik ve öfke içinde kıvranıyordu.

“Teyze!” diye haykırdı Angouleme. “Teyze, ölmeee!”

Maria Barring ağzını açtı, içi parçalanırcasına öksürdü, tükürdüğü kanlar çenesinden aktı.

“Ben de seni seviyorum baba,” dedi net bir sesle.

Ve öldü.

Kel kafalı yardımcılar, çırpınan ve bağıran Ciri’yle baş edemedikleri için uşaklar yardıma koşmuştu. İçlerinden okkalı bir tekme yiyen biri koşarak uzaklaştı, dizlerinin üzerine çöktü, ellerini apış arasına bastırıp soluk almak için çırpındı.

Gelgelelim onun bu hali adamları daha da öfkelendirmişti. Ciri’nin ensesini yumruklayıp yüzüne tokat attılar. Sonra kızı çevirdiler, biri kalçasına okkalı bir tekme attı, bir başkası baldırlarının üstüne oturdu. Yardımcılardan

haince ela gözleri olan biri kızın göğüs kafesinin üzerine dizleriyle çöktü, parmaklarını saçlarına doladı ve sertçe çekti. Ciri bir çığlık attı.

Derken yardımcı da avazı çıktığı kadar bağırdı ve gözleri bir anda dışarı fırladı. Ciri, adamın kazınmış kel kafasından kanların fışkırdığını, beyaz önlüğüne korkunç desenler çizdiğini gördü.

Bir saniye geçmeden laboratuvarda kıyamet koptu.

Eşyalar paldır küldür devrildi. Padayıp dağılan cam seslerine kulakları tırmalayan ağlamalar karıştı. Masaların üstüne ve yerlere akan kaynamış konsantre sıvılar, iksirler, özütler başka büyülü maddeler karışıp birbirleriyle etkileşime geçti, bunlardan kimi birbirleriyle temas edince cızırdayıp san dumanlı bulutlar üretti. İçerisi bir anda dayanılmaz ağır bir kokuyla doldu.

Ciri, kesif dumandan yaşaran gözleriyle, laboratuvarda kocaman yarasaya benzeyen siyah bir silüetin inanılmaz bir hızla sağa sola kayıp geçtiğini dehşetle gördü. Yarasanın önce havalanıp sonra üzerlerine indiği insanların kendilerini çığlıklarla yere attığını gördü. Kaçmaya çalışan bir uşak, Ciri'nin gözleri önünde yerden kapıldığı gibi masanın üzerine fırlatıldı, her yerinden kanlar fışkırarak kendini sağa sola attı, kırılmış tüpler, alambikler ve şişeler arasında kıvranıp durdu.

Dökülen karışımlar lambanın üzerine sıçradı. Cızırtılar ve kötü kokular yükseldi ve laboratuvarda ansızın bir patlama oldu ve alevlerin yaydığı sıcakla birlikte dumanlar dağıldı. Ciri, çığlığı basmamak için dişlerini birbirine geçirdi.

Ciri için hazırlanmış çelik sandalyede çelimsiz, kır saçlı, üzerinde şık siyah giysiler olan bir adam oturuyordu. Adam, dizine yatırdığı saçları kazınmış bir yardımcının boynunu ısırıp kanını içiyordu. Yardımcı tiz çığlıklar atıyor, bütün bedeni, uzattığı elleri ve ayaklan zangır zangır titriyordu.

Üzeri teneke kaplı masayı soluk mavi alevler kaplamıştı. Şişeler ve tüpler art arda patır patır patlıyordu.

Vampir, sivri dişlerini kurbanın boynundan çekti ve kömür gibi kapkara gözlerini Ciri'ye çevirdi.

"Öyle zamanlar olur ki," dedi adam mazeret gösterircesine ve dudaklanndaki kanı yalayarak, "bir yudum içmeden olmaz."

Kızın yüzünün aldığı şekli görünce, "Ama korkma," dedi gülümseyerek. "Korkma Ciri. Seni bulduğuma sevindim. Adım Emiel Regis. Sana tuhaf gelebilir ama Witcher Geralt'm arkadaşıyım. Birlikte seni kurtarmaya geldik."

Laboratuvara silahlı bir paralı asker daldı. Geralt'in arkadaşı ona döndü, tısladı ve dişlerini gösterdi. Asker öyle bir çığlık attı ki uzaklarda bile bir süre yankılandı.

Emiel Regis, yardımcının paçavraya dönmüş hareketsiz bedenini dizinden fırlatıp attı. Ayağa kalkıp kedi gibi gerindi.

"Kimin aklına gelirdi ki!" dedi. "Hödüğün tekinde böylesine kaliteli bir kan olsun! Biz buna gizli değerler diyoruz. Cirilla izninle seni Geralt'a götürmek istiyorum."

"Hayır," diye kekeledi Ciri.

"Benden korkman gerekmez."

"Korkmuyorum," dedi Ciri, dişlerinin birbirine çarpmasını güçlükle engelleyerek. "Mesele o değil… Ama buralarda bir yerlerde Yennefer esir tutuluyor. Onu bir an önce kurtarmalıyım. Korkarım Vilgefortz… Lütfen Efendi…"

"Emiel Regis."

"Efendim, Vilgefortz'un buralarda olduğuna dair Geralt'ı uyarın. O bir büyücüdür. Kudredi bir büyücü. Geralt önlem alsın."

"Önlem almanı söyledi," dedi Regis, Milva'nın bedenini incelerken. "Vilgefortz kudretli bir büyücüymüş. Kız Yennefer'i kurtarmak istiyor."

Geralt küfrü bastı. “Devam!” diye bağırdı, arkadaşlarının kaybettikleri mücadele ruhunu yeniden uyandırmak için. “İleri!”

“İleri.” Angouleme ayağa kalkti, gözündeki yaşlan sildi. “İleri!

Birkaç boktan kıçı tekmelemenin zamanı geldi!”

“İçimde öylesine bir güç hissediyorum ki,” dedi vampir ürkütücü bir gülümsemeyle, “bu şatoyu yerle bir edebilirim.”

Witcher ona kuşkulu bir bakış attı. “O kadanna gerek yok,” dedi. “Ama üst kata dalın ve öylesine bir kargaşa çıkann ki beni fark edemesinler. Ciri’yi bulmaya çalışacağım. Kızı yalnız bırakmakla iyi etmemişsin vampir. Hiç iyi etmemişsin.”

“Ama öyle istedi,” dedi vampir sakince. “Öyle bir sesle ve edayla söyledi ki tartışmak olanaksızdı. İtiraf ediyorum, şaşırttı beni.”

“Biliyorum. Üst kata çıkın. Dayanın! Kızı bulmaya çalışacağım. Ya da Yennefer’i.”

Çabucak buldu.

Koridoru hızla dönünce nöbetçilerle karşılaştı ve Yennefer’i gördü. İşte o an, damarlarına dolan adrenalin ellerine iğne gibi battı.

Birkaç herif, Yennefer’i koridorda sürüklüyordu. Yennefer perişan durumdaydı, zincire vurulmuştu ama kendini sağa sola atmasına, ağız dolusu sövmesine engel değildi bu durum.

Geralt, adamların şaşkınlıklarını üzerlerinden atmasına fırsat bırakmadı. İçlerinden birini kısa bir dirsek hareketiyle kılıçtan geçirdi. Adam ciyakladı, sendeledi sonra bir köşede duran plaka zırha gümbür gümbür kafa üstü tosladı sonra da kayarak etrafa kanlarını saçtı.

Üç kişi kalan diğerleri Yennefer’i bırakıp geriye doğru sıçradı. Dördüncüsü kaçmayıp Yennefer’i saçlarından yakaladı ve boynuna dirnerit halkanın üst kısmına koca bir bıçak dayadı.

“Sakın yaklaşayım deme!” diye hırladı. “Yoksa kellesini keserim! Şakam yoktur!”

“Benim de!” Geralt, kılıcıyla havada bir daire çizerken adamın gözlerine dik dik baktı. Herif daha fazla dayanamayıp Yennefer’i bıraktı ve arkadaşlarının yanma kaçtı. Hepsi silahlarına davranmıştı bile. İçlerinden biri, duvardan eski ve tehlikeli görünen bir teber çekip aldı. Şimdi topluca kalakalmışlardı, saldırmak mı yoksa savunmaya mı geçmeli, kestiremiyorlardı.

“Geleceğini biliyordum,” dedi Yennefer, gururla doğrularak. “Bir witcher kılıcının gücünü şu itoğlu itlere göster Geralt.”

Zincire vurulmuş ellerini var gücüyle havaya kaldırdı, iki kelepçeyi bağlayan zinciri gerdi.

Geralt, sihitt\ iki eliyle kavradı, başım biraz eğip nişan aldı ve vurdu. Öyle hızlı vurdu ki kılıcın hareketini kimse takip edemedi.

Kelepçeler şakırdayarak yere düştü. Adamlardan biri inledi. Geralt, silahının sapım daha sıkı kavradı, işaret parmağını balçağın üzerine koydu. “Kımıldama Yen. Başını lütfen biraz yan yatır.”

Büyücü kadının kılı bile kıpırdamadı. Kılıcın vurduğu metalden hafif bir ses çıktı.

Dimerit boyun halkası kelepçelerin yanma düştü. Yennefer’in boynundan bir damla kan sızdı.

Kadın gülümseyerek bileklerini ovaladı ve adamlara döndü ama hiçbiri bakışlarına karşılık veremedi.

Elinde teber olan silahı usulca yere bıraktı, sanki kırılacağından korkuyordu. “Onunla Baykuş kendisi dövüşsün. Benim canım tatlı.”

“Bize emir verilmişti,” diye mırıldandı geri geri giden bir diğeri. “Emir… mecburduk…”

“Ama size,” dedi bir başkası dudaklarım yalayarak, “kötü bir şey yapmadık… Sizin hapishanenizde… Görev…”

“Defolun,” dedi Yennefer. Dimerit boyunduruğundan kurtulmuş, sırtını ve başını dikmiş, devlere benziyordu. Siyah gür saçları tavana kadar yükselmiş gibiydi.

Adamlar koşarak ve arkalatma bir kez olsun dönüp bakmadan toz oldular. Normal ölçülere dönen Yennefer, Geralt’m boynuna atıldı.

“Benim için geleceğini biliyordum,” diye mırıldanıp dudaklarım Geralt’ınkine yaklaştırdı. “Ne olursa olsun geleceğini biliyordum.”

“Gidelim,” dedi Geralt bir saniye sonra ve derin bir soluk aldı. “Şimdi Ciri.”

“Ciri,” dedi Yennefer. Sonra gözlerinde bir an için menekşe mavisi tehlikeli bir ışık yanıp söndü. “Bir de Vilgefortz.”

Köşelerden birinden elinde tatar yayı olan bir herif fırladı, bağırdı ve Yennefer’i hedef alıp bir ok fırlattı. Geralt yerinden yay gibi fırladı, kılıcını savurdu. Geri fırlattığı ok, okçunun başının dibinden öyle bir uçtu ki adam başını eğmek zorunda kaldı. Yeniden doğrulmaya fırsat bulamadı çünkü Witcher tek sıçrayışta yanına gelip karnını balık karnı gibi yardı. Koridorun ötesinde iki adam daha duruyordu, onların da tatar yayları vardı, onlar da ok fırlatıyordu ama elleri öyle titriyordu ki hedefi tutturmaları olanaksızdı. Bir saniye geçmeden Witcher onların da yanında bitti ve ikisi de ruhunu teslim etti.

“Ne tarafa Yen?”

Büyücü kadın gözlerini hafif kapatıp dikkatini topladı. “Şu tarafa. Merdivenden çıkalım.”

“Bunun doğru yol olduğundan emin misin?”

“Evet.”

Bir kemerin altından geçip ulaştıkları koridorun ilk dönemecinde serseriler üzerlerine atıldı. On kişiydiler, ellerinde mızraklar ve partizanlar vardı. Kararlı ve inatçıydılar. Yine de işleri çabuk bitti. Birini, avucunun içinden attığı ateş saçan okla Yennefer göğsünden vurdu. Geralt zıplayıp tek ayak üzerinde döndü, adamların ortasına indi, elindeki cüce sihillı ile yılan gibi tıslayıp parladı. Dört kişi ölünce kalanlar çareyi koridorda tangur tungur yankılar yaratarak kaçmakta buldu.

“Her şey yolunda mı Yen?”

“Hem de nasıl!”

Kemerin altında Vilgefortz duruyordu.

“Çok etkilendim,” dedi gür sesini sakin çıkarmaya çalışarak. “Gerçekten etkilendim Witcher. Saf ve budalasın ama tekniğinle gerçekten göz kamaştırıyorsun.”

“Senin katil arkadaşların,” dedi Yennefer aynı sükûnetle, “az önce arkalarına bakmadan kaçıp seni bizim merhametimize teslim ettiler. Bana Ciri’yi verirsen kurtulursun.”

“Biliyor musun Yennefer,” dedi büyücü sırıtarak, “Bugün aldığım ikinci cömertçe teklif bu. Teşekkürler, teşekkürler. Yanıtım budur.”

“Dikkat!” diye bağırdı Yennefer yan tarafa sıçrarken. Geralt da aynı hareketi yaptı. Zamanlama saniyesi saniyesine doğruydu. Vilgefortz’un havaya kaldırdığı ellerinden fışkıran alevler, az önce üstünde durdukları yeri cızırdayan kapkara bir zifte dönüştürdü.

Witcher, yüzündeki isleri ve kaşlarından kalanları sildi. Vilgefortz’un elini uzattığım gördü. Witcher yana doğru kaykıldı ve bir sütunun dibine atladı. Sonra öylesine bir patlama sesi yükseldi ki kulakları sağır edip bütün şatoyu temelinden sarstı.

Patlamanın yarattığı yankılar sürüyor, duvarlar titriyor, şamdanlar şakırdıyordu. Derken, yaldızlı çerçeve içindeki kocaman bir yağlıboya tablo gümbürdeyerek yere düştü.

Holden koşarak gelen paralı askerlerin gözlerinde dehşet vardı. Stefan Skellen, tehdit dolu bir bakışla onları kendilerine getirdi, sert bir ifadeyle ve sesle ağırlığını koydu. “Neler oluyor burada? Konuşun!”

“Sayın Skellen,” diyebildi askerlerden biri kısık sesle. “Korr kunç şeyler oluyor! Şeytan karıştı bu işe… Hedefi şaşırmayan oklar atıyorlar… Kılıçla öyle vuruyorlar ki… Orada ölüm var… Her yer kan içinde.”

“Yaklaşık on adam öldü… Belki daha fazla… Şuradaysa…

Duyuyor musunuz?”

Yine bir patlama oldu, şato sarsıldı.

“Büyü,” diye mırıldandı Skellen. “Vilgefortz… Göreceğiz birazdan. Kim kimi yeniyor anlayalım bakalım.”

Bir paralı asker daha koşarak geldi. Benzi atmış, üzeri kireç tozuyla kaplanmıştı. Uzun süre ağzını açıp tek söz söyleyemedi. Sonunda sinirli el hareketleri eşliğinde titreyen bir sesle konuşmaya başladı. “Şurada… Şurada… Bir canavar… Efendim… Kapkara büyük bir yarasa gibi. Gözümün önünde birinin kafasını kopardı… Kanlar nasıl fışkırdı anlatamam! Islık çalıp kahkaha attı… Nah böyle dişleri vardı!”

“Buradan kurtulamayacağız,” diye fısıldadı biri, Baykuş duymadan.

“Efendim,” dedi Boreas Mun. “Hayalet bunlar. Genç Kont Cahir aep Ceallach’ı gördüm. Bildiğiniz gibi çoktan öldü o.”

Skellen, onun yüzüne baktı ama sesini çıkarmadı.

“Efendi Skellen…” diye kekeledi Dacre Silifant. “Burada kiminle mücadele etmemiz gerekiyor?”

“Bunlar insan değil,” diye inledi paralı askerlerden biri. “Büyücü ve cehennem zebanileri bunlar! İnsan bunların karşısında çaresiz kalıyor…”

Baykuş kollarını göğsünde kavuşturdu, askerleri kibirli bakışlarla tek tek süzdü. “Biz bu cehennem birliklerinin sorunlarına bulaşmayacağız,” dedi

yüksek ve kesin bir tonda. “Şeytanlar şeytanlarla, büyücüler büyücülerle, vampirler de mezar kaçkınlarıyla boğuşsun! Biz rahatsız etmeyelim onları! Biz sakince bu mücadelenin bitmesini bekleyeceğiz!”

Paralı askerlerin yüzleri aydınlandı, moralleri açıkça yükseldi.

“Şu merdiven dışarı çıkmanın tek yolu,” diye sözlerini tok bir sözle sürdürdü Skellen. “Burada bekleyelim. Bakalım buraya inmeyi kim deneyecek?”

Yukarıdan yine korkunç bir gümbürtü yükseldi, tavandan sıva yağdı. Her yer kükürt ve yanık kokuyordu.

“Çok karanlık burası!” dedi Baykuş; ekibini yüreklendirmek için heyecanlı ve cesurdu. “Haydi, ne bulursanız yakın! Meşale, şamdan! Şu merdivenden kimin geldiğini çok iyi görebilmeliyiz! Şu çelik sepederi yanıcı bir şeylerle doldurun!”

“Neyle, efendim?”

Skellen konuşmadan neyle dolduracaklarını gösterdi.

“Resimlerle mi?” diye sordu paralı asker, gerçekten inanamıyordu. “Tablolarla mı?”

“Aynen,” diye kükredi Baykuş. “Ne bakıyorsunuz öyle! Sanat öldü!”

Çerçeveleri de tabloları da parçaladılar. İyice kurumuş ağaç ve vernikli tual hemen tutuşup alev alev yanmaya başladı.

Boreas Mun izliyordu. Artık kesin kararlıydı.

Patırtıların arasından şimşek gibi ışıklar çakıyordu, son anda arkasına geçmeyi başardıkları sütun dağıldı. Gövdesi kırıldı, aypençeleriyle bezeli sütun başlığı yere düştü ve terakota mozaik döşemeleri paramparça etti. Bir ışık küresi, cızırdayarak üzerlerine doğru uçtu. Yennefer büyülü sözler ve el hareketleriyle kürenin yönünü değiştirdi.

Vilgefortz onlara doğru yaklaştı, pelerini ejderha kanatlan gibi dalgalandı.

“Yennefer’e hiç şaşırmıyorum,” dedi yürürken. “Bir kadın o, yani evrimsel olarak aşağı, hormonlannın kontrolünde yalpalanan bir canlı. Fakat sen Geralt, doğan gereği mantıklı biri olmanın yanı sıra, duygularına yenilmeyen bir mutantsın.”

Büyücü elini hızla öne doğru attı. Büyük bir gürültü koptu, şimşekler çaktı. Şimşek, Yennefer’in büyüyle yarattığı kalkana çarptı.

“Mantığına karşın,” diye konuşmayı sürdürdü Vilgefortz, ateşi bir elinden diğerine akıtarak, “bu konuda aptalca bir tavır sergiliyorsun: Akıntıya karşı kürek çekmeye, rüzgâra karşı işemeye çalışıyorsun. Bunun sonunun iyi olmayacağı belliydi. Şunu bil ki bugün burada, Stygga Şatosu’nda kasırgaya karşı işedin.”

Alt katlardan birinde kan gövdeyi götürüyordu, biri acıyla bağırıyor, ağlıyordu. Orada bir şey yanıyordu. Ciri duman ve yanık kokusu aldı, kendisine doğru esen sıcak bir hava hissetti.

Öylesine bir gümbürtü yükseldi ki kubbeyi taşıyan sütunlar sarsıldı, duvarlardan patır patır sıvalar döküldü.

Ciri köşeden usulca baktı. Koridor boştu. Ciri sağı ve solu heykellerle dolu koridoru hızlıca ama çıt çıkarmadan geçti. Bu heykelleri zamanını kestiremese de daha önce gördüğünü anımsadı.

Düşlerinde görmüştü.

Koridorun sonunda eli mızraklı bir adamla burun buruna geldi.

Geriye doğru sıçrayıp kaçmaya hazırlandı. İşte o sırada karşılaştığı kişinin erkek değil, kır saçlı, zayıf ve kambur bir kadın olduğunu fark etti. Elindeki de mızrak değil süpürgeydi.

“Burada bir yerde esir tutulan bir kadın var,” dedi Ciri. “Siyah saçlı bir büyücü. Nerede o?”

Süpürgeli kadın uzun süre sesini çıkarmadı, bir şey çiğniyormuş gibi ağzını oynatıyordu.

“Ben nereden bileyim kuşum?” diye mırıldandı sonra. “Benim işim temizlik yapmak.” Ciri’nin yüzüne bakmadan, “Ben nereden bileyim,” diye tekrarladı. “Durmadan kirletiyorlar buraları. Gel, kendi gözlerinle gör kuşum.”

Ciri baktı. Heykellerden birinin üzerinde zikzak şeklinde bir kan lekesi gördü. Kan izi birkaç adımlık mesafede devam ediyor ve duvarın dibinde iki büklüm olmuş bir cesedin üzerinde sonlanıyordu. Biraz arkada iki ceset daha yatıyordu. Biri iki büklümdü, diğeri kollarını ve bacaklarını uygunsuz denebilecek bir şekilde yanlara açmıştı. İkisinin yanında da birer tatar yayı vardı.

“Her yer pislik içinde.” Kadın kovasından bir bez aldı, çömeldi ve ovalamaya başladı. “Pislikten başka bir şey yok, her yer batmış. Sil babam sil. Bir gün bitecek mi bu?”

“Hayır,” dedi Ciri alçak sesle. “Asla bitmeyecek. Bu dünya böyle çünkü.”

Kadın silmeyi bıraktı ama başını kaldırmadı.

“Ben silip temizliyorum,” dedi. “Başka bir şey bilmem ama sen kuşum, bence dümdüz git, sonra sola sap.”

“Teşekkür ederim.”

Kadın başını daha da eğdi ve silmeye devam etti.

Tek başınaydı. Koridorlar arasında yolunu kaybetmiş ve tek başınaydı.

“Hanımefendi Yennefeeeeer!”

Vilgefortz’un adamlarını üzerine çullandırmamak için o âna kadar sessiz olmuştu ama artık…

“Yennefeeeer!”

Bir ses duymuştu sanki. Evet, mutlaka öyleydi!

Galeriye koştu, oradan da incecik sütunların arasından geniş bir hole çıktı. Burnuna yeniden yanık kokusu geldi.

Bonhart bir köşeden hayalet gibi fırlayıp kızın yüzüne bir yumruk indirdi. Kız sendeledi, Bonhart atmaca gibi kızın üzerine adadı, boynundan yakaladı ve duvara doğru bastırdı. Ciri onun balık gözlerinin içine bakınca yüreği ağzına geldi.

“Bağırmasaydm bulamayacaktım seni,” dedi Bonhart boğuk sesiyle. “Ama bağırdın, üstelik özlemle bağırdın! Bu kadar mı özlemiştin beni? Tadım.”

Kızı bir eliyle duvara bastırmayı sürdürürken öteki elini ensesindeki saçlarına doladı. Ciri, başım sağa sola savurdu ama avcı sırıtıyordu. Elini kızın omuzlarından kaydırdı, bir memesini ezdi, sonra elini sertçe iki bacağının arasına attı. Sonra kızı bıraktı, itti ve kız duvara yapışıp aşağıya kaydı.

Bonhart, kızın ayaklarının dibine bir kılıç fırlattı. Ciri’nin Kırlangıç’ıydı bu. Adamın ondan ne istediğini kız hemen anladı.

“Aslında arenayı yeğlerdim,” dedi Bonhart, sözcüklerin üstüne basarak. “Bir dizi güzel gösterinin zirvesi, yok hayır, finali olarak. Dişi witcher, Leo Bonhart’a karşı! Ah, insanlar böyle bir şey görebilmek için ne paralar dökerlerdi! Kılıcı al ve kınından çıkar.”

Ciri denileni yaptı. Ama kınından çıkarmayıp kabzası elinin altında olacak şekilde sırtına astı.

Bonhart bir adım geriledi. “Vilgefortz’un sana yaptıklarını görmenin bana yeteceğini sanmıştım ama yanılmışım. Hayatının benim kılıcımla söndüğünü hissetmeliyim. Büyücülere de büyüye de tüküreyim, yazgıya, kehanete, dünyanın kaderine, Kadim ve Yeni Kan’a tüküreyim. Kehanetlerin ve büyünün benim için anlamı ne? Ne işime yarıyorlar? Hiç! Hiçbiri manevi hazla kıyasla…”

Bonhart cümlesini tamamlamadı. Ciri adamın dudaklarını birbirine bastırdığını, gözlerinde hain bir ışığın yanıp söndüğünü gördü.

“Damarlarındaki kanı boşaltacağım, dişi witcher,” diye tısladı Bonhart. “Bedenin soğumadan da düğünümüzü yapacağız. Benimsin ve öyle öleceksin. Çek silahını şimdi!”

Uzaklardan tangırtılar duyuldu, şato sallanmaya başladı.

“Vilgefortz,” dedi Bonhart taş gibi bir suratla, “senin kurtarıcılarını doğruyor. Haydi kız, çek kılıcını.”

Kaçmalıyım, diye düşündü Ciri korkudan titreyerek, başka zamanlara ve başka mekanlara, buradan çok uzaklara kaçmalıyım. Sonra kendinden utandı: Nasıl kaçabilirim? Yennefer’i ve Geralt’ı bunların eline bırakabilir miyim? Ama mantığı kulağına şunu fısıldıyordu: Ölürsem ikisine de bir yararım olmayacak…

Yumruklarını şakaklarına bastırıp dikkatini topladı. Bonhart, neler olduğunu o anda kavrayıp kızın üzerine çullandı ama artık çok geçti. Ciri’nin kulaklarında uğultular başlamıştı ve bir anda bir ışık yanıp söndü. Başardım, diye düşündü Ciri zafer kazanmışçasına.

Ama sevinmek için henüz çok erken olduğunu hemen kavradı. Öfkeli çığlıklar ve küfürler duyunca kavradı bunu. Başarısızlığının nedeni şatonun felç edici düşmanca ve haince atmosferiydi. Ciri sıçramış ama uzağa gidememişti. Galerinin öbür ucuna anca ulaşmıştı, Bonhart’ın göremeyeceği bir yere bile gidememişti. Fakat bir süreliğine de olsa Bonhart’ın kılıcının uzanamayacağı bir noktadaydı.

Ciri döndü ve gerisindeki Bonhart’ın böğürmelerini duyarak koşmaya başladı.

Geniş ve uzun bir koridor boyunca koşarken, kemerleri taşıyan mermer kadın figürlerinin ölü bakışlarını üzerinde hissediyordu. Bir kez, sonra bir kez daha başka bir koridora saptı. Bonhart’ı şaşırtmak ve atlatmak istiyordu. Ayrıca arkadaşlarının dövüştüğü alana varmak istiyordu.

Yuvarlak, geniş bir alana geldi. Ortadaki mermer kaidenin üzerinde, yüzü kapalı bir kadını betimleyen bir heykel duruyordu, vulvasız bir tanrıçaydı

bu. Alandan dışarıya oldukça dar iki koridor ayrılıyordu. Ciri rastgele birini seçti. Tabii yanlış olana girmişti.

“Kız!” diye bağırdı haydutlardan biri. “Yakaladık işte!”

Sayılan çoktu, mücadeleye girilmezdi bunlarla, o dar koridorda bile olmazdı. Üstelik Bonhart yakınlaşmıştı mutlaka. Ciri dönüp kaçmaya başladı. Mermer tannçanın olduğu salona geldi ve donup kaldı.

Karşısında elinde kocaman kılıcıyla bir şövalye duruyordu, siyah bir pelerini, yırtıcı bir kuşun kanatlanyla bezeli miğferi vardı.

Kent yanıyordu. Ciri gürleyerek ilerleyen yangım, titreyen alevleri gördü, kavurucu sıcağı hissetti. At kişnemeleri, ölenlerin çığlıklan kulaklannda uğuldadı… Siyah kuşun kanatlan ansızın çırpmaya başlayıp her şeyi örttü… İmdat!

Cintra, diye düşündü kendini toparlarken. Thanedd Adası. Buraya kadar peşimden geldi. Cin bu. Cinler kuşattı beni, kâbuslarımın yaratıkları. Arkamda Bonhart, önümde bu.

Koşarak gelen uşaklann çığlıklarını ve adımlannı duydu.

Miğferi tüylerle bezeli şövalye ani bir adım attı. Ciri korkusunu yenip Kırlangıç’ı yıldıran hızıyla kınından çekti.

“Bana dokunamayacaksın!”

Şövalye bir adım daha attı ve Ciri pelerinin altında eli kılıçlı sanşm bir kızın saklandığını gördü. Sanşın kız, Ciri’nin yanından sansar gibi süzülüp kılıcıyla uşaklardan birinin kafasını uçurdu. O kara süvari de bir mucize eseri, Ciri’ye saldırmak yerine indirdiği muazzam bir darbeyle haydutlardan birinin karnını yardı. Kalanlar koridora kaçtı.

Sarışın kız kendini kapıya doğru attı ama kapıyı kapatamadı. Kılıcını sallayıp ürpertici çığlıklar atmasına karşın, uşaklar onu kapının önünden itti. Ciri, adamlardan birinin elindeki pilumu kıza sapladığını, kızın dizlerinin üzerine yığıldığını gördü. Ciri araya girdi. Kırlangıç’ı başının hizasından

savurup vurdu; kara süvari de diğer taraftan uzun kılıcıyla karşısına çıkanları yararak geldi. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran sarışın kız, kemerinden küçük bir balta çekip haydutlardan birinin suratının tam ortasına attı. Sonra kendini kapıya doğru atıp kapıyı küt diye kapattı, ardından şövalye de sürgüyü sürdü.

“Uff!” dedi kız. “Meşe ve demir! Buradan çıkmaları zaman alacak!”

Kızın kan içinde kalmış pantolon paçasını görünce yüzünü asan şövalye, “Zaman kaybetmeden başka bir yol arayacaklardır,” dedi. Kızsa, yaptığı el hareketiyle durumunun önemsiz olduğunu ifade etmeye çalıştı.

“Haydi, gidelim buradan.” Şövalye miğferini çıkarıp Ciri’ye baktı. “Ben Cahir Mawr Dyffryn, Ceallach’ın oğluyum. Geralt’la birlikte geldik. Seni kurtarmak için Ciri. Biliyorum, inanması zor.”

“Ben inanması daha zor şeyler gördüm,” diye mırıldandı Ciri.

“Çokuzaklardan geldin… Cahir… Geralt nerede?”

“Büyücü kadını kurtarıyor,” dedi Cahir. “Adı şey…”

“Yennefer. Gidelim.”

“Evet!” dedi sarışın kız,” bacağına geçici bir sargı yaparken. “Tekmelememiz gereken hâlâ birkaç kıç var! Teyze için!”

“Gidelim,” diye tekrarladı süvari.

Ama artık geçti.

“Kaçın,” diye fısıldadı Ciri, koridordan geleni görünce. “Şeytanın ta kendisi o ama yalnızca beni istiyor. Size dokunmaz… Kaçın… Geralt’a yardım edin…”

Cahir başını hayır anlamında iki yana salladı. “Ciri,” dedi yumuşak bir sesle. “Sözlerin beni şaşırtıyor. Seni bulmak, kurtarmak ve savunmak için at sırtında dünyanın bir ucundan geldim. Sense şimdi kaçmamı istiyorsun, öyle mi?”

“Karşında kim olduğunu bilmiyorsun.”

Cahir eldivenlerini düzeltti, pelerinini çıkarıp sol koluna doladı.

Kılıcını kaldırıp havada öyle hızlı çevirdi ki ıslık çaldı. “Birazdan öğrenmiş olacağım.”

Bonhart üçünü görünce durdu ama yalnızca bir saniye.

“Oo!” dedi. “Takviye kuvvetleri mi gelmiş? Arkadaşın mı j dişi witcher? Güzel. İki fazla, iki eksik, fark etmez.”

Ciri’nin aklına ansızın bir şey gelmişti. “Hayatınla vedalaş Bonhart!” diye kükredi. “Sonun geldi! Dengini buldun!”

Kız aslında abartmıştı ama Bonhart bu sözlerden farklı bir yorum çıkardı. Durdu, kuşkuyla baktı.

“Witcher mı? Gerçekten mi?”

Cahir kılıcını havada çevirip gardım aldı.

“Büyücü kadın sandığımdan daha gençlerden hoşlanırmış me Ben bu kızı istiyorum, seninle bir derdim yok.”

“Ağzın çok laf yapıyor,” dedi Cahir sakince ve kılıcım havada salladı. “Hepsi bu kadar mı anlayacağız. Angouleme, Ciri kaçın!”

“Cahir…”

“Gidin,” diye bastırdı Cahir, “Geralt’a destek olun.”

Gittiler. Ciri, topallayan Angouleme ‘e yardım etti.

“Ne yapalım, sen istedin.” Bonhart, açık renkli gözlerim kıstı, kılıcını sallayarak öne çıktı.

“Ben mi istedim?” diye sordu Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach sesini yükseltmeden. “Hayır, kader böyle istiyor!”

Birbirlerinin üstüne atladılar, kılıç şakırtıları arasında dövüşe başladılar. Koridor öylesine amansız bir mücadeleye sahne oluyordu ki mermer heykeller titriyor, sanki dalgalanılmış gibi görünüyordu.

“Hiç fena değilsin,” dedi Bonhart, birbirlerinden ayrıldıkları sırada. “Fena değilsin delikanlı. Ama bir witcher da değilsin. O küçük yılan yanılttı beni. Ölmeye hazırlan.”

“Ağzın çok laf yapıyor.”

Cahir derin bir soluk aldı. Bu balık gözlünün karşısında pek fazla şansı olmadığım anlamıştı. Herif ona göre çok hızlı ve güçlüydü. Cahit’in tek şansı, Bonhart’ın Ciri’nin peşine düşmek için acele etmesi olabilirdi; bir de sinirlerine hâkim olamaması işe yarayabilirdi.

Bonhart yeniden saldırıya geçti. Cahir darbeyi savuşturdu, eğildi, zıpladı, düşmanını kemerinden yakalayıp duvara fırlattı ve dizini adamın apış arasına gömdü. Bonhart elini onun yüzüne uzattı, kılıcının topuzuyla kafasına vurdu, bir daha ve bir kez daha. Cahir üçüncü darbeyle birlikte savruldu. Kılıcın parladığım gördü ve içgüdüsel olarak savunmaya geçti.

Ama yeterince hızlı değildi.

Dyffryn soyunun özenle uyduğu bir geleneğe göre, savaşta ölüp katafalka konulan bir akrabalarının başında soyun bütün erkekleri bir gün bir gece nöbet tutardı. Kadınlar; erkekleri rahatsız etmemek, dikkatlerini dağıtmamak ve düşüncelerine müdahale etmemek için, sarayın uzakta kalan bir kanadında toplanır, hıçkırır, fenalık geçirir ve bayılırdı. Kendilerine geldiklerinde yeniden hıçkırıp nöbet geçirmeye devam ederlerdi ve böyle sürüp giderdi.

Vicovarolu soylular söz konusu olduğunda gözyaşı dökmek ve fenalık geçirmek sevilmeyen bir densizlik ve büyük ayıptı ama Dyffryn soyunun böyle bir geleneği vardı ve kimse bunu değiştirmemişti, hatta değiştirmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti.

Nazair’de şehit olan ve tabutun içinde yatan Aillil’in on yaşındaki en küçük kardeşi Cahir gelenekler ve âdetlere göre henüz erkek sayılmıyordu. Kapağı

açık duran tabutun başındaki erkeklerin yanına gitmesine izin verilmiyordu. Büyükbabası Gruffyd, babası Ceallach, ağabeyi Dheran ve kalabalık bir grup oluşturan amcaları, dayıları ve kuzenleriyle birlikte oturup susamıyordu. Tabii büyükannesi, annesi, üç ablası ve kalabalık bir grup oluşturan teyzeleri ve halalarıyla birlikte fenalık geçirip bayılması da yasaktı. Cahir, kendisi gibi yaşı yetmeyen ama cenaze törenine ve cenaze yemeğine getirilmiş olan akrabalarıyla birlikte surların üzerinde azıp duruyordu. Bir de; Nazair'i kurtarmak için yapılan savaşlarda yiğitlerin yiğidinin Aillil aep Ceallach değil, kendi babalan ve ağabeyleri olduğunu savunan kuzenleriyle dövüşüyordu.

"Cahir, gel yanıma yavrum!"

Sütunlann ortasındaki avluda Cahir'in annesi Mawr ve onun kız kardeşi Cinead var Anahid teyze duruyordu. Annesinin yüzü kıpkırmızıydı ve ağlamaktan öyle şişmişti ki Cahir ona bakınca t ürktü. Ağlamanın, annesi gibi güzel bir kadını bile böylesine çirkinleştirebilmesi karşısında sarsıldı. Hayatı boyunca ağlamamaya karar verdi.

"Unutma evladım," dedi Mawr hıçkırarak ve oğluna öyle sıkı sarıldı ki Cahir'in soluğu kesildi. "Bugünü unutma. Ağabeyin Aillil'i kimin öldürdüğünü hiç unutma. Lanet olası Kuzeyliler yapti. Onlar senin düşmanın, evladım. Onlara sonsuza dek kin duymalısın. O cani milletten daima nefret etmelisin!"

"Onlardan nefret edeceğim anne," diye söz verdi Cahir, biraz şaşırarak. Birincisi, ağabeyi Aillil savaşta onuruyla ölmüştü, en muhteşem ve gıpta edilir asker mertebesine yükselmişti, bunda ağlanacak ne vardı? İkincisi, Mawr'in annesi, büyükanne Eviva'nın Kuzeyli soyundan geldiği herkesçe bilinen bir gerçekti. Babası, büyükannesine defalarca "Kuzeyli Kurt" demişti. Eh, tabii yüzüne karşı değil, arkasından.

Ama annesi madem öyle olsun istiyordu…

"Onlardan nefret edeceğim anne," diye heyecanla ant içti. "Hatta nefret ediyorum bile! Büyüyüp bir kılıca sahip olduğumda savaşa gideceğim ve kafalarını uçuracağım! Göreceksin anne!"

Annesi derin bir soluk aldı ve fenalık geçirmeye başladı. Cinead teyze annesine destek oldu.

Cahir küçük yumruklarını sıkıp kinle titredi. Annesini kıran ve onun böylesine çirkin olmasına yol açanlara kin duyuyordu.

Bonhart'ın darbesi Cahir'in şakağını, yanağını ve ağzını yardı. Cahir kılıcını elinden bıraktı, sendeledi ve ödül avcısı yarım bir dönüşle kılıcını Cahir'in boynuna ve köprücük kemiğine indirdi. Cahir mermer tanrıçanın ayaklarının dibine devrildi; kanı, putperestlerin bir kurbanı gibi heykelin kaidesini ıslattı.

Yine bir patlama oldu ve zemin sarsılmaya başladı; duvardaki zırhın bir parçası kopup düştü. Koridora yoğun beyaz dumanlar yayıldı. Ciri eliyle yüzünü sildi. Destek olduğu sarışın kız . değirmen taşı gibi ağırlaşıp üzerine yığılmıştı.

"Daha hızlı… Haydi, daha hızlı yürüyelim…"

"Olmuyor," dedi kız ve ardından pat diye yere yığıldı. Ciri, - kızın pantolon paçasından akan kanların bir anda bir kan gölü oluşturduğunu dehşede fark etti.

Kızın benzi ölü gibi solgundu.

Ciri kızın yanına çömeldi, kızın boyun bağını ve kemerini çıkarıp bunlarla yarayı bandajlamaya çalıştı. Ne var ki yara çok büyüktü ve de kasığa çok yakındı. Kam dindirmek olanaksızdı.

Kız, Ciri'nin elini yakaladı. Parmaklan buz gibiydi.

"Ciri…"

"Evet."

"Adım Angouleme… Hiç sanmıyordum. Seni bulabileceğimizi hiç sanmıyordum ama Geralt'ın peşine takıldım. Onun peşine takılmamak imkânsız. Öyle değil mi?"

“Evet. O öyle biri.”

“Bulduk seni. Kurtardık da. Fringilla bizimle alay etti… Söyle…”

“Konuşma. Lütfen.”

“Söyle…” Angouleme konuşmakta zorlanıyor, dudaklanm güçlükle hareket ettirebiliyordu. “Sen kraliçesin… Cintra’da… Lütfunu bizden esirgemeyeceksin, değil mi? Beni… Beni kontes yapar mısın? Söyle. Yalan söyleme. Yapabilir misin bunu? Söyle!”

“Konuşma. Yorma kendini.”

Angouleme inledi, ansızın öne doğru eğilip alnını Ciri’nin omzuna dayadı. “Biliyordum…” dedi anlaşılır bir sesle. “Lanet olsun. Toussaint’ta bir genelevin çok daha iyi bir fikir olduğunu biliyordum.”

Kollarında ölü bir kız tuttuğunu Ciri’nin kavraması epeyce zaman aldı.

Adamın kemerleri destekleyen kadın heykellerinin cansız bakışları eşliğinde yaklaştığını gördü. Kaçamayacağını, ondan kaçmanın olanaksız olduğunu nihayet anladı. Ona meydan okumak zorundaydı. Biliyordu.

Ama hâlâ ondan çok korkuyordu.

Kız silahım çekti. Kırlangıç’ın bıçağı usulca bir melodi tutturmuştu. Tanıyordu bu melodiyi.

Ciri geri çekilip geniş bir koridora daldı. Adam kılıcını iki eliyle kavrayıp peşinden geldi. Kılıcının bıçağındaki kan, sapından yere damlıyordu.

“Ölmüş,” dedi adam ayağı Angouleme ‘in bedenine takılınca. “İyi olmuş. Delikanlı da öldü.”

Ciri derin bir çaresizlik hissetti. Parmaklarının silahının kabzasını acıyla kavradığım fark etti ve geri çekildi.

Bonhart kızın peşine takılıp, “Beni kandırdın,” dedi ağır ağır. “Delikanlının madalyonu yoktu ama içimden bir ses, şatoda madalyonlu birinin olduğunu

söylüyor. Yaşlı Leo Bonhart kalıbını basar ki Yennefer cadısının yakınlarında çıkacak o kişi. Ama her şeyin bir sırası var, yılan. Önce biz. Sen, ben ve de düğünümüz.”

Ciri kararını verdi. Kırlangıç’la havada bir kavis çizip gardım aldı. Sürekli yarım daireler çizerek hareket ediyor, gitgide hızlanıyor ve ödül avcısını olduğu yerde dönmeye zorluyordu.

“Geçen sefer,” dedi Bonhart, “bu numara pek işine yaramadı. Ne yani? Hatalarından ders alamıyor musun?”

Ciri adımlarım hızlandırdı. Kılıcını yumuşak ve akıcı hareketlerle kullanarak sıçradı, çalım atu, karşısındakini yanılttı, hipnotize etti.

Bonhart, kılıcım havada âdeta uçurarak bir daire çizdi. “Bana işlemez bu!” diye homurdandı. “Aynca çok sıkıcı!”

İki adımda aradaki mesafeyi aldı. “Haydi, müzik başlasın!”

Bonhart kılıcım sertçe sallayarak sıçradı. Ciri tek ayak üzerinde dönerek havalandı, sol ayağının üzerine indi, gardım almadan derhâl vurdu. Kılıçlar daha havada buluşmadan Ciri bir dönüş daha yapıp Bonhart’m tepesine inmeye hazırlanan kılıcının altından geçti. Hız bile almadan, bileğini doğal olmayan ve beklenmedik bir şekilde bükerek vurdu. Bonhart darbeyi savuşturdu, savuşturma ammn hızından yararlanıp kılıcını soldan indirdi. Ciri bu darbeyi zaten bekliyordu, kılıçtan son salisede kaçabilmek için dizini hafifçe büküp bedenini eğmesi yetti. Aynı anda bulunduğu pozisyondan karşı saldırıya geçti. Bu kez Bonhart hazırlıklıydı ve Ciri’yi bir çalımla yanılttı. Gardım almaması Ciri’nin dengesini bir an bozdu ama yıldırım hızıyla geri sıçrayarak kendini kurtardı. Gelgelelim Bonhart’ın kılıcı yine de omzunu sıyırmıştı. Ciri, kılıcın sadece vatkasını kestiğini düşünse de çok geçmeden koltuk altında ve kolunda sıcak bir sıvı hissetti.

Beyaz mermerden kadın heykelleri, ikisini de umursamaz gözlerle izliyordu…

Ciri geri çekilince, Bonhart gövdesini öne uzatıp kılıcını ölümcül darbeler için sallamayı sürdürdü. Ciri’nin tapınaktaki resimlerde gördüğü ölümü

andırıyordu bu sahne. İskelet dansı, diye düşündü. Bu da Azrail işte.

Ciri geriledi. Sıcak sıvı ön koluna ve eline kadar inmişti artık.

“İlk kan benden,” dedi Bonhart, zemine damlayan kanı görünce. “İkinci kimden olacak bakalım. Ne dersin canımın içi?”

Ciri geriledi.

“Etrafına bak şöyle. Burası son.”

Doğru söylüyordu. Koridor hiçbir yere açılmıyordu, yalnızca çok derin bir çukur vardı önünde. Bakınca aşağılardaki bir katın tozlu, kirli ve kırık dökük tahta kirişleri görülebiliyordu yalnızca. Şatonun bu bölümü harabeydi, zemini bile yoktu. Geriye yalnızca çürümüş direkler kalmıştı.

Ciri fazlaca düşünmedi. Kalaslardan birine bastı, gözünü bir an bile Bonhart’tan ayırmadan geriledi; Bonhart’m bütün hareketlerini izliyordu. Bu da hayatım kurtardı çünkü Bonhart ansızın kalasın üzerinde koşup üzerine atıldı, hızlı ve çaprazlama vuruşlarla kızı sıkıştırdı, kılıcıyla yıldırım hızıyla çalım üstüne çalım attı. Ciri adamın hesabını anlamıştı. Ciri tek bir kötü dönüşle ya da hatalı çalımla dengesini kaybedebilir ve kalastan aşağıya, alt katın yan çökmüş holüne yuvarlanabilirdi.

Ciri adamın onu yanıltmasına bu kez izin vermedi. Hatta aksine zarif bir dönüşle sağdan vurdu. Bonhart bir an duraksayınca Ciri kılıcım ikinci kez salladı ve öylesine hızlı ve sert vurdu ki Bonhart gardım alırken sendeledi. Eğer boyu böylesine uzun olmasaydı kesinlikle düşerdi. Sol elini yukan kaldırarak kalaslardan birine tutundu ve dengesini yemden sağladı. Ne var ki dikkatini bir salise için kaybetti. İşte bu bir salise Ciri’ye yetti. Bir adım yaklaştı, kolunu kaldırıp hız aldı ve büyük bir şiddetle vurdu.

Kırlangıç’ın bıçağı göğsüne ve sol koluna indiğinde Bonhart ürpermedi bile. Öylesine seri ve dehşet bir şekilde karşılık verdi ki Ciri geriye doğru sıçramasaydı bu darbe onu ortadan ikiye ayırabilirdi. Yandaki kalasa atlayıp çömeldi; kılıcını yatay olarak başının üzerinde tutuyordu.

Bonhart koluna baktı. Kan içindeki sol elini kaldırdı. Gözü, boşluğa akan damlalara takıldı.

“Bak sen,” dedi. “Hatalarından ders almayı bilirmişsin meğer.”

Sesi, öfkeden titriyordu ama Ciri onu iyi tanıyordu. Adam sakin, kontrollü ve öldürmeye hazırdı.

Ciri’nin kalasına atladı, kılıcım kaldırıp kıza fırtına gibi saldırdı; adımlarından emindi, sendelemiyordu, aşağıya da bakmıyordu. Kalastan çatırtılar yükseldi, toz ve talaş yayıldı.

Bonhart kızı çaprazlama vuruşlarla sıkıştırıyordu, geri geri gitmeye zorluyordu şimdi. Öylesine hızlı ve art arda vuruyordu ki Ciri zıplamayı ya da havada dönmeyi göze alamıyordu, sürekli gardım almak ve hamleleri savuşturmak zorundaydı.

Bonhart’ın balık gözlerindeki kıvılcımları gördü. Durumun ciddiyetini kavradı. Adam onu çatının altındaki bir direğe sıkıştırmıştı. Kaçış yoktu buradan.

Bir şey yapmalıydı Ciri. Ansızın ne yapması gerektiğini anladı.

Kaer Morhen. Sarkaç.

Kendini sarkaçtan iterek geriye atacaksın. Sarkacın hızını, enerjisini alacaksın. Sarkacın enerjisi sana geçecek. Anlıyor musun?

Anlıyorum, Geralt.

Ciri, saldıran bir yılanın hızıyla gelen darbeyi savuşturup atağa geçti. Kırlangıç, Bonhart’ın kılıcına çarptığı an şakıdı. Aynı anda Ciri kılıçtan güç alıp kendini geriye iterek sıçradı ve yandaki kalasa indi. Ayaklan yere bastığı an mucize eseri dengesini korudu. Hemen yeniden sıçrayıp Bonhart’ın kalasına indi. Düşmanının tam arkasında duruyordu şimdi. Bonhart son anda döndü, hız aldı ve kılıcım Ciri’nin ineceğini tahmin ettiği noktaya rastgele salladı. Hedefi kıl payı kaçırdı ve kendi hamlesinin hızıyla

sendeledi. Ciri yıldırım gibi hücum etti. Öne adım atarak vurdu, sonra tek dizinin üzerine indi. Kesin ve sert bir darbe indirdi.

Sonra kılıcını yana uzatıp öylece kaldı. Bonhart'ın ceketine açtığı kesikten yoğun bir kırmızının fışkırdığını gördü.

"Sen…" Bonhart sendeledi. "Sen…"

Derken kızın üzerine atıldı. Aslında harekederi ağır ve çaresizdi. Ciri geriye doğru attığı tek adımla darbeyi savuşturdu. Bonhart ise dengesini sağlayamadı. Bir dizinin üzerine çöktü ama öbür diziyle kalası yakalayamadı. Zaten ahşap kandan ıslanmış ve kayganlaşmıştı. Bir an Ciri'ye baktı. Sonra aşağıya yuvarlandı.

Ciri, adamın döşeme tahtalannın üzerine düştüğünü, kılıcının ondan birkaç arşın uzağa fırladığını, toz, kireç bulutuna bir anda kanlann kanştığım gördü. Bonhart kollarını ve bacaklarım ayırmış, uzun ve sıska bedeniyle hareketsizce yatıyordu şimdi. Yaralı ve savunmasızdı ama hâlâ ürkütücü bir görüntüsü vardı.

Çok geçmeden kımıldadı. İnliyor, başını kaldırmaya çalışıyordu. Ellerini, bacaklarını oynattı. Bir direğe doğru sürünüp sırtını dayadı. Kana bulanmış ellerini göğsüne ve karnına bastırıp yeniden inledi.

Ciri sıçradı ve adamın dibinde dizlerinin üzerine indi. Kedi gibi yumuşacıktı harekederi. Bonhart'm balık gözlerinin korkuyla açıldığım gördü.

"Sen kazandın…" diyebildi Bonhart güçlükle ama gözünü Kırlangıç'tan ayırmıyordu. "Kazandın, dişi witcher. Arenada çarpışsaydık keşke… Ne gösteri olurdu ama…"

Ciri yanıt vermedi.

"Sana bu kılıcı ben vermiştim, anımsıyor musun?"

"Her şeyi anımsıyorum."

“Benim…” diye inledi Bonhart, “işimi bitirmeyeceksin, değil mi? Yapmazsın… Yenilgiye uğramış ve savunmasız birini öldürmezsin. .. Seni tanıyorum Ciri. Bunu yapamayacak kadar… asilsin sen.”

Ciri adama uzun uzun baktı. Çok uzun baktı. Sonra eğildi. Bonhart’ın gözleri daha da irileşti ama Ciri adamın boynundaki madalyonları, kurdu, kediyi ve grifîni çekip almakla yetindi. Sonra döndü ve çıkışa yöneldi.

Bonhart bir hançerle Ciri’nin üzerine atıldı, sinsice ve haince saldırdı. Üstelik bir yarasa kadar sessizdi. Hançeri sapına kadar kızın sırtına saplamasına ramak kala, tam son anda bütün nefretiyle böğürdü Bonhart.

Ciri, bu haince hamleyi hızlı bir yarım dönüşle ve kenara çekilerek defetti. Sonra vurdu, hız alıp omzunun ve kolunun tüm gücüyle acımadan vurdu bu kez. Kalçasını çevirerek darbenin hızını güçlendirdi. Kırlangıç havada bir ıslık çalıp tam ucuyla kesti. Ürpertici bir sesin ardından Bonhart elini boğazına attı. Balık gözleri yuvalarından fırlamıştı.

“Sana söylemiştim,” dedi Ciri buz gibi bir sesle, “her şeyi anımsadığımı söylemiştim.”

Bonhart gözleri biraz daha fırladıktan sonra devrildi. Geriye doğru boylu boyunca uzanmasıyla birlikte tozlar havalandı. Kıtık, leş gibi döşeme tahtalarının ortasında iskelet gibi yatıyordu şimdi.

Hâlâ kıvranıyor, kalan gücüyle elini boğazına bastırıyordu. Fakat ne kadar sıkı bastırırsa bastırsın; yaşam, parmaklarının arasından hızla akıp gidiyor, simsiyah bir hale gibi başının etrafına dökülüyordu.

Ciri adamın başında konuşmadan dikildi. Bonhart’ın gittiği yere onun görüntüsünü götürebilmesi için iyice görebileceği bir şekilde duruyordu.

Bonhart, Ciri’yi gitgide bulanıklaşan gözlerle süzdü. Sonra , sarsılmaya ve seğirmeye, topuklarına tahtalara vurmaya başladı.

Sonra içinden bütün sıvı aktıktan sonra bir huniden gelen ses gibi bir ses çıkardı.

Bu da Bonhart’ın çıkardığı son ses oldu.

Yine bir gümbürtü koptu, renkli cam kırıkları şangırtılarla havada uçuştu.

“Geralt, dikkat!”

Tam zamanında sıçrayıp uzaklaştılar. Gözleri alan çok aydınlık bir şimşek yeri yaladı, havadaysa terakota ve keskin mozaik parçalan uçuştu. İkinci şimşek, Witcher’in ardına gizlendiği sütuna isabet etti. Sütun, üç parçaya bölündü. Kemerin yansı koptu ve kulaklan sağır eden bir gürültüyle tavandan aşağıya yağmaya başladı. Geralt, yere yüzükoyun yatmış, ellerini başına siper etmişti ama bu biçare savunmanın tepeden yağan yüzlerce kiloluk taşlara fayda etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Kendini olabilecek en kötü şeye hazırladı ama korktuğu başına gelmedi. Ayağa fırladı, tepesinde büyülü bir kalkandan yayılan bir ışık huzmesi fark etti ve Yennefer’in büyüsüyle kurtulduğunu o an kavradı.

Vilgefortz büyücü kadına döndü ve Yennefer’in kendine siper aldığı direği un ufak etti. Vahşice kükredi, duman ve toz bulutunu ateşten iplerle aşmaya çalıştı. Yennefer yan tarafa atladı, kendi ’ şimşeğiyle karşılık verdi. Lakin Vilgefortz kolaylıkla, neredeyse umursamadan bu şimşeğin yönünü değiştirdi ve Yennefer’i yere yapıştıran bir darbeyle karşılık verdi.

Geralt, yüzündeki kireç tozunu hızlıca silip Vilgefortz’un üzerine atıldı. Vilgefortz, gözlerini ve içinden alevler yükselen r avucunu ona çevirdi. Witcher, içgüdüsel olarak kılıcını kendine siper etti. Bir mucize oldu ve runik yazılarla kaplı cüce kılıcı onu koruyup ateş huzmesini ortadan ikiye yardı.

“Hah!” diye bağırdı Vilgefortz. “Çok etkileyici Witcher! Peki, , buna ne dersin?”

Witcher bir şey demedi. Boğa tepmiş gibi havalandı, indi, yerde kaydı ve bir sütunun dibinde durdu. Sütun patlayıp paramparça ’ oldu, sütunla birlikte üstündeki kemerin de büyük bir bölümü yıkıldı. Yennefer bu kez Geralt’a büyülü bir kalkan yaratmayı başaramamıştı. Kemerin büyükçe bir parçası Geralt’ın omzuna düşüp onu yere devirdi. Geralt bir an acıdan kımıldayamaz oldu.

Yennefer büyülü sözler söyleyip Vilgefortz'a şimşek üstüne şimşek yolladı ama hiçbiri hedefi vuramadı. Hepsi büyücü adamı çevreleyen büyülü alana etkisizce vurup söndü. Vilgefortz aniden ellerini uzatıp parmaklarını açtı. Yennefer acıyla çığlık atü, yerden yükseldi, havada asılı kaldı. Vilgefortz, ıslak bir bezi sıkarmışçasına ellerini çevirip büktü. Yennefer bir çığlık daha attı ve ters dönmeye başladı.

Geralt, canının acısına aldırmayıp ayağa fırladı ama Regis ondan önce davrandı.

Vampir, büyük bir yarasa görünümünde sanki hiç yoktan belirivermişti, sessizce uçarak Vilgefortz'un üzerine indi. Büyücünün, büyülü sözlerle kendini korumasına firsat bırakmadan, pençelerini Vilgefortz'un yüzüne geçirdi. Çok küçük olduğu için gözünü tutturamadı. Vilgefortz ciyakladı, kollarıyla çırpındı. Onun etkisinden kurtulan Yennefer, inleyerek bir moloz yığının üstüne düştü. Burnundan fışkıran kanlar yüzüne ve göğsüne aktı.

Geralt, sihilö indirmeye hazırlanıyordu. Gelgeldim Vilgefortz henüz yenilmemişti ve vazgeçmeye de hiç niyeti yoktu. Witcher'i bir güç dalgasıyla geriye fırlattı. Vampire ise sıcak bir bıçağın tereyağını kesmesi gibi sütunu yaran bembeyaz bir ışın yolladı. Regis ustaca ışını savuşturdu sonra normal bedenine dönüşüp Geralt'ın yanına geldi.

"Dikkatli ol," dedi Witcher ve Yennefer'in durumunu anlamaya çalıştı. "Kendini sakın Regis…"

"Kendimi sakınayım mı?" diye bağırdı vampir. "Ben mi? Buraya kendimi sakınmak için gelmedim!"

Kaplanları andıran inanılmaz bir sıçramayla yıldırım gibi büyücünün üzerine adadı ve boynundan yakaladı. Köpek dişleri bir anda ışıl ışıl parladı.

Vilgefortz, dehşede ve öfkeyle feryat etti. Bir an için, işi bitmiş izlenimi yarattı ama bir yandsamaydı bu. Büyücünün her durum için hazırda bir çaresi vardı. Her düşmana karşı bir silahı. Hatta bir vampire karşı bile.

Regis'i yakaladığı elleri sanki kızgın demire dönüştü. Vampir acıyla haykırdı. Büyücünün Regis'i kelimenin tam anlamıyla parçaladığını gören

Geralt da feryadı bastı. Yardım etmek için atıldı ama geç kaldı. Vilgefortz, lime lime ettiği vampiri bir sütunun dibine itti ve iki eliyle üzerine çok yakından beyaz bir ateş yolladı. Pencere camlarının kalan parçalan da şangırtıyla yere indi. Sütunsa eridi. Vampir de onunla birlikte eriyip biçimsiz bir kütleye dönüştü.

Geralt müthiş bir öfke ve çaresizlik içinde küfrü bastı. Atladı, vurmak için sihillli kaldırdı ama buna zaman bulamadı. Vilgefortz döndü ve büyü enerjisiyle ona bir darbe indirdi. Witcher salon boyunca uçtu, bütün hızıyla duvara tosladı, sonra aşağıya kaydı. Yerde öylece yatıp sudan çıkmış balık gibi soluk almaya çalışırken, neresinin kınldığını değil de kınlmadık acaba neresi kaldığını düşündü. Vilgefortz yanına yaklaştı. Elinde bir anda yaklaşık dört arşın uzunluğunda bir demir çubuk belirdi.

“Seni bir büyüyle kül edebilirdim,” dedi. “Ya da şu canavar gibi eritip cürufa dönüştürebilirdim. Ancak sen, Witcher vuruşurken ölmelisin. Belki pek dürüstçe bir mücadele olmayacak ama mücadele mücadeledir.”

Geralt ayağa kalkabileceğine ihtimal vermiyordu ama yine de kalktı. Yanağı kesilmişti, kan tükürdü. Kılıcını çok daha sıkı kavradı.

“Thanedd’de,” dedi Vilgefortz, demir çubuğu havada döndürerek yaklaşırken, “seni birazcık hırpalamıştım ama dikkatlice yapmıştım bunu çünkü ders olsun istemiştim. Hiçbir işe yaramadığına göre bu kez kemiklerini iyice ufalayacağım. Öyle ki bir daha kimseler toplayamayacak seni.”

Saldırdı. Geralt kaçmayıp dövüşü kabul etti.

Demir çubuk ıslık çalıp havada uçuşurken, büyücü sürekli kendini sakınan Geralt’ın etrafında döndü. Geralt gelen saldırılardan kaçtı ve kendisi de saldırdı ama Vilgefortz hepsini ustaca savuşturdu. Havada çarpışan silahlar şakırdadı.

Büyücü şeytan gibi hızlı ve atikti.

Gövdesini çevirip soldan vurarak Geralt’ı yanılttı ve sonra aşağıdan yukarıya doğru kaburgalarına bir darbe indirdi. Witcher daha dengesini

bulup soluk alamadan omzuna öylesine sert bir darbe yedi ki dizlerinin üzerine çöktü. Yana doğru sıçrayarak demir çubuğu beynine yemekten kurtuldu, gelgeldim aşağıdan kalçasına bir darbe geldi. Sendeleyip sırtını duvara çarptı. Ama kendini yere atmayı düşünecek kadar bilinci yerindeydi çünkü demir çubuk saçlarını teğet geçip duvara öyle bir vurdu ki kıvılcımlar çıktı.

Geralt yerde yuvarlandı, demir çubuk başının hemen yanında zeminden kıvılcımlar çıkarıyordu. Bir sonraki darbe kürek kemiğine isabet etti. Sarsıldı, felç eden bir acı ve bacaklarına doğru inen bir güçsüzlük hissetti. Büyücü çubuğu yerden kaldırdı. Gözlerinde zaferin pırıltısı vardı.

Geralt, Fringilla'nın madalyonunu avucunun içine aldı.

Demir çubuk, Witcher'in başından bir katış ötede yere vurdu. Geralt hareketlendi ve hızlıca dizlerinin üzerinde doğruldu. Vilgefortz hemen yanına adadı ve vurdu. Demir çubuk yine hedefi tutturamayıp birkaç santim öteye indi. Büyücü, gözlerinde inanamaz bir ifadeyle başını iki yana salladı ve bir an duraksadı.

İçini çekti ve anladı. Gözlerinde vahşi bir ışık yanıp söndü. Adadı ve demir çubuğu savurdu ama çok geçti.

Geralt sert bir hamleyle karnını ikiye yardı. Vilgefortz feryadı bastı, çubuğu elinden bıraktı, iki büklüm halde geri geri kaçmaya çalıştı ama Witcher bir anda yanında bitti. Vilgefortz'u yıkılan sütunun kalıntılarının dibine tekmeledi. Kılıcını savurup köprücük kemiğinden kalçasına doğru çaprazlama, keskin bir darbe indirdi. Oluk gibi akmaya başlayan kanlar yere bir anda dalgalı desenler çizdi. Büyücü bir çığlık kopardı ve dizlerinin üzerine düştü. Başını eğip göğsüne ve karnına baktı. Gördüklerinden gözünü ayıramıyordu.

Geralt yeni bir hamleye hazır halde sakince bekledi.

Vilgefortz uzun uzun inledikten sonra başını kaldırdı. "Geraaalt…"

Witcher onun sözünü bitirmesine engel oldu.

Uzunca bir sessizlik oldu.

“Bilmiyordum,” dedi Yennefer, molozların arasından kalkarken. Korkunç görünüyordu. Burnundan akan kanlar çenesini ve göğsünü kaplamıştı. “İllüzyon büyüsü yapabildiğini bilmiyordum,” dedi, Geralt’ın şaşkın bakışlarını görünce. “Üstelik Vilgefortz’u bile yanıltacak bir büyü…”

“Ben değil madalyonum yaptı.”

“Haa.” Yennefer ona kuşkuyla baktı. “İlginç. Zaten sadece Ciri sayesinde yaşıyoruz.”

“Anlamadım.”

“Vilgefortz’un gözü. Tam bir koordinasyon sağlamayı başaramadı. Benimse yaşamımı özellikle borçlu olduğum kişi…” Sustu. Eriyen sütundan kalan parçaya ve oradaki cürufa baktı. “Kimdi o Geralt?”

“Bir dost. Onu çok özleyeceğim.”

“İnsan mıydı?”

“İnsanın en mükemmel haliydi. Sen nasılsın Yen?”

“Birkaç kırık kaburga, beyin sarsıntısı, kalça ekleminde ve dolaşımda arıza. Onun dışında çok iyiyim. Sen peki?”

“Hemen hemen aynı durumdayım.”

Yennefer, yerdeki mozaiklerin tam ortasında yatan Vilgefortz’un kafasına şöyle bir baktı. Bulanıklaşmış küçük göz, ikisine de sessiz bir serzenişle bakıyordu.

“Güzel bir manzara,” dedi Yennefer.

“Doğru,” diye karşılık verdi Geralt, kısa bir duraksamadan sonra. “Ama ben görmekten bıktım bile. Yürüyebilecek misin?”

“Yardım edersen, evet.”

Sonunda, koridorların kemerlerin altında birleştiği noktada üçü buluştu. Beyaz mermerden kadın heykellerinin cansız bakışları altında buluştular.

“Ciri,” dedi Witcher ve gözünde biriken yaşlan sildi.

“Ciri,” dedi Geralt’ın kolundaki Yennefer.

“Geralt,” dedi Ciri.

“Ciri,” diye karşılık verdi Geralt, boğazma oturmuş düğümle mücadele ederken. “Seni görmek ne güzel!”

“Hanımefendi Yennefer.”

Büyücü kadın, Witcher’in kolundan kurtulup güçlükle doğruldu. “Bu ne hal böyle kızım,” dedi sert bir tonda. “Hele bir bak kendine. Kambur durma öyle, lütfen.”

Ciri robot gibi yaklaştı. Yennefer kızın yakasım çekip düzeltti, kolundaki kurumuş kanlan temizlemeye çalıştı. Sonra saçlarına dokundu. Yanağındaki yara izinin üstünü örttü. Kıza sımsıkı, çok sıkı sanldı. Geralt, Yennefer’in Ciri’nin sırtım sarmalayan ellerine baktı, parmaklan deforme olmuştu. Öfke, üzüntü ve kin duydu. J

Bitkindi. Her şeyin ama her şeyin son bulmasını istedi.

“Annecim.”

“Kızım.”

“Gidelim.” Geralt epeyce bekledikten sonra ikisinin arasına girmeye karar verdi.

Ciri yüksek sesle hapşırdı, burnunu elinin tersiyle sildi. Yennefer ona delici bir bakış attı, sonra içine toz kaçan gözünü ovaladı. Witcher, Ciri’nin geldiği koridora doğru baktı, sanki oradan gelmesini beklediği biri daha vardı. Ciri başını iki yana salladı. Geralt anladı.

“Gidelim buradan,” diye tekrarladı Geralt.

“Evet,” dedi Yennefer. “Gökyüzünü görmek istiyorum.”

“Sizi bir daha asla terk etmeyeceğim,” dedi Ciri usulca. “Asla.”

“Gidelim buradan,” dedi Geralt yeniden. “Ciri, Yen’e destek ol.”

“Desteğe ihtiyacım yok benim!”

“İzin ver anneciğim.”

Önlerinde büyük bir merdiven uzanıyordu; dumanların, alev alev yanan meşalelerin ve demirden sepetlerin içinde yanan ateşin arasında kaybolmuştu. Ciri irkildi. Bu merdiveni daha önce görmüştü. Düşlerinde ve sanrılarında…

Aşağıda, epeyce uzak bir yerde silahlı adamlar bekliyordu.

“Yorgunum,” diye fısıldadı Ciri.

“Ben de,” dedi Geralt, sikil? i çekerken.

“öldürmekten bıktım.”

“Ben de.”

“Bir çıkış kapısı yok mu burada?”

“Hayır yok. Yalnızca şu merdiven. Başka çare yok kızım. Yen, gökyüzünü görmek istiyor. Ben de onunla birlikte görmek istiyorum.”

Ciri çevresine bakındı ve gözü, düşmemek için parmaklıklara tutunan Yennefer’e takıldı. Bonhart’ın boynundan koparıp aldığı madalyonları çıkardı. Kediyi boynuna astı, kurdu Geralt’a verdi.

“Bunun yalnızca bir simge olduğunu biliyorsundur umarım,” dedi Geralt.

“Her şey bir simge.” Ciri, Kırlangıç’ı kınından çıkardı. “Gidelim, Geralt.”

“Haydi. Yanımdan sakın uzaklaşma.”

Merdivenin ağzında onları Skellen’in paralı askerleri bekliyordu, terli ellerinde silahlar vardı. Baykuş, hızlı bir el hareketiyle ilk grubu merdivene yolladı. Paralı askerlerin zımbalı postalları basamaklarda gümbürdedi.

“Yavaş Ciri. Acele etme. Yakınımda kal.”

“Peki Geralt.”

“Aynca sakin ol kızım, sakin. Unutma, öfkelenmeden, küllenmeden. Biz gökyüzüne bakmaya gidiyoruz. Yolumuza çıkanlarsa ölmek zorundalar. Sakın duraksama.”

“Duraksamayacağım. Gökyüzünü görmek istiyorum.”

Merdivenin başına kadar hiçbir engelle karşılaşmadılar. Onlann sükûneti karşısında şaşkına uğrayan askerler, onlan görünce kenara çekildi. Sonrasında üç asker aynı anda saldırdı. Bağırıp çağırıyor, kılıçlarını sallıyorlardı. Hemen öldüler.

“Hepiniz saldırın!” diye aşağıdan haykırdı Baykuş. “Öldürün!”

Üç kişi daha geldi. Geralt onlara doğru hızlı bir adım attı.

Bir çalımla akıllarını karıştırdı, kılıcım içlerinden birinin boğazına sapladı. Sonra döndü, Ciri’nin sağ kolunun altından geçmesine izin verdi. Ciri, ikinci hergeleyi koltuğunun altından vurdu. Üçüncü , asker, parmaklıklar üzerinden adayarak kendini kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. ‘

Geralt, yüzüne sıçrayan kanlan sildi. “Daha sakin Ciri.” “Sakinim.”

Sıra bir sonraki üçlüye gelmişti. Kılıç panltılan, çığlıklar ve ölüm. Basamaklann üzerinden kopkoyu kanlar aktı.

Pirinç zırhlı bir herif, elinde uzun bir mızrakla önlerine adadı.

Uyuşturucu, bakışlannı vahşileştirmişti. Ciri hızla yana savuştutarak mızrağı kenara itti. Geralt vurdu, sonra yüzünü sildi. Çevrelerine bakmadan yürüdüler.

“Öldürün!” diye böğürdü Skellen. “Hücum! Öldürüüün!”

Merdivende ayak sesleri, çığlıklar. Kılıç parıltıları, haykırmalar, ölüm.

“Aferin Ciri ama daha sakin. Telaş yapma ve yanımdan ayrılma.”

“Bundan böyle daima yanında olacağım.”

“Bilekten yapabiliyorsan omuzdan vurma. Dikkat et.”

“Ediyorum.”

Kılıç parıltıları, haykırmalar, kan. Ölüm.

“Aferin Ciri.”

“Gökyüzünü görmek istiyorum.”

“Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni.”

“Dikkatli ol. Yer kayganlaşıyor.”

Kılıç parıltıları, haykırmalar. Yürüdüler, merdivenin kanlı basamaklarını geride bıraktılar. Stygga Şatosu’nun merdivenlerinden indiler, indiler.

Onlara saldıran bir herif, kanlı basamaklarda kayınca ayaklarının dibine düştü, bağışlanmak için ağlayarak yalvardı, iki elini başına siper etti. Onlar da ona bakmadan yürüdüler.

Üçüncü sahanlığa kadar kimse yollarına çıkmaya cesaret edemedi.

“Yaylar!” diye aşağıdan kükredi Skellen. “Tatar yaylarıyla saldırın! Boreas Mun tatar yaylarını getirecekti. Nerede o?”

Baykuş bilemezdi tabii ama Boreas Mun epeyce uzaklardaydı. Başını atının yelesine gömmüş, dosdoğru doğuya gidiyordu ve hayvanı olanca gücüyle sürüyordu.

Yaylan getirmek üzere gönderilen askerlerden yalnızca biri geri döndü.

Ok atmaya karar veren adamın elleri titriyor, fisstech'ten. gözleri yaşarıyordu. İlk ok parmaklıkları teğet geçti. İkincisi merdiveni bile tutturamadı.

"Daha yükseğe!" diye kudurdu Baykuş. "Daha yükseğe çık, sersem! Yakından vur!"

Okçu duymuyormuş gibi yaptı. Skellen ağız dolusu sövdü. Adamın elinden tatar yayını çekip aldı, merdivene atladı, çömeldi ve nişan aldı. Geralt hemen Ciri'nin önüne geçti ama kız Geralt'ın arkasından şimşek hızıyla öne fırladı. Kiriş takırdadığında o pozisyon almıştı bile. Kılıcını havaya kaldırdı, oku öyle bir geri püskürttü ki düşmeden önce havada taklalar attı.

"Şahane," diye mırıldandı. "Şahane Ciri. Ama bunu bir daha yaparsan, benden bir araba sopa yersin."

Skellen tatar yayını elinden attı. Ansızın yalnız olduğunu fark etti.

Bütün adamları aşağıda toplanmıştı. Hiçbiri merdivene çıkmaya meraklı değildi. Aslında sayılan da azalmıştı, birileri bir yerlere dağılmıştı. Mudaka tatar yayı getirmeye gitmişlerdi.

Witcher ve dişi witcher, Stygga Şatosu'nun kanla yıkanan merdivenini basamak basamak iniyordu. Hiç aceleleri yoktu ama adımlannı da yavaşlatmıyorlardı. Omuz omuzaydılar, kılıçlannı hızla havada çevirerek akıl kanştınyorlardı.

Skellen geriledi ve gerilemeye devam etti. Adamlannın yanına geldikten sonra bile hâlâ gerilediklerini fark etti. Kendinden geçercesine sövdü.

"Çocuklar!" diye bağırdı ama sesi artık cılız çıkıyordu. "Cesaretinizi kaybetmeyin! Saldınn şunlara! Hep birlikte! Haydi yüreklenin! İzleyin beni!"

"Kendiniz gidin," diye mırıldandı biri, ywsrecA tuttuğu elini burnuna doğru kaldırırken. Baykuş attığı bir yumrukla, adamın elindeki uyuşturucunun

yüzüne, koluna ve ceketinin üstüne saçılmasını sağladı.

Witcher ve dişi witcher, merdivenin bir sahanlığına daha varmıştı.

“Birazdan aşağıda olacaklar,” diye bağırdı Skellen, “o zaman kuşatabiliriz onları! Hey, çocuklar! Yürekli olun! Davranın silahlarınıza!”

Geralt bir an Ciri’ye baktı. Kızın kül rengi saçlarının arasında gümüş gibi parlayan beyaz tutamlar görünce öfkeden kudurma noktasına geldi ama kendine hâkim oldu. Öfkelenmenin zamanı değildi şimdi.

“Dikkatli ol,” dedi yavaşça. “Yakınımda ol.”

“Daima yakınında olacağım.”

“Aşağıda işler kızışacak.”

“Biliyorum ama biz birlikteyiz.”

“Birlikteyiz.”

“Ben de sizinleyim,” dedi Yennefer, kandan kıpkırmızı olup kayganlaşan merdivende arkalarından gelerek.

“Toplanın! Toplanın!” diye bağırdı Baykuş.

Tatar yayı getirmeye gidenlerden birkaçı geri dönmüştü. Elleri boş ve korku içindeydiler.

Merdivene çıkan üç koridordan da baltayla kınlan kapılann gürültüsü, birbirine çarpan kılıç sesleri ve ağır ayak sesleri duyuluyordu. Üç koridordan da ansızın siyah miğferli, zırhlı askerler belirdi, pelerinlerinin üzerinde gümüş semender işlemeleri vardı. Skellen’in paralı askerleri, yüksek perdeden tehdit dolu bir emir üzerine silahlannı yere attılar. Duraksayanlar, çok daha ürpertici bağırtılarla silah bırakmaya zorlandı ve üzerlerine tatar yaylan, mızraklar ve glaiveler doğrultuldu. Derken hepsi silahlannı attı çünkü Siyahlılar’ın can almak için yanıp tutuştuğu, fırsat kolladığı açıkça ortadaydı. Baykuş kollarını göğsünde kavuşturmuş bir sütunun dibinde duruyordu.

“Muhteşem kurtuluş mu bu?” diye mırıldandı Ciri. Geralt başını hayır anlamında salladı.

Tatar yaylan ve mızraklann uçlan onlara da doğruldu.

“Glaeddyvan vort!”

Karşı koymak anlamsızdı. Merdiven ağzı Siyahlılar’la kaynıyordu, onlarsa çok ama çok yorgundu artık. Yine de kılıçlanm ellerinden atmadılar. Usulca basamaklara bıraktılar. Sonra oturdular. Geralt, Ciri’nin omzunun sıcaklığım ve soluklanın duydu.

Yukandan Yennefer de indi. Cesetlere ve kan göllerine basmamak için dikkat etti. Siyahlılar’a ellerinde silah olmadığım gösterdi. Geralt, öteki omzunda da bir sıcaklık hissetti. Her zaman böyle olamaması ne üzücü, diye düşündü. Ama olamayacağını biliyordu tabii.

Baykuş’un adanılan elleri bağlandıktan sonra teker teker götürüldü. Pelerinleri semenderli Siyahlılar’ın sayısı gitgide arttı. Derken aralannda yüksek rütbeli subaylar belirdi, zırhlannda taşıdıktan beyaz tüylerden ve gümüş plakalardan anlaşılıyordu bu. Bir de onlara saygıyla yol açılmasından.

Miğferi bol miktarda gümüşle bezeli bir subaya ise önünde eğilmek dâhil olmak üzere olağanüstü saygı gösterildi.

Subay, sütunun dibinde dikilen Skellen’in önünde durdu. Baykuş’un beti benzinin attığı meşalelerin yaydığı zayıf ışıkta bile açıkça belli oluyordu.

“Stefan Skellen,” dedi subay gür sesiyle ve sesi kubbede yankılandı. “Mahkemeye çıkarılacaksın. Hainliğinin cezasını çekeceksin.”

Baykuş götürüldü ama sıradan adamlar gibi elleri bağlanmadı.

Subay döndü. Yukarılarda asılı olan bir duvar halısından yanan bir parça kopup düştü, ateşten kuş gibi uçuştu. Alevin yaydığı ışık subayın zırhının gümüş plakalarına, miğferinin yanaklarının yansını örten nişangâhına

yansımıştı. Nişangâh, bütün Siyahlılar'da olduğu gibi dişli kocaman bir çene şeklindeydi.

Sıra şimdi bizde, diye düşündü Geralt. Yanılmıyordu.

Subay, Ciri'ye baktı; gözleri, miğferin içinden alev saçıyor, her şeyi fark ediyor ve kayda alıyordu. Kızın yüzünün solgunluğu. Yanağındaki yara izi, koluna ve eline bulaşmış kanlar. Saçlannm arasındaki beyaz tutam.

Nilfgaardh sonra Witcher'a döndü. "Vilgefortz?" diye sordu gür sesiyle.

Geralt başını hayır anlamında salladı.

"Cahir aep Ceallach?"

Geralt başını yine iki yana salladı.

"Bir katliam bu," dedi subay merdivene bakarak. "Kanlı bir katliam ama tabii, kılıçla yaşayanlar… Hem celladın yükünü aldın sen. Uzun bir yoldan geliyorsun Witcher."

Geralt yanıt vermedi. Ciri yüksek sesle hapşırıp burnunu koluna sildi. Yennefer ona azarlamasına baktı. Nilfgaardh bunu fark edip güldü.

"Uzun bir yoldan geliyorsun," diye tekrarladı. "Dünyanın ta öbür ucundan. Bu kızın hatırına. Bunun bir karşılığı olmalı. Lord de Rideaux!"

"Buyrun, imparator hazretleri!"

Witcher şaşırmadı.

"Efendi Rivyah Geralt'la sakince, rahatsız edilmeden konuşabileceğim güvenli bir oda bulun lütfen. Bu arada bu iki hanımefendiye bütün imkânlarımızla hizmet edilsin. Tabii eksiksiz ve kusursuz bir nezaret altında."

"Emredersiniz, imparator hazretleri."

"Efendi Geralt, beni izleyin lütfen."

Witcher ayağa kalktı. Yennefer’e ve Ciri’ye baktı, onları yatıştırmak ve bir çılgınlık yapmamaları konusunda uyarmak istedi. Gelgeldim gerek yoktu buna. İkisi de bitkindi ve boyun eğmişti.

“Uzun bir yoldan geliyorsun,” diye tekrarladı Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Cam aep Morvudd, Düşmanlarının Mezarlarının Üstünde Dans Eden Beyaz Alev, miğferini çıkarırken.

“Bilmem ki,” dedi Geralt sakin bir sesle, “acaba senin geldiğin yol benimkinden daha uzun olabilir mi, Duny?”

“Beni tanıdın demek.” İmparator gülümsedi. “Oysa sakalımın olmayışı ve genel tavrım beni epeyce değiştirdi sanıyordum. Beni daha önce Cintra’da görenlerin çoğu Nilfgaard’a geldi ve bir huzura kabulde yüzüme baktı. Hiçbiri tanımadı beni. Oysa sen beni bir kez gördün, üstelik tam on altı yıl önce. O kadar mı hafızanda yer etmişim?”

“Aslında tanımazdım seni, gerçekten çok değişmişsin ama kim olduğunu düşünerek buldum. Bir süre önce. Ciri’nin ailesinde ve kanında ensestin nasıl bir rol oynadığını dışarıdan aldığım desteklerle ve bilgilerle ortaya çıkardım. Kâbuslarımdan birinde olabilecek en iğrenç, en korkunç ensesti gördüm ve şimdi bizzat karşımdasın.”

“Ayakta duracak halin yok,” dedi Emhyr buz gibi bir sesle. “Kasti küstahlığın da daha çok sendelemene neden oluyor. İmparatorun huzurunda oturmana izin veriyorum. Bu ayrıcalığı tanıyorum sana… Hem de ömür boyu.”

Geralt oturdu, rahatlamıştı.

Emhyr ayakta durup oymalı dolaba yaslandı. “Kızımın hayatını kurtardın,” dedi. “Bir değil birkaç kez. Teşekkür ederim. Kendim ve bundan sonraki nesillerim adına.”

“Beni yumuşatıyorsun.”

“Cirilla,” dedi Emhyr, alayı anlamazdan gelerek, “Nilfgaard’a gidecek. Zamanı gelince de imparatoriçe olacak. Onlarca kızın kraliçe olduğu

yöntemle. Yani eşini neredeyse hiç tanımadan. İlk karşılaşma nedeniyle eşinin hakkında iyi bir izlenim edinmeden. Evliliğin ilk günlerinden… ve gecelerinden düş kırıklığına uğradıktan sonra. Cirilla, bunu yaşayan ne ilk ne de son kadın olacak."

Geralt yorum yapmaktan kaçındı.

"Cirilla," diye sözlerini sürdürdü imparator, "sözünü ettiğim kraliçelerin çoğu gibi mudu olacak. Zamanla gerçekleşecek bu. Ondan asla beklemeyeceğim sevgiyi, onunla yapacağım oğluna verecek. Geleceğin imparatoru olacak prenslere. O imparatorun da bir oğlu olacak. İşte o oğul, dünyanın hâkimi olacak ve dünyayı yok olmaktan kurtaracak. Yalnızca benim bildiğim kehaneder böyle söylüyor.

"Ama," diye sözlerini sürdürdü Beyaz Alev, "benim kim olduğumu Cirilla asla öğrenmeyecek. Bu sır, ölüp gidecek. Onu bilenlerle birlikte."

"Kesinlikle." Geralt başını salladı. "Daha kesin olamaz."

"Yazgının her şeye bir şekilde bulaşan elini görmemen imkânsız," diye bir süre sonra devam etti Emhyr. "Eli her yerde. Senin eylemlerinde de. Baştan beri."

"Ben burada daha ziyade Vilgefortz'un elini görüyorum. Seni vaktiyle Cintra'ya yollayan o değil miydi? Hani lanedi kirpi olduğun günlerde. Pavetta onun etkisiyle…"

"Tahmini konuşuyorsun," diye Geralt'ın sözünü sertçe kesti Emhyr ve omzundaki semenderli pelerini firlatıp attı. "Hiçbir şeyden haberin yok. Bilmen de gerekmiyor. Yaşam hikâyemi anlatmak için çağırmadım seni buraya. Senden özür dilemek için de değil. Bir tek şunu hak ediyorsun: Kızın başına üzücü bir şey gelmeyeceğini garanti ederim. Sana hiçbir borcum yok Witcher. Hiç."

"Var!" diye sertçe atıldı Geralt. "Anlaşmayı ihlal ettin. Verdiğin sözü tutmadın. Bu borçtur, Duny. Yeminini prens olarak tutmadın şimdi imparator olarak borçlusun. İmparatorluk faizleriyle birlikte. On yıllık!"

“Yalnızca o kadar mı?”

“Yalnızca o kadar çünkü benim hakkım olan bu kadar, daha fazlası değil ama daha azım da kabul etmem! Çocuk altı yaşındayken gelip alacaktım. Sen kararlaştırdığımız tarihi beklemedin. Süre dolmadan benden çalmaya kalktın ama ağzından düşürmediğin yazgı seni oyuncak etti. Sonraki on yılı bu yazgıyla mücadele etmekle geçirdin. Vaktiyle ahlaksızca, adice anasız babasız bıraktığın Ciri şimdi elinde, kendi kızın elinde ve onunla ahlaksızca, adice ve ensest yoluyla çocuk yapmaya kalkıyorsun. Ondan sevgi istemeden yapıyorsun bunu. Eh haklısın tabii. Onun sevgisini hak etmiyorsun çünkü. Aramızda kalsın Duny ama kızın yüzüne nasıl bakabileceksin, merak ediyorum.”

“Amaç uğruna her yol mübahtır,” dedi Emhyr alçak sesle. “Ne yapıyorsam sonraki nesiller için yapıyorum. Dünyayı kurtarmak için.”

“Dünya bu şekilde kurtulacaksa, batsın daha iyi,” dedi Witcher, başını sertçe kaldırarak. “İnan bana Duny, batması daha iyi.”

“Çok solgunsun,” dedi Emhyr var Emreis yumuşak sayılabilecek bir sesle. “Sinirlenme öyle, her an bayılabilirsin.”

Dolabın yanından uzaklaştı, bir koltuk çekip oturdu. Witcher’m gerçekten başı dönüyordu.

“Demir Kirpi,” diye söze başladı Emhyr sakin bir sesle, “babamı, devleti zorla ele geçiren kişiyle işbirliği yapmaya zorlamanın bir yolu olarak düşünülmüştü. Devrim sonrasıydı; babam devrik imparator olarak tutuklanmıştı ve işkence görüyordu. Asla eğilmiyordu, bunun üzerine başka bir yöntem denediler. Kiralık bir büyücü, beni babamın gözleri önünde bir hilkat garibesine dönüştürdü. Büyücü, kendi inisiyatifiyle işe bir de espri kattı. ‘Emhyr’ bizim dilimizde ‘kirpi’ demektir.

“Babam yine eğilmeyince öldürüldü. Beni de aşağılayarak ormana bıraktılar ve peşime köpekleri saldılar. Nasıl olduysa hayatta kaldım; peşime öyle ısrarla düşmemişlerdi çünkü büyücünün işini eksik yaptığını kimse bilmiyordu: Geceleri insan kılığına geri dönüyordum. Neyse ki

sadakatlerine güvenebileceğim birkaç kişi tanıyordum. O zamanlar, bildiğin gibi on üç yaşındaydım.

“Ülke sınırlan dışına çıkmak zorunda kaldım. Büyüden kurtuluşu kuzeyde aramak zorunda olduğumu Xarthisius adında hafif çatlak bir astrolog yıldızlardan okumuştu, imparator olduktan sonra da bu astrologa gerekli bütün donanımıyla bir kule armağan ettim. Geçmişte borç harç yaşayan biriydi.

“Cintra’da olup biteni biliyorsun, temcit pilavı gibi tekrarlamak zaman kaybından başka bir şey değil ama bu işte Vilgefortz’un parmağı olduğu görüşünü reddediyorum. Birincisi onu o tarihlerde henüz tanımıyordum, İkincisi de büyücülere karşı büyük bir antipatim vardı. Bugün bile sevmiyorum hiçbirini. Bak aklıma ne geldi şimdi: Tahta çıktıktan sonra, devleti zorla ele geçiren kişiye hizmet ederek beni babamın gözleri önünde mahveden büyücüyle hakkıyla ilgilendim. Ben de zekâmı ve espri yeteneğimi öne çıkardım. Büyücünün adı Braathens idi, bizim dilde kulağa ‘kızarmış’ gibi gelen bir sözcüktür bu.

“Ama konuyu dağıtmayalım şimdi, meseleye dönelim. Ciri’nin doğumundan hemen sonra, Vilgefortz beni Cintra’da ziyaret etmişti. Kendini, Nilfgaard’da bana hâlâ sadık olan ve rejimi ele geçiren kişiye bir komplo düzenlemeye çalışan grubun güvenilir bir dostu olarak tanıttı. Yardım teklif etti ve bunu yapabilecek güçte olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Ben yine de kuşku duyduğum için gerekçelerini açıkça sordum. O da lafı dolandırmadan kadirşinaslığıma güvendiğini söyledi. Nilfgaard’ın büyük imparatorunun, yani benim ihsanıma, ona sağlayacağım ayrıcalıklara ve kudrete güveniyordu. Dünyanın yansına hükmedecek bir imparator olacağımı söyledi. Çocuğuma ise bütün dünya biat edecekti. Büyücü hiç çekinmeden, böyle büyük bir hükümdann yanı başında yükseleceğini düşündüğünü söyledi. Sonra yılan derisine sanlı büyük bir kitap çıkardı ve içeriğini dikkade dinlememi önerdi.

“Kehanetten böylece haberim oldu. Dünyanın ve evrenin kaderiyle ilgili bilgi edindim. Ne yapmam gerektiğini öğrendim. Bütün bunlardan sonra amaç için her yolun mübah olduğu sonucuna vardım.”

“Eh tabii.”

Emhyr, Geralt’ın sesindeki alayı duymazlıktan geldi. “Bu arada Nilfgaard’da benim açımdan gitgide daha olumlu gelişmeler oluyordu. Taraftarlarımın nüfuzu her geçen gün artıyordu. Sonunda bir grup subayı ve askerî okul yöneticisini arkalarına aldıktan sonra darbe yapmaya karar verdiler. Bunun için bana ihtiyaç vardı. İmparatorluğun ve tahtın gerçek vârisine, Emreis kanından gelen gerçek Emhyr’e. Ben devrimin sancağı gibi bir şey olacaktım. Aramızda kalsın, devrimcilerin çoğu sonrasında da kukla bir figür kalacağımı umuyordu. İçlerinden hâlâ hayatta olanlar bu yanılgılarım bir türlü kabul edemiyorlar.

“Dediğim gibi, konuyu saptırmayalım. Memlekete dönmek zorundaydım. Maechdi sahte prens Duny’nin ve Cintralı sahte dükün mirasını talep etme zamanı gelmişti artık. Fakat kehaneti unutmamıştım. Ciri’yle birlikte dönmek zorundaydım. Calanthe ise gözünü benden hiç ama hiç ayırmıyordu.”

“Sana hiçbir zaman güvenmedi çünkü.”

“Biliyorum. Sanırım bu kehanetten de bir şekilde haberi vardı. Bana köstek olmak için elinden geleni yaptı. Cintra’da ona tabiydim. Şu çok açıktı: Nilfgaard’a geri dönmeliydim ama kimse Duny olduğumu ve Ciri’nin kızım olduğunu anlamamalıydı. Bunun yolunu bana Vilgefortz buldu. Duny, Pavetta ve çocuğu ölmeliydi. Sırra kadem basmalıydı.”

“Tasarlanmış bir deniz kazasıyla.”

“Evet. Skellige’den Cintra’ya giderken, Sedna Girdabı’nda. Vilgefortz, gemiyi büyülü bir anaforun içine çekecekti. Ben, Pavetta ve Ciri önceden güvenli özel bir kabine girip kazadan sağ kurtulacaktık. Mürettebat ise…”

“Kurtulmayacaktı.” diye cümleyi tamamladı Witcher. “Yolunu cinayetlerle açmaya böylece başladın.”

Emhyr var Emreis bir süre konuşmadı.

“Vilgefortz planlanandan erken başladı,” dedi sonra boğuk bir sesle. “Maalesef. Ciri’nin gemide olmadığı bir saatte.”

Geralt kaşlarını kaldırdı.

İmparatorun yüzü ifadesizdi. “Planlarımı yaparken Pavetta’yı ne yazık ki hafife almıştım. Daima başı önünde dolaşan o melankolik kız amacımı anlamıştı. Daha demir almadan kızı gizlice karaya yollamıştı. Çıldırdım. O da öyle. Bir histeri krizi geçirmeye başladı ve itişip kakışırken denize düştü. Peşinden atlamayı başaramadım. Vilgefortz gemiyi anafora çekmeye başlamıştı bile. Başımı bir yere çarpıp kendimden geçmişim. Halatlara dolanıp mucize eseri ölmemişim. Kendime geldiğimde her yerim sargılıydı. Kolum kırılmıştı…”

“Kendi karısını öldüren biri nasıl bir his içindedir, merak ettim,” dedi Witcher buz gibi bir sesle.

“İğrenç bir his,” dedi Emhyr duraksamadan. “Kendimi o gün gibi bugün de iğrenç ve adi hissediyorum. Onu hiçbir zaman sevmemiş olmam da bu gerçeği değiştirmiyor. Amaç her yolu miibah kılar ama ölümü beni gerçekten üzdü. Böyle olsun istememiştim ve planım bu değildi. Pavetta’nın ölümü bir kazaydı.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Geralt boğuk bir sesle, “bu da bir imparatora yakışmıyor. Pavetta yaşamamalıydı, yoksa seni ele verirdi. Ayrıca Ciri’ye yapmak istediklerine asla izin vermezdi.”

“Yaşayacaktı,” diye karşı çıktı Emhyr. “Çok uzaklarda bir yerlerde. Bir sürü şato var… Mesela Darn Rowan… Öldüremezdim onu.”

“Amaç her yolu mübah kılsa bile mi?”

İmparator yüzünü ovaladı. “Daha mülayim bir yol her zaman bulunur. Çok seçenek vardır.”

“Her zaman değil,” dedi Witcher, bakışlarını Emhyr’in gözlerinin içine dikerek. Emhyr gözlerini kaçırdı.

“Ben de bunu kastediyordum.” Geralt başını salladı. “Hikâyenin sonuna gel artık. Zaman daralıyor.”

“Calanthe ufaklığa gözünün bebeği gibi bakıyordu. Kızı kaçırmayı aklımın ucundan bile geçiremezdim. Bu arada Vilgefortz’la aram oldukça soğumuştu, büyüye karşı nefretim hiç değişmiyordu. Bu arada ordum ve soylular beni savaşa, Cintra’ya saldırmaya zorluyordu. Bu isteğin halktan geldiği, halkın yaşamak için yeni alanlara ihtiyacı olduğu ve halkın sesini dinlemenin imparator olarak sınavım olacağı konusunda ısrar ediyorlardı. Ben de bir taşla iki kuş vurmaya karar verdim: Tek seferde hem Cintra’yı hem Ciri’yi ele geçirecektim. Gerisini biliyorsun zaten.”

“Biliyorum.” Geralt başını salladı. “Bu konuşma için sana teşekkür ederim Duny. Bana zaman ayırma lütfında bulunduğun için sağ ol ama daha fazla beklemenin yaran yok. Çok yorgunum. Dünyanın öbür ucundan benimle yollara düşen dostlanmın öldüğünü gördüm. Senin kızını kurtarmak için geldiler benimle. Cahir dışında hiçbiri Ciri’yi tanımıyordu. Yine de onu kurtarmak İçin buralara kadar geldiler çünkü ahlaklı ve asil kişilerdi. Ne oldu peki? Öldüler. Bence adaletsizlik bu. Eğer merak eden varsa söyleyeyim, ben kabul etmiyorum bunu. Ahlaklılar ölüyor, paçavralar hayatta kalıp yaptıklarına devam edebiliyorsa o hikâyenin bok kadar değeri olmaz gözümde. Artık gücüm kalmadı imparator. Çağır adamlarını.”

“Witcher…”

“Sır, onu bilenlerle birlikte ölmek zorunda. Kendin söyledin. Başka seçeneğin yok. Başka seçeneklerin olduğu savın doğru değil. Senin bütün hapishanelerinden kaçarım ben. Ciri’yi elinden alırım; o kızı senden almak uğruna ödeyemeyeceğim bedel yok benim. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Yennefer’in hayatım bağışlayabilirsin. Sırrı bilmiyor çünkü.”

“O,” dedi Emhyr ciddi bir sesle, “Ciri’yi kurtarmak için her bedeli öder. Senin intikamını almak için de.”

“Doğru.” Witcher başım salladı. “Haklısın. Yennefer’in Ciri’yi ne kadar çok sevdiğim unutmuştum. Haklısın Duny. Eh, yazgıdan kaçılmıyor işte. Bir ricam olacak.”

“Dinliyorum.”

“İkisiyle vedalaşmama izin ver. Sonra emrindeyim.”

Emhyr pencerenin önünde durmuş, gözlerini dağın zirvesine çevirmişti. “Ricam geri çeviremem. Ancak…”

“Korkma. Ciri’ye hiçbir şey söylemeyeceğim. Kim olduğunu açıklayarak ona sadece acı veririm. Ben onun canını acıtamam.”

Emhyr uzun süre konuşmadı. Hâlâ dışarıya bakıyordu.

Sonra olduğu yerde döndü. “Sana bir borcum vardır belki,” dedi. “Karşılığında sana ne önereceğimi dinle: Uzun zaman önce, çok uzun zaman önce, insanların daha şerefli, onurlu ve ahlaklı oldukları, verdikleri sözü senet bildikleri ve en çok utançtan korktuklan günlerde, ölüm cezasına çarptırılmış namuslu adamların, celladın namusu lekeleyen ellerinden kurtulmak için sıcak su dolu bir tekneye oturduğu ve damarlarını kestiği olurdu. Peki ya?..”

“Doldurt tekneyi.”

“Peki ya: Yennefer de bu banyoda sana eşlik etmek ister mi?”

“İsteyeceğinden neredeyse eminim ama kendisine sormak gerekir. İsyankâr bir mizacı vardır.”

“Biliyorum.”

Yennefer hemen kabul etmişti.

“Döngü tamamlandı,” dedi Yennefer el bileklerine bakarak. “Ouroboros yılanı dişlerini kendi kuyruğuna geçirdi.”

“Anlamıyorum bir türlü!” Ciri kızgın kediler gibi tısladı. “Neden gidecekmişim onunla? Hiç anlamıyorum! Nereye? Neden?”

“Güzel kızım,” dedi Yennefer yumuşacık bir sesle. “Senin yazgından başka bir şey değil bu. Anla, başka türlü olamaz.”

“Siz peki?”

“Bizi de,” dedi Yennefer, Geralt’a bakarak, “bizim yazgımız bekliyor. Böyle olmak zorunda. Gel güzel kızım, sımsıkı sarıl bana.”

“Sizi öldürmek istiyorlar, değil mi? Kabul etmiyorum! Daha yeni buldum sizi! Haksızlık bu!”

“Eline kılıç alan,” dedi Emhyr var Emreis kısık bir sesle, “kılıçla ölürmüş. Bana karşı savaşıp kaybettiler. Lakin onurlarıyla kaybettiler.”

Ciri, üç adımda Emhyr’in karşısında bitti. Geralt usulca derin bir soluk aldı. Yennefer’in de iç geçirdiğini duydu. Lanet olsun, diye düşündü Geralt, herkes görüyor işte! Bütün Siyahlılar görüyor! Aynı duruş, aynı ateş saçan gözler, dudakların aynı bükülüşü… Göğüste tıpa tıp aynı şekilde kavuşturulan kollar… Neyse ki Ciri kül sarısı saçlarını annesinden almıştı. Yine de şöyle bir bakıldığında, kimin kanını taşıdığı anlaşılıyordu…

“Ama sen kazandın,” dedi Ciri, Emhyr’e alevler fışkıran gözlerle bakarak. “Sen kazandın, öyle mi? Buna gerçekten inanıyor musun?”

Emhyr var Emreis yanıt vermedi. Gülümsemekle ve kızı keyifli bakışlarla süzmekle yetindi.

Ciri dişlerini birbirine geçirdi. “Ne çok insan öldü! Tüm bunlar yüzünden ne çok insan öldü. Onurlarıyla mı kaybettiler gerçekten? Ölümün onurlu bir tarafı mı var? Ancak bir canavar böyle olduğunu düşünebilir. Ölümü yakından gördüm ben ama beni bir canavara dönüştürmeyi başaramadı. Hiçbir zaman da başaramayacak. “

Emhyr yanıt vermedi. Kıza öylece bakıyor ve kızı bakışlarıyla âdeta yiyordu.

“Biliyorum,” diye tısladı kız, “niyetini biliyorum. Benimle yapmak istediklerini biliyorum. Sana şimdiden söyleyeyim: Bana dokunamayacaksın. Hele bir… hele bir… Öldürürüm seni. Elim ayağım bağlı bile olsa yaparım. Uyuduğunda boğazım dişlerimle parçalarım.”

İmparator, çevredeki subayların arasında başlayan mırıl mırıl konuşmaları, hızlı bir el hareketiyle bastırdı. “Kaderde ne varsa o olacak,” dedi, sözcüklerin üstüne basarak. “Arkadaşlarınla vedalaş, Cirilla Fiona Elen Riannon.”

Ciri, Witcher’a baktı. Geralt başını hayır anlamında salladı. Kız iç geçirdi.

Ciri ve Yennefer uzun uzun kucaklaşıp Asıklaştılar. Ciri sonra Geralt’ın yanına gitti.

“Yazık,” dedi Ciri alçak sesle. “İşler iyi gitmeye başlamıştı.”

“Çok daha iyi,” dedi Geralt.

Sarıldılar.

“Metanetli ol.”

“Bana sahip olamayacak, ‘‘diye fısıldadı Ciri. “Korkma sakın.

Kaçacağım elinden. Nasıl yapacağımı biliyorum…”

“Onu asla öldürmemelisin. Bunu hiç unutma Ciri. Öldürmemelisin.”

“Korkma. Öldürmeyi aklımın ucundan bile geçirmedim. Biliyor musun, öldürmekten bıktım Geralt. Çok fazla yaptım.”

“Evet, çok fazlaydı. Elveda, dişi Witcher.”

“Elveda, Witcher.”

“Sakın ağlayayım deme.”

“Söylemesi kolay.”

Nilfgaard İmparatoru Emhyr var Emreis, Yennefer ve Geralt’a banyoya kadar eşlik etti. Mis gibi kokan kaynar suyla doldurulmuş mermer teknenin dibine kadar onlarla gitti.

“Elveda,” dedi Emhyr. “Acele etmenize gerek yok. Ben atımla gidiyorum ama adamlarım burada kalıyor, emir ve bilgi vereceğim hepsine. Hazır olduğunuzda seslenin, bir teğmen size bıçak getirecek. Tekrar ediyorum: Aceleye hiç gerek yok.”

“Lütfunun bilincindeyiz.” Yennefer ciddi bir ifadeyle başını salladı. “İmparator hazretleri?”

“Evet?”

“Kızımın mümkün olduğunca canının yakılmamasını rica ediyorum. Onun ağlayacağı düşüncesiyle ölmek istemiyorum.”

Emhyr uzun süre konuşmadı. Hem de çok uzunca bir süre. Bir pencereye yaslanmış, başını başka yöne çevirmişti.

“Hanımefendi Yennefer,” dedi sonra, yüzünde bir tuhaflık vardı. “Sizin ve Witcher’ın kızının canını yakmayacağıma sizi temin ederim. Ben ne canlar almış, düşmanlarının mezarlarının üstünde dans etmiş biriyim. Her şeyi yapabileceğimi sanırdım ama yapmamdan korktuğunuz şeyi yapamam. Şimdi anladım. İkiniz sayesinde. Elveda.”

Emhyr dışarı çıktı ve kapıyı usulca arkasından kapadı.

Geralt iç geçirdi. “Soyunalım mı?” İçinden buharlar çıkan tekneye baktı. “Buradan çıplak cesedimi çekip çıkaracakları düşüncesi pek hoşuma gitmiyor.

“Biliyor musun, beni ne şekilde çekip çıkaracakları hiç umurumda değil.” Yennefer ayakkabılarını çıkardı, seri hareketlerle elbisesinin düğmelerini çözdü. “Son banyom bile olsa, giyinik olarak banyo yapmak istemem.”

Gömleğini başından çıkarıp tekneye girdi. Sulan hızla etrafa sıçrattı.

“Geralt, kök salmış gibi ne duruyorsun orada öyle?”

“Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.”

“Zaten unutkanın birisin. Gel hadi.”

Geralt yanma oturur oturmaz, Yennefer kollarım hemen onun boynuna doladı. Geralt onu öptü, suyun içinde ve üstünde belini okşadı.

“Bu uygun zaman mı şimdi?” diye sordu sonra.

“Bunun için,” diye mırıldandı Yennefer, elini suyun içine sokup Geralt’a dokunarak, “bütün zamanlar uygundur. Emhyr acele etmemize gerek olmadığını iki kez tekrarladı. Son dakikalarımızı sen nasıl geçirmek isterdin peki? Ağlayarak ve yakınarak mı? Onursuz bir davranış olurdu. Vicdan muhasebesiyle mi? O da sıradan ve aptalca olurdu.”

“Mesele o değil.”

“Ne peki?”

“Su soğuduktan sonra,” diye mırıldandı, “kesikler acı verecektir.”

“Hazzın bedelini,” dedi Yennefer, diğer elini de suyun içine sokarken, “acıyla ödemeye değer. Korkuyor musun yoksa?”

“Hayır.”

“Ben de. Teknenin kenarına otur. Seni seviyorum ama lanet olsun bunu suyun içinde yapacak değilim.”

“Ooooh,” dedi Yennefer ve başını geriye attı; buhardan ıslanan saçları kara yılanlar gibi teknenin kenarına yayıldı. “Oooh.”

“Seni seviyorum Yen.”

“Seni seviyorum Geralt.”

“Vakit geldi. Seslenelim şunlara.”

“Seslenelim.”

Seslendiler. Önce Witcher, sonra Yennefer seslendi. Hiçbir karşılık alamayınca bir ağızdan seslendiler.

“Vakit geldi! Hazırız! Bıçak verin bize! Heey! Size söylüyoruz! Lanet olsun su soğumaya başladı!”

“O zaman çıkın sudan,” diyerek Ciri kapıda belirdi, “herkes gitti-”

“Ne?”

“Söyledim işte. Gittiler. Üçümüzden başka kimse kalmadı. Giyinin. Çıplakken çok komik görünüyorsunuz.”

Giyinirken ikisinin de elleri titremeye başlamıştı. Düğme, toka ve kopçaların büyük zahmetle üstesinden gelebildiler.

Ciri keyifle gevezelik ediyordu. “Atlarına binip gittiler. Öylece gittiler. Toplandılar, adarına adadıkları gibi çekip gittiler. Ortalık toz duman oldu.”

“Geriye kimseyi bırakmadılar mı?”

“Hiç kimseyi.”

“İnanılır gibi değil,” diye fısıldadı Geralt. “Aklım almıyor.”

Yennefer hafifçe öksürdü. “Bunu açıklayabilecek bir olay yaşandı mı?”

“Hayır,” dedi Ciri aceleyle. “Hiçbir şey olmadı.”

Yalan söylüyordu.

Başlarda cesur bir ifade takındı. Yüzünde taş gibi bir ifadeyle kara şövalyelerin eldivenli ellerini iterken dimdik durmuş, başını arkaya atmıştı. Ürkütücü nişangâhlarına cesaretle ve meydan okuyarak bakmıştı. Ona dokunmamışlardı bile. Sırmalı ceket giymiş, miğferinde balıkçıl kuşu tüyleri takılı, geniş omuzlu bir subayın bir emriyle geride durmuşlardı.

Kız, iki yanında ona eşlik eden askerlerin arasından kapıya doğru yürüdü, başı dimdikti. Askerlerin ağır postalları yeri dövüyor, zincir zırhlan ve silahlan şakırdıyordu.

On on beş adım attıktan sonra ilk kez dönüp arkasına baktı, birkaç adım sonra bir kez daha döndü. Onları bir daha hiç ama hiç göremeyeceğim, diye korkunç bir düşünce geçti aklından. Ne Geralt ı ne de Yennefer'! Asla.

İşte bu düşünceyle yüzündeki sahte cesur ifade bir anda kayboldu. Ciri kasıldı, gözüne yaşlar doldu, burnu akmaya başladı. Kız ağlamamak için bütün gücüyle mücadele etse de boşunaydı. Kendini tutamadı ve yaşlar gözlerinden yanaklarına süzüldü.

Semenderli pelerinler giymiş Nilfgaardhlar onu sessizce izliyordu. Şaşırmışlardı. Aralarından birkaçı onu kan içindeki merdivende Adımlarını yavaşlattı, sonra durdu. Refakatçileri de durdu ama yalnızca bir an için. Subayın havlarcasına verdiği emir üzerine onu koltuk altından ve el bileklerinden yakaladılar. Ciri hıçkırarak son bir kez daha ardına baktı. Sonra çekiştirmeye başladılar onu. Karşı koymadı çünkü hıçkırıkları daha yüksek perdeden ve daha çaresizdi şimdi.

Siyah saçlı, Ciri'de tuhaf ve çözemediği anılan harekete geçiren İmparator Emhyr var Emreis, durmalannı emretti. Sert buyruğu üzerine kızı bıraktılar. Ciri burnunu çekti, koluyla gözlerini sildi. Emhyr'in yaklaştığını görünce hıçkırmayı kesti, başını kibirle arkaya attı ama şimdi ancak gülünç görünüyor olmalıydı.

Emhyr onu uzun uzun süzdü. Konuşmadı. Sonra önüne gelip durdu. Ellerini uzattı. Bu tür hareketlere içgüdüsel olarak daima gerileyerek karşılık veren Ciri bu kez böyle yapmadı ve buna kendi de şaşırdı. Hatta Emhyr'in dokunuşundan rahatsız olmadığını hissettiğinde daha çok şaşırdı.

Emhyr, Ciri'nin saçlarına dokundu, bembeyaz tutamı gördü.

Yara izinin deforme ettiği yanağına dokundu. Sonra kıza sarılıp başını ve sırtını okşadı. Ciri ise sarsılarak ağlarken hiç karşı koymadı ama kollan heykel gibi kaskatıydı.

Emhyr'in, "Şu yazgı tuhaf şeymiş," diye fısıldadığını duydu.

"Elveda, kızım."

“Ne dedi?”

Ciri yüzünü hafifçe çarpıttı. Va faili, luned, dedi. Kadim Lisan’da, elveda kızım, demektir bu.

“Biliyorum.” Yennefer başını salladı. “Sonra ne oldu?”

“Sonra… Sonra bıraktı beni, döndü ve uzaklaştı. Bağırarak birkaç emir verdi ve herkes yoluna gitti. Yanımdan geçtiler, beni hiç umursamadılar, silahlannı öyle bir sallayıp şakırdattılar ki koridorlar inledi. Atlanna atlayıp gittiklerini kişneme ve nal seslerinden anladım. Ömrümün sonuna kadar anlamayacağım bunu. Çünkü düşündükçe…”

“Ciri.”

“Evet?”

“Düşünme.”

“Stygga Şatosu,” dedi Philippa Eilhart ve kirpiklerinin arasından Fringilla Vigo’ya baktı. Fringilla kızarmadı. Son üç ay içinde, kendine kan damarlarını yatıştıran büyülü bir krem üretmeyi başarmıştı. Ne kadar utanırsa utansın, bu krem sayesinde yüzü kızarmıyordu artık.

“Vilgefortz’un sığınağı Stygga Şatosu’ndaydı,” dedi Assire var Anahid. “Ebbing’de, bir dağ gölünün yukarısında. Bana bu bilgiyi veren asker, gölün adını aklında tutamamış.”

“Şatosundaydı, dediniz,” diye dikkat çekti Francesca Findabair.

“Şatosundaydı,” diye tekrarladı Philippa. “Çünkü Vilgefortz artık hayatta değil. Kendisi ve işbirlikçileri, çetenin tamamı nallan dikti. Bize bu hizmeti, yakından tanıdığımız Rivyalı Geralt’tan başkası yapmadı. Bizse hafife aldık onu. Hepimiz. Ve hata yaptık. Hepimiz kendimize göre.”

Bütün büyücü kadınlar emir almış gibi Fringilla’ya baktılar ama krem etkisini gerçekten kusursuz gösteriyordu. Assire var Anahid iç geçirdi.

Philippa eliyle masaya vurdu. “Gerçi savaşın ve barış görüşmelerinin getirdiği iş yükü bizi bir nebze mazur gösterebilir,” dedi kuru bir sesle. “Ama şu gerçeği asla göz ardı edemeyiz: Vilgefortz meselesinde birinin yardımına gerek duymuş olmamızı, locanın yenilgisi olarak değerlendirmeliyiz. Böyle bir olay bir daha asla tekrarlanmamak, hanımlar.”

Locadaki bütün kadınlar, benzi ölü gibi olan Fringilla Vigo hariç, hızla başlarını salladı.

“Şu anda,” diye sözlerini sürdürdü Philippa, “Witcher Geralt, Ebbing’in bir yerlerinde bulunuyor. Kurtardığı Ciri ve Yennefer’le birlikte. Onlan nasıl bulacağımızı düşünmeliyiz…”

“Peki şu şato?” diye Philippa’nın sözünü kesti Sabrina Glevissig. “Bir şey unutmadın mı, Philippa?”

“Hayır, unutmadım. Eğer ortaya bir efsane çıkacaksa, tek ve düzgün bir versiyonu olmalı. Bu konuyu sana devrediyorum, Sabrina. Keira’yı ve Triss’i yanına al. Bu işi halledin. Tek bir iz kalmasın.”

Patlamanın gürültüsü Maecht’ten duyulmuş, gece olduğu için şimşekler Metinna ve Geso’dan bile görülmüştü. Patlamaya bağlı tektonik sarsıntılar çok daha uzak yerlerden bile hissedilmişti. Dünyanın gerçekten uzak bölgelerinde.

Baron Otton de Congreve’in kızı, Congreve Estella vel Stella, kocası Kont Liddertal’in erken ölümünden sonra aile arazilerini çok akıllıca yöneterek ciddi bir servetin sahibi olmuştu. İmparator Emhyr var Emreis ‘in büyük takdirini kazanmış ve sarayın önemli şahsiyetlerinden biri olup çıkmışa. Gerçi resmî bir makamı yoktu ama imparatorun onun görüşlerini daima dikkate alıp değerlendirdiği bilinirdi. Kızı gibi sevdiği genç İmparatoriçe Cirilla Fiona’ya gösterdiği büyük yakınlık nedeniyle şakayla karışık “Ana İmparatoriçe” diye anılırdı. Hem imparatordan hem de imparatoriçeden daha uzun yaşayıp 1331 ‘de öldü. Hatırı sayılır mirası Beyaz Liddertaller diye anılan uzak akrabalarına kaldı ve bu hafifmeşrep ve uçarı insanlar mirası son kuruşuna kadar tükettiler.

Elfenberg ve Talbot, Encyclopaedia Maxima Mundi, III. Cilt

Bölüm 10

Kamp ateşine gizlice sokulan adam, hakkını teslim etmek gerekirse tilki gibi becerikli ve kurnazdı. Öyle hızla yürüyüp öylesine ustalıklı ve sessiz hareket ediyordu ki herkesi yanıltabilirdi. Herkesi ama Boreas Mun’u asla. Boreas Mun, gizlice sokulma konusunda haddinden fazla deneyimliydi.

“Hey, çık dışarı!” diye bağırdı, sesine kendinden emin, alaycı bir tını katmaya çalışarak. “Bu numaralarla bir yere varamazsın! Seni görüyorum. Oradasın.”

Lacivert gökyüzü yıldızlarla bezeliydi ve tepenin bir yanını çevreleyen taş bloklardan biri titredi. Evet, hareket etti taş ve insan silüetine dönüştü.

Boreas, etin takılı olduğu şişi çevirdi çünkü burnuna yanık kokusu gelmeye başlamıştı. Sanki dayanmak ister gibi yaparak, elini yayın gövdesine attı.

“Mal bakımından gariban sayılırım.” Sözde sakin sesine tehdit katmaya çalışıyordu. “Fazla sayılmaz ama gönülden bağlıyım hepsine. Yaşamım pahasına savunurum.”

“Haydut değilim,” dedi gizlice sokulurken, sütun görünümüne bürünmüş olan adam tok bir sesle. “Hac yokuşuyum.”

Hac yolcusu iri yapılıydı, boyu iki metreden aşağı değildi, Boreas Mun her bahse vardı, eğer biri adamı tartacak olsa, terazinin diğer kefesine en az yüz elli kiloluk bir ağırlık koyması gerekirdi. At arabası dingili kalınlığındaki hac bastonu adamın elinde ince bir çubuk gibi duruyordu. Boreas Mun, böylesine iri bir herifin ustalıkla sokulabilmesine şaşırıp kaldı. Biraz da tedirgin oldu. Bir sığını elli adım öteden devirebildiği otuz beş kiloluk kompozit yayı, gözüne şimdi küçük ve ince bir oyuncak gibi görünüyordu.

“Hac yolcusuyum,” diye tekrarladı iri adam. “Kötü bir niyetim…”

“Öteki de çıksın,” diye adamın sözünü sert bir sesle kesti Boreas.

Hac yolcusu, “Hangi öte…” diye kekelemeye başlamıştı ki karanlıktan gölge misali ince bir silüetin belirdiğini gördü. Boreas Mun bu kez şaşırmadı. Deneyimli gözü, ikinci adamın bir elf olduğunu anında çözmüştü. Bir elfin gizlice sokulduğunu sezmemek ayıp sayılmazdı.

“Özür dilerim,” dedi elf, elflerinkine benzemeyen kısık bir sesle. “İkinizden kötü bir niyetten dolayı değil, korktuğumdan saklandım. Şu şişi çevirmek isterim.”

“Doğru,” dedi hac yolcusu bastonuna dayanarak ve derin bir soluk aldı. “Etin bu yüzü ateşten fazlasıyla nasibini almış.”

Boreas şişi çevirdi, iç geçirdi, hafifçe öksürdü. Sonra yeniden iç geçirdi.

“Lütfen oturun beyler,” dedi kararlı bir sesle. “Az bekleyin. Birazdan pişecek. Yolculara lokma vermeyen ahlaksızdır gerçekten.”

Yağ, cızırdayarak ateşe aktı, ateş parlayıp ışık saçtı.

Hacının başına taktığı geniş kenarlı keçe şapka, yüzünü bayağı örtmüştü. Elf ise yüzünü örtmeyen renkli bir bez sarmıştı başına. Alevin ışığında bu yüzü görünce Boreas da hacı da irkildi ama gıklarını bile çıkarmadılar. Bir

zamanlar elf anlayışına göre güzel olan bu yüz, alından kaşlara, buruna, yanaklara ve çeneye kadar uzanan bir yarayla berbat bir görünümdeydi.

Boreas Mun hafifçe öksürüp şişi yeniden çevirdi. “Bu kokular beyleri kamp ateşimin yanına çekti, sanırım,” dedi. Soru değil, bir saptamaydı bu.

“Gerçekten öyle.” Sesi biraz değişen hacı başım sallayınca şapkasının kenarı da sallandı. “Övünmek istemem ama ızgara kokusunu çok uzaklardan aldım. Yine de dikkati elden bırakmadım. İki gün önce yaklaştığım bir ateşte bir kadın kızartılıyordu.”

“Doğru,” dedi elf. “Ben de ertesi sabah oradaydım ve külün içinde insan kemikleri gördüm.”

“Ertesi sabah,” diye tekrarladı hacı sözcükleri yayarak; Boreas Mun, adamın şapkanın altında gizlenen yüzünde hain bir gülümsemenin belirdiğine bahse girebilirdi. “Beni izleyeli çok oldu mu, Efendi Elf?”

“Oldu.”

“Peki kendini bana göstermeni engelleyen neydi?”

“Mantığım.”

“Elskerdeg Geçidi,” dedi Boreas Mun, çöken sessizliği bozarak ve şişi çevirmeye devam etti, “iyi şöhreti olmayan bir yerdir. Ben de kamp ateşlerinin içinde kemikler, kazıkların üstünde iskeletler gördüm. Ağaçlara asılmış adamlar… Burası vahşi tarikadann acımasız mürideriyle doludur. Ayrıca insan yemek için bekleyen yaratıklarla. Yani öyle rivayet edilir.”

“Sadece rivayet değil,” diye düzeltti elf, “kesinlikle öyle. Dağlara, doğuya doğru ilerledikçe daha da artar.”

“Beyler doğuya mı gideceksiniz? Elskerdeg üzerinden mi? Zerrikanya’ya mı? Ya da daha öteye, Haakland’a mı?”

Ne hacı ne de elf yanıt verdi. Zaten Boreas’ın da yanıt beklediği yoktu. Çünkü soru gereksiz ve aptalcaydı. Bulundukları yerden, Elskerdeg’den doğuya gidilebilirdi yalnızca. Zaten o da oraya gitmek istiyordu.

“Kızartma hazır.” Boreas Mun, ustaca ve biraz da gözlerine sokarcasına bir harekede kelebek bıçağını açti. “Hadi beyler, davet beklemeyin.”

Hacının bir avcı bıçağı, elfın de bir hançeri vardı, onlarınki de mutfak bıçağına benzemiyordu. Üçünün de çok daha tehlikeli durumlar için bilenmiş olan bıçaklan şimdi kızartma kesmek için kullanılıyordu. Ağızlanndan bir süre çiğneme ve öğütme sesleri geldi, ardından ateşe attıklan kemiklerin cızırdadığı duyuldu.

Hacı, kibarca geğirdi. “Tuhaf bir yaratık,” dedi, üç gün boyunca kannca sürüsünün ortasında kalmış gibi sıyırdığı kürek kemiğine bakarak. “Tadı biraz keçiye, biraz da tavşana benziyordu. Daha önce böyle bir şey yediğimi anımsamıyorum.”

“Skrekk idi,” dedi elf ve hart diye bir kıkırdak ısırdı. “Ben de daha önce bundan yediğimi anımsamıyorum.”

Boreas, hafifçe öksürdü. Elfın sesindeki alaycı neşe ne yediğinin gerçekten bilincinde olduğunu gösteriyordu: Gözlerine kan oturmuş, kocaman dişleri olan, sırf kuyruğu üç arşın gelen devasa bir sıçan kızartmasıydı bu. Avcı, bu dev kemirgenin peşine düşmemişti, kendini korumak için vurmuştu ama sonra kızartmaya karar vermişti. Mantıklı ve gerçekçi bir adamdı. Çöpleri karıştıran bir fareyi asla yemezdi. Fakat Elskerdeg Geçidi ile çöp üretebilecek en yakın köy arasında en az üç yüz mil mesafe vardı. Sıçan, ya da elf öyle istiyorsa skrekk olabilirdi, temiz ve sağlıklıydı. Herhangi bir hastalık kapılamazdı bu hayvandan.

Çok geçmeden iyice sıyınlmış son kemikler de ateşi boyladı. Ay, zikzak çizen dağların tepesinde yükseliyordu. Rüzgârın körüklediği kamp ateşinden saçılan kıvılcımlar, yanıp sönen yıldızlara doğru yükseliyor sonra sönüyordu.

Boreas Mun, pek ihtiyatlı sayılmayan ikinci bir soruya daha cesaret etti. “Beyler, çoktandır mı yollardasınız? Bu çorak arazide? Solveiga Kapısı’m geride bırakalı çok oldu mu, sorabilir miyim?”

“Çok ya da az, göreceli kavramlar bunlar,” dedi hacı. “Eylül dolunayından iki gün sonra Solveiga Kapısı’ndan geçmiştim.”

“Ben de altı gün sonra,” dedi elf.

“Hah,” diye devam etti Boreas, tepkilerden keyiflenerek, “orada karşılaşmadığımıza şaştım doğrusu, ben de vaktiyle oradan geçtim, daha doğrusu atımın sırtında geçtim, bir atım vardı çünkü o günlerde.”

Sustu, atıyla ve kaybıyla ilgili tatsız düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Bu sürpriz yoldaşlarının da benzeri maceralar yaşamış olduğundan kuşkusu yoktu. Eğer baştan beri yaya olsalardı, Elskerdeg yakınlarında ona yetişemezlerdi.

“Bu durumda şöyle bir çıkarım yapıyorum,” diye sözlerini sürdürdü. “Savaş sonrası, Cintra’yla barış antlaşması yapıldıktan sonra yola koyuldunuz. Tabii beni ilgilendirmez ama yine de bir varsayımda bulunma cesareti gösteriyorum: Cintra’da yaratılan dünya düzeni hoşunuza gitmedi.”

“Açık olmam gerekirse,” dedi elf beklenmedik bir anda, “Cintra barışı sonrası ortaya çıkan dünya düzeninde beğenecek bir yan bulamadım. Zaten düzen diye bir şey söz konusu değil.”

“Ben de benzer şeyler yaşadım,” dedi hacı, devasa kollarını göğsünde kavuşturarak. “Ancak dostlarımdan birinin söylemeyi yeğleyeceği gibi bunu post facturn, olaydan sonra anladım.”

Uzun bir sessizlik oldu. Geçitteki uğultular bile kesilmişti.

“Önceleri,” diye sözlerini sürdürdü hacı. Oysa Boreas ve elf, konuşmaya devam etmez diye içlerinden bahse girmişlerdi, “Evet önceleri her şey, Cintra barışının olumlu değişikliklere yol açacağına, gerçekten dayanılır bir dünya düzeni kuracağına işaret ediyordu. Herkes için olmasa da en azından benim açımdan…”

“Doğru anımsıyorsam,” dedi Boreas kısık sesiyle, “krallar nisan ayında Cintra’da buluşmuştu.”

“Tam 2 Nisan’da,” dedi hacı. “Yeniay olduğunu anımsıyorum.”

Küçük bir galeriyi taşıyan koyu renkli kalasların alt kısmına, duvar boyunca sıra sıra Cintra aristokrasisinin renkli armalarını taşıyan kalkanlar asılmıştı. Dagorad ve Calanthe dönemlerinde verilmiş yeni asalet armaları ile eski soyların biraz solmuş armaları arasındaki fark ilk bakışta anlaşılıyordu. Yenilerin renkleri canlı olduğu gibi üzerlerinde tahtakurtlarının açtığı delikler de yoktu.

En canlı renkleri, kısa bir zaman önce eklenmiş Nilfgaard aristokrasisi armaları taşıyordu. Bu armalar kentin fethedildikten sonraki beş yıllık imparatorluk dönemine aitti.

Cintra ‘yı hele bir ele geçirelim, diye düşündü Kral Foltest, Cintralılarmyenilenme coşkusuna kapılıp bu kalkanları imha etmelerinin önüne geçmeliyiz. Siyaset başka, salonun biçimlendirilmesi başka şeydir. Devlet düzeninin değişmesi vandalizmi haklı kılmaz.

Demek her şey burada başladı, diye düşündü Dijkstra, geniş salonda göz gezdirirken. Ünlü nişan yemeği ve yemek devam ederken ortaya çıkıp Prenses Pavettaya talip olan Kirpi… ve onun peşine Witcher ı takan Kraliçe Calanthe…

Kader insanlara nasıl bir ağ örüyor, diye düşündü ajan ve kendi düşüncesinin sıradanlığına şaşırdı.

Beş yıl önce, diye düşündü Kraliçe Meve, daha beş yıl önce Calanthenin, Cerhin soyundan gelen dişi aslanın beyni, kale avlusunun kaldırım taşlarına fışkırmıştı. Şu pencereden görülen avlunun taşlarına… Azametli portresini koridorda gördüğümüz Calanthe, soylu kanı taşıyan sondan bir önceki kişiydi. Kızı Pavetta boğulduktan sonra geriye bir tek torunu kaldı. Cirilla. Tabii onun da artık hayatta olmadığı haberi doğru değilse.

“Lütfen.” Novigrad Başpiskoposu Cyrus Engelkind Hemmelfart titreyen eliyle işaret etti. Yaşma, konumuna ve genel değerlere hürmeten istişare başkanlığına seçilmişti. “Lütfen yerlerinize oturun.”

Yuvarlak masa çevresinde küçük maun levhalarla kendileri belirlenmiş koltuklarını bulup oturdular. Rivya ve Lirya Kraliçesi Meve. Temerya Kralı Foltest ve vasah Brugge Kralı Venzlav. Aedirn Kralı Demavend. Kaedwen

Kralı Henselt. Cidaris Kralı Ethain. Verden Kralı Kistrin. Redanya Hükümdarlık Konseyi Başkanı Prens Nitert ve Kont Dijkstra.

Şu ajandan kurtulmamız, onu masadan kaldırmamız lazım, diye düşündü başpiskopos. Kral Henselt ve Kral Foltest, hatta gencecik yaşına karşın Kistrin bile kinayeli sözler söylediler şimdi bir tek Nilfgaard temsilcisinin diplomatik girişimde bulunması gerekiyor. Şu Sigismund Dijkstra, bulunduğu mevkiyi asla hak etmeyen biri, zaten iğrenç bir geçmişe ve berbat bir şöhrete sahip, rezil bir kişilik. Böylesine rezil birinin müzakere atmosferini zehirlemesine izin vermemek gerekir.

Yuvarlak masadaki yeri Dijkstra'nın tam karşısında olan Nilfgaard delegasyonunun başkanı Baron Shilard Fitz-Oesterlen, ajanı diplomasi gereği kibarca eğilerek selamladı.

Herkesin oturduğunu görünce Novigrad başpiskoposu da oturdu ama titreyen ellerinden tutup ona destek olan uşakların yardımına ihtiyaç duydu. Başpiskopos, yıllar önce Calanthe için yapılmış koltukta oturuyordu şimdi. Bu koltuk yüksek ve süslemeli arkalığıyla dikkat çektiği için diğer koltukların arasında hemen seçiliyordu.

Herkes yuvarlak masada oturuyordu ama kimin daha önemli olduğu mutlaka görülmeliydi.

Triss Merigold salondaki duvar halılarını, tabloları, sayısız av hatıralarını ve tanımadığı bir hayvana ait boynuzları seyrederken, burasıymış demek, diye düşündü. Taht salonundaki şu ünlü kavganın ardından Calanthe, Witcher, Pavetta ve Kirpi arasındaki önemli sonuçlar doğuracak özel görüşme burada yapılmıştı. Calanthe o tuhaf evliliğe burada onay vermişti. Pavetta o tarihte hamileydi. Ciri, bu görüşmeden sekiz ay kadar sonra dünyaya gelmişti. Tahtın veliahdı Ciri… Dişi aslanın kanından olma aslan yavrusu.. . Kardeşim Ciri. Şu an çok uzaklarda, güneyde bir yerlerde olan Ciri. Neyse ki yalnız değil artık. Geralt ve Yennefer le birlikte. Güvende.

Tabii bana yine yalan söylemediyseler…

"Oturun hanımlar," dedi Philippa Eilhart, Triss'i bir süredir dikkatle süzüyordu. "Dünya hükümdarları birazdan sırayla açılış konuşmalarını

yapacaklar. Tek bir sözlerini bile kaçırmak istemiyorum.”

Kenarlarda dedikodu yapan büyücü kadınlar hemen susup yerlerini aldılar. Sheala de Tancarville, ona sert bir duruş kazandıran erkeksi giysisine tilki etolüyle kadınsı bir nüans katmıştı. Assire var Anahid, mor ipekten sade elbisesiyle olağanüstü bir zarafet içindeydi. Francesca Findabair, her zamanki gibi kraliçeler gibi giyinmişti. Ida Emean aep Sivney, daima olduğu gibi gizemli giysilere bürünmüştü. Margarita Laux-Antille asil ve ciddi giyinmişti. Sabrina Glevissig turkuvaz ve kırmızı kumaşlar içindeydi. Keira Metz, yeşiller ve sanlar giymişti. Ve Fringilla Vigo… Bedbindi. Üzgündü. Benzi ölü gibi solgundu, hastalıklı, hatta hayalet gibi görünüyordu.

Triss Merigold, Keira’nın yamnda, Fringilla’nın karşısında oturuyordu. Başının üstündeki tabloda iki yanında akağaçlann dizili olduğu bir yolda atını dörtnala koşturan bir atlı betimlenmişti. Akağaçlar devasa kollarını atlıya doğru uzatmış, bir ağız gibi açılmış oyuklarıyla atlıyla alay ediyor, gülüyorlardı. Triss, elinde olmadan ürperdi.

’ Masanın ortasına yerleştirilmiş üç boyutlu iletişim cihazı ça lışıyordu. Philippa Eilhart büyülü sözler söyleyerek görüntüyü ve sesi netleştirdi.

“Hanımlar gördüğünüz ve duyduğunuz üzere,” dedi Philippa zerre kadar alay etmeden, “bir kat aşağıda, tam altımızdaki Cintra taht salonunda dünya hükümdarları dünyanın alınyazısını belirlemek üzere toplandılar. Bizse burada, bir üst katta bu çocukların aşın budalalıklar yapmamasını sağlayacağız.”

Elskerdeg yönünden duyulan ulumaya bir İkincisi daha eklen mişti. Boreas’ın kuşkusu kalmamıştı, bunlar kurt değildi.

“Ben kendi adıma,” dedi, devamı gelmeyen konuşmayı canlandırmak için, “bu Cintra müzakerelerinden pek bir sonuç beklemi yordum. Hıh, tanıdıklanm arasında hiç kimse bu müzakerelerden iyi bir şey çıkacağına inanmıyordu.”

’ “Ama önemli olan,” diye karşı çıktı hacı, “müzakerelerin başlamasıydı. Sıradan vatandaşların bildiği üzere, beylerin izniyle söylemek isterim ki ben

de böyle biriyim, savaşan krallar ve imparatorlar birbirleriyle öylesine düşmandır ki imkânları olsa birbirlerini vurup öldürürler. Birbirlerini öldürmeyi bırakıp yuvarlak masaya mı oturmuşlar? Bunun anlamı şudur: Ellerinde güç kalmamıştır. Yani güçsüzdürler. Bu güçsüzlüklerinin sonucu olarak silahlı adamlar sıradan vatandaşların evini basmaz, öldürmez, yar ralamaz, binaları yakmaz, çocukları delik deşik etmez, kadınlara tecavüz etmez, kimseyi esarete yollamaz. Hayır, yapamaz. Onun yerine Cintra'da toplanıp müzakereler yapar. Sevinelim o halde!"

Elf kıvılcımlar saçan bir odun parçasını elindeki sopayla çevirdi. Hacıya yan yan baktı. "Sıradan bir vatandaş," dedi sesindeki alaylı tınıyı gizlemeden, "sıradan bir vatandaş sevinirken, hatta coştuğunda bile siyasetin de bir savaş olduğunu, tek farkın bu savaşın farklı yürütüldüğünü bilmelidir. Müzakerenin pazarlık olduğu gözünden kaçmamalıdır. Bu işler böyledir. Pazarlıkla kazanılanların bedeli ödünlerdir. Burada kazanıyorsan, şurada kaybedersin. Bir başka deyişle, bazı insanların satın alınabilmesi için diğerlerinin satılması gerekir."

"Gerçekten," dedi hacı bir süre sonra, "herkesin anlayabileceği kadar basit ve açık. Hatta sıradan bir vatandaşın bile."

"Hayır, hayır, bin kez hayır!" diye bağırdı Kral Henselt iki yumruğunu birden masaya indirerek. Öyle sert vurmuştu ki bir kupa devrildi, mürekkep hokkaları yer değiştirdi. "Bu konuda tartışma istemem! Bu konuda pazarlık yok! Bitti, son, deireadh"

"Henselt," dedi Foltest sakin ve barışçıl bir tonda. "Zorluk çıkarma. Aynca ekselanslannın önünde çığlıklannla bizi zor duruma sokma."

Nilfgaard İmparatorluğu'nu temsil eden müzakere başkanı Shilard Fitz-Oesterlen, sahte bir gülümsemeyle hafifçe eğildi. Kaedwen kralının padamalanyla ilgilenmediğini anlatmak istiyordu.

"İmparatorlukla iletişim içindeyiz," diye sözlerini sürdürdü Foltest, "ama kendi içimizde birbirimizi köpekler gibi ansızın ısırmaya kalkıyoruz, öyle mi? Ayıp Henselt, ayıp!"

“Nilfgaard ile Dol Angra ve nehir bölgesi gibi zor konularda bile anlaşmaya varmış kişileriz biz,” dedi Dijkstra, sözde isteksiz bir tavırla. “Bu gerçekten aptalca…”

“Bu tarzda konuşulmasına asla izin vermem!” Henselt bu kez öylesine kükredi ki boğalara taş çıkartırdı.

“Hele ajanların bu tarzda konuşmasına asla vermem!” diye devam etti. “Kendinize gelin, ben kralım!”

“Bu çok bariz,” dedi Meve gülerek.

Bu arada Demavend yan dönmüş ve sanki sözü geçen kendi ülkesi değilmiş gibi salonun duvarını süsleyen armalara sırıtarak bakıyordu.

“Yeter,” dedi Henselt soluk soluğa ve çevresine hışımla baktı. “Yeter diyorum. Yoksa sabrım taşacak. Bir karış toprak vermem, dedim. Hiçbir yerden asla çekilmem! Krallığımdan bir karış, hatta yarım karış bile toprak vermem! Kaedwen’in şerefini tanrılar avuçlarıma teslim etti, bu topraklan yalnızca tannlara veririm! Aşağı Smır bizim… Eee… Etik… Etnik açıdan. Aşağı Sınır yüzyıllardır Kaedwen’in…”

“Yukan Aedirn,” diyerek yeniden söz aldı Dikstra, “geçtiğimiz yıldan beri Kaedwen’e ait. Daha doğrusu geçtiğimiz yılın 24 Temmuz’undan beri. Kaedwen işgal birliklerinin oraya girdiği günden beri.”

“Çok rica ediyorum,” diye araya girdi Shilard Fitz-Oesterlen, “Nilfgaard İmparatorluğu’nun bu ilhakla ilişkisinin bulunmadığı ad faturam rei memoriam[10] protokolüne işlensin.”

[10] (Lat.) Geleceğin hafızası için. (ç. n.)

“Ama Nilfgaard’ın Vengerberg’i yağmaladığı kroniklerde yazılmayacak tabii.”

“Nihil ad rem!”[11]

[11] (Lat.) Konuyla ilgisi yok. (ç. n.)

“Gerçekten mi?”

“Beyler,” diye uyanda bulundu Foltest.

“Kaedwen birlikleri,” diye homurdandı Henselt, “Aşağı Sınır’a kurtancı olarak girdiler! Askerlerim orada çiçeklerle karşılandı! Askerlerim…”

- 10 (Lat.) Geleceğin hafızası için. (ç. n.)

- 11 (Lat.) Konuyla ilgisi yok. (ç. n.)

“Eşkıyaların,” dedi Kral Demavend sakin bir sesle ama sükûnetini korumak için çok uğraştığı yüzünden açıkça belliydi, “ülkemi haydut çetesi olarak istila eden katiller, öldürdüler, tecavüz ettiler, talan ettiler. Beyler! Burada toplandık ve bir haftadan beri dünyanın bundan sonraki geleceğini konuşuyoruz. Tanrılar adına, dünyayı bundan sonra suç ve talan mı yönetsin? Bu haydutça yapı bundan sonra da mı korunsun? Gasp edilen mallar cellatların ve eşkıyanın elinde mi kalsın?”

Henselt, masanın üzerinde duran bir haritayı kaptığı gibi hiddetle yırttı ve parçalan Demavend’e doğru fırlattı. Aedirn kralının kılı kıpırdamadı.

“Birliklerim,” dedi Henselt çatlak sesle ve yüzü kıpkırmızı kesildi, “Sının Nilfgaardhlardan devraldılar. Senin acınası ülken o tarihte de yoktu Demavend. Hatta şunu da söylemek istiyorum: Birliklerim olmasaydı, bugün bir krallığın olmazdı senin. Ben olmasaydım, Siyahlılar’ı Yanığa’nın ve Dol Angra’nın ötesine nasıl atardın merak ediyorum! Yani lütfumla kral olduğunu söylersem abartmış sayılmam. Lakin benim lütfum bu noktada sona erer! Söylediğim gibi topraklanmın bir kanşını bile vermem. Topraklanmın azalmasına izin vermeyeceğim.”

“Ben de benimkilerin!” Demavend ayağa kalktı. “O halde seninle anlaşamayacağız!”

“Beyler,” dedi ansızın yatıştıncı bir sesle Novigrad Başpiskoposu Cyrus Hemmelfart. “Bir ortak yol mutlaka bulunacaktır…”

“Nilfgaard İmparatorluğu,” dedi araya girmekten pek hoşlanan Shilard Fitz-Oesterlen, “Dol Blathanna’daki elflerin zaranna olabilecek bir düzenlemeyi kabul etmeyecektir. Gerekirse muhtıranın içeriğini yeniden okuyabilirim.”

Henselt, Foltest ve Dijkstra burunlarından soludular ama Demavend imparatorluk elçisine sükûnede hatta neredeyse dostça baktı.

“Dol Blathanna’nın otonomisini halk yararına ve barış adına kabul ediyorum,” dedi. “Ama krallık değil dükalık olarak. Şartım şu: Düşes Enid an Gleanna bana sadakat yemini edecek ayrıca insanlara ve elflere aynı haklan ve ayncalıklan sağlayacağını taahhüt edecek. Ben hazınm, dediğim gibi pro publico bono.[12]”

[12] (Lat.) Halk yararına, (ç. n.)

“Bunlar gerçek bir kralın sözleridir,” dedi Meve.

“Saluspublica lex suprema est[13]” dedi diplomatik jargonla öne çıkmak için baştan beri fırsat kollayan Başpiskopos Hemmelfart.

[13] (Lat.) Halkın ortak çıkan en yüksek yasa olmalıdır, (ç. n.)

“Şunu da eklemek isterim ki,” diye devam etti Demavend, kabaran Henselt’e bakarak, “Dol Blathanna’yla ilgili vereceğim ödün, emsal teşkil etmeyecektir. Toprak bütünlüğümü ihlal eden ve kabul ettiğim tek vaka olarak kalacaktır. Bunun dışında hiçbir bölünme ve toprak devrini tanımam. Mütecaviz ve işgalci olarak sınınma saldıran Kaedwen ordusu, Yukan Aedirn’de hukuka aykın olarak işgal ettiği kaleleri ve şatolan bir hafta içinde terk edecek. Bu, müzakerelere katılmayı sürdürmemin koşuludur. Verba volant.[14] Bu nedenle, sekreterim konuyla ilgili resmî bir yazı düzenleyecektir.”

[14] (Lat.) Söz uçar. (ç. n.)

“Henselt?” Foltest sakallıya küçümseyerek baktı.

“Asla!” diye haykırdı Kaedwen kralı. Sonra koltuğunu devirip eşekarısı sokmuş maymun gibi etrafta zıplamaya başladı. “Sınırı asla vermem!

Ölürüm vermem! Hiçbir güç alamaz! Hiçbir boktan güç alamaz!” Boş gezenin boş kalfası olmadığını kanıtlamak için de, “Nonpossumus![15]” diye kükredi.

[16] (Lat.) Böyle bir şey yok. (ç. n.)

“Nonpossumus yapacağım ben o ihtiyar budalayı!” diye tısladı Sabrina Glevissig, bir üst kattaki odada. “Korkmayın, bu ahmağı Yukarı Aedirn taleplerini kabul etmeye zorlayacağım. Kaedwen birlikleri oradan on gün içinde çıkacak. Bu kadar basit. Hiç sorun değil. Hanımlardan biri bile bundan kuşku duyuyorsa, kendimi gerçekten hakarete uğramış sayarım.”

Philippa Eilhart ve Sheala de Tancarville, eğilerek takdirlerini gösterdiler. Assire var Anahid gülümseyerek teşekkür etti.

“Bugünkü işimiz,” dedi Sabrina, “Dol Blathanna meselesini çözmek olacak. İmparator Emhyr’in muhtırasının içeriğini biliyoruz. Aşağıdaki krallar, bu sorunu tartışma fırsatım bulamadı ama tercihlerini ima ettiler. Bence en ilgili kişi görüşünü bildirdi. Kral Demavend…”

“Demavend’in bakış açısı,” diye araya girdi Sheala de Tancarville tilki etolünü boynuna dolarken, “kapsamlı bir uzlaşma özelliğini taşıyor. Bu olumlu, düşünülmüş ve dengeli bir bakış açısı. Shilard Fitz-Oesterlen daha fazla taviz isterse büyük sıkıntılar yaşayacak. İsteyeceğinden kuşkuluyum.”

“Bence isteyecektir,” dedi Assire var Anahid sakin bir sesle. “Çünkü Nilfgaard’dan aldığı talimatlar bu yönde. Herkesin görüşünü sorup nodar alacaktır. En azından bir gün boyunca tartışacaktır. Ardından ödün vermeye başlayacaktır.”

“Normaldir,” dedi Sabrina Glevissig. “Sonunda bir ortak nokta bulup bir anlaşmaya varmaları normaldir. Ama biz bunu beklemeyip sonunda ne yapmalarına izin vereceğimizi burada saptayacağız. Francesca! Bir şeyler söyle! Sonuçta söz konusu olan senin memleketin.”

“Tam da bu nedenle,” dedi Vadili Papatya dudaklarında büyüleyici bir gülümsemeyle, “tam da bu nedenle susuyorum Sabrina.”

“Gururu bir yana bırak,” dedi Margarita Laux-Antille ciddi bir ifadeyle. “Krallara vereceğimiz izinleri belirlemek zorundayız.”

Francesca Findabair öncekinden daha da güzel gülümsedi. “Kral Demavend’in teklifine barış adına ve pro bono publico onayımı veriyorum. Siz sevgili kızlar, bu andan başlayarak bana majesteleri diye hitap etmeyebilirsiniz. Basit bir ‘alicenaplan’ demeniz yeterlidir.”

Sabrina yüzünü buruşturdu. “Elf esprileri bana hiç komik gelmiyor, tabii anlamadığımdan mutlaka. Demavend’in diğer koşullan peki?”

Francesca kirpiklerini titretti. “İnsan sakinlerin geri dönmeleri ve mal varlıklannın iade edilmesi bence uygundur,” dedi tok bir sesle. “Bütün ırkların eşit haklara sahip olacağını garanti ederim…”

“Abartma Enid.” Philippa Eilhart gülümsüyordu. “Her şeyi kabul etme öyle! Koşullar koy!”

“Koyacağım.” Dişi elf ansızın ciddileşti. “Sadakat yemini etmeyeceğim. Dol Blathanna’yı mülkiyetim olarak istiyorum. Hükümdara sadık olmak ve ona zarar vermemek dışında hiçbir görev kabul etmem.”

“Demavend buna onay vermez,” dedi Philippa. “Çiçek Vadisi’nden elde edeceği gelirlerden vazgeçmeyecektir.”

“Bu konuda,” dedi Francesca kaşlannı kaldırarak, “iki taraflı müzakerelere hazırım ve bir mutabakata varılacağına kesin gözüyle bakıyorum. Mülkiyet hakkı ödeme yapmaya zorlamaz ama bunu engellemez de.”

Philippa ısrarından vazgeçmiyordu. “Peki, aile mal varlıkları ne olacak? Miras hakkı? Demavend mülkiyeti kabul ederse, prensliğin bölünmezliğine dair garantiler isteyecektir.”

“Tenim ve vücut yapım Demavend’i yanıltabilir,” diye gülümsedi Francesca, “ama sana şaşıyorum Philippa. Hamile kalacak yaşı çok ama çok gerilerde bıraktım. Ailenin mal varlığı ve miras hakkı konularında Demavend’in canını sıkması gerekmez. Dol Blathanna hükümdarları soyunun sonuncusu olacağım. Demavend’in yararına görünen yaş farkına

karşın mirasımla ilgili konuyu onunla değil, torunlarıyla tartışacağım. Bu mevzuda ortaya tartışmalı bir konu çıkmayacağını size garanti ederim.”

“Bu mevzu da tamam,” dedi Assire var Anahid ve elf büyücünün gözlerinin içine baktı. “Peki, Sincaplar’ın savaş birlikleri ne olacak? İmparatorluk saflarında savaşan elfler ne olacak? Eğer yanılmıyorsam burada mesele büyük ölçüde senin yurttaşların, değil mi Hanımefendi Francesca?”

Vadili Papatya gülümsemeyi bırakıp Ida Emean’a baktı. Mavi Dağlar’ın suskun elfi gözlerini kaçırdı.

“Pro publico bono…” diye başlayıp devamını getiremedi Francesca.

Onun gibi çok ciddi bir ifade takınan Assire de anladığını anlatmak istercesine başını salladı. “Ne yapalım,” dedi ağır ağır, “her şeyin bir bedeli var. Savaş, fedakârlık ister. Gördüğümüz üzere barış da öyle.”

“Evet, çok doğru,” diye tekrarladı dalgın dalgın hacı, başını önüne eğmiş oturan elfe bakarak. “Barış müzakereleri bir pazarlıktır. Bir panayır. Bir şeylerin satın alınabilmesi başka şeylerin satılması gerekir. Dünyada işler böyle döner. Önemli olan çok pahalı bir bedel ödememektir…”

“Ve de ucuza gitmemek,” diye ekledi elf, başını kaldırmadan.

“Hainler! Aşağılık hergeleler!”

“Orospu çocukları!”

“Nilfgaard köpekleri!”

“Kesin!” diye gürledi Hamilcar Danza ve zırhlı yumruğunu ’ sütunlu yolun parmaklıklarına indirdi. Galerinin önüne dizilmiş ı okçular tatar yaylarını avluya toplanmış elflerin üzerine çevirdi, j “Kesin!” diye daha yüksek perdeden bağırdı Danza. “Yeter!

Subaylar, gürültüye son verin artık! Ağırbaşlı olun!”

“Senin ağırbaşlı olma tavsiyeleri vermeye hakkın mı var cel lat!” diye bağırdı Coinneach da Reo. “Sizin için kanımızı döktük, sizi lanet olası

Dh’oine’ler! Sizin ve bize sadakat yemini ettiren imparatorunuz için! Teşekkürünüz bu mudur şimdi? Bizi o kuzeyli katillere teslim ediyorsunuz! Caniymişiz gibi! Suçluymuşuz gibi!” “Yeter, dedim!” Danza, yumruğunu yeniden parmaklıklara indirdi. “Gerçeği kabullenin artık, sayın elfler! Cintra’da varılan mutabakat barışın koşullandır ve imparatorluğa kuzeyli savaş suçlulannı iade etmek gibi bir zorunluluk getirmektedir…”

“Suçlu mu?” diye bağırdı Riordain. “Suçlu ha? Seni aşağılık Dh’oine!”

“Savaş suçlulan,” diye yineledi Danza, aşağıdaki kargaşayı bir an bile dikkate almayarak. “Sivil halkı öldürmek, esirleri öldürmek ve işkence yapmak, yaralılan askerî hastanelerde öldürmek gibi f haklanndaki iddialar kanıtlanmış subaylar…”

“Orospu çocuklan sizi!” diye kükredi Angus Bri Cri. “Öldürdük çünkü savaş vardı!”

“Siz emrettiğiniz için öldürdük!”

“Cuach’te aep arşe, bloede Dh’oine!”

“Mevzu karara bağlanmıştır!” diye tekrarladı Danza. “Suçlamalannız ve bağırtılannız hiçbir şeyi değiştirmez. Teker teker denetim bölümüne gidin ve kelepçeler takılırken direnmeyin.”

“Onlar Yanığa üzerinden kaçarken biz orada kalmalıydık.” Riordain dişlerini gıcırdattı. “Orada kalmalı ve gerilla birliklerimizle savaşmayı sürdürmeliydik. Ama biz salaklar, aptallar, budalalar asker yeminimize bağlı kaldık! Hak ettik bütün bunları!”

Demir Kurt Isengrim Faoiltiarna, Sincaplar’ın efsanevi en ünlü komutanı, şimdinin imparatorluk ordusu albayı, kolundaki ve omzundaki gümüş yıldırım işlemeli Vrihedd Tugayı forslarını yüzünde taş gibi bir ifadeyle koparıp avlunun taşlanna fırlattı. Diğer subaylar da aynı şekilde davrandılar. Yukarıdan onları izleyen Hamilcar Danza kaşlarını çattı.

“Çocuksu harekeder bunlar,” dedi. “Aynca sizin yerinizde olsam, imparatorluk nişanlarını böyle düşüncesizce firlatmazdım. Sizi şu konuda

bilgilendirmek görevimdir: İmparatorluk subaylan olarak banş görüşmeleri sırasında adil yargılama, hafif cezalar ve erken af size garanti edilmektedir.”

Avludaki elfler hep bir ağızdan öyle bir kahkaha attılar ki sesleri surlarda yankılandı.

“Aynca dikkatinizi şuna da çekmek isterim ki,” diye ekledi Hamilcar Danza, “Kuzeylilere yalnızca sizi iade ediyoruz. Otuz iki subayı. Komutanızda olan tek bir askeri bile iade etmeyeceğiz. Kesinlikle!”

Avludan gelen gülüşmeler bıçak gibi kesildi.

Rüzgâr kamp ateşini dalgalandırdıkça etrafa kıvılcımlar saçılıyor, duman gözlerine giriyordu.

“Her şeyi pazarlığa dâhil etmişler,” diye sessizliği bozdu elf. “Her şey satılıktı. Şeref, sadakat, asilzade sözü, yemin, ahlak… Bunlar talep olduğu, piyasanın beklentisi sürdüğü sürece değerli sayılan mallardı. Talep bitince beş kuruş değerleri yoktu ve kenara atıldılar. Daha doğrusu çöpe.”

“Tarihin çöplüğüne.” Hacı başını salladı. “Haklısınız, sayın elf. Vaktiyle Cintra bu durumdaydı. Her şeyin bir bedeli vardı.

Değeri, karşılığında alınanlar belirliyordu. Borsa her sabah yeniden kuruluyordu ve gerçek borsada olduğu gibi fiyatlar tavan yapıyor ya da düşüyordu. Tıpkı gerçek borsada olduğu gibi iplerin birinin elinde olduğu duygusu hâkimdi.”

“Doğru mu işittim?” diye sordu Shilard Fitz-Oesterlen; sesinden ve yüz ifadesinden inanamadığı anlaşılıyordu. “Yoksa kulaklarım beni yanılttı mı?”

İmparatorluk özel ulağı Berengar Leuvaarden yanıt vermeye zahmet bile etmedi. Koltukta oturmuş, hafifçe salladığı kadehinin içindeki şarabın dalgalanmasını izliyordu.

Shilard’ın yüzünde tiksinti ve aşağılama barındıran bir ifade belirdi. Yüzü şunu der gibiydi: Ya bana yalan söylüyorsun itoğlu it ya da beni kandırmak, sınamak istiyorsun. Her iki durumda da niyetini anladım.

“Demek şunu anlamam isteniyor,” dedi kibirle. “Sınır belirleme, savaş esirleri, ganimetlerin iadesi, Vrihedd Tugayı subayları ve Scioa’tael birlikleri konularında verilen geniş çaplı ödünlerden sonra imparator bana razı olmamı ve göçmenlerin yeniden vatandaşlığa alınmasıyla ilgili kuzeylilerin akıl almaz teklifini kabul etmemi buyuruyor, öyle mi?”

“Çok doğru anlamışsınız, baron,” dedi Berengar Leuvaarden, kendine has bir tarzda heceleri uzatarak. “Bu hızlı kavrama yeteneğinize hayran olmamak elde değil.”

“Büyük Güneş adına Efendi Leuvaarden, siz başkentte kararlarınızın sonuçlarına arada sırada kafa yoruyor musunuz acaba? Kuzeyliler daha şimdiden, imparatorluğumuzun toprak kaide üzerine dikilmiş bir heykel olduğunu fısıldamaya başladılar. Daha şimdiden bizi yendiklerini, bitirdiklerini, püskürttüklerini haykırıyorlar! İmparator, yeni ödünler verirse bunların küstah ve iddialı ültimatomlarını kabul etmek zorunda kalacağımızın bilincinde mi? Gelecekte yaşayacağımız üzücü sonuçlan, bunlann zayıflık belirtisi kabul edildiğini imparator görüyor mu? Brugge ‘deki ve Lirya’daki binlerce göçmenimizi nasıl bir yazgının beklediğinin farkında mı peki İmparator?”

Berengar Leuvaarden kadehini sallamayı bırakmış, kömür karası gözlerini Shilard’a dikmişti. “Sayın barona imparatorun emrini naklettim,” dedi sözcüklerin üstüne basarak. “Sayın baron, emri yerine getirdikten sonra Nilfgaard’a döndüğünüzde, imparatora neden böylesine izansız olduğunu lütfen kendiniz sorun. Belki ona haddini bildirmek istersiniz, aklınızdan geçtiği gibi konuşursunuz. Paylarsınız. Neden olmasın? Ama yalnızken yapın bunu. Benim aracılığımla değil.”

Vay, diye düşündü Shilard. Anladım. Karşımda yeni bir Stefan Skellen oturuyor. Bu adama Skellen muamelesi yapmak gerekin Ama buraya amaçsız gelmediği kesin tabü. Bu emri sıradan bir ulak da getirebilirdi.

“Eh,” dedi sonra rahatlamış hatta görünüşte samimi bir tonla. “Yenilenin vay haline! Lakin imparatorun emri açık ve net, aynen bu şekilde yerine getirilecek. Yerine getirirken de itaatkâr gibi değil de müzakerelerin sonucuymuş gibi göstermeye çalışacağım. Bu işleri bilirim. Otuz yıllık

diplomatım. Dördüncü kuşaktan. Soyum en önemli, en varlıklı… ve en nüfuzlu ailelerden gelmektedir.”

“Biliyorum, biliyorum tabii,” dedi Leuvaarden hafif bir gülümsemeyle. “Zaten bunun için buradayım.”

Shilard hafifçe eğilir gibi yaptı ve sabırla bekledi.

“Sevgili baron,” dedi ulak kadehini sallayarak, “siz zaferin ve fethin anlamsız bir insan kıyımı olduğunu düşündüğünüz izlenimini verdiğiniz için bu iletişim sıkıntıları doğdu. Kanla yıkanmış herhangi bir toprağa sancağınızı saplayıp, ‘Buraya kadar benim toprağım, ben fethettim!’ diye bağırmanın zafer olduğunu sandığınız için. Bu görüş ne yazık ki çok yaygın. Gelgelelim benim gözümde, sayın baron ve vekâlet ettiğim kişilerin gözünde zafer ve fetih bu görüşe taban tabana zıt unsurların üzerine kuruludur. Bir zafer şöyle olmalıdır: Yenilenler, yenenlerin mallarını satın almak zorundadır, bunu kendi istekleriyle yaparlar çünkü kazananların mallan daha iyi ve daha ucuzdur. Kazananlann para birimi, kaybedenlerinkinden daha sağlamdır ve kaybedenler bu para birimine kendilerininkinden daha çok güvenirler. Beni anlıyor musunuz Baron Fitz-Oesterlen? Kazanan ile kaybeden arasındaki farkı görmeye başladınız mı? Gerçekte kimin vay haline olduğunu anlıyor musunuz?”

Sefir, başını sallayarak yanıt verdi.

“Ama zaferi pekiştirmek ve hukuken korumak için,” diye kısa bir duraksamadan sonra devam etti Leuvaarden, heceleri uzatarak, “barış imzalanmalıdır. Alelacele ve ne pahasına olursa olsun. Silahların geçici olarak bırakılması falan değil. Yaratıcı bir uzlaşma. Yapıcı barış. Üstelik ekonomik yaptırımlar, gümrük engelleri ve ticari korumacılık getirmeyen bir barış.”

Shilard, bu kez de neden söz edildiğini anladığını belirtmek için başını salladı.

“Onların tarımını ve sanayisini boşuna yerle bir etmedik,” diye sakin ve umursamaz bir tonda sözlerini sürdürdü Leuvaarden. “Bizim mallarımızı almak zorunda kalmaları için gerekeni yaptık ama düşmanca kapatılmış

sınırlan ne tacirlerimiz ne de mallanınız aşabilir. Peki, ne olur o zaman? Neler olur ben size söyleyeyim, sevgili baron. Üretim fazlası krizine gireriz çünkü fabrikalanmız ihracat beklentisiyle sürekli üretim halindeler. Novigrad ve Kovir işbirliğine dayanarak kurulan deniz ticareti şirketlerimiz büyük zararlara uğrar. Sizin nüfuzlu ailenizin sevgili baron, bu şirketlerde önemli hisseleri bulunuyor. Kuşkusuz bildiğiniz üzere aile, toplumun en temel birimidir. Bunun farkındasınız, değil mi?"

"Farkındayım." Salon dinlenmeye karşı güvenli olduğu halde Shilard Fitz-Oesterlen sesini alçalttı. "Anladım ancak imparatorun emrini yerine getirdiğimden emin olmak isterim… Herhangi bir… kurumun değil…"

"İmparatorlar gelirler ve giderler," dedi Leuvaarden vurguyla.

"Ama kurumlar kalıcıdır. Uzun yıllar boyu kalırlar. Herkesçe malumdur bu. Sizin kaygılarınızı anlıyorum baron. İmparatorun emrini size ilettiğimden kuşkunuz olmasın. İmparatorluğun çıkarları ve faydası düşünülerek verilmiş bir emir bu ama gizlememe gerek yok, bu emir belli bir topluluğun imparatora verdiği öğütler neticesinde ortaya çıktı."

Ulak, ceketinin ve gömleğinin düğmelerini açıp bir altın madalyon gösterdi — üzerine bir üçgenin içine oturtulmuş, çevresi alevlerle sanlı bir yıldız vardı. '

"Hoş bir takı." Shilard, kavradığını gülümseyip hafifçe eğilerek gösterdi. "Çok pahalı olduğunu görüyorum… ve seçkin… Herhangi bir şekilde edinilebiliyor mu?"

"Hayır," dedi Berenger Leuvaarden üstüne basarak. "Hak etmek gerekiyor."

"Beylerin ve hanımların izniyle," Shilard Fitz-Oesterlen'in sesi, orada toplanmış olanların tanıdığı, sefirin şimdi söyleyeceği şeyi son derece önemsediğini anlatan özel bir tonda çıkmıştı.

"Beylerin ve hanımların izniyle. Büyük Güneş'in lütfunun Nilfgaard İmparatoru, İmparator hazretleri Emhyr var Emreis'in bana yolladığı aide memoire'i[16] okumak istiyorum…"

[16] (Fr.) Mutabakat, (ç. n.)

16 (Fr.) Mutabakat, (ç. n.)

“Olamaz. Yine mi?” Demavend dişlerini gıcırdattı, Dijkstra iç geçirmekle yetindi. Tabii bunlar Shilard’ın gözünden kaçmadı, kaçacak gibi değildi zaten.

“Muhtıra epeyce uzun,” dedi Shilard. “Bu nedenle okumak yerine özetleyeceğim. İmparator hazrederi, müzakerelerin seyrinden memnun olduğunu belirtiyor ve barışsever bir kişi olarak elde edilen uzlaşma ve mutabakat maddelerini kabul ediyor. İmparator hazrederi müzakerelerde yeni gelişmeler sağlanmasını ve iki tarafın yararlan gözetilerek görüşmelerin tamamlanması istiyor…”

“O halde işe koyulalım,” diye Shilard’ın sözünü kesti Foltest. “Hem de acilen! İşi iki tarafın yararlannı gözeterek tamamlayıp evlerimize geri dönelim.”

“Doğru,” dedi Henselt, evi en uzak taraf olarak. “Artık sona gelelim çünkü biraz daha oyalanırsak kış bize güzel bir sürpriz yapacak!”

“Önümüzde bir uzlaşma konusu daha var,” diye hatırlattı Meve. “Bir de bugüne kadar ucundan kenanndan değindiğimiz bir mesele. Bizi böler korkusuyla olacak. Bu korkuyu yenmenin zamanı geldi de geçiyor. Biz korkuyoruz diye sorun ortadan kalkmayacaktır. “

“Aynen,” dedi Foltest. “O halde işbaşına. Cintra’nın statüsüne, veliaht sorununa, Calanthe ‘nin mirasına açıklık getirelim. Bu zor bir sorun ama üstesinden geleceğimizden kuşkum yok. Öyle değil mi ekselansları?”

“Ah.” Shilard Fitz-Oesterlen diplomatça ve gizemli bir ifade takınarak gülümsedi. “Cintra tahtının vârisi meselesini, zerre kadar kuşku duymuyorum ki, bir çırpıda çözeriz. Mesele hanımların ve beylerin sandığından basit.”

“Şu projeyi tartışmaya açıyorum,” dedi Philippa Eilhart. Gelgeldim sesinin tonu, kesinlikle tartışmaya davet eder gibi değildi. “Cintra’yı vesayet

bölgesi yapalım. Yetkiyi de Temerya Kralı Foltest'e verelim."

Sabrina Glevissig alnını buruşturdu. "Bu Foltest haddini aşmaya başladı. İştahı fazla kabarır oldu. Brugge, Sodden, Angren…"

"Yanığa ağzında güçlü bir devlete ihtiyacımız var," diye Sabrina'nın sözünü kesti Philippa. "Aynca Mamadal Merdiveni'nde."

"Bunun aksini savunmuyorum." Sheala de Tancarville başını salladı. "Buna ihtiyacımız var ama Emhyr var Emreis'in yok. Oysa amacımız uzlaşmak, sorun yaratmak değil."

"Birkaç gün önce," diye bir hatırlatma yaptı Francesca Findabair, "Shilard, bir sınır hattı belirlenmesini, Cintra'yı Kuzey Bölgesi ve Güney Bölgesi olmak üzere otorite alanlanna bölmeyi önermişti…"

Margarita Laux-Antille eliyle geçiştirdi. "Çocukça saçma fikirler bunlar. Bu tür bölgeler anlamsızdır, sorun yuvası olmaktan başka işe yaramaz."

"Bence," dedi Sheala, "Cintra bir müşterek egemenlik bölgesine dönüştürülmelidir. Yönetim geçici olarak kuzey ülkelerin temsilcilerine ve Nilfgaard'a verilir. Liman ve Cintra bağımsız kent statüsü alır. Siz bir şey söylemek istemez misiniz, sevgili Hanımefendi Assire? Lütfen. İtiraf edeyim ben noksansız ve kesinleşmiş görüşlerden oluşan tartışmalara alışkın biriyim ama buyrun. Dinliyorum."

Hayalet gibi solgun benizli Fringilla Vigo dâhil, bütün büyücü kadınlar gözlerini Assire var Anahid'e diktiler.

Nilfgaardh büyücü kadının belli ki acelesi yoktu. "Başka sorunlara yoğunlaşmamızı öneririm," dedi yumuşak ve tadı sesiyle. "Cintra'yı rahat bırakalım. Bana gelen bilgileri hanımlara aktarma olanağı bulamamıştım henüz. Saygıdeğer meslektaşlarım, Cintra meselesi zaten çözüldü ve düzenlendi."

"Anlamadım." Philippa gözlerini kıstı. "Bunun ne demek olduğunu öğrenebilir miyim?"

Triss Merigold hayretle iç geçirdi. Bunun ne demek olduğunu seziyor, hatta biliyordu.

Vattier de Rideaux üzgün ve bitkindi. Canından öte sevdiği güzel sevgilisi altın saçlı Cantarella onu terk etmişti, hiçbir açıklama yapmadan, ansızın, neden göstermeden gitmişti. Vattier için bir darbeydi bu; bu korkunç darbenin ardından ortalıkta zehirlenmiş gibi dolanır olmuştu. Sinirliydi, aklı başka yerdeydi, sersem gibiydi. İmparatorla görüşürken açık vermemek, aptalca bir söz sarf etmemek için çok dikkat etmesi gerekiyordu. Büyük değişimlerin yaşandığı bu dönem, sinirli ve elinden iş çıkmayan kişilere ancak zarar verebilirdi.

“Tüccarlar loncasına,” dedi Emhyr var Emreis alnını buruşturarak, “verdikleri olağanüstü desteğin karşılığını ödedik. Önceki üç imparatorun tanıdığı ayrıcalıkların toplamından fazlasını tanıdık. Berengar Leuvaarden’e gelince, komplonun ortaya çıkarılması için sağladığı destekten dolayı kendisine borçluyuz. Ona da yüksek bir makam verildi ancak makama uygun olmadığı ortaya çıkarsa, hizmetlerine aldırmadan görevden alınacaktır. Bunu bilmesi gerekiyor.”

“Konuyla ilgileneceğim, majesteleri. Dijkstra ne oldu peki?

Ayrıca onun şu gizemli muhbiri…”

“Dijkstra muhbirini ele vermektense ölmeyi yeğler. Dijkstra’ya bu birdenbire gelen bilgi karşılığında teşekkür etmeliyiz… Ama nasıl? Dijkstra benden hiçbir şey kabul etmez.”

“Eğer izin verirseniz, imparator hazretleri…”

“Söyle.”

“Dijkstra haber kabul eder. Bilmediği ve öğrenmek istediği bir haberi. Majesteleri, ona bilgi vererek teşekkür edebilir.”

“Aferin, Vattier.”

Vattier de Rideaux başını yana çevirip rahat bir soluk aldı. O sırada yaklaşmakta olan kadınlan ilk gören o oldu. Kontes Liddertal, Stella Congreve ve himayesine verilen sanşın kız.

“Geliyorlar.” Kaşım oynatarak kadınlan gösterdi. “İmparator hazretleri, izninizle anımsatmak isterim… Devletin yüce çıkartan. .. Devlet menfaatleri…”

“Sus,” diye Rideaux’nun sözünü sertçe kesti Emhyr var Emreis. “Düşüneceğimi söylemiştim. Bu konuya kafa yorup bir karar vereceğim. Sonra da karanmı sana bildireceğim.”

“Başüstüne, imparator hazrederi.”

“Başka bir şey var mı?” Nilfgaard’m Beyaz Alev’i, fıskiyenin kaidesini süsleyen mermer kadın heykeline kolunu sürttü. Belli ki sabn taşmıştı. “Neden uzaklaşmıyorsun Vattier?”

“Stefan Skellen meselesi…”

“Merhamet yok. Hainin ölmesi lazım. Ancak adil ve etraflı bir yargılamadan sonra.”

“Emredersiniz, imparator hazrederi.”

Emhyr, karşısında eğildikten sonra uzaklaşan Vattier’ye tenezzül edip bakmadı bile. Bakışlarını Stella Congreve’e çevirdi. Bir de sarışın kıza.

Devletin menfaati geliyor işte, diye düşündü. Sahte prenses, sahte Cintra kraliçesi. Devlet için çok önemli olan Yarra Nehri bölgesinin sahte hükümdarı. Geliyor işte, gözlerini yere dikmiş, ürkek, kolları yeşil, beyaz ipek elbise içinde, bakımsız boynuna magma taşından küçük bir kolye takmış. Vaktiyle Darn Rowan da bu elbisesinden dolayı ona kompliman yapmış, mücevher seçimini övmüştüm. Stella benim zevkimi tanın Demek ki oyuncak bebeği yine benim zevkime göre allayıp pullamış ama ben bir oyuncak bebekle ne yapayım? Şöminenin üstüne mi koyayım?

“Değerli hanımlar.” Emhyr, herkesten önce eğildi. Nilfgaard’da kadınlara karşı kibar davranılması, taht salonu dışında imparator için bile zorunluydu.

Kadınlar, başlan önlerinde reverans yaparak karşılık verdiler. Kibar ama her şeye karşın imparator olan bir adamın karşısında duruyorlardı.

Emhyr, protokolden bunalmıştı. “Burada kal Stella,” diye buyurdu. “Sen küçük kız, seninle bir gezinti yapacağız. Bak, bu kolum. Kaldır başını. Yeter, yeterince dizini büktün. Şimdi dolaşmaya çıkıyoruz.”

Henüz yapraklanmamış çalılıklann arasında uzanan dar yolda yürümeye başladılar. Seçkin “Impera” Muhafız Alayı’nın imparatorluk korumalan, şu ünlü Semender’ler, uzakta duruyordu ama her an müdahale etmeye hazırlardı. İmparatoru asla rahatsız etmemeleri gereken zamanlan çok iyi biliyorlardı.

Çevresi bomboş bir göletin önünden geçtiler. İmparator Torres’in oraya getirttiği yaşlı sazan, iki gün önce ölmüştü. Ben yenisini getirteceğim., diye düşündü Emhyr var Emreis. Genç, güçlü, pulları güzel bir sazan, üzerine benim resmimi ve bir tarih taşıyan nişan taktıracağım. Vaesse deireadh aep eigean. Bir şey biter yenisi başlan Yeni bir çağ. Yeni bir dönem. Yeni bir yaşam. O halde yeni bir sazan gerek.

Düşüncelere öylesine dalmıştı ki koluna taktığı kızı neredeyse unutmuştu. Onun sıcaklığım, inci çiçeği kokusunu, devletin menfaatini. Hem de aynen bu sırayla.

Göletin önünde duruyorlardı şimdi; suyun içinden yapay bir adacık yükseliyordu, üzerinde kayalık bir bahçe, fıskiye ve mermer heykel vardı.

“Bu heykelin neyi simgelediğini biliyor musun?”

Kız, hemen yanıt vermedi. “Evet, imparator hazretleri. Yavrularım doyurmak için gagasıyla kendi göğsünü yırtan bir pelikan bu. Soylu özverinin simgesi. Aynca…”

“Pürdikkat seni dinliyorum.”

“Aynca büyük bir aşkın.”

“Sence,” dedi Emhyr dudaklannı birbirine bastınp kıza dönerek, “yırtılan göğüs bu yüzden daha mı az sızlar?”

“Bilmiyorum,” diye kekeledi kız. “İmparator hazretleri… Ben…”

Emhyr kızın elini tuttu ve nasıl titrediğini hissetti. Kızın titremesi onun da eline, koluna, omzuna geçmişti.

“Babam,” dedi imparator, “büyük bir hükümdardı ancak mitlere ve efsanelere ilgisi yoktu, zaten zamanı da yoktu. Bugün gibi anımsıyorum, beni bu parka her getirdiğinde bu heykelin küllerinden doğan bir pelikanı canlandırdığını anlatırdı. Hadi kızım, gülümse hiç değilse. Bak imparator saçmalıyor işte. Teşekkür ederim. Bak, oluyor. Benimle isteksizce dolaştığını düşünmek beni rahatsız ederdi. Gözlerime bak.”

“Burada olabildiğim için… Muduyum… İmparator hazretlerinin yanında. Benim için büyük şeref bu, biliyorum… Aynca büyük mutluluk. Muduyum…”

“Gerçekten mi? Yoksa saray tarzı bir gönül alma mı? Nezaket mi, Stella Congreve Okulu mu? Stella’nın sana ezberlettiği bir şey mi? Konuş bakalım, kızım.”

Kız susup gözlerini yere dikti.

“İmparator sana bir soru sordu,” diye tekrarladı Emhyr var Emreis. “İmparator sorarsa kimsenin susmaya hakkı yoktur. Hele yalan söylemeye, hiç.”

“Gerçekten,” dedi kız ahenkli bir sesle. “Gerçekten muduyum, imparator hazretleri.”

“Sana inandım,” dedi Emhyr bir süre sonra. “Sana inandım ama yine de şaşkınım.”

“Ben de,” dedi kız fısıldayarak. “Ben de şaşkınım.”

“Anlamadım? Sesin biraz daha cesur çıksın lütfen.”

“Aslında daha sık… Dolaşmaya çıkmak isterdim ve sohbet etmek. Ama anlıyorum… Bunun olanaksız olduğunu anlıyorum.”

“Doğru anlamışsın.” Emhyr, dudağını ısırdı. “İmparatorlar imparatorluk üzerinde hükmederler ama iki şeye hükmedemezler: kalplerine ve zamanlarına. İkisi de devlete aittir.”

“Biliyorum bunu,” diye fısıldadı kız, “çok iyi biliyorum.”

“Burada daha fazla kalmayacağım,” dedi Emhyr, kısa bir sessizliğin ardından. “Cintra’ya gidip barış kutlamalarına şeref vermem gerekiyor. Sen Dam Rowan’a döneceksin… Kaldır başını kızım. Yapma ama! Karşımda ikinci kez burnunu çekiyorsun. Şu gözlerindekiler ne? Yaş mı? Aa, bunlar görgü kurallarının ciddi anlamda çiğnenmesi demektir. Kontes Liddertal’e son derece rahatsız olduğumu bildirmem gerekecek. Başını kaldırmanı rica ettim.”

“Lütfen… Bayan Stella’yı bağışlayın… İmparator hazrederi. Suç bende. Sadece bende. Bayan Stella beni eğitti… ve de çok iyi hazırladı.”

“Farkındayım ve takdirle karşılıyorum. Korkma, Stella Congreve gözümden düşmeyecek, öyle bir tehlike söz konusu değil. Hiçbir zaman da düşmedi. Sana şaka yaptım. Kötü bir şakaydı.”

“Fark ettim,” diye fısıldadı kız, ardından kendi cesaretinden korkup benzi attı.

Emhyr ise gülümsemekle yetindi. Biraz hüzünlü bir gülümsemeydi bu aslında. “Böyle daha çok hoşuma gidiyorsun,” dedi. “İnan bana. Cesurken. Tıpkı…”

Sustu. Tıpkı kızım gibi, diye geçirmişti aklından. Suçluluk duygusu içini kemirmeye başladı.

Kız, bakışlarını yere çevirmedi. Bu yalnızca Stella’nın eseri değil, diye düşündü Emhyr. Bu gerçekten mizacı. Dıştan görülenin aksine zor

kesilebilen bir elmas bu. Hayır. Vattier'nin bu çocuğu öldürmesine izin vermeyeceğim. Cintra aşağı Cintra yukarı, devlet çıkarları ama bu meselenin tek bir anlamlı ve şerefli çözümü varmış gibi görünüyor.

"Ver elini bana."

Sert sesle verilmiş bir emirdi bu ama yine de zevkle yerine getirildiği hissine kapıldı Emhyr. Hiç zorlanmadan.

Kızın eli küçük ve soğuktu ama artık titremiyordu.

"Adın ne senin? Sakın ha Cirilla Fiona olduğunu söyleme."

"Cirilla Fiona."

"İçimden seni cezalandırmak geliyor kızım. Hem de ağır."

"Biliyorum, imparator hazretleri. Hak ettim. Ama ben… Cirilla Fiona olmak zorundayım."

"Sanki olmadığın için üzgünmüşsün gibi bir halin var," dedi Emhyr, kızın elini bırakmadan.

"Üzgünüm," diye fısıldadı kız. "Olmadığım için üzgünüm."

"Gerçekten mi?"

"Eğer ben… Gerçek Cirilla olsaydım… İmparator bana daha çok saygı duyardı ama ben sahtesiyim yalnızca. Bir imitasyon. Hiçbir işe yaramayan bir taklit. Hiçbir işe…"

Emhyr ansızın dönüp kızı kolundan yakaladı. Sonra sertçe bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Taç isteği mi? İktidar mı?" dedi imparator alçak sesle ve kızın başım hayır anlamında şiddetle sallamasını görmezden geldi. "Saygınlık mı? Şatafat mı? Lüks mü?"

Susup derin bir iç geçirdi. Kızın öne eğik başını hâlâ iki yana salladığını, kırıcı suçlamalarını reddettiğini fark etmiyormuş gibi yaptı. Dile getirilmemiş olan suçlamalar daha fazla yaralıyordu kızı. t İmparator sesli iç geçirdi. “Karşında gördüğünün bir alev ’ olduğunu biliyor musun küçük pervane?”

“Biliyorum, imparator hazretleri.”

Uzun süre sustular. Baharın kokusu ikisinin de başına vurmuştu şimdi.

“İmparatoriçe olmak,” dedi sonra Emhyr alçak sesle, “sanıldığının aksine hiç kolay bir lokma değildir. Seni sevmeyi becerir miyim, hiç bilmiyorum.”

Kız bunu da bildiğini anlatmak istercesine başını salladı. Emhyr, kızın yanağından bir damla yaş süzüldüğünü fark etti. , Vaktiyle Stygga Şatosu’nda olduğu gibi yüreğindeki soğuk cam parçalarının kıpırdadığını hissetti.

Kıza sarıldı, sımsıkı göğsüne bastırdı, inciçiçeği kokulu saçlarını . okşadı. “Ah benim zavallı…” dedi bambaşka bir sesle. “Benim zavallı küçük devlet menfaatim.”

Cintra’da çanlar çalıyordu. Şerefle, ahenkle, tören havasında… Ancak yine de tuhaf bir şekilde yakınarak…

’ Alışılmış bir güzelliğe sahip değil, diye düşündü Başpiskopos Hemmelfart, tam o sırada asılmakta olan ve diğerleri gibi bire yarım arşın boyutlarındaki portreye diğer insanlarla birlikte bakar-

, ken. Tuhaf bir güzelliği var. Bahse girelim melezdin Damarlarında o uğursuz elf kanı akıyordun Güzel, diye düşündü Foltest, casuslarımın bana gösterdiği minyatürdekinden daha güzel ama portreler sahibini kayırır elbette.

Calantheye hiç benzemiyor, diye düşündü Meve. Roegner’e benzeyen hiçbir yanı yok. Pavettaya da hiç benzemiyor… Htmm…

Dedikodular dolaşıyor… Ama yok, olamaz. Cintra nın meşru hükümdarı o olmalı, saray kanı taşıyordun Mutlaka öyledir. Devlet menfaati ve tarih bunu gerektirin Düşlerimde gördüğüm kız bu değil, diye düşündü kısa bir süre önce Cintra'ya gelen Kovir Kralı Esterad Thyssen. Kesinlikle o değil ama kimseye söylemeyeceğim bunu. Bende ve Zuleyka'mda kalacak. Düşlerimizin bize kazandırdığı bilgiyi nasıl değerlendireceğimize Zuleyka 'mla birlikte karar veririz.

Az kalsın bu Ciri karım olacaktı, diye düşündü Verden Kralı Kistrin. Taht veraseti geleneğine göre ben de Cintra dükü olacaktım. .. Ve kuşkusuz Calanthe gibi ölecektim. Neyse ki vaktiyle kaçtı kız benden.

İlk görüşte büyük aşk uydurmasına bir an olsun inanmamıştım, diye düşündü Shilard Fitz-Oesterlen. Bir an bile. Lakin Emhyr bu kızla yine de evleniyor. Cintra Prensesi Cirilla'yla evlenerek düklerden birinin kızıyla evlenerek onlarla uzlaşma olanağını tepiyor. Neden? Müzakereler yaparak topraklarının en azyarısını imparatorluğa kazandırabileceğim bu zavallı ülkeyi yönetimi altına almak için mi? Zaten Nilfgaard-Novigrad-Kovir deniz ticareti şirketlerinin kontrolü altında bulunan Yaruga ağzının kontrolünü ele geçirmek için mi?

Böyle bir devlet çıkarını ben anlamıyorum, hiç anlamıyorum.

Bana her şeyin anlatılmadığından işkilleniyorum.

Büyücü kadınlar, diye düşündü Dijkstra. Büyücü kadınların eseri bu. Öyle olsun bakalım. Ciri'nin Cintra kraliçesi, Emhyr'in karısı ve Nilfgaard imparatoriçesi olacağı yazgısıydı belli ki. Kader böyle istedi anlaşılan. Talih.

Böyle olsun, diye düşündü Triss Merigold. Aynen böyle kalsın. Çok güzel gelişti. Ciri şimdi güvende olacak. Unutacaklar onu. Rahat bırakacaklar.

Portre sonunda yerini bulmuştu, duvara asan uşaklar geri çekilip merdivenleri kaldırmıştı.

Cintra hükümdarlarının karartılmış ve tozlu resimlerinin dizildiği sırada, Cerbin ve Ceram koleksiyonlarının ardında, Corbett'in, Dagorad'ın,

Roegner’in, heybedi Calanthe’nin ve hüzünlü Pavetta’nın yanında son portre asılıydı şimdi. Bu tablo şimdiki, lütfuyla ülkeyi yöneten imparatoriçeyi betimliyordu. Tahtın ve kraliyet kanının mirasçısını…

Açık san saçlı, çelimsiz, hüzünlü bakan bir kızın portresi. Kollan yeşil beyaz bir elbise içinde.

Cirilla Fiona Elen Riannon.

Cintra kraliçesi ve Nilfgaard imparatoriçesi.

Dijkstra’nın bakışlannı üzerinde hisseden Philippa Eilhart, yazgı, diye düşündü.

Portreye gözlerini diken Dijkstra, zavallı çocuk, diye düşündü. Talihsizlikleri ve tehlikeyi atlattığını sanıyor. Zavallı çocuk.

Cintra’nın çanlan çalıyor ve martılan ürkütüyordu.

“Müzakerelerin tamamlanmasının ve Cintra Barış Antlaşmasının imzalanmasının hemen ardından,” diye sözlerini sürdürdü hacı, “Novigrad’da günlerce debdebeli kutlamalar yapıldı. Kapanış ise askerlerin büyük ve etkileyici bir geçit töreniyle gerçekleşti. Yeni çağın ilk gününe yakışan gün, gerçekten güzeldi.”

“Bu şimdi sizin orada olduğunuz anlamına mı geliyor?” diye elf alaycı bir tonda sordu. “Törene katıldınız yani?”

“Aslına bakarsanız biraz geç kalmıştım.” Hacı belli ki alaycı imaları umursayan biri değildi. “Dediğim gibi güzel bir gündü. Zaten güzel geçeceği sabahın ilk saatlerinden belliydi.”

Kısa bir süre öncesine kadar siyasi ilişkiler başkan yardımcısı olan Drakenborg komutanı Vascoigne, süvari kırbacını sabırsızca postalının koncuna şaklattı. “Hızlanın, hızlanın dedim,” diye bastırdı. “Arkada bekleyenler var! Cintra Barış Anlaşması’nın ardından hiçbir şeye yetişemiyoruz!”

İpi hükümlülerin boynuna geçiren cellatlar geri çekildiler. Vascoigne, kırbacını yeniden postalının koncuna şaklattı. “Biri bir şey söylemek istiyorsa,” dedi ruhsuz bir sesle, “bu son şansıdır.”

“Yaşasın özgürlük,” dedi Cairbre aep Diared.

“Yargılama taraflıydı,” dedi eşkıya, haydut ve katil Orestes Koppa.

“Götümü yiyin,” dedi firari Robert Pilch.

“Efendi Dijkstra’ya özür dilediğimi söyleyin,” dedi rüşvet ve hırsızlıktan hüküm giyen ajan Jan Lennep.

“İstememiştim… Gerçekten istememiştim…” diye kekeledi kalenin eski kumandanı Istvan Igalffy, sahanlığın üzerinde sallanarak. Kadın esirlere yaptıklarından dolayı görevden alınıp askerî mahkemede yargılanmıştı.

Eritilmiş altın kadar parlayan güneş, kale duvarları üzerinde âdeta patlamıştı. Darağacının kazıklan, uzun gölgeler oluşturmuştu. Drakenborg’da yeni, güzel ve güneşli bir gün başlıyordu.

Yeni çağın ilk günüydü.

Vascoigne, kırbacım postalının koncuna şaklattı. Elini kaldınp indirdi.

Sahanlıklar itilerek hükümlülerin ayaklannın altından alındı.

Novigrad’ın bütün çanları çalıyor, pes sesleri dükkânların çatılarında ve çatı katlarında yankılanıyor ardından sokaklara yayılıyordu. Maytaplar ve havai fişekler göğe yükseliyordu. Halk coşkulu bir şekilde, “Yaşasın!” diye bağırıyor, çiçekler atıyor, şapkalarını havaya fırlatıyor, mendil, atkı, bayrak hatta pantolonlarını bile sallıyordu.

“Yaşasın Serbest Birlik!”

“Yaşasınnn!”

“Yaşasın Condottieri!”

Lorenzo Molla halkı selamlıyor, kentli güzel kadınlara eliyle öpücükler yolluyordu. “Bize ödülümüzü ‘yaşa’ diye bağırdıkları kadar bonkörce öderlerse,” diye gürültünün içine doğru bağırdı, “o zaman zengin olduk demektir!”

“Yazık,” dedi Julia Abatemarco boğazı düğümlenerek. “Frontino’nun bunu görememesi çok yazık.”

Julia, Adam “Adieu” Pangratt ve Lorenzo Molla; düzenli müfrezelerden oluşan, allanıp pullanmış, tüyleri parlatılmış adardan birinin bile bir karış sıradan çıkmadığı bölüğün en başında kentin ana caddesinde ağır ağır ilerliyorlardı. Condottierilerin adan, sırtlarında oturanlardan farksızdı: Sakin ve mağrurdular, halkın coşkulu çığlıklarından ürkmüyor, üzerlerine yağan çiçeklere ve çelenklere başlarını belli belirsiz oynatarak karşılık veriyordu.

“Yaşasın Condottieriler!”

“Yaşasın ‘Adieu’ Pangratt! Yaşasın ‘Tadı Afacan’!”

Julia, kalabalıktan atılan bir karanfili havada kaparken, yanağına doğru süzülen bir damla gözyaşını gizlice sildi. “Bu kadarım hayal bile edemezdim,” dedi. “Böyle bir zafer… Yazık ki Frontino…”

“Romantiksin,” dedi Lorenzo Molla gülümseyerek. “Gerçekten duygulandın Julia.”

“Evet. Dikkat! Sola bak!”

Eyerlerin üzerinde sırtlarını dikleştirdiler, başlarını kürsüye ve üzerine yerleştirilmiş tahdara ve sandalyelere çevirdiler. Foltest’i görüyorum, diye düşündü Julia. Şu sakallı Kaedwen Kralı Henselt olmalı. Şu heybetli olan da Aedirn Kralı Demavend… Şu yaşlı kadın da Kraliçe Hedwig olmalı… Prens Radovid’inyanındaki ufaklık da öldürülen kralın oğlu… Zavallı sümüklü…

“Yaşasın Condottieriler! Yaşasın Julia Abatemarco! Vivat ‘Adieu’ Pangratt! Vivat Lorenzo Molla!”

“Yaşasın Saray Nazın Natalis!”

“Yaşasın krallar! Yaşayın Foltest, Demawend, Henselt!”

“Yaşasın Efendi Dijkstra!” diye böğürdü yalakanın biri.

“Yaşasın piskopos hazrederi!” diye bağırdı parayla tutulmuş birkaç çığırtkan. Novigrad Başpiskoposu Cyrus Engelkind Hemmelfart ayağa kalktı, halkı ve önlerinden geçen birlikleri elini kaldırarak selamladı. Bunu yaparken Kraliçe Hedwig’e ve çocuk yaştaki Radovid’e kabaca arkasını dönmüş ve geniş giysisinin eteğiyle ikisini de görünmez kılmıştı.

Kimse, “Yaşasın Radovid!” diye bağırmıyor, diye düşündü, başpiskoposun kocaman kıçının gizlediği prens. Bana bakan bile yok. Kimse anneme, “Yaşasın!” demiyor. Babamı da hatırlamıyorlar, övmüyorlar. Babamın katkılarının olduğu bugünde, bu zafer gününde, birleşme, ittifak gününde. Babamın uğrunda öldüğü birleşmenin gününde.

Prens, ensesinde bakışlar hissetti. Yalnızca düşlerinden bildiği hafif bir şey… Yumuşacık, ateş gibi yanan bir kadın dudağının dokunması gibi bir şey. Başını çevirdi. Philippa Eilhart’ın üzerine sabitienmiş siyah, küstah gözlerini gördü.

Siz durun hele bir, diye düşündü prens ve başını çevirdi. Hele bir durun.

On üç yaşındaki bu çocuğun, hükümdarlık konseyi ve Dijkstra tarafından yönetilen bu ülkede hiçbir hükmü olmayan bu çocuğun günün birinde nasıl bir kral olacağını o tarihte kimse öngöremez ve tahmin edemezdi. Kendisini ve annesini hiçe saymanın bedelini herkese ödetip Gaddar V. Radovid olarak tarihe geçeceğini kimse bilemezdi.

Kalabalık, “Vivat!” diye bağırdı. Törenle geçen Condottierilerin atlarının nallarının altına çiçekler döküldü.

“Julia?”

“Evet, Adieu.”

“Evlen benimle. Karım ol.”

Tatlı Afacan sürprizi sindirmeye çalışırken yanıt vermedi.

Kalabalık, “Vivat!” diye bağırdı. Novigrad başpiskoposu kan ter içinde kalmış, yağlı kocaman yayın balığı gibi soluk almaya çalışırken kürsüden kentlileri, resmigeçidi, kenti ve dünyayı selamlıyordu.

“Sen evlisin, Adam Pangratt!”

“Ayrı yaşıyoruz. Boşanacağım.”

Julia Abatemarco yanıt vermedi. Başını çevirdi. Şaşırmıştı. Aklı karışmıştı. Her nedense çok da mutlu olmuştu.

Kalabalık, “Vivat!” diye bağırıp çiçekler attı. Çatıların üzerinde havai fişekler çatırtılar ve dumanlar çıkararak patladı.

Novigrad’ın çanları iç çekercesine çalıyordu…

Bir kadın, diye düşündü Nenneke. Onu savaşa yolladığımda küçük bir kızdı. Kadın olarak geri döndü. Özgüvenli. Kendinden emin. Sakin. Kontrollü. Kadın gibi bir kadın.

Bu savaşı kazandı o. Savaşın onu yok etmesine izin vermeyerek kazandı.

“Deborah,” diye saymayı sürdürdü Eurneid alçak ama kendinden emin bir sesle, “Mayene yakınlarındaki kampta tifodan öldü. Prune, yaralıları taşıyan bir teknenin alabora olması sonucu Yaruga’da boğuldu. Myrrha’yı elfler öldürdü. Armeria yakınlarındaki askerî hastaneyi basan şu Sincaplar… Katje…”

“Konuş çocuğum,” diye usulca ısrar etti Nenneke.

Eurneid hafifçe öksürdü. “Katje, hastanede yaralı bir Nilfgaardlıyla tanıştı. Barış andaşmasından sonraki esir takasında onunla Nilfgaard’a gitti.”

“Aşkın ne sınır, ne yasaklama tanıdığını her zaman söylerim,” diye iç geçirdi rahibe. “İkinci lola ne oldu peki?”

“Yaşıyor,” diye aüldı Eurneid. “Maribor’da.”

“Neden dönmüyor?”

Öğrenci kız başını eğdi. “Tapınağa dönmeyecek ana,” dedi alçak sesle. Buçukluk Milo Vanderbeck’in hastanesinde. Şifa dağıtmak istediğini söyledi. Kendini yalnızca bu işe adayacakmış. Bağışla Nenneke Ana.”

“Bağışlamak mı?” dedi rahibe. “Onunla gurur duyuyorum.”

“Geç kaldın,” diye tısladı Philippa Eilhart. “Kralların katıldığı merasime geç kaldın. Lanet olsun Sigismund, protokolle ilgili kibrin herkesçe biliniyor zaten, bir de böyle küstahlık yapman gerekmiyor. Özellikle bugün, böyle bir günde.”

“Nedenlerim vardı.” Dijkstra, Kraliçe Hedwig’in bakışlarına ve Novigrad başpiskosposunun kaldırdığı kaşlarına eğilerek karşılık verdi. Rahip Willemer’in yüzünü buruşturması ve Kral Foltest’in sikkelere yaraşır çehresinde beliren küçümseyen ifade gözünden kaçmadı.

“Seninle konuşmalıyım Phil.”

Philippa kaşlarını çattı. “Eminim baş başa, değil mi?”

“Evet, mümkünse.” Dijkstra hafifçe gülümsedi. “Ama ısrar edersen bize birkaç çift gözün katılmasını kabul edebilirim. Montecalvolu hanımların güzel gözlerinin örneğin.”

“Bağırmadan konuş,” dedi büyücü kadın, gülümseyerek.

“Ne zaman görüşebiliriz?”

“Düşünüp sana bilgi vereceğim. Şimdi rahat bırak beni. Önemli bir tören bu. Büyük bir bayram günü. Kendin fark edemediysen, sana anımsatmak isterim.”

“Büyük bir bayram günü mü?”

“Yeni bir çağın eşiğindeyiz Dijkstra.”

Ajan omuzlarını silkti.

Kalabalık, “Vivat!” diye bağırdı. Havai fişekler göğe doğru fırladı. Novigrad çanları zafer için, şan için çalıyordu ama tuhaf bir şekilde yaslı gibiydi sesleri.

“Şu dizginleri bir tutar mısın Jarre?” dedi Lucienne. “Acıktım. Bir şeyler atıştıracağım. Gel, kayışı eline sarayım. Biliyorum, tek elle yapamazsın.”

Jarre, utancından kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Küçük düşmüş gibi bir duygu içindeydi. Henüz alışamamıştı. Sanki bütün dünya işini gücü bırakmış, gözünü kolundan kalan parçaya ve giysisinin kıvrılıp dikilmiş koluna dikmiş gibi hissediyordu. Sanki bütün dünyanın onun kötürümlüğüne bakmaktan başka işi kalmamıştı. Kötürüm adama sözde açıyormuş gibi yapıyor, oysa gerçekte onu küçümsüyor, çirkin ve kaba görüntüsüyle ahengi bozduğunu düşünüyorlardı. Yaşamaya cesaret ettiği için küçük görüyorlardı onu.

İtiraf etmeliydi, Lucienne bu konuda dünyadan biraz farklıydı. Lucienne ne olanı görmüyormuş gibi yapıyor ne alçaltıcı yardımlara kalkışıyor ne de çok daha alçaltıcı acıma duygusuyla hareket ediyordu. Jarre, sarışın arabacı kadının ona doğal ve normal davrandığına inanacaktı neredeyse ama bu düşünceyi aklından hızla çıkardı. Kabul etmiyordu çünkü.

Çünkü o bile henüz kendine normal davranmayı başaramıyordu.

Malulleri taşıyan askerî araba takırdayıp sarsıldı. Yağmurlu geçen kısa bir dönemin ardından kavurucu sıcaklar bastırmıştı. İkmal araçlarının geçtiği yollar kurumuş eğri büğrü olmuştu. Dört at bu yollardan arabayı bin bir güçlükle çekmeye çalışıyordu. Araba büyük çukurlarda hopluyor, takır tukur sesler çıkarıyordu; araba kasası fırtınaya tutulmuş gemi gibi sallanıyordu. Çoğu bacaklarını kaybetmiş malul askerler ağız dolusu yakası açılmadık küfürler ediyor, Lucienne ise yere düşmemek için Jarre’a sarılıp kolunu ona doluyordu. Tabii bu arada o sihirli sıcaklığını, yumuşaklığını ve at, deri, saman, yulaf ve yoğun genç kız teri karışımı tahrik edici kokusunu delikanlıya geçiriyordu.

Araba yine derin çukurlardan birine girip hoplayınca Jarre , el bileğine dolanmış dizgini iyice gerdi. Sırayla bir ekmekten bir pastırmadan ısıran Lucienne hemen delikanlıya sokuldu.

“Bak sen!” Lucienne delikanlının pirinç madalyonunu görmüştü ve sahip olduğu tek elinin dizginle uğraşmasından yararlanıyordu şimdi. “Seni de mi kandırdılar? Unutma beni madalyonu mu? Bu maskaralığı uyduran nasıl bir uyanıkmış öyle! Bu savaşta içkiden sonra en çok bu madalyon rağbet görmüştür bence. İçinde hangi kızın adının yazdığını birazdan göreceğiz…”

“Lucienne.” Jarre kıpkırmızı kesildi. Bütün kanı birazdan yanaklarından fışkıracakmış gibi hissetti. “Çok rica ediyorum… Açma… Kusura bakma, benim özelim bu. Seni kırmak istemem ama…” J

Araba hopladı, Lucienne ona iyice sokulunca delikanlı sustu.

“Cirilla,” diye heceledi arabacı kız. Jarre yine de şaşırmıştı çünkü bu taşralı kızdan böylesine büyük yetenekler beklemiyordu.

“Seni unutmayacak.” Lucienne madalyonu kapattı, elini zincirden çekti, gözlerini delikanlıya dikti. “Şu Cirilla diyorum. Eğer seni gerçekten sevdiyse. Bu sihir ve madalyon boş şeyler. Seni gerçekten sevdiyse unutmamıştır. Bekliyordun “

“Bunu mu?” diye sordu Jarre, kesik kolunu havaya kaldırarak.

Kız kantaron mavisi gözlerini hafifçe kıstı. “Seni gerçekten sevdiyse,” diye tekrarladı, “bekliyordur, gerisi boş. Bilirim.”

“Bu konularda bu kadar deneyimli misin?”

Bu defa kızarma sırası Lucienne ‘e gelmişti. “Kiminle ne yaptığım seni ilgilendirmez ama sakın ola ki her bakanla samanlığa girdiğimi falan sanma. Biliyorum işte. Eğer bir adamı seviyorsan, parça parça değil bütününü seversin. Bir parçanın eksik olması önemsizdir.”

Araba yine hopladı.

“Çok basitleştiriyorsun,” dedi Jarre dişlerini sıkıp kızın kokusunu isteyerek içine çekerken. “Bir hayli basitleştirip idealize ediyorsun. Örneğin bir erkeğin karısını ve ailesini geçindirmesi için sağlam olması gerektiği gibi

bir ayrıntıyı görmezden gelmek istiyorsun. Bir kötürümün ailesine bakması…”

“Dur bakalım dur!” diye delikanlının sözünü kesti kız. “Sızlanıp durma. Siyahlılar kafanı koparmadılar ve sen akıl insanısın, kafanla çalışıyorsun. Ne bakıyorsun öyle? Evet, köylüyüm ama gözüm, kulağım var. Birinin efendice ve bilgece konuştuğunu algılayabileceğim kadar görüyor ve duyuyorlar. Hem ayrıca…”

Kız başını önüne eğip öksürdü. Jarre de öksürdü. Araba hopladı.

“Hem ayrıca,” diye devam etti kız, “bililerinin konuşmalarını duydum, kâtipmişsin. Bir de bir tapmakta rahipmişsin. O zaman kendin görüyorsundur, bu el… Hıh, boş şey, başka bir şey değil.”

Araba epeydir hoplamamıştı ama Jarre de Lucienne de bunun farkında değil gibiydi. Rahatsız da değildiler fark etmemekten.

“Ama ben,” dedi kız bir süre sonra, “bilgelerle iyi anlaşırım. Bir zamanlar… Eskiden… Bana kur yapardı… Bilgeydi ve okulda eğitim almıştı. Adından anlaşılıyordu zaten.”

“Neydi adı?”

“Semester.”

“Hey küçükhanım,” diye kızın arkasından bağırdı Onbaşı Vachtl. Mayena Muharebeleri’nde sakatlanmış huysuz, hain bir adamdı. “Şu beygirlerin kıçlarına kırbacını indirsene, araban sümüklüböcek gibi sürünüyor!”

“Yürüsene kızım!” diye başka bir malul söze karıştı, kıvırdığı pantolon paçasının altından görünen, yarayla kaplı kesik bacağını kaşırken. “Bu ıssız yerden bıktım artık! Canım bir meyhanede bira içmek istiyor. Daha hızlı gidemez miyiz?”

“Gidebiliriz.” Lucienne araba koltuğunda geriye döndü. “Ama bir kaya parçasına çarpıp bir aksımız ya da tekerleğimiz kırılırsa o zaman bir ya da iki hafta boyunca yedek araba beklerken bira değil yağmur suyu ya da

armut suyu içersiniz. Kendi başınıza çekip gidemezsiniz, ben de sizi sırtımda taşımam tabii.”

“Gerçekten üzüldüm,” dedi Vachtl. “Oysa geceleri rüyamda beni üstüne alıyorsun. Sırtından yani arkadan. Ben öyle severim. Ya sen küçükhanım?”

“Seni aksak budala!” diye bağırdı Lucienne. “Leş kokulu keçi! Sen var ya..

Arabada oturan malullerin hepsinin birden beti benzinin attığını görünce sustu.

“Annee,” diye kekeledi içlerinden biri. “Oysa memlekete ne kadar yaklaşmıştık… “

“Biz bittik,” dedi Vachtl alçak ve sakin bir tonda. Yalnızca ortadaki bir gerçeği dile getiriyordu.

Hiç Sincap kalmadığını söylemişlerdi, diye yıldırım hızıyla düşündü Jarre. Hepsini öldürmüşlerdi hani? Elf sorunu ortadan kalkmıştı hani i Altı atlı yaklaşıyordu. Ancak dikkatle bakınca altı at, sırtlarında da sekiz kişi olduğunu gördü. İki hayvan ikişer kişi taşıyordu. Adamların hepsi dimdik oturuyordu, başlarını önlerine eğmişlerdi. Berbat durumdaydılar.

Lucienne yüksek sesle iç geçirdi.

Eifler yaklaşıyordu. Atlardan çok daha zavallı bir durumdaydılar.

Gururlarından, herkesin gözüne soktukları karizmatik farklılıklarından eser kalmamıştı. Gerilla savaşçılarının bile şık ve güzel olan giysileri paramparça, leş gibi, leke içindeydi. Her zaman gururlandıkları, ziynet gibi taşıdıkları saçları, kurumuş kan ve kirle birbirine yapışıp keçe gibi olmuştu. Genelde gösterişli olan ifadesiz gözleri, korku ve çaresizlik çukurlarına dönüşmüştü.

Farklılıkları uçup gitmişti. Korku, dehşet, açlık ve umutsuzluk onları sıradanlaştırmıştı. Sıradan olup çıkmışlardı.

İnsanda korku bile uyandırmıyorlardı artık.

Jarre bir an için, adarıyla önlerinden geçip gideceklerini, arabaya ve içindekilere dönüp bakmadan yolun karşısına geçip ormana gireceklerini düşündü. Böylece onlardan geriye, Jarre ‘nin askerî hastaneden çok iyi tanıdığı o iğrenç, çirkin, elflere hiç yakışmayan koku -yoksulluk, idrar, kir ve açık yara kokusu- kalacağım sandı.

Elder dönüp bakmadan önlerinden geçtiler gerçekten.

Ama hepsi değil.

Kandan yapış yapış olmuş uzun siyah saçlarıyla bir dişi elf, atını hemen arabanın dibinde durdurdu. Islanmış bezin içindeki kolunu vızıldayan sinek sürüsünden korumak için eyerin üzerine çarpık oturmuştu.

“Toruviel,” dedi arkasına dönen ciflerden biri. ” En ca digne, tuned. “

Lucienne hemen durumu ve meseleyi kavradı. Dişi elfın nereye baktığını anlamıştı. Taşrada büyümüş biri olarak, kulübenin arkasında pusuya yatmış o kabarmış, can sıkıcı hayaleti, açlığı çocukluğundan beri iyi tanırdı. İçgüdüsel olarak elindeki ekmeğini dişi elfe uzattı.

“En ‘ca digne, Toruviel,” diye tekrarladı öteki elf. Bütün birlikte sadece o, tozlu ceketinin yırtılmış kolunda Vrihedd Tugayı nın simle işlenmiş yıldırımlarını taşıyordu.

Arabada oturdukları yerde taş kesilmiş olan maluller, büyülü sözlerle canlandıkmışçasına ansızın kımıldadılar. Elflere doğru uzattıkları ellerinde ekmek, peynir, pastırma ve salam vardı.

Elfler ise, bin yıldan beri ilk kez ellerini insanlara doğru uzattılar.

Lucienne ve Jarre, bir elfı ağlarken gören ilk insanlar oldular. Öyle ki elf sarsılarak ağlıyor, kirli yanağından süzülen yaşlan silmeye bile çalışmıyordu. Elflerin gözyaşı bezlerinin bile olmadığı savı da böylece çürütülmüş olmuştu.

“En’ca… digne,” diye cılız bir sesle tekrarladı kolunda yıldırımlar taşıyan elf.

Sonra elini uzatıp Vachtl’m uzattığı ekmeği aldı.

“Teşekkür ederim,” dedi boğuk bir sesle ve diliyle dudaklarını yabancı dile uydurmaya uğraşarak. “Teşekkür ederim, insan.”

Lucienne bir süre sonra, her şeyin geçtiğini fark ettiğinde damağını şaklatıp dizginleri salladı. Araba gacur gucur ederek sarsıldı. Kimseden ses yoktu.

Yol silahlı atlılarla dolduğunda akşam olmak üzereydi. Atlılara kısa bembeyaz saçlı bir kadın komuta ediyordu, yara iziyle kaplı yüzünde kızgın ve inatçı bir ifade vardı. Yara izlerinden biri şakağından yanağına oradan da ağzının kenarına iniyor, nal şeklindeki diğeri ise gözünü çevreliyordu. Kadının sağ kulak kepçesinin büyük bir kısmı yoktu, sol kolu ise dirseğinin altındaki deriden bir manşetle bitiyordu. Deriye pirinç bir kanca yerleştirilmişti ve kadın dizginleri bu kancanın yardımıyla tutuyordu.

Kadın hepsine intikam ateşiyle yanıp tutuşan hain gözlerle bakıp elfleri sordu. Scioa’tael’i, iki tün önce yenilgiye uğrayan birliğin kaçıp kurtulmayı başaran üyelerini sordu.

Jarre, Lucienne ve maluller, gözlerini ak saçlı, tek kollu kadından kaçırıp güç duyulur seslerle kimseyi görmediklerini, kimseye rastlamadıklarını söylediler.

Yalan söylüyorsunuz, diye düşündü, eskiden Kara Rayla olan Ak Rayla. Yalan söylediğinizi biliyorum. Acıdığınız için yalan söylüyorsunuz.

Ama fark etmez.

Çünkü ben Ak Raylayım, merhamet nedir bilmem.

“Yaşasın! Yaşasın cüceler! Çok yaşa Barclay Els!”

“Çok yaşasınlar!”

Novigrad’ın kaldırım taşlan, gönüllü birlik askerlerinin çivili postalları altında inliyordu. Cüceler, onlar için tipik olan beşli sıralar halindeydiler, çekiçli flamaları konvoyun tepesinde dalgalanıyordu.

“Yaşasın Mahakam! Yaşasın cüceler!”

“Bütün övgüler onların olsun!”

Kalabalığın içinde ansızın biri gülmeye başladı, sonra başkaları ona katıldı. Çok geçmeden hepsi gülmekten kınlıyordu.

“Hakaret bu…” Başpiskopos Hemmelfart boğulacak gibi olmuştu. “Skandal bu… Bağışlanamaz bir skandal.”

“Adi insansılar,” diye tısladı Rahip Willemer.

“Görmüyormuş gibi yapın,” dedi Foltest sakince.

“Erzaklarını kısmak hataydı,” dedi Meve yüzünü ekşiterek. “Hele kumanya vermemek!”

Cüce subayları ciddiyetlerini ve duruşlarını koruyor, tribünlerin önünden selam vererek dimdik geçiyordu. Bu arada özel bölüğe ait astsubaylar ve askerler, kralların ve başpiskoposun uyguladığı bütçe kısıtlamasını protesto ediyorlardı. Tribünlerin önünden geçerken kimileri krallara büktükleri dirseklerini uzatıyor, kimileri de orta parmaklarını gösteriyordu. Akademik çevrelerde bu hareketler digitus infamis[17] olarak tanımlanırdı ama halk arasındaki adı çok daha kabaydı.

[17] (Lat.) Utanmaz parmak, (ç. n.)

Kralların ve başpiskoposun kıpkırmızı kesilen yüzleri, iki anlamı da bildiklerini gösteriyordu.

“Cimrilik yaparak onları kırmak hataydı,” diye tekrarladı Meve. “Hırslı bir halk bu.”

Elskerdeg’deki uğultu daha yükselip dehşetli melodiye dönüştü. Ateşin başında oturanlardan hiçbiri dönüp bakmadı bile.

Uzun bir sessizliğin ardından ilk konuşan Boreas Mun oldu. “Dünya değişti. Artık her yerde adalet var.”

“Adalet diyerek biraz abartıyorsun.” Hacı gülümsedi. “Ben daha ziyade, dünyanın anlaşılan fizik yasalarına uyum sağladığı görüşüne katılıyorum.”

“Acaba aynı yasayı mı düşünüyoruz, merak etim şimdi,” dedi elf.

“Her etki bir tepkiye yol açar,” dedi hacı.

Elf derin bir soluk aldı ama sesi iyimserdi. “Bir puan kazandın insan.”

17 (Lat.) Utanmaz parmak, (ç. n.)

“İmparatorluk soruşturma başkanlığı yapmış olan Stefan Skel-/ len, Bertram Skellen’in oğlu, ayağa kalk. Büyük Güneş Sonsuz Lütuflar İmparatorluğu Yüksek Mahkemesi seni yargılandığın suçlardan ve yasal olmayan davranışlardan suçlu buldu. Suçların şöyledir: Devlete ihanet ve imparatorluğun temel düzenine ve de imparatorun şahsına saldırıya dayalı bir komploya karışmak. Suçun, Stefan Skellen, onaylanmış ve kanıtlanmıştır ve mahkeme suçunu hafifletici unsurlara rastlayamamıştır. Bu nedenle imparator hazretleri seni bağışlamamaktadır.

“Bertram Skellen’in oğlu Stefan Skellen, mahkeme salonundan hisara götürülecek ve bahsi geçen tarihte oradan çıkarılacaksın. İmparatorluk topraklarına basmayı hak etmeyen bir hain olarak atların çektiği tahta bir kızak üzerinde Bin Yıl Meydanı’na götürüleceksin. İmparatorluğun havasını solumayı hak etmeyen bir - hain olarak darağacında, cennetle cehennem arasında asılacak ve can verene kadar orada sallanacaksın. Cesedin yakılacak, küllerin dört bir yana esen rüzgâra savrulacak.

“Bertram Skellen’in hain oğlu Stefan Skellen. Ben, İmpara torluk Yüksek Mahkemesi Başkanı, bu kararla birlikte adını son kez telaffuz ediyorum. Adın bu andan itibaren unutulsun.”

Profesör Oppenhauser, “Başardık! Başardık!” diye bağırarak ’ dekanlığa daldı. “Başardık, beyler! Sonunda! Sonunda! Üstelik çalışıyor da! Hareket bile ediyor! Çalışıyor! Çalışıyor!”

“Gerçekten mi?” diye sordu, öğrencileri arasında “Hidror karbon kokulu” diye bilinen kimya profesörü Jean La Voissier kuşkuyla. “Mümkün değil! Peki, neymiş bakalım bu çalışan?”

“Kalıcı mıknatıslı motor!”

“Perpetuum mobile mı?” diye sordu yaşını başını almış zooloji doçenti Edmund Bumbler. “Gerçekten mi? Abartıyorsunuz değil mi meslektaşım?”

“Asla!” diye haykırdı Oppenhauser ve keçi gibi zıpladı. “Zerre kadar abartı yok! Çalışıyor! Motor çalışıyor! Ben çalıştırdım ve çalışıyor! Aralıksız çalışıyor! Yorulmadan! Durmadan! Sonsuza kadar! Bunun tarifi yok arkadaşlar, görmeniz lazım! Atölyeme gelin, çabuk!”

“Kahvaltı ediyorum,” dedi hidrokarbon kokulu profesör ama tepkisi heyecanlı konuşmalar arasında kaybolup gitti. Profesörler, doçentler ve genç öğretim üyeleri omuzlarına hızla paltolarını ya da ceketlerini atıp hâlâ bağıran Oppenhauser’in peşi sıra hızla çıkış kapısına yöneldiler. Hidrokarbon kokulu, arkalarından orta parmağını gösterip çöreğini yemeye devam etti.

Oppenhauser’in otuz yıllık çabalarının meyvesini görmek isteyen ve aralarına sürekli başka meraklıların katıldığı bilim adamları, ünlü fizikçinin biraz uzakta kalan atölyesine doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Kapı tam açılacaktı ansızın zemin sarsılmaya başladı. Fark edilir bir şekilde. Şiddetli. Evet, çok şiddetli.

Vilgefortz’un gizlendiği Stygga Şatosu’nun yıkılması için büyücü kadınların tetiklediği sismik sarsıntılardan biriydi bu. Sismik dalgalar, uzaklardaki Ebbing’den Oxenfurt’a kadar ulaşmıştı.

Güzel sanatlar akademisinin ön cephesinde yer alan renkli camlar şakırtılar eşliğinde çatladı. Akademinin ilk rektörü Nicodemus de Boot’un çirkin sözlerle dolu büstü kaideden yere yuvarlandı. Hidrokarbon kokulunun

çöreğinin yanında içtiği bitki çayı kupası masadan yere düştü. Tıp öğrencisi kızlan etkilemek için parktaki çınar ağacına tırmanan fizik bölümü birinci sınıf öğrencisi Albert Solpietra ağaçtan yere uçtu.

Profesör Oppenhauser'inperpetuum mobile i, şu efsanevi ebedi motoru ise bir kez daha hareket edip durdu. Adamakıllı durdu.

Bu motoru çalıştırmak bir daha mümkün olmadı.

"Yaşasın cüceler! Yaşasın Mahakam!"

Bu ne biçim bir ayaktakımı, nasıl bir çete bu böyle, diye düşündü Başpiskopos Hemmelfart, titreyen eliyle resmigeçidi kutsarken. Neyi kutluyorlar böyle? Satılık Condottieriler, arsız cüceler, rezil güruh/ Sonuçta savaşı kim kazandı? Biz mi, onlar mı? Tanrılar adına, kralların dikkatini çekmek gerekir. Tarihçiler ve yazarlar işin başına oturduklarında, bunlar yazılarına sızarsa sansürlemelidir. Paralı askerler, witcher'lar, kiralık katiller, insansılar ve bütün tehlikeli unsurlar insanlık tarihinden çıkarılmalıdır. Silinmek, atılmalıdırlar. Haklarında tek söz bile edilmemelidir. Tek söz.

Bakışlarını, resmigeçidi bıkkın bir ifadeyle izleyen Dijkstra'ya çevirip, hele bunun hakkında tek söz olmamalı, diye düşündü dudaklarını büzerek.

Şu Dijkstra'yla ilgili krallara bir öneride bulunmak gerekecek, diye düşündü başpiskopos. Varlığı, iffetli insanlar için bir hakarettir.

İmansız bir hergele bu. Toz olmalı. Tamamen unutulmak.

Başpiskoposun yoğun düşüncelerini rahatlıkla okuyan Philippa Eilhart, sen daha çok beklersin, ikiyüzlü domuz, diye aklından geçirdi. Yönetmeyi, emretmeyi ve etkili olmayı çok mu istiyorsun? Kararları sen mi vermek istiyorsun? Hadi oradan. Sen ancak kendi basurunla ilgili karar verebilirsin, bir de kararlarını takmayan kıçınla ilgili kararlar alabilirsin.

Dijkstra ise ona ihtiyaç duyduğum sürece kalacak.

Bir gün sen de bir hata yapacaksın, diye içinden geçirdi Rahip Willemer, Philippa'nın kıpkırmızı parlayan dudaklarına bakarken. Sizden binleri de gün gelecek bir hata yapacak. Kibir, azamet, kurum sizin sonunuz olacak. Kurguladığınız bütün entrikalarınız. Ahlaksızlıklarınız. Kendinizi adadığınız, içinde yaşadığınız vahşetiniz ve sapıklığınız. Bir hata yaptığınızda her şey gün yüzüne çıkacak, günahlarınızın leş kokusu her yere yayılacak. O an gelecek, gelmeli.

Bir hata yapmasanız bile, sizi sorumlu tutmanın bir yolu bulunacak. İnsanların başına herhangi bir lanet, bir felaket, bir bela gelecek, bir salgın hastalık çıkacak… O zaman bunun suçu size yüklenecek. Bu belayı önlememiş ya da sonuçlarını engelleyememiş olmakla suçlanacaksınız.

Her şey sizin suçunuz olacak.

Ardından odun yığınları yakılacak.

Tüylerinin renginden dolayı insanların "Tilki" adını verdiği çizgili yaşlı kedi sonunda öldü. Kıvranarak, kaskatı kesilerek, yeri tırmalayarak, kan ve balgam kusarak, nöbetten sarsılarak korkunç bir şekilde öldü. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de kanlı ishali vardı. Miyavlayıp durdu. Sızlanarak miyavladı. Hızla güçten düştü.

Neden öldüğünü biliyordu Tilki. En azından felakete nasıl sürüklendiğini biliyordu.

Cintra limanına birkaç gün önce tuhaf bir yük gemisi uğramıştı, leş gibi bir hurdaydı, daha ziyade enkazdı. Pruvasında "Catriona" yazılıydı ama zar zor okunabiliyordu. Tabii Tilki'nin bu harfleri okuması olanaksızdı. Bu tuhaf hurda gemiden çıkan bir sıçan iskeleye süzüldü. Tek başınaydı. Tüyleri yer yer dökülmüştü, uyuz olmuştu, uyuşuktu. Ayrıca kulaklarından biri eksikti.

Tilki, sıçanı boğup öldürdü. Karnı açtı ama içgüdüsü bu iğrenç hayvanı yemesini engelliyordu. Bu arada farenin tüyleri arasında âdeta kaynayan pirelerden birkaçı Tilki'nin üzerine adayıp tüylerinin arasına yerleşmeyi başarmıştı.

"Ne olmuş bu salak kediye?"

“Biri zehirlemiştir mudaka. Ya da büyü yapmıştır.”

“Iyy, iğrenç! Ne de pis kokuyor! Kadın, kovala şunu merdivenden!”

Tilki, kanlı ağzını sessizce açtı. On bir yıl boyunca evin farelerini yakalaması karşılığında kadının indirdiği tekmeleri ve süpürge darbelerini hissetmiyordu bile artık. Ön avludan kovulunca sabunlu suyla ve idrarla köpüren bir birikintinin içinde öldü. Ölürken de bu vefasız insanların da hastalanması, kendisi gibi acı çekmesini diledi.

Dileği çok geçmeden gerçekleşti. Hem de ne gerçekleşme!

Tilkiyi tekmeleyip süpürgeyle iten kadın durdu, eteğini kaldırıp bacağını kaşıdı. Çok kaşınıyordu.

Pire ısırmıştı.

Elskerdeg seması yıldızlarla ışıl ışıldı. Öyle ki kamp ateşinden yayılan kıvılcımları gölgede bırakıyordu.

“Ne Cintra Barışı ne de Novigrad’da yapılan şatafatlı geçit, dönüm noktası ya da kilometre taşı olamaz,” dedi elf. “Nasıl kavramlar bunlar böyle? Bir siyasi iktidar dosyalarla ve kararnamelerle tarihi yaratamaz. Aynı şekilde tarihi belirleyemez, sansürleyemez, düzenleyemez ama tabii kibrinden bunu hiçbir zaman itiraf etmez. Sizin kibrinizin en göze batan olgularından biri sizin deyiminizle ‘antik dönem’ üzerine fikir ve karar bildirme çabanızdır. Siz insanların tipik bir davranışıdır bu ve nedeni, doğanın size böcek ve karınca yaşamı benzeri yüz yaşın altında gülünç bir yaşam süresi tanımış olmasıdır. Siz de dünyayı kendi böceksi varlığınıza uydurmaya çalışıyorsunuz. Oysa tarih, kesintisiz süregelen ve asla son bulmayan bir süreçtir. Tarihi buradan buraya, şuradan şuraya diye parçalara bölemezsiniz. Tarih kralların emriyle tanımlanamaz, hele ki değiştirilemez. Kral bir savaş kazanmış olsa bile yapamaz bunu.”

“Felsefi tartışmaya girmek istemiyorum,” dedi hacı. “Dediğim gibi sade, ağzı pek laf yapamayan bir adamım ama iki noktaya dikkat çekmek isterim. Birincisi; böceklerinki gibi kısa yaşamımız biz insanları dejenere olmaktan korur. Yaşamımızın değerini bilmemizi, yoğun ve yaratıcı bir yaşam

sürmemizi, her am değerlendirmemizi ve yaşamdan zevk almamızı destekler. Gerekli gördüğümüzde de yaşamımızı hiç düşünmeden bir konuya adamamızı sağlar. Ben insan gibi düşünüyor ve konuşuyorum ama Scioa'tael birlikleriyle savaşa katılıp ölüme giden yaşamları uzun elfler de aynı şekilde düşündüler. Yanılıyorsam lütfen düzelt beni."

Hacı uygun bir süre bekledi ancak sözlerini eleştiren olmadı. j "İkincisi," diye devam etti, "siyasi iktidar tarihi değiştiremese de eylemleriyle öyle bir illüzyon üretir ki değiştirmiş havasını yaratır. İktidarın bunu yapacak yöntemleri ve araçları vardır."

"Kesinlikle evet," dedi elf başım başka yöne çevirerek. "Şimdi on ikiden vurdun hacı. İktidarın yöntemleri ve araçları vardır. Bunlar da tartışmaya açık değildir."

Kadırganın bordası, yosun ve midye kabuğu kaplı kazıklara çarptı. Halatlar atıldı. Sesler, küfürler, emirler yükseldi.

Martılar, limanın yemyeşil kirli sularında yüzen çöpleri kapmak için kavgaya tutuştu. Kıyı çoğu üniformalı insanlarla doluydu.

"Yolculuk bitmiştir elfler," dedi Nilfgaardlı konvoy başı. "Dillingen'e geldik. Herkes insin! Bizi burada bekliyorlar."

Gerçekten de bekleyenler vardı.

Faoiltiarna başta olmak üzere elflerin hiçbiri yargılamanın adil yapılacağına ve ceza indirimi uygulanacağına dair verilen güvencelere inanmıyordu. Scioa'tael ve Vrihedd Tugayı subayları, Yaruga'nın karşı kıyısında onları bekleyen yazgıyla ilgili boş umutlara kapılmıyordu. Çoğu yazgılarını kabullenmiş, hatta soğukkanlılıkla teslim olmuştu. Artık onları şaşırtacak hiçbir şey olamazdı.

Ama yanılıyorlardı.

Ellerine ve ayaklarına takılı zincirlerin şakırtıları eşliğinde kadırgadan indirilip önce rıhtıma alındılar, oradan iki yanı silahlı paralı askerlerle kuşatılmış sahil yoluna geçirildiler. Burada siviller de vardı; adamlar, fırıl

fırıl dönen gözlerini bir yüzden diğerine, bir bedenden ötekine kaydırıyordu.

Seçiyorlar, diye düşündü Faoiltiarna. Yanılmıyordu.

Deforme olmuş yüzünü kimsenin tanımayacağını bekleyemezdi elbette. Beklemedi de zaten.

“Efendi Isengrim Faoiltiarna? Demir Kurt? Nasıl güzel bir sürpriz bu böyle! Buyurun lütfen!”

Paralı askerler onu diğerlerinin arasından çekip çıkardı.

“Va failli” diye arkasından seslendi Coinneach Da Reo; boyunluğunda Redanya kartalı taşıyan adamlar tarafından tanınmış ve gruptan ayrı bir tarafa alınmıştı. “Seved, sa caerme deal.”

“Görüşeceksiniz,” diye tısladı, Faoiltiarna’yı diğerlerinden ayıran sivil, “ama cehennemde. Drakenborg’dakiler cehennemi bekliyor zaten. Durun, kımıldamayın! Efendi Riordain değil mi bu? Yakalayın!”

Gruptan toplam üç kişi çıkarılıp alınmıştı. Yalnızca üç. Faoiltiarna ansızın durumu kavramış ve korkmaya başlamıştı.

Gruptan çıkarılan Angus Bri Cri, arkadaşlarına, “Vd failli” diye seslendi zincirlerini şakırdatarak. ” Va faili, fraerenl.”

Askerlerden biri onu haince öne doğru itti.

Götürüldükleri yer uzak değildi. İskele yakınındaki bir depoya gittiler. Hemen arkalarında sık bir orman vardı.

Sivil adam, bir işaret verdi ve Faoiltiarna’yı bir direğe, bir kalasın altına doğru savurup kalasın üzerinden bir ip attılar. İpin ucuna demir bir kanca bağladılar. Riordain’i ve Angus’u zeminde duran taburelere oturttular.

“Efendi Riordain, Efendi Cri,” dedi sivil adam buz gibi bir sesle. “Af kapsamına alındınız. Mahkeme, bağışlanmanıza karar verdi.

“Ancak adalet yerini bulmalı,” diye ekledi, adamların tepkisini beklemeden. “Çünkü öldürdüğünüz kişilerin aileleri bunun bedelini ödedi. Karar verilmiştir.”

Riordain ve Angus çığlık bile atamadı. İpler arkadan boyunlarına geçirildi, boğazlan sıkıldı, sonra tabureler devrildi, adamlar yerde sürüklendi. Zincirli elleriyle boyunlannı kesen ipi geri çekmeye çalıştıktan sırada cellatlar göğüs kafeslerinin üzerine çömeldi. Bıçaklar parladı, adamlara saplandı, kanlar fışkırdı. Artık boyunlanndaki ipler bile tüyler ürperten çığlıklannı, ciyak ciyak bağırmalannı bastıramıyordu.

Uzun sürdü. Her zaman olduğu gibi.

“Sizin hükmünüze, Efendi Faoiltiarna,” dedi sivil, başım ağır ağır çevirerek, “bir madde daha eklenmiş. Bir tür eşantiyon gibi…”

Faoiltiarna’nın eşantiyonu beklemek gibi bir niyeti yoktu. Kelepçenin iki gün ve iki gecedir üzerinde çalıştığı mandallan, sihirli bir değnek değmişçesine o an bileklerinden düştü. Elf, ağır zincirlerle indirdiği korkunç darbeyle başmda nöbet tutan iki paralı askeri de bayılttı. Tek bir hamleyle önüne ilk çıkanın yüzüne bir yumruk indirdi. Kelepçelerle başına vurarak sivil adamı yere serdi, deponun örümcek ağını andıran penceresinden kendini dışan attı. Çivilerinde kan izleri ve giysi parçalan bırakarak çerçeveyle birlikte âdeta uçtu. Rıhtımın tahta zemininin üzerine küt diye düştü. Hemen bir taklayla kendini denize bıraktı ve balıkçı teknelerinin ve sandallann arasında sulara gömüldü. Hâlâ sağ el bileğine bağlı olan ağır zincir onu suyun dibine doğru çekiyordu. Faoiltiarna mücadeleye başladı. Kısa bir süre öncesine kadar artık umursamadığını sandığı yaşamı için bütün gücüyle mücadele ediyordu şimdi.

“Yakalayın şunu!” diye bağırdılar rıhtıma koşanlar. “Şurada, bakın çıktı sudan!”

“Doğru tekneye!”

“Vurun!” diye kükredi sivil adam, göz çukurundan fışkıran kanı elleriyle durdurmaya çalışırken. “Öldürün!”

Tatar yayı okları havada uçmaya başladı. Martılar çığırarak havalandı. Sandalların arasındaki kirli yeşil sularda sayısız ok yüzüyordu şimdi.

“Çok yaşayın!” Resmigeçit devam ediyordu ama Novigrad halkında ses kısıklığı ve yorgunluk baş göstermişti. “Yaşayın! Çok yaşayın!”

“Yaşasın!”

“Şerefli krallar!”

Philippa çevresine bakındı, onlara dinleyen birinin bulunmadığından emin olduktan sonra Dijkstra’ya doğru eğildi.

“Benimle ne konuşacaktın?”

Ajan da çevresine bakındı. “Geçen yılın haziran ayında Kral Vizimir’e düzenlenen suikastı.”

“Anlamadım?”

“Bu cinayeti gerçekleştiren yan elf,” Dijksta daha da kısık bir t sesle konuşmaya başladı, “akıl hastası falan değildi, Phil. Aynca bireysel hareket etmiyordu.”

“Ne diyorsun sen?”

“Alçalt sesini.” Dijkstra gülümsedi. “Alçalt sesini, Phil.”

“Bana Phil deyip durma. Kanıtların var mı? Ne gibi? Nereden buldun?”

“Nereden bulduğumu söylesem, çok şaşardın. Beni huzurunuza ne zaman kabul edeceksiniz, saygıdeğer hanımefendi?”

Philippa’nın gözleri, iki dipsiz siyah göle benziyordu. “Yakında, Dijkstra.”

Çanlar çalıyordu. Kalabalık kısık seslerle övgüler yağdırıyordu. Askerler önlerinden geçmeye devam ediyordu. Binbir çiçekten koparılmış çiçek yapraklan Novigrad’ın kaldınm taşlannı kar gibi örtmüştü.

“Yazıyor musun hâlâ?”

Ori Reuven ansızın irkilerek kâğıda mürekkep damlamasına neden oldu. On dokuz yıldır Dijkstra’nın hizmetindeydi ama patronunun sessiz hareketlerine, olmadık bir yerden çıkagelmesine hâlâ alışamamıştı.

“İyi akşamlar, şey… Ee… Efendim.”

“Gölgedekiler, ” Dijkstra, masadan aldığı elyazmasının başlığını okudu. “Kraliyet Gizli Servisinin Hikayesi, Yazan Oribasius Gianfranco Paolo Reuven, Doçent… Ah, Ori, Ori. Yaşlandın, hâlâ böyle aptallıklar…”

“Ee… Ee…”

“Vedalaşmak için gelmiştim, Ori.”

Reuven, yüzüne şaşkınlıkla baktı.

“Bak değerli dostum,” diye devam etti ajan, sekreterin bir şeyler gevelemesini beklemeden, “ben de yaşlandım ve görüldüğü üzere ben de aptalım. Bir kişiye bir söz söyledim. Yalnızca bir kişiye. Yalnızca bir söz. Ne yazık ki bir söz ve bir kişi fazlaydı. İyice aç kulaklarını Ori. Duyuyor musun onları?”

Ori Reuven gözlerini şaşkınlıkla açıp başını hayır anlamında salladı.

Dijkstra bir süre konuşmadı. “Duymuyorsun,” dedi sonra. “Ama ben duyuyorum. Bütün koridorlarda duyuyorum. Sıçanlar, Tretogor Sarayı’run her yerinde yürüyorlar Ori. Buraya geliyorlar. Sıçanlar gibi usulca geliyorlar.”

Gölgelerin arasından, karanlıktan belirdiler. Simsiyah giyimli, maskeli ve sıçanlar kadar kıvraktılar. Ön hollerdeki nöbetçiler ve muhafız erleri, seri hançer darbeleriyle gık bile diyemeden yere düşmüştü. Tretogor Sarayı’nın zeminine akan kanlar, döşemelere ve parkelere yayılıp paha biçilemez Vengerberg halılarının içine işliyordu.

Adamlar geride ceseder bırakarak bütün koridorlardan geçiyordu.

“Orada,” dedi içlerinden biri parmağıyla işaret ederek. Adamın boğuk sesi, gözü dışında yüzünün her yerine sardığı siyah atkının ardından çıktı. “Oraya girdi. Şu öksürüklü ihtiyar Reuven’in çalışma odasından geçip oraya daldı.”

“Oradan çıkış yok.” Ekibin lideri olan öteki adamın gözleri, siyah kadife maskenin deliklerinden parıldadı. “Çalışma odasının arka kısmında sadece duvar var. Pencere bile yok.”

“Bütün koridorlar tutuldu. Bütün kapılar ve pencereler de.

Elimizden kaçamaz. Kapana kısıldı.”

“Yürüyün!”

Kapılar tekmelerle açıldı. Hançerler ışıldadı.

“Ölüm! Eli kanlı cellada ölüm!”

“Ee… Ee?” Ori Reuven şehla ve yaşlı gözlerini kâğıttan kaldırdı. “Ne var? Nasıl yardımcı olabilirim?”

Katiller, Dijkstra’nın dairesinin kapısını tekmeyle açıp her köşeye girdi, içeride sıçanlar gibi dolanmaya başladı. Kesip parçaladıklan duvar halıları, tablolar ve lambriler yere düştü, perdeler ve elişi eşyalar hançer darbeleriyle yarıldı.

“Yok burada!” diye bağırdı çalışma odasına dalan adamlardan biri. “Yok!”

“Nerede?” diye kükredi ekibin lideri; Ori’nin üzerine abanmış, adamı siyah maskesinin deliklerinden çıkan bakışlarıyla deliyordu. “Şu kana susamış köpek nerede?”

“Burada değil,” dedi Ori Reuven sakin bir sesle. “Kendiniz görüyorsunuz zaten.”

“Nerede? Konuş! Dijkstra nerede?”

“Onun bekçisi miyim ben?” diye kekeledi Ori.

“Geber moruk!”

“Yaşlıyım. Hastayım ve de çok yorgunum. Ne sizden ne de bıçağınızdan korkuyorum.”

Katiller odadan hızla çıktılar. Geldikleri gibi gittiler.

Ori Reuven’i öldürmediler. Kiralık katildi onlar. İş akitlerinde Ori Reuven’in adı geçmiyordu.

Hukuk doçenti Oribasius Gianfranco Paolo Reuven, altı yılım -i çeşitli hapishanelerde geçirdi. Çeşitli kişilerce aralıksız sorgulandı, olur olmaz anlamsız sorularla karşılaştı.

Altı yılın sonunda salıverildi. Çok hastaydı. İskorbüt hastalığı onu bütün dişlerinden; kansızlık, saçlarından; glokom, gözlerinden; astım, soluğundan etmişti. Sorgular sırasında iki elinin parmaklarını kırmışlardı.

Özgürlüğüne kavuştuktan sonra bir yıl kadar yaşadı. Bir tapınağın düşkünler evinde öldü. Yoksul ve unutulmuş olarak.

“Gölgedekiler: Kraliyet Gizli Servisinin Hikayesi” kitabının elyazmalan bir daha ortaya çıkmamak üzere kayboldu.

Gökyüzü doğuda aydınlanmış, tepelerin üstünde şafak vaktinin habercisi solgun bir ayla belirmişti.

Kamp ateşinin başında nicedir sessizlik hakimdi. Hacı, elf ve Boreas Mun sönmekte olan ateşe konuşmadan bakıyorlardı.

Elskerdeg de sesizdi. Uluyan hayalet boş yere ulumaktan bıkıp yoluna gitmişti. Ateşin başında oturan üç adamın karşılarına çıkan bir hayaletle ilgilenmeyecek kadar çok çirkin olay yaşadığını kavramıştı.

“Eğer birlikte yolculuk yapacaksak,” dedi ansızın Boreas Mun, gözlerini kor ateşe dikerek, “şu güvensizlik duygusunu üzerimizden atmalıyız. Olanları geride bırakalım. Dünya değişti. Önümüzde yepyeni bir yaşam var. Bir şey bitti, bir şey başlıyor. Önümüzde…”

Susup hafifçe öksürdü. Bu tür konuşmalar yapmaya alışkın değildi, gülünç olmaktan çekiniyordu. Gelgelelim rastgele edindiği yol arkadaşları gülmüyordu. Hatta Boreas Mun, onlardan yayılan iyi niyeti açıkça hissediyordu.

“Önümüzde Elskerdeg Geçidi var,” dedi, bu kez daha özgüvenli bir ses tonunda, “sonrasında ise Zerrikanya ve Hakland. Aynca bizi tehlikeli bir yol bekliyor. Bu yolda birlikte yürümek istiyorsak… Güvensizlik duygusunu üzerimizden atmalıyız. Ben Boreas Mun.”

Geniş kenarlı bir şapka takan hacı ayağa kalktı,

İri bedeniyle gerindi, kendisine uzatılan eli sıktı. Elf de ayağa kalktı. Deforme yüzü tuhaf bir şekilde çarpıldı.

Hacı ve elf, Boreas Mun’un elini sıktıktan sonra bu kez ellerini birbirlerine uzattılar.

“Dünya değişti,” dedi hacı. “Bir şey bitti. Ben… Sigi Reuven.” “Bir şey başlıyor.” Elf, yüzünü muhtemelen gülümseme ama cıyla çarpım bu kez. “Ben… Kurt Isengrim.”

Hızlıca tokalaştılar ama şiddetli sayılacak kadar sert yaptılar bunu. Bir an için sanki kabullenme göstergesi olarak değil de bir dövüşe başlayacaklarmış hissi uyandı. Yalnızca bir an için.

Ateşteki odun, kıvılcımlar saçarak bu olayı havai fişeklerle kutluyordu âdeta.

“Eğer bu, şahane bir dostluğun başlangıcı değilse benim dünyadan haberim yok demektir,” dedi Boreas Mun keyifle gülümseyerek.

… tıpkı diğer vefalı kişiler gibi Azize Philipa da krallığa ihanete hazırlandığı, kralı devirmek için halkı ayaklanmaya ve başkaldırıya kışkırttığı iftirasına uğramıştı. Kendine başrahip unvanı uyduran, bir mezhebe bağlı kafir Wilmerius, azizeyi tutuklattı, kasvetli karanlık bir zindana attırdı. Buranın özellikle soğuk olmasını ve kötü kokmasını sağlayarak günahlarını itiraf etmesi, ayrıca eğittiği kişilerin adlarını vermesi için azizeye baskı yaptı. Wilmerius, Azize Philipa ya ayrıca çeşitli işkence aletleri gösterip onu tehdit etti. Azize ise onun yüzüne tükürüp hayvanlarla cinsel ilişkiye girdiğini haykırdı.

Bunun üzerine kafir, azizenin giysilerinin yırtılarak üzerinden çıkarılmasını, öküz kırbaçlarıyla kırbaçlanmasını ve tırnaklarının arasına cam kırıkları sokulmasını emretti. Bunları yaparken azizeden sürekli olarak dininden ve tanrılardan uzaklaşmasını talep etti. Azize ise, Wilmerius'la alay edip çekip gitmesini istedi.

Wilmerius, bunun ardından azizeyi sürükleyerek işkence odasına aldırdı, bütün vücuduna sivri demir kancalar çakardı ve tenini mumlarla yaktırdı. Azize gördüğü bunca işkenceye karşın ölümlü bedeninde ölümsüz bir sabır gösterdi. Derken cellatlar yorulup korku içinde geri çekildi. Wilmerius onları sert bir dille uyarıp işkenceye bütün güçleriyle devam etmelerini istedi. Bunun üzerine cellatlar yeniden canlanıp Azize Philipa 'nın bedenini kızgın demirlerle yakalar, eklemlerini burup kırdılar, göğüslerini kerpetenle kopardılar. Azize, bu işkenceler sonucunda hiçbir itirafta bulunmadan hayatını kaybetti.

Tecavüzcü kâfir Wilmerius ise, böyle biri olduğu tanrıların kitaplarında yazmaktadır, sonraları ağır cezalara çarptırıldı. Bedenini istila eden bitlerden ve böceklerden etleri çürüdü ve böylece ölüp gitti. Köpek gibi koktuğu için de ölüsü gömülmek yerine nehre aaldı.

Böylece Azize Philipaya methiyeler, şehitlik tacı ve Yüce Ana Tanrıça şerefi sonsuza dek bahşedilsin, bizler ise bundan bir ders çıkaralım.

Mons Calvus şehidi Azize Philipa'nın Yaşamı, tarih boyunca şehit yazarları tarafından kaleme alınmış, Kutsal Tanrıların yazılarından ve övgü dolu dini mektuplarından alınıp Tretogor kitabına aktarılmıştır.

Bölüm 11

Çılgın gibi dörtnala ilerliyorlardı. Baharın hüküm sürdüğü günlerde yapıyorlardı bu yolculuğu. Atlar, yaydan fırlamışçasına uçuyorlardı ve insanlar tarlalarına eğdikleri başlarını ve sırtlarını doğrultup arkalarından bakıyor ve emin olamıyorlardı: Bunlar atlı mı yoksa hayalet miydi?

Ilık yağmurla ıslanmış karanlık geceler boyunca sürdüler adarını. İnsanlarsa uykularından uyanıyor, boğazlarında ve göğüslerinde yakıcı bir acıyla yataklarında oturuyor ve korkuyla çevrelerinde gpz gezdiriyorlardı. Panjurların takırdadığım, uykularından uyanan çocukların ağladığını, köpeklerin ulur gibi havladığını duyunca ürperiyorlardı. Ne gördüklerini anlamadan yüzlerini camlara bastırıyorlardı: adı mı yoksa hayalet mi?

Ebbing'de üç iblisin gezdiği rivayederi dolaşmaya başlamıştı.

Nereden, nasıl ve hangi mucize sonucu olduğu anlaşılmadan, üç atlı ansızın ortaya çıkmış ve Aksak'ı kaçma fırsatı bulamayacak kadar şaşkına çevirmişti. Aksak, yardım da çağıramıyordu. Köyün en yakın binasından en az beş yüz adım uzaktaydı. Daha yakında bile olsa, Haset'te onun yardım çağrısına kulak verecek biri yoktu zaten. Haset'te genelde öğleden önceden akşam saatlerine kadar devam eden öğle uykusu saatiydi çünkü. Aksak e diye bilinen köyün dilencisi ve filozofu Aristoteles Bobeck, Haset halkının öğle uykusu saatlerinde hiçbir şeyle ilgilenmediğini ' çok iyi bilirdi.

Üç atlıydı. İki kadın bir erkek. Adam ak saçlıydı, sırtında kılıcı vardı. Kadınlardan biri siyah ve beyaz giysiler içindeydi, simsiyah saçları bukle bukleydi. Genç olanın kül sarısı saçları düzdü, sol yanağında berbat bir iz taşıyordu. Mükemmel bir siyah kısrağın sırtında oturuyordu. Aksak, bu kısrağı daha önce görmüştü sanki. j Kadınlardan genç olanı, "Buralı mısın?" diye sordu.

Aksak'm dişleri takırdamaya başladı. "Bir suçum yok! Mantar topluyorum yalnızca. Merhamet edin, sakat birine zarar vermeyin."

"Buralı mısın?" diye tekrarladı genç kız ve yeşil gözlerinde tehlikeli bir ışık yanıp söndü.

Aksak, boynunu içine çekip, “Evet, hanımefendi,” diye kekeledi. “Elbette buralıyım. Birka’da doğdum, yani Haset’te demek istiyorum. Burada da öleceğim mutlaka.”

” Geçen senenin yazında ve sonbaharında da burada miydin? “

“Nerede olabilirim ki?”

“Sorularıma yanıt ver.”

“Buradaydım efendim.”

Siyah kısrak başım ve kulaklarını salladı. Aksak, diğer ikisinin, ak saçlının ve siyah saçlının delici bakışlarını üzerinde hissetti. En çok da ak saçlıdan ürkmüştü.

“Bir yıl önce,” diye sözlerini sürdürdü yüzünde iz olan kız, “eylülde, daha doğrusu 9 Eylül’de, ayın ilk çeyreğinde burada altı genç öldürüldü. Dört delikanlı… ve iki kız. Anımsıyor musun?”

Aksak yutkundu. Bir süredir tahmin ediyordu ama şimdi biliyordu, kuşkusu kalmamıştı.

Kız değişmişti. Üstelik yalnızca yüzündeki iz değildi bunun nedeni. Kazığa bağlanmış halde, Bonhart’ın öldürdüğü Sıçanlar çetesi üyelerinin başlarım kesmesini izlerken ağlayan kıza hiç benzemiyordu artık. Bonhart’ın onu soyup dövdüğü o handaki kızdan çok farklıydı. Yalnızca o gözler… O gözler hiç değişmemişti.

“Anımsıyorum efendim,” dedi aksak. “Nasıl unutabilirim. Gencecik altı kişi öldürülmüştü. Gerçekten geçen seneydi. Eylüldü.”

Kız uzun süre konuşmadı. Ona değil uzaklara, sanki o orada değilmiş gibi bakıyordu.

“O halde biliyorsundur,” dedi kız sonra güçlükle. “Burayı tanıyorsundur ve kızlar ile oğlanları nereye gömdüklerini de biliyorsundur. Hangi çitin altına… Hangi çöplüğe… Hangi gübreliğin altına… Eğer bedenleri

yakıldıysa… Ya da ormana götürüp kurtlara, tilkilere yem etliyseler… Bana o yeri göstereceksin. Oraya götüreceksin beni. Anladın mı?”

“Anladım efendim. İzninizle göstereyim. Uzak değil.”

Topallayarak öne geçti, ekibin atlarının sıcak soluklarını ensesinde hissetti ama dönüp bakmadı. İçinden bir ses, bunu yapmamasını söylüyordu.

Sonunda gpsterdi. “Burası. Ormanın içindeki köy mezarlığımız. Sorduğunuz kişiler ise, Hanımefendi Faika, orada yatıyorlar.”

Kız, derin derin iç geçirdi. Aksak, yan gözle bakınca kızın yüzünün değiştiğini gördü. Ak saçlı adam ile siyah saçlı kadın ağızlarını açmıyordu, yüzleri taş kesilmişti.

Kız, küçük höyüğü uzun uzun seyretti; düzgün ve bakımlıydı, kumtaşlanyla, feldspat taşlarıyla ve arduvazla çevrelenmişti. Bir zamanlar mezarı süsleyen çam, kızıl kahveye dönmüştü. Bir zamanlar buraya bırakılan çiçekler sararıp kurumuştu.

Kız atından atladı. “Kim?” diye sordu, bakışlarını mezardan ayırmadan.

“Şey…” dedi Aksak hafifçe öksürdükten sonra, “Haset’te çok kişi yardım etti ama en çok da dul Goulue. Bir de Nycklar adlı delikanlı… Dul kadın iyi ve merhametli biriydi. Nycklar ise… Sürekli gördüğü kâbuslardan huzur bulamıyordu. Ta ki öldürülen gençlere düzgün bir istirahatgâh yapana kadar.”

“Nerede bulabilirim onları? Dul kadını ve şu Nycklar’ı?”

Aksak uzun süre konuşmadı.

“Kadın şurada, şu çarpık kayanın arkasında yatıyor,” dedi sonra, kızın yeşil gözlerine korkusuzca bakarak. “Bu kış zatürreden öldü. Nycklar ise askere alındı, yabancı bir memlekete gitti… Savaşta öldüğü konuşuluyor.”

“Unutmuştum,” diye fısıldadı kız. “O ikisini benimle kaderin buluşturduğunu unutmuştum.”

Kız höyüğün önüne gitti, çömeldi, daha doğrusu dizlerinin üzerine yığıldı. Öne doğru iyice eğildi. Öyle ki yüzü neredeyse mezarı çevreleyen taşlara değecekti. Ak saçlı adamın attan inmek ister gibi hareket yaptığı ama siyah saçlı kadının onun elini tuttuğu ve bakışlarıyla onu durdurduğu Aksak'ın gözünden kaçmadı.

Atlar burunlarından soludu ve kantarma üzerindeki halkaları takırdatarak başlarını salladı.

Kız, höyüğün önünde eğilmiş halde uzun süre dizlerinin üzerinde oturup sürekli bir şeyler mırıldandı.

Ayağa kalktığında sendeledi. Aksak ona destek olmak istedi ama kız şiddetle karşı çıkıp elini çekti ve adama yaşlı gözlerle düşmanca baktı. Fakat ağzını açıp tek kelime söylemedi. Hatta üzengiye basmasına yardım ettiği için başını sallayarak Aksak'a teşekkür bile etti.

"Evet, Muhterem Faika," dedi adam cesaretini toplayarak, "kader tuhaf bir seyir izledi. Siz o zamanlar kötü durumdaydınız. Berbat bir çıkmaz içindeydiniz… Burada, Haset'te hiçbirimiz sağ kurtulacağınıza inanmıyorduk… Bugünse sapasağlamsınız, Goulue ve Nycklar ise öbür dünyada… Teşekkür edebileceğiniz bile kimse kalmamış, değil mi? Mezar için teşekkür etmek…"

"Adım Faika değil," diye çıkıştı kız. "Ciri. Teşekkür meselesine gelince…"

"Şeref duyun," dedi siyah saçlı kadın buz gibi bir sesle ve bu seste Aksak'ı ürperten bir şey vardı.

"Bu mezar karşılığında," diye sözlerini sürdürdü siyah saçlı kadın her sözcüğün üstüne basarak, "insanlığınız ve ahlakınız karşılığında size, tüm köyünüze lütuf, şükran ve büyüklüğünün farkına bile varamadığınız bir ödül bahşedilmiş."

9 Nisan'da, gece yarısından hemen sonra Claremont'un uyanan ilk sakinleri huzursuz edici bir aydınlık, evlerinin pencerelerinden içeri giren kırmızı bir ışık huzmesi görmüşlerdi. Diğer sakinlerinin uykuları ise çığlıklarla, gürültülerle, çanların dehşet verici çınlamalarıyla bölünmüştü.

Tek bir bina yanıyordu. Eskiden bir tanrıya adanmış bir mabet olan devasa ahşap tapınağın adını, yalnızca köyün yaşlı kadınlan anımsıyordu. Bina, amfi tiyatroya dönüştürülmüştü ve Clairemont kasabasının sakinlerini can sıkıntısından, bıkkınlıktan ve uyuşukluktan kurtarmak için burada zaman zaman hayvan dövüşleri, müsabakalar ve başka eğlenceler düzenleniyordu.

İşte bu amfi tiyatro şimdi azgın alevler içinde kalmıştı ve art arda meydana gelen padamalarla sarsılıyordu. Bütün pencerelerden upuzun alevler taşıyordu.

“Söndürüüüün!” diye bağırdı amfi tiyatronun sahibi tacir Houvenaghel. Devasa göbeğini titreterek oradan oraya koşuyor, ellerini kollarını sallayarak bir çözüm arıyordu. Başına bir uyku başlığı takmış, geceliğinin üstüne ağır bir astragan manto giymişti. Çıplak ayaklan sokağın su birikintilerine ve pisliklerine batıp çıkıyordu.

“Söndürüüüün! Hey milleeeet! Suuuu!”

“İlahi bir ceza bu,” dedi kasabanın en yaşlı kadınlarından biri, otoriter bir duruşla. “Bu mekânda öyle gösteriler düzenlediler ki…”

“Evet, evet, hanımefendi. Tamamen haklısınız!”

Alev kusan tiyatrodan yoğun bir sıcaklık geliyor, kıvılcımlar her yere saçılıyor, at sidiği birikintileri buharlaşıp leş gibi kokuyordu. j Nereden çıktığı anlaşılmayan bir de rüzgâr esmeye başlamıştı.

“Söndürüüün!” diye ağlarcasına bağırdı Houvenaghel, ateşin bira imalathanesine ve kilere sıçradığını görünce. “Milleeet! Davranın kovalara! Kovalaraaa çabuuuk!”

Gönüllüden yana sıkıntı yoktu. Hatta Claremont’un Houvenaghel’in donatıp yönettiği itfaiyesi de vardı. Çavuşlar büyük bir çabayla , ve aralıksız olarak çalışıyordu ama bir sonuç alınamıyordu.

“Olmuyor… ” diye inledi itfaiye başçavuşu, yer yer dağlanmış yüzünü silerek. “Şeytan işi bu!”

“Bu işte büyü var,” dedi başka bir itfaiye çavuşu güçlükle.

Duman yuttuğu için düzenli soluk alamıyordu.

Amfi tiyatronun iç kısmından tüyler ürperten çatlama, patlama , sesleri geliyor, kirişler, kalaslar ve taşıyıcı direkler dağılıyordu.

Çatırtıların, gümbürtülerin ve çığlıkların ardından koca bir alev ve kıvılcım topu göğe doğru âdeta fırladı, çatı kırılıp arenanın ortasına çöktü. Bütün bina yamuldu. Bina son kez eğlendirdiği seyircilerin önünde eğiliyor, etkileyici gerçek alevlerle son gösterisini yapıyor denebilirdi.

Ardından duvarlar da çöktü.

İnsanüstü bir güçle çalışan itfaiyecilerin ve gönüllülerin çabalarıyla kilerin yansı ve bira imalathanesinin yaklaşık dörtte biri kurtanlabilmişti.

Göğe, leş gibi kokan bir sabah kızıllığı yükseldi.

Çamura ve küllerin arasına gömülmüş olan Houvenaghal’in başındaki başlığı ve astragan paltosu isten kapkara olmuştu. Öylece oturmuş, çocuk gibi hıçkınp sızlanıyordu.

Sahibi olduğu tiyatro, bira imalathanesi ve kiler elbette sigortalıydı ama sorun, sigorta şirketinin de Houvenaghel’e ait olmasıydı. Hiçbir şey, hatta vergi kaçakçılığı bile uğradığı kaybı karşılayamazdı artık.

“Şimdi ne tarafa?” diye sordu Geralt, kızıla boyanmış göğü yararak yükselen dumanlara bakarak.

Ciri yüzüne bakınca sorduğu soruya derhal pişman oldu. O anda kıza sarılma ihtiyacı duydu, onu kollarının arasına aldığını, göğsüne bastırdığını, saçlarını okşadığını hayal etti. Onu koruduğunu. .. Yalnız kalmasına bir daha asla izin vermediğini… Başına bir daha kötü bir şey gelmediğini… Ciri’de öç alma duygusu yaratacak bir şeyin bir daha başına gelmediğini hayal etti.

Yennefer susuyordu. Zaten son zamanlarda genelde susuyordu.

“Şimdi,” dedi Ciri çok sakin bir sesle, “atlarımızı Tekboynuz adlı bir köye süreceğiz. Adını, beldeyi koruyan samandan bir tekboynuzdan, gülünç ve zavallı bir oyuncaktan almış. Sakinlerin orada bir zamanlar yaşananların anısına, değerli olmasa da zevkli bir totem sahibi olmalarını istiyorum. Bana yardım edeceğine güveniyorum, Yennefer çünkü büyüsüz…”

“Biliyorum Ciri. Sonra?”

“Pereplut bataklığı. Umarım yolu bulabilirim… Bataklığın ortasında bir kulübeydi. Kulübede bir adamın ölüsüyle karşılaşacağız. Bu cesedin doğru düzgün bir mezarda dinlenmesini istiyorum.”

Geralt susuyor ve kızın gözlerinin içine bakıyordu.

“Sonra,” dedi Ciri, Geralt’ın bakışlarına zorlanmadan karşılık vererek, “Dun Dâre Köyü’ne uğrayacağız. Oradaki han yanmış, hancı da öldürülmüştür muhtemelen. Benim yüzümden. Kin ve intikam ateşi gözümü kör etmişti. Ama bir şekilde ailesinin hakkım ödemeye, telafi etmeye çalışacağım.”

“Bu dediğin mümkün olmayacak,” dedi Geralt ağır ağır ve gözünü kızdan ayırmadan.

“Biliyorum,” dedi Ciri neredeyse kızarak. “Ama bedelini ödemek için karşılarına çıkacağım. Gözlerindeki ifadeyi beynime kazıyacağım. Bu gözlerdeki ifade, umarım bir daha benzeri bir hata yapmamın önüne geçecektir. Anlayabiliyor musun, Geralt?”

“Anlıyorum Ciri,” dedi Yennefer. “İnan bana kızım, ikimiz de seni çok iyi anlıyoruz. Hadi gidelim.”

Atlar âdeta rüzgârla yarışıyordu. Büyülü bir fırtına gibi. Bir seyyah, üç atlının uçarcasına geçmesinden tedirgin olup başını kaldırdı. Derken, arabasıyla mal taşıyan bir tacir; yasalardan kaçan bir cani; başka siyasetçilere inandığı için siyasetçilerin topraklardan kovduğu ve nereye gittiğini bilmeden dolaşan bir göçmen de başını kaldırdı. Bir aylak, bir asker kaçağı ve eli bastonlu bir hacı da başını kaldırdı. Başlarını şaşkınlıkla ve korkuyla kaldırdılar. Gördüklerine hiçbir anlam veremediler.

Ebbing’de ve Geso’da hikâyeler anlatılmaya başlanmıştı. Vahşi Av’dan söz ediliyordu. Üç hayalet adıdan.

Hikâyeler, akşamlan eritilmiş iç yağı ve kavrulmuş soğan kokan mutfaklarda, köy evlerinde, duman altı olmuş kışlalarda, birahanelerde, köylerde, kiremit ocaklarında, orman kulübelerinde ve hudut karakollarında uydurulup anlatılıyordu. Anlatılıyor, uyduruluyor, düşünülüyordu. Savaştan, kahramanlıktan, şövalyelikten söz ediyorlardı. Dosduktan ve doğruluktan. İkiyüzlülükten ve hainlikten. Her zaman kazanan samimi ve gerçek sevgiden. Suçtan ve suçlulan er geç bulan cezadan. Her zaman adil olan adaletten.

Her zaman zeytinyağı gibi üste çıkan gerçekten söz ediyorlardı.

Masal tutkusuyla masallar anlatılıyordu. Masalsı kurgulatın herkes tadını çıkarıyordu. Çünkü bu anlatılanların dışında çevrelerindeki her şey, yani yaşam bambaşka seyrediyordu.

Efsane gitgide büyüdü. Dinleyenler, Witcher’dan ve büyücü kadından söz eden masalcının sözleriyle coşup transa geçtiler. Kırlangıç Kulesi. Yüzü yaralı dişi Witcher Ciri. Sihirli kısrak Kelpi. Büyülüyordu hepsini.

Sonra Gölün Hanımı.

Ama o sonraydı, yıllar sonraydı. Hatta uzun yıllar sonraydı.

Gelgeldim efsane tıpkı ılık yağmurda kabarmış bir tohum tanesi gibi insanların içinde filizlenip büyüyordu.

Derken mayıs geldi. Önce geceler uzaklardaki Belleteyn ateşiyle aydınlanıp kıvılcımlara büründü. Ciri bunlardan tuhaf bir biçimde heyecanlanıp Kelpi’nin sırtına atlayıp gidiyor, Geralt ve Yennefer bu saatleri baş başa kalmak için değerlendiriyordu. Sadece gerektiği kadar soyunup yere serdikleri koyun postu üzerinde sevişiyorlardı. Aceleyle, kendilerinden geçerek, konuşmadan, sessizce seviyorlardı birbirlerini. Hızlıca ve olduğu gibi. Yeter ki daha fazla olsun diye…

Sakinleşip titreyerek birbirlerinin gözyaşlarını öperken, sevişmekten duydukları mutluluğa ikisi de şaşıyordu.

“Geralt?”

“Evet, Yen.”

“Ben seninle… Yani biz birlikte değilken, başka kadınlarla birlikte oldun mu?”

“Hayır.”

“Bir kez bile mi?”

“Bir kez bile.”

“Sesin bile titremedi. Sana neden inanmadığımı yine de bilmiyorum.”

“Sadece seni düşündüm, Yen.”

“Şimdi sana inandım.”

Derken mayıs geldi. Gündüzlere bile. Karahindibalar çayırları sarıya boyamıştı, bahçelerdeki ağaçlar çiçeklenmişti. Acele etmeyecek kadar onurlu olan meşe ağaçları uzun süre çıplak kaldıktan sonra yeşilce bir sise bürünmüştü.

Kavaklarla kaplı koyakta kamp kurdukları bir gece, Witcher bir düşle uykusundan uyandı. Kâbus görmüştü; felçli ve savunmasızdı, boz rengi koca bir baykuş, tırnaklarını yüzüne geçirmişti, sivri gagasıyla gözlerini oymaya çalışıyordu. Witcher o sırada uyandı ve bir kâbustan diğerine geçip geçmediğini ayırt etmekte zorlandı.

Yattıkları yerin tepesinde bir ışık huzmesi belirmiş ve atlan ürkütmüştü. Işığın içinde, siyah sütunlann taşıdığı bir salonda duran bir şekil vardı. Geralt, çevresinde on kişinin oturduğu büyük bir masa gördü. Hepsi kadındı.

Geralt kopuk kopuk sözcükler duydu.

.. .onu bize getireceksin Yennefer. Sana emrediyoruz…

Bana emir veremezsiniz. Kıza da emir veremezsiniz/ Üzerinde hiçbir gücünüzyokl Korkmuyorum onlardan anne. Bana bir şey yapamazlar. İsterlerse yanlarına giderim.

.. .haziranın ilk günü yeniayda toplanacak. İkinize de hazır bulunmanızı emrediyoruz. İtaatsizliği cezalandırırız, haberiniz olsun.

Hemen geliyorum, Philippa. Bırakın kız biraz daha Geralt'm yanında kalsın. Geralt yalnız kalmasın. Hemen geliyorum. İyi niyetimin teminatı olarak.

Ricamı yerine getir Philippa. Lütfen.

Işık huzmesi hareket etmeye başladı. Atlar çılgın gibi burunlarından soluyor, yeri tekmeliyordu.

Witcher uyandı. Bu kez gerçekten uyanmıştı.

Ertesi sabah, Ciri'yle gözden uzakta yaptığı uzun bir konuşmadan sonra Yennefer onun korkularını doğruladı.

"Gidiyorum," dedi doğrudan doğruya. "Gitmek zorundayım. Ciri seninle kalıyor. Bir süre daha seninle olacak. Sonra onu çağıracağım, o da uzaklaşacak buradan. Sonra üçümüz yeniden buluşacağız."

Witcher isteksiz de olsa başını salladı. Hiç sesini çıkarmadan Yennefer'e itaat etmekten bıkmıştı. Her söylediğini kabul etmekten ve her kararını onaylamaktan bıkmıştı ama yine de başını salladı. Nihayetinde seviyordu bu kadını.

"Bu karşı konulamaz bir emir," dedi Yennefer yumuşak bir sesle. "Ertelenemez de. Yerine getirilmesi gerekiyor. Bunu senin r için yapıyorum. Senin iyiliğin için ama en çok da Ciri'nin iyiliği İçin.

Geralt başını salladı.

’ “Yeniden buluştuğumuzda,” dedi Yennefer daha da yumuşak bir sesle, “her şeyi telafi edeceğim. Suskunluğun da. Aramızda fazlaca sessizlik, fazlaca suskunluk oldu. Şimdi başını sallamak r yerine sarıl ve öp beni.”

Geralt denileni yaptı. Nihayetinde seviyordu çünkü bu kadını.

“Şimdi ne tarafa?” diye sordu Ciri, Yennefer’in oval bir geçit ışığının yanıp sönmesiyle gözden kaybolmasından sonra. i “Nehir…” Geralt göğüs kafesindeki soluğunu kesen ağrıyı bastırmak için öksürdü. “Akıntı yönünde kıyısında ilerlediğimiz nehir, Sansretour. Sana mutlaka göstermek istediğim bir bölgeye çıkıyor. Masal ülkesi orası.”

Ciri suratını astı. Geralt kızın yumruklarını sıktığım gördü. “Bütün masallar kötü bir sonla biter,” dedi Ciri. “Masal ülkeleri de yoktur.”

“Var. Göreceksin.”

Toussaint’a dolunaydan bir gün sonra vardılar, her yer yemyeşil ve günlük güneşlikti. Tepelere, bayırlara, üzüm bağlarına hayranlıkla baktılar. Hisarların kuleleri ve çatıları çiseleyen sabah yağmuru yüzünden pırıl pırıl parlıyordu.

Böyle bir manzara insanı ancak mutlu edebilirdi. Daima…

“Çok güzelmiş,” dedi Ciri gözleri parlayarak. “Müthiş! Şatolar oyuncak gibi duruyor… Pastanın üstündeki şekerlemeler gibi… İnsanın içinden uzamp yalamak geliyor.”

“Mimar, Faramond’un ta kendisiydi,” diye açıkladı Geralt.

“Sen Beauclair Sarayı’m yakından bir gör hele.”

“Saray mı? Saraya mı gidiyoruz? Buranın kralını tanıyor musun?”

“Düşes.”

“Şu düşes,” dedi Ciri keyifsiz bir ifade takınarak ve Geralt’ı dikkatle süzerek, “yeşil gözlü müydü? Kısa siyah saçlı mıydı?”

“Hayır,” dedi Geralt, her türlü sorunun önünü kesen bir tonla.

“Bu tarife hiç benzemeyen bir kadın o. Hem nereden geldi aklına… ” “Unut gitsin, tamam mı Geralt? Evet, kimmiş bu düşes?” “Dediğim gibi, kendisini tanıyorum. Yani biraz. Yakından değil… Yani senin sandığın gibi yakından değil ama gelecekteki eşini ya da bu unvanı bekleyen kişiyi çok iyi tanıyorum. Sen de tanıyorsun onu, Ciri.”

Ciri, Kelpi’yi mahmuzladı. “İşkence etme bana!”

“Dandelion.”

“Dandelion mı? Buranın düşesiyle mi? Nasıl oluyor bu?”

“Uzun hikâye. Dandelion’ı sevgilisinin yanında bırakmıştık.

Dönüşte ziyaretine geleceğimize söz vermiştik. Tabii eğer…”

Geralt susup kaşlarını çattı.

“Elden gelen bir şey yok,” dedi Ciri usulca. “Hırpalama kendini Geralt. Senin suçun değil.”

Benim suçum, diye düşündü Geralt. Suçluyum. Dandelion soracak, ben de yanıt vermek zorunda kalacağım.

Milva. Cahir. Regis. Angouleme.

Kılıç dediğin iki kenarlı.

Ah, tanrılar adına yeter artık. Yeten Şu iş bitsin artık!

“Gidelim Ciri.”

“Bu üst başla mı?” diye homurdandı Ciri. “Saraya mı?”

“Bence giysilerimizin itici bir tarafı yok,” diye atıldı Geralt. “Kimseden bir şey istemeye gitmiyoruz. Baloya da gitmiyoruz. Dandelion’la ahırda bile görüşebiliriz gerekirse.”

Ciri’nin huzursuz olduğunu görünce, “Önce kasabanın bankasına gidip biraz para çekeyim,” dedi. “Pazar yerindeki kumaş tezgâhlarında bir sürü terzi var. Canının istediğini satın alır, zevkine göre giyinebilirsin.”

Ciri yüzünde muzip bir ifadeyle Geralt’a baktı. “O kadar çok paran var mı yani?”

“Canının istediğini satın alabilirsin,” diye tekrarladı Geralt. “İstersen kakım kürkü, basilisk derisinden ayakkabılar. Bu ayakkabılardan elinde olduğunu sandığım bir kunduracı tanıyorum.”

“Bu kadar çok parayı nasıl kazandın?”

“Öldürerek. Gidelim Ciri. Harcadığımız zamana yazık.”

Geralt, Cianfanelli Bankası şubesinde bir havale çıkardı, bir akreditif düzenletti, çek defterini aldı ve bir miktar nakit para çekti. Hızlı kuryeyle Yaruga’yı aşmasını istediği mektuplar yazdı. İşgüzar bankacının yemek davetini kibarca geri çevirdi.

Ciri ise dışarda adarın başında bekliyordu. Az öncesine kadar bomboş olan sokak, şimdi insan kaynıyordu.

“Herhalde bir kutiamanın içine düştük,” dedi Ciri, pazar yerine akın eden kalabalığı başıyla göstererek. “Panayır vardır belki.”

Geralt kıza hızlıca bakıp, “Panayır değil bu,” dedi.

“Yaa…” Ciri üzengi üzerinde doğrulup gözlerini Geralt’ın baktığı yöne çevirdi. “O halde…”

“İnfaz,” dedi Geralt. “Savaş sonrası eğlencelerinin en sevileni. Şimdiye dek neler gördük Ciri?”

“Asker kaçaklan, hainler, düşmandan korkanlar,” diye hızla saydı Ciri. “Bir de fınansal vakalar.”

Witcher başım salladı. “Orduya küflenmiş peksimet yollamak. Girişimci tacirlerin savaş dönemlerinde işleri zor.”

“Bugün tacirler infaz edilmeyecek.” Ciri kalabalığın içinde sıkışan Kelpi’nin dizginlerini çekti. “Baksana darağacının üstüne bir bez örtmüşler. Cellat da yeni, tertemiz bir bere takmış. Önemli birinin, en azından bir baronun canını alacak. Demek ki düşman karşısında korkaklıktan ölecek.”

Geralt başını hayır anlamında salladı. “Toussaint, düşmanla çatışan birliklere sahip değil. Hayır Ciri, bence parasal bir mesele bu. Buranın ekonomisinin temeli olan ünlü şaraplarla ilgili yamuk işler çeviren birini asıyorlardır. Sürelim atlarımızı Ciri. İzleyemeyiz böyle şeyleri.”

“Adarımızı sürmek mi? Nasıl olacak bu?”

Gerçekten de ilerlemeleri olanaksızdı. Henüz nerede olduklarım anlayamadan kendilerini meydanda toplanmış kalabalığın içinde hapsolmuş buldular. Meydanın karşı tarafına geçmek söz konusu bile olamazdı. Geralt, ağız dolusu sövüp etrafına göz gezdirdi. Dönmek de olanaksızdı; meydana doğru akan kalabalık arkalarındaki sokağı tamamen kapamıştı. Hatta kalabalık onları bir an nehir akıntısına kapılmışçasına itti ama insanlar idam sehpasını çevreleyen askerlerle dolu duvarın önüne gelince hareketlenme kesildi.

“Geliyorlar!” diye bağırdı biri ve bunun üzerine kalabalık yeniden hareketlendi, “Geliyorlar!” sesleri art arda yükseldi.

Araba tekerleği sesleri, kalabalığın çığlıkları arasında kayboldu. Derken dönemeçte ansızın beliren çift koşumlu bir arabaya gözleri takıldı. Arabanın üzerindeki parmaklıklara bağlı biri dengesini güçlükle koruyabiliyordu.

“Dandelion…” diyebildi Ciri güçlükle.

Geralt bir anda bayılacak gibi oldu.

“Dandelion bu,” diye tekrarladı Ciri, tiz bir sesle. “Bu o!”

Haksızlık bu, diye düşündü Witcher. Bu büyük ve lanet bir haksızlık. Olamaz. Böyle olmamalı. Bir şeylerin bana bağlı olduğunu, bu dünyanın talihini bir biçimde etkilediğimi, bu dünyanın bana borçlu olduğunu düşünmek aptallık ve saflıktı, biliyorum. Hem saflıktı hem de kendini

beğenmişlikti ama biliyorum işte! Bunu bana kanıtlamaya gerek yok! Hele bu şekilde hiç…

Haksızlık bu!

“Dandelion olamaz bu,” diye fısıldadı, bakışlarını Roach’un yelesine doğrultarak.

“Ama Dandelion,” dedi Ciri. “Geralt bir şeyler yapmalıyız!” “Ne?” dedi Geralt sesinde acıyla. “Ne yapabiliriz, söyle bana?” Görevliler Dandelion’ı arabadan çektiler ama kibar denecek kadar dikkatli davranıyorlardı. Zalimlik yapmadıkları gibi ellerinden geldiğince saygılıydılar. Darağacına çıkan merdivenin önünde ellerini çözdüler. Dandelion kimselere aldırmadan kıçını kaşıdı ve onu itmelerine gerek kalmadan merdivene yöneldi.

Basamaklardan biri ansızın çatır çutur edip çöktü. Dandelion dengesini güçlükle koruyabildi.

“Lanet olsun!” diye bağırdı. “Bunun tamir edilmesi gerekiyor! Göreceksiniz, bir gün bu merdivende birinin boynu kırılacak! İşte o zaman alacaksınız başınıza püsküllü belayı!”

Dandelion’ı platformda deri tunikler giymiş iki cellat yardımcısı teslim aldı. Celladın omuzlan, saray kalesinin kapısı kadar genişti. Mahkuma, maskesinin göz deliklerinden bakıyordu. Onun yanında yas elbisesini andıran siyahlar içinde düzgün giyimli biri duruyordu. Onun yüzü de ifadesizdi.

“Değerli beyler, Beauclair ve çevresinin değerli sakinleri,” diye bir parşömenden okudu siyahlı adam. Sesi gür ama yaslıydı. “Duyurulur ki Julian Alfred Pankraz, Lettenhove Vikontu, namıdiğer Dandelion… “

“Ne Pankraz’ı?” diye fısıltıyla sordu Ciri.

“.. .işlediği bütün suçlardan dolayı Yüksek Kraliyet Mahkemesi tarafından suçlu bulunmuştur. Bunlar sırasıyla şunlardır: Majestelerine hakaret, vatan hainliği, aristokrasinin onurunu yalan yere yemin ederek lekeleme, yergi yazılan yazma, iftira ve dedikodu, avarelik, ahlaksızlık ve sefahat yani

zamparalık. Mahkeme bu nedenlerle Vikont Julian vesaire vesaireyi şu şekillerde cezalandırmaya karar vermiştir: Birincisi; arması, üzerine siyah bir hat çekilerek tenzil edilecektir. İkincisi; malvarlıklanna, arsalanna, her türlü mülklerine, bağlarına, ormanlarına, şatolanna el konulacaktır…"

"Şatolan mı?" diye şaşırdı Witcher. "Ne şatosu?"

"Üçüncüsü, büyük ceza; burada sayılan suçlann cezası olan tekerleklere bağlanıp atlarla sokaklarda sürüklenme ve parçalanma cezası, pek muhterem majestemiz, Toussaint ve Beauclair Düşesi Anna Henrietta'nin lütfuyla baltayla başın kesilmesi şeklinde hafifletilmiştir. Adalet yerini bulacaktır!"

Kalabalıktan anlaşılmaz sesler yükseldi. Ön sıraya dizilmiş kadınlar sızlanma numaralan yapıp çığlıklar attılar. Gösterinin tek bir anını kaçırmamalan için çocuklar omuzlara oturtulmuştu. Cellat yardımcılan darağacının ortasına bir kütük yerleştirip üzerini bir peçeteyle örttüler. Kısa bir kanşıklık yaşandı çünkü kesik başın atılacağı hasır sepeti biri araklamıştı ama hızla yenisi bulunup getirildi.

Hırpani kılıklı dört fahişe, akan kanlan toplamak için darağacının altına bir bez yaydı. Bu tür hatıralara ilgi büyüktü ve para kazanmanın iyi bir yoluydu.

"Geralt," dedi Ciri başım kaldırarak, "bir şey yapmalıyız."

Geralt yanıt vermedi.

"Halka seslenmek istiyorum," dedi Dandelion kibirle.

"Lütfen kısa olsun vikont."

Şair, idam sehpasının kenanna geçip ellerini havaya kaldırdı. Kalabalıkta önce fısıltılar başladı, sonra sesler kesildi.

"Hey millet!" diye bağırdı Dandelion. "Ne diyorsunuz? Nasılsınız?"

"Eh işte, yuvarlanıp gidiyoruz," dedi biri, uzun bir sessizlikten sonra.

“Eh, hiç yoktan iyidir.” Şair, başıyla onayladı. “Bunu duyduğuma sevindim. Başlayabiliriz artık.”

“Üstat cellat,” dedi siyahlar içindeki adam yapmacık bir vur guyla. “Görevini yerine getir!”

Cellat öne çıktı, gelenekler doğrultusunda hükümlünün önünde diz çöktü ve maskeli başını önüne eğdi. “Bağışla beni,” dedi ölü gibi bir sesle.

“Ben mi?” dedi Dandelion şaşkınlıkla. “Seni mi?”

“Hıhı.”

“İmkânı yok.”

“Ha?”

“Hayatta bağışlamam seni. Hem nasıl yapabilirim ki? Şu şakacıya bakın hele! Birazdan kafamı koparacak ve ben onu bağışlayacakmışım! Benimle alay mı ediyorsun? Böyle bir anda.”

“Neden ki efendim?” Üstat cellat şaşkına dönmüştü. “Yasalar böyle… Âdet de… Hükümlünün celladı öncesinde bağışlaması gerekir. Sevgili efendim! Suçumu bağışlayın, günahımı bağışlayın…

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır!”

“İnfazını yapmayacağım,” dedi cellat yüzünü asıp doğrulurken. “Bağışlasın beni, yoksa olmaz bu iş.”

“Sayın vikont,” dedi siyah giyimli, üzgün görevli, Dandelion’ı el bileğinden tutarak, “zorluk çıkarmayın. Halk toplanmış, bekliyor. .. Bağışlayın onu, kibarca rica ediyor…”

“Bağışlamıyorum, o kadar!”

Siyahlar içindeki adam celladın yanma gitti. “Üstat cellat. Bağışlanmadan başını keser misiniz? Ben bunu size tazmin edeceğim.”

Cellat bir şey söylemeden çorba kasesi kadar büyük elini uzattı. Siyahlı adam iç geçirdi. Para kesesini alıp celladın avucuna sikkeleri boşalttı. Üstat cellat parayı bir süre süzdükten sonra avucunu kapadı. Berenin arkasındaki gözlerinde tehlikeli bir ışık yandı.

“Peki,” dedi, sikkeleri cebine indirip şaire dönerek. “Çömelin o halde, inatçı bey. Başınızı kütüğün üzerine koyun, huysuz bey. İstersem ben de huysuzluk edebilirim. Başınızı iki darbeyle keseceğim. Hatta başarabilirsem üç.”

“Bağışlıyorum!” diye bağırdı Dandelion. “Bağışlıyorum!”

“Teşekkür ederim.”

“Bağışladığına göre parayı iade edin,” dedi siyahlı adam asık suratla.

Cellat döndü ve baltayı kaldırdı. “Kenara çekilin efendim,” dedi boğuk ve düşmanca bir sesle. “Baltanın yakınında durmayın. Bilirsiniz, kafa kesilen yerde kulaklar ortalıkta uçuşur.”

Memur öyle bir hızla geri çekildi ki az kalsın platformdan düşecekti.

“Oldu mu?” Dandelion çömeldi ve başını kütüğün üzerine yatırdı. “Üstat? Hey, üstat?”

“Ne var?”

“Şaka yaptınız, değil mi? Tek seferde keseceksiniz, değil mi? Tek darbeyle? Ha?”

Celladın gözleri parladı. “Sürpriz olsun,” dedi homurdanarak.

Hareketlenmeye başlayan kalabalık, aralarına giren atlıya yol açmaya çalıştı.

“Durun!” diye bağırdı atlı, elindeki kırmızı mühürlü parşömen rulosunu sallayarak. “İnfaz durdurulsun! Düşesin emri! Çekilin! İnfaz durdurulsun! Mahkûmun af belgesini getirdim!”

“Yine mi?” diye homurdandı cellat, baltasını indirirken. “Yine mi af? Artık sıkıcı olmaya başladı.”

Kalabalık, “Af! Af!” diye bağırmaya başlamıştı şimdi. Ön sıradaki kadınların sesi herkesten yüksek çıkıyordu. Çoğu ergen birkaç kişi ise ıslık çalıp isyan ediyordu.

“Susun, değerli beyler ve vatandaşlar!” diye bağırdı ulak parşömeni açarken. “Anna Henrietta Hazretleri’nin buyruğu şöyledir: Bilindiği üzere Cintra kentinde gerçekleşen barışın şerefine, düşesimiz sonsuz lütfuyla Vikont Alfred Pankraz de Lettenhove ‘un, namıdiğer Dandelion’ın suçlarını bağışlamış ve kendisini affetmiştir… “

“Benim Tatlı Gelincik’im,” dedi Dandelion ve ağzını yayarak sırıttı.

“.. .aynca şunu buyurmaktadır: Adı geçen Vikont Julian Pankraz vesaire vesaire, başkenti ve dükalığın hükümdarlığındaki Toussaint bölgesini bir daha dönmemek üzere derhâl terk edecektir çünkü muhterem düşes kendisinden soğumuştur ve kendisini görmeye tahammülü yoktur. Özgürsünüz vikont.”

“Varlıklanm peki?” diye bağırdı Dandelion. “Ha? Mal varlıklanm, bağlanm, ormanlanm, saraylanm sizin olsun ama lavtamı ve atım Pegasus’u, yüz kırk sikkemi, zırhlı paltomu ve yüzüğümü verin…”

“Kapa çeneni!” diye çıkıştı Geralt, bağınp çağıran, isteksiz de olsa kendisine yol açan kalabalığın içinden atını sürerken. “Kapa çeneni, aşağı in ve yanıma gel sersem! Ciri yolu aç! Dandelion! Ne dediğimi duydun mu?”

“Geralt, sen misin?”

“Sorup durma, in aşağı! Yanıma! Ada!”

Ciri önde, Dandelion'ı Roach'un sırtına oturtan Geralt arkada, kalabalığı yararak ilerleyip dar bir sokağa girdiler.

"Ne bu acelen?" diye sordu, Witcher'ın arkasında oturan şair. "Peşimizde kimse yok ki!"

"Şimdilik yok. Senin düşes fikrini değiştirmek, öncesinde belirlediği şeyleri geri almak gibi bir özelliğe sahip anlaşılan. İtiraf et, bu aftan haberin vardı değil mi?"

"Hayır, yoktu," diye mırıldandı Dandelion. "Ama itiraf ediyorum, umudum vardı. Gelincik çok tadıdır ve iyi kalplidir."

"Bırak şu gelincik lafını, lanet olsun. Majestelerine hakaretten daha yeni sıyırdın. Yine enselenmek mi istiyorsun?"

Dandelion bir anda sustu. Ciri, Kelpi'yi dizginleyip onlan bekledi. Buluştuklarında Dandelion'a bakıp gözündeki yaşlan sildi. "Ah, sen," dedi kız. "Sen… Pankraz…"

"Devam," dedi Witcher. "Bu şahane prensliğin kentinden ve topraklanndan çıkalım. Hazır yolumuz açıkken."

Toussaint sınırına epeyce yaklaştıkları, Gorgo Dağı'nın görünmeye başladığı bir noktada düşesin bir atlı ulağı arkalarından yetişti. Yanında dizginlerinden tuttuğu Pegasus, Dandelion'un lavtası, paltosu ve yüzüğü vardı. Dandelion'ın yüz kırk sikkeyle ilgili sorusunu duymazdan geldi. Şairin, düşese bir öpücük götürmesiyle ilgili isteğini ise taş gibi bir suratla dinledi.

Gürül gürül akan Sansretour boyunca yollarına devam ettiler. Belhaven'a uğramadılar.

Geceyi Newi Vadisi'nde geçirdiler. Witcher ve Dandelion burayı çok iyi anımsıyordu.

Dandelion, soru sormadan uzun süre dayandı.

Ama sonunda merakını yenemedi ve ona olan biten her şeyi ayrıntılarıyla anlattılar.

Dandelion konuşmadı. Anlatılanlardan sonra iltihap gibi büyüyen, ağır, katlanılmaz bir sessizliğe gömüldü.

Ertesi gün öğlen saatlerinde Riedbrune yakınlarındaki Kuzey Şelalesi'ne vardılar. Bölge sakin ve düzenliydi, insanları kibar ve yardımseverdi. Güven veren bir yerdi.

Ama her yere darağaçlan kurulmuştu, sallanan cesetlerle doluydu.

Ekip kentin içine girmeden Dol Angra'ya doğru devam etti.

"Dandelion!" Geralt çoktan fark etmesi gereken bir şeyi yeni kavramıştı. "Senin paha biçilmez emeğin! Şiirin Yanrn Yüzyıl?. Ulak bunu getirmedi. Toussaint'ta kaldı!"

"Öyle oldu," dedi şair istifini bozmadan. "Gelincik'in gardırobunda elbiselerin, külotların ve korselerin arasında kaldı. Sonsuza kadar da kalsın orada."

"Açıklamak ister misin?"

"Açıklayacak ne var? Toussaint'ta yazdıklarımı adamakıllı okuyacak zamanım oldu."

"Yani?"

"Yeniden yazacağım. Baştan."

"Anlıyorum." Geralt başını salladı. "Kısacası hem rezil bir yazar, hem de rezil bir gözde olduğunu kanıtladın. Daha açık konuşacak olursam: Elini neye atsan berbat ediyorsun: Şiirin Yarım Yüzyılını belki düzeltip yeniden yazabilirsin ama Düşes Anarietta'nın gözünde iyice boka battın. Ayıp, rezil olup kovulan âşık! Yok, yok, yüzünü hiç buruşturma öyle! Düşes eşi olmak kaderinde yoktu, Dandelion."

"Daha dur, göreceğiz."

“Beni hesaba katma. Bir şey görmeye hiç niyetim yok.”

“Sana yalvaran yok ki! Ama şunu söyleyebilirim: Gelincik’in iyi ve anlayışlı bir kalbi var. Eh tabii, beni genç baronesle yakalayınca biraz dengesini kaybetti ama şimdiye kadar mutlaka sakinleşmiştir. Erkeklerin tekeşlilik için yaratılmadıklarını anlamıştır. Beni bağışlamıştır ve mutlaka yolumu gözlüyordun”

“Şu budalalıktan kurtulamayacaksın,” dedi Geralt; Ciri de başını sallayarak ona katıldı.

“Sizinle tartışmayacağım,” dedi Dandelion kırgın bir ifadeyle. “Hem mahrem bir konu ama tekrar ediyorum: Gelincik beni bağışlayacak. Uygun bir şarkı ve sone yazıp göndereceğim, o da…”

“İnsaflı ol, Dandelion.”

“Of, sizinle konuşulmuyor. Neyse, yolumuza devam edelim.

Koş, Pegasus! Koş, beyaz ayaklı ejderha!”

Yollarına devam ettiler.

Aylardan mayıstı.

“Senin yüzünden,” diye sitem etti Witcher, “kovulan âşık yüzünden Toussaint’tan kanun kaçağı gibi sıvışmak zorunda kaldım. Hatta bir görüşme yapacaktım, ona bile fırsat kalmadı.”

“Fringilla Vigo’yla mı? Görüşemezdin zaten. Sizin hemen arkanızdan ocak ayı bile çıkmadan gitti. Bir anda ortadan kayboldu.”

“Onu kastetmemiştim.” Geralt, Ciri’nin kulaklarını merakla diktiğini görünce hafifçe öksürdü. “Reynart’la görüşecektim. Ciri’yle tanıştıracaktım…”

Dandelion gözlerini Pegasus’un yelesine dikti. “Reynart de Bois-Fresnes,” diye mırıldandı, “şubatın sonlarına doğru Cervantes Geçidi’nde, Vedette

Kalesi yakınlarında haydutlarla girdiği bir çatışmada hayatini kaybetti. Ölümünden sonra Anarietta onu bir nişanla…”

“Sus Dandelion.”

Dandelion hemen sustu.

Mayıs ayı ilerliyordu. Çayırları sarıya boyayan karahindiba, yerini kirli beyaz rengindeki tüylü, artık solmaya yüz tutmuş tohumlarına bırakmıştı.

Ortalık yemyeşil ve çok sıcaktı. Hava kapalı, boğucu ve yapış yapıştı, arada sırada çıkan bir fırtınayla temizleniyordu.

26 Mayıs’ta yeni, beyaz ve taze ahşap kokusu yayan bir köprü üzerinden Yaruga’yı geçtiler. Eski köprünün siyah, isli, kömürleşmiş kalıntıları suya gömülmüştü ama kıyıdan görülebiliyordu.

Ciri huzursuzdu.

Geralt durumun farkındaydı. Kızın kafasına koyduklarını, planlarını, Yennefer’le neler konuştuğunu biliyordu. Kendini hazırlamıştı. Yine de Ciri’den ayrılma düşüncesi yüreğine hançer gibi saplanıyordu. Sanki göğsünün tam ortasında, kaburgalarının arkasında hain küçük bir akrep uyuyordu ve şimdi uyanmıştı.

Dilla Köyü çıkışındaki yol ayrımında, yanmış bir meyhane enkazının hemen arkasında en az yüz yıldan beri duran saplı meşe, baharda dantel gibi çiçeklenmişti. Çevre sakinleri, hatta uzaktaki Spalla kasabası sakinleri bile meşenin alçak ama devasa dallarını duyuru levhaları takmak için kullanıyordu. İnsanlar arası ilişkiye hizmet eden meşe, bu özelliği nedeniyle “Sevindirici ve Üzücü Mesajlar Ağacı” olarak biliniyordu.

“Ciri, karşı taraftan başla,” dedi Geralt, atından inerken. “Dandelion, sen bu tarafı araştır.”

Ağaca asılı küçük levhalar rüzgârda sallanıyor, çıngır çıngır birbirlerine çarpıyordu.

Her savaştan sonra olduğu gibi ölenlerle ve dağılmış ailelerle ilgili sorular çoğunluktaydı. Tabii bunun dışında bolca DÖN, SENİ BAĞIŞLADIM türünden notlar, çevre köylerde ve kasabalarda erotik masajlar ve benzeri hizmeder veren kişilerin mesajları, ticari duyurular ve reklamlar yer alıyordu. Sevenler levhalar üzerinden haberleşiyor, sözde toplumun iyiliğini isteyen kişiler adlarını vermeden suçlamalarda bulunup muhbirlik yapıyordu. Birkaç levhadaysa yazanın felsefî görüşleri yer alıyordu. Tabii çoğu tamamen anlamsız ya da itici derecede müstehcendi.

“Hah işte!” diye bağırdı Dandelion. “Rastburg Sarayı’nda acilen bir witcher’a ihtiyaç varmış, yazdıklarına göre ücret yüksekmiş, konaklama lüksmüş ve yemekler olağanüstüymüş. İlgilenir misin, Geralt?”

“Kesinlikle hayır.”

Aradıkları mesajı Ciri buldu.

Bunun üzerine Witcher’in epeydir beklediği bir şeyi açıkladı.

“Vengerberg’e gidiyorum Geralt,” diye tekrarladı Ciri. “Asma suratını öyle. Gitmek zorunda olduğumu biliyorsun. Yennefer beni çağırıyor. Orada bekliyor beni.”

“Biliyorum.”

“Sen de Rivya’ya gidip daima sır gibi sakladığın görüşmeyi yapacaksın…”

“Sürpriz,” diye kızın sözünü kesti Geralt. “Sır değil, sürpriz.”

“Tamam, anlaştık, sürpriz. Ben kendi adıma Vengerberg’de halledilmesi gereken bir işi halledeceğim, sonra Yennefer’i alıp geleceğim. Altı gün sonra biz de Rivya’da olacağız. Senden suratını asmamanı rica etmiştim. Sanki hiç kavuşamayacakmışız gibi vedalaşmayalım. Yalnızca altı gün! Yakında görüşmek üzere!”

“Yakında görüşmek üzere Ciri.”

“Altı gün sonra Rivya’da,” diye tekrarladı kız Kelpi’yi döndürürken.

Atım hemen dörtnala sürmeye başladı ve kısa sürede gözden kayboldu. Geralt bir şeyin midesine yumruk gibi oturduğunu, korkunç ve buz gibi pençelerini âdeta etine geçirdiğini hissetti.

“Altı gün,” diye tekrarladı Dandelion dalgın dalgın. “Buradan Vengerberg’e gidecek, oradan Rivya’ya dönecek… Toplamda iki yüz elli mil eder… İmkânsız bu, Geralt. Tabii bu şeytan kısrağın sırtında kız kurye hızına ulaşıyor, bizden üç misli daha hızlı. Böyle bir mesafeyi teorik, tamamen teorik olarak altı günde katedebilir ama şeytan kısrağın bile dinlenmesi gerekir. Üstelik Ciri’nin halletmesi gereken şu gizemli mesele de zaman alacaktır. Yani imkânsız…”

Witcher, dudaklarını ısırdı. “Ciri için imkânsız diye bir şey yoktur.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü senin tanıdığın Ciri değil artık o,” dedi Geralt sert bir tonda. “Artık değil.”

Dandelion uzun süre konuşmadı.

“İçimde tuhaf bir his var…”

“Sus. Hiçbir şey söyleme. Çok rica ederim.”

Mayıs ayının sonuna gelinmişti. Yeniay doğmuştu, hilal incecikti. Atlarını, ufukta beliren dağlara doğru sürüyorlardı.

Savaş sonrasının izlerini taşıyan bir araziydi burası. Tarlalar mezarlarla ve höyüklerle doluydu, yemyeşil çimenlerin ortasına kafalar ve kemikler saçılmıştı. Yollardaki ağaçlarda insanlar asılıydı, yol kenarlarında oturan yoksullar açlıktan ölmeyi bekliyordu. Ormanlara çöreklenmiş kurtlar ise, yoksulların bir an önce teslim olmalarını bekliyordu.

Yangınların kavurduğu kapkara alanlarda çimenler bitmemişti.

Geriye yalnızca isli bacaların kaldığı köyler ve mahalleler, çekiç ve testere sesleri arasında yeniden inşa ediliyordu. Harabelerin yakınlarında kadınlar yanmış toprağı çapalıyordu. Kimileri sendeleyerek toprağı sürmeye

çalışıyor, koşum kayışlan bir deri bir kemik kalmış omuzlannı kesiyordu. Sabanlann açtığı çukurlarda çocuklar solucan ve kurt yakalamaya çalışıyordu.

“İçimdeki tuhaf bir his,” dedi Dandelion, “burada bir şeylerin olması gerektiği gibi olmadığını söylüyor. Bir şey eksik sanki… Sana da öyle gelmiyor mu, Geralt?”

“Ha?”

“Burada doğal olmayan bir şey var.”

“Burada hiçbir şey doğal değil Dandelion. Hiçbir şey.”

Sıcak, kapkara ve rüzgârsız gece, uzaklarda çakan bir şimşekle aydınlanıp arkasından gök gürleyince Geralt ve Dandelion huzursuz olmuştu. Yattıkları yerden ufkun batısının kızıl alevlerle parladığını fark ettiler. Çok geçmeden çıkan rüzgâr, duman bulutlarını ve parça parça da olsa bazı sesleri onlara doğru taşıdı. İster istemez katledilen insanların feryatlarını, kadınların ağıtlarını, çetelerin zafer çığlıklarını duydular.

Dandelion sesini çıkarmasa da Witcher’a sürekli korku dolu bakışlar attı.

Fakat Witcher’ın kılı bile kıpırdamıyordu, başını başka yöne de çevirmiyordu. Yüzü taş kesilmişti.

Sabah olunca yeniden yola koyuldular. Ormanın üstünde yükselen duman bulutuna dönüp bakmadılar bile.

Ardından göçmen kafilesine rastladılar.

İnsanlar uzun bir konvoy oluşturmuştu. Ağır ağır yürüyorlardı. Sırtlarında küçücük bohçalar taşıyorlardı. Hiç konuşmadan yürüyorlardı. Erkekler, delikanlılar, kadınlar, çocuklar… Hiç söylenmeden, ağlamadan, yakınmadan yürüyorlardı. Ne bağırıyor ne de çaresizce sızlanıyorlardı.

Çığlık ve çaresizlik bakışlarına oturmuştu. Haksızlığa uğramış insanların boş bakışlarına… Soyulmuş, hırpalanmış, kovulmuş insanların.

“Kim bunlar?” Dandelion, yürüyenlere nezaret eden subayın gözlerindeki düşmanlığa aldırmadı. “Kimleri kovuyorsunuz buradan?”

“Nilfgaardlı bunlar,” diye atının sırtında homurdandı pembe yanaklı asteğmen. Olsa olsa on sekizindeydi. “Nilfgaardlı göçmenler. Ülkemizi hamamböcekleri gibi sardılar! Biz de onları hamamböcekleri gibi süpürüp atıyoruz. Cintra’da böyle kararlaştırılmış ve barış antlaşmasına yazılmış.”

Yana doğru eğilip tükürdü.

“Bana kalsa,” diye devam etti, Dandelion’a ve Witcher’a meydan okuyarak bakarak, “bu pislikleri buradan sağ çıkarmazdım.”

“Bana kalsa,” dedi kır bıyıklı bir astsubay, hor gören gözlerle üstüne bakarak, “hepsini çiftliklerinde bırakırdım. İşini iyi yapan tek bir çiftçiyi topraklarından sürmezdim. Tarımın gelişmesinden, bu sayede karnımızı doyuracak bir şeyler bulmaktan memnun olurdum.”

‘‘Kafan basmıyor senin başçavuş,” diye homurdandı asteğmen. “Nilfgaard bu! Dili yabancı, kültürü yabana, kanı yabancı! Tarımına sevinirdik ama göğsümüzde bir yılan beslemiş olurduk. Bunlar hain, sırtımızdan hançerlemek için fırsat kolluyor. Sen şimdi Siyahlılar’la sonsuza kadar anlaştığımızı mı sanıyorsun? Hayır, geldikleri yere çekip gitsinler. Hey, asker! Şunda bir araba var! Alın elinden, haydi bakayım!”

Emir derhâl yerine getirildi. Hem de yalnızca cop ve yumruk kullanarak değil, bolca tekme atarak.

Dandelion hafifçe öksürdü.

“Derdiniz ne sizin?” Tüyü bitmemiş asteğmen, Dandelion’ı dikkatle süzdü. “Yoksa Nilfgaard sempatizanı mısınız?”

Dandelion yutkundu. “Tanrılar korusun.”

Önlerinden robot gibi geçen kadınların ve kızların üstü başı yırtıktı, yüzleri yumruklanmaktan şişmiş ve morarmıştı, bacakları kan içindeydi. Çoğu

birinden destek almadan yürüyemiyordu. Dandelion, Geralt'in yüzüne baktıktan sonra korkmaya başladığını hissetti.

"Bizim gitme vaktimiz geldi," diye mırıldandı. "Hoşça kal asker."

"Hoşça kalın yolcular," diye yanıt verdi başçavuş. Asteğmen başını bile çevirmedi çünkü gpçmenleri gpzetliyor, yanlarına Cintra batışında öngörülenden fazla eşya alıp almadıklarım denetliyordu.

Göçmen kafilesi ilerlerken bir kadının acı dolu çaresiz çığlığı yükseldi.

"Hayır Geralt," diye inledi Dandelion. "Bir şey yapma, yalvarırım. .. karışma…"

Witcher ona döndü ve Dandelion onun yüzündeki ifadeyi tanıyamadı.

"Karışmak mı?" diye sordu. "Müdahale mi? Birilerini kurtarmak mı? Bilmem hangi saygın ilkeler uğruna canımı tehlikeye atmak mı? Yoo, Dandelion. Geçti o günler."

Uzaklarda çakan şimşeklerle aydınlanan huzursuz gecede Witcher yine o düşle uyandı. Yine art arda kâbus mu görüyordu, anlayamamıştı.

Kamp ateşinin kalıntıları üzerinde yine bir ışık yükselip atlan ürküttü, ışığın içinde yine bir saray, yine o kara sütunlar ve çevresinde kadınlann oturduğu masa vardı.

Kadınlardan ikisi ayakta duruyordu. Biri siyah ve beyaz, diğeri siyah ve gri renklerde giyinmişti.

Yennefer ve Ciri.

Witcher uykusunda inledi.

Yennefer, Ciri'ye erkek giysileri giymemesini ısrarla önerirken haklıydı. Oğlan çocuğu gibi giyinmiş olsaydı, bu şık, göz alıcı mücevherlerle bezeli kadınların arasında kendini budala gibi hissederdi Ciri. Siyah ve gri tonları karışımında giyinmeyi kabullendiği için sevindi. Kadınların gözlerinin elbisesinin yırtmaçlı kollarında ve gül şeklinde bir elmas broşun kadife bir ,

kuşağın üzerine yerleştirildiği yüksek kesimli belinde gezinmesi gururunu okşadı.

“Yaklaşın.”

Ciri ürperir gibi oldu. Onu ürperten sesin tonu değildi yalnızca.

Yennefer’in bir konuda daha, dekoltesinin açık olmamasıyla ilgili yaptığı uyarıda da haklı olduğunu anlamıştı şimdi. Ciri kafasının dikine gitmişti ve şimdi memelerinden giren havanın tüylerini göbeğine kadar diken diken ettiğini hissetti.

“Biraz daha yaklaşın,” diye tekrarladı siyah saçlı, siyah gözlü kadın; Ciri onu Thanedd Adası’ndan tanıdığını anımsadı. Yennefer ona Montecalvo’da kimlerle karşılaşacağım söylediği, herkesi tarif ettiği ve adlannı öğrettiği halde, Ciri bu kadına oracıkta içinden Baykuş Hanım adını verdi.

“Montecalvo Locası’na hoş geldiniz Hanımefendi Ciri,” dedi Baykuş Hanım.

Ciri, Yennefer’in ona önerdiği şekilde kibarca eğildi ama bakışların itaatkâr bir tarzda yere doğrultulduğu kadınsı bir reverans değildi bu, daha ziyade erkeklerin eğilmesine benziyordu. Triss Merigold’un samimi ve sıcak gülümsemesine yine gülümseyerek karşılık verdi. Margarita Laux-Antille ‘in dostane bakışlarına yanıt olarak da başım belirgin şekilde eğdi. Mızrakla oyarcasına üzerine doğrultulan diğer sekiz bakışa ise dirençle kadandı.

“Lütfen oturun.” Baykuş Hanım, kraliçe edasında başım salladı. “Hayır, sen değil Yennefer! Yalnızca o. Yennefer, sen buraya konuk olarak davet edilmedin, yargılanıp cezalandırılması gereken bir suçlusun. Loca yazgını belirleyinceye kadar ayakta duracaksın.”

Ciri için protokol bir çırpıda sona ermişti. “O halde ben de ayakta duracağım,” dedi sesini yükselterek. “Ben de konuk değilim. Ben de yazgımın açıklanması için buradayım. Bu bir. İkincisi Yennefer’in kaderi benim de kaderimdir. Ona nasılsa bana da öyle. Ayrım yapılamaz. Buna saygı gösterilmelidir.”

Margarita Laux-Antille gülümseyerek Ciri'nin gözlerinin içine baktı. Hafif kancalı bir burnu olan zarif ve sade giyimli kadın, Nilfgaardlı Assire var Anahid'den başkası olamazdı; o da başını sallayıp parmaklarıyla masayı tıklattı.

"Philippa," dedi boynunda tilki kürkünden etol taşıyan kadın. "Bu kadar ilkeli davranmamız gerekmiyor sanırım. En azından şimdi, şu an değil. Locanın yuvarlak masası bu. Bu masada eşit rütbelerle oturuyoruz. İçimizden birini yargılayacak olsak bile. Bence uzlaşmaya varabilir ve…"

Cümlesini tamamlamayıp gözlerini diğer büyücü kadınların üzerinde gezdirdi. Onlar da, Margarita, Assire, Triss, Sabrina Glevissig, Keira Metz ve iki elf kadın, sırayla başlarını sallayarak onaylarını verdiler. Yalnızca ikinci Nilfgaardlı, simsiyah saçlı Fringilla Vigo kıpırdamadan oturuyordu, benzi kül gibiydi ve gözlerini Yennefer'den ayırmıyordu.

"Peki o halde." Philippa Eilhart yüzüklerle dolu eliyle geçiştirdi. "İkiniz de oturun. Şahsen karşı olsam da. Lakin locanın birliği her şeyin üzerindedir. Locanın görüşü her şeyin üzerindedir. Loca her şeydir, gerisi hiç. Umarım anlıyorsun bunu Ciri?"

"Çok iyi anlıyorum." Ciri'nin bakışlarını yere dikmeye hiç niyeti yoktu. "Özellikle de o hiç ben olduğum için."

Güzeller güzeli elf Francesca Findabair bir kahkaha attı. "Tebrikler Yennefer," dedi duyanları hipnotize eden ahenkli sesiyle. "Bu altının kalite damgasını fark ediyorum şimdi. Okulu fark ediyorum."

"Onu fark etmek zor değil." Yennefer içinden ateş çıkan gözlerini etrafında gezdirdi. "Çünkü Tissaia de Vries'in okulu o."

"Tissaia de Vries artık hayatta değil," dedi Baykuş Hanım sakin bir sesle. "Bu masada oturmuyor. Tissaia de Vries öldü, ağlamayı ve yas tutmayı gerektiren bir gerçek bu. Ancak ölümü aynı zamanda bir durak, bir dönüm noktası oldu çünkü yeni bir çağ başladı. Büyük değişimler olmakta. Bir zamanlar Cintra prensesi olan sen Ciri için bu değişimler önemli bir rol biçti. Bunun ne olduğunu biliyorsundur kuşkusuz."

“Biliyorum,” dedi Ciri homurdanarak, Yennefer’in çıkardığı yatıştırıcı sese aldırmadan. “Vilgefortz açıklamıştı! Bacaklarımın arasına camdan bir enjektör sokmaya çalışırken. Benim yazgım buysa almayayım!”

Philippa’nın siyah gözlerinde öfkeli bir ışık parladı ama sözü Sheala de Tancarville aldı.

“Daha öğreneceğin çok şey var çocuk,” dedi, etolünü boynuna daha sıkı dolayarak. “Görüyorum ve duyuyorum ki bildiğin çok şeyi de unutman gerekecek, kendiliğinden ya da birinin yardımıyla. Unutma ki son dönemlerde pek çok kötü bilgi edinmişsin; kuşkusuz başına kötü şeyler geldi, kötü manzaralara tanıklık ettin. Şimdi çocuksu bir inatla iyi şeyleri algılamıyor, iyiliği ve iyi niyeti reddediyorsun. Kirpi gibi oklarını öyle bir kabartmışsın ki iyiliğini isteyenleri fark edemiyorsun. Yabani kedi yavrusu gibi tıslıyor, pençelerini gösteriyorsun ve bize başka seçenek bırakmıyorsun: Seni boynundan tutup yakalamak zorunda kalacağız. Bunu bir an bile duraksamadan yaparız çocuk. Çünkü senden yaşça büyük ve daha akıllıyız. Geçmişi de yaşananları da biliyoruz, olacakların da çoğundan haberimiz var. Bir gün, hatta yakın bir tarihte deneyimli ve akıllı bir kedi olarak burada, bu masada bizimle oturabilmen için seni boynundan yakalayacağız, kedi yavrusu. İçimizden biri olman için. Hayır! Tek söz etme! Sheala de Tancarville konuşurken ağzını açmaya kalkışma!”

Kovirli büyücü kadının insanın içine işleyen keskin sesi ansızın masaya çökmüştü. Yalnızca Ciri kasılmakla kalmadı; Philippa, Francesca, Assire ve bir de Yennefer dışında diğer büyücü kadınlar da irkildiler.

“Kaderini açıklamak için seni Montecalvo’ya çağırdığımızı düşünmekte haklıydın,” diye sözlerini sürdürdü Sheala etolünü boynuna yeniden dolarken. “Ama hiç olduğunu düşünmekle yanılıyorsun çünkü sen her şeysin, dünyanın geleceğisin. Tabii bunu şu an bilmiyor ve anlamıyorsun, şu an ürkek ve tıslayan bir kedi yavrususun, travmalar yaşamış ve herkeste Emhyr var Emreis’i ya da elinde üreme tüpüyle Vilgefortz’u gören bir çocuksun. Şu an sana meselenin senin ve dünyanın iyiliği olduğunu açıklamanın bir anlamı yok. Bunu açıklamanın zamanı gelecek. Bir gün. Şu an sinirlisin, mantığın sesini dinleyebilmen olanaksız. Şimdi her söze çocuksu inada ve dikkafalı isyanla karşılık vereceksin. Şimdi boynundan

yakalayacağız seni, tek yol bu. Benden bu kadar. Kıza yazgısını açıkla Philippa.”

“Benimle ve Sheala’yla Kovir’e gideceksin,” dedi Baykuş Hanım, sessizliğini bozarak. “Pont Vanis’e, kralın yazlık sarayına. Artık Cintra Prensesi Cirilla olmadığına göre, huzura kabulde korumamız altında bulunan çaylak bir büyücülük öğrencisi olarak tanıtılacaksın. Huzura kabulde çok zeki ve safkan bir kralla, Esterad Thyssen’le tanışacaksın. Olağanüstü alicenap ve iyiliksever eşi Kraliçe Zuleyka’yla da tanışacaksın. Aynca kral ve kraliçenin oğullan Prens Tankred’le de tanışacaksın.”

Şimdi kavramaya başlayan Ciri, gözlerini iri iri açtı. Bu, Baykuş Hanım’ın gözünden kaçmadı tabii.

“Evet,” dedi Baykuş Hanım. “Özellikle Prens Tankred’i etkilemelisin çünkü onun metresi olacak ve çocuğunu doğuracaksın.”

“Eğer hâlâ Cintra Prensesi Cirilla olsaydın,” diye Philippa sözlerini kısa bir aradan sonra sürdürdü, “hâlâ Pavetta’nın kızı, Calanthe’nin torunu olsaydın, seni Tankred’in karısı yapardık. Önce Kovir ve Poviss Prensesi, ardından kraliçe olurdun. Bunu gerçekten üzülerek söylüyorum ama ne yazık ki kader her şeyi elinden aldı. Geleceğini de. Yalnızca metres olacaksın. Gözde.”

“Resmî olarak böyle,” diye araya girdi Sheala. “Ama gerçek hayatta Tankred’in yanında prenses, hatta sonraları kraliçe statüsüne sahip olman için gayret edeceğiz. Tabii senin desteğin de gerekecek. Tankred, onun yanında yer almanı arzu etmeli. Gece gündüz. Böyle bir arzunun nasıl uyandınldığını sana öğreteceğiz. Bizden alacağın eğitimin meyve vermesi tamamen sana bağlı olacak.”

“Bunlar önemsiz ayrıntılar,” dedi Baykuş Hanım. “Önemli olan Tankred’den en kısa zamanda hamile kalman.”

“Eh tabii,” diye mırıldandı Ciri.

Philippa siyah gözlerini kızdan ayırmıyordu. “Loca, Tankred ile senin çocuğunuzun geleceğini ve konumunu güvence altına alacaktır. Burada

gerçekten büyük işlerle uğraştığımızı bilmelisin. Çocuğun doğumunun hemen ardından toplantılarımıza katılarak bu işlere sen de dâhil olacaksın. Eğitileceksin. Sen bugün anlamasan bile bizden birisin çünkü."

"Thanedd Adası'nda," dedi Ciri kaskatı kesilmiş boğazındaki düğümü aşarak, "bana canavar olduğumu söylemiştiniz Baykuş Hanım. Bugünse sizden biri olduğumu söylüyorsunuz."

"Burada bir çelişki yok," dedi Vadili Papatya Enid an Gleanna, bir dere çağıltısını andıran ahenkli sesiyle. "Biz, me luned, hepimiz canavarız. Herkes kendince. Öyle değil mi, Baykuş Hanım?"

Phillippa omuz silkti.

"Yüzünü deforme eden izi," diye söz aldı Sheala de Tancarville yeniden, etolünün tüylerini çekiştirirken, "bir büyüyle örteceğiz. Güzel ve gizemli olacaksın. Seni temin ederim Tankred Thyssen senin için çıldıracak. Sana bir yaşam öyküsü uydurmamız gerekecek. Cirilla güzel bir ad. Ayrıca kimliğini gizleyebilmen için vazgeçmeni gerektirmeyecek kadar sık rastlanır ama bir soyadına ihtiyacın var. Benimkini almanın benim açımdan hiçbir mahsuru yok."

"Ya da benimkini," dedi Baykuş Hanım, gülümser gibi yaparak. "Cirilla Eilhart da kulağa hoş geliyor."

"Bu ad," dedi Vadili Papatya, gümüş çanları andıran sesiyle, "hangi soyadıyla birleşirse birleşsin kulağa hoş gelir. Burada oturan herkes senin gibi bir kızı olsun isterdi Zireael. Lara Dorren'in kanından ve canından olma atmaca gözlü kırlangıç. Hepimiz senin gibi bir kızımız olması için her şeyden, hatta bu locadan, dahası krallıkların ve bütün dünyanın yazgısından vazgeçerdik ama olanaksız bu. Bu yüzden Yennefer'i ölesiye kıskanıyoruz."

"Teşekkür ederim Hanımefendi Philippa," dedi Ciri bir süre sonra. Oturduğu koltuğun sfenks başı şeklindeki kolçaklarına tırnaklarını geçirmişti. "De Tancarville adını taşımama yönelik teklifinizle beni onurlandırdınız. Ancak şu ortamda soyadım bana dayatılmayacak, bana ve seçimime kalan tek şey gibi göründüğü için iki hanımefendiye de teşekkür

etmek ve kararımı kendim vermek istiyorum. Yennefer'in kızı kimliğimle, adımın Vengerbergli Ciri olmasını istiyorum."

"Hah!" dedi, Ciri'nin Kaedwenli Sabrina Glevissig olduğunu tahmin ettiği siyah saçlı büyücü kadın sırıtarak. "Tankred Thyssen, bu kızla ilk fırsatta evlenmezse ahmaktır. Bu kız yerine havalı prenseslerden birini seçerse, aptal kafasında gözleri yok ve camların arasındaki elması göremiyor demektir. Tebrikler Yenna. Seni kıskandım. Kıskançlık konusunda nasıl dürüstümdür bilirsin."

Yennefer, başıyla teşekkür etti ama hiç gülümsemedi.

"O halde her şey tamamdır," dedi Philippa.

"Hayır," dedi Ciri.

Francesca Findabair usulca güldü. Sheala de Tancarville başım kaldırdı; yüzündeki ifade çok sertti.

"Meseleyi düşünmem gerekiyor," dedi Ciri. "Düşünüp taşınacağım. Her şeyi yerli yerine oturtacağım. Sakin kafayla. Ardından buraya, Montecalvo'ya dönüp hanımefendilerin karşısına geçeceğim ve neye karar verdiğimi bildireceğim."

Sheala, ağzmda sanki hemen tükürmesi gereken bir şey bulmuş gibi dudaklarını oynattı ama sesini çıkarmadı.

Ciri başım arkaya attı. "Witcher Geralt'la Rivya'da buluşmak üzere sözleştik. Onunla orada buluşacağıma, Yennefer'le birlikte geleceğime söz verdim. Onayınız olsun ya da olmasın sözümde duracağım. Burada hazır bulunan Hanımefendi Rita bilir, eğer Geralt'a gideceksem, her duvarda bir delik bulurum ben."

Margarita Laux-Antille gülümseyerek başını salladı.

"Geralt'la konuşmalıyım. Vedalaşmalıyım onunla. Aynca haklı olduğunu söylemeliyim ona. Bilmeniz gereken bir şey var: Geride ceseder bırakarak Stygga Şatosu'ndan adanmızın sırtından aynlırken, Geralt'a artık bitti mi,

kötü yenildi mi, zafer iyiliğin mi diye sormuştum ama o tuhaf ve hüzünlü bir biçimde gülümsemişti. Bitkinliğine, bütün dosdannı Stygga Şatosu yakınlannda toprağa vermiş olmamıza bağlamıştım. Lakin bu gülümsemenin anlamım bugün biliyorum. Vilgefortz'un ve Bonhart'ın kesilen boğazlarının iyinin kötüyü yenmiş olduğuna inanan çocuğun saflığı karşısında acıma dolu bir gülümsemeydi bu. Artık akıllandığımı, her şeyi anladığımı ona söylemek zorundayım. Bunu ona mutlaka söylemeliyim.

"Ayrıca hanımefendilerin benimle ilgili hedeflerinin, Vilgefortz'un cam enjektörle bana yapmak istediklerinden tamamen farklı olduğuna Geralt'ı ikna etmeye çalışmalıyım. Vilgefortz'un derdinin tıpkı sizler gibi dünyanın çıkan olmasına karşın Montecalvo Sarayı ile Stygga Şatosu arasında bir fark olduğunu ona anlatmaya çalışmalıyım.

"Geralt gibi bir yaşlı kurdu ikna etmenin kolay olmayacağım biliyorum. Geralt bana sümüklü olduğumu, iyilikseverlik kisvesi altında kolayca kandınldığımı, yazgının da dünyanın çıkarının da boş laf olduğunu söyleyecektir ama denemeliyim. Anlaması ve kabul etmesi önemli. Hem de çok önemli. Sizin açınızdan da."

"Hiçbir şey anlamamışsın," dedi Sheala de Tancarville sertçe. "Sümükleri akarak ağlama ve ayağım yere vurma safhasından sümüklü tafra safhasına geçmiş küçük bir çocuksun hâlâ. Umut vaat eden tek özelliğin, kıvrak zekân. Her şeyi çabuk öğreneceksin. Burada zırvaladığın budalalıkları anımsadıkça inan bana çok yakında kendin de güleceksin. Rivya yolculuğuna gelince, bu konuda lütfen loca fikrini belirtsin. Ben kesinlikle karşıyım. İlkesel nedenlerle. Sheala de Tancarville olarak asla boş konuşmadığımı ve o gururlu başım eğmeyi bildiğimi sana kanıtlayacağım. Kendi iyiliğin için sana disiplin nedir öğretmemiz gerekiyor."

"Bu meseleyi çözelim o halde." Philippa Eilhart ellerini masaya koydu. "Hanımlar, lütfen görüşlerinizi bildirin. Bu kibirli küçükhanımın Rivya'ya gitmesine izin verelim mi? Yaşamında yatanda yer almayacak olan bir witcher'la buluşmaya gönderelim mi? Yatanda tamamen aşmak zorunda kalacağı bir duygusallığa kapılmasına göz yumalım mı? Sheala buna karşı. Ya diğer hanımlar?"

“Ben de karşıyım,” dedi Sabrina Glevissig. “Ben de ilkesel nedenlerle. Kız hoşuma gitti. Lafı neden dolandırayım, densizliği ve ateşli coşkusunu da sevdim, sulugöze yeğlerim. İsteğine karşı çıkmazdım aslında çünkü sonuçta mutlaka dönecek buraya. Onun gibiler sözünde durur ama küçükhanım bizi tehdit etme cesaretini gösterdi. Bu tür tehditlere kulak asmadığımızı bilmelidir!”

“Ben karşıyım,” dedi Keira Metz. “Pratik nedenlerle. Kız benim de hoşuma gitti; ayrıca şu Geralt beni Thanedd’de kollarında taşıdı. İçimde zerre kadar duygusallık yok ama çok hoşuma gitmişti. Teşekkür etmem için bir fırsat olurdu aslında. Ama hayır! Çünkü yanılıyorsun Sabrina. Bu kız bir witcher ve witcher yöntemleriyle bizi faka bastırmanın yolunu arıyor. Yani tüymek istiyor.”

“Burada kızımın sözlerinden kuşku duymaya cesaret eden biri mi var?” dedi Yennefer, sözcükleri uzatarak.

“Yennefer, sus sen,” diye tısladı Philippa. “Sus yoksa sabrımı taşıracaksın. Aleyhte üç oy var şu an. Diğerlerini dinleyelim.”

“Ben de kızın gitmesine izin vermekten yanayım,” dedi Triss Merigold. “Onu tanıyor ve ona kefil oluyorum. Eğer kabul ederse, bu yolculukta ona eşlik etmek isterim. Yine kabul ederse, düşünüp taşınıp değerlendirmesinde de destek olmak isterim kendisine. Hatta kabul ederse, Geralt’la görüşmesinde de destek veririm.”

“Benim oyum da lehte.” Margarita Laux-Antille gülümsedi. “Hanımlar şaşıracaklar ama bunu Tissaia de Vries için yapıyorum. Tissaia burada olsaydı, locanın birliğini korumak adına baskıyı ve kişisel özgürlüğün kısıdanmasını dehşetle karşılardı.”

“Ben de lehte oy veriyorum,” dedi Francesca Findabair ve yakasının dantelini çekiştirdi. “Pek çok nedenim var. Bunları açıklamam gerekmiyor, açıklamayacağım da.”

“Ben lehte oy veriyorum,” dedi Ida Emean aep Sivney lafi uzatmadan. “Çünkü kalbim böyle emrediyor.”

“Ben karşıyım,” dedi Assire var Anahid sert bir sesle. “Beni sempatim, antipatim ya da ilkesel nedenler yönlendirmiyor. Ciri’nin yaşamından endişe ediyorum. Locanın koruması altında güvencede olacaktır ama Rivya’ya giden yollarda kolay bir hedefe dönüşecektir. Öyle kişiler var ki kızı adından ve kimliğinden ettikleri halde bunu yeterli bulmuyorlar.”

“Bu durumda Hanımefendi Fringilla Vigo’nun görüşünü öğrenmemiz gerekecek,” dedi Sabrina Glevissig kinayeli bir vurguyla. “Aslında görüşünü tahmin edebiliriz. Bütün hanımlardan Rhys-Rhun Şatosu’nu anımsamalarını istiyorum.”

Fringilla Vİgo başını gururla kaldırdı. “Anımsatma için gönülden teşekkür ederek oyumu Ciri’nin lehinde veriyorum. Bu kıza karşı duyduğum saygıyı ve sevgiyi göstermek istiyorum böylece ama bunu her şeyden önce Rivyalı Geralt için, Witcher için yapıyorum. O olmasa, bu kız bugün burada olamazdı. Witcher, Ciri’yi kurtarmak için dünyanın sonuna kadar gitti, yoluna çıkan her şeyle, herkesle, hatta kendisiyle bile savaştı. Ona bu buluşmayı çok görmek hainlik olurdu.”

“Ama burada hainlikten ziyade duygusallık yaşandı,” dedi Sabrina alaylı bir sesle. “Oysa küçükhanımı bu duygusallıktan arındırmayı düşünüyoruz. Kalpten bile söz edildi. Sonuç olarak terazinin kefeleri eşit. Tıkandık. Karara varamadık. Bir oylama daha yapmamız gerekecek. Bence gizli yapalım.”

“Ne gerek var?”

Hepsi gözlerini bu sorunun sahibine, Yennefer’e çevirmişti şimdi.

“Bu locanın üyesiyim hâlâ,” dedi Yennefer. “Üyeliğimi kaldıran olmadı. Yerime kimse alınmadı. Resmen oy hakkım var.

Oyumu herkes biliyor nasılsa. Bu durumda lehte oylar ağırlıkta ve mesele karar bağlanmıştır.”

“Pervasızlığın,” dedi Sabrina, akik yüzüklerle süslü ellerini kavuştururken, “bütün sınırlan zorluyor,Yennefer.”

“Yerinizde olsam tevazu içinde susardım,” diye ekledi Sheala de Tancarville ciddi bir ifadeyle. “Ve de birazdan sizin hakkınızda yapacağımız oylamayı düşünürdüm.”

“Ciri’yi destekledim,” dedi Francesca, “ama seni Yennefer, hizaya davet ediyorum. Kaçarak ve işbirliğini geri çevirerek locadan çıktın. Hiçbir hakkın kalmadı. Aksine yerine getirmen gereken sorumluluklann, karşılaman gereken borçlann ve hakkında verilecek bir karar var. Montecalvo’nun eşiğini başka türlü aşmana izin vermezdik.”

Yennefer, ayağa kalkıp bağırmak için yanıp tutuşan Ciri’yi durdurdu. Ciri, kolçakları sfenks başı şeklinde olan koltuğa sessizce ve karşı koymadan yeniden gömüldü. Baykuş Hanım’m koltuğundan kalkıp masanın önünde dikildiğini gördü. Philippa Eilhart.

“Yennefer’in,” dedi bağırır bir tonda, “oy hakta bulunmuyor. Burası net. Ama benim var. Burada hazır bulunan hanımların görüşlerini dinledim. Artık ben de oyumu verebilirim, ne dersiniz?”

Sabrina alnını buruşturdu. “Ne demek istiyorsun Philippa?”

Philippa Eilhart, masada oturan herkesi süzdükten sonra Ciri’yle göz göze geldi ve gözlerini kızın gözlerine dikti.

Havuzun dibi rengârenk mozaiklerle kaplı ve bu küçük taşlar âdeta hareket eder gibi. Su titriyor, ışıkta ve gölgede parlıyor. Tabak büyüklüğündeki yemyeşil nilüfer yapraklarının altından havuz balıkları sağa sola kayıp gidiyor. Küçük kızın iri siyah gözleri suya yansımış, uzun saçları suyun yüzeyine kadar uzanmış, üzerinde yüzüyor.

Kız, her şeyi unutup fıskiyenin üzerine iyice eğilmiş. Minik ellerini nilüfer çiçeklerinin saplan arasında gezdiriyor. Bu altın sansı ve kırmızı balıklardan birine dokunabilmek istiyor artık. Balıklar, kendileri gibi küçük ellere yaklaşıyor, çevrelerini dolanıyor ama kendilerini yakalatmıyorlar. Hayaletler gibi, suyun kendisi gibi yakalanmalan olanaksız. Küçük kızın parmaklan boşluğa kapanıyor.

“Philippa!”

Bütün seslerin en güzeli bu. Ama küçük kız yine de hemen tepki vermiyor. Suyun içine, minik balıklara, nilüferlere ve kendi yansımasına bakmayı sürdürüyor.

“Philippa!”

“Philippa.” Sheala’nın keskin sesi onu düşüncelerinden kopardı. “Bekliyoruz.”

Açık pencereden serin bir bahar rüzgârı içeri giriyordu. Philippa Eilhart ürperdi. Ölüm, diye düşündü. Yanımdan az önce ölüm geçti.

“Bu loca,” dedi sonra emin, yüksek ve anlaşılır bir sesle, “dünyadaki yazgıları belirleyecek. Bu yüzden bu loca dünya gibidir, onun aynasıdır. Her zaman hainlik ve çıkarcılık anlamına gelmeyen akıl ile her zaman saf olmayan duygusallık burada dengededir. Sorumluluk, dayatma da olsa çelik gibi bir disiplin, şiddetten sakınma, uysallık ve güven. Mutlak kudretin nesnel soğukluğu… Ve kalp.”

Philippa, “Ben,” diye sözlerini sürdürdü Montecalvo Sarayı’tun sütunlu salonuna çöken sessizliğin içine, “oyumu oy hakkına sahip olanların sonuncusu olarak açıklıyorum ve başka bir noktayı daha dikkate alıyorum. Hiçbir şeyden etkilenmeyip her şeyi dengeleyen bir noktayı.”

Oradaki herkes, Philippa’nın bakışlarını izleyerek duvara baktı; rengârenk küçük taşlardan oluşan duvar mozaiğinde Ouroboros yılanı kendi kuyruğunu ısırıyordu.

“Bu mesele,” diye devam etti Philippa, siyah gözlerini Ciri’ye dikerek, “yazgıdır. Ben Philippa Eilhart olarak buna kısa bir süre önce inanmaya başladım. Yazgı, kaderin belirlenmiş kararlan değildir, demiurglar eliyle yazılmış kitaplar değildir, kadercilik değildir. Yazgı umuttur. Olacaklann mudaka olacağı umuduyla oyumu veriyorum. Oyum Ciri’nindir. Yazgının çocuğunundur. Umudun çocuğunundur.”

Montecalvo Sarayı’nın yan karanlığa gömülmüş sütunlu salonunda uzun bir sessizlik oldu. Gölün üzerinde daireler çizen bir kartalın çığlıklan pencereden girip salonu doldurdu.

“Hanımefendi Yennefer,” diye fısıldadı Ciri. “Yani bunun anlamı şimdi…”

“Gel güzel kızım,” dedi Yennefer usulca. “Geralt bizi bekliyor ve önümüzde uzun bir yol var.”

Geralt bir gece kuşunun çığlıklarıyla uykusundan sıçradı.

Sonra büyücü kadın ve Witcher evlendi ve eğlenceli bir kutlama yaptılar. Ben de oradaydım, gönlümce yiyip içtim. Sonrasında çok kısa bir süre olsa da mutlu bir birliktelik yaşadılar. Witcher kalp krizinden öldü. Kadın da ondan kısa bir süre sonra hayatını kaybetti ama masalda nedeni açıklanmıyor. Acıdan ve özlemden öldüğü yazıyor. Masallara kim inanır ki?

Flourens Delannoy, Masallar ve Söylenceler

Bölüm 12

Haziran yeniayı doğduktan altı gün sonra Rivya'ya ulaştılar.

Dağın eteğindeki ormanların içinden çıktıklarında aşağıdaki vadide hiç ummadıkları bir anda parıldayan Loc Eskalott, koyağı adını aldığı runik harf şeklinde dolduruyordu. Suyun yüzeyine Mahakam Dağlan 'run uzantısı olan Craag Ros'un köknarlardan ve karaçamlardan oluşan tepeleri yansımıştı. Bir de Lirya krallarının gölün bir burnunda yer alan yazlık malikânesi Rivya Sarayı'nın kırmızı çatılan parlıyordu suyun yüzeyinde. Loc Eskalott'un güneyindeki bir koyda ise kendi ışıl ışıl, binalan karanlık Rivya kenti kıyı boyunca uzanıyordu.

"Eh, geldik işte," dedi Dandelion, elini gözlerine siper ederek. "Daireyi tamamlayıp Rivya'ya vardık. Kaderler ilginç, çok ilginç örülmüş burada… Saray kulelerinin hiçbirinde mavi beyaz bayraklar göremiyorum. O halde Kraliçe Meve sarayda bulunmuyor. O malum asker kaçaklığı meselesini anımsadığını ise hiç sanmıyorum…"

"İnan bana Dandelion," diye arkadaşının sözünü kesti Geralt, atını bayır aşağı sürerken, "beni kimin ve hangi nedenle anımsadığı hiç mi hiç umurumda değil."

Kent surlarının yakınında bir yerde yuvarlak bir pastaya benzeyen renkli bir çadır kurulmuştu. Çadırın önündeki direkte kırmızı şeridi beyaz bir kalkan flaması asılıydı. Çadırın kenarında bütün donanımıyla bir şövalye duruyordu. Omzundaki beyaz pelerinde flamanın üstündeki armanın aynısı yer alıyordu. Şövalye bu arada çalı çırpı taşıyarak önünden geçen kadınları,

ellen larla dolu madencileri, çobanları, seyyar satıcıları v ısrarlı ve açgözlü bakışlarla süzüyordu. Atlarını ağır g yaklaşan Dandelion'ı ve Geralt'ı görünce gözlen umu p Geralt buz gibi bir sesle, "Sevdiğiniz kadın her kimse Yanığa an Buina'ya kadar bütün bölgenin en güzeli ve en ahlaklı b resi ır, diyerek şövalyenin umutlarını yıktı.

"Gerçekten," dedi şövalye ağzını yayıp sıntarak "haklısınız efendim."

Gümüş zımbalı deri ceket giymiş sarışın bir kız yolun ortasın kusuyordu; öne doğru eğilmiş, bir kısrağın üzengisine tutun muştu. Beraberindeki onun gibi deri ceketli, sırtlarında kılıçları olan, almlarına alınlık bağlamış iki delikanlı yoldan geçenlere dilleri dolanarak ağız dolusu küfür ediyordu. İkisi de sarhoştu, sendeliyordu, atların böğürlerine ve hayvanların bağlı olduğu hanın önündeki direklere çarpıyorlardı.

"Gerçekten içeri girmek zorunda mıyız?" diye sordu Dandelion. "İçeride bu haşarılardan daha vardır belki."

"Buluşma yerimiz burası. Unuttun mu? 'Tavuk ve Horoz' hanı burası, hani şu meşe ağacı üzerindeki plakada sözü edilen yer."

Sarışın kız yeniden eğildi, içi boşalırcasına kustu. Kısrak burnundan soludu, hareketlendi, kızı yere devirdi, kusmuğun içinden sürükledi.

"Ne bön bön bakıyorsun öyle, odun kafalı?" diye sordu delikanlılardan biri dili dolanarak. "Hoşuna mı gitti?"

Geralt, diye mırıldandı Dandelion atından inerken "Yal varırım bir delilik yapma."

"Korkma. Yapmam."

600

Atlarını merdivenin karşı tarafındaki direğe bağladılar. Delikanlılar onlarla ilgilenmiyordu artık; bütün dikkatlerini yoldan çocuğuyla gelen bir kadına hakaret edip tükürmeye vermişlerdi. Dandelion, Witcher'a bir bakış atü. Gördükleri hoşuna gitmemişti.

Hana ayak basar basmaz gözüne ilk batan AŞÇI ARANIYOR yazısı oldu. Gözü sonra bir tahtanın üzerine tutturulmuş büyük bir resme takıldı. Resimde elinde üzerinden kan damlayan balta tutan bir canavar vardı. Tablonun altında şöyle bir yazı yer alıyordu: CÜCE- SİNSİ HAİN.

Dandelion, kaygılarında haklıydı. Hanın zil zuma olmuş birkaç adam ve iki sıska hayat kadını dışındaki bütün müşterileri zımbalı yelekler giymiş, sırtlan kılıçlı "haşanlar"dı. Kadınlı erkekli sekiz kişiydiler ama on sekiz kişilik gürültü kopanyorlardı. Bağırtılanyla ve küfürleriyle birbirlerini bastinyorlardı.

"Sizi tanıdım ve kim olduğunuzu biliyorum beyler," dedi hancı, Dandelion ve Geralt'ı görür görmez. "Size ulaştirmam gereken bir haber var. Elm'e, 'Wirsing'in Yeri' hanına gitmeniz gerekiyor."

"Aa." Dandelion'un keyfî bir anda yerine geldi. "Çok iyi…"

"İnsanlar nelere iyi diyor." Hancı yine bir kupayı önlüğüyle kurulamaya koyuldu. "Mekânımı beğenmediyseniz kendiniz bilirsiniz. Ama şunu bilin ki Elm, cüce bölgesidir. Orada insansılar yaşar."

"Ne var bunda?" Geralt gözlerini kısarak bakti.

"Eh, sizin için fark etmiyor tabii." Hancı omuz silkti. "Haberi getiren bir cüceydi çünkü. Onlarla görüşüyorsunuz belli ki ama sizin bileceğiniz iş. Kimlerle beraber olduğunuz sizi ilgilendirir."

"Biz beraber olduğumuz kişiler konusunda pek seçici sayılmayız," dedi Dandelion, masada böğürüp didişen siyah deri ceketli, sivilceli alınlanna alınlık takmış adamları başıyla işaret ederek. "Ama sunlar gibisi örneğin hiç hoşumuza gitmez.

Hancı, sildiği kupayı elinden bırakıp İkiliyi çirkin bakışlarla süzdü. "Anlayışlı olmak gerekir," dedi ders verir bir edayla. "Gençler yaşamın tadını çıkaracak. Hatta çıkarmaları şart. Savaş çok hırpaladı hepsini. Babalan savaşta öldü…"

“Anneleri de başkalannın altına yattı,” diye cümleyi buz gibi sesle tamamladı Geralt. “Anlıyorum ve anlayış gösteriyorum. En azından göstermeye çalışıyorum. Gidelim Dandelion.”

“De hadi gidin, lütfen,” dedi hancı kaba bir ifadeyle. “Ama sizi uyarmadım diye yakınmayın sonra. Günümüzde bir cüce meyhanesinde kolayca yüzü gözü şişer insanın. Eğer başınıza bir şey gelirse.”

“Ne gelirse?”

“Ne bileyim ben? Hem bana ne.”

“Gidelim Geralt,” diye ısrar etti Dandelion. Göz ucuyla da savaşın hırpaladığı gençliğin yan şuurlu ve fisstecfiten parlayan gözlerle kendilerini izlediğini gördü.

“Görüşmek üzere hana. Kim bilir, belki günün birinde dükkânına yeniden geliriz. Ancak girişteki yazı kaldırıldıktan sonra.”

“Hangi yazı beylerin hoşuna gitmedi acaba?” Hancı, alnını buruşturdu ve dalaşa hazır bir edayla ellerini beline koydu. “Ha? Cüceyle ilgili olan mı?”

“Hayır, aşçıyla ilgili olan.”

Gençlerden üçü masadan kalktı, hafifçe sendeleyerek ilerledi. Yollarını kesmeye niyedendikleri açıkça ortadaydı. Siyah cekedi bir kız, iki oğlan. Sırtlarında kılıçlan.

Geralt, adımlannı yavaşlatmadan ve yüzünde umursamaz bir ifadeyle yürümeye devam etti.

Ödlek gençler son anda kenara çekilip geriledi. Dandelion, bira ve ter kokusu almakla kalmadı, korktuklarını da hissetti.

“Bu işlere alışacaksın,” dedi Geralt dışarı çıktıklarında. “Uyum sağlayacaksın.”

“Kolay olmuyor.”

“Gerekçe değil bu. Gerekçe değil Dandelion.”

Hava sıcak, boğucu ve yapış yapıştı.

Siyah ceketli iki delikanlı, hanın önündeki teknede kızın yüzünü yıkamasına yardımcı oluyordu. Kız suları püskürtüyor ve dili dolaşarak kendini daha iyi hissettiğini, kafayı bulmak istediğini söylüyordu. Pazar yerine gidip oyalanmak için tezgâhları devireceğini ama öncesinde kafayı iyice bulmak istediğini anlatıyordu.

Kızın adı Nadia Esposito idi. Bu ad, yıllıklara ve tarihe geçecekti.

Ama Geralt ve Dandelion bunu henüz bilemezlerdi. Kız da bilemezdi.

Rivya sokakları oldukça canlıydı; duruma bakılırsa yerlileri ve dışarıdan gelenleri en çok zorlayan konu, ticaretti. Herkes her şeyin ticaretini yapıyor, elindekini daha değerli başka bir malla takas etmeye çalışıyordu. Her yerden bağrış çığrışlar yükseliyordu: mallar göklere çıkarılıyor, ölesiye pazarlık ediliyor, herkes birbirine yalan söylüyordu. Yüksek sesle sahtekârlık, hırsızlık, dolandırıcılık yapılıyor, ticaretle hiçbir ilgisi olmayan çeşitli suçlar işleniyordu.

Geralt ve Dandelion Elm’e ulaşana kadar onlara sunulmadık mallar, yapılmadık cazip teklifler kalmamıştı. Usturlap, teneke trompet, Frangipani Ailesi’nin armasını taşıyan yemek takımı, bakır ocağı hisse senetleri, içi sülük dolu bir kavanoz, Sözüm Ona Mucize ya da Medusa Kafası adlı eski bir kitap, gelincik desenli uzun bir ceket, cinsel gücü artıran bir iksir ve daha neler neler.

Siyah sakallı bir cüce, tombak çerçeve içine oturtulmuş adi bir aynayı onlara zorla satmaya çalışıp bunun Cambuscan’ın sihirli aynası olduğunu savunduğu sırada, bilerek atılmış bir taş, malının tam ortasına isabet etti.

“Pis uyanık!” diye bağırdı eli yüz kir içinde bir sokak çocuğu kaçarken. “İnsansı! Sakallı keçi!”

“İşkemben çürüsün, insan hergelesi!” diye kükredi cüce. “Bağırsağın çürüyüp kıçından aksın!”

Asık yüzlü halk onları izliyordu.

Elm Mahallesi gölün kıyısında, gürgen, salkımsöğüt ve karaağaçlarla dolu bir koyun tam ortasındaydı. Nispeten sakin ve sessiz bir yerdi, mal satın alanlar ya da mallarını satmaya çalışanlar yoktu. Kentin boğucu havasından ve bezdirici sineklerden sonra gölden esen meltem çok ferahlatıcıydı.

“Wirsing’in Yeri” lokantasını bulmak için çok uğraşmadılar. Karşılaştıkları ilk kişi yolu hemen gösterdi onlara.

Burçaklarla ve yabani güllerle sarılı verandanın merdiveninde, yemyeşil ketenciklerle ve kırlangıç yuvalarıyla örtülü saçağın altında sakallı iki cüce oturuyordu; bira bardaklarını göbeklerine dayamışlar, arada sırada birer yudum alıyorlardı.

“Geralt ve Dandelion,” dedi cücelerden biri ve kibarca geğirdi.

“Çok beklettiniz haylazlar.”

Geralt atından indi. “Selam Yarpen Zigrin. Seni gördüğüme memnun oldum Zoltan Chivay.”

Yoğun bir şekilde kızartma, sarımsak, baharat ve ne olduğu anlaşılamayan çok hoş bir şey daha kokan lokantada onlardan başka müşteri yoktu. Göl manzaralı büyük bir masada oturuyorlardı. Göl kurşun çerçeveli, hafif renkli camların ardında gizemli, olağanüstü ve romantik bir görünümdeydi.

“Ciri nerede?” diye sordu Yarpen Zigrin lafı dolandırmadan. “Yoksa…”

“Hayır,” diye sözünü kesti Geralt hemen. “Buraya gelecekler. Fazla sürmez. Ee, sakallı kahramanlar… anlatın bakalım, sizde ne var ne yok?”

“Söylememiş miydim?” dedi Yarpen Zigrin sitemle. “Söylememiş miydim, Zoltan? Dünyanın öbür ucundan geliyor, dedikodulara bakılırsa kan içinde yüzmüş, ejderhalar öldürmüş, krallıklar devirmiş. Kalkmış şimdi bize, ne var ne yok, diye soruyor. Tipik Witcher işte.”

“Bu mis gibi koku nereden geliyor?” diye sordu Dandelion burnunu çekerek.

“Öğle yemeğinden,” dedi Yarpen Zigrin. “Etten. Eti nereden bulduk diye sorsana Dandelion.”

“Sormayacağım. Fıkrayı biliyorum.”

“İnatçılık etme.”

“Eti nereden buldunuz?”

“Kendi sürünerek geldi.”

“Şimdi şakayı bırakalım.” Yarpen Zigrin gülmekten yaşaran gözlerini sildi, oysa fıkra sıradandı. “Bütün savaşlardan sonra olduğu gibi yemek işi sıkıntılı. Et bulunmuyor, tavuk eti bile yok, balık zaten zor. Un, patates, bakliyat da öyle. Çiftlikler yandı, dükkânlar talan edildi, balık havuzlarının sulan boşaltıldı, tarlalar harap edildi…”

“Ticaret durdu,” diye ekledi Zoltan. “Ülkeye mal girmiyor. Yalnızca tefeciler ve takas yapanlar çalışıyor. Pazar yerini gördünüz mü? Bir tarafta yoksullar ellerinde son kalanlan satarken ya da takas ederken, diğer tarafta vurguncular servet kazanıyor.”

“Bunlara bir de bereketsiz mahsul eklenince, insanlar bu kış açlıktan ölmeye başlayacak.”

“Durum o kadar kötü mü?”

“Güneyden geldiyseniz köylerden ve yerleşim yerlerinden geçmişsinizdir. Kaç yerde köpek havlaması duyabildiğinizi bir anımsayın.”

“Lanet olsun.” Dandelion, elini başına vurdu. “Biliyordum… Bunun doğal olmadığını söylemiştim sana Geralt! Bir şey eksikti çünkü! Hıh! Şimdi anlıyorum! Köpek sesi yoktu! Hiçbir yerde…”

Ansızın durdu, sarımsak ve baharat kokan mutfağa baktı ve gözlerinde korku belirdi.

“Korkma,” dedi Yarpen. “Bizim etimiz havlayan, miyavlayan ya da aman dileyen cinsten değil. Bizim etimiz çok farklı. Kralların ağzına layık!”

“Söyle artık cüce!”

“Mektubunuzu aldıktan ve Rivya’da görüşeceğimizi anladıktan sonra, Zoltan’la birlikte size ne ikram edebileceğimize dair kafa yormaya başladık. Düşündük taşındık, kılı kırk yardık. Düşünürken çişimiz geldi, biz de en yakın gürgen ormanına girdik. Bir baktık ki orman bağ salyangozu kaynıyor. Gidip bir çuval getirdik ve o tatlı omurgasız hayvanlan topladık, çuval dolana kadar.”

Zoltan Chivay. “Çoğu kaçtı. Çünkü biz biraz sarhoştuk, onlar da çok hızlı.”

Cüceler bu eski fıkraya yine gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü.

“Wirsing,” dedi Yarpen, ocağın başında çalışan lokantacıyı göstererek, “salyangoz pişirmeyi iyi bilir. Aklınızda bulunsun uğraştıncı bir iştir bu ama o da becerikli bir aşçıdır. Kami yaşarken Maribor’da işlettiği lokantanın öyle muazzam mutfağı vardı ki kral bile misafirlerini orada ağırlardı. Birazdan gömülürüz yemeğe, hazırlanın!”

Zoltan başını salladı. “Öncesinde, buradaki gölün derin sularında oltaya takılan alabalık fümesinden tadacağız. Buradaki mahzenin derinlerinden çıkmış şaraptan içeceğiz aynca.”

“Bir de anlatacaksınız beyler,” diye anımsattı Yarpen, kadehleri doldururken. “Hikâyenizi!”

Alabalık hâlâ ılıktı, yağlıydı, gürgen talaşı dumanı kokuyordu. Şarap, dişleri sızlatacak kadar soğuktu.

Önce Dandelion anlatmaya başladı; süslü, akıcı, renkli bir dille hikâyeleri öylesine yaratıcı nakışlarla donatıyordu ki âdeta ana konu gözden kaçıyordu. Sonra Witcher anlatmaya başladı. Dosdoğru gerçeği anlatıyordu, gelgelelim sözleri öylesine kuru, cansız ve renksizdi ki Dandelion dayanamayıp söze karışıyor ama tabii cücelerden azan işitiyordu.

Derken hikâye bitti ve derin bir sessizlik oldu.

“Milva’ya, okçumuza içelim!” Zoltan Chivay hafifçe öksürüp kadehini kaldırdı. “Nilfgaardlıya. Eczacı, kulübesinde yolculara adamotu sunan Regis’e. Hiç tanışamadığım Angouleme’e. Toprağın altında huzur bulsun hepsi. Bu dünyada eksik olan her şeyleri öteki dünyada üzerlerine yağsın. Adlan şarkılarda ve öykülerde sonsuza kadar yaşasın. İçelim.”

İçelim, diye düşündü Witcher.

Wirsing saçları kırlaşmış, solgun benizli ve zayıf bir adamdı, klişeleşmiş lokantacı ve aşçıbaşı görüntüsüne hiç uymuyordu. Masaya, mis gibi kokan francala dolu bir sepet, ardından da koca bir tahta tabakta turp yaprakları üzerine dizilmiş, sarımsaklı zeytinyağı gezdirilmiş salyangozları bıraktı. Dandelion,

Yarpen Zigrin, sıkkın bir ifadeyle elini salladı ama Witcher’in vazgeçmeyeceğini biliyordu.

“Bende,” dedi, bir salyangoz kabuğunu emerken, “aslında bir yenilik yok. Biraz savaş, biraz siyaset çünkü beni Unterberg kaymakamlığına seçtiler. Siyasette kariyer yapacağım çünkü diğer bütün işlerde rekabet çok fazla. Siyasette ahmaklar, rüşvet yiyenler ve hırsızlar sürekli birbirlerinin ayağına basıyor. Bunların arasından sivrilmek kolay.”

“Benimse,” dedi Zoltan Chivay, penseye sıkıştırdığı salyangozla uğraşırken, “siyasetle işim olmaz. Figgis Merluzzo ve Munro Bruys’la birlikte bir buharlı silindir atölyesi kuracağım. Figgis ve Bruys’ı anımsadın mı, Witcher?”

“Sadece onları da değil.”

“Yazon Varda, Yaruga kıyısında şehit oldu,” dedi Zoltan.

“Çok yazık, son çatışmalardan birinde hem de.”

“Vah vah. Percival Schuttenbach peki?”

“Gnom mu? Aaa, o çok iyi. Kurnaz tilki savaşa katılmak istemedi, yürürlükten kalkmış bilmem hangi gnom yasasına dayanarak dininin

savaşmayı yasakladığına kendini inandırdı. Bütün tanrıların ve tanrıçaların tapınaklarını bir tabak salamura ringa balığına feda edeceğini herkes bildiği halde bu numarası tuttu. Şimdi Novigrad'da bir kuyum atölyesi var. Benden papağanım Mareşal Duda'yı satın aldı ve kuşa, 'Pırrrlanta, Pırrrlanta,' diye seslenmeyi öğreterek canlı reklam yaptı. İnanmayacaksın ama işe yarıyor. Gnom, müşterilerden başını kaldıramıyor, yığınla işi ve ağzına kadar dolu kasası var şu an. Novigrad böyle bir yer işte! Para sokaktadır. Bu yüzden biz de atölyemizi Novigrad'da kuracağız."

"Millet kapma bok sürecek," dedi Yarpen. "Camlarım indirecekler. Arkandan götten bacak diye bağıracaklar. Savaşa katılmış, onlar için savaşmış olman hiçbir işe yaramayacak. Novigrad'da parya olacaksın."

"Bir şey olmaz," dedi Zoltan neşeyle. "Mahakam'da rekabet çok fazla. Ayrıca çok siyasetçi var. İçelim çocuklar. Caleb Stratton'a. Yazon Varda'ya."

"Regan Dahlberg'e," diye ekledi Yarpen üzgün bir ifadeyle.

Geralt hemen ona döndü. "Regan da mı?"

"Evet. Mayena'da. Geriye yalnızca ihtiyar Bayan Dahlberg kaldı. Of yeter artık, kafaları bulalım! Şu salyangozları da bitirelim artık, Wirsing ikinci tabağı getiriyor!"

Cüceler kemerlerini bollaştırmış, Dandelion'ın saray aşkının nasıl darağacında son bulduğunu anlatan Geralt'ı dinliyordu. Şair, hikâyeden alındıysa da yorum yapmak istemedi. Yarpen ve Zoltan gülmekten kırılıyordu.

"Tabii, tabii," dedi sonra Yarpen Zigrin sırıtarak. "Nasıldı şu şarkı: Çelikleri, demirleri bükersin ama yine de kadınlara yenilirsin. Bu masada bugün bu sözün birkaç örneği toplandı. Bunlardan biri Zoltan Chivay. Başından geçen son olayları anlatırken evleneceğini söylemeyi unuttu. Yatanda, eylülde. Müstakbel eşinin adı Eudora Brekekeks."

"Breckenriggs!" diye araya girdi Zoltan alnını buruşturarak. "Telaffuzunu düzeltmekten artık bıktım Zigrin. Aklım başına topla çünkü ben bir şeyden

bıkarsam pek sevimli olmam!”

“Düğün nerede yapılacak? Tam olarak ne zaman?” diye araya girdi Dandelion. “Soruyorum çünkü uğrarız belki. Tabii davet edersen.”

“Nerede yapılacak ya da yapılacak mı belli değil henüz,” diye kekeledi Zoltan, kafası karışık bir halde. “Yarpen aceleci davranıyor. Evet, Eudora’yla birbirimize bir söz verdik ama şu boktan dönemde neler olacağım kim bilir?”

“Kadınların mutlak kudretinin ikinci örneği ise Witcher Rivyalı Geralt’tır,” diye devam etti Yarpen Zigrin.

Geralt, elindeki salyangozla meşgulmüş gibi yaptı.

Yarpen homurdandı. “Mucize eseri Ciri’sini bulduktan sonra,” diye devam etti, “kızın atına binip gitmesine, yeni bir ayrılığa onay verdi. Burada az önce söylendiği gibi boktan dönemlerden geçtiğimiz halde kızı yemden yalnız bıraktı. Mevzubahis Witcher, bütün bunları Vengerbergli Yennefer olarak bilinen kadım öyle istediği için yaptı. Bu yaptığının mevzubahis Witcher’a bir yaran olsaydı bari! Yok tabii. Kral Dezmod oturağın içine ihtiyacım giderdikten sonra şöyle demişti bir gün: ‘Bunu kavramaya aklın gücü yetmez.’”

Geralt en sevimli gülümsemesiyle kadehini kaldınp, “Sarhoş olmayı ve konuyu değiştirmeyi öneriyorum,” dedi.

“İşte böyle,” dediler Dandelion ve Zoltan bir ağızdan.

Wirsing, üçüncü ardından da dördüncü salyangoz tabağını masaya getirdi. Tabii ekmeği ve şarabı da unutmamıştı. Masadakiler açlığı çoktan unutmuştu; karınları doyunca da kadehler daha çok kalkmaya, sohbete felsefe karışmaya başlamıştı.

“Yenmeye çalıştığım kötülük,” dedi Witcher, “kaosun düzeni bozmaya yönelik eylemlerinin belirtisiydi. Kötülüğün büyüdüğü yerde düzen hüküm süremez. Düzenin inşa ettiği her şey çöker, varlığını sürdüremez, öğretinin

ışığı, umudun alevi ve sıcaklığın kıvılcımı parlamak yerine söner. Karanlık olur. Karanlıktaysa dişler, pençeler ve kan olur.”

Yarpen Zigrin, salyangozlardan süzülen yağa bulanmış sakalını sıvazladı. “Çok güzel söyledin Witcher,” dedi. “Ama genç Cerro’nun ilk buluşmalarında Kral Vridank’a söylediği gibi: ‘Güzel bir şey ama pratikte kullanımı mümkün mü?’”

“Witcher’lann varlık amaçlan ve yaşam biçimleri sarsılmaya başladı,” dedi Witcher ciddi bir ifadeyle, “çünkü iyi ve kötü arasındaki savaş artık başka bir savaş meydanında ve bambaşka bir yöntemle yapılıyor. Kötülük, kaotik olmayı bıraktı. Kötülük artık bir witcher’in karşı koyması gereken kör ve azılı bir güç değil. Kaldı ki witcherlar da mutant ve kötülük kadar öldürücü ve kaotik. Kötülük bugün yasalara uyuyor çünkü yasalar onun hizmetinde. Kötülük artık banş antlaşmalanyla hareket ediyor çünkü bu antlaşmalar yapılırken kötünün de çıkan düşünülüyor.”

“Güneye sürülen göçmenleri görmüş,” dedi Zoltan Chivay.

“Üstelik yalnızca onları değil,” dedi Dandelion ciddi bir ifadeyle. “Yalnızca onları değil.”

“Ne yapalım yani?” Yarpen Zigrin rahat bir oturma pozisyonuna geçip ellerini kamının üstünde kavuşturdu. “Herkes bir şeyler gördü. Herkes fena oldu, herkesin bir süre iştahı kapandı. Ya da uykusu kaçtı. Oluyor bunlar. Eskiden de olurdu, bundan sonra da olacak. Bu salyangoz kabuklanndan daha fazla felsefe çıkmaz.

Başka yok çünkü. Sana uymayan, ters gelen nedir Witcher? Dünyanın tabi olduğu değişimler mi? Gelişmeler mi? İlerleme mi?”

“Olabilir.”

Yarpen uzun süre susup Witcher’i gür kaşlarının altından süzdü.

“İlerleme, bir domuz sürüsü gibidir,” dedi sonra. “İlerlemeyi böyle görüp böyle değerlendirmek gerekir. Çiftlikte dolaşan bir domuz sürüsü. Bu domuzların varlığından kaynaklanan çeşitli faydalar var. Pastırma, sosis,

içyağı, haşlama. Kısacası, yarar! Her yer bok içinde kaldı diye suratını ekşitmek olmaz.”

Hepsi bir süre susup ciddi meseleleri düşündü.

“Haydi içelim,” dedi sonunda Dandelion.

İtiraz eden olmadı.

“İlerleme,” dedi Yarpen Zigrin sessizliğin içine, “uzun vadede karanlığı aydınlatır. Karanlık yerini aydınlığa bırakır ama hemen olmaz bu. Hele mücadelesiz asla.”

Bakışlarım pencereye çeviren Geralt için için gülümsedi. “Sözünü ettiğin karanlık, maddi değil zihinsel. Böyle bir şeyle mücadele edebilmek için bambaşka witcherlann yetişmesi gerekiyor. Bunun zamanı geldi de geçiyor.”

“Farklı bir eğitim alman için mi? Bunu mu söylemek istiyorsun?”

“Kesinlikle hayır. Witcher’lik beni artık ilgilendirmiyor. Emekli olacağım.”

“Hadi canım!”

“Çok ciddiyim. Witcher’lik mesleği benim için bitmiştir.”

Bastıran uzun sessizlik masanın altında öfkeyle birbirlerini ısırıp tırmalayan kedilerin miyavlamasıyla bozuldu. Kedilere özgü bir tarzla, can yakmadan eğlenemiyorlardı.

“Witcher’lik mesleğini bırakmış,” diye tekrarladı Yarpen Zigrin sözcükleri yayarak. “Hah! Kral Dezmod’un oyunda hile yaparken yakalandığında dediği gibi, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama akla en kötüsü geliyor tabii. Dandelion sen onunla yollardaydın, birlikte çok zaman geçirdiniz. Başka paranoya belirtileri de gösteriyor mu?”

“Tamam, tamam.” Geralt’ın yüzünde taş gibi bir ifade belirmişti. “Konuklan bir davette ansızın moranp teker teker ölmeye başladıklannda,

Kral Dezmod’un dediği gibi: şaka bir yana. Ben söyleyeceğimi söyledim. Şimdi işimize bakalım.”

Kılıcım sandalyenin arkasından aldı. “Bu senin sihilFm. Zoltan Chivay. Minnetle ve önünde eğilerek iade ediyorum. Bana çok hizmet etti. Yardım etti. Canımı kurtardı ve can aldı.”

“Witcher,” dedi cüce ellerim karşı koyarcasına kaldırarak. “Kılıç şenindir. Sana ödünç vermemiş, armağan etmiştim. Armağan…”

“Sus, Chivay. Sana iade ediyorum. Artık ihtiyacım kalmadı.”

“Kim demiş,” dedi Yarpen Zigrin. “Dandelion, doldur şunun kadehini. Madende başına bir kazma düştükten sonra yaşlı Schrader’in konuştuğu gibi konuşuyor. Geralt, esaslı bir karakterinin ve yüce bir ruhunun olduğunu biliyorum ama rica ederim zırvalama çünkü gördüğün üzere seyirciler arasında ne Yennefer ne de şu büyücü metreslerinden biri oturuyor. Sadece bizler, eski kurtlar varız. Eski kurtlara da yok kılıca artık ihtiyaç yokmuş, yok witcherlar gereksizmiş, dünya berbatmış gibi masallar anlatma. Sen Witcher’sin ve öyle de kalacaksın.”

“Hayır, kalmayacağım,” diye itiraz etti Geralt sakin bir sesle. “Siz eski kurtlar mudaka şaşıracaksınız ama boşa kürek çekmenin aptalca olduğuna karar verdim. Canını birinin uğruna tehlikeye atmanın da. Hatta bu biri karşılığında para verse bile. Bunun varoluş felsefesiyle hiçbir ilgisi yok. İnanmayacaksınız ama birdenbire canımın kıymedi olduğunu fark ettim ve birini savunmak için bunu riske atmanın aptalca olduğunu anladım.”

“Farkındayım,” dedi Dandelion başım sallayarak. “Bir yandan akıllıca bir karar ama öte yandan…”

“Öte yandan diye bir şey yok.”

“Bu kararının Yennefer ve Ciri’yle bir ilgisi var mı?” diye sordu Yarpen.

“Hem de çok.”

“Şimdi anlaşıldı.” Cüce iç geçirdi. “Ekmeğini kılıçtan kazanan biri olarak kamım nasıl doyurmayı, nasıl geçinmeyi düşündüğünü bilemem tabii. Sen ne dersen de ama seni lahana çiftçisi olarak asla düşünemiyorum. Ne olursa olsun seçimine saygı göstermeliyiz. Meyhaneci, bakar mısın? Bu kılıç bir Mahakam sikil? i, ünlü demirci Rhundurin’in elinden çıkma. Armağan etmiştim. Armağan ettiğim kişi artık istemiyor, armağan eden ise asla geri alamaz. O halde al senin olsun, ocağın üstüne as. Meyhanenin adını da ‘Witcher’in Kılıcı’ olarak değiştir. Kış akşamlan burada hazine ve canavar hikâyeleri anlatılsın, kanlı savaşlardan, şiddetli çarpışmalardan, ölümden söz edilsin. Büyük aşklardan, sarsılmaz dosduklardan, yiğitlikten ve şereften… Bu kılıç dinleyenleri kenetlesin, hikâye anlatanlara esin olsun. Şimdi beyler, doldurun kadehimi. Sonra konuşmaya devam edeceğim, derin gerçeklerden, varoluşsal felsefeden ve nicesinden söz edeceğim.”

Şarap sessizce, vakur bir edayla kadehlere dolduruldu. Herkes birbirinin gözlerinin içine, tabii ki vakur bir edayla, bakarak içti. Yarpen Zigrin hafifçe öksürdü, gözlerini masada oturanların üzerinde gezdirdi ve herkesin yeterince dikkatli ve vakur olup olmadığını ölçtü.

“İlerleme,” dedi yapmacık bir ciddiyetle, “karanlığı ortadan kaldıracak çünkü bunun için var. Afedersiniz, götün sıçmak için olması gibi. Ortalık gitgide aydınlanacak, karanlıktan ve içinde barındırdığı kötülükten daha az korkar olacağız. Hatta o karanlığın içinde pusuya yatmış bir şey olduğuna artık inanmadığımız günler gelecek. Bu korkulara gülüp geçeceğiz! Çocuksu bulacağız. Utanacağız o duygularımızdan! Ancak karanlık her zaman, gerçekten her zaman varlığım sürdürecek. Daima karanlığın içinde kötülük olacak, karanlığın içinde diş, pençe, cinayet ve kan olacak. Ve witcherlara her zaman ihtiyaç olacak.”

Konuşmadan dalgın dalgın oturuyorlardı, kendi düşüncelerine öylesine dalmışlardı ki kentin gürültüsünün ansızın arttığı, öfkeli ve hain bir gürültüye dönüştüğü, kızgın eşekarılarının vızıltısı gibi gitgide kabardığı dikkatlerinden kaçmıştı.

Sessiz ve bomboş kordon boyunda bir iki derken üç silüetin hızlıca geçtiğini fark edemediler.

Kentte velvele başladığı an, “Wirsing’in Yeri” lokantasının kapısı tekmeyle açıldı ve içeriye yüzü kıpkırmızı kesilmiş, soluk almak için savaşan genç bir cüce daldı.

“Ne var?” Yerpin Zigrin başını kaldırdı.

Hâlâ soluk almakta güçlük çeken cüce, eliyle kent merkezini işaret etti. Bakışları deliceydi.

“önce derin bir soluk al,” dedi Zoltan Chivay, “sonra da ne olduğunu anlat.”

Sonraları anlatıldığına göre Rivya’da yaşanan trajik olaylar tamamen rastlantıydı. Birden gelişen bir tepkiydi, ani ve önceden kestirilemeyen haklı bir öfke patlamasıydı. İnsanlar, cüceler ve elfler arasındaki karşılıklı düşmanlığın bir sonucuydu. Saldırıyı başlatanların insanlar değil cüceler olduğu söyleniyordu. Saldırganlık o cepheden çıkmıştı. Bir cüce bakkal, savaşta kimsesiz kalmış genç soylu Nadia Esposito’ya hakaret etmişti, şiddet uygulamıştı ama soylu kızın arkadaşları onu savunmuştu, bunun üzerine cüce kendi adamlarını toplamıştı. Önce bir itişip kakışma olmuştu, sonra kavga başlamış ve bir anda bütün pazar yerine yayılmıştı. Kavga, katliama dönüşmüş ve insanlar, kentin ve Elm’in insansılarının yaşadığı dış mahallelerine saldırmıştı. Pazar yerinde başlayıp büyücülerin müdahalesine kadar süren bir saat gibi kısa bir süre içinde yüz seksen dört kişi öldürülmüştü, bunların yarısı kadın ve çocuktu.

Olayların bu versiyonunu Oxenfurtlu Profesör Emmerich Gottschalk da kitabına yazmıştı.

Ama başka sesler de vardı. Pazar yerindeki olaylar başladıktan birkaç dakika sonra sokakta arabalar belirdiğine, içinden silahlı adamlar indiğine göre bu işin rastlantısallığı neredeydi? Neresi hazırlıksızdı bu çatışmanın? Katliam sırasında en çok göz önünde olanlar yani ayaktakunının başmı çekenler, olaylardan birkaç gün önce Rivya’ya kim bilir nerelerden gelmiş kimsenin tanımadığı insanlar olduğuna göre, bu öfkenin neresi haklı ve aniydi? Bu kişiler olaylardan sonra nereye kaybolmuştu? Ordu müdahale etmekte neden gecikmişti? Baştan beri neden gevşek davranmıştı?

Başka bilim insanları ise, Rivya'daki olayların bir Nilfgaard provokasyonu olduğunu savunuyordu. Buna karşın bütün bunların cücelerin elflerle birleşerek hazırladığı bir komplo olduğuna inananlar da vardı. İnsanları kötü göstermek için kendi kendilerini öldürmüşlerdi.

Bilim insanlarının gür çıkan seslerinin arasında genç ve sıra dışı bir öğretmenin başka bir tezi vardı. Birileri onu susturana kadar Rivya'da gizli komploların söz konusu olmadığını, orada yaşayan insanların sıradan ve yaygın olan yapısının, yani cehaletin, yabancı düşmanlığının, acımasız kabalığının ve hayvansı yapısının bu olaylara yol açtığını savundu.

Derken herkesin bıkması üzerine mesele artık konuşulmaz oldu.

Kalabalığın gitgide yaklaşan naralarından huzursuz olan Witcher, "Doğru mahzene!" dedi. "Cüceler doğru mahzene! Ahmakça kahramanlık yapmaya girişmeyin!"

"Witcher," dedi Zoltan, baltasının sapını kavrarken. "Yapamam. .. Orada kardeşlerim ölüyor."

"Mahzene. Eudora Brekekeks'i düşün. Düğünden önce dul kalmasını mı istiyorsun?"

Gerekçe işe yaramıştı. Cüceler mahzene indi. Geralt ve Dandelion, mahzen kapısının üstüne saman döktü. Wirsing'in her zaman solgun olan yüzü, şimdi bembeyaz, kireç gibiydi.

"Maribor'da bir kıyıma tanık olmuştum," dedi, dehşetle mahzenin kapısına bakarak. "Onlan orada bulurlarsa…"

"Mutfağa git."

Dandelion'ın da beti benzi atmıştı. Tabii Geralt şaşırmadı buna.

Az öncesine kadar anlaşılmaz bağırtılar şimdi anlaşılır olmuştu. Öyle ki duyunca ikisinin de tüyleri diken diken oldu.

"Geralt," dedi şair. "Ben biraz elflere benziyorum."

“Sersem sersem konuşma.”

Çatılann üstünden dumanlar yükselmeye başlamıştı. Dar bir sokaktan kadınlı erkekli cüceler koşarak geliyordu, kaçıyorlardı.

İçlerinden ikisi göle atladı, sulan kabarta kabarta yüzmeye başladı. Dümdüz, gölün ortasına doğru yüzüyorlardı. Kaçanlann kalanı dağıldı. Birkaçı lokantaya doğru saptı.

Sokaktan bir grup hücum etti. Cücelerden hızlıydılar. Bu kovalamacada öldürme şevki galip gelmişti.

Öldürülenlerin çığlıklan kulaklarda çınlıyor, lokantanın renkli küçük camlannı şangırdatıyordu. Geralt ellerinin titremeye başladığını hissetti.

Cücelerden biri paramparça olmuştu. Yerde yüzükoyun yatan bir diğeri birkaç saniye içinde şekilsiz kanlı bir küdeye dönmüştü. Bir kadın gübre yabasıyla delik deşik ediliyordu, son âna kadar koruduğu çocuğunu ise topuklarıyla eziyor tekmelerle öldürmeye çalışıyorlardı.

İkisi kadın biri cüce üç kişi lokantaya doğru kaçarken öfkeli kalabalık bağıra çağıra onları kovalıyordu.

Geralt, derin bir soluk aldı ve ayağa kalktı. Mahakam’da yapılmış, ünlü Rhundurin’in elinden çıkmış sihillı, kılıcım Dandelion’m ve Wirsing’in dehşet dolu bakışları arasında asılı durduğu ocağın üstünden aldı.

“Geralt…” diye inledi şair yürek parçalarcasına.

“Peki,” dedi Witcher kapıya doğru ilerlerken. “Ama bu son! Son olmazsa başıma her türlü bela gelsin!”

Verandaya çıktı, aşağıya adarken duvarcı önlüğü giymiş, elindeki malayı bir kadının kafasına indirmeye hazırlanan bir serserinin gövdesini tek bir darbeyle yardı. Bir başkasının, bir kadının saçlarının arasına doladığı elini kesti. Yere yuvarlanmış bir cüceyi tekmeleyen iki serseriyi çapraz vuruşlarla yere serdi.

Sonra kalabalığın arasına daldı. Yanm dönüşlerle fırtına gibi esti. Bilinçli olarak geniş açılı, düzensiz darbeler indiriyordu. Bu vuruşların daha kanlı ve ürkütücü olduğunu biliyordu ama öldürmek istemiyordu. Niyeti saldırganlan adamakıllı yaralamaktı.

“Elf! Bir elf!” diye çılgınca bağırdı kalabalığın içinden biri. “Öldürün elfî!”

İşte şimdi abartıyorsunuz, diye düşündü Geralt; Dandelion belki ama ben elflere hiç benzemem.

Bağıranı buldu; askerdi herhalde çünkü üzerinde bir göğüs zırhı, ayaklarında uzun konçlu çizmeler vardı. Kalabalığın içine yılan gibi sokuldu. Asker iki eliyle tuttuğu mızrağıyla kendini savundu. Geralt darbesini mızrağın sapına doğru indirip askerin parmaklarını doğradı. Havada döndü, hız aldı ve indirdiği darbeyle kulakları sağır eden çığlıklara ve kanların fıskiye gibi fışkırmasına yol açtı.

“Yalvarırım bağışla,” perişan durumda, deli bakışlı bir delikanlı dizlerinin üstüne çöktü. “Acı bana!”

Geralt ona acıdı, elini de kılıcını da durdurdu, vurmak için planladığı süreyi dönmek için kullandı ama göz ucuyla, perişan durumdaki adamın ayağa fırladığım ve elinde ne tuttuğunu gördü. Ters yöne kaçmak için dönüşünü yanda kesti ama kalabalığın içinde sıkıştı kaldı. Bir salise için kalabalığın içinde sıkışıp kaldı.

Üzerine doğru uçan üç dişli gübre yabasına bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Devasa ocağın ateşi sönmüş, hol kapkaranlık olmuştu. Dağlardan esen rüzgâr duvardaki yarıkların arasından uğultuyla giriyor, witcherlarin yurdu Kaer Morhen’in hava ve su geçiren panjurlarından binaya sızıyordu.

“Lanet olsun!” Eskel daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı, dolabı açtı. “Martı mı, votka mı?”

Coen ve Geralt bir ağızdan, “Votka,” dediler.

“Elbette,” dedi gölgede gizlenmiş olan Vesemir. “Elbette, haklısınız tabii! Budalalığınızı ucuz içkiyle unutacaksınız. Lanet olası budalalar!”

“Kazaydı…” diye kekeledi Lambert. “Sim aşmıştı aslında…” “Kapa çeneni sersem! Sesini duymak istemiyorum. Eğer kızın başına bir şey geldiyse, kendine kaçacak…”

“İyi şimdi,” diye atıldı Coen. “Rahat bir uykuya daldı. Derin derin uyuyor, sağlığında sorun yok. Uyandığında bir sersemlik hissedecek, hepsi bu. Transı ve olanları kesinlikle anımsamayacak.”

“Hiç olmazsa siz anımsasaydınız!” diye homurdandı Vesemir.

“Saman kafalı herifler. Benim kadehimi de doldur Eskel.”

Uzun süre susup rüzgârın uğultusuna kulak verdiler.

“Birini çağırmalıyız,” dedi sonra Eskel. “Büyücü kadınlardan biri gelmeli. Bu kızın yaşadıkları doğal değil.”

“Üçüncü transıydı bu.”

“Heceleyerek de olsa ilk kez konuştu ama.”

“Söylediklerini bir kez daha tekrarlayın bana,” diye buyurdu Vesemir ve kadehini tek dikişte boşalttı.

Geralt, bakışlarını sönmüş ateşe doğru çevirerek, “Kelimesi kelimesine olanaksız,” dedi. “Ama anlamı, eğer söylediklerinde bir anlam aramanın anlamı varsa, şöyleydi: Coen ve ben öleceğiz. Felaketimiz dişler olacak. Bizi dişler öldürecek. Onu iki, beni üç diş.”

“Büyük olasılıkla ısıtılarak öldürüleceğiz,” dedi Lambert küçümseyen bir tavırla. “Her an dişler felaketimiz olabilir ama bu kehanet gerçekten geleceği haber veriyorsa ikinizin işini çok ayrık dişli canavarlar bitirecek.”

“Ya da çürük dişlerin cerahati,” dedi Eskel ciddi bir ifadeyle başını sallayarak. “Aman dişlerimize iyi bakalım.”

“Yerinde olsam bu konuda espri yapmazdım,” dedi Vesemir.

Witcherlar sesini çıkarmadı.

Fırtına, Kaer Morhen’in duvarlarını uğultuyla yalıyordu.

Perişan durumdaki delikanlı, sanki kendi yaptığından dehşete düşmüşçesine tuttuğu sapı bıraktı. Witcher elinde olmadan acıyla bağırıp iki büklüm oldu, karnına saplanan üç dişli yaba onu aşağıya doğru çekti ve Geralt’ın dizlerinin üzerine çökmesiyle birlikte kendiliğinden kayıp yere düştü. Geralt’ın karnından fışkıran kanlar, şelale gibi akıyordu.

Geralt ayağa kalkmak istedi ama yana düştü.

Çevresindeki sesler yankılanmaya başladı; Geralt bu sesleri suyun dibinden duyuyordu sanki. Gözlerinde de bir tuhaflık vardı, her şeyin açısı ve konumu değişmişti.

Kalabalığın geri çekildiğini görebildi. Kurtarıcılarından kaçtıklarım gördü. Zoltan ve Yarpen baltalarla, Wirsing kasap bıçağıyla, Dandelion ise elinde süpürgeyle hücuma geliyordu.

Durun, nereye, diye seslenmek istedi. Sadece benim rüzgâra doğru işemem yeterli.

Ancak seslenecek gücü yoktu. Ağzından boşalan kanlar sesinin çıkmasını engelledi.

Büyücü kadınların Rivya’ya ulaşması öğleni bulmuştu; karayolundan ileriye doğru bakıldığında vadide Loc Eskalott pırıl pırıl parlıyor, sarayın kiremitleri ve kentin çatıları görülüyordu.

“Geldik işte,” dedi Yennefer. “Hah, Rivya! Şu kaderin cilvesine bak.”

Epeydir çok heyecanlı olan Ciri, Kelpi’nin dizginlerini sık sık çekiyor, nallarını yere vurmasına neden oluyordu. Triss Merigold belli etmeden içini çekti. Daha doğrusu belli etmediğim sanıyordu.

“Bak sen şuna.” Yennefer, Triss’e göz ucuyla baktı. “Bakire göğsünden ne tuhaf sesler yükseliyor senin öyle Triss. Ciri önden gidip bir bak bakalım.”

Triss başını aksi yöne çevirdi; Yennefer’i tahrik etmek, ona bir bahane vermek istemiyordu. Gerçi davranışının bir yaran olacağını sanmıyordu. Yennefer’de, özellikle Rivya’ya yaklaştıkça yoğun bir öfke ve hiddet seziyordu.

“Bana bak Triss,” diye ısrar etti Yennefer alaycı bir edayla, “kızarmana, iç geçirmene, ağzının suyunu akıtmaya, kıçını eyer üstünde oraya buraya kaydırmana gerek yok. Bunlan yapman için mi bizimle buraya gelmeni kabul ettim sanıyorsun? Eski âşığınla şuursuz bir ihtirasla buluşman için mi? Ciri sana önden gitmeni söylemiştim! Triss’le biraz sohbet etmek istiyoruz.”

“Bu sohbet değil, monolog,” dedi Ciri laubali bir tonda ama Yennefer’in menekşe mavisi gözlerindeki ürkütücü ifadeyi görünce hemen alttan alıp Kelpi’yi bir ıslıkla dörtnala koşturmaya başladı.

“Sen âşığınla buluşmaya gitmiyorsun Triss,” diye devam etti Yennefer. “Sana fırsat, ona da baştan çıkma şansı tanıyacak kadar ne asilim ne de aptal. Yalnızca bugün gözümü yumacağım, bundan sonra ikiniz için fırsat ya da baştan çıkma şansı olmayacak. Bugün kendime sapıkça bir manevi tatmin yaşatacağım. Bu olayda oynadığın rolden Geralt’ın haberi var. Bunun için o ünlü bakışıyla sana teşekkür edecek. Ben de senin seğiren dudaklarını, titreyen ellerini seyredeceğim, beceriksiz özürlerini ve savunmalarını dinleyeceğim. Sana bir şey söyleyeyim mi Triss? Zevkten kendimden geçeceğim.”

“Hiçbir zaman unutmayacağını, benden bunun intikamını alacağım biliyordum,” diye mırıldandı Triss. “Kabul ediyorum çünkü gerçekten bir suç işledim ama şunu bilmelisin Yennefer. Zevkten kendinden geçmeyi pek bekleme. Geralt bağışlamayı bilir.”

“Kendisine yapılanı, evet.” Yennefer gözlerini kıstı. “Ama Ciri’ye ve bana yaptıklarını asla bağışlamaz.”

“Olabilir.” Triss yutkundu. “Belki gerçekten bağışlamaz. Özellikle de sen böyle olması için uğraşırsan ama alçakça davranmaz. O kadar küçülmez çünkü.”

Yennefer atını kamçıladı. Hayvan burnundan soluyup öyle bir sıçradı ki Yennefer eyerin üzerinde sallandı.

“Tartışma bitmiştir!” diye homurdandı Yennefer. “Biraz mütevazı ol, kendini beğenmiş şey. O benim erkeğim, yalnızca ve yalnızca benim! Anladın mı? Ondan söz etmeyi, onu düşünmeyi ve asil karakterine hayranlık duymayı bırak artık… Derhâl, şu an! Saçlarına yapışmayı ne çok isterdim!”

“Dene istersen!” diye bağırdı Triss. “Cesaretin varsa dene, kancık. Gözlerini oyarım! Ben…”

Ciri’nin toz bulutlan kaldırarak atının sırtında çılgınlar gibi kendilerine doğru geldiğini görünce sustular. Bir şey olduğunu ikisi de hemen kavradı. Ciri daha yanlanna gelmeden ne olduğunu da anladılar.

Epeyce yaklaştıktan dış mahallelerdeki evlerin çatılanndan ansızın alevler, bacalanndan kapkara dumanlar yükseldiğini gördüler. Büyücü kadmlann kulaklanna dinmek bilmeyen, perde perde yükselen çığlıklar geldi. Feryatlar büyüdükçe büyüdü, tiz çığlıklara dönüştü.

“Lanet olsun, neler oluyor orada?” Yennefer üzengiye basıp ayağa kalktı. “Baskın mı? Yangın mı?”

“Geralt!” diye inledi Ciri ve bir anda yüzü kireç gibi oldu.

“Geralt!”

“Ciri neyin var?”

Ciri tek elini kaldırdı ve büyücü kadınlar kızın ayasından yaşam çizgisi boyunca kan sızdığını gördüler.

“Daire kapandı,” dedi kız ve gözlerini kapadı. “Bana Shaerrawedd gülünün dikeni battı, Ouroboros dişlerini kendi kuyruğuna geçirdi. Geliyorum

Geralt! Yanına geliyorum! Seni yalnız bırakmayacağım!”

Büyücü kadınların tepki vermelerine fırsat bile kalmadan kız atını çevirip şimşek gibi uzaklaştı.

’ Kadınlar durumu kavrayıp kendi adarını da dörtnala sürdüler ama onlarınki Kelpi’yle boy ölçüşemezdi.

“Ne var?” diye bağırdı Yennefer. “Neler oluyor?” “Biliyorsun işte!” diye haykırdı Triss. “Daha hızlı Yennefer.”

Daha dış mahallelerdeki binaların arasına girmeden, daha kentten kaçan ilk insanlar yanlarından geçmeden, Yennefer durumu öylesine net gözünün önünde canlandırmış, Rivya’da olup bitenleri öylesine açıkça anlamıştı ki yükselen alevlerin askerlerin kente saldırdığına değil, bir katliam yapıldığına işaret ettiğini biliyordu. Ciri’nin ne hissettiğini, kime ve neden aceleyle gittiğini de biliyordu. Ona yetişemeyeceğini de biliyordu. Olanaksızdı bu. Kalabalıkta ezilen panik içindeki insanların önünde Yennefer de Triss de atlarını sertçe durdurmak zorunda kalmıştı, az kalsın kendi hayvanlarının üzerinden kayıp yere düşeceklerdi.

“Ciri! Dur!”

Kendilerini bir anda dar sokakların içinde, şaşkınlıkla sağa sola koşturan, ağlayan insanların ortasında bulmuşlardı. Yennefer geçerken kaldırımın üzerinde yatan, ayaklarından kazıklara asılmış cansız bedenler gördü. Sonra yerde yatan bir cücenin tekmelendiğini, koca bir sopayla dövüldüğünü gördü. Bir başka cüceye kıtık bir şişeyle öldüresiye işkence yapılıyordu. Katillerin böğürmelerini, öldürülenlerin feryatlarım ve hıçkırıklarını duydu. Camdan atılan bir kadının üzerine kalabalığın çullandığım, onlarca sopanın kadının üzerine indiğini gördü.

Kalabalık büyüdü, böğürmeler yoğunlaştı. Büyücü kadınlar, Ciri ile aralarındaki mesafenin azaldığı hissine kapıldılar. Kelpi’nin yoluna çıkan sonraki engel ne yapacaklarım bilmeyen bir grup teberli askerdi; kısrak bunlara çit muamelesi yapıp üzerlerinden atladı ve birinin başındaki miğferini de söküp sürükledi. Diğer askerler korkudan yere oturdular.

İki kadın atlarını dörtnala sürüp meydana vardı. Meydan tıklım tıklımdı, kapkara dumanlar yükseliyordu. Yennefer, Ciri'nin kuşkusuz onu yöneten bir gücün etkisiyle kalabalığın, olayların, ölümün kol gezdiği yangının tam ortasına doğru koşturduğunu gördü.

Çünkü kızın saptığı sokakta kıyamet kopuyordu. Cüceler ve elfler hızlıca oluşturdukları barikatları inatla korumaya çalışıyor, çoktan yenildikleri halde kendilerini savunmak için çabalıyor ama haykırarak gelen ayaktakımının saldırılarıyla ölüyordu. Ciri bir çığlık atıp atının boynuna sımsıkı sarıldı, Kelpi yükseldi ve barikatın üstünden bir at değil, koskoca kara bir kuş gibi uçtu.

Yennefer, atıyla kalabalığın içine daldı, atım ansızın durdurup birkaç kişiyi yere devirdi. Daha bağırmasına firsat kalmadan kadım eyerden yere sürüklediler. Sırtına, beline, başının arka kısmına yumruk yedi. Dizlerinin üzerine yığıldığı sırada, kunduracı önlüğü takmış birinin ona tekme atmaya hazırlandığını gördü.

Yennefer, tekme atan heriflerden bıkmıştı artık.

Açtığı parmaklarının arasından cızırdayarak fışkıran mavi alev çevresini sarmış insanların yüzlerine, bedenlerine ve ellerine kırbaç gibi indi. Ağır bir yanık et kokusuyla birlikte böğürmelerin yerini acı dolu çığlıklar aldı.

"Cadı bu! Elf cadısı! Büyücü!"

Herifin biri elinde baltayla Yennefer'in üzerine adadı. Yennefer, ateşini doğrudan yüzüne fırlatınca herifin gözyuvalan padadı, fokurdamaya başladı ve cızırdayarak yanaklarından aktı.

Saldırıların hızı kesilmişti. Biri onu kolundan yakalayınca Yennefer ateşini fışkırtmak üzere hışımla döndü ancak karşısındaki Triss'ti.

"Hadi kaçalım… Yenna… Kaça… hm."

Bu tonda konuşurken duymuştum onu daha önce, diye geçirdi içinde Yennefer. Dudakları odun gibi bir damla bile tükürük yok. Korkudan taş kesilmiş, titriyorlar.

Bu tonda konuşurken daha önce duymuştum onu. Sodden Tepesinde.

Korkudan öldüğünde.

Şimdi de korkudan ölüyor. Yaşamının sonuna kadar korkudan ölecek. İçindeki korkuyu yenemeyen, son gününe kadar korkudan ölecektir.

Triss'in onun koluna geçirdiği parmaklan çelik gibiydi. Yennefer kendini güçlükle bu parmaklardan kurtardı.

"Çok istiyorsan kaç!" diye kükredi Yennefer. "Locanın ardına saklan! Benim savunmam gereken bir şey var! Ciri'yi ortada bırakmam! Geralt'ı da! Çekilin serseriler! Canınızı seviyorsanız çekilin yolumdan!"

Kalabalık, büyücü kadının gözlerinden ve ellerinden saçılan şimşeklerden kurtulmak için geriledi. Yennefer başını sağa sola salladı, siyah bukleleri havalandı. İntikam meleğinin ete kemiğe bürünmüş hali gibiydi, alevli kılıcım savurarak cezalandıran yıkım meleğinden farkı yoktu.

"Hadi bakalım, doğru evlerinize aylaklar!" diye bağırıp alevli kırbacını kalabalığa rastgele indirdi. "Defolun, yoksa hepinizi sığır gibi damgalarım!"

"Hey millet, cadı bu cadı!" diye kalabalıktan madeni bir ses yükseldi. "Lanet olası bir elf büyücüsü!"

"Tek başına! Öteki kadın kaçtı! Çocuklar taş atın, çabuk!"

"İnsansıya ölüm! Bitirin şu büyücünün işini!"

"Yere serin onu!"

Atılan ilk taş kulağının yanından uçtu. İkincisi omzuna öyle bir çarptı ki Yennefer sallandı. Üçüncüsü yüzünün tam ortasına geldi. Duyduğu acı önce gözlerinde padadı, sonra her şeyi kapkara bir kadifeye bürüdü.

Kendine geldiğinde ağrıdan inliyordu. Kolları ve el bilekleri sancıyordu. Elini ağrıyan yerlerine atınca kat kat sargılar hissetti. Alçak sesle yine

inledi. Büyük bir çaresizlik içindeydi. Düş görmediğini ve başaramadığını anladığı için inliyordu.

“Başaramadın,” dedi yatağının kenarında oturan Tissaia de Vries.

Yennefer susamıştı. Hiç olmazsa dudaklarını kaplayan yapışkan tabakayı birisinin ıslatmasını istiyordu ama ağzını açmadı. Gururu izin vermedi.

“Başaramadın,” diye tekrarladı Tissaia de Vries. “Ama çabalamadığın için değil. Sağlam ve derin kesmişsin. Bu yüzden yanındayım. Ciddiye alınmayacak aptalca bir gösteri, yapmacık bir numara olsaydı seni hor görürdüm ama derin kesmişsin. Gerçekten.”

Yennefer gözlerini tavana dikti.

“Seninle ilgileneceğim kızım çünkü bence buna değer. Lakin üzerinde çalışmam gerekecek, evet, evet, şart bu. Yalnızca omurganı ve omuzlarını değil, ellerini de iyileştirmem gerekecek. Damarlarını açtığında sinirleri de kesmişsin. Bir büyücünün elleri önemlidir Yennefer.”

Dudaklarına su değmişti şimdi.

“Yaşayacaksın.” Tissaia’nın sesi kuru, ciddi ve sertti. “Vaktin henüz gelmedi. Geldiğinde bugünü anımsarsın.”

Yennefer ince bir çubuğun üzerine dolanmış ıslak sargı bezindeki suyu son gücüyle emdi.

“Seninle ilgileneceğim,” diye tekrarladı Tissaia de Vries ve Yennefer’in saçını okşadı. “Ama şu an… Burada yalnızız. Tanık yok. Kimse görmeyecek ve ben kimseye anlatmayacağım. Ağla kızım. Kana kana ağla. Son kez kana kana ağla. Sonrasında ağlamak yasak. Ağlayan bir büyücü kadın kadar itici başka bir manzara yoktur.”

Kendine geldi, hafifçe öksürüp kan tükürdü. Birisi onu yerde sürüklüyordu. Triss’ti bu, kokusundan tanımıştı. Yakınlarda taşların üzerine nal sesleri vuruyor, çığlıklar perde perde yükseliyordu. Yennefer tepeden tırnağa zırhlar içinde bir atlı gördü. Omzunda kenarları kırmızı beyaz bir pelerin

vardı. Kırbacını kalabalığın üstüne indiriyordu. Ayaktakımının attığı taşlar zırhına ve nişangâhına çarpıyor, ona hiçbir zarar vermiyordu. Atı kişnedi, sağa sola yalpalayıp şaha kalktı.

Yennefer, üst dudağının davul gibi şişmiş olduğunu hissetti. Ön dişlerinden en az biri kırılmış ya da dökülmüştü, dili yaralanmıştı.

“Triss,” dedi dili dolaşarak. “Işınla bizi buradan!”

“Hayır, Yennefer.” Triss’in sesi buz gibi ve çok sakindi.

“Bizi öldürecek bunlar…”

“Hayır, Yennefer. Kaçmayacağım. Locanın ardına gizlenmeyeceğim. Korkma. Sodden’de olduğu gibi korkudan bayılmayacağım. Aşacağım bu duyguyu. Aştım bile!”

Gasse Nehri’nin ağzına yakın bir noktada, yosunlarla kaplı bir duvarın dibinde koca bir tezek ve çöp yığını vardı. Daha doğrusu küçük bir tepeydi bu.

Kalabalık sonunda, atlının çevresini sarıp onu ve atını hareket edemez hale getirmeyi başarmıştı. Atlıyı bağırtılar eşliğinde çekerek atından indirdiler ve bit gibi üzerine üşüşüp kıpırdanıp duran bir yığın oluşturdular.

Yennefer’i çekerek yukarıya çıkaran Triss, gübre yığınının üstünde dimdik durup kollarını havaya kaldırdı. Sahici bir öfkeyle büyülü sözler söyledi. Öylesine etkileyiciydi ki kalabalıktan bir an çıt çıkmadı.

“Bizi öldürecekler.” Yennefer kan tükürdü. “Kesin…”

“Bana yardım et.” Triss, büyüye bir an ara verdi. “Bana yardım et Yennefer. Alzur yıldırımı göndereceğiz üstlerine.”

Böylece beş kişiyi öldüreceğiz, diye düşündü Yennefer. Hayatta kalanlar da bizi paramparça edecek. Pekala, Triss, nasıl istersen. Sen kaçmazsan beni de kaçarken göremezsin.

O da büyüye katıldı. Şimdi birlikte büyülü sözleri söylüyorlardı.

Kalabalık bir an için donup kaldı, gözlerini onlara dikti ama çok geçmeden yeniden coştu. Büyücü kadınların etrafında yeniden taşlar uçmaya başladı. Triss'in şakağının dibinden hızla bir mızrak geçti. Triss kıpırdamadı bile.

Hiç etki göstermiyor, büyümüz etki göstermiyor, diye düşündü Yennefer. Alzur yıldırımı kadar karmaşık bir büyü yapma şansımız yok. Anlatılanlara göre Alzur'un çan gibi sesi ve usta bir hatip gibi konuşma tarzı varmış. Oysa biz cırıldıyor ve kekeliyoruz, sözcükleri ve ahengi bozuyoruz…

Yennefer büyülü sözleri yanda kesip kalan gücünü başka bir büyüye harcamaya hazırlandı. Bu büyü ya ikisini de ışınlama ya da bir an için bile olsa saldıran kalabalığın üstüne kötü bir şey gönderme gücüne sahip olmalıydı ama çok geçmeden buna gerek kalmadığını anladı.

Hava ansızın karardı, kentin semalannda kapkara bulut kümeleri oluştu. Ortalık karardı ve buz gibi oldu.

"Ay," diye inledi Yennefer, "sanının bir halt ettik."

"Merigold'un Yıkıcı Dolu Fırtınası," diye tekrarladı Nimue. "Bu isim aslında yersiz kullanılıyor. Büyü hiçbir zaman kaydedilemedi çünkü Triss Merigold'dan sonra bunu tekrarlamayı kimse başaramadı. Doğal nedenlerle. Vaktiyle Triss'in ağzında yara vardı ve konuştukları tam olarak anlaşılamıyordu. Kötü yürekli kişiler, Triss'in korkudan diline söz geçiremediğini de savunurlar."

Condwiramurs dudaklannı büzdü. "Buna inanmak çok zor. Muhterem Triss'in cesaretini ve atılganlığını ortaya koyan pek çok kanıt bulunuyor, hatta kimi tarihçiler ona "Yürekli" diyor ama benim başka bir sorum var. Efsanenin versiyonlarından biri, Triss'in o tepeye tek başına çıkmadığını, yanında Yennefer'in de olduğunu söylüyor."

Nimue, kurşuni buludarla kaplı göğün altında yükselen bir bıçak kadar sivri siyah ve dik tepeyi gösteren suluboya tabloya baktı. Tepenin zirvesinde narin yapılı bir kadın kollarını açmış duruyor, saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Gölün üzerine çökmüş sislerin arasından balıkçılar kralının küreklerinin suya ritmik vuruşları duyuluyordu.

“Orada, Triss’in yanında biri vardıysa,” dedi Gölün Hanımı, “sanatçının tablosunda varlığını sürdürememiş.”

“Eyvah, bir halt ettik,” diye tekrarladı Yennefer. “Dikkatli ol Triss!”

Rivya’nın üstüne çökmüş kara buludann içinden kente ansızın dolu yağmaya başladı; tavuk yumurtası büyüklüğünde buz külçeleriydi bunlar. Düştükleri yere öylesine büyük bir hızla çarpıyorlardı ki kiremitler kınlıyordu. Yağış çok yoğundu, meydan bir anda kalın bir tabakayla kaplanmıştı. Kalabalıkta bir hareketlenme başladı, kimi başını elleriyle örtüyor, kimileri birbirlerine siper oluyordu. Çoğunluk ise saçaklann, kemerlerin altına kaçıyor, duvarlann dibinde kendini korumaya çalışıyordu ama herkes başaramadı bunu. Kimileri olduğu yerde kalıp buzun üzerine balık gibi uzandı ve dolu parçalan hızla kana bulandı.

Dolu gökten patır kütür öyle bir indi ki Yennefer’in kendi üzerlerine son anda yarattığı büyülü kalkan sallandı ve yanlacak gibi oldu. Yennefer başka büyülü sözler söylemeyi denemedi bile. Neden olduklan olayın durdurulamayacağını, istemeden açığa çıkardıktan elementin hızım almak zorunda olduğunu, yarattıktan gücün tükenmesini beklemekten başka seçeneklerinin kalmadığım biliyordu. Neyse ki kısa zamanda tükenecekti bu güç.

En azından böyle olmasım istiyordu.

Şimşekler çakıyor, gümbürtüler kopuyordu. Yer yerinden oynuyordu. Dolu taneleri çatılara ve duvarlara iniyor, çarparak dağılan dolu parçalan etrafta uçuyordu.

Gökyüzü aydınlanır gibi oldu. Güneş buludann arasından göründü, kente ışık huzmeleri inmeye başladı. Triss’in ağzından inilti ve hıçkırık kanşımı bir ses çıktı.

Dolu yağmayı sürdürüyor, çarpıyor, vuruyor, meydanı elmas gibi parlayan kalın bir buz topu tabakasıyla kaplıyordu. Yine de dolu taneleri artık

seyrekleşmeye, hızlarım kaybetmeye başlamıştı. Yennefer bunu büyülü kalkandan gelen seslerin hafiflemesinden anlamıştı. Derken dolu yağışı durdu. Ansızın. Bıçakla kesilmiş gibi. Meydana silahlı adamlar geldi, buzla kaplı yerde nallar gıcırdadı. Ayaktakımı kırbacı yiyip mızrak ve kılıç saplarıyla itilince bağrışarak kaçıştı.

“Aferin Triss,” diyebildi Yennefer boğuk sesle. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama müthiş bir iş başardın.”

“Savunulacak bir şey vardı çünkü,” dedi tepenin kahramanı Triss Merigold, boğuk bir sesle.

“Her zaman vardır. Koşalım Triss. Henüz her şey bitmedi.”

Aslında bitmişti. Büyücü kadınların büyüyle kente yağdırdıkları dolu, insanları kendine getirmişti. Öyle ki ordu harekete geçip asayişi sağlamaya cesaret etti. Oysa öncesinde askerler korkuyordu. Hayvanlaşmış kalabalığa, kana susamış, cinayet işlemek için fırsat kollayan, hiçbir şeyden korkmayan ve geri çekilmeyen ayaktakımına müdahale etmenin ne anlama geldiğini biliyorlardı. Bazı elementlerin açığa çıkması çok başlı canavarı dizginlemişti, bunun üzerine artık birlikler hücuma geçebilirdi.

Dolu, kenti harap etmişti. Az önce bir cüce kadım çan tokmağıyla vurup öldüren, kadının çocuğunun başını duvara vurarak parçalayan adam, şimdi evinin çatısından geriye kalanlara baktıkça salya sümük ağlıyor, hıçkırıklara boğuluyordu.

Rivya’ya sessizlik hâkim olmuştu. Yaklaşık iki yüz kişi hayatını kaybetmemiş, onun üzerinde ev yanıp kül olmamış olsaydı, sükûnete bakıp hiçbir şey yaşanmadığı sanılabilirdi. Loc Eskalott’un dibindeki Elm semtinin üstünde muazzam bir gökkuşağı parlıyordu, salkımsöğüder çarşaf gibi durgun göle yansımıştı, kuşlar yeniden cıvıldamaya başlamıştı ve ortalık nemli toprak kokuyordu. Müthiş romantik bir manzaraydı bu.

Hatta kan gölünün içinde yatan, üzerine Ciri’nin eğildiği Witcher bile bu manzarayla uyum içindeydi.

Geralt baygındı ve benzi kireç gibiydi. Hareketsiz yatıyordu ama onlar yanma gelince öksürmeye ve kan tükürmeye başladı. Seğirdi ve öyle titredi ki Ciri onu tutamadı. Yennefer de yanına diz çöktü. Triss ellerinin titrediğini fark etti. Kendini ansızın çocuk gibi güçsüz hissetti, gözleri karardı. Biri onu tutup düşmekten kurtardı. Gözünü aralayıp Dandelion'ı gördü.

Ciri'nin, "Hiçbir etkisi yok," diyen çaresiz sesini duydu. "Büyün Geralt'a şifa olmuyor Yennefer."

"Biz…" dedi Yennefer, dudaklarını güçlükle oynatarak, "geç kaldık."

"Büyün etkisiz," diye tekrarladı Ciri, Yennefer'in sözlerini duymamış gibi. "Lanet büyülerinin ne anlamı var o zaman?"

Haklısın., diye düşündü Triss ve boğazı sıkılıyormuş gibi hissetti. Dolu yandırabiliyoruz ama ölümü alt edemiyoruz. Oysa İkincisi daha kolaymış gibi görünüyor.

"Doktor çağırttık," dedi Dandelion'ın yanında duran cüce boğuk bir sesle. "Ama ortalarda yok."

"Doktor için çok geç," dedi Triss ve sesinin sakinliğine kendi de şaşırdı. "Can çekişiyor."

Geralt bir kez daha seğirdi, öksürerek kan tükürdü, bedenini gerdi ve artık hareket etmedi. Triss'i tutan Dandelion çaresizce iç geçirdi, cüce küfretti. Yennefer inledi, yüzü değişti, çarpıldı ve bir anda çirkin bir görünüm aldı.

"Ağlayan bir büyücü kadından daha zavallısı yoktur," dedi Ciri zehir gibi bir sesle. "Bunu bana sen öğrettin ama şimdi sen zavallı, çok zavallısın, Yennefer. Sen ve işe yaramayan büyün."

Yennefer yanıt vermedi. Geralt'ın gevşemiş başını iki eliyle tutup cansız sesiyle büyülü sözleri tekrarladı. Yennefer'in ayalarında, Witcher'ın ise yanaklarında ve alnında küçük mavi ışıklar gezinip alevler çıtırdadı. Böyle bir sihrin ne büyük enerji gerektirdiğini Triss biliyordu. Sihrin işe yaramadığını da biliyordu. Uzman şifacılann sihrinin bile bu koşullarda aciz kalacağından hiç ama hiç kuşkusu yoktu. Çok geçti. Yennefer büyü yaparak

gücünü harcıyordu yalnızca. Hatta bunca zaman dayanabilmesi bile Triss'i şaşırtıyordu.

Derken şaşırmayı bıraktı çünkü Yennefer büyülü sözlerin tam ortasında susup sokağın ortasına Witcher'in yanına yığıldı.

Cücelerden biri yine sövdü. Öteki cüce başına önüne eğip öylece durdu. Hâlâ Triss'i tutan Dandelion burnunu çekti.

Hava ansızın buz kesti. Gölün yüzeyi cadı kazam gibi tütmeye başladı, her yeri sis kapladı. Sis yayıldıkça yayıldı, suyun üzerinde kümelendi, dalga misali kıyıya vurdu, her yeri beyaz bulutunun içine aldı. Sesler hafifledi, derken tamamen kesildi, silüetler ve şekiller bulanıklaşıp kayboldu.

Hâlâ yerde çömelen Ciri, "Ama ben," dedi ağır ağır, "vaktiyle gücümden feragat ettim. Bunu yapmamış olsaydım ona yardım edebilirdim şimdi. İyileştirirdim onu, biliyorum. Artık çok geç. Feragat ettim ve şimdi elimden bir şey gelmiyor. Onu sanki ben öldürmüşüm gibi hissediyorum."

Sessizliği önce Kelpi'nin kişnemesi bozdu. Ardından Dandelion'ın boğuk çığlığı yükseldi.

Herkesin dili tutulmuştu.

Sislerin arasında beyaz bir tekboynuz göründü. Hiç ses çıkarmadan ve biçimli başını hafifçe kaldırarak süzülürcesine yürüyordu. Sıra dışı bir durum değildi bu çünkü efsaneleri hepsi biliyordu. Tekboynuzlar böyle süzülür gibi sessizce yürür, başlarını zarif bir şekilde hafifçe kaldırırdı. Sıra dışı olan tekboynuzun gölün üzerinde yürümesi ve suyun hâlâ çarşaf gibi olmasıydı.

Dandelion bu kez şaşkınlıkla iç geçirdi. Triss heyecanlandığını, içinde bir tür coşku hissettiğini sezdi.

Tekboynuz ayaklarını takırdatarak kıyıdaki taşların üzerinde ilerledi. Yelesini sallayarak uzun uzun kişnedi.

"Ihuarraquax," dedi Ciri. "Gelmeni nasıl umutla bekledim!"

Tekboynuz yaklaştı, yeniden kişnedi, ayaklarını sertçe taşlara vurdu. Sonra başım uzattı. Bombeli alnından uzanan boynuzundan ansızın aydınlık ve güçlü bir ışık parladı ve bir anda sisleri yardı.

Ciri boynuza dokundu.

Triss kızın gözlerinin alev aldığını, ateşten bir çemberin bedenini sardığım görünce boğuk bir çığlık atü. Ciri onu duymuyordu şimdi, kimseyi duymuyordu. Bir eliyle hâlâ boynuzu tutuyordu, öteki elini yerde hareketsiz yatan Witcher'a doğru uzatti. Parmaklarının arasından lav gibi kızgın bir ışık zinciri yayıldı.

Bu eylemin ne kadar sürdüğünü kimse kestiremiyordu. Çünkü akıldışıydı.

Düş gibiydi.

Gitgide yoğunlaşan sislerin içinde bulanıklaşan tekboynuz kişnedi, ayaklarını yere vurdu ve başını bir şey göstermek istercesine birkaç defa yana attı. Triss o tarafa baktı. Gölün üzerinde âdeta bir çatı oluşturmuş salkımsöğütlerin altında, suyun yüzeyinde siyah bir gölge fark etti. Bir tekneydi bu.

Tekboynuz, boynuzuyla defalarca orayı gösterdi. Ardından sislerin arasında kaybolmaya başladı.

"Kelpi," dedi Ciri, "peşine takıl."

Kelpi burnundan soludu, sonra başını havaya attı. Ardından söz dinleyip tekboynuzun peşine takıldı. Taşların üzerinde bir an nallan takırdadı, sonra ses ansızın kesildi. Sanki kısrak uçmuş, yok olmuş, erimişti.

Tekne kıyıda bekliyordu. Sisin dağılır gibi olduğu anlarda Triss açıkça görüyordu bunu. Oldukça basit bir sandaldı. Kaba bir görüntüsü vardı, kenarlan yalak gibiydi.

"Bana yardım edin," dedi Ciri. Sesi özgüvenli ve kararlıydı.

Kızın ne demek istediğini, nasıl bir yardım beklediğini önce kimse anlamadı. Durumu önce Dandelion kavradı. Efsaneyi tanıdığı için, bir ara

şiirsel bir yorumunu okuduğu için anlamıştı belki. Baygın Yennefer'i kucakladı. Kadının ne kadar narin ve hafif olduğuna şaşırdı. Kadım kaldırırken birinin destek olduğuna yemin edebilirdi. Omzunun yanında Cahir'in omzunu hissettiğine yemin edebilirdi. Göz ucuyla Milva'nın san saç örgüsünü gördüğüne… Büyücü kadını sandala yatmrken Angouleme'in küpeşteyi tutan ellerini gördüğüne yemin edebilirdi.

Cüceler Witcher'i taşıyor, onlara Geralt'ın başını tutan Triss yardım ediyordu. Yarpen Zigrin gözlerini kırpıştırdı çünkü bir an için Dahlberg kardeşleri görmüştü. Zoltan Chivay, Witcher'i sandala yatırırken Caleb Stratton'un yardım ettiğine yemin edebilirdi. Triss Merigold, Mercan adıyla bilinen Lytta Neyd'in parfümünün kokusunu aldığına bahse girebilirdi. Bir an için Kaer Morhen'den tanıdığı Coen'in ela gözlerini görür gibi olmuştu.

Sis, Eskalott Gölü'nün üzerine çöken o yoğun sis, duyulara böyle oyunlar oynuyordu işte.

"Tamam Ciri," dedi büyücü kadın alçak sesle. "Sandalın bekliyor."

Ciri, alnına düşen saçları geriye itip burnunu çekti. "Montecalvo'daki hanımlardan lütfen benim adıma özür dile Triss," dedi. "Elimden başka türlüsü gelmiyor. Geralt ve Yennefer giderken ben burada kalamam. Mümkün değil. Beni anlayacaklardır."

"Anlamak zorundalar."

"Elveda Triss Merigold. Hoşça kal Dandelion. Hepiniz hoşça kalın."

"Ciri," diye fısıldadı Triss. "Güzel kardeşim. İzin ver, sizinle geleyim."

"Sen ne istediğinin farkında değilsin Triss."

"Seni günün birinde yeniden…"

"Mutlaka," diye Triss'in sözünü kesti Ciri.

Sandala bindiler, sandal çalkalandı ve hemen süzülmeye başladı. Derken sislerin arasında gözden kayboldu. Kıyıda duranlar ne su sesi duydular, ne

bir dalga, ne de suyun harekedendiğini gördüler. Sanki hareket eden sandal değil, hayaldi.

Birkaç saniye boyunca Ciri'nin ince silüetini, uzun kürekleri çekişini ve sandalı ileriye doğru hareket ettirdiğini bulanık da olsa görebildiler.

Ardından sisten başka bir şey görünmez oldu.

Bana yalan söyledi, diye düşündü Triss. Onu bir daha hiç göremeyeceğim. Göremeyeceğim çünkü… Vaesse deireadh aep eigean. Bir şey biter…

"Bir şey bitti," dedi Dandelion değişik bir sesle.

"Bir şey başlıyor," diye ekledi Yarpen Zigrin.

Kentin bir yerlerinde bir horoz öttü.

Sis hızla dağıldı.

Geralt gözlerini açtı. Göz kapaklarının ardındaki ışık ve gölge oyunundan rahatsız olmuştu. Tepesinde güneş ışığı altında titreşen yapraklar vardı. Dallar elma yüklüydü.

Şakağında ve yanaklarında hafifçe gezinen parmaklar hissetti. Tanıyordu bu parmaklan. İçi sızlayacak kadar seviyordu.

Karnı, göğsü, kaburgalan ağnyordu. Bedenini korse gibi saran sargılan algılayınca, Rivya kentinin ve üç dişli yabanın düş olmadığını kavradı.

"Hareket etmeden yat sevgilim," dedi Yennefer yumuşacık bir sesle. "Kıpırdama. Öylece yat."

"Neredeyiz Yen?"

"Önemli mi bu? Birlikteyiz. Sen ve ben."

Sakalar ve ardıçkuşlan cıvıldıyordu. Ortalık çimen, ot, çiçek ve elma kokuyordu.

“Ciri nerede?”

“Gitti.”

Yennefer kalkıp Geralt’ın başının altındaki kolunu çekti ve onun gözlerinin içine bakacak şekilde çimlerin üzerine uzandı. Öylesine arzuyla bakıyordu ki… Ona doymak, bu anı sonra dönüp yeniden hatırlayabilmek için hafızasına hapsetmek, sonsuza kadar görmek için bakıyordu sanki. Witcher da ona ısrarla baktı ve özlem boğazını düğümledi.

“Ciri’yle sandala binmiştik,” diye anımsadı Witcher. “Göl üzerindeydik. Sonra bir nehir. Akıntı çok şiddetliydi. Sis vardı…”

Yennefer, Geralt’ın elini tutup bütün kuvvetiyle sıktı. “Kıpırdama sevgilim. Yanındayım. Olanlar ve o zaman nerede olduğumuzun bir önemi yok. Yanındayım şimdi. Senden artık asla ayrılmayacağım. Asla.”

“Seni seviyorum Yen.”

“Biliyorum.”

“Ama yine de,” diye iç geçirdi Geralt, “nerede olduğumuzu bilmek isterdim.”

“Ben de,” dedi Yennefer, kısık sesle ve biraz çekimser.

“Bu şimdi hikâyenin sonu mu?” diye bir süre sonra sordu Galahad.

“Nereden çıkardın?” diye itiraz etti Ciri ve ellerinde ve ayak tabanlarında kuruyan kumlardan kurtulmak için ayaklarını birbirine sürttü. “Bir hikâyenin böyle bitmesini ister misin? Yok öyle şey! Ben istemem mesela!”

“Ne oldu peki sonra?”

“Ne olacak?” dedi Ciri. “Evlendiler.”

“Anlat.”

“Anlatacak ne var ki? Güzel bir düğünleri oldu. Herkes bir araya geldi; Dandelion, Nenneke Ana, lola ve Eurneid, Yarpen Zigrin, Vesemir, Eskel… Coen, Milva, Angouleme… ve Misde’ım… Ben de oradaydım, yedim, içtim. Onlar, yani Geralt ve Yennefer daha sonraları kendilerine bir ev yaptırıp mudu, çok ama çok mutlu yaşadılar. Masallardaki gibi. Anlıyor musun?”

“Neden ağlıyorsun Gölün Hanımı?”

“Ağlamıyorum. Rüzgâr gözlerimi yaşartıyor. O kadar!”

Uzun süre konuşmayıp kızıla boyanmış güneşin dağların zirvesine dokunmasını izlediler.

“Gerçekten de,” dedi Galahad, sessizliği bozarak, “çok tuhaf bir hikâyeydi bu, evet tuhaf. Gerçekten Gölün Hanımı, geldiğin dünya pek gizemli.”

Ciri yüksek sesle burnunu çekti.

“Eveeet,” diye sözlerini sürdürdü Galahad, kızın suskunluğundan biraz morali bozulup birkaç kez hafifçe öksürdükten sonra. “Bizim buralarda da eşi görülmemiş olaylar yaşanır. Sir Gawain’in Yeşil Şövalye ‘yle başına gelenlere değinsek yeter. Ya da amcam Sir Bors’un ve Sir Tristan’ın… Düşünsenize Hanımefendi Ciri, Sir Bors ve Sir Tristan günün birinde batıya, Tintagel’e doğru yola çıkmışlar. Son derece tehlikeli yabani ormanlardan geçmişler. Atlarını sürmüşler, sürmüşler derken karşılarına beyaz bir geyik çıkmış, yaranda da siyahlar içinde bir hanımefendi. Kadının giysileri geceden bile siyahmış. Çok güzelmiş kadın, daha güzeli dünyada bulunamazmış, ondan güzel olsa olsa Kraliçe Guinivere olurmuş. O güzel hanımefendi, geyiğin yanından ayrılmadan süvarilere bakmış, sonra ellerini havaya açıp onlara demiş ki…”

“Galahad.”

“Evet?”

“Sus.”

Galahad öksürdü ve sustu. İkisi de hiç konuşmadan güneşe doğru baktılar. Suskunlukları çok uzun sürdü.

“Gölün Hanımı?”

“Beni böyle çağırmamanı istemiştim senden.”

“Hanımefendi Ciri?”

“Evet.”

“Atınla peşim sıra gel. Camelot’a gidiyorum Hanımefendi Ciri. Göreceksin, Kral Arthur sana saygı ve hürmet gösterecektir… Bense… Ben seni daima sevip sayacağım…”

“Derhâl kalk şu dizlerinin üzerinden! Ama dur madem diz çökmüşsün, ayaklarımı ov o halde. Çok üşüdüler. Sağ ol. Sana ayaklarımı dedim. Ayaklar bileklerde biter!”

“Hanımefendi Ciri?”

“Hâlâ buradayım.”

“Güneş alçalmaya başladı.”

“Doğru.” Ciri postallarının açık kalan tokalannı da kapattı ve ayağa kalktı. “Atlarımızı eyerleyelim Galahad. Geceleyebileceğimiz bir yer var mı yakında? Buraların benim gibi yabancısı olduğunu yüzünden okuyorum ama olsun, yola çıkalım hele. Açık havada uyumak zorunda kalsak bile gidelim, ormanın içinde kalırız. Gölden rüzgâr geliyor. Ne bakıyorsun öyle?

Galahad’ın yüzünün kızardığını görünce, “Haa, anladım,” dedi Ciri. “Geceyi fındık ağaçlarının altında, yosundan halının üzerinde mi geçirmek istedi canın? Bir perinin kollarında? Bana bak delikanlı, niyetim hiç ama hiç…”

Ciri sözünü yanda kesip delikanlının kırmızı yanaklanna ve ateşli gözlerine baktı. Hiç çirkin sayılmazdı bu yüz. Midesinde ve karnında bir kasılma hissetti, açlık değildi bu.

Ne oluyor bana, diye düşündü Ciri. Ne oluyor bana?

“Sallanıp durma!” diye bağırdı. “Eyerle şu atını!”

İkisi de atlannın sırtlanna oturduktan sonra Ciri delikanlıya bakıp bir kahkaha attı. Bunun üzerine Galahad ona şaşkınlıkla, soran gözlerle baktı.

“Yok bir şey,” dedi Ciri. “Aklıma bir şey geldi de. Haydi gidiyoruz, Galahad.”

Yosundan halt, diye düşündü Ciri ve gülmemek için kendini zor tuttu. Fındık ağaçlarının altında ve ben peri rolünde. Bak şu işel “Hanımefendi Ciri?”

“Evet?”

“Benimle Camelot’a gelir misin?”

Ciri elini uzattı sonra Galahad elini uzattı. El ele tutuştular ve atlarının sırtında yan yana ilerlemeye başladılar.

Lanet olsun, diye düşündü Ciri, neden olmasın? Bu dünyada bir dişi Witcher da kendine bir uğraş bulabilin “Hanımefendi Ciri…”

“Şimdi bunu konuşmayalım, yolumuza bakalım.”

Batmakta olan güneşe doğru ilerlediler. Karanlığa gömülen vadiyi geride bıraktılar. Göl; o uğursuz, cilalı, safir gibi dümdüz olan göl de arkalarında kalmıştı. Göl kıyısındaki kayalıklar, sırtlardaki karaçamlar da arkalanndaydı şimdi.

Hepsi arkalanndaydı.

Ve her şey önlerindeydi.

Arka Kapak

İngiltere için Tolkien, Amerika için George R. R. Martin neyse Doğu Avrupa için Sapkowski odur.

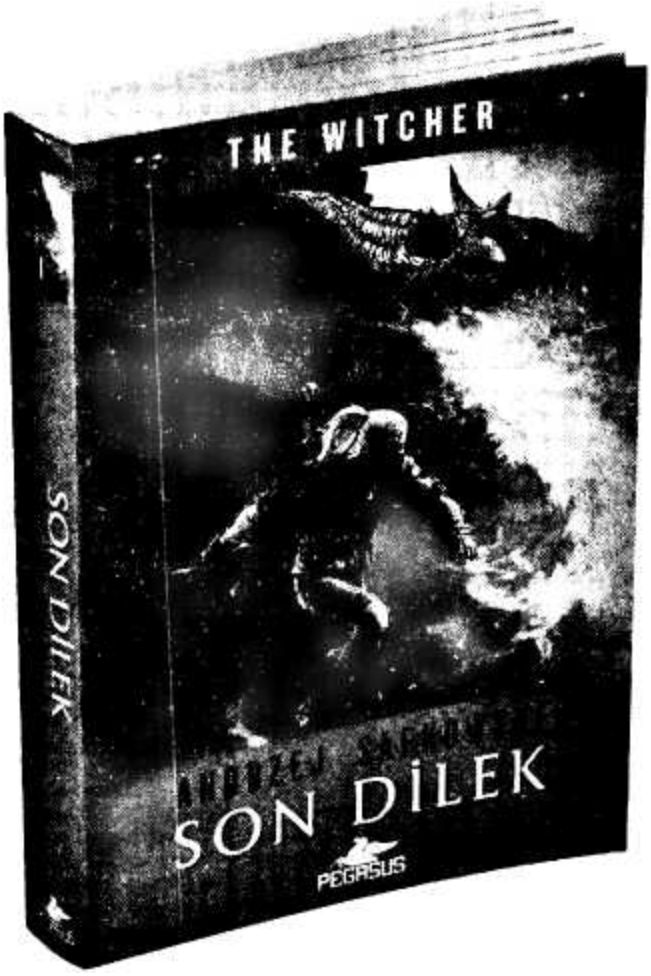

Masumların savunucusu Geralt, kızları canavara dönüşmüş ensest krallarla, intikam hırsıyla yanan cinlerle, âşık vampirlerle ve daha nicesiyle karşılaşıyor. Hepsi çok tehlikeli ve hiçbiri göründüğü gibi değil.

“Sapkowski’nin witcher evreni, modern fantastik edebiyat dünyasının en detaylılarından biridir ve birçok yenilikçi fikir sunar. Karmaşık karakter ilişkileri bu dünyayı daha da zenginleştirir… Fantastik edebiyat hayranlarının el üstünde tutacağı bir seri.” B&n

‘Okuduğum en iyi ve en ilginç fantastik edebiyat serilerinden biri. Sapkowski hiç kimseye benzemeyen bir tasarımcı.” Nerds of a feather

Sihirbazlar, prensler, canavarlar, derebeyleri, rahipler, ozanlar ve her türden canavar… Hepsinin arasında ise Rivyah Geralt tek başına yürür.

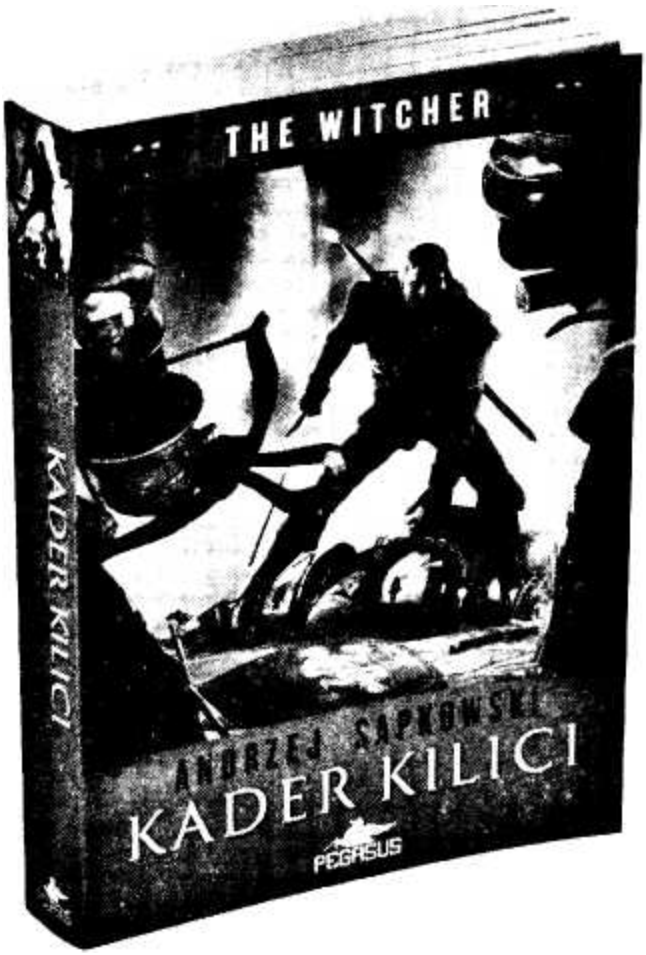

Rivyalı Geralt bir Witcher’dir. Daha küçük bir çocukken seçilmiş, eğitilmiş, büyülerle donatılmış ve mutasyon geçirmiş bir canavar avcın. Acımasız, tekinsiz, karanlık ve canavarlarla dolu bir dünyada yaşar.

“Mieville ve Neil Gaiman gibi Sapkowski de eskiyi alıp yeniliyor…

Fantastik türde taze bir açılım.”

Foundation ‘Dünyadan bıkmışhğı ve sayısız savaşta geliştirilmiş güçleri, Geralt’ı böylesine ilginç bir karakter yapıyor.”

Edge

Rivyalı Geralt, kendisini büyücülerin karşısında ve korkunç bir savaşın ortasında buluyor.

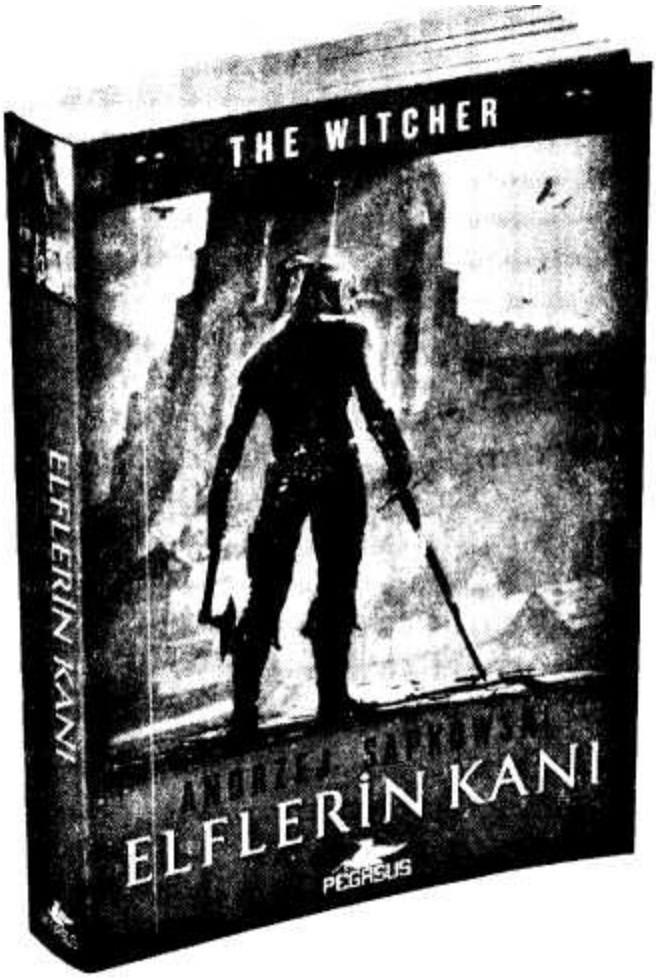

“Yapamam… Onu yazgısına teslim edemem. Yapayalnız o şimdi… Oysa hiç yalnız kalmamalı, Dandelion. Sen bunu anlayamazsın. Kimse anlayamaz ama ben anlıyorum. Eğer yalnız kalırsa, bir zamanlar…

Bir zamanlar benim başıma gelenleri o da yaşayacak… Sen bunu anlayamazsın..”

‘PolonyalI yazar Andrzej Sapkowski’nin karakter bazlı muhteşem yazılmış eseri türünün en önde gelen romanlarından.”

The Specusphere

Yüzyıldan fazla bir süredir insanlar, cüceler ve elfler barış içinde yaşıyordu. Ancak zaman değişti. Barış sona erdi ve farklı ırklar tekrar savaşmaya başladı.

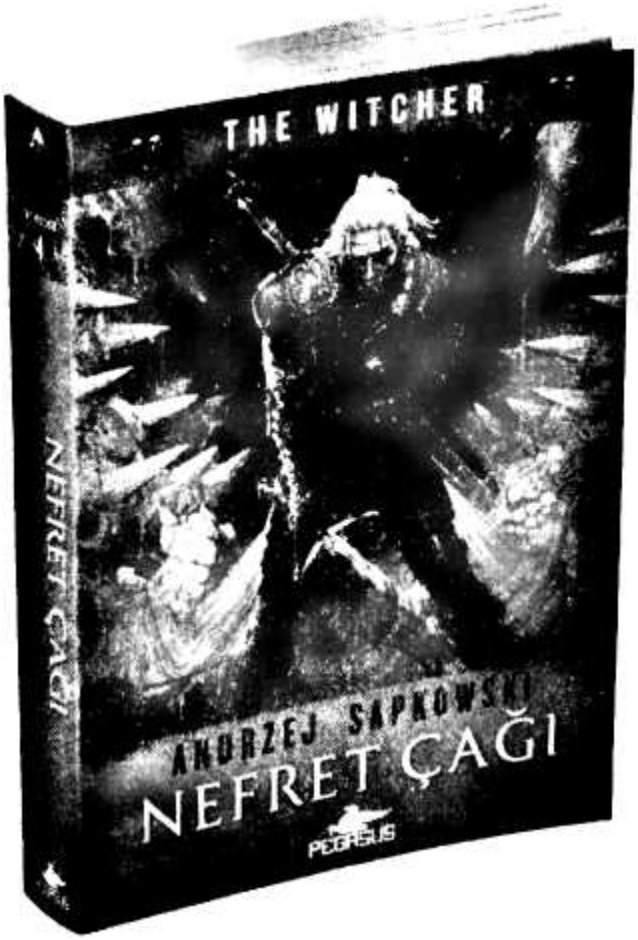

“Ben Witcherim. Yapay olarak yaratılmış bir mutant Para karşılığında canavar öldürürüm. Anne babaları bedelini öderlerse çocukları korurum. Parasını Nilfgaardlı anne babalar öderlerse Nilfgaardlı çocukları da korurum. Dünya harap olsa bile -ki bunu hiç sanmıyorumbir canavar beni öldürünceye kadar bu dünyanın harabeleri üzerinde canavar öldürmeyi sürdürürüm. Bu benim yazgım?

“Bu kitabı gerçekten, gerçekten çok beğendim… Sapkowski’nin dünyasındaki hiçbir karakter siyah beyaz değil. Geralt ve canavarlar dâhil herkes grinin bir tonu.” The Deckled Edge

Hiç beklenmedik yol arkadaşlarıyla birlikte bir savaşın ortasında kalan Rivyalı Geralt, hedefine ulaşabilmek için her şeyi göze alıyor.

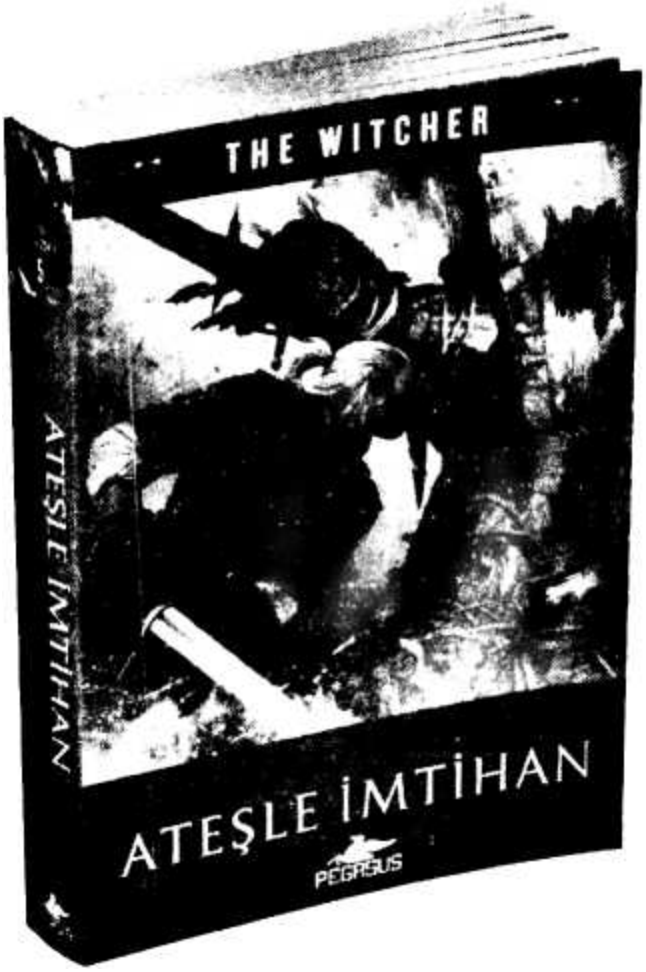

“Kan döken ve kan içeni’ dedi kız başını kaldırmadan, “bedelini kanla ödeyecek Üç gün geçmeden birinde bir şey ölecek ardından herkesin içinde bir şey ölecek Ağır ağır ölecekler, parça parça… Ve sonunda demir pabuçlar aşınıp gözyaşları kuruduğunda son kalan zerre de ölecek Asla ölmeyen şey bile ölecek”

“Sapkowski’nin müthiş üslubu, sansasyonel olaylar ve ilgi çekici bir atmosfer yaratmadaki bulunmaz yeteneği, gerilimi ve mizahı usta bir harmanda birleştirebilmesi onu eşsiz kılıyor.” Polityka

Vahşi Av hasadım topluyor!

“Yosunlarla kaplı, samandan yapılma çatısı çökmüş kulübeye hava karardıktan sonra biri usulca yaklaşıp içeriye bakacak olsa alevlerin ışığında ve ocağın korunda bir post yığının üzerine eğilmiş kır sakallı bir ihtiyar görürdü. Ayrıca kül sarısı saçlı, bir çocuğunkini andıran yeşil gözleriyle uyumsuz, yanağında berbat bir yara izi taşıyan bir kız da görürdü”

“Bu kitabi gerçekten, gerçekten çok beğendim… Sapkowski’nin dünyasindaki hiçbir karakter siyahbeyaz değil. Geralt ve canavarlar dâhil herkes grinin bir tonu.”

—The Deckled Edge